

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HVER 8 DAG

HVER 8 DAG

Nr. 14. 1. Januar 1911. 17. Aarg.

Professor Karl Larsen.

Fot. Juncker-Jensen.

Danske Emigranter.

Professor Karl Larsen udtaler sig om sit nye store Brevsamlingsværk.

Blandt det Væld af Bøger, som i Tiden fra September til Jul har oversvømmet Markedet, er Professor Karl Larsens »Danske Nybyggere« en af dem, der har været Genstand for den udførligste og mest smigrende Omtale i Pressen. Indenfor de forskelligste Lejre hersker der Enighed om, at det nye store Værk om danske Udvandrere, som Professoren har indledet med Udgivelsen af dette Bind, vil blive af stor Betydning og Værdi. »En national Bedrift« — kalder Johannes V. Jensen Værket i en Anmeldelse. Det er ikke smaa Ord. Og det er strengt taget ikke netop Betegnelser af denne højtflyvende Art, som plejer at falde En paa Tungen, naar man har gennemlæst en af Aarets nye Bøger. Der maa da aabenbart være noget særligt ved denne lille Bog om to danske Nybyggere — Guldgraveren Jens Storm Schmidt fra Midten af forrige Aarhundrede og Tækkemanden Hans Rasmusen fra Anno 1910. Der maa være noget, som peger ud over selve Bogens Grænser og har Krav paa Almeninteresse. Og hvad dette er, vil »Hver 8. Dag«s Læsere faa et levende Indtryk af gennem følgende Udtalelser af Forfatteren.

»Som De maaske erindrer,« begynder Professor Karl Larsen, »udgav jeg (i 1897) min Bog »Under vor sidste Krig«; det, jeg her vilde forsøge, var — gennem Behandlingen af et virkelig autentisk Materiale — at give et Mosaikbillede af en hel Befolknings Stemninger og Følelser overfor en saa gennemgribende Begivenhed som en moderne Krig. Jeg har selv levet under Efterdømmningerne fra 64. Min Far, Ingeniørlojtnant H. P. Larsen, faldt paa Dybbøl. Og i den Genrejsningens Tid, der fulgte efter Krigen, paavirkedes jeg stærkt af de rigt varierede Stemningstilstande, den havde fremkaldt. Men — som Aarene gaar, gør talrige Hukommelsesforskydninger sig nødvendigvis gældende, selv i den ærligste Gengivelse af Ens Erindringsbillede. I Forstaaelse heraf var det, jeg fik den Idé, om ikke alle disse Krigs-Indtryk og Stemninger virkelig kunde bevares gennem en ganske objektiv og upartisk, men derfor ingenlunde aandløs eller ukunstnerisk Behandling af *intime Breve og Dagbøger* fra Krigsaaret.

Allen havde tidligere gennem sit Værk, baseret paa rene Soldaterbreve fra 1848—50, realiseret den Tanke at lade Menigmand skrive dette Tidsrums *Historie*. Hvad jeg vilde, var noget andet og mere. Jeg ønskede at

give et Billede af *hele Befolkningen* under en moderne Krig, et *psykologisk Tværsnit*, tilvejebragt for baade Krigsdeltageres og civil Befolknings, Mænds og Kvinders Vedkommende ved Hjælp af *det intime Brev* eller den fortrolige Dagbog, alt det, der aldrig har været beregnet paa Offentliggørelse.

Det Resultat, jeg dengang fik af mit Arbejde i min Bog »Under vor sidste Krig«, viste mig, at Sagen var grebet rigtigt an og Forsøget lykkedes. Det laa nu nær for mig at ræsonnere videre som saa: Ligesom Krigen gennem de indgribende Forandringer, den afstedkommer i det daglige Livs hele Tempo, bliver en Begivenhed af største folkepsykologiske Interesse — saaledes kan ogsaa noget saa afgørende som en *Omskiftning af Fædreland* danne Baggrunden for folkepsykologiske Undersøgelser af Betydning.

Jeg fandt, at det kunde være af Værdi at skaffe oplyst, hvorledes *Danskeren* forholdt sig, naar han omplantedes paa fremmed Jordbund. Jeg satte mig til Opgave at give et Bidrag til Belysningen af den danske Folkekarakter, saaledes som den giver sig Udslag hos vore Emigranter. Hermed er Grundlaget givet for det Værk, som jeg har paabegyndt med Udsendelsen af »Danske Nybyggere«.

Udarbejdelsen af et saadant Værk koster naturligvis baade grumme megen Flid og en god Del Resignation, naar man selv er Digter. Det er jo nemlig tit et vældig godt Stof, man kommer i Besiddelse af ved Gennemlæsningen af disse Tusinder af indsendte Breve. Det gælder om ikke at lade sig friste til at lave Romaner paa Materialet, men faa selve det friske Raastof draget ud af Brevbunkerne og lade det tale for sig.

»Er Folk nu ikke tit betænkelige ved at overlade Dem alle disse private Breve til Behandling?« spørger jeg.

»Visse Betænkeligheder gør der sig jo altid gældende. Men det lykkes mig som oftest at overvinde dem — under Henviisning til *Formaalet* og ved at vise al den Hensyntagen, som Diskretionen i hvert enkelt Tilfælde nødvendiggør.

Naturligvis kan man sige som saa, at jeg ved Gennempløjningen af disse Bunker fortrolige Privatbreve kommer ind i en Mængde Familiehemmeligheder og Intimiteter. Men det maa erindres, at det for mig slet ikke er alt dette, som interesserer. Gud naade En, siger jeg Dem, om man fæstede sig ved alle disse Detailler; saa fik man sin Hukommelse

belemret med en Mængde ganske unyttigt Stof. Næh — hvad jeg søger i Brevet, er det psykologiske Guld i det ofte ganske uhyre Bjerg af Slakker. Folk skriver, jeg kunde fristes til at sige som *Regel*, det, der rigtigt duer i deres Breve, ganske *en passant*; det er ofte løbet Brevskriveren i Pennen, uden at han selv har tillagt det videre Vægt. *Min Kunst* bliver det at finde alt saadant frem og stille det i den rette Belysning.»

»Hvor vidt er Værket foreløbig fremskredet?»

»I dette Øjeblik er der indsendt en 3000 Breve. Og der kommer stadig flere. Hvad det gælder om, er at faa Folk til *hurtigst muligt* at indsende alt, hvad de har af Breve til og fra Emigranter. Lad mig ogsaa gennem »Hver 8. Dag« have Lov til at henlede Publikums Opmærksomhed paa Vigtigheden af, at man sender mig Revl og Krat — uden nogetsemhelst Forsøg paa selv at gøre Udvalg.

Man skal ikke bære sig ad som en Kone, der kom til mig med en stor Samling Breve, hendes Søn gennem en Periode af 16 Aar havde sendt hende fra Amerika. Foruden Sønnens Breve havde hun ogsaa i lange Tider opbevaret sine egne Skrivelser til *ham*. Men »da de vel ikke kunde have nogen Betydning«, havde hun nu brændt dem! Hun manglede med andre Ord ganske Forstaaelsen af, at det ikke mindst er *Vekselvirkningen* mellem Emigranten og hans Familie hjemme i det gamle Land, det kommer an paa — en Vekselvirkning, som i Parentes bemærket ofte kommer stærkt frem ved Julie- og Nytaarstid. Thi det er typisk for danske Udvandrere, at Julen spiller en stor Rolle for dem. De har ikke selv nogen tilsvarende Fest under de fremmede Forhold. Og de bestræber sig saa vidt muligt for at fejre den paa gammel dansk Vis.

Et andet Eksempel: En Mand kommer en Dag op til mig med nogle Breve fra sin Datter, der er udvandret til Amerika. Et af dem forekommer ham ligegyldigt. »Det behøver De nu ikke!« siger han og vil rive det itu, »hun skrev det, da hun kun havde været 14 Dage i Amerika, og det handler blot om noget Tøj, hun vil have sendt.« »Næ,

næ! Maa jeg se det Brev.« Jeg gennemløber det. Indholdet er ganske uvæsentligt. Men et Sted anfører Brevskriverinden i Forbigaaende: »Jeg føler fint i Dag.«

For et saa karakteristisk Vidnesbyrd om Stilens Amerikanisering, endda kun efter 14 Dages Ophold i New York, savnede Manden ganske Blik. — Altsaa endnu engang: Lad mig om *Vurderingen*, ved hvilken det i høj Grad kommer an paa det kunstneriske Syn. Vil Folk derimod inden Afleveringen af Brevene ordne disse efter Tidsfølgen, gør de mig en stor Tjeneste, ligesom man ogsaa yder mig værdifuld Bisland ved at tilstille mig udførlige Oplysninger om de Personer, Korrespondancen stammer fra og omhandler.

Til Slut blot ét lille Vidnesbyrd blandt mange om, hvorledes »Danske Nybyggere« er slaaet an og har foranlediget en unavn-given Læser til at tilstille mig en Oplysning af psykologisk Interesse.

Som De maaske husker, sender Tækkemanden Hans Rasmussen fra det fjerne Vesten Moderen herhjemme et smukt følt Digt, der maa forbløffe enhver ved sin hele, mærkeligt litterære Holdning. Første Vers lyder:

Hvem elsker jeg højst paa denne Jord?
Ja, det er nok dig, min kære Mor.
Du, som vugged mig i Søvn i din Favn,
Mens dine gladeste Viser du sang —
Nej, aldrig jeg glemmer dig Mor!

Og Slutningslinjen gentages enslydende i de følgende 3 Vers.

Nu er der altsaa en Mand, som skriver til mig, fordi han mener, at der maaske lader sig paavise et Forbillede for Digtet. Han anser det for rimeligt, at Hans Rasmussen har gaaet i Landsbyskole og der benyttet *Holbech* og *Matzens* danske Læsebog, i hvilken der findes et Digt efter det engelske, »Min Moder«. Hvert Vers slutter med disse Ord: *Min Moder*. Og den anonyme Brevskriver opstiller den Formodning, at det er dette Digt, som har foresvævet Rasmussen, da han skrev sine Vers, der — som min anonyme Hjemmelsmand rigtigt tilføjer — forøvrigt ikke af denne Grund bliver synderligt mindre forbavsende.»

NIELS TH. THOMSEN.

Et Par smaa Arabere.

Børn.

„De kvidrer med Fuglen, naar
Sol staar op
„Og vaagner med Sang paa
Læben . . .

Der er næppe nogen anden Tid paa Aaret, da vor Opfindsomhed med Hensyn til Valget af Julegaver sættes saaledes paa Prøve som ved Juletid.

Det gælder ikke mindst for Børnenes Vedkommende. Thi selv om Børn er Børn nu, som de var alle Dage, har Verden forandret sig — og dermed de Indtryk, der først præger Barnets Fantasi.

Der var engang — f. Eks. da vi var smaa — at Omslaget paa Børnebøgerne var forsynet med et Billede af »Storken med en lille Dreng paa Ryggen«.

Nu til Dags ser man en Flyvemaskine, et Automobil eller noget paa det elektriske Omraade paa Børnebøgernes Forside.

Det er den ny Tid. Da vi var smaa, lagde man Børnenes Æventyrverden i Skoven hos »Rødhætte og Ulven« eller i Gadekæret hos »den grimme Ælling«.

Morsomme Fabler, der manglede et Støttepunkt!

Nu til Dags henter man Motiver fra den Virkelighed, Børnene daglig ser paa med opspilede Øjne, og man krydrer dem med en Tilsætning

Et Firekløver.

BØRN

af det æventyrlige. Thi saaledes appellerer de bedst til Børnenes Fantasi.

Ikke desmindre afføder de Spørgsmaal, der kræver Svar, og Svarene betyder et praktisk Udbytte for de Smaa — forsaavidt det er fornuftige Mennesker, der har med dem at gøre.

I vor Barndom saa vi ingen Automobiler fare gennem Gaderne, ingen Luftskebe krydse gennem Luften, og vore Hjem var ikke oplyste ved Elektricitet.

Den Gang hørte man heller ikke »Apparater« tale og synge.

Nu holder de gratis Opvisning for de Promenerende paa Langelinie.

Ja, hvad skal vi give vore Børn at læse og lege med? Meningerne er delte. Der er dem, der anker over, at man fylder Børnene med æventyrlige Beretninger om, hvad en Dreng med cirkelrunde Øjne, en Hund og en gammel Søulk kan finde paa af Narrestreger.

Er det egentlig værre end »Fyrtojet«?

Deri ser man jo tre Katte med Øjne saa store som Tekopper og en gammel Heks.

Hvis man vil paastaa, at Børn har et særligt

Da Striden var endt.

Det var en anden Tid, og Børnene færdedes i Fantasi mellem »grimme Ællinger« og »Tinsoldater«.

Den ny Tid har udvidet Horizonten, og Børnene hører Nutiden til. De leger »Tøf-Tøf« og bygger Aeroplaner.

Nu er Spørgsmaalet dette: Har Børnene ikke bedre af en lidt farverig, æventyrlig Fremstilling af en Luftsejls end af at græde, fordi Ulven spiste Rødhætte? Jeg tror det. Det æventyrlige kan dog maaske blive til Virkelighed.

Den Gang Jules Verne lod Kaptajn Nemo sejle under Vandets Overflade, var Undervandsbaade ukendte.

aandeligt Udbytte af at læse den Fortælling, fordi den indeholder en »Livsfilosofi«. saa paastaar jeg, at »Livsfilosofien« gaar tabt, naar den anvendes paa Børn.

Deres Opfattelse af det, de hører og læser, koncentrerer sig kun om Hovedhandlingen og dens Følger, som f. Eks.:

En lille Dreng, der forleden fik sin første Time i Religion, genfortalte Historien om Adam og Eva paa følgende Maade:

»Der var en Have, der var meget større end Danmark, og meget større end zoologisk Have, og der gik en Herre og en Dame, og Damen spiste et Æble, og saa blev hun nøgen —.«

GODFREY HOLMER.

„Paa gyngende Grund“.

Den første Is prøves.

Otto C. Fønns.

Samtidig med, at Forfatteren Otto C. Fønns udsender en ny Samling Digte: *Kongelys og Snerler*, paa Gyldendals Forlag, fejrer han sit 25 Aars Jubilæum som Forfatter.

Otto C. Fønns.

Af hans Digtsamlinger, som er udkommet med lange Mellemrum, men som alle har bidraget til at sætte hans Navn fast i dansk Litteratur, bør nævnes: *Ad stlyngede Stier*, *Stemninger* og *Studier*, *Træk-*

fugle, *Hinsides Bjergene*. *Septemberdage* samt *Angelina*. — Otto Fønns skriver smukt og med den ægte Stemning, der tiltaler Følelserne og gaar til Hjærtet.

Lang Tjeneste.

Gartner O. Sørensen paa Nørre Vosborg fejrer i det nye Aar et sjældent Jubilæum. Han er født i Thy 1830, kom til Nørre Vosborg hos

Etatsraad Tang 1851 og har i de 60 Aar passet sin Gerning med en sjælden Energi, Troskab og Dygtighed, hvorom Haven og de smukke Plantager bærer Vidnesbyrd. Den 81-aarige Mand kan endnu udrette mere end de fleste

O. Sørensen.

unge Mænd. Han har set 5 Generationer af Slægten der, og naar de Unge kommer i Ferierne, er gamle Sørensen en af de første, de besøger.

En betydningsfuld Opfindelse.

Ingeniør Andreas Thomsen.

Fot. Sengeløv.

Paa Telefon-Telegraf Omraadet har den danske Ingeniør Andreas Thomsen fornylig fremført en Opfindelse, der tegner til at blive epokegørende, og som vil gøre danske Opfinderkredse berømte.

Opfindelsen gaar ud paa at lade Telefonen afgive skriftlige Meddelelser, til Forstaaelse af hvilket vi anfører et Eksempel.

Hvis man ikke faar Svar efter en Opringing, vil man herefter være i Stand til at afgive gennem et særligt Apparat en skriftlig Besked efter det kendte amerikanske »Tape«-System: maskinskrevne Meddelelser paa en Telegramstrimmel.

Fremgangsmaaden er nogenlunde den samme som ved almindelig Telegrafering, og under de Forsøg, Ingeniør Thomsen har anstillet for at faa det rette Resultat, har han f. Eks anvendt Morse-Systemet. Modtagelsesapparatet ligner dels en Skrivemaskine, dels et Telegrafapparat. »Afsenderen« har derimod Form som en Urskive, paa hvilken der i Periferien findes Bogstaver og Tal.

En Viser føres hen til at pege paa det Bogstav eller Tal, der behøves, den elektriske Strøm sluttet, og Modtagerapparatet gengiver i samme Øjeblik Bogstavet eller Tallet paa Papirstrimlen.

Hvis Apparatet virker tilfredsstillende i Praksis, behøver man ikke at tvivle om Opfindelsens Betydning.

Udlandets Opmærksomhed er selvfølgelig straks blevet henledet paa Ingeniør Thomsens Opfindelse, og efter Sigende er der allerede dannet et Syndikat, der med tysk Kapital vil gøre Idéen frugtbringende.

Ajalon.

(Fra „Hågring“ af Vagabond).

*Og Solen staar over Gideons Sal,
Og Maanen blegner i Ajalons Dal,
Gazellernes Dal den Araberne kalde —
Tilgiv mig, min Ven; thi det vide jo
alle —*

*Men ét dog de alle ej vide endnu:
Arabisk Gazeløje ejer kun Du!*

Januar.

Fot. Jul. Folkmann,

Kaptajnens Hustru.

Roman af Katharine Macquoid.

Oversat af Laura Arden. (Fortsat)

Resumé.

Ombord i Skibet „Adelaide“, Kaptajn Brand, paa Vej fra Australien til England, befinder sig to Kvinder, Fru Stewart og hendes seksten-aarige Datter, Gertrude. Fru Stewart er dødssyg og, angst for at efterlade Datteren uden Beskyttelse, lader hun hende — hvis Sorg over Moderen gør hende viljeløs og ude af Stand til at protestere — indgaa Ægteskab med Kaptajn Brand. Vielsen forrettes af en ombordværende Præst.

„Adelaide“ forliser i en Storm. Kaptajn Brand og Gertrude optages af et fransk Skib. Fru Stewart er død i den aabne Baad.

Gertrude skal i et Par Aar anbringes hos en Veninde af Fru Stewart, Madame La Peyre i Frankrig, og ledsages af Kapt. Brand til sit Bestemmelsessted, Chateau Fontaine, hvor hun forelsker sig i Grev de Vaucresson.

Madame La Peyre er imidlertid i England, hvortil Kapt. Brand fører Gertrude.

Vi behovede ikke at vente længe paa Hr. Howard. Han saa saa salvesfuld og henrykt ud over alder at se mig, at jeg mistede den sidste Rest af Tilbageholdenhed.

Hvorledes har De det, kære Barn?»

Han trykkede hjerteligt begge mine Hænder.

De er vel mindre overrasket over at se mig, end jeg over at se Dem, thi jeg fortalte Dem, at mit Hjem laa i Sydengland.«

Ja, det husker jeg nu.«

Og hvordan har Kaptajn Brand det?»

Jeg rodmede stærkt.

Jeg har ikke set ham fornylig.«

Madame La Peyre kom mig nu til Undsætning og henvendte sig til ham paa den yndefulde, indtagende Maade, der gør hende saa forskellig fra de Damer, jeg hidtil har truffet paa.

Men Hr. Howard var hverken skarpsindig eller taktfuld.

Venter De snart Kaptajnen tilbage? Jeg vilde meget gerne træffe ham.« Han talte til mig, næsten før Madame havde sluttet sin sidste Sætning.

Nej,« svarede jeg koldt og vedblev for om mulig at gøre en Ende paa hans Spørgsmaal.

Jeg ved kun saa lidt om ham. Jeg har ikke set ham, siden han bragte mig hertil.«

Der blev Tavshed. Han syntes lidt forvirret over mit Svar og saa begyndte Madame La Peyre at tale om Fru Dayrell.

Jeg tror, Deres Doktor har gjort Dem bange,« sagde han alvorligt. »Det forekommer ikke mig, at Fru Dayrell virkelig er saa syg. Jeg vilde

ikke i Deres Sted overlade hende saa meget til hendes egne Tanker. Adieu, Madame, jeg besøger hende snart igen.«

Og derpaa skyndte han sig bort.

TOOGTREDIVTE KAPITEL

Fru Dayrells Raad.

Jeg fik ikke Lov til at se Fru Dayrell hverken den eller den følgende Dag — ikke før hun havde haft endnu en lang Samtale med Pastor Howard. Jeg var ikke hjemme og undgik saaledes til min store Glæde at træffe ham.

Jeg blev forbavset over at se, hvor forandret den Syge var blevet i Løbet af de faa Dage. Haabet havde gengivet hende noget af hendes tidligere Skønhed og fjernet Feberrødmen fra hendes Kinder. Men hendes Stemme havde sin sædvanlige utaalmodige Klang, da hun bad Angélique lade os være ene.

»Naa, Gertrude, De har vel hørt, at Pastor Howard har bragt mig gode Nyheder. Hvad mener De? Er De parat til at følge med til Normandiet?»

Jeg betragtede hende forundret. Der var en ny Klang i hendes Stemme og et Lys i hendes Øjne, som lod mig tro, at hun virkelig kunde rejse,— denne Kvinde, som for faa Dage siden syntes døende.

»Jo, jeg vil gerne tilbage til Normandiet, meget gerne.« Jeg kunde ikke sige mere, min Strube var sammensnøret af Sindsbevægelse, havde

KAPTAJNENS HUSTRU

Howard mon røbet min Hemmelighed, jeg vilde saa nødig have, at hun skulde kende den.

»Hvad fejler De, Barn?« sagde hun og saa skarpt paa mig. »De ser syg ud og Deres Øjne har mistet den gamle Glans. Jeg er aabenbart den muntreste af os to, naar alt kommer til alt. Sæt Dem ned, Barn, og lad være med at staa der, som ønskede De helst at løbe Deres Vej.«

Da jeg havde sat mig, begyndte hun:

»Pastor Howard har fortalt mig om Deres Rejse, Gertrude. Jeg maa antage, man har fra-raadet Dem at have Tillid til mig. Jeg er lidt vred paa Dem over, at De ikke har fortalt mig, hvad endog Angelique ved — jeg mener, at De er gift.«

Jeg følte ingen Harme, kun forekom det mig, som indsnævredes jeg af en Cirkel og en Følelse, mere Fortvivlelse end Vrede, hviskede: »Du vil ikke blive fri.«

»Jeg har ikke talt derom til nogen,« sagde jeg koldt. »Madame La Peyre har fortalt Angelique det.«

Jeg saa ikke paa Fru Dayrell, men jeg følte, at hun stadig saa paa mig.

»Mit stakkels Barn,« sagde hun blidt, »og dog var jeg den, De burde have betroet Dem til.«

Jeg saa saa forbavset paa hende, at hun rødmede.

»Ikke fordi jeg er god eller fornuftig, men fordi jeg kan sympatisere med Deres Følelser, Deres Uafhængighed og Selvvilje. De og jeg har stærke Vinger, Gertrude, og slige Fugle pines i Bur.«

Hun rakte mig sin udtærede Haand, og jeg trykkede den ømt.

»Jeg havde intet at betro,« sagde jeg undskyldende. »Jeg var kun ulykkelig og ønskede ikke at tale til nogen derom.«

»De har Ret. Madame La Peyre og Angelique er gode Mennesker, men de har aldrig kendt den sande Kærlighed og kan derfor ikke sympatisere med dem. Der er mange Ting, Gertrude, som man kan gætte sig til og indbilde sig, men kun den kender Kærlighed, som virkelig har følt den.«

Hun betragtede mig med saa granskende et Blik, at jeg følte, at jeg rødmede.

»Naa, Barn, forhærd nu ikke Dem selv,« vedblev hun. »Nu da den første ubehagelige Indledning er overstaaet, sig mig saa, hvorfor De er ulykkelig. Er denne Husbond grim, haard eller dum — eller hvad er der i Vejen? Eller vilde De helst forblive ugift?«

»Ja, medens jeg endnu er for ung til at blive gift.« Hun strøg kærtgnende min Haand, der hvilede paa Tæppet.

»Ja, De er for ung. Det er haardt at blive bunden, før man har set Verden med sine egne Øjne; det er meget urigtigt.«

Jeg tænkte lidt. »Se Verden, forekom mig

unyttigt. Eugène var den første jævnaldrende unge Mand, jeg havde truffet, og jeg elskede ham straks.

»Maaske jeg mener, at jeg vilde foretrække selv at træffe mit Valg. Jeg vil ikke have en Mand, medmindre jeg kan elske ham.«

Naar hun endelig vilde tale med mig om dette, var det bedst, hun lærte min Mening at kende. Hun sladrede ikke, var jeg sikker paa.

»Gertrude, det er jo netop, hvad jeg sagde. Naar De ikke har noget særligt mod Deres Mand, kan Deres Ulykke helbredes, og jeg skal sige Dem hvordan.«

»Vil De — vil De?« raabte jeg henrykt. »Tror De, De kan?«

Fru Dayrell svarede ikke straks, men saa forskende paa mig.

»Jeg vil nødig tage fejl. Men De forvirrer mig, Gertrude, De er saa foranderlig. Sig mig, har De set denne Husbond, siden De kom her?«

Jeg bøjede bejaende Hovedet.

»Ja saa! Det er urigtigt at se ham nu og da og stadig vedligeholde en Følelse af Uvilje. Gør som jeg siger Dem. Bed ham blive borte et Aar eller saa, og naar han saa engang kommer igen, vil De have glemt alle de personlige Fordomme, De nærede mod ham og der er da Mulighed for, at De kan lære at elske ham.«

Hvis jeg ikke havde elsket Eugène, havde jeg maattet tro hende, saa alvorlig var hun.

»Jeg kan aldrig, aldrig gøre det,« sagde jeg fortvivlet, »det er for sent.«

Da jeg saa op, læste jeg i hendes store blaa Øjne, at jeg havde forradt mig selv og gemte mit Ansigt i hendes Puder.

Der herskede længe Tavshed. Tilsidst glemte jeg alle Tanker om min egen Ulykke i en øjeblikkelig Angst for, om hun mulig var besvimet. Men nej, hun laa roligt og hensunken i dybe Tanker.

»Gertrude,« sagde hun blidt. »Den Pastor Howard maa være en god Mand. Jeg tror, han har gavnet mig mere end nogen Læge kunde have gjort. Alle disse Maaneder har jeg længtes efter Fred og dog levet i en evindelig Kamp med mig selv og alle. Jeg forstaaer ikke helt mig selv. Meget mulig, at jeg i Morgen atter taler til Dem som tidligere og vender tilbage til den gamle Tilstand. Men i Dag ser jeg paa hele Tilværelsen med mere Ro og Haab, end jeg nogensinde havde troet mulig, og derfor kan jeg trøste Dem, Barn.«

Jeg tror, man har handlet uklogt med Dem; Men det er nu en Gang sket og De skulde prøve paa at faa det bedste ud af det Skete. Det forekommer mig, at De ikke kan frigøre Dem selv, men kun gøre Deres Lod tungere. Det, som nu synes Dem nødvendig for Deres Lykke og en uoverstigelig Hindring mellem Dem og Deres Mand, er maaske en uvirkelig Fantasi. Barn«

KAPTAJNENS HUSTRU

vedblev hun med blussende Ansigt, »jeg kan tale med Erfaring. De elsker, men Deres Kærlighed gælder maaske en Uværdig. Efter hvad Pastor Howard fortalte mig, har jeg det Indtryk, at De har ægtet en glimrende Mand, hvis gode Egen-skaber De ikke kan se endnu, fordi Bitterheden over det hastige Giftermaal hindrer Dem deri, og dog er han maaske i Stand til at bringe Dem Lykken til Trods for Dem selv. Gertrude, jeg advarer Dem, Lykken er det ikke nogen let Sag at faa i Hænde, og som jeg ligger her, indser jeg først nu, at vore egne Veje og vore egne Bestræbelser ikke skaffer os den, men at vi ofte slynger den ud af vort Liv for at faa vor Vilje i noget aldeles umuligt og haabløst.«

Jeg lyttede forundret. Det var en ganske anden Tale end den, der forvirrede mig saa meget den Dag, jeg mødte Kaptajn Brand.

»Tak for Deres venlige Raad, men De tager ganske fejl. Hvis jeg forsøgte at elske Kaptajn Brand, vilde jeg begaa en stor Synd.«

»Hvorfor vil De ikke stole paa mig?« afbrød hun mig utaalmodigt. »De er saa ung, at De be- drager Dem selv. Hvem er det Menneske, De foretrækker for Deres Mand?«

Jeg kunde ikke lade mig udfritte angaaende Eugène, men spræng op og ilede henimod Døren.

»Spørg mig ikke. Ingen kan hjælpe mig,« udbrød jeg fortvivlet og løb min Vej.

TROGTE DIVTE KAPITEL

Atter paa Chateau Fontaine.

Vi havde været en Uge paa Chateau Fontaine, og vor Tilværelse i England syntes mig allerede fjern og indhyllet i Taage. Jeg havde været saa utaalmodig efter at komme bort fra Merdon, at jeg tilsidst havde talt Timerne. Doktoren havde rigtignok sagt, at Fru Dayrell ikke var skikket til at rejse, og hun havde ogsaa til Trods for vor langsomme Rejsemaade været meget syg lige siden vor Ankomst og været ude af Stand til at tale med nogen af os, hvad jeg kun var glad over, thi jeg længtes saa usigeligt efter at glemme alt det, der var foregaaet i Merdon. Alene Tanken om Pastor Howards Besøg, og Visheden om, at mit Ægteskab nu sikkert vilde blive omtalt og komme til alles Kundskab var mig en saadan Tortur, at jeg næsten fristedes til at springe i Seinen for at undgaa den.

Jeg havde denne Gang faaet anvist et lille hyggeligt Værelse i samme Etage som Dagligstuen og faaet Lov til at bruge Abbedens Værelse til Studereværelse, om jeg maatte ønske det foruden. Madame La Peyre talte endog om at engagere en Lærer fra Rouen til at komme og undervise mig, og jeg havde hilst denne Plan med stor Glæde.

Vi levede her efter fransk Skik, og jeg saa

sjældnen Madame La Peyre før det Maaltid midt paa Dagen, som her kaldtes Frokost. Jeg havde derfor hele Formiddagen til min egen Raadighed og havde Dag efter Dag søgt at møde Postbudet for om mulig at opsnappe det længselsfuldt ventede Brev fra Eugène.

Alt i alt var jeg lykkelig her, kun Rosalies ondskabsfulde Ansigt plagede mig, saa jeg endog drømte om hende om Natten og vaagnede i Rædsel.

Vejret havde i Dag forhindret mig i at gaa ud, og jeg forlod først mit Værelse, da jeg gik ned til Frokostbordet, Rosalie aabnede Døren for mig og lo ondskabsfuldt.

»Frøkenen burde være gaaet Postbudet i Møde i Dag, nu har Madame faaet Brevet,« sagde hun drillende, da jeg passerede hende. Jeg lod, som om jeg ikke hørte hende; men mit Hjerte bankede, var det et Brev fra Eugène og kendte hun mon saa Skriften.

Madame La Peyre sendte mig et skælnisk Blik, da jeg traadte ind.

»Gertrude,« sagde hun, »jeg har hørt fra min Broder, han lover at prøve paa at finde Henri Dayrell og bringe ham hertil; og naar Fader de Nivieres paatager sig noget, plejer han at . . .« det.«

»Vi skal altsaa snart se Abbeden?« spurgte jeg glædesstraalende.

»Ja, det haaber jeg. Glæder det dig saa meget,« hun smilte. »Jeg maa fortælle ham, hvilken Ven han har i dig; men jeg har endnu en Glæde til dig, Barn, en Overraskelse.«

Jeg prøvede paa at tale roligt. »Er det et Brev, Madame?«

»Ventede du da et Brev?« lo hun.

Angelique kom i dette Øjeblik ind i Stuen, og hendes gode Mening om mig turde jeg ikke risikere. Tilstaaelsen naaede heller ikke over mine Læber denne Gang.

»Det er muligt, at Brevet virkelig er beregnet for dig, men du maa tilgive Brevskriveren. Han var nødt til at bede mig om Lov til at komme her, og han har maaske ønsket at overraske dig; men unge Mænd og gamle Kvinder dømmer ikke altid ens.«

Hvad mente hun? Var det Eugène, der kom. Ja selvfølgelig, hvem kunde det ellers være. Nu forstod jeg hans Tavshed, han havde ikke skrevet, fordi han ønskede at overraske mig. Mit Hjerte bankede saa stærkt, at jeg syntes det maatte kunde høres.

»Du spørger ikke, naar Gæsten kommer, Barn. Hvor dine Kinder gløder, Luften her i Normandiet bekommer dig øjensynligt godt.«

»Hvem er denne Gæst, Madame,« spurgte jeg utaalmodigt, jeg kunde ikke engang fremtvinge et Smil, hver Nerve dirrede af Utaalmodighed.

»Men Gertrude dog, hvor du dog er ustadig. Før saa du saa glad ud og nu.«

KAPTAJNENS HUSTRU

Jeg saa bønfoldende op paa Angelique, der sagde.

»Jeg gaar op og ser til Fru Dayrell og kommer saa ned og henter Frøkenen.«

Da hun gik, lagde Madame endelig Brevet hen foran mig, men barnagtigt nok med Udskriften nedad.

»Hvorfor vilde du ikke gætte, medens Angelique hørte paa det, Gertrude? Nu gaar jeg, medens du læser Brevet, jeg maa give Rosalie Besked om at gøre et Værelse i Stand.«

Jeg ventede, til hun var gaaet og tog saa Brevet med uvilkaarligt Ubehag, noget, jeg ved ikke hvad, sagde mig pludselig Sandheden. Ja, det var den faste, bestemte Haandskrift og jeg saa paa Brevet Underskriften »George Brand«. Jeg var fanget i Fælden. Han havde allerede forladt Paris.

Det eneste Lyspunkt var, at Abbeden ogsaa kom, og naturligvis havde han Eugène med, men hvad saa, hvis Kaptajn Brand og Eugène mødtes, maaske det kunde bringe mig den Frihed, jeg længtes efter.

Angelique kom for at hente mig, da Fru Dayrell havde ønsket at se mig, men denne Gang fik vi ikke Lov at være ene.

Ak, hvor saa hun dog udtæret og bleg ud, ja det forekom mig endog, at hun saa daarligere ud, end da vi troede, hun var døende i Merdon.

»Naa, oprørske Barn,« hun smilede venligt. »Har De bøjet Nakken under Aaget?« Jeg saa bønfoldende paa hende. »Angelique,« sagde hun, »hvis De virkelig er saa stædig, at De ikke tør lade os være ene, sæt Dem saa hen ved Vinduet og spil Rollen som Søster Anna og fortæl, hvis De ser nogen komme.«

Angelique gik lige hen til Vinduet uden at sige et Ord.

»Husker De, hvor vi slap, Gertrude, da De løb bort?« Fru Dayrell sagde det saa naturligt, som var vor Samtale kun lige afbrudt.

»Hvis De ikke har noget derimod, ønsker jeg ikke at fortsætte den Samtale.« Jeg saa roligt paa hende. »Jeg er ikke utaknemlig, men lad os tale om noget andet end mine Bekymringer: hvorfor ikke om Herr Dayrell?«

Nu var det hendes Tur til at rødme og slaa Øjnene ned.

»Gertrude,« hun talte uden at se paa mig. »Jeg er omtrent den alvorligste Advarsel, der kunde gives Dem. De ser, hvor svag og hjælpeløs jeg ligger her, og dog er jeg først nu lykkelig — lykkelig i Haabet om endnu engang at se min Mand, og jeg bønfaller Dem: Handl ikke som jeg har gjort. De har Ungdom og Sundhed, elsk den Mand, som elsker Dem. Ak, De skulde vide, hvad det er ikke at eje hverken Ungdom eller Sundhed mere!«

Hun sagde dette næsten klagende.

»Jeg maa ikke trætte Dem,« sagde jeg og

kyssede hende, »ellers skulde jeg nok disputere med Dem herom. Lad os tale om noget andet. Er der slet ingen, man kan tale med her? Endnu har jeg kun set Tjenestefolkene. Kender De Rosalie?« hviskede jeg, for at Angelique ikke skulde høre det.

Fru Dayrell hævdede advarende Haanden.

»Jeg kender saa meget til hende, at dersom De fornærmer hende, skal hun nok finde Udvej til at hævne sig paa Dem. De tror,« — hun saa hen paa Angelique, — »at saadan en halvklod Skabning ikke kan gøre nogen Skade — og ikke heller vilde, selv om hun kunde. Men jeg husker ganske anderledes, fra før jeg blev gift. Hun havde en Dag hørt mig sige, at hun var grim, og jeg tror aldrig, hun har glemt mig det. Hun spillede mig flere ubehagelige Puds.«

»Hun er mere end grim, hun er hæslig.«

Fru Dayrell smilede.

»Hun er just derfor meget saarbar angaaende sit gode Udseende. Men hør, Angelique, kommer der ikke nogen kørende?«

Angelique kiggede ud af Vinduet og kom saa hen til Sengen.

»Jo, Frue, der kommer en Vogn. Men det er rimeligvis Besøg til Frøken Gertrude. Jeg vil gaa og se efter.«

»Mit Hjerte bankede stærkt, og jeg ønskede mig langt bort, saa Kaptajn Brand ikke kunde finde mig.«

Fru Dayrell laa ganske stille med lukkede Øjne, hendes Forventning syntes saa stor, at jeg betvivlede, at hun havde hørt, hvad Angelique sagde.

»Gertrude,« — jeg for sammen, — »hvis denne Gæst er Deres Ægtemand, ønsker jeg gerne at se ham.«

Hun smilede over min aabenbart meget synlige Forvirring og Ubehag.

»Jeg skal ikke gøre Fortræd, Barn, snarere godt. Gertrude, naar — Henri kommer, ønsker jeg, at De skal være gode Venner med ham.«

Jeg var glad, da Angelique atter traadte ind.

»Det er kun Herr og Fru Dupont fra Saint Antoine, men Madame La Peyre ønsker at præsentere Frøken Gertrude for dem.«

»Det er kun et Paafund af Dem, gamle, kedelige Kvinde,« sagde Patientten. »Og jeg tror, Gertrude selv er endnu ivrigere efter at slippe bort, end De er efter at komme af med hende. I maa begge kede jer svært her hos mig.«

Jeg forsøgte at komme med en Indvending, men hun pegede paa Døren. Jeg saa paa Angelique, der nikkede advarende, kyssede saa paa Fingeren til den Syge og gik.

Det var de morsomste Gæster, jeg nogensinde havde set, som sad i Dagligstuen hos Madame La Peyre, da jeg traadte ind. Hele deres Samtale drejede sig om Landbrug og Tjenestefolk, og det gav derfor ligefrem et Sæt i mig, da Hr.

KAPTAJNENS HUSTRU

Dupont pludselig bemærkede, »De venter Gæster, ikke sandt?«

Jeg rødmede og saa paa Madame La Peyre. Der smilte og svarede: »Jo, jeg venter min Broder, Abbeden.«

»Ah, og han bringer en Gæst. Ikke sandt, kære Kone?« vedblev han med et galant Buk henimod sin Hustru. Jeg følte, at mine Kinder brændte, og jeg saa, at Madame La Peyre's Hænder skælvede og dog maatte en af os lide denne Spænding forgæves, thi han maatte enten mene Eugène eller Hr. Dayrell.

Fru Dupont saa roligt paa sin Mand.

»Min Søster har meddelt mig, at Grev de Vaucresson har skrevet til hende, at han agter at aflægge et Besøg paa *Chateau Fontaine*, men hun meddelte ikke noget om Abbeden, kære Ven.«

Jeg kunde se, at Madame La Peyre blev baade bedrøvet og forvirret, men hun smilte stadig

til sine Gæster. Skyen var derimod gledet bort fra mit Hoved. Jeg kunde have sunget, danset eller let højt for at give al den Glæde, som næsten kvalte mig, Luft.

»Ja, ja,« sagde Gemalen, »det er Greven, der kommer, og jeg haaber, Madame, at De vil besøge os paa *St. Antoine* med alle Deres Gæster. De maa endelig bringe Greven med, en nydelig, ung Mand, hører jeg, højlig beundret; han burde gøre et godt Giftermaal.«

»Det sørger hans Moder for. Det er uden Tvivl arrangeret.«

Fru Duponts Bemærkninger lød bestemte som Orakelsvar. Hendes Mand gned fornøjet Hænderne og nikkede til hende.

»Der hører De, hvad min Kone siger, og hun har altid Ret. Gamle Familier, som de Vaucressons, formæler deres Børn, medens de endnu ligger i Vuggen, og det skulde ikke undre mig, om jeg hørte, at han allerede er forlovet.«

(Fortsettes).

Parisermoder. VII. og VIII.

(Tilvenstre) Plyschfrakke med Silkegarnering.
(Tilhøjre) Sort Silkefrakke med hvidt Foer.

Kæmpemuffer.
(Tilvenstre) Chinche. (Tilhøjre) Skunk.

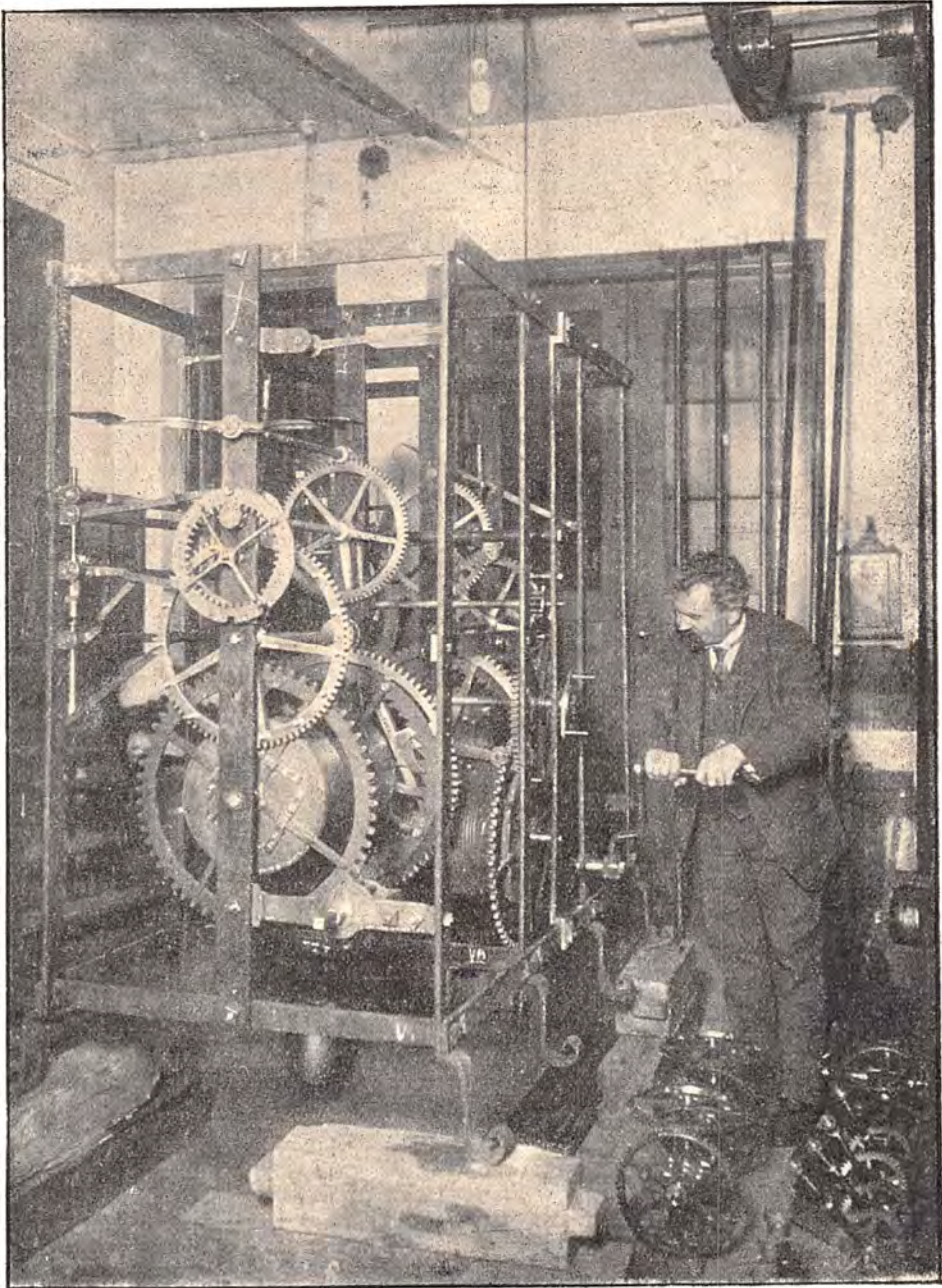
St. Nikolaj Taarns Ur.

Der er kun faa Mennesker, der gør sig et Begreb om, hvad et stort Taarnur vil sige.

Det største, der findes her i Danmark, er Uret i Vor Frelsers Kirke paa Kristianshavn.

seren vejer 200 Pund og Hammeren, som slaar de drønende Slag, der giver Genlyd over London, vejer 500 Pund.

Det Urværk, der ses paa hosstaaende Billedet, er en Miniatureudgave i Sammenligning,

Hr. Bertram Larsen trækker St. Nikolaj Taarns Ur op.

Det er forøvrigt et Par Hundrede Aar gammelt. Det største Ur i Verden, paastaar Englænderne, er »Big Ben«, Uret paa Parlamentsbygningens Taarn.

Urskiven er godt 21 Fod i Diameter, Minutvi-

endda det maaler omtrent seks Fod i Højden, fire Fod i Bredden og syv-otte i Længden.

Det er det gamle Urværk fra Nikolaj Taarn.

Dets Istandsættelse blev overdraget til Taarnurfabrikant Bertram Larsen, som man ser paa

Billedet i Færd med at trække det op; og inden ret lang Tid vil det atter være i Virksomhed og fortælle Verden, hvad Klokken er slaaet.

Men den berømte »Kugle« er forsvundet fra Taarnet og viser sig ikke mere.

Taarnurenes Historie er gammel, overordentlig indholdsrig og interessant.

Fra Hr. Bertram Larsens Forretning, hvis beskedne Begyndelse daterer sig saa langt tilbage i Tiden som 1820, skønt den egentlige Taarnurfabrik, der er gaaet i Arv fra Fader til Søn, kun regner sin Bestaaen fra 1847, er i Tidens Løb udgaaet en stor Mængde Ure, blandt andre Urene paa Fruc, Garnisons, Holmens, Citadels og Helligkorskirkerne.

Til mange af de Ure, der findes rundt omkring paa Slotte og Kirker, og som Fabriken enten har fremstillet eller repareret, knytter sig hi-

storiske Minder, ved hvilke Bertram Larsen dvæler med en Interesse, som er Frugten af indgaaende Undersøgelser og Studier. Han er virkelig Kunstner i sit Fag og ejer den skabende Genius. Hans Opgave er at bringe det ædle i Uret frem, at puste Liv i det døde Metal, til Urværket — hans Værk — bliver en levende Ting med taktfulde Pulsslag.

Det er det alvorsfulde Taarnur, der med drøgende Slag forkynder Timen, dets Viser er den manende Finger, der peger paa Tiden, som gaar sin ustandsclige Gang, lægger en Alen eller to til vor Vækst og Aar til vor Alder.

Og Taarnuret er et Væsen med en sælsom Magt. Det tvinger os til at vende Blikket opad — selv om vi ikke naar højere end til dets lysende Skive.

DR. PRIMULA.

Hans lille Veninde.

12. Oktober.

A ltsaa holdt vi Takke- og Afskedsforestilling i Dag — Torben og jeg.

Vi tog med Toget til Skodsborg og gik, som saa ofte før, en lang Tur gennem Skovene. Jeg tror næsten, alle Brænderhuggerne og Skovarbejderne derude kender os, for de hilser saa inderlig nedladende og beskyttende — og om det saa er Dyrene, synes jeg, de ser genkende og forstaaende paa os. Skoven havde pyntet sig i sin fineste Efteraarsdragt — den straaede i brunt, rødt og gult, og Torben behagede at bemærke med sin sædvanlige Spøgefuldhed, at den næsten kunde tage Konkurrencen op med mig; selv om den ikke fik sine Dragter fra »Ove«! Der var Fred og Ro, Solskin og frisk Luft — akkurat ligesom sidste Aar, da vi begyndte vore regelmæssige Udflugter efter Hjemkomsten fra Paris, og jeg havde næsten ondt ved at tro, at det virkelig var sidste Gang. (Det er i Grunden ret aparte, at man skal til Paris for at lære hinanden at kende, naar man i flere Aar har holdt Sommerferie ved det samme Badested.)

Omsider naaede vi da, trætte og udasede, Eremitagen, hvor Torben havde arrangeret en lille udsøgt Middag, og for sidste Gang gjorde vi os det hyggeligt paa dette vort sædvanlige Tilflugtssted. Ilden buldrede lystig i Kaminen, og Solen, som nu var i Færd med at gaa ned, overgød alt, hvad der var i Værelset med et gyldent Skær, min Ringheds ofte omdebatterede, knaldroede Haar inklusive, og atter var Torben spøgefuld med noget i Retning af en Tizians Madonna. (Oh, hellige Jomfru vredes ej over denne formastelige Sammenligning!) Udenfor bredte Sletten sig rolig og fornem, omkranset af Skovens brogede Farvepragt, og i

Baggrunden lyste Sundet som en blinkende Smaragd — eller var det en Safir? Jeg kan aldrig rigtig hitte ud af de Michelsen'ske Herligheder! Om det var alt dette, der inspirerede Torben, skal jeg ikke kunne sige; men Fakta er, at han pludselig blev højtidelig og begyndte at holde Tale for mig — han takkede mig for alt det, jeg havde været for ham i det forløbne Aar, for den aldrig svigtende Tillid, jeg havde vist ham til Trods for, at jeg kendte hans Mening om Forlovelser og deraf følgende Ægteskab. (Hvor ofte har jeg ikke haft Lyst til at bekendtgøre i Avisen, at jeg hverken var gift eller forlovet med ham! Mændene tænker aldrig paa de Ubehageligheder, de paadrager os ved at bære os med deres »Venskab«.) Under hele denne velformede speech gnavede jeg (til hans store Forargelse) paa en vidunderlig Fersken, og jeg sad netop og grundede over, hvormeget den havde kostet, da han irriteret udbød: »Men kære — saa spyt dog den Sten ud — har du slet ikke noget at sige mig?« Jeg udtalte en beskedne Formodning om, at han havde været nede ved Stranden og øve sig med Smaasten i Munden, hvilken Bemærkning lønnedes med et rasende Blik og Sauceskaalens Indhold ned over »Oves« sidste Mesterværk! Efter endt Renselses- og Forsoningsfest fik Torben Lov til at gaa videre — det kneb jo lidt med at finde Tonen igen; men det gik jo! Han talte om de mange dejlige Timer, vi havde tilbragt sammen, takkede mig, fordi han havde faaet Lov til at være sammen med mig, naar han vilde, det var netop saadan en fin og nobel lille Kvinde, (hører du, min Pige!) han trængte til at være sammen med, jeg virkede som et forfriskende Bad oven paa den kvalme Luft, han før havde bevæget sig i — han takkede mig fordi jeg

havde været hans gode Kammerat — hans kære lille Veninde — — jeg var lige ved at blive rørt, det trak betænkeligt i mit ene Øjenlaag, og jeg fiskede i al Hemmelighed efter mit Lommetørklæde og turde slet ikke se op paa Torben, som nu begyndte at tale om min forestaaende Rejse, han kunde slet ikke begribe, at det virkelig var sidste Gang, vi var sammen; men maaske var det heldigt, at vort Forhold blev afbrudt nu, inden det havde mistet sin friske Charme. Jeg var nu absolut ikke rørt mere, og jeg greb mit Glas og foreslog, at vi skulde sige pænt Tak for den Tid, vi havde kendt hinanden; jeg havde fuldstændig fundet min gamle Tone igen — det var vist den, der fra først af imponerede Torben — og Tiden gik nu meget fornøjeligt, indtil vi opdagede, at Klokken var mange, og at vi maatte skynde os, hvis vi skulde naa Toget i Springforbi.

Saa gik vi gennem Skoven sammen i Maanskin, hvilket jo var meget yndigt og romantisk; det var bitterlig koldt, og min ene Haand laa begravet dybt nede paa Bunden af Torbens Lomme — et meget yndet Tilflugtssted forresten, hvor den undertiden gjorde de vidunderligste Opdagelser! Træerne kastede lange, sorte Skygger hen over Vejen og indgav en de frygteligste Forestillinger om Røvere og Stimænd, og Torben følte sig mægtigt i sin Egenskab af beskyttende Ridder. Han spurgte, hvad jeg egentlig vilde ovre i England, og jeg svarede saa, temmelig flot, tror jeg nok: »Aah, Moder har faaet den sikse Idé, at hun absolut vil have mig afsat ovre i England — lad hende dog endelig faa den Fornøjelse — hun har jo aldrig kunnet glemme, at hun er Albions Datter!« Torben svarede ikke straks, saa sagde han saa underlig fraværende: »Det er mærkeligt; men den Tanke er aldrig faldet mig ind, at du en skønne Dag kunde gaa hen og gifte dig! Ja, hvor man undertiden kan være idiotisk,« tilføjede han og slog med sin Stok til en nedhængende Gren, saa de visne Blade dryssede ned over os — en lille, sovndrukken Fugl flagede forskræmt i Vejret.

»Kære Torben, du er nu vidunderlig! Havde du virkelig tænkt dig, at jeg vilde gaa i Kloster? For du vil jo ikke have mig — —!« sagde jeg med mit mest drillende og uforskammede Smil. Torben standsede og bøjede sig helt ned over mig, og hans sorte Øjne lyste saa sælsomt i Mørket. »Du er dog et lille Uhyre, Gerda, et bedaaende lille Uhyre forresten — ved du, hvad jeg kunde have Lyst til en Aften som denne — — køre med dig langt bort til et Sted, hvor jeg kunde have dig helt for mig selv — — men du kender jo mine Meninger og Principper — —!« han rettede sig op og var nu alter den fra Hovedstaden kendte og feterede Verdensmand og fortabte sig i en længere Udgydelse om den ægteskabelige Trædemølle, indtil jeg gabende op-

lyste ham om, at hans Veltalenhed var ganske overflødig, da jeg ikke havde i Sinde at fri til ham, i alt Fald vilde jeg da vente, til det blev Skudaar, da jeg jo saa havde Udsigt til at faa en ny Silkekjole og 12 Par Handsker, hvilket jo maatte siges at være en ganske god Forretning. Torben drillede mig med, at jeg alligevel ikke vilde gøre det, naar det kom til Stykket — jeg blev ivrig, og det endte med, at vi væddede en Flaske Skum om, at jeg havde moralsk Mod nok til at foretage dette Vovestykke. Stakkels Torben, det bliver en dyr Svir!

Vi naaede naturligvis Stationen i sidste Øjeblik og blev stoppet ind til en ældre, fed Gentleman, uhyre velvillig og konversabel, han sagde hele Tiden Frue til mig og spurgte tilsidst om, hvor mange Børn vi havde. Heldigvis trillede der i det samme en lille Pakke ned fra Nettet ovenover, den beskrev en elegant Bue ud over hans Næse og dalede endelig ned paa hans trivelige Mave, hvorved Opmærksomheden afledtes fra dette pinlige Emne.

Ved Østbanegaarden ventede vor sædvanlige Bil, og af Sted gik det i susende Fart til Vestre Boulevard, Torben sad og klappede min Haand, akkurat som man kæler for en Kattekillung. »Du rejser jo først paa Tirsdag, kommer du saa ikke til Koncerten i Paladshotellet paa Søndag?« sagde han. Jeg lovede det halvvejs. Bilen standsede med et Ryk, jeg var hjemme. Jeg bad Torben om at blive i Vognen, da Moder rimeligvis holdt Udkig ved Vinduet — jeg var jo nemlig til stor Afskedsmiddag hos Elna Branth, og Elnas Selskaber kan jo som bekendt ikke pines længere ud end til ti, selv om man endevender Familiealbumet 50 Gange, og nu var Klokken halv tolv. Torben tog min Haand og knugede den, saa jeg kunde have skreget højt. »Farvel, min kære, lille Veninde — vil du tænke paa mig en Gang imellem?« I et Spring var jeg nede paa Gaden. »Farvel, Torben — lev vel!« Døren slog i med et skarpt Knald, Bilen susede af Sted, og i næste Øjeblik var den forsvundet om Hjørnet.

Et Par Sekunder efter var jeg oppe i Dagligstuen, underkastet et længere Krydsforhør om Elnas Selskab, og jeg svælgede snart i en udførlig Beskrivelse af gastronomiske Nydelser — af knitrende Silke og luftige Kniplinger, straalende Diamanter og mathvide Perler — af forspiste Grosserer-Emner, flotte Garderløjtnanter og adelige, men kloge Kammerjunkere — — til sidst var jeg lige ved selv at tro paa det ulyksalige Selskab — du gode, hvor jeg har lært at lyve i det sidste Aar!

Ja, og nu sidder jeg altsaa her og ved ikke, om jeg skal give mig til at tudbrøle, eller om jeg skal hvine højt af Glæde ved Tanken om alt det ukendte, der venter mig ovre i Verdenssta-

HANS LILLE VENINDE

den — det er første Gang, jeg skal rigtig ud at rejse paa egen Haand!

— — —

Jeg har læst igennem, hvad jeg har skrevet om Dagens Oplevelser, og jeg tror, jeg har faaet det meste med — nej, jeg gaar alligevel ikke til den Koncert paa Søndag — — —

2. Juledag.

Hjemme i Danmark igen efter over et Aars Fraværelse — hvilken underlig Fornemmelse! Danmark, hvor det lyder hjemligt og hyggeligt det Ord — som en gammel, kær Melodi, man har hørt fra sin tidligste Barndom, og som har fulgt en op gennem Aarene! En herlig Rejse har det været, som en stor Billedbog med prægtige, straalende Farver. Min Dagbog har jeg forsømt i en ganske utrolig Grad, og der har da været nok at skrive om; men Indtrykkene var for brogede og mangfoldige, det var mig umuligt at fæstne dem paa Papiret — og hvornaar skulde jeg egentlig have faaet Tid dertil, vi var jo aldrig et eneste Øjeblik i Ro, men for fra det ene til det andet. Tante Emily og Onkel John er de elskeligste Mennesker paa Jorden; men man kan nu ogsaa have for megen Energi, det er helt velgørende at komme hjem og hvile ud.

Fætter George fulgte med mig hjem og lader til at ville slaa sig til Ro foreløbig. Hele Familien betragter os allerede som forlovede, og de viser sig alle at være i Besiddelse af en rent ud forbløffende Evne til at arrangere de mest pikante tete a tete'er for os, saa der hører næsten mere end almindelig Aandsnærværelse til ikke at falde i Armene paa hinanden. Naa, jeg ender vel ogsaa nok med at blive Mrs. George Ainsly engang — han er jo saa kær og god, den lange Dreng og saa distingveret — en rigtig engelsk Gentleman. Hvor Moder vil blive glad! Men foreløbig haster det nu ikke, det er desuden ganske morsomt at se denne velopdragne, korrekte Englænder miste noget af sin engel-saksiske Værdighed en Gang imellem.

Elna var her i Formiddags og plagede mig om at gaa med til Nytaarsballet i Palmehaven — jeg var egentlig ikke begejstret, jeg har moret mig alt for godt *der* til, at det skulde have nogen som helst Tiltrækning for mig nu, da min Tilværelse er traadt ind i en hel ny Face. Elna var ganske syg — hun ventes vel med Længsel af en eller anden elsket Genstand — og Moder gik over paa Fjendens Parti, saa jeg faar vel bide i det sure Æble! Jeg har hende nu lidt mistænkt, den gode Mama, hendes rivende Veltalenhed var vist ikke dikteret af helt uegenyttige Grunde — mon hun ikke lumskeligen har regnet ud, at George øjeblikkelig vilde kapitulere for den morderiske Ild, der udstraaler fra Sølvbroderierne paa min nye, søgrønne Sil-

kekjole, et raffineret Udslag af europæisk Kultur i det 20. Aarhundrede!

— — —

Nytaarsnat.

Det suser og bruser i mit Hovede, og jeg kan næppe holde paa Pennen. Jeg er lige kommet hjem fra Ballet i Palmehaven. George fulgte altsaa Elna og mig derhen — Elna yderst stilfuld i lyseblaa Crepe de Chine — og jeg i den søgrønne, der sikkert vilde have faaet en mere poetisk Sjel end George til at anstille Sammenligninger med en Havfrue eller et andet over- eller underjordisk Væsen; men foreløbig maatte jeg altsaa nøjes med den stumme Beundring, der lyste ud af hans gode, blaa Øjne. Det var første Gang, jeg var paa d'Angleterre, efter at jeg er kommet hjem, og vi naaede derhen ca. halvet, just som Folk begyndte at indfinde sig fra de mer eller mindre animerede Familiemiddage. Der er nu en egen Duft over Palmehaven — man har altid Følelsen af at være i godt Selskab — det er maaske Indbildning, der er vel *something rotten* alle Vegne; men det er nu alligevel en ganske behagelig Fornemmelse! Palmerne var blevet fornyet hist og her, ellers var alt ved det gamle, og hvor jeg saa hen lutter kendte Ansigter — Ballettens navnkundige Trekløver og Frkn. X. naturligvis — uundgaaelige, uforandrede, som havde de været sømmet fast til den samme Plet fra sidst, der var Fest i Palmehaven, stillende deres korrekte Elegance til Skue og bejlende til Mængdens Beundring. Længere henne under den store Palme lyste den yngste af Diplomatiets Damer som en underdejlign Pragtblomst, der søgte at bevare Illusionen om Italiens Sommer og Sol i det kolde, døde Skær af de elektriske Glødelampers Mangfoldighed. Jeg kom tilfældigvis til at se ind i et Spejl og opdagede, at en Herre bag ved fikserede mig skarpt. Jeg vidste straks, det var Torben Krag. Jeg lod som ingen Ting og snakkede videre med George; men Elna havde naturligvis straks opdaget ham. »Se, der er Torben Krag, du ved vel, at han har etableret sig som Overretssagfører, han har allerede en god Forretning og er begyndt at vinde sig et Navn i den juridiske Verden!« Jeg skulde lige til at svare, da Elnas spidse Albu som en Syl borede sig ind i min venstre Side, jeg vendte mig om, og Samtalens Genstand stod for os, bukkende med sit overlegne, lidt blaserede Smil, som havde irriteret mig den Gang ude i Skodsborg, inden vi havde lært hinanden at kende, men som alligevel havde vakt min Nysgerrighed — nu gjorde det mig nærmest rasende.

»Naa, saa Frøkenen er kommet tilbage fra England! Tør jeg bede Dem forestille mig for den Herre — Deres Forlovede, antager jeg?«

»Maa jeg forestille Hr. Overretssagfører Krag — min Fætter Mr. George Ainsly!«

HANS LILLE VENINDE

Han var nu saa naadig at udsørge mig om min Rejse og drev endogsaa sin Elskværdighed saa vidt, at han henvendte nogle høflige Ord til George. Imidlertid var der begyndt at blive Trængsel omkring os, man var i Færd med at stille sig op til Dansen, og Tonerne af Lehars sidste Vals brusede gennem Salen. »Frøkenen undskylder — jeg har en Dame, der venter paa mig!« Overretssagføreren trak sig bukkende tilbage, og Elna forsvandt med en mystisk Skabning med Monocle og besløjfede Laksko. George havde bestilt Østers, og da han ikke er nogen ivrig Danser, satte vi os snart op i Louis Seize Salen. Det varede ikke længe, før Torben Krag kom anstigende med Lili Holm, de slog sig ned ved et Bord i Nærheden og syntes at være yderst belivede begge to, Champagnen flød i brede Banner, og Lili, den lille Skabekrukke med sine Hængekrøller og sin læspende Baby-Røst, sad næsten paa Skødet af ham, medens han ustandselig kiggede hende ind i Øjnene og syntes uhyre tilfreds med Tilværelsen. Jeg sad og saa mig aldeles rasende paa dem, og jeg fik pludselig en vanvittig Lyst til rigtig at ærgre og irritere ham — men hvorledes? Saa kom Tilfældet mig til Hjælp, jeg hørte Folk tale om Skudaar — det var jo rigtigt, Væddemaalene fra sidste Aar, det havde jeg helt glemt! Aha, min Herre, tænkte jeg, nu skal De komme til at drikke Champagne med mig i Stedet for med denne lille Dukke! Jeg skævede hen til George, han sad fordybet i Vinkortet, heraf benyttede jeg mig og vinkede ad en Tjener, som jeg bad skaffe mig et Stykke Papir og en Blyant, og i en flyvende Fart skrev jeg følgende:

Da Sæsonen i Aar tegner til at blive ualmindelig bevæget, vil jeg faa god Anvendelse for en ny Silkekjole — ligeledes er min Handskebeholdning i en sørgelig Forfatning — og jeg ser mig derfor nødsaget til at minde Dem om vor Samtale af 10.—10.—19... Altsaa min Herre, jeg har herved den Ære at anholde om Deres Haand! Den Flaske Champagne, som De jo saaledes taber, kan vi drikke sammen i Aften i Grill-room.

S. u.

Gerda Winge.

Jeg lagde Papiret skødesløst sammen og bad Tjeneren aflevere det til Overretssagfører Krag. Et Øjeblik efter havde han modtaget det, jeg saa ham folde Papiret ud, studse og — det forekom mig, at han blev meget bleg; saa kradsede han noget ned paa sit Visitkort, som Tjeneren bragte mig. Der stod:

Da jeg af Princip aldrig afslaar en smuk Dame en Anmodning, modtager jeg med Tak Deres smigrende Tilbud. Jeg skal være til Deres Disposition om to Minutter!

Deres ærbødige

Torben Krag.

Jeg læste det flere — Gange — jo, det stod der virkelig. For første Gang i mit Liv, blev jeg bragt rigtig ud af Fatning, hvad var nu dette, vilde han haane mig, holde mig for Nar — eller hvad var Meningen? Der opstod i mig et blindt Raseri mod denne Mand, som — ja, jeg havde aldrig før villet være ved det — men denne Mand havde — uden at vide det, ganske vist — saaret mig saa dybt, som man overhovedet kan saare en Kvinde. Hvad var min »aldrig svigtende Tillid« andet end grænseløs Stolthed og Forfængelighed, der fik mig til at betragte vort Forhold fra samme overlegne Standpunkt som han — for jeg holdt af ham den Gang — trods alle klingende Hymner til Kameratligheden og Venskabets Pris! Jeg rejste mig med det faste Forsæt at ydmyge denne Mand, som jeg hadede af hele mit Hjerte — denne Mand, som med sine 28 Aar ejede en Oldings Erfaring. George saa forundret, spørgende paa mig, jeg forklarede, at jeg havde glemt min Vifte i Garderoben, det var ganske umuligt for ham at finde den osv. Ude i Vestibulen blev jeg indhentet af Torben Krag, rolig, selvbevidst, overlegen som sædvanlig. »Kan De ikke faa fat i Deres Tøj i en Fart? Jeg har en Vogn derude — der kan vi bedrø tale sammen.«

Det er mig umuligt at forklare, hvorledes det gik til: men et Øjeblik efter sad jeg, indpakket i min Aftenkaabe, ude i Vognen, Torben raabte til Kusken om at køre ud ad Strandvejen, og af Sted rullede vi.

»Jeg bad Portieren sige til Deres Fætter, at De ikke befandt Dem vel, og at De var kørt hjem, men at De haabede, han vilde tage sig af Frøken Branth. Saa skulde vi altsaa se at faa ordnet denne lille Privat-Affære — kan De møde mig paa Banegaarden i Morgen Formiddag Kl. 11,05, saa tager vi med Ekspresen til Berlin og lader os vie der?« Det varede noget, inden jeg fik taget mig saa meget sammen, at jeg kunde svare nogenlunde roligt: »De behager at tale i Gaader — De erindrer maaske vor Samtale i Oktober forrige Aar?« Jo, det gjorde han da.

»Saa maa De ogsaa vide, at mit Brev er skrevet under den Forudsætning, at De vilde svare nej og er følgelig kun at betragte som en Nytaarsspøg — altsaa kan jeg ikke rejse til Berlin — langt mindre gifte mig med Dem!«

»Ja, det er Dem naturligvis en Streg i Regningen, at jeg tager Dem paa Ordet — den Mulighed maatte De dog være forberedt paa!«

»Som jeg sagde Dem, den Mulighed var ganske udelukket, ellers var mit Brev aldrig blevet skrevet.«

»Takker ærbødigst for Komplimenten! Men hør nu, kære Frøken, jeg har jo sort paa hvidt for, at De har friet til mig, og har man sagt A

maa man ogsaa sige B — sig mig, Gerda, er det saa absolut nødvendigt med den Silkekjole — jeg er vis paa, at det Vidunder, du har paa i Aften, sagtens kan holde Sæsonen ud — vil du saa møde mig paa Banegaarden i Morgen?»

»Jeg fatter aldeles ikke, hvorfor De opfører hele denne Komædie — De har ikke een, men hundrede Gange, oplyst mig om Deres absolutte Aversion mod Ægteskabet, og nu opfordrer De mig til at rejse til Berlin og gifte mig med Dem — jeg har ikke i Sinde at være til Nar for Dem — vil De straks lade Vognen holde!»

I næste Nu laa han nede paa Gulvet foran mig. (Jeg begriber ikke, hvor han kunde faa Plads). »Gerda, forstaar du det da slet ikke? Jeg har jo elsket dig fra den første Gang, jeg traf dig paa Gesandtskabsballet i Paris — det er jo den store Hemmelighed, jeg har prøvet paa at skjule for mig selv og andre i to lange Aar! Det har aldrig staaet mig saa klart som nu i Aften, da jeg saa dig igen — mere bedaarende end nogensinde — sammen med den Mand, alle fortalte, du var forlovet med — jeg troede, den Tanke skulde gøre mig gal!»

»Aah, det forekommer mig, De har Deres Skæbne med Fatning, og Frøken Holm syntes at have udmærkede Evner som barmhjertig Samaritan!»

»Jeg var jo fuldstændig desperat, jeg forsikrer dig, jeg havde den største Lyst til at slaa Frøken Holm ihjel! Saa kom Tjeneren med dit Brev — Gud ved, hvad jeg ellers havde fundet paa — — «

»Deres geniale Paafund interesserer mig ikke det mindste!»

»Gerda, du maa ikke støde mig bort nu — du ved ikke, hvad du gør! Gerda, min egen lille Veninde — ikke sandt, du holder jo en ganske lille Smule af mig?»

Jeg svarede ikke, og med et Sæt var han oppe ved Siden af mig og kvalte mig næsten i en Regn af Kys. (Jeg tror ikke, der er nogen, der kysser saa dejligt som Torben!) Saadan kørte vi, jeg ved ikke, hvor længe, indtil Torben endelig sagde: »Champagnen skylder jeg dig jo stadig — jeg ved ikke bedre end, at vi drikker den oppe hos mig — saa kan du jo se din nye Lejlighed med det samme!» Torben gav Kusken Besked, og snart efter sad vi oppe i hans Dagligstue med en Flaske Cliquot imellem os. Jeg maatte selvfølgelig rundt og se paa det alt sammen — der var bedaarende, saa gennemført smagfuldt, og stolt som en Konge viste Torben Herlighederne frem. »Hvis det ikke var for denne ækle, væmmelige, vidunderlig dejlige Kjoles Skyld, fik du slet ikke Lov til at komme hjem mere — men du kan vel ikke saa godt

rejse til Berlin i det Kostume?» Jeg havde hidtil befundet mig i en underlig, halv ubevidst Tilstand; men nu blev jeg lysvaagen. »Jamen, Torben, du kan da nok begribe, at jeg ikke faar Lov til at holde Bryllup saadan over Hals og Hoved — Moder vilde besvime ved den blotte Tanke, uden stor Paradeforestilling i Frue — eller Holmens Kirke er vist den mest fashionable for Tiden — vilde hun betragte vort Ægteskab som fuldstændig ugyldigt. Og George — —!» udbrod jeg rædselslagen. »George sender vi ganske rolig tilbage til de smaa, søde, engelske Misser, som sikkert vil modtage ham med Begejstring. Og vi to, vi rejser altsaa i Morgen, netop for at undgaa de grusomme Forberedelser! Saa telegraferer vi senere for at berolige de opskræmte Gemytter. Du maa se at slippe af Sted uden, at nogen mærker det, du tager ikke andet med end, hvad du gaar og staar i, Resten køber vi dernede!»

»Du var nu alligevel sluppet billigere med den Silkekjole — dumme Dreng!»

»Hør Gerda, skal jeg fortælle dig noget? Egentlig kunde jeg jo hælde dig paa Døren med Protest, for det er først selve Skuddagen, den 29. Februar, du har Lov til at fri, din lille Snyder — men siden du nu engang er her — —!»

Torben kørte mig hjem, og denne Gang blev han ikke i Vognen, men fulgte mig helt op paa første Sal. Han var vist meget indtaget i vores Trappegang — den er nu saa nobel — for han vilde slet ikke gaa igen. Vi var ellevilde begge to, som to store Børn, og vi var netop i Færd med at danse Vals op ad Trapperne a la Luxembourg, da — oh, Rædsel! — Entrédøren røg op med et Brag, og frem tonede, som en natlig Aabenbaring, Moder i Slobrok og med Papillotter i Haaret! Med en Bedstefaders Værdighed skred Torben videre op ad Trappen, som om han hørte hjemme i Etagen ovenover. Moder er jo heldigvis nærsynet! »Hvor er George?» var det første, hun sagde. (Gudskelov, han var ikke kommet hjem — Gud være lovet for den besløjfede, unge Mand!) Jeg fortalte, at jeg var taget hjem før de andre, da jeg var saa træt. (Jeg haaber, jeg er over alle Bjerge i Morgen, inden han faar talt med nogen.) Torben har en rædsom demoraliserende Indflydelse paa mig — en hel Hærskare af de sorteste Usandheder sejler altid i hans Kølvand som smaa grinende Dæmoner. Stakkels Mama, hun saa saa skuffet ud — hun har siddet oppe hele Natten, for at lade sin moderlige Velsignelse dale ned over George og mig! Kære, elskede, lille Mor — could you be true to eyes of blue, if you looked into eyes of brown — — —

BOURGEOISE.

„Hver 8. Dag“s Havetidende. Om Blomster, Frugt og Køkkenurter.

Vejledende Notitser af Havebrugskandidat Chr. Brinch.

En kort, resumerende Oversigt over Havebrugets Historie turde maaske være af Interesse for adskillige af »Hver 8. Dag«s Læsere, og jeg skal derfor — under denne Forudsætning — i denne og et Par følgende Artikler søge at løse den stillede Opgave.

De dygtigste, og sandsynligvis ogsaa de ældste Gartnere i Oldtiden, antager man har været Kinesere; en Antagelse, der blandt andet er begrundet i den Kendsgerning, at de kinesiske Kejsere i Oldtiden omgav deres Paladser med overdaadig pragtfulde Haveanlæg, stundom endog af en saadan Udstrækning, at de optog flere Kvadratmil, hvis Vedligeholdelse nu og da truede med at ruinere Landet og fremkalde Oprør blandt Landets Befolkning.

Ogsaa det med Kina beslægtede Japan er et gammelt Sæde for Havekunst og Havekultur; i Aartusinder har man saaledes der dyrket de nu hos os saa bekendte og yndede Chrysanthemum (Vinterasters), Camelier og Pæoner.

De gamle Persere var i Oldtiden ivrige og dygtige Havedyrkere, hvis saakaldte »Paradiser« (betyder »en stor Have«), stod fuldt paa Højde med de kinesiske Praghaver.

Dronning Semiramis i Ninive lod i Følge Sagnet anlægge de saakaldte »hængende Haver«, der regnedes blandt Verdens 7 Underværker og som, i Følge samme Kilde, skal være anlagt ca. 2000 Aar f. Kr.

Fra Persien og Syrien menes Havekunsten at være kommen til Jødeland, hvor den fornemmelig synes at have udviklet sig i Retning af det nyttige.

De gamle Ægyptere var dygtige og meget interesserede Havedyrkere, særlig erindringsværdige for deres datidige Frugttrædyrkning og Drivning af forskellige Køkkenurter.

Homer — i det 9. Aarh. f. Kr. — omtaler de græske og romerske Haver som overordentlig pragtfulde; det samme gør Plinius den ældre og anfører tillige Navnene paa mange Slags Frugter, der dyrkedes paa hans Tid (fra Aar 23—79 efter Kr.). Hans Søster og Adoptivson, Plinius den yngre (f. Aar 62) har udsørlig beskrevet de romerske Villahaver, der synes at have været de fornemste Forbilleder for de senere saa berømte franske Haveanlæg.

Ved Folkevandringens Begyndelse (ca. 375) og

det romerske Riges Undergang, forfaldt imidlertid Havekunsten baade i den ene og anden Henseende, saa der fulgte en længere Tidsperiode, hvor Anlægskunst og Havekultur saa at sige kun var »en Saga blott«.

Først under Kejser Karl den Stores Regering i det 9. Aarh. begyndte man atter saa smaat at skænke Haven nogen Opmærksomhed; men Fremskridtene var dog i lange Tider fremdeles baade faa og smaa, og dette til Trods for Kejserens Paabud, at baade Køkkenurter og Frugtsorter skulde dyrkes i hans vidtstrakte Rige. Vel fandtes der enkelte righoldige og velholdte Haver, navnlig ved Fyrsternes Slotte, men i det store Hele stod Havevæsenet i Europa ved denne Tid paa et meget lavt Standpunkt.

Danmark er et af de europæiske Lande, der først forholdsvis sent har faaet Sans for Havedyrkningens og Havekunstens Nytte og Hygge. Saa vidt man kan skønne, har man ikke her i Landet kendt noget nævneværdigt til Dyrkning af Haveurter før end de engelske Munke i Begyndelsen af det 11. Aarh. indvandrede hertil og medbragte Kundskaber til et forbedret Agerbrug, nye Haandværker og Kunster, ligesom de ogsaa var de første Grundlæggere af videnskabelig Kultur, om denne end længe efter forblev paa et saare lavt Trin.

I det 12. og 13. Aarh. fandt atter en stærk Indvandring af Munke Sted, denne Gang franske, og som i endnu højere Grad end de engelske gjorde deres Indflydelse gældende i Henseende til baade Land- og Havebrug, Kunst og Industri.

Havebruget søgtes især fremmet af en fransk Abbed Wilhelm, som Biskop Absalon havde indkaldt, og med hvem han stod paa en meget fortrølig Fod fra den Tid, da han opholdt sig i Frankrig.

Ved Øbelholt Kloster i Nordsjælland anlagde han en Urtegaard, vidt berømt for sine Frugttræer og dens Rigdom paa Blomster og Køkkenurter; men dette til Trods stod det meget smaat til med Havebruget her i Landet paa det Tidspunkt, da Abbed Wilhelm døde Paaskenat Aar 1203. Naar undtages Klostrene og de større Herregaarde, var Havebrug og endnu mere Havekunst, saa godt som ukendt her i Landet paa omskrevne Tid.

HVER 8 DAG

Nr. 16. 15. Januar 1911. 17. Aarg.

Forfatterinden Fru *Karin Michaëlis* i sit Hjem.

Hos Fru Karin Michaëlis.

Et Interview om „Den farlige Alder“.

Den lille Samling Breve og Dagbogs-optegnelser, som Forfatterinden Fru Karin Michaëlis under Titlen »Den farlige Alder« nylig har udsendt, er blevet denne Vinters litterære Sensation.

Den har vakt et vældigt Røre i den hjemlige Andedam. De forskelligste Mennesker indvikles i Anledning af denne lille Skildring i de livligste Diskussioner og geraader ofte i Skærmydsler med deres nærmeste. Kvinder vredes, og Mænd forarges. Og fra enkelte Sider indenfor Pressen raabes der — som sædvanlig med den modsatte Virkning af den tilsigtede — Vagt i Gevær overfor et Skrift, der — som det hedder — i Udlandet let vilde kunne bibringe Læserne falske Forestillinger om dansk Kvindelitteratur og Samfundsliv.

Det lader sig jo nemlig ikke skjule, at den Opsigt, Fru Michaëlis' Bog har vakt herhjemme, er for lidet at regne mod den Opmærksomhed, som den er Genstand for i Tyskland, hvor Bogen ikke alene beskæftiger den litterære Kritik, men ogsaa drøftes indgaaende af Autoriteter i de Spørgsmaal, Forfatterinden med saa megen Aabenhjertighed behandler.

Det hele Postyr, der har bibragt En og anden den fejlagtige Forestilling, at det drejer sig om en »uartig« Bog, har foranlediget »Hver 8. Dag« til at søge Fru Michaëlis, som besvarer vore Spørgsmaal med den aabne Frejdighed, der er hende egen.

»Havde De ventet, at »Den farlige Alder« vilde sætte Sindene i saa stærk Bevægelse?« spørger jeg Forfatterinden.

»Nej, hvor kunde jeg vente det!« lyder Svaret. »Det bedste Bevis herfor er den Kendsgerning, at jeg i Øjeblikket ingen Fordel høster af Bogens store Sukces i Tyskland, hvor »Das gefährliche Alter« for 4 Uger siden var trykt i 40,000 Eksemplarer.

Allerede ifjor Sommer skrev jeg min Bog, og det var saa Meningsløst, at den skulde ud til Foraaret. Imidlertid slødede jeg selv lidt med Korrektoren — jeg var i New York dengang — og saa maatte Bogens Udgivelse opsættes til om Efteraaret. Efter dens Fremkomst her varede det ikke længe, før den i »Berliner Tageblatt« betegnedes som »en litterær Begivenhed af første Rang«. Min Forlægger telegraferede til mig, at han vilde gøre stor Reklame for Bogen; men det var kostbart, og han kunde kun indlade sig paa det, dersom jeg selv vilde nøjes med

2000 Mark en Gang for alle. Jeg svarede telegrafisk: For lidt! Endnu samme Eftermiddag havde jeg telegrafisk Tilbud om 3000 Mark. Jeg slog til, da denne Sum svarede til et meget anseligt Oplag. Men for de Tusinder, der nu bliver ved at udkomme dernede, faar jeg ikke en Øre. Om nogen *Spekuleren i Sensationen* kan der saaledes ikke være Tale. Og det er da ogsaa den eneste Gang, sligt er bleven sagt om mig. Ser De, naar man for det første har sit gode Hjem og sit gode Udkomme, for det andet et fra alle Sider anerkendt Talent, saa spekulerer man ikke i Sensation.

Om mit Forfatterskab gælder det, at hvad man end har kunnet finde paa at sige om mine Bøger: *Kedelige* har man aldrig kaldt dem. Man har ingensinde udpeget nogen Sætning i dem som daarligt skrevet, og man har aldrig bebrejdet mig Mangel paa Intelligens eller Fantasi. Hvad nu specielt »Den farlige Alder« angaar, saa synes jeg selv, naar jeg skal være oprigtig, at den, trods sine Fejl, er en god Bog. Om »Kvinden paa 30 Aar« har den store Honoré Balzac skrevet. Men Kvinden i Alderen mellem 40 og 50 er ikke før bleven skildret. At *Mændene* tager lidt Afstand fra min Bog, forstaaer jeg godt. Og *Kvinderne* — der er saa mange af dem, der generer sig. Alligevel har jeg modtaget talrige Vidnesbyrd om, at der ogsaa er mange Kvinder, som er glade for Bogen. Blandt Lægerne vinder den ligeledes Anerkendelse. Og hvad jeg er lidt vigtig af, det er dette, at selv om man bliver aldrig saa fnysende arrig over min Bog, saa kan man ikke lade være med at læse den ud. Man finder den altsaa interessant. Og dér har jeg min Ret.

Jeg nævnte en *passant* min Bogs Fejl, som jeg aldeles ikke er blind for. Ser De, i Stedet for at behandle *Kvinden i den farlige Alder* i en stor Roman af Tykkelse som Zolas har jeg indskrænket mig til at gøre blot et Udsnit af den Cirkel, der omspænder hele det omfattende Emne. Min Hovedperson, Fru *Elsie Lindner* er ikke andet end en djævlblændt skøn Egoist. Og naar det gaar hende saa trist, er det fordi hun ikke i Tide har haft Tanke for at søge de blivende Livsværdier. Som Bogen nu engang er anlagt, har jeg maattet lade denne tomme *Facadedame* sige baade alt Sludderet og *det, jeg selv* tænker om Kvinden i den Alder. Jeg *burde* maaske have indført en korresponderende Figur, der var blevet Talerør

for mine egne Meninger. Tilfældet Elsie Lindtner er en *Enkeltkabne*. Og dette maa ikke glemmes. Jeg giver i hende et Billede af Kvinden i den farlige Alder med særligt Henblik paa det erotiske Moment. Jeg kunde lige saa godt have lagt mit Udsnit af Cirklen paa et andet Sted og skildret Kvinden, der bliver urolig, gerrig eller sladderagtig.«

»Mener De, at Deres Bog har haft en Mission?«

»Ja, men en Mission, der rigtignok er bleven frygtelig misforstaaet. Kvinderne vil ikke være ærlige! Og Kritikken... ja »Politiken« er vist det eneste danske Dagblad, der har rost Bogen.

I de andre Blade er jeg blevet behandlet paa en Maade, der unægtelig har saaret mig som Kvinde.«

»Synes De da, at en Dame, der skriver Bøger, har Krav paa at blive behandlet blidere end en Mand?«

»Ikke med Hensyn til Bedømmelsen og dens Strængthed. Men jeg mener, at man kan forlange at blive kritiseret med en Slags Saglighed og under Iagttagelse af de almindelige Sømmelighedsformer. Overfor den Art brutale Flabetheder, som et Mandfolk kan honorere med en Lussing, staar en Kvinde komplet forsvarsløs.

Et enkelt lille Eksempel paa Kritikens Grundighed. Der staar et Sted i min Bog: »Hvis Mænd anede, hvordan det saa ud inde i os Kvinder, naar vi er over de Fyrre, de vilde fly os som Pesten eller slaa os ned som gale Hunde.« Se, denne Sætning har vakt stor Forargelse og er blevet lagt mig til Last. Man glemmer at anføre, at den omtalte Pæsus i Bogen tillægges en stakkels sindslidende Kvinde, Agathe Ussing, der er indlagt paa en Anstalt, og som ender med at begaa Selvmord i Sindssyge!

Efter hvad jeg her har sagt, kunde De let fristes til at tro, at jeg tager mig den delvis ganske misforstaaede Kritik nær. Dette er dog ikke Tilfældet. Jeg tillægger i al Almindelighed ikke Anmeldelser synderlig Vægt. I nærværende Tilfælde har jeg kun læst de værreste. Jeg har den Opfattelse, at først naar der er gaaet en Tid og Sensationen er forbi, vil min Bog faa sit blivende Værd.

I *Tyskland*, hvor iøvrigt alle mine Bøger er oversat, har »Den farlige Alder« jo rigtig nok fundet en adskilligt mere forstaaende Modtagelse end her. Se blot en Anmeldelse

som denne i »Berliner Tageblatt«. Den skyldes en af Rigshovedstadens mest ansete Nervespecialister, Professor *Albert Eulenburg*, der blandt andet skriver: Nutildags er vi vel heldigvis kommen saa vidt, at man i det mindste ikke længer behøver at strides om, at ethvert Stof kan gøres til Genstand for kunstnerisk Behandling, og at denne retfærdiggør Benyttelsen af et hvilket som helst Stof og adler det. Han siger videre, at selv den Kritiker, der forholder sig skeptisk eller endog afvisende overfor min Bogs Indhold, vanskeligt vil kunne nægte, at vi her har at gøre med »et Værk af høj og sjælden Kunstfuldendthed«; og han udtaler endelig— hvad der særlig glæder mig: »Vi Nervalæger maa være Fru Michaelis taknemlige for hendes Bidrag til den »kritiske Alder«s Pathologi; og vi kan maaske lære meget af Enkelthederne i hendes Skildring.«

Om Spekulation i det sensationelle eller pikante har de tyske Anmeldelser ikke haft noget at bemærke. Og havde man Indtrykket af, at det drejede sig om noget saadant, er det næppe heller sandsynligt, at jeg vilde modtage Indbydelser fra den ene tyske Kvindeklub efter den anden til at komme ned og holde Foredrag og deltage i Fester.

Naar jeg — paa en hel lille Tournée — nu faar Lejlighed til at sige Tyskerne alt det, jeg ikke har faaet med i min Bog, kan jeg ikke lade være at sende den bekendte Oversætterinde Fru *Mathilde Mann* en venlig Tanke. For hun har paa 20 Timer indstuderet hele mit Foredrag med mig med det Resultat, at mit ellers rædsomme Tysk nu lyder ganske menneskeligt.«

Dette bekræftes af Fru Michaelis' Mand, Forfatteren Sophus Michaelis, med hvem »Hver 8. Dag«s Læsere tidligere har haft Lejlighed til at gøre Bekendtskab. Han tilføjer:

»Det er vidunderligt, at man ikke kan skrive en Bog i Dagbogs- og Brevform, uden at Folk udlægger Indholdet som Ens egne Oplevelser og Erfaringer. Saadan er det gaaet min Kone — skønt hun slet ikke selv er i den Alder, Bogen behandler.«

»Næh, det kan De da ogsaa se paa Billedet!« siger Fruen med et Smil. »Naa, maaske faar jeg sidenhen Lejlighed til at berigtige en og anden Misforstaaelse herhjemme. Jeg tænker nemlig saa smaat paa ogsaa at holde Foredrag her.

Hvis jeg da tør!«

NIELS TH. THOMSEN.

Ida Møller.

Alfred Møller.

Vilh. Herold.

Ugens Døde.

Med Snedkermester *Kaspar Rostrup*, der d. 7. ds. uventet afgik ved Døden i sit 65. Aar forsvinder en af Københavns mest kendte Skikkelser. I Aarenes Løb var den ene fremskudte Tillidspost efter den anden indenfor Evhvervslivet tilfaldet ham. Han blev Borgerrepræsentant, Formand for Haandværkerforeningen, Oldemand for Snedkerlavet og Formand i Arbejdsgiverforeningen. Hans utrættelige Arbejds-

evne og hans store personlige Elskværdighed skaffede ham Venner indenfor alle Lejre.

Den 7. ds. døde Prof. Dr. med. *Richard Paulli*. Han var en af vore første Underlivskirurger. Inden han i 1879 erhvervede sig Doktorgraden, var han i nogle Aar Reservekirurg ved Frederiks Hospital. Siden 1880 virkede Paulli som

Snedkermester Kaspar Rostrup.

Prof. Dr. med. Richard Paulli.

UGENS DØDE

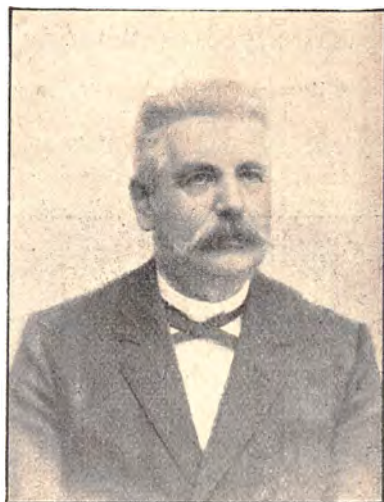

Forlagsboghandler Lehmann.

Overlæge ved Diakonissestiftelsen, indtil han for et Par Aar siden trak sig tilbage. Han blev 64 Aar gl.

Forlagsboghandler *Daniel Lehmann* af det kendte Firma Lehmann og Stage er afgaaet ved Døden, 64 Aar gammel. Afdøde, der havde en lang og omhyggelig gennemført Virksomhed bag sig, var Medlem af Direktionen for Bibelselskabet i Danmark.

Kæmner *Bruhn*, Frederikssund, døde forleden ganske pludseligt. B. var tillige Sparekassebogholder og mangeaarigt Byraadsmedlem. Personligt var B. meget afholdt af alle, som han kom i Berøring med.

Kæmner Bruhn.

En Nytaars-Idé.

Før „Nytaarsblomsten“s Forhandlere rykker ud.

I Fredericia har man i Aar søgt at ombytte den unyttige Nytaarsskydning, der for denne Bys Vedkommende sluger vel ca. 1500 Kr. aarlig, med en Blomstertfest i Lighed med Høstblomstdagen, til Fordel for Byens Fattige.

Hosstaaende Billede viser den lille Skare unge Damer, der besørgede Salget af Nytaarsblomsten, da de Nytaarsdags Morgen, før de drog ud, samledes paa Axeltorv og begyndte Dagen med at synge: „I Danmark er jeg født“. Salget begyndte ved 9-Tiden, og allerede Kl. ca. 12 kunde Komiteens energiske Formand og Sekretær, Hr. Sergent N. C. Graunkjær — der tillige er Ideens Fader — melde alt udsolgt og rekvirere ny Forsyning. Ialt blev der i Løbet af Dagen solgt ca. 9000 Blomster à 10 Øre, som nok vil give et pænt Overskud.

Sergent N. C. Graunkjær.

Sven Lange og det Anckerske Legat.

Atter er det Anckerske Legat blevet uddelt. Denne Begivenhed, der hver Gang imødeses med spændt Forventning fra Forfatternes, Kunsternes og alle kunstinteresseredes Side, kan vistnok for dette Aars vedkommende siges at have udløst en almindelig Tilfredshed.

Sven Lange.

Ialfald har der os bekendt ingen somhelst Protest lydt med Hensyn til nogen af Legatnyderne. Der synes at herske almindelig

Enighed om, at Maleren *P. A. Schou*, Digteren *Sven Lange*, Billedhuggeren *Th. Barentzen* og Komponisten *Roger Henriksen* hver for sig er værdige til den Anerkendelse og Udmærkelse at faa det Anckerske Legat, hvis enkelte Portioner dennegang er paa 2700 Kr. og forpligter Legatnyderen til at rejse et halvt Aar.

Af de fire udkaarne er vel nok *Sven Lange* den, hvis Navn er mest kendt af Almenheden. I denne Sæson har Opførelsen af hans gribende Tragikomedie „*Samson og Dalila*“ paa Folketeatret og i Provinsen formet sig som en af de mest opsigtvækkende Teaterbegivenheder. I Tyskland, hvor Langes nyeste Drama allerede havde haft Premiére, inden det naaede frem herhjemme i *Johs. Nielsens* nænsomme og forstaaende Iscenesættelse og glimrende Udførelse for Hovedrollens vedkommende, er Digterens Navn mindst lige saa godt kendt og sikkert endnu højere anerkendt end indenfor Danmarks egne Grænser. Herhjemme er vi vant til at betragte *Lange* som en underlig stædig Herre og en lidt sur Kritiker. Men vi elsker alle hans store uforglemmelige Roman „*Hjærtets Geringer*“.

Og i Anledning af den Kendsgerning, at *Lange* (der er født i 1868) har faaet det Anckerske Legat, kan man kun sige: Mærkeligt, at han ikke har faaet det for længe siden. Det kan kun være fordi han ikke har søgt det!

„Ungdom og Galskab“

paa Det kongelige Teater.

Med *Dupuys* gamle yndefulde Syngestykke „*Ungdom og Galskab*“ har Det kongelige Teater faaet en af de Forestillinger, som skaffer den røde Lygte ud — ikke alene paa en 2. Juledag, hvor der skal være fuldt i Teatrene, hvad de saa end spiller, men ogsaa paa en ganske almindelig Hverdag.

Og da Teatret ikke i den Grad svælger i røde Lygter som under den forrige glørværdige Sæson, har Direktionen kun Grund til at være tilfreds med Nyindstuderingen af dette Stykke, der henrykkede vore Bedsteforældre, og fik Hjertet til at banke hos de Skønjomfruer, som dengang var i Ungdoms Vaar. Der er nu ganske øjensynligt ogsaa kælet for denne Reprise. *Dr. Karl Mantzius* har personlig sat Stykket i Scene. Og Teatret besidder i Øjeblikket fremtrædende Betingelser for at give det en smuk og afrundet Udførelse, med Traditionen repræsenteret paa værdigste Vis af selve *Olaf Poulsen* og med frisk Fornylse, ungt Blod gennem den talentrige *Frk. Oderwald Landers* nydelige Præstation. Hvem kunde for Tiden bedre end hun — med sine klokkerene Koloraturer — magle den kendte, indtagende Arie: *Jeg er endnu i Ungdoms Vaar*. Og saa ejer hun tilmed selv den Ungdom, hun synger om — hvad der jo ikke altid gælder for ungdommeligt-kvidrende Teaterdamer.

Fru Elfride Fibiger.

Forfatterinden *Fru Elfride Fibiger* er afgaaet ved Døden, 78 Aar gammel. Hun var gift med Distriktslæge *Fibiger* i Kolding og begyndte først sit Forfatter-skabefters Mandens Død i 1873. *Fru Fibigers* Skildringer var oftest rod-fæstet til jydsk Egne og Forhold, som hun, skønt. *Københavnnerinde*, havde lært nøje at kende under sit Ægteskab. Af hendes Bøger kan nævnes „*Hedens Hemmeligheder*“ og „*Ellen*“. — For Kvindesagen interesserede den Af-døde sig levende og udgav et Tids-skrift for Kvinder.

Fru Elfride Fibiger.

Det kongelige Teater: „Ungdom og Galskab“.

Operasangerne *Poul Hansen* og *C. Madsen*.

Fot. Ferslew & Co.

Fra Piberdreng i Garden til Direktør paa Casino.

Holger Rasmussen fortæller.

Fra Holger Rasmussens Ungdom i Garden.

Som meddelt gennem Dagspressen endte de langvarige Forhandlinger om, hvem der skulde følge efter *Fritz Petersen* som Direktør paa Casino, med at den afgjorte Favorit, Hr. *Ivar Schmidt* gik ud af Sagaen og gav Plads for en ny Mand, Skuespiller *Holger Rasmussen*.

Hr. Rasmussens Karriere har været ret usædvanlig. Han begyndte som Tambour og Piberdreng i Garden. Nu er han Leder af et gammelt Hovedstadsteater, til hvilket han gaar ind i en kritisk Stund.

Vil han klare Pynten?

Tiden maa vise det. Foreløbig siger man til Lykke og spørger den nybagte Direktør, hvorledes han har i Sinde at drive Casino.

-- Som et decideret Folkekomediateater; lyder Svaret uden Betænkning. En Gang imellem, naar jeg ser en Operette gøre Lykke og give Penge i Udlandet, vil jeg heller ikke gaa af Vejen for den. Og en Gang imellem, naar der er Raad til det, vil jeg af den virkelig gode Litteratur finde et Stykke med Folkekomediepræg frem. Hvorfor skulde Casino ikke kunne samle Interessen om f. Eks. et Skuespil som »Kabale og Kærlighed«. Det er min Tanke, at saadanne Klassikerforestillinger i et moderne Tempo passende kunde indledes med en Konference, i hvilken en eller anden litterær Kapacitet orienterede Publikum en Smule med Hensyn til, Forfatteren og det paagældende Arbejdes Plads indenfor

hans Produktion. Amaliegadescenens Devise skal være: At gavne og fornøje.

— Det er ligesom Panoptikon-Teatrets.

-- Naa ja, saa siger vi: At forene det nyttige med det behagelige. Teatret skulde jo dog gerne have en opdragende Betydning. Og det kan det umuligt faa gennem Operetter som »Den glade Enke« osv. Nej, tænk f. Eks. paa et Stykke som Zolas »Faldgruben«. Ingen kal fortælle mig, at ikke mange er gaaet hjem fra det med en direkte Advarsel mod Drukkenskabens sørgelige Følger. — Iøvrigt vil jeg holde det gode Humør i Ære. Casino skal være en Glædens Bolig.

— Hvem staar nu bag ved med Pengene?

— Dertil kan jeg kun svare Dem, at jeg selv er gaaet fra Dør til Dør og har brandskattet mine Venner og min Familie. Til at begynde med har jeg udbetalt en større Sum Penge til *Fritz Petersen*, som jeg har været Ven med i 16 Aar — og som jeg forresten mener, er bleven slet behandlet. Og saa afdrager jeg lidt efter lidt paa det store Materiel.

— Man har antydet, at De var stærkt allieret med en herværende Biografteaterdirektør, og at Deres Skuespillere skulde filme om Sommeren?

— Ren Fantasi. Jeg er fuldstændig solo.

— Hvilke Planer har De med Hensyn til Personale?

-- Jeg vil se at faa *Reenberg* og *Ellen Diedrich* tilbage. Iøvrigt bliver alt foreløbigt som det er.

— Vil De selv spille Komædie?

— Saa lidt som muligt. Men jeg kender i Øjeblikket ikke andre indenfor mit specielle Rollefag, *Skurkene*, end *Emanuel Larsen*. Saa det kan jo blive nødvendigt for mig at tage Aftære.

— Der er mange, som siger, at det er Hasard at overtage Casino paa nærværende Tidspunkt, og at det maaske vilde været klogere, at vente til næste Sæson.

— Det mener jeg nu ikke. Jeg er slet ikke bange. Nu kommer netop den gode Tid for Teatrene. Det viser sig, at det er paa denne Tid af Aaret, at Pengene tjenes. Det skal nok gaa, skal De se.

-- De er jo ogsaa Forfatter?

— Ja, og jeg fylder allerede helt godt paa Reolen. Se blot her: »Vor Ungdom i Garden«, »Lykken fra Landevejen«, »Lille Vorherre«, »Hendes Hjerte«, »Gøglerens Historier«. —

-- Har De noget nyt paa Stabelen.

-- Ja, jeg har et Bind lyriske Digte, som rimeligvis kommer ud nu til Foraaret. Det er et Farvel til min Ungdom. Og dermed forlader jeg Lyrikken for at gaa over til Prosaen!

NEVER MIND.

Et lyrisk Digt af den nye Casinodirektør.

Andetsteds i Bladet omtales det i et Interview med Casinos nye Direktør, at Hr. Holger Rasmussen til Foraaret agter at udsende et Bind Lyrik. Ved Velvilje fra Forfatterens Side ser „Hver 8. Dag“ sig i Stand til at offentliggøre Bogens kønne Indledningsdigt.

*Ungdommen svandt og min Zigøjner-
Sang.*

*Dagene dansed' bort som unge Piger,
der paa et Sommerbal for første Gang
valsede henrykt ind i Livets grønne
Riger!*

*De gule Roser i Dit brune Haar
jeg ser i Aften, hvor jeg sorgfuld drøm-
mer.*

*Du svandt, min Ungdoms solbelyste
Vaar.*

*I Mindets Sø en Himmel spejler sig og
svømmer.*

HOLGER RASMUSSEN.

Efter Redaktionen Slutning har vi erfaret, at Justitsministeriet har nægtet Holger Rasmussen Bevillingen.

Holger Rasmussen.

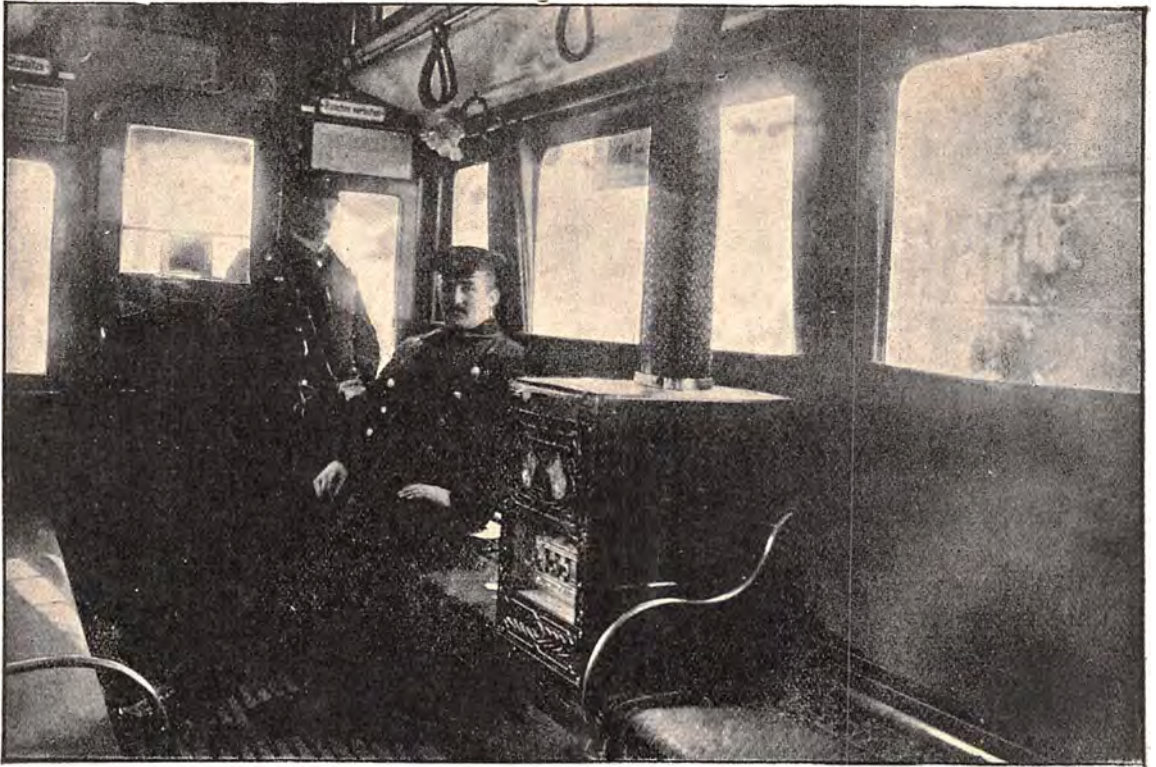
Religiøs Fanatisme. — Russere bader den 6. Januar i Dnjepers hellige men iskolde Vand.

Fra Forbryderkampen i Londons Whitechapel.

Huset i Sydney-Street brænder. Sprøjten tager Affære.

Varme i Sporvognene. — I Wiesbaden har man forsynet Sporvognene med Ovne i Vinterhalvaaret. Et Eksempel til Efterfølgelse herhjemme.

Kaptajnens Hustru.

Roman af Katharine Macquoid.

Oversat af Laura Arden. (Fortsat)

• **B**on, og jeg betragtede det da som min Pligt hver Morgen at gaa herved, hente Brevene og bære dem op. Naa, min Søn vil hellere spare paa sine Ben, og siden jeg er bleven for gammel og for daarlig til Bens til at kunne klatre op ad Højen, maa Postbudet selv gaa op paa Slottet.«

»Og dog møder De stadig Postbudet?«

Han nikkede. »Jeg mødte her, enten Postbudet kom eller ej. Det er ikke mig, som kommer, det er Vanen, der bringer mig.«

»De er mere flittig end Deres Søn. Jeg er bange for, at Matthieu er doven.«

Portneren saa bekymret ud.

»Jeg ved ikke,« sagde han, »alt forandrer sig saa meget, at Mænd og Kvinder maaske ogsaa forandres. For Aar tilbage tog det tre Dage at komme til Paris, nu tager det kun nogle faa Timer. Et Hus kan bygges i Løbet af faa Uger i Stedet for at der tidligere gik et helt Aar, før det blev færdigt. Og dog, Frøken, tror jeg ikke, at Arbejderne eller Tjenestefolkene arbejder haardere, end de plejede at gøre; de bruger mere og

de er ladere; men deres Dage er ikke saa lange eller saa lykkelige som vore var det, da vi var unge.«

»Naa, Matthieu,« sagde jeg, »som De ser, er jeg ung, saa jeg holder selvfølgelig med den nye Tid, og — « hvad jeg mere vilde have sagt af Visdomsord er ukendt, thi lige foran mig, opad Vejen fra Landsbyen kom Kaptajn Brand, svingende et vaadt Haandklæde i Haanden.

»God Morgen,« han smilte muntert. »Jeg fik Lyst til at prøve Floden til Morgen. Hvor De dog staar tidligt op, Gertrude!«

Han talte saa fortroligt og frit, at jeg besluttede ikke at følges med ham op til Gaarden.

»Kender De Matthieu?« spurgte jeg. »Det er vor Portner, han er en meget klog gammel Mand.«

Kaptajn Brand nikkede venligt, og Matthieu bukkede ærbødigt med Huen i Haanden, som forstod han, hvad jeg sagde. Jeg vendte mig om for skyndsomst at flygte.

Det var isnende koldt her ved Porten, Blæsten susede op over Højen.

»Aah, gaa ikke endnu,« sagde Kaptajn Brand, »De synes at tro, at jeg kan tale Fransk lige saa let som De, men jeg forsikrer Dem, jeg behøver i høj Grad Deres Hjælp.«

Det var første Gang, han nogensinde havde behøvet Hjælp; ganske vist talte han Fransk med en forfærdelig Accent, men ombord paa *Eclair* og i Le Havre havde han talt flydende og forstaaeligt nok. Han sagde noget til Matthieu, som jeg ikke forstod.

»Plait-il, Monsieur?« spurgte den gamle Mand ærbødigt.

»Det sagde jeg Dem jo,« lo Kaptajnen henvendt til mig. »De maa oversætte for mig.«

»Jeg hørte ikke efter,« svarede jeg koldt.

Han syntes slet ikke at lægge Mærke til min Kulde. Hvor jeg dog afskyede et saa godt Humør eller en saa glimrende Selvbeherskelse, hvad det nu var, der gjorde ham saa usaarlig. Han gentog sit Spørgsmaal, og jeg lod det gaa videre til Matthieu.

»Aah, nej da,« -- det brune rynkede Ansigt lo og nikkede til os begge, medens Guldringene i hans Øren rystede og glitrede. -- »Der er ikke fugtigt i Parken, kun inde i Cottagen. Min Tro, der maa jo dog være lidt i Vejen, og det er ikke altid, Herre,« — han rettede sig, og Øjnene straalede —, »at en Portner har et Hus med fem Vinduer og tre Døre at bo i. Har Herren set Portnerboligen i St. Antoine? Aah, den er et Rottehus ved Siden af vor.«

Kaptajn Brand smilte.

»Ja vel, Deres Vinduer ser imponerende ud; men jeg skulde mene, at de lader en vældig Træk slippe ind, og at én Dør maatte være tilstrækkelig.«

Matthieu rømmede sig og slog ud med Hænderne. Jeg indsaa, at en ny, lang Tale var i Anmarsch, og at Kaptajn Brand maatte vente og lytte til den, og listede mig derfor sagte henover Græsset og ind under Træerne, dog ikke hurtigt nok til at forblive ubemærket; thi Kaptajn Brand vendte sig om, saa efter mig og rystede paa Hovedet. Jeg gik raskere til, og saa snart Træerne skjulte mig, satte jeg i Løb, saa hurtigt jeg kunde.

Da jeg naaede den græsklædte Skraaning, var det frosne Græs saa glat, at jeg faldt to Gange, før jeg naaede Toppen; men jeg slap med at skrabe mine Hænder lidt og naaede i Sikkerhed mit Værelse. Det var temmeligt uhøfligt saadan at løbe bort, men var jeg bleven staaende meget længere stille i den skarpe Blæst, var jeg muligvis bleven forkølet, og desuden holdt jeg ikke af at tale før Frokost.

Jeg tilfredsstillede mig selv med disse Undskyldninger og blev glad over at finde Kaffe ventende i mit Værelse.

Kaptajn Brands Væsen overførte Matthieu bragte mig til at tænke paa Eugène. Jeg un-

drede mig over, hvorfor han var saa hovmodig over for Undergivne. Han talte til Matthieu den Yngre, som var han en Hund; men det var maaske Skik og Brug blandt unge Mænd i Frankrig. Om saa var, holdt jeg dog mere af den engelske Skik. Maaske Englændere ikke saa nemt blev familiære med deres Tyende som Franskmandene. Men til Gengæld taltes der altid høfligt og venligt til dem. Maaske jeg kunde indvirke lidt paa Eugène heri.

Ved Frokosten var Kaptajn Brand meget livlig, han talte nok for baade sig selv og mig med. Hans Bad havde aabenbart oplevet ham:

»Aah, Frøken Flygtning,« — han smilte til mig, da jeg sagde Godmorgen til Madame La Peyre, »De gik Glip af mange vise Raad til Morgen. Portneren blev meget veltalende, efter at De var gaaet, derefter kom Postbudet og fortalte os alle Nyhederne i Candelec. En Vogn, der kom fra Lillebonne i Aftes, kørte for hurtigt ned ad Højen og væltede, Vognstangen knækkede, og de kunde ikke faa Hjælp hos andre end Grovsmeden Matthieu, der, som det viste sig, ikke er i Familie med Portneren Matthieu.«

»Nej, nej,« sagde Madame La Peyre, »det er en høj, smuk Mand, Smeden Matthieu i Candelec.«

»Og Isenkræmmeren Ferblanc har atter pryglet sin Kone,« fortsatte Kaptajn Brand leende.

»Store Gud, hvor sørgeligt!« udbrød Madame La Peyre og løftede forfærdet sine smukke Hænder, »den lille Mand har altid været et slet Menneske.«

Rosalie bragte nu Posten ind. Jeg var forbavset og undrede mig over, hvorfor hun bragte den idag, thi det syntes ellers at være en af de Pligter, som Matthieu den Yngre ikke plejede at forsømme. Hendes lyse rødkantede Øjne var stift hæftede paa mig med et saa onskabsfuldt Udtryk, at jeg maatte vende mig bort.

Hun lagde Brevene foran Madame La Peyre.

»Undskyld, Madame,« sagde hun, da Madame La Peyre ikke straks saa paa dem, »men der er et Brev til Frøkenen, og jeg tror, jeg bør give det til Frøkenen selv, thi hun har været saa ivrig efter at møde Postbudet.«

Hun gik langsomt rundt om Bordet, standsede bag min Stol og lagde Brevet ved min Tallerken.

Selv om mit Haar bliver snehvidt, og jeg selv en gammel Kvinde, vil jeg dog kunne genkalde i min Erindring de forfærdelige Minutter, jeg gennemgik; det forekom mig, at Rosalies tunge Sko trampede paa mit Hjerte samtidig med, at de gav Genlyd paa det bare Trægulv. Alt Blodet strømmede op i mine Kinder, og jeg havde en kvælende Fornemmelse i Halsen. Jeg hverken hørte eller saa noget, alt syntes saa

KAPTAJNENS Hustru

fjærnt og utydeligt, næsten, som om jeg var halvt bevidstløs.

Ingen talte. Tavsheden var frygtelig. Jeg saa omsider, at det var Eugènes Skrift, og da jeg løftede Hovedet, saa jeg, som i en Drøm, Madame og Kaptajn Brand stirre paa mig med forfærdede, ophidsede Miner, og derpaa Kaptajn Brand bøje sig frem og sige noget til Madame La Peyre.

»Gertrude,« sagde hun.

Jeg ved ikke, hvorledes jeg fik Kræfter til at bevæge mig, men jeg rejste mig, tog mit Brev og gik ud af Stuen uden et Ord.

SEKSOGTREDIVTE KAPITEL

Dommen.

Det har altid forekommet mig, at de stakels Forbrydere, der blev dømt til at blive pisket en Gang om Ugen, indtil alle Pryglene var bleven givet, var langt mere at beklage end den, der fik hele sin Straf paa en Gang— Ventetiden maa være langt mere smertefuld end selve Pryglene. Jeg havde ofte set frem til dette Øjeblik og tænkt paa, hvor glad jeg vilde være, naar jeg havde overstaaet Forklaringen med Kaptajn Brand, og dog, nu, da jeg var grebet paa fersk Gerning, forekom det mig lettere at springe fra Toppen af Klippen ned i Floden end at møde Kaptajn Brand Ansigt til Ansigt.

Jeg stod paa Klippetoppen, da jeg tænkte dette. Jeg var straks flygtet op paa mit Værelse, men da der ikke var Laase for Soveværelsesdørene i *Chateau Fontaine*, fandt jeg det ikke raadeligt at blive der. Derfor greb jeg min Hat og Kaabe, løb ned ad Bagtrappen og henad Stien til det minderrige Sted, hvor jeg havde sagt Farvel til Eugène.

Uden egentlig at vide, hvorledes jeg var kommen der, opdagede jeg lidt efter, at jeg var gaaet over den lille Bro og var naaet over til Højderne paa den anden Side af Floden.

Træerne var saa store og tætte her, at de til dels skærmede mig for at blive set, og jeg havde i Øjeblikket en ubeskrivelig Længsel efter at kunne skjule mig for alle. Selv om jeg ikke kunde fjerne Broen eller lukke af for den bag mig, følte jeg mig dog nogenlunde i Sikkerhed her, idetmindste foreløbig.

Jeg krøb sammen ved Foden af et af de største og mest omfangsrige Træer og brast i en hjertelig Graad — ikke af Frygt for Kaptajn Brand, men fordi jeg var aldeles sønderknust af Skam, og fordi jeg kun alt for vel vidste, at jeg selv var Skyld i min Ulykke. Eugène havde ganske vist bedt mig skjule hans Breve som en Hemmelighed. Men hvad, Eugène var ikke min Mand, og jeg var derfor ikke forpligtet til at adlyde ham. Nej, det, der særlig pinte mig, var,

at jeg havde givet Kaptajn Brand Aarsag til at foragte mig. Jeg var saa skamfuld, at jeg endog gyste tilbage for at læse Brevet og ikke engang kunde faa mig selv til at tage det op af Lommen og se paa det.

Og dog var det ikke det usalige Brev, der havde forraadt mig. Kaptajn Brand havde ikke set det tæt ved, og skønt Madame maaske havde set, at det var et fransk Brev, var det muligt, at hun ikke havde kendt Haandskriften. Det var mig selv og min besynderlige Opførsel, der havde røbet og dømt mig.

Mit Hoved smertede, og mit Hjerte bankede endnu, som skulde det sprænge mit Bryst, men jeg maatte tage mig sammen og tænke over, hvad jeg skulde svare Kaptajn Brand, naar jeg saa ham — thi jeg maatte se ham og tale med ham.

Det var beklageligt, at Kaptajn Brand ikke traf mig, medens jeg endnu var i denne angrende Sindsstemning, saa havde jeg maaske for en eneste Gangs Skyld opført mig rigtigt, og det hele maaske faaet en ganske anderledes Slutning.

Endelig holdt jeg op at græde, lænede mig tilbage mod den efeuklædte Stamme og skjulte Ansigtet i mine Hænder aldeles udmattet af Sindsbevægelse. Jeg vaagnede af min Døs ved Lyden af tørre Kviste, der knækkedes og knagede under hastige Trin og hengav mig til min Skæbne; at flygte vilde kun være at udsætte Mødet og Opgøret, som maatte komme før eller senere. Jeg sad derfor ganske stille og gav et befriende Suk, da Fodtrinene standsede udfor mig. Jeg kunde ikke se op. Der var en lille Pavse, saa sagde Kaptajn Brand:

»Jeg maa tale med Dem. Hvor ønsker De, det skal være? Her eller inden Døre?«

Jeg prøvede paa at svare frygtløst, men kunde ikke; min Stemme lod hæs og uvillig, da jeg svarede:

»Hvorfor ikke her? — Det er jo ganske ligegyldigt.«

Samtidig rejste jeg mig op, det var for taabeligt at sidde der foran hans Fødder.

»Hvad var der i Vejen med Dem lige nu, da De gik bort?«

Trods mine Anstrengelser, var alt, hvad jeg kunde sige: »Jeg fik et Brev.«

Han gik rastløst nogle Skridt frem og tilbage og spurgte saa bestemt.

»Jeg ønsker, at De skal sige mig, hvem der har skrevet dette Brev, og hvorfor De blev saa bevæget, da De modtog det?«

Hvorledes skulde jeg dog sige det? Jeg prøvede to Gange, men mine Læber nægtede at lystre mig. Med Anspændelse af alle Nerver, svarede jeg endelig:

»Brevet er fra Grev de Vaucresson. Jeg blev saa bevæget, fordi — —«

KAPTAJNENS HUSTRU

Jeg kunde ikke, men vilde have tilføjet: »Jeg elsker ham«. Jeg saa op paa Kaptajn Brand, jeg maatte vide, hvorledes hans Ansigt saa ud. Han var bleg, saa bleg, at han blev ganske grim.

At en vejrbitd Mand kunde blive saa dødelig bleg, tænkte jeg mig ikke.

»Jeg ser, at De endnu besidder nogen Sømmelighedsfølelse,« sagde han endelig strengt. »Hvor mange Breve af den Art har De modtaget?«

Hans Vrede gjorde mig modig.

»Jeg anerkender ikke Deres Ret til at spørge; men jeg vil alligevel svare Dem. Dette er det tredje Brev, jeg har modtaget.«

(Fortsættes).

paa en lang og skattet Lærergerning ved Akademiet.

Som en Fødselsdagsgave til den aldrende Kunstner kan den Udstilling betragtes, som Kunstforeningen paa selve Fødselsdagen aabnede i sine Lokaler af Viggo Johansens Værker. Den giver et smukt og sluttet Helhedsindtryk af Professorens noble og paalidelige Kunst og vilde selv uden sin særlige Aktualitet have været sikker paa Besøg.

Professor Viggo Johansen hædres.

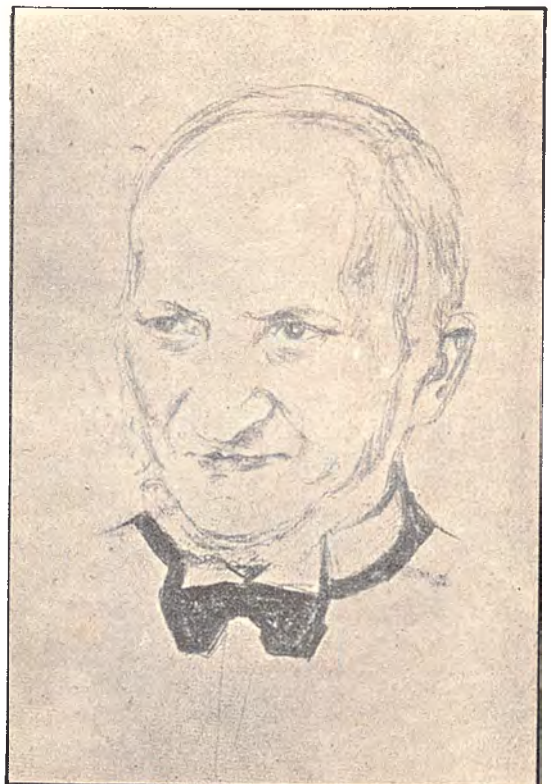
Professor Viggo Johansen.

Paa sin 60 Aars Fødselsdag var Kunstmaleren Professor *Viggo Johansen* Genstand for almindelig Hyldest i hele Dagspressen. Den gamle Kunstner, der var Ven med afdøde *Krøyer*, er da ogsaa et af dansk Malerkunsts store Navne, der har Klang Verden over.

Foruden sin omfattende Produktion, der i de senere Aar navnlig har været *natura morte*- og Skumringsbilleder, kan Professoren se tilbage

Dødsfald.

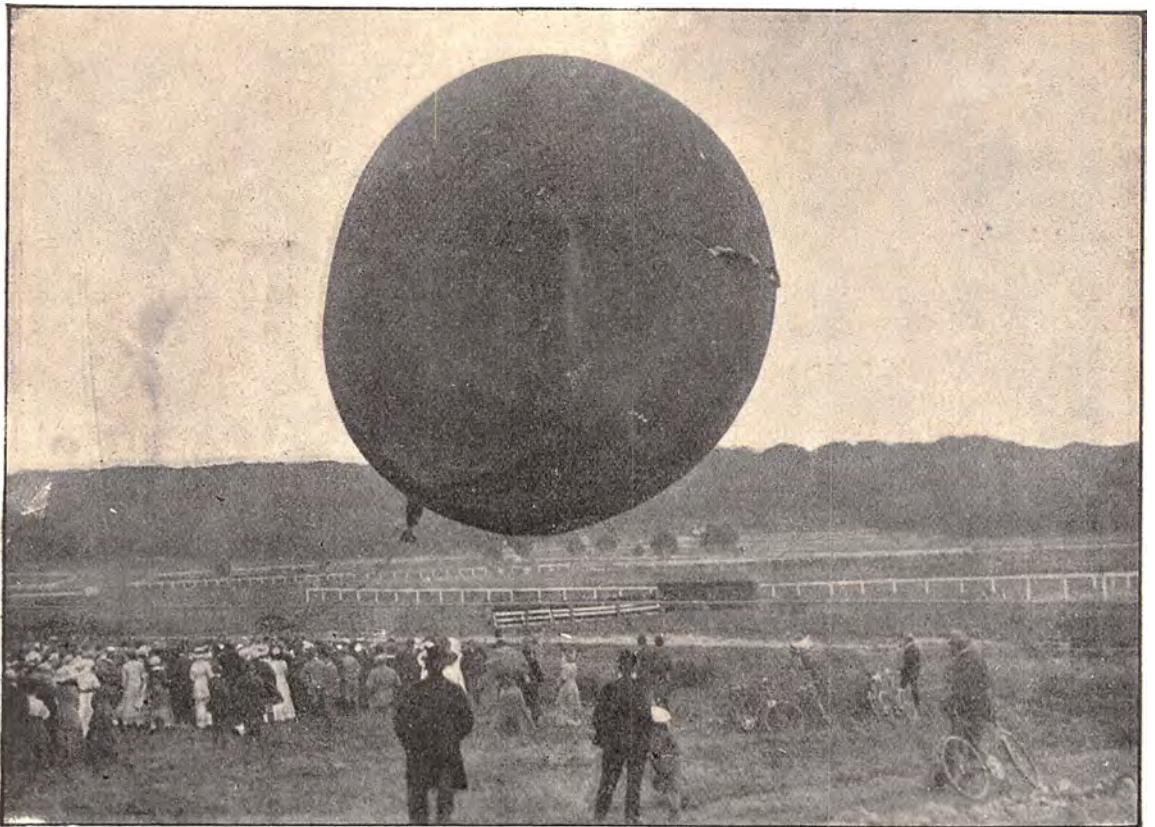
I den høje Alder af 81 Aar er Grosserer *J. Goldstein* afgaaet ved Døden. Han kom i sin Tid fra Provinsen ind til København som en fattig Bundtmager, men arbejdede sig ved ihærdig Flid og Paapasselighed op til Millionær. Den gamle jødiske Forretningschef og Familiepatriark, der stadig holdt Lørdagen hellig, var kendt for sin ofte storstilede Godgørenhed. En Søn af den Afdøde er Digteren *Emanuel Goldstein*.

Grosserer J. Goldstein.

Et Offer for Flyvesporten. Den franske Dragonløjtnant Camont i sin Maskine.

Ballonen „Danmark“ stiger op.

Fru de Plane i Ballon.

Fru de Plane konverseres af Journalisterne.

Fot. A. Michelsen.

Da vor kgl. Ballets feterede Primadonna *Ellen Price de Plane* 1. Juledag gik paa Ballonfart sammen med Ingeniør *Krebs*, var det et længe næret Ønske, Fruen dermed fik opfyldt.

Allerede fra lille Pige, fortæller Fru de Plane selv, har det staaet som noget saare attraaværdigt for den gratiøse Dame at faa Lov til at gaa op med en Ballon. Blandt sine skønneste Erindringer indrangerer hun Mindet om en ganske vist ikke fuldtud tilfredsstillende Opstigning med »Montebello« — det var jo kun en Ballon *captif*. Endnu i Sommer, da Fruen gæstede Bergen, vakttes hendes gamle Sværmeri for Luftens Regioner til Live, da hun saa en Ballon svæve over Udstillingsterrænet. Men ak — det var kun en Reklameballon.

Endelig skulde den yndefulde Frue altsaa faa sin Higen efter en fuglefri Luftfart styret. Desværre skulde Turen med Ballonen »Danmark« fra Klampenborg til Sverrigs Sydspids ikke løbe af uden et alvorligt Uheld. Ved Landingen var Ingeniør *Krebs* som bekendt saa uheldig at brække det ene Ben.

Fru de Plane har udtalt, at dette Ulykkestilfælde, ødelagde den ellers saa smukke og uforglemmelige Tur for hende. Men om hun nu selv var kommen til Skade paa sin lidt letsindige Lufttur, hvad vilde der da ikke have været ødelagt haade for hende og for os, der sætter Pris paa hendes sjæfulde Kunst!

En sjælden Familiefest.

Aarsskiftet fejredes ved en sjælden, ikke mindre end femdobbel Familiefest hos Gasværksarbejder *Ole Jørgensen* i Vig, rslev Allé. *Jørgensen* og Hustru holdt baade Sølvbryllup og Barnedaab, og samtidig blev Familiens ældste Datter gift. Endvidere deklarerede Sølvrudeparrets ældste Søn sin Forlovelse. Paa hosstaaende Billede ser man i Midten *Jørgensen* og hans Hustru med den lille to Maaeneders nydøbte Pige. Bag dem staar Brud og Brudgom med hinanden under Armen og endelig, til højre og venstre for Sølvrudeparret, de nyforlovede.

Familielykke.

Fot. Axel Andersen.

Da Falcks Redningskorps søgte efter den lille Elva.

Fot. Michelsen.

„Den sjette Sans“ paa Det ny Teater.

Fot. Sandberg.

Rasmus Christiansen. Poul Reumert.

Fru Kornbeck.

Manden fra Port Said.

Mrs. Yeames kiggede ud gennem det aabne Vindue. Sommerens graa Halvlys gjorde Konturerne i den lille Have mere udviskede. Man kunde næsten ikke mere se den hvide Havegang og Laagen, men lige skimte de høje, gule Theroser. — Luften var stille, men duftfyldt. Der var Støj af Livet udenfor — Stemmer — Rumlen af de forbipasserende Vogne — Børneskrig — men det hørtes kun svagt i det lille Hus, som laa tilbagetrukket imellem Træerne, borte fra Vejen. —

Mrs. Yeames var Enke, havde været det i fire Aar, skønt hun nu kun var syvogtyve. Hun var høj og slank og havde tiltrækkende, gratiøse Bevægelser. Hendes Ansigt var roligt, næsten strængt, men hun havde en fin bævende Mund og dejlige mørke Øjne, som skønt de nu stirrede ligegyldigt frem, dog havde et Glimt af slumrende Ild. — Hendes tunge, rødbrune Haar laa ligesom en Byrde over hendes glatte Pande, paa hvilken man dog kunde se Spor af overstandne Lidelser, nu mens hun sad og stirrede ud i Halvmørket, med Haanden skyggende for Lyset fra en Standlampe.

Lyden af en Automobil bragte et svagt Smil frem paa hendes Læber. Vognen standsede udenfor, og den lille Laage blev aabnet og smækket i igen. En høj Mand kom gaende op ad den hvide Havegang og skraaede hurtigt over den lille Græsplæne hen til den aabne Dør. Hun rejste sig, hilste roligt paa ham, tog hans Hat og Frakke og lagde dem med langsom Omhyggelighed paa en Stol.

En høj, kraftig Mand, over seks Fod, glatbarberet, med et skarptskaar Ansigt, tætklippet Haar, der snarere var graat end sort, tunge Øjenbryn, der hang ud over store, klare, blaagraa Øjne, saadan var Sir Andrew Thurston.

I Reglen var han rolig og stræng, men nu var han besat af hele en Skoledrenghs Iver. Hans Øjne straalende, og han fulgte Mrs. Yeames langsomme Bevægelser med en Besidders hele Kærlighed, han lignede slet ikke den alvorlige tilbageholdne Kirurg, Verden kendte.

»Hvor her er godt, Marion!« udrød han. »Jeg havde ikke Tid til at skifte, det gør vel ikke noget. Jeg maatte arbejde lige til sidste Øjeblik. Og foer saa lige i Automobil hertil. Jeg bliver saamænd nok mulkteret en Gang med den Fart, jeg sætter op. Naa, men hvor er Jack?«

»Det er langt over Sengetid. Han har sovet en Time allerede.«

Et Smil gled henover hendes rolige Ansigt.

»Det var da kedeligt,« sagde Sir Andrew. »Jeg vidste nok, at jeg var sent paa det, jeg havde en stor Operation nu sent i Aftes. Jeg har nogle smaa Pakker i min Frakkelomme,« tilføjede han med en bedrøvet Mine.

»Og saa haabede du at faa givet ham dem, før jeg forbød det!« Hun smilede igen. Hendes Kærlighed til Drengen var det ledende Motiv i hendes Liv. Det var meget muligt, at hun uden den vilde have følt sig tilfreds ved at blive boende i det lille Hus, roligt og stille med Minder, der nu var fire Aar gamle. Hun var ærlig nok til at lade dette skinne igennem, ja endogsaa til at antyde det overfor Sir Andrew. Men Jack voksede til, hans unge Liv vilde forkrøbles ved hendes indskrænkede Indtægter, og Sir Andrew var rig.

»Naa,« sagde han, »det er der da ikke noget ondt i. Du er altfor tyrannisk Marion. Barndommen er — skulde i hvert Tilfælde være — en Tid fuld af Glæder og smaa Fornøjelser. Jeg har ikke haft nogen glad Barndom; det er derfor jeg forstaar det.« Der gled en Skygge henover hans Ansigt. »Der er ingenting, der rigtig kan erstatte det, Marion. I det mindste troede jeg det, indtil — «. Han saa paa hende med et talende Blik. »Om en Maaned skal vi dele ham.«

»Om en Maaned,« gentog hun. Der var ingen bekræftende Tone i hendes Svar, men hun smilede pligtskyldigst. Inderst inde vidste hun, at hun slet ikke brød sig om at dele Jack med nogen.

»Jeg vilde ønske, det var før.« Man kunde mærke, hvor glad han var. »Jeg vil tilstaa dig noget, noget jeg ikke har sagt til nogen anden. Jeg er træt af mit Arbejde, og det har jeg aldrig i mit Liv været før. Jeg har levet bare for det, og det ved de allesammen henne paa Hospitalet. Engang irttesatte jeg en ung Student — en flink, prægtig, smuk, lidt næsvis ung Fyr — for hans Dovenskab. Man bliver Pædagog i saadanne Tilfælde. Jeg satte mig selv op paa en Piedestal og fortalte ham, hvor mange Timer jeg arbejdede om Dagen, hvordan jeg altid arbejdede. Og han svarede mig med den Visdom, han i Kraft af sin Ungdom besad, en Visdom, jeg aldrig har haft, fordi jeg ingen Ungdom har kendt: »De har kun Deres Arbejde, Sir Andrew,« sagde den unge Hvalp; »og jeg har saa meget andet.« Jeg har tænkt over det siden den Gang, ja, jeg tænker over det næsten hver evige Dag, for jeg har lært Vigtigheden af dette »meget andet« at kende.« Han greb hendes Haand, saa hende ind i Øjnene og smilede svagt. Ja, Spejlet siger rigtignok, at det er lovlig sent, og jeg hører mig selv mumle: femogfyrre, femogfyrre, men i Virkeligheden er jeg ikke femogfyrre. Jeg har fundet den Ungdom, jeg savnede. Fundet den? Nej, det er dig, Marion, som har givet mig den — «.

»Det er jeg glad for,« svarede hun. »Det er

MANDEN FRA PORT SAID

godt, at jeg ogsaa giver dig noget, du, som har givet mig saa meget.«

Han prøvede paa at fange hendes Blik, men hun stirrede ud i Haven, det var blevet helt mørkt.

»Hvad skal det sige, at vende op og ned paa det,« sagde Sir Andrew. »Hvad kan jeg dog give dig i Sammenligning med, hvad du giver mig. Mit Liv har været saa ensomt. Det lagde jeg ikke saadan Mærke til før, men nu —!«

»Hvis du ikke lagde Mærke til, at du var ensom, saa gjorde det jo ingenting,« sagde Mrs. Yeames. »Hvis — hvis der hændte noget, kunde du saa ikke godt vende tilbage til dit forrige ensomme Liv og ikke tænke over det?«

»Man kan aldrig vende tilbage,« sagde han i en selvsikker Tone.

»Du kunde aldrig blive den samme igen?« spurgte hun eftertænksomt.

»Aldrig! Men det er der jo heller ikke Tale om. Om en Maaned! Du kan slet ikke tænke dig, hvad det betyder for mig. Huset er stort — altfor stort nu. — Men du og Jack. — Det store Værelse bagved kan bruges til Barneværelse. Hvor gammel er det, han er? Seks Aar. Er han saa for gammel til at have et Barneværelse. Jeg aner ikke noget om den Slags. Jeg har aldrig selv haft noget. Da jeg var fire Aar, skulde jeg holde min Bedstemoder med Selskab. Hun led af religiøs Melankoli. Stakkels lille Fyr. Jeg græd mig mange Gange i Søvn. — Naa, hvad skal han saa være, naar han bliver stor?«

Han talte hurtigt og usammenhængende, skønt han netop var bekendt for sin Faamælthed.

»Jack?«

»Ja, Kirurg? Saa kunde jeg jo hjælpe ham med hans Studier.«

»Nej, ikke Læge. Jeg har bestemt, hvad han skal være.«

»Det har du da aldrig fortalt mig.« Der var en mild Bebrejdelse i hans Stemme.

»Nej. Jeg vilde gerne have, at han skulde være Officer.«

Hendes Blik var stadig rettet ud mod Haven, ellers vilde hun have lagt Mærke til, at det gav et Sæt i ham.

»Officer — altsaa følge i sin Faders Fodspor?«

»Ja.«

Sir Andrew bevægede sig uroligt paa Stolen, saa rejste han sig og gik frem og tilbage i Værelset. Mrs. Yeames, der stadig saa ud i Haven, syntes ikke at lægge Mærke til det —.

»Marion, sagde han tilsidst og stillede sig bagved hendes Stol, »du er uudgrundelig. Du har tænkt over alt dette og ikke fortalt mig det.«

»Har jeg ikke? spurgte hun. Det var saa vanskeligt for hende at tale med ham om Jack.

Hun vilde saa gerne have Drengen helt for sig selv.

»Du er ogsaa helt anderledes end ellers. Jeg — jeg kan ikke sige, hvad det er, men der er en Forskel.« —

»Og du er en berømt Læge! Ved du ikke engang, at en Kvinde er sammensat af forskellige Sindsstemninger?«

»Men du er ogsaa hemmelighedsfuld.« Han havde mistet noget af sin Frejdighed, og han talte langsomt. »Du skjuler noget, og dine Øjne er uudgrundelige. Sommetider — sommetider tror jeg, at jeg aldrig lærer dig rigtigt at kende. Om en Maaned skal vi giftes Marion. Er det din Mening, at jeg skal gifte mig med en fremmed?«

»Du er træt, overanstrengt,« sagde hun lidt angergiven.

»Ja, det har jeg slet ikke lagt Mærke til før. Jeg synes, jeg kan mærke Spændingen nu. Marion, ved du, at jeg aldrig har set et Billede af —.« Han standsede.

»Jacks Fader? Nej.« Hun talte hviskende, stadig med Blikket rettet ud mod den lille Haves taagede Mysterier.

»Jeg ved jo i Virkeligheden saa lidt om dig,« fortsatte han.

»Du ved alt,« sagde hun. »Du traf mig første Gang for to Aar siden, da — da Jack —.« Hun tav og fordybede sig i sine Tanker.

»Det var en heldig Operation,« indskød han.

»De sagde, at ingen anden end du, kunde frelse hans Liv.«

»Du — du tænker da ikke paa at — at betale mig det tilbage, Marion — paa denne Maade?« Hans Stemme skælvede lidt.

»Nej,« svarede hun. Men det havde dog spillet en Rolle. Det var et Spørgsmaal, der angik Jack. — Moderegoismen. Hun var næsten sikker paa, at uden den vilde det, at hun holdt af ham, ikke have faaet hende til at gaa saa vidt.

»Gud ske Lov! Jeg vil slet ikke betales. Betalingen vilde slet ikke være noget værd vel? Det skal være en Gave — en Gave, der bliver givet af fri Vilje. Jeg sagde lige før, at jeg vidste saa lidt om dig. Naar alt kommer til alt. Hvad gør saa det? Jeg kender jo dig, og mere behøves ikke.«

»Men du skal vide alt. Det troede jeg egentlig, du gjorde. Freemans — det var dem, der foreslog dig, dengang med Jack — fortalte de dig ingenting?«

»Nej. Jeg — jeg brød mig ikke om at vide noget ad den Vej. Du kender mig jo. Jeg er forfærdelig uselskabelig anlagt. En ren Bjørn. Folk vil saa gerne gøre en Løve ud af mig, men jeg vedbliver at være en Bjørn i Væsen og Manner. Jeg er ikke af den Slags, hvem alle Mennesker fortæller alt muligt. Folk, jeg træffer, er enten forfærdelig videnskabelige eller indskræn-

ker sig til at tale om Vejret«. Han faldt igen tilbage til sin forrige Kaadhed.

»Men du skal nu vide lidt om mig,« sagde hun. »Min Mand blev sendt af Sted paa en Opdagelsesrejse — en geografisk Opmaaling — i Sudan. Han var Kaptajn ved Sapørerne. — Det kom til Sammenstød med en fjendtlig Stamme. Hans lille Styrke blev splittet. De — de saa min Mand dræbt før de flygtede.«

Hun talte ikke uden Følelse, men med den Ro, en fastgroet Sorg giver.

»Stakkels Fyr,« sagde han. »Stakkels Fyr.«

Hun sad tavs en lang Tid stirrende ud i Haven. Smaa klare Stjerner var nu kommet frem paa Himlen, og Støjen udefra lød mere dæmpet.

Du fortalte mig om et Tilfælde paa St. Crays Hospital, Andrew,« sagde hun endelig. Det var et mærkeligt Tilfælde. Jeg husker, det foruroligede dig noget, eller rettere sagt, du vidste ikke rigtig, hvad du skulde gøre. Jeg troede ikke, at der overhovedet gaves noget Tilfælde, som kunde bringe dig ud af Ligevægt.«

»Der er ikke noget, som maa bringe en Kirurg ud af Ligevægt, Marion,« sagde han. »Vore Nerver maa altid være som Staal.«

»Aa ja,« sagde hun roligt. »Det forstaar jeg.«

»Men vore Følelser overfor vore nærmeste Venner kan være lige saa varme og ædle som hos andre Mennesker.«

»Aa ja,« sagde hun lige saa roligt som før. »Har jeg ikke Bevis paa det?«

Hun vendte sit Ansigt lidt henimod ham, og hans Øjne udtrykte hvor glad han var.

»Den Mand, Marion, har du tænkt paa ham?« Den haarde Klang i hans Stemme var forsvundet. Han syntes, de var kommet hinanden nærmere den Aften. »Jeg taler ellers saa lidt om mit Arbejde. Men denne Fyr! Han kom fra Dokkerne. En Marineofficer bragte ham til os. Det fik jeg at vide af Reservelægen. Manden — det er egentlig dumt at kalde ham saadan — men Fyren altsaa har intet Navn eller havde i hvert Fald ikke noget, da jeg saa ham sidst. Manden viste sig første Gang i Port Said. Han var forladt, havde ingen Penge, kunde ikke huske noget, kunde tale, men havde kun et Barns Forstand. Marineofficeren havde fundet ham i en Beværtning. Der var ingen, der kendte noget til ham eller brød sig om ham. Han var drevet ind i Havnen, ingen vidste hvorfra. Han var dengang klædt i maurisk Dragt, laset og snavset. Han kunde ikke give nogen som helst Oplysning om sig selv. Naa, denne Marineofficer fik Medlidenhed med ham. Der er forfærdelige Knejer i Port Said. Han var øjensynlig Englænder. Marineofficeren havde det Indtryk, at han var en Mand, der tilhørte de højere Samfundslag. Mere kan jeg ikke sige om ham. Kaptajnen tog ham med paa Skibet som Fyrbøder og bragte

ham saaledes til London. Jeg saa ham paa Hospitalet. Hans Sygdom stammede fra et forfærdeligt Slag oven i Hovedet.«

»Ja, det fortalte du mig,« sagde Mrs. Yeames uden særlig Interesse.

»Slaget havde slaaget et Stykke af Hjerne-skallen ned i Hjernen. Der var en meget lille Chance for, at man kunde fjerne det ved en Operation — men der var en endnu større Chance for, at han vilde dø under Forsøget. Og der var ogsaa en anden Grund, som fik mig til at løve med at udføre Operationen. Manden befandt sig den Gang i en lykkelig og sorgløs Tilstand. Hvem vidste, hvad han vilde vaagne op til, hvis Forsøget lykkedes. Jeg kendte intet til Fyrens Historie. Han følte dengang et dyrisk Velvære, den højeste Lykke, han kendte til. Hvis jeg var heldig, vilde jeg maaske blot vække ham til Elendighed.«

»Men det var dog bedre at give ham en Chance!«

Mrs. Yeames følte en levende Interesse for den fremmede, og det glædede Sir Andrew.

»Den havde han haft — han er en Mand paa femogtredive Aar, tænker jeg. En Mand har haft sin Chance, naar han er saa gammel.«

»Naa ja, men saa en Chance til.«

»Det er der ingen Mand der har, efter at han er fyldt de femogtredive. Han har formet sig selv og sit Liv paa det Tidspunkt. Er jeg for dogmatisk? Selvfølgelig er jeg paa en Maa-de et Modbevis herfor. Men mine femogfyrrer Aar har været en Forberedelse henimod dig. Dette er ikke nogen Chance, det er noget, der har vokset sig frem til, hvad det nu er.

Han lagde sin Haand paa hendes Skulder og smilede.

»Men jeg kommer bort fra Manden fra Port Said. Jeg gav Fyren en Chance, hvis han da har nogen.«

»Du opererede ham?« Hun var selv overrasket over sin Interesse.

»Ja.«

»Naa og saa?«

»Ja, saa er der ingenting mere.«

»Men det maa der da være. Du opererede ham. Gik det godt?«

»Set fra et lægevidenskabeligt Standpunkt, ja. Jeg gjorde mit Arbejde. Fjernede Benstumpen. Han vil komme til at leve. Han vil blive fuldstændig legemlig rask, aandelig og moralsk vil han blive, som han var, før han fik det Slag i Hovedet.«

»Naar opererede du ham?«

»For tre Uger siden.«

»Og du har ikke set ham siden?«

»Nej.«

»Saa ved du slet ikke, hvordan Resultatet er.«

»Aa jo, det ved jeg. Det er jeg ganske sikker paa. Han er sandsynligvis rask nu. St. Crays

MANDEN FRA PORT SAID

er ikke mit Hospital. De bad mig om at operere, fordi Welson var syg. Jeg har ikke været der siden.»

»Men har du da heller ikke hørt noget?« Mrs. Yeames kunde ikke forstaa han øjensynlige Uinteresse.

»Nej. Jeg har haft saa meget at gøre. Hvorfor skulde jeg dog forhøre mig. Jeg var sikker paa, at han vilde komme sig.«

»Jeg gad vide, hvordan hans Historie var,« sagde hun og saa ud i Haven, der nu næsten var kulsort.

»Sikkert ikke meget interessant,« svarede Sir Andrew. »Der er kun een Historie, der er virkelig interessant,— og det er vores egen. Du vil maaske sige, at jeg ingen Følelse har. Jeg kender dig, naar du saadan hæver Øjenbrynene. Men det har jeg. Nej, ikke overfor Mennesker, jeg aldrig lærer at kende. Jeg kommer jo blot i Berøring med dem.«

»Men nogle af dem er dog Traade, der bliver vævet ind i vort eget Liv.« Hun kunde ikke se længere frem for sig, end et Par Fod henad den hvide Havegang, der var oplyst af Skæret inde fra Værelset, men hendes Øjne søgte stadig den lille grønne Havelaage. Den havde haft saa stor Betydning for hende, dengang Malingen var frisk.

»Ikke fra et Hospital, Marion.«

»Hvem ved,« sagde hun langsomt.

Sir Andrew rejste sig og gik over Gulvet hen til et Bord, hvor der stod Karaffer og Glas. Han tænkte paa, at Marion egentlig var i en underlig Sindsstemning. Han fastslog overfor sig selv, at det maatte være en eller anden Erindring fra Fortiden, der var blevet draget frem. Han var stærk nok til at kunne se Kendsgerningerne om hendes tidligere Liv lige i Øjnene.

»Paul kommer om et Øjeblik herhen med Vognen,« sagde han. »Jeg laver mig selv en Whisky, Marion.«

Hun rejste sig halvt op fra Stolen. Det var hendes Arbejde. Hun vidste, at det saarede ham, at hun havde glemt det. Saa satte hun sig ned igen. Hun hørte, at der var nogen, der tog i Haandtaget paa den lille grønne Havelaage.

»Om en Maaned, Marion,« sagde Sir Andrew. »Jeg har næsten lejet en Yacht, og venter nu kun paa et Brev fra Ejeren. Du holder jo af Søen, og det gør Jack ogsaa. Jeg tror nok, jeg vil komme til det. Jeg har jo aldrig haft Tid til saadan noget før.«

Der hørtes Skridt paa den hvide Havegang.

»Jeg har en Forelæsning, som jeg maa forberede mig til i Aften. Jeg sagde til Paul, at han skulde komme tidligt.«

Skridtene lød nu nærmere. Hendes Hjerte begyndte at banke voldsomt. Hun følte sig saa underlig usikker.

»Saa maa jeg snart gaa.« Han stod med Ryggen til den aabne Dør i Færd med at blande sin Whisky.

En Mand, daarligt klædt, med et udtæret, men solbrændt Ansigt, kom til Syne i Døren. Mrs. Yeames rejste sig pludseligt med aaben Mund og stirrende Øjne. Hun vaklede.

»Marion!« skreg Manden.

Sir Andrew Thurston vendte sig omkring ved Lyden af denne Stemme.

»Manden fra Port Said!« udbød han. I samme Øjeblik besvimeede Mrs. Yeames. Den fremmede greb hende i sine Arme. Sir Andrew sprang til.

»Hvem er De?« spurgte han. »Slip hende. Jeg er til mere Nytte end De.«

»Jeg er Kaptajn Yeames,« svarede Manden fra Port Said.

»De — De! Men han er død, siger jeg Dem — død! Giv hende til mig. Jeg er Læge. Andrew Thurston hedder jeg. Det burde De vide.«

Han lagde Mrs. Yeames paa en Sofa. Nogle Øjeblikke var han beskæftiget med hende. Da han saa op, havde hans Ansigt et bestemt Udtryk, medens hans Øjne saa utroligt trætte frem for sig.

»De er Sir Andrew!« udbød Kaptajn Yeames. »De er den Mand, som har givet mig tilbage til Livet.«

»Ja.«

»Jeg kan aldrig takke Dem nok derfor.«

»Nej. Det ved jeg,« sagde Sir Andrew. »Gaa lidt bort. Hun kommer snart til sig selv igen. Hun troede, De var død. Det er bedre, hun ikke ser Dem, naar hun vaagner.«

»Jeg blev saaret i en Ekspedition. Jeg kan ikke huske noget som helst mere, indtil jeg vaagnede paa St. Crays Hospital.«

»Gaa ud af Stuen,« sagde Sir Andrew hæst. »Det kan være farligt, hvis hun ser Dem, naar hun vaagner.«

Kaptajn Yeames gik ud i Haven. En Automobil kom hurtigt op ad Vejen og standsede ved Havelaagen. Den venteder der et Kvarter.

»Husk Marion,« sagde Sir Andrew, »ikke at sige ham noget — kun at jeg var en god Ven og hjalp Jack dengang.«

Han gik resolut ud i Mørket. »De kan gaa ind nu, Kaptajn Yeames,« raabte han.

»Og De?«

»Jeg gaar nu. Deres Hustru er fuldstændig rask. Mit Arbejde her er endt.«

Hele Vejen hjem sad Sir Andrew med Hovedet imellem sine Hænder.

»Hvis jeg havde vidst det! — Jeg gad vide. — Maaske er det det bedste, at vi ikke kan se ud i Fremtiden!«

Operasanger *Edvard Agerholm.*

Fot. Elfelt.

Et dansk Teatermuseum.

Interview med Ideens Fader, Operasanger Edvard Agerholm.

Hr. Agerholm paa Det kgl. Teaters Bibliotek.

Der har i den senere Tid hævet sig Røster til Fordel for Oprettelsen af et Teatermuseum i København. Idéen, som synes at have vundet Tilslutning indenfor Kredse, der i denne Sammenhæng har afgørende Indflydelse, skyldes Operasanger *Edvard Agerholm*, der har lanceret sin Plan i »Berlingske Tidende«, og som nu udvikler den i Detaillerne under et Interview med »Hver 8. Dag«.

Samtalen finder Sted oppe paa Det kgl. Teaters Bibliotek, hvor Hr. Agerholm residerer i sin Egenskab af Statsteatrets Bibliotekar. Det er en Stilling af ret ny Dato; den har nemlig kun eksisteret siden 1. September 1909. Hr. Agerholm, der er kendt for sin levende teaterhistoriske Interesse og Sans for Traditionen og for alt, hvad der har Krav paa at omfredes med nænsom Pietet, var som skabt til at overtage Posten. Vi bringer

her et Billede af den elskværdige Bibliofil, taget paa Baggrund af Bogreolerne, hvor »Hver 8. Dag« forresten ikke savnes. Engang imellem afbrydes Samtalen ved, at en eller anden af Teaterpersonalet kommer for at laane en Bog. Biblioteket benyttes nemlig i ikke ringe Udstrækning af Teatrets Kunstnere og rummer til trods for sit beskædne Omfang ikke saa faa Sjældenheder, der hverken er at finde paa det store kongelige Bibliotek eller Universitetsbiblioteket.

— Maa jeg begynde med at byde Dem Plads paa en Musæumsgenstand, siger Hr. Agerholm spøgende, efter at jeg har fremført mit Ærinde. Han skyder en gammeldags svajrykket Lænestol i Rødt og Guld ud fra Væggen. Den virker lidt underligt i Ensemblet og ser ud, som om den havde kendt bedre Dage — hvad den i Virkeligheden ogsaa har. Den stammer nemlig, som Hr. Agerholm oplyser, fra Kongelogen i det gamle Teater, paa hvilket der spilledes sidste Gang den 1. Juni 1874; og den vilde være selvskreven til en Plads i et eventuelt Teatermuseum.— Saa begynder Operasangeren at fortælle:

— Se, Idéen til et dansk Teatermuseum er ingenlunde ny hos mig. Jeg har haft den i mange Aar. Og jeg har haft Lejlighed til at se, hvorledes den andetsteds er realiseret. Den store Opera i Paris har saaledes sit eget Teatermuseum. Og i London findes der lignende Musæer, hvor man bl. a. kan se Voksfigurer med de autentiske Shakespeare-Masker og Dragter. Jeg har fra Tid til anden talt med forskellige om Tanken. Bl. a. har en Mand som *Ernst Bojesen* flere Gange opmuntret mig til at gøre noget ved den. Og naar jeg nu har fremsat Idéen offentligt, er det tildels, fordi jeg har følt, at der er en ret gunstig Jordbund for den. Saaledes stiller baade *Chefen* og *Direktøren* her ved Det kgl. Teater sig velvilligt til Tanken og er rede til at støtte dens Gennemførelse. Vi har jo et Skolemuseum, indstalleret i en privat Bygning i Stormgade. Det er, efter hvad jeg har hørt, baade righoldigt og velbesøgt. Skulde der ikke i denne teaterelskende By være en mindst lige saa levende Interesse for et Teatermuseum?

Hvad jeg tænker mig, er ikke et Museum for Dansesko. Det skulde efter sit hele Anlæg ikke være nogen blot og bar Forlystelse, men kunne give et paalideligt historisk Billede af Teatrets Udvikling. Det skulde med andre Ord blive et Sted, hvor Skuespillere

og Sceneinstruktører saavel som Publikum kunde gaa hen og gøre sig bekendt med det historiske Grundlag, Teatret hviler paa. Publikum befinder sig tit i Mørke, naar det gælder den historiske Baggrund for Teatret i sig selv eller for det klassiske Skuespil. Et Musæum som det, vi her taler om, skulde illustrere Udviklingen lige fra det gamle græske Teater til Nutiden — ved Hjælp af Modeller, Billeder, Kostumeværker og anden Litteratur.

— *Forefindes der nu noget videre Materiale til eventuelt Anbringelse i et saadant Musæum?*

— Ja, paa Musæumsgenstande vilde det sandelig ikke skorte. Det saa vi da bl. a. ved Industriforeningens Teaterudstilling i 1898 — halvandet Hundrede Aar efter Det kgl. Teaters Grundlæggelse. Den var arrangeret af *Pietro Krohn*, og Kataloget omfattede ca. 3000 Numre. Der var f. Eks. talrige Holberg Udgaver, bl. a. en finsk Oversættelse af »Jeppe paa Bjærget«, der var Teaterplakater, kobberstukne Portrætter af inden- og udenlandske Forfattere, Tegninger, Oliemalerier og Buster. Endvidere fandtes der en Samling værdifulde Manuskripter og Breve. Jeg erindrer saaledes en Række Originalmanuskripter til Oehlenschlägers Tragedier og Bournonvilles Balletter. Saa var der ogsaa en Del Kuriositeter og Snurrepiberier, et Fyrtøj, mærket H. Hertz, Rejsepas, Signeringe, Stokke, en kostbar Diamantnaal, som Kong Gustav III. af Sverrig skænkede A. Bournonville, gamle Kontrakter, Eksemplarer af den første »dramatiske Journal« osv. osv. Der udstilledes tillige en Samling Kostumer og Møbler. Og endelig var der flere nydelige Teaterdekorationer i Modeller og Miniaturteatre.

Der findes i Øjeblikket i Det kgl. Teaters Eje ikke faa interessante Kostumer fra Holbergs Tid og Napoleonstiden. De første er saa skrøbelige, at de daarligt mere taaler at benyttes; de sidste, der virkelig stammer fra Napoleons Hof, er for gode. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Teatret vilde udlevere disse tildels meget pragtfulde Dragter til Teatermusæet, især da, hvis dette kom til at sortere under Det kgl.

— *Samlingen vilde vel ogsaa komme til*

at omfatte en Masse Skuespillerfotografier og Scenebilleder?

— Naturligvis. Dog mener jeg, at man med Hensyn til Fotografier maatte være lidt varsom. De kunde jo let fylde 10 Musæer, hvis alt skulde med.

— *Hvor havde De nu tænkt Dem, at Teatermusæet skulde ligge?*

— Ja, det er et Spørgsmaal, som jeg har overvejet meget. Der kunde jo tænkes mange forskellige Løsninger. En af de smukkeste vilde efter mit Skøn være den at restaurere det gamle Hofteater som Ramme om et Musæum. Der havde man et gammelt Teater, tilmed et af de ældste i Europa. Det vilde i sig selv være en Seværdighed. Og Planen om at lave Hofteatret om til Talescene er der jo ingen, som for Alvor tror nogensinde vil blive realiseret. Desværre er der vist heller ingen Chance for at faa det gamle historiske Teater ved Christiansborg bevaret som Musæum. Overhofmarskallatet har ladet forstå, at Bygningen, der tilhører Civillisten, skal rives ned og laves om til Embedsboliger. Er det ikke Synd? Er det ikke en pietetløs Tid, der lader sligt ske?

Endvidere har jeg undersøgt Mulighederne for at skaffe Musæet Plads i selve Det kgl. Teaters Bygning. Jeg tænkte, at man maatte kunde inddrage en stor Butik i Administrationsbygningens Stueetage; men det vilde være ensbetydende med at give Afkald paa en Lejeindtægt af en 6—8000 Kr. om Aaret. Og derom kunde der ikke være Tale. Der vil da næppe være andet at gøre end at leje Lokaler i et privat Hus.

— *Hvorledes mener De, at Sagen skal gribes an — efter at der nu er staaet til Lyd for Idéen?*

— Hvis Planen skal realiseres, maa det sikkert ske ad *Mæcenvejen*. Foreløbig kunde jeg tænke mig, at der nedsattes en Komité, som nærmere undersøgte Mulighederne for at lade Tanken træde ud i Livet. Man vilde vel saa henvende sig til forskellige Teaterautoriteter, Formændene i Dramatikernes Organisation og Forfatterforeningen.

Dog — herom er det paa Sagens nuværende rent forberedende Stadium for tidligt at tale. —

NIELS TH. THOMSEN.

„Drømmen“ paa Det kgl. Teater.

Forfatteren Henri Nathansen.

Der er én Ting, som er fælles for alle Henri Nathansens dramatiske Arbejder, det er den Klogskab, som gennemlyser dem. Ogsaa Forfatterens nyeste Skuespil „Drømmen“, som d. 13 ds. havde Premiere paa Det kgl. Teater, er bygget op med en Intelligens, der er saa fremtrædende, at den stiller Stykkets Følelsesindehold noget i Skygge. Nathansens Vid er typisk dansk i sin Ironi og Stillsfærdighed. Han forstaar at „lytte sig ind til Livets Tone“. Og han tager ikke sin Tillsugt til ydre, bravurmæssige men tomme Effektmidler.

Naar hans nye Arbejde til Trods for alle dets fortrinlige Egenskaber og den afrundede, polerede Udførelse ikke blev den ventede Sukces, skyldes dette for det første den Omstændighed, at der ikke var noget *nyt* i den ret traditionelle ægteskabelige Konflikt, hvormed det handler. Endvidere virkede de tre lange Akter indenfor samme Ramme lidt trættende paa Publikum. Og Løsningen følte ikke tilfredsstillende. Thi selv om denne Maler-Professor *Skovby* til Slut vender sig mod sin Hustru i Stedet for at følge sin unge Kærlighed, har man ikke nogen som helst Garanti for, at det hele ikke gentager sig — næste Gang det Stjernholmske Legat skal uddeles. —

Fra Snedkermester Rostrups Begravelse. — Følget forlader Helligaandskirken. Fot. Chr. Christensen.

Casino: „Fa'r Mathias“.

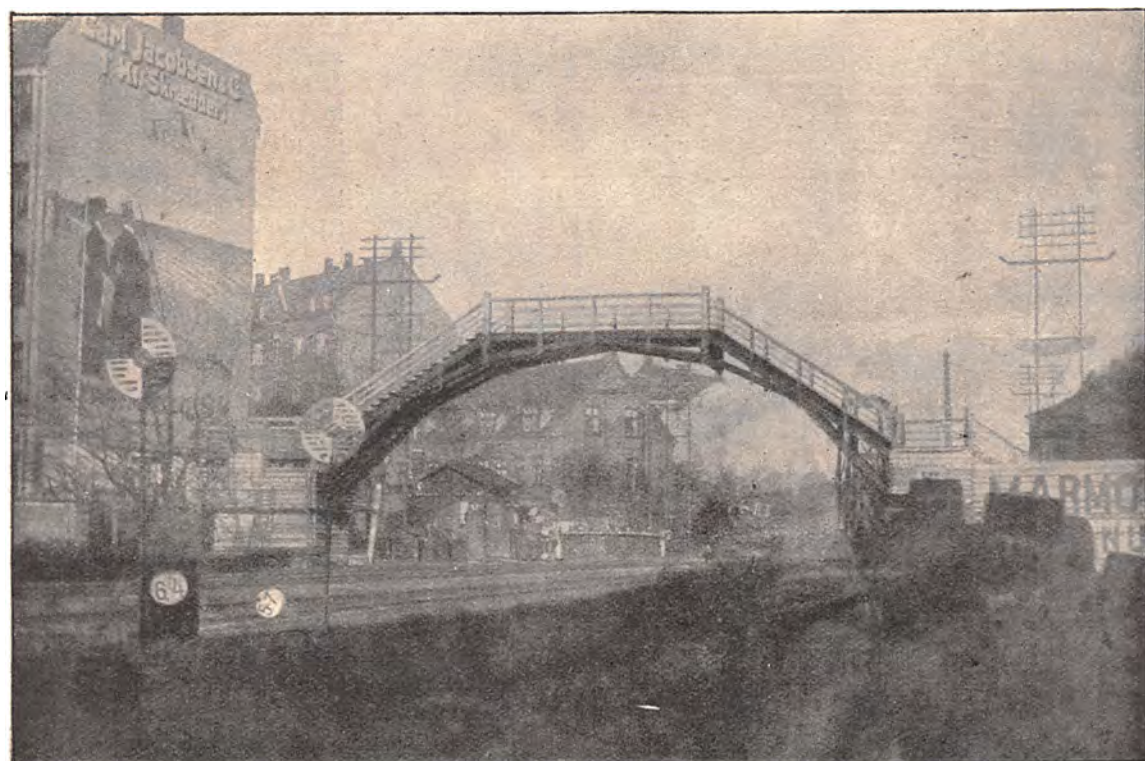
Fot. Reiffenstein-Hansen

Fru Buemann. Fru Krarup.

Seemann.

Sophus Neumann.

Den med Længsel imødesete Jernbanebro over Nørrebrogade.

Fot. Axel Andersen.

H. C. Andersen og Carl Bloch.

Hosstaaende Billede er lidt af en fotografisk Sjældenhed. Det viser gamle Konferensraad *H. C. Andersen*, den verdensberømte Æventyrdigter, i Samtale med Professor *Carl Bloch*, en af vor Nations allerstørste

fuldmoden Kunstner undlader ikke at gøre sin Virkning selv paa den blaserede Beskuer. Og *Farverne* har holdt sig forbavsende. I snart et halvt Sekel har de modstaaet Tidens Tand, uden at man i nogen Maade finder Maleriet afbleget, skjoldet eller revnet i Farvepaalægningen.

H. C. Andersen og Carl Bloch.

For. Kristine Høyberg.

Malere, som naaede Ry viden om i Verden — ikke mindst i Grækenland, efter at han i 1865 havde udstillet sit Hovedværk, den kolossale „Prometheus“, bestemt for det kongelige Slot i Athen.

Dette Maleri har det københavnske Publikum som bekendt for nylig haft Lejlighed til at beundre, idet det har været ophængt en kortere Tid i en af Charlottenborgs Sale. Den monumentale Kraft i dette storstilede akademiske Værk af en

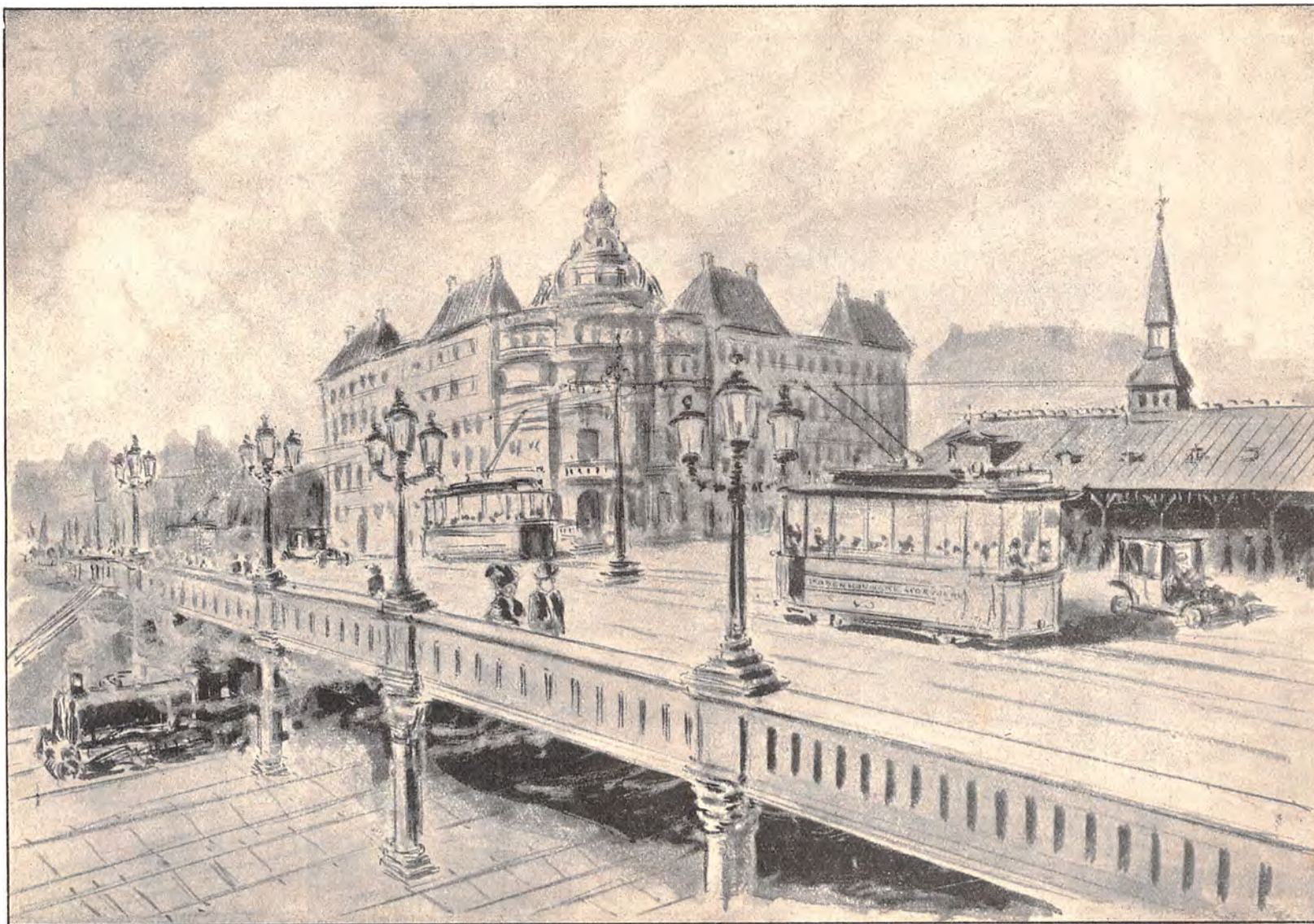
Begge de to Aandens og Kunstens Stormænd, som ses i fortrolig Samtale paa vort Billede, havde hver for sig og ad forskellige Veje naaet en Berømmelse, som staar Maal med, ja for *H. C. Andersens* Vedkommende endog langt overgaar, hvad nogen senere dansk Skønaand har kunnet tilkæmpe sig af Samtids og Eftertids Beundring og høje Værd-sættelse.

Fælles for dem begge, den gamle Digter og den 29 Aar yngre Kunstmaler, var et rigt Lune og en frodig Humor. Om disse to kunde man anvende det gamle Ord, at intet menneskeligt var dem fremmed. Som *Andersens* Prosa paa tværs af al tilvandt skriftlig Stil voksede frem af Barnets Sprog og kom den mundtlige Tale saa nær, som ingen havde sét det før indenfor dansk Digtning, saaledes havde *Bloch* et aabent Øje for alle Livets smaa dagligdags Emner. Han kunde gribe dem, hvor han saa dem, og fæste dem til sit Lærred — tænk blot paa *Munken*, der har Tandpine, for at nævne et eneste lille Eksempel indenfor hans overdaadige Produktion.

At *H. C. Andersen* skænkede *Bloch* Eftertiden et godt Portrætmaleri, som giver os et smukt Indtryk af den gamle Digter, der døde 1875, just som han havde naaet „*Støvets Aar*“. Han var som bekendt født som Søn af en fattig Skomager i Odense Aar 1805.

Carl Bloch døde først i 1890. —

Det kunde have været interessant at høre, hvad de to udmærkede Kunstnere havde at sige hinanden!

Jernbaneviadukten ved Østbanegaarden —
som den vil tage sig ud efter Reguleringen af Banegaardsforholdene i København.]

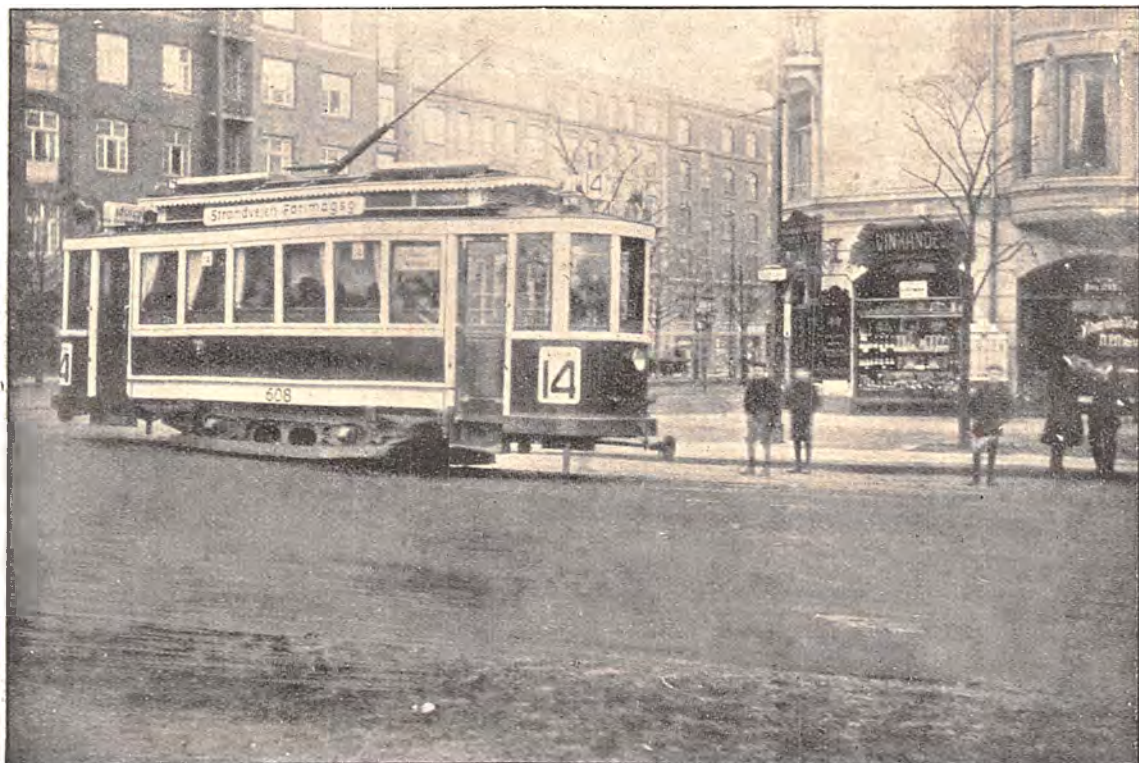
Tegning af C. Boge.

Den lille Elvas Begravelse.

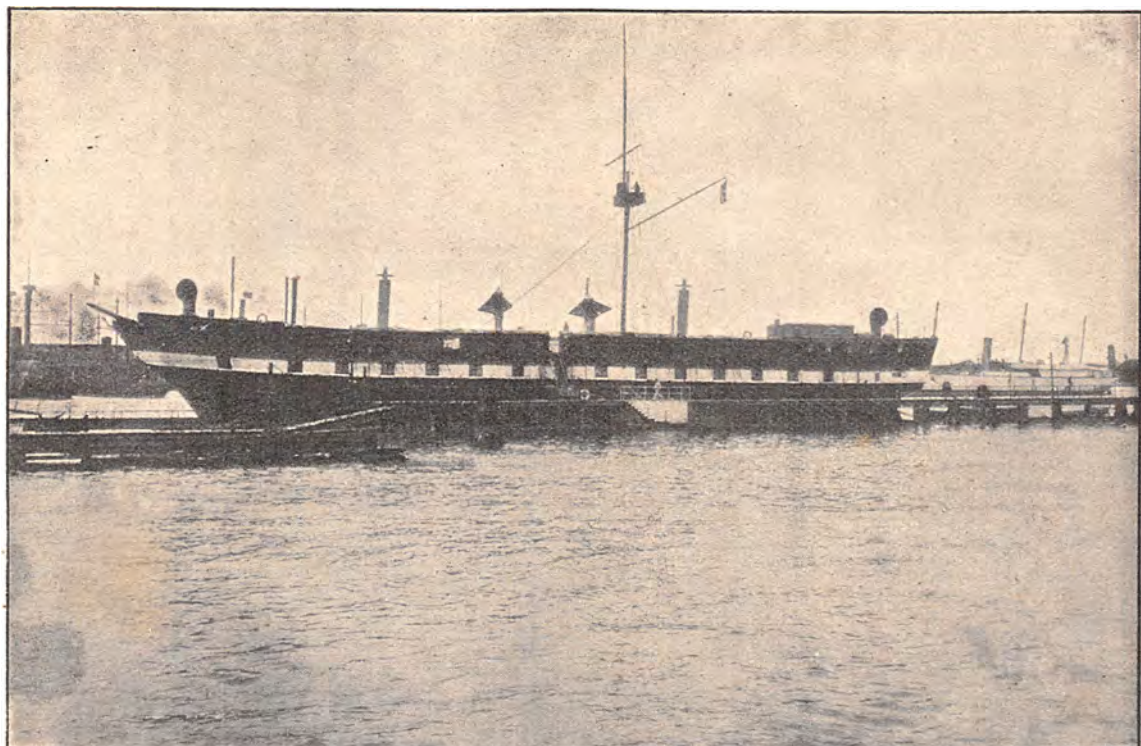
Fot. A. Michelsen.

Under stor Deltagelse jordedes den druknede *Elva Hansen* d. 9. ds. paa Bispebjerg Kirkegaard. —
Pastor *Holt* fra Nazaretkirken talte og forrettede Jordpaakastelsen.

En af de nye københavnske Sporvogne (Linie 14) med lukket For- og Bagperron. Fot. Axel Andersen.

Fregatten „Sjælland“, det gamle Kaserneskip, som nu skal ophugges. Fot. A. Sengelev.

Vintersport ved Berlin. Tyske Garde-Ulan Officerer kører paa Slæder, forspændt med Heste. gennem det skønne, snedækte Grönewald.

Isola Bellinzona.

Paul Ehrlich. — En Menneskehedens Velgører.

Interview med Professor Ehlers.

Den verdensberømte tyske Videnskabsmand og Forsker Professor *Paul Ehrlich*, hvis Navn i det brede Publikums Bevidsthed navnlig er knyttet til det nye Lægemiddel »606«, er ifølge Dagspressen nylig blevet udmærket paa iøjnefaldende Vis af Ruslands Zar.

Prof. Edvard Ehlers.

Ehrlich er — som en Anerkendelse af de Fremskridt, Verden har ham at takke for — blevet dekoreret med St. Anna-Ordens Storkors i Brillanter. Og Udmærkelsen understregedes ved, at Zar Nikolaj overdrog det til en særlig Udsending, *Prinsen af Oldenburg* at overrække den tyske Videnskabsmand Dekorationen.

Til det nyeste Billede af Ehrlich knytter vi i det følgende nogle orienterende Udtalelser, som en kendt og anerkendt lægevidenskabelig Autoritet, Professor *Edvard Ehlers* elskværdigt har stillet til vor Disposition.

— Ehrlich, som jeg personlig har den Ære at kende, er et typisk Eksempel paa den Videnskabsmand, som har Lyst til at forklare alt ved Theorier. Og det maa man lade ham: Hans Theorier gør udmærket Fyldest; hidtil har der ikke været synderlig meget at indvende imod dem. Men de er ingenlunde lette at popularisere. Og jeg tror, vi skal lade være med at prøve paa det. Publikum vilde kun faa hans Side-Kæde-Theori og den nødvendige videnskabelige Terminologi forkert i Halsen!

Der er imidlertid et gammelt Ord, som siger: Graa er al Theori. Og det kommer man ikke udenom. Lad Theorierne være aldrig saa geniale, der kommer dog en Tid — 10 Aar, 50 Aar, maaske først 100 Aar efter — hvor de gamle Theorier har udspillet deres Rolle og maa vige Pladsen for nye. De mere kritiske Sjæle indenfor Lægevidenskaben bevarer derfor i hvert givet Tilfælde en vis Sindets Ligevægt overfor Theorierne og holder sig til de praktiske Resultater.

Og naar man ser paa dem, saa tror jeg, man skal være noget varsom med at knytte for store Forhaabninger til »606«. Naar Ehrlich med dette nye Lægemiddel mener at have ført aarelange Undersøgelser til en lykkelig og definitiv Afslutning, saa kan jeg ikke være enig med ham. Heri maa De ikke se nogen Slags Under vurdering af Ehrlich som Videnskabsmand. Der

er — i Modsætning til hvad man lejlighedsvis siger om en anden af Nutidens Lægeberømt heder, Kirurgen Dr. *Doyen* — ingensomhelst Humbug ved Ehrlich. Gennem mange Aar har man regnet med ham som en af de maaltbevidste Undersøgere, der arbejdede paa at finde en Løsning af et Samfundsspørgsmaal, et ufejlbarligt Middel mod en Samfundssygdom. Ehrlich opstiller (under Betegnelsen *Therapia magna sterilisans*) den Theori, at man skal bruge en saa kraftig Gift dosis, at man *paa én Gang* faar Bugt med Sygdommen, samtidig med at man ganske vist ogsaa gaar lige til Grænsen af, hvad Patienten kan taale af det giftige Lægemiddel. Og det har han vist Ret i. Til at begynde med kaldte han, som De ved, sit nye Middel »606«, hvilket jo syntes at forudsætte et 607 osv. — med andre Ord en Fortsættelse. Men saa udstedte han pludselig den Parole, at Midlet ikke længere skulde kaldes »606« men *Salvarsan*. Dette fastslaar mere Opfindelsen som et endegyldigt Resultat. Jeg kan imidlertid stadig ikke komme bort fra, at det saa meget omtalte Arsenikpræparat maa betragtes som et *Gennemgangsled*. Der kan allerede henvises til adskillige Dødsfald, indtrufne som Følge af dets Anvendelse. Og mig forekommer det ialtfald, at Fremstillingen af »606« kun har føjet *et meget lille Plus* til den Berømmelse, Ehrlich iforvejen besad. Han fik

Professor Paul Ehrlich.

jo Nobelprisen allerede i 1908. Og Aaret efter stillede Rockefeller-Institutet i New York en stor Sum Penge til Raadighed for hans berømte Institut i Frankfurt a. M. — At Prinsen af Oldenburg selv overrækker Erhlich Zarens Dekoration, betyder næppe saa meget, som Folk tror, Prinsen er Direktør for det hygiejniske Institut

i St. Petersborg og kendt for den levende Interesse, med hvilken han har fulgt Ehrlichs videnskabelige Undersøgelser. — Naar De spørger mig, om jeg opfatter Ehrlich som en Menneskeheds Velgører, vil jeg slutte med at svare:

Han kan blive det!

NEVER MIND.

Kaptajnens Hustru.

Roman af Katharine Macquoid.

Oversat af Laura Arden. (Fortsat).

Resumé.

Ombord i Skibet „Adelaide“, Kaptajn Brand, paa Vej fra Australien til England, befinder sig to Kvinder, Fru Stewart og hendes sekstenaarige Datter, Gertrude. Fru Stewart er dødssyg og, angst for at efterlade Datteren uden Beskyttelse, lader hun hende — hvis Sorg over Moderen gør hende viljeløs og ude af Stand til at protestere — indgaa Ægteskab med Kaptajn Brand.

„Adelaide“ forliser i en Storm. Kaptajn Brand og Gertrude optages af et fransk Skib. Fru Stewart er død i den aabne Baad.

Gertrude skal i et Par Aar anbringes hos en Veninde af Fru Stewart, Madame La Peyre i Frankrig, og ledsages af Kapt. Brand til sit Bestemmelsessted, Chateau Fontaine, hvor hun forelsker sig i Grev de Vaucresson, fra hvem hun fjærnes en Tid ved et Ophold i England.

»Og De har besvaret dem?«

Han raabte dette med en saa høj og frygtelig Stemme, at jeg blev baade vred og angst.

»Selvfølgelig har jeg, men De har ikke Ret til at udsørge mig.«

Jeg gik nogle Skridt henad Stien, der førte ned til Broen.

»Stands! De maa og skal blive,« sagde han, ikke fuldt saa højt, men meget bestemt, og da jeg alligevel gik endnu et Skridt, greb han om mit ene Haandled saa fast, at jeg ikke kunde rive mig løs, selv med Opbydelse af alle mine Kræfter.

»Lyt til mig, Gertrude. Uden at tale om min egen lovlige Ret, har jeg forpligtet mig til, overfor Deres Moder, at vogte over Dem og raade Dem. Hvis De ikke selv kan indse Deres Daarskab, maa jeg vise Dem den, Selv om De var en ugift Kvinde, havde De handlet urigtigt i at fortsætte en hemmelig Korrespondance, men —«

»Ti,« afbrød jeg ivrig, »det er just, hvad jeg er, jeg er ugift! Vov ikke paa at sige, at jeg er Deres Hustru.«

Han slap øjeblikkelig min Arm og traadte et Skridt tilbage, som havde jeg slaaet ham.

»Hvad mener De?« spurgte han: »Anser De mig ikke for at være Deres Mand?«

Jeg vendte mig om mod ham, saa vi stod Ansigt til Ansigt, alt mit Mod var pludselig vendt tilbage.

»Jeg mener, hvad De maa vide, jeg altid har ment, hvad jeg forlængst burde have sagt, hvis jeg ikke havde været en Kujon —, at De ikke

havde nogen Ret til at ægte mig. Jeg blev ikke rigtig gift, og jeg vil aldrig betragte mig som Deres Hustru eller anerkende Deres Myndighed over mig. Indtil nu har jeg skjult min Korrespondance med Grev de Vaucresson; for Fremtiden vil jeg skrive til ham aabenlyst og modtage hans Breve saa ofte, som jeg behager. Hvis det ikke var for ham, vilde mit Liv være uudholdeligt.«

Indtil jeg kom til Eugènes Navn, gik alt godt. Jeg havde set Kaptajn Brand lige i Øjnene og følte, at mine Øjne flammede, medens jeg talte. Han syntes at blive behersket af min Ophidselse; men da jeg naaede hertil, tøvede jeg, mine Kinder blussede, og jeg maatte slaa Øjnene ned. Dette løste Kaptajn Brand af Fortryllesen. Jeg saa ikke op, men hans Stemme røbede, hvor vred han var.

»Jeg var maaske at dadle ombord paa *Adelaide*, det vil jeg ikke disputere om, men jeg indser, at jeg ganske har taget fejl af Deres Karakter.«

Han talte koldt, næsten foragteligt.

»De forekom mig saa umiddelbar, saa uskyldig og ærlig, saa jeg troede, at Overbærenhed og Taalmod var alt, hvad De behøvede af mig. Jeg beklager meget, at jeg har taget fejl, thi denne fejlagtige Overbærenhed har kun givet Deres slette Opførsel frie Tøjler.«

Han tav nogle Minutter. Da han atter fortsatte, lod hans Stemme mindre vred, blot koldere.

»De bryder Dem naturligvis ikke om min Mening, men jeg vil dog sige Dem, at aldrig har

KAPTAJNENS HUSTRU

noget forårsaget mig halvt saa megen Smerte, som den, jeg følte til Morgen, da Deres Bedrag blev afsløret. Min Gud! Jeg vilde hellere være død end have set det. I Merdon tvivlede jeg et kort Nu om Dem, men bebrejdede mig straks min Mistanke. Hør nu paa mig. Jeg har haft Tid til at tænke, medens jeg søgte efter Dem. Jeg er Dem imod, og De længes efter at blive fri. Hvis jeg kan give Dem fri, vil jeg gøre det. Det er ikke noget lille Offer at opgive det Haab, jeg nærrede, om med Tiden at vinde Deres Kærlighed. Hvor højt jeg har elsket Dem, vil De aldrig erfare, og De bryder Dem vel heller ikke derom, men De bør dog vide,« — han talte saa barskt, at jeg saa op med et Rædselsudbrud og mødte hans Blik, men han saa bort, som hadede han Synet af mig —, »den unge Pige, jeg elskede, hvis Kærlighed jeg ønskede at vinde, var ærlig, uskyldig og ukendt med forfængelige Tanker; hun var ikke en ung Pige, der lyttede til den første Fremmedes Snigerord og derefter indledede en hemmelig Korrespondance med ham. Gud maa vide, hvor mange Løgne, De har fortalt, stakkels, ulykkelige Barn, men kan jeg hjælpe Dem, skal De ikke behøve at sige flere, De skal ikke synke endnu dybere.«

Jeg havde forlængst skjult mit Ansigt i Hænderne; nu hulkede jeg højt. Hvor hans Ord dog pinte mig.

Thi selv om jeg end fandt, at han gjorde mig værre, end jeg virkelig var, slog nogle af hans Ord mig dog ved deres Sandhed. Maaske det var hans Løfte om at ville give mig Friheden tilbage, der forøgede min Anger.

Jeg sank atter ned ved Foden af Træet, men formaæde ikke straks at standse mine Taarer. Trods alle mine Anstrengelser lød min Hulken lydlig i Stilheden omkring os.

»Har De mere at sige mig?« spurgte han lidt mildere. »Jeg forlader øjeblikkelig *Chateau Fontaine*.«

Jeg glemte mig selv, Eugene, alt, for kun det ene, haabløse Ønske at opnaa Kaptajn Brands Tilgivelse. Ak, jeg ønskede mere end hans Tilgivelse, ønskede det, jeg aldrig kunde opnaa, nemlig atter at staa saaledes i hans Agtelse, som det tidligere havde været Tilfældet. Det var en Kval at indse, hvor haabløst dette var, og jeg sank atter fuldstændig sammen af Skam og Sorg. Jeg ved ikke, hvad der lagde mig Ordene i Munden; men jeg spurgte træt og forpint:

»Faar jeg Dem aldrig mere at se?«

»Aldrig, medmindre De særligt maatte ønske det, — jeg kan ikke.«

Han stammede, tav og stampede derpaa med Foden i Jorden, idet han fortsatte i et Tonefald, der tydeligt sagde mig, hvor fuldstændig jeg var sunket i hans Omdømme:

»Jeg vilde ikke, om jeg kunde, nogensinde være i Stand til at glemme det Løfte, jeg gav De-

res Moder. Hvad De end maa blive for mig i Fremtiden, kan det ikke løse mig fra dette hellige Løfte. Hvis De nogensinde trænger til min Hjælp eller mit Raad, Gertrude, forlang det da frit; men,« — vedblev han bittert, — »der synes kun at være liden Chance for, at De vil behøve det, saaledes som De føler overfor mig. Nej, jeg tror ikke, vi behøver at mødes mere.«

Og hvad svarede jeg til disse Ord? Intet, ikke et Ord!

»Gud velsigne Dem, Farvell!« sagde Kaptajn Brand omsider. Han forsøgte ikke at tage min Haand, og selv var jeg for magtesløs og hjerteknust til at evne andet end at bøje Hovedet som Svar. Jeg forsøgte vel at sige Farvel, men der kom ikke en Lyd over mine Læber.

Først da Lyden af hans Fodtrin døde bort, vovede jeg at se op.

Jeg var aldrig før bleven beskyldt for, eller funden skyldig i, nogen alvorlig Brøde. Hjemme, saa lidt der end blev taget Notits af mig, var enhver Overilelse eller Uartighed bleven tilrettet med et Smil og betragtet som Barnagtighed eller Uvidenhed. Aabent at blive beskyldt for Bedrageri og Uærlighed og tilmed at vide, at jeg fortjente Beskyldningen, gjorde mig stum og hjælpeløs; thi det var ikke Selvvilje, der havde gjort mig tavs.

Kaptajn Brand havde sagt, at han ikke længere brød sig om mig, at jeg ikke mere var noget for ham. — En drillende Stemme i mit Indre hviskede: »Du har længtes efter dette, — længtes efter at høre Kaptajn Brand give dig fri; du har ment, at alene Tanken herom kunde faa dig til at danse og synges og dine Kinder til at gløde. Og nu —!«

Fru Dayrell havde Ret; den virkelige Lykke bestod kun i Forventningen. Ganske vist kunde jeg nu se Eugène frit i Øjnene, kunde nu fortælle ham, at jeg næsten var fri, og at ingen kunde forbyde mig at skrive til ham; men — underligt nok følte jeg mig nu mere skyldig, end jeg havde gjort, før jeg blev afsløret.

SYVOGTREDIVTE KAPITEL

Lys i Mørket.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg sad sammen-sunket ved Foden af den efeuklædte Træstamme, men jeg vil aldrig glemme den Kval, jeg led i det Tidsrum. Jeg kunde have opgivet alt, Friheden, Eugène; alt, blot for atter at høre Kaptajn Brand tale til mig, som han havde gjort det i Merdon, og vide, at jeg ikke havde gjort mig fortjent til hans Foragt. Nu var Hindringen for min Forening med Eugène ryddet af Vejen, og dog følte jeg ikke den Glæde, jeg havde ventet, men var tværtimod sonderknust af Skam og Sorg.

Jeg for op og saa mig om. Det maatte være

længe siden, han var gaaet bort; maaske havde han allerede nu forladt *Chateau Fontaine*. Pludselig knagede de tørre Grene under Fodtrin, det var maaske ham, der vendte tilbage, og jeg rystede af Skræk; men medens jeg lyttede, hørte jeg et Skørt rasle, idet det fejede henover de visne Blade, og jeg vidste, det var Angelique, endog før hendes høje, ranke Skikkelse kom til Synet mellem de bladløse Træer.

»Ah!« Hun sendte mig et hastigt Blik og saa derpaa forbi mig — »jeg har søgt efter Frøkenen alle Vegne. Jeg skulde bede Dem komme og hilse paa Abbeden.«

Skønt jeg vidste, hvor meget der afgang af Abbedens Ankomst, sagde jeg dog roligt.

»Han er altsaa endelig kommen?« og tilføjede med lidt Anstrengelse: — »Kom han, før Kaptajn Brand tog bort?«

Angelique's Øjne mødte atter mine, og det spørgende Udtryk i dem gjorde mig forvirret.

»Ja, Frøken.«

Det var for grusomt af Angelique. Hun maatte forstaa alt det, jeg ønskede at spørge om; men hun agtede ikke at skaane mig.

»Naa, og talte de med hinanden?« spurgte jeg irriteret.

»Ih, ja, Frøken. Abbeden mødte Kaptajnen, da han kom tilbage fra Parken, og lukkede sig inde i Studereværelset med ham i mindst en Time, og saa sendte Kaptajnen Bud efter mig og bad mig opsøge Frøkenen, hvorefter han kørte bort i den samme Vogn, som Herr Abbeden var kommen i.«

»Og Herr Dayrell — er han ogsaa kommen?«

»Nej, Frøken, Abbeden er alene.«

Mit Hjerte blev lettere. I disse første Angerens Øjeblikke var det mig en Befrielse at høre, at Eugène ikke var kommen til *Chateau Fontaine*. Jeg kunde ikke forklare det for mig selv, men mine Tanker var saa opfyldte af Kaptajn Brand, at det vilde have forekommet mig som en sand Helligbrøde, at lade glade Tanker mildne min Sorg.

Jeg gik i Forvejen henover Broen, og Angelique fulgte mig i Tavshed. Floden saa' saa sørgende ud i det kolde, graa Lys, og harmonerede ganske med mine Følelser. Medens jeg gik, strømmede hele den ydre Verden atter ind over mig, og jeg erindrede, at jeg maatte tale med Madame La Peyre lige saa vel som med Abbeden.

»Angelique,« udbrød jeg saa klagende, at hun fo'r sammen. »De vil rimeligvis synes, at jeg er meget ond; men jeg tror, at kunde jeg falde i Floden ved et Ulykkestilfælde — den er jo bred og dyb nok til, at jeg kunde drukne — vilde jeg blive meget lykkeligere, end jeg nogensinde kan blive i levende Live, en Svøbe for mine Medmennesker som jeg er.«

»Hvad er der i Vejen med Frøkenen?«

Angelique saa ud, ganske som jeg havde ventet — forbavset og bedrøvet, men ikke en Smule vred. Jeg vilde ønske, jeg kunde gøre hende vred. Jeg begyndte at mene, at særlig gode Mennesker gør lige saa stor Fortræd som andre, hvis deres Godhed indgyder én Lyst til at irritere dem.

»Naa, hvorfor ikke? Jeg vilde gerne vide, hvad der kan give mit Liv Værd, og hvad Godt eller hvad Fornøjelse jeg gør nogen?«

»Ønsker Frøkenen, at jeg skal forklare Dem, hvorfor De skulde ønske at leve?«

Jeg havde aldrig før set hende saa alvorlig, mod min Vilje svarede jeg blidt:

»Ja, gerne.«

(Fortsættes).

80 Aar.

Overretsprokurator Th. Steinthal.

En kendt og anset Borger, Overretsprokurator *Th. Steinthal*, fyldte den 13. ds. 80 Aar. Han er en af de faa gamle fine Jurister af Aargangene før 1868, da den sidste Prokuratorbestalling uddeltes. En Tid lang fungerede Steinthal, der var Student fra det bevægede Aar 1848, som Fuldmægtig hos gamle *Alberti*, paa hvis Kontor han engang skal have tildelt den unge Peter Adler *Alberti* en Lussing. *Alberti* tildelte senere Steinthal Ridderkorset.

Professor Carl Locher.

Professor Carl Locher jubilerer.

Den 12. ds. fejrede Professor *Carl Locher* sit 25 Aars Jubilæum som Raderer og hyldedes i den Anledning bl. a. af Grafisk Kunstnersamfund. Dettes Medlemmer havde haft den smukke Tanke at indbyde Professoren til en festlig Sammenkomst i den nye Studenterforeningsbygning. Men den gamle Kunstner, der bor paa Skagen, mente ikke at turde byde sit Helbred den lange og paa denne Aarstid mindre behagelige Rejse. Festen maatte altsaa opgives. Men gennem de mange Hilsener og Gaver, der paa Jubilæumsdagen indløb til Carl Lochers Hjem, har Professoren modtaget nye og stærke Vidnesbyrd om, hvor højt han skattes indenfor Kunstfællernes Kreds og ude i Publikum. —

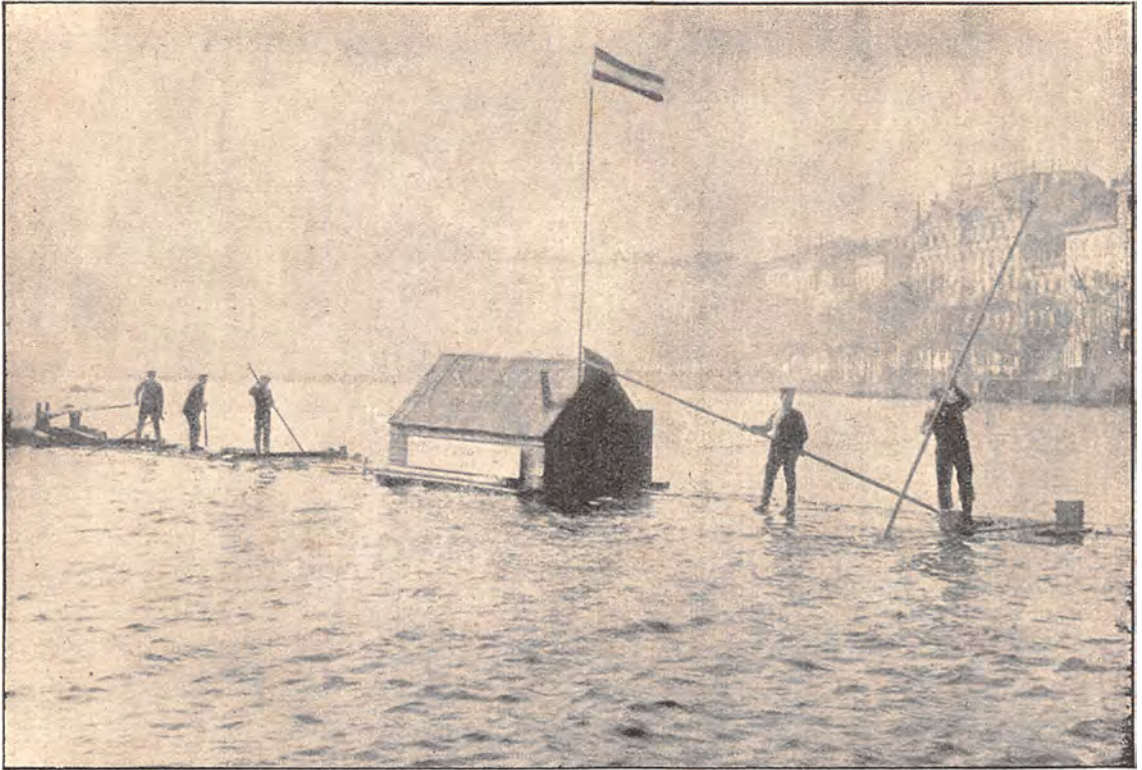
Nørrebro Teater: „Har De noget, der skal fortoldes“.

Viktoria Petersen. Frederik Jensen. Holger Petersen. Karen Møller. O. Stribolt.

Fot. A. Michelsen.

Med den morsomt lokaliserede franske Farce „Har De noget, der skal fortoldes“ har Nørrebro Teater faaet en stor Sukces. Stykket, der er det mest vovede, som endnu er set herhjemme, spilles glimrende af Frederik Jensen, Oscar Stribolt og Viktoria Petersen.

Nytaars-Karper. Ved Nytaarstid er der i Tyskland rivende Efterspørgsel efter Karper. Hovedkilden er Frauenberg an der Moldau i Bøhmen, hvorfra Fiskerne bringer Karperne paa Flaader op ad Elben lige til Hamborg.

Fra København-Berlinerekspressens Uheld.

Kaffeforbruget i de forskellige Lande. Af Statistikken, der illustrerer Forbruget hvert Aar pr. Individ, fremgaar det, at det lille Holland er det mest kaffedrikkende af alle Lande.

Siamesisk Droske — uden Vinduer men med Jalousier.

Da Kattene kom.

Moderne amerikansk Novelle. Paa Dansk ved Jens Amberg.

»Rotter?« udbød den Overopsynshavende i en tvivlende Tone. Han stod paa Perronen udenfor Pakhuset og stak Spidsen af den ene Fod gennem et Hul i Døren.

»De vil da ikke fortælle mig, at Rotter skulde have lavet det dér. . . . et Murmeldyr kunde jo komme baglæns gennem det Hul, kære Mand.«

»Ja, det er meget sandt, Hr. *Delano*,« svarede *Ben Brown*, der var Stationsforstander paa den lille Holdeplads *Greenfield*. »Det er heller ikke almindelige Rotter. Og det var netop derfor, jeg gerne vilde have, at De selv skulde se, hvad de Bæster har lavet.

Der ligger 10 Tønder Korn i Pakhuset. Og *Perkins*, som har det i Konsignation, vil give sig til at slaa bag ud som en ung Stud, dersom han opdager det Hul.«

»Naa ja, hvorfor gør De det saa ikke de Bæster for hedt. . . . hvad Pokker nøler De efter?« spurgte Overopsynet.

»Jeg har gjort dem det saa hedt, som jeg kunde. Jeg har prøvet Rottegift, pulveriseret Glas, rødt Peber og den ene Slags Fælder og den anden Slags Fælder, kort sagt alle de gode gamle kendte Ting, jeg kunde tænke mig. Men det forekommer mig ærlig talt, at jo mere jeg generer dem, des værre farer de frem.«

Delano tog et ordentligt Drag af sin Cigar, pustede en vældig Røgsky fra sig og studerede Pakhusloftet eftertænksomt.

»Hør engang, *Brown*,« sagde han, »da jeg var Dreng. . . . nej, nu kommer jeg i Tanker om, at det var Mus, det drejede sig om. Men har De forsøgt Katte?«

»Næ,« svarede Stationsforstanderen. »Jeg har ingen Kat.«

»Jamen saa se at faa fat paa en to tre rigtig radmagre Katte — spørg hos Deres Venner og Bekendte, saa faar De nok en hel Tøndefuld — og slip saa dem ind til Rotterne. Naa, men her er mit Tog!« Og han satte sig i Bevægelse med *Brown* i Hælene paa sig.

»Vil Selskabet betale, hvad det koster at fodre de Katte?« spurgte Stationsforstanderen *Delano*, idet denne steg ind i Toget.

»Lad dem æde Rotter!« raabte Overopsynet over sin venstre Skulder.

Brown trak sig tilbage, i høj Grad utilfreds — og befandt sig Ansigt til Ansigt med Udgiveren og Redaktøren af *Greenfields Times*. Der lyste et bredt Grin over Redaktørens Ansigt.

»Hvem er det, De skal fodre med Røtter, *Ben* — er det Deres Pensionærer?« spurgte han.

»Næ, det er ikke Pensionærerne — det er Katte!« svarede *Brown*. »Sig mig engang, *Greely*, kender De ingen, der har en Kat eller to, som han gerne vil af med? Overopsynet har lige

sagt, at jeg skulde se at faa fat paa to tre Katte for at faa Bugt med Rotterne i Pakhuset.«

»Næ, jeg har ingen lige i Øjeblikket,« svarede Redaktøren. Men just som han talte, kom der saadan et polisk Glimt i hans Øjne, og idet han sagde Farvel, tilføjede han: »Jeg skal se, hvad jeg kan gøre for Dem. Vent til paa Lørdag.«

Den lokale *Times* gik i Trykken Fredag Morgen; det plejede den ialtfald — saafremt Vejene var farbare, og der ikke herskede nogen Sygdom i Udgiverens Familie — og nogle enkelte af de første Eksemplarer kunde faas til Købs i *Perkins* Forretning saa tidlig som Kl. 3 den samme Dag.

Klokken var nøjagtig 3,17 paa Stationsuret, da en lille Dreng tonede frem foran *Brown*, trækkende en Kat efter sig ved et Reb, fastgjort om dens Hals.

»Goddag, Hr. *Brown*!« sagde han. »Hvor meget vil De give mig for denne Kat?«

»Naa — du har talt med *Greely*? Men ser du, min Ven, jeg vil ikke købe Katte, jeg vil bare laane dem.«

»Naarh,« sagde *Fyren* med et Suk. »Jeg troede, De vilde købe.«

»Ja ja, her er en 10 Øre for din Ulejlighed,« sagde Stationsforstanderen, »og gaa du saa hjem igen med din Kat.«

»Nej, tag De den bare,« lød Svaret, »jeg har to til hjemme.«

»Naa ja,« sagde *Brown*, idet han tog Katten og gik ned til Pakhuset, »men husk, at jeg ikke ønsker at købe.«

Brown slap Katten ind til Rotterne og gik tilbage til Stationen, hvor han antraf en Fremmed, der ventede paa ham, med en Kurv over Armen.

»Er det Hr. Stationsforstander *Brown*?« spurgte Manden høfligt og rakte Haanden frem.

»Ja, det er mig,« svarede *Brown*.

»Og jeg er den nye Præst. Det glæder mig ret at gøre Deres Bekendtskab.«

Brown følte sig noget desorienteret, da Præsten imidlertid anbragte sin Kurv paa en af de smaa Perronvogne og begyndte at fjerne det Reb, med hvilket Laaget var gjort fast.

»I Sandhed, Hr. *Brown*, fortsatte han, »jeg tror, at De af Hjertet vil indrømme mig, at der eksisterer et alvist Forsyn, som styrer alle timelige Ting — selv om det drejer sig om noget saa ringe som et Par sribede Katte.« Han løftede Laaget lidt, saa *Brown* kunde se to ranglede Katte med vilde Øjne og af den bekendte hvide og gule Afart.

»Aa, det er Katte!« udbød Forstanderen, idet der gik et Lys op for hans formørkede Sjæl. »Jeg er Dem meget forbunden.«

DA KATTENE KOM

»Sandsynligvis er de efterladt i Præstegaarden af min Forgænger i Embedet.

De stakkels Dyr er vilde og forsømte, og vi har haft vores Illyre med dem. Vær nu god ved dem, Hr. Brown, og vær saa venlig at bringe os Kurven tilbage, naar det passer Dem.«

I det samme kom der et Tog, og Brown skyndte sig ned til Godsvognen, hankede op i en Kuffert og fik den praktiseret langs Perronen hen til Stationen.

»Goddag, Frøken Spooner!« raabte han til en ældre Pebermø, som nærmede sig fra Gaden. »Skulde De ikke ned og besøge Deres Søster?«

»Aa, det haster ikke svarede Frøken Spooner og slog sit Shavl tilbage. Under det havde hun en Tøjbylt, som der stak et Katted hoved ud af. »Jeg ser i Avisen, at De skal se at finde nogle gode Rottefangere. Og her kommer jeg, uden at prale, med den bedste i hele Byen.«

»I Avisen har De set det i Avisen?« spurgte Brown.

»Ja vist saa, under »Blandinger«. Det er vel ikke en af hans sædvanlige Løgnehistorier?« spurgte hun.

»Næ—æ,« svarede Forstanderen tankefuld. Men nu, tror jeg forresten snart, jeg har faaet de Katte, jeg har Brug for. Den nye Præst har lige været her med to.«

»Ih, du milde; ja dem kender jeg!« udbrød hun. »Det er dem, Pastor Whites lod blive tilbage, da de rejste. De er femten Aar gamle begge to og har ikke en Tand i Munden. Men tag De nu min Samson og prøv ham!«

»Ja, ja, Frøken Spooner, siden De har bragt den herhen, skal jeg gerne prøve, hvad den dur til,« sagde Brown.

Han tog Katten og puttede den ned til de to tandløse Frænder i Præstens Kurv.

»Nej, gør dog ikke det!« hvinede Frøken Spooner; men det var for sent. En Vulkan i Udbrud vilde være en ret tam Begivenhed i Sammenligning med den stormfulde Omvæltning, der foregik i Kurven.

Brown satte sig paa Laaget for at holde det nede, indtil han fik Rebet strammet igen. Saa tog han Kurven, løb ned til Pakhuset, smed den ind i Kornet, skår Rebet over og lukkede Døren. Hvorpaå han væbnede sig med en Hammer og naglede et Brædt over Rottehullet.

»Slap De dem løs?« spurgte Frøken Spooner.

»Ja, jeg gjorde — de forbandede Bæster! raabte han tilbage. »Og hør nu, Frøken Spooner, dersom De skulde møde nogen paa Vej herhen med en Kurv eller saadan noget, saa sig til dem fra mig, at jeg ikke ønsker flere af de forbistrede Katte.«

Just som han sagde dette, kiggede han opad Gaden og fik Øje paa to Drengene, der nærmede sig slæbende paa en Melsæk, som hang mistæn-

keligt ned i det ene Hjørne. Brown dukkede sig og kom i Skjul bag en Grusdyng.

»Ben! Hr. Brown!« raabte de.

Men han var og blev ude af Syne, indtil han hørte dem forlade Stationen. Saa kom han atter frem og sneg sig derind. Paa Gulvet saa han Sækken, der rejste sig op og øjensynligt gjorde Forsøg paa at komme hen til ham.

»Ja, ved Gud!« mumlede Brown til sig selv, da han tog Sækken og gik ned mod Pakhuset. »Jeg tror virkelig, Miss Spooner har Ret. Dette her ligner virkelig et af Greelys bekendte spøgefulde Paafund!«

Straks efter lukkede han Stationen og begav sig med et Lettelsens Suk hjemad for at faa noget Aftensmad. Paa Vejen saa han indenfor til Perkins, Købmanden.

»Naa, Ben!« sagde Perkins. »Hvordan gaar det?«

»Lovlig livligt, hvis De tænker paa noget med Katte?« returnerede Brown. De har vel ikke »Sprøjten« ved Haanden?«

»Jovell!« svarede Perkins. »De vil maaske læse Greelys Spidsartikel om den nye Pastor?«

»Ja,« svarede han. »Jeg har netop hilst paa ham.«

»Men da han troede, Perkins ikke lagde Mærke til ham, skyndte han sig at finde den Spalte, der hed »Blandinger«. Og her læste han:

»Udgiveren af nærværende Blad ønsker at underrette sine Læsere om, at vort udmærkede Bysbarn, Ben Brown, bryder sin Hjerne for at finde et Middel til at faa Pakhuset rensat for Rotter.

Ben siger, at enhver, der har en Kat eller to, som han er villig til at udlaane eller bortgive, vil gøre ham en vældig stor Tjeneste ved at aflevere bemeldte Kat paa Jernbanestationen.

Vi haaber, at et gavmildt Publikum ikke vil undlade at besvare dette Fortvivlelsens Skrig fra Ben.

Andre Blade bedes venligst aftrykke ovenstaaende.«

Brown smed Avisen fra sig paa Disken.

»Dersom De ser Greely,« sagde han til Perkins i en venlig Tone, »saa sig ham, at jeg gerne vil tale med ham.

Hele Natten igennem drømte Brown om, at han modtog Katte. Syner, i hvilke Medlemmer af Katte-Slægten udførte mærkelige og overnaturlige Kunststykker, beherskede hans arme Hjerne. Og der var kun lidet at gøre for Morpheus.

— — —

Efter et hastigt Morgenmaaltid begav Forstanderen sig til Stationen, med lønlig Frygt for den Dag, der laa foran ham.

Det tidlige »Markeds-Tog« plejede i Almindelighed at tage to tre Passagerer med fra Green-

field; men der var sjældent noget Gods at ekspe- dere, og et Øjeblik var Forstanderen lidt i For- legenhed med at gøre sig selv klart, hvad det var for en Mængde Æsker og Pakkurve, som var dynget sammen foran Stationsdøren.

Men da han nærmede sig, naaede et svagt »Miau« hans Ører. Og saa fulgte et sandt Ud- brud af Miauen og Jammerhyl, der fik ham til at standse pludseligt, med aaben Mund og store Øjne.

Uden at sige et Ord sparkede han sig Vej igennem alle disse Kasser til Stationsdøren og kom ind. For et Tidsrum af tre Minutter indgik Brown derefter en saa nøje og uløselig Forbin- delse med en Fejekost derinde i Venteværset, saa at tætte Støvskyer stod ud af den aabne Dør og Vinduerne og spredte sig over Stationens nærmeste Omgivelser.

Hæsblæsende og med Øjnene fulde af Støv, men aandelig talt vidunderligt klartseende, begav Forstanderen sig nu ned mod Floden med en Æske under hver Arm og en Pakkurv i hver af sine Hænder.

Han hørte en Automobils »Tøf Tøf« bagved sig, men standsede ikke, før der var En, som raabte:

»Halløj der! Vent et Øjeblik!«

Saa vendte Forstanderen sig — og tabte sin Byrde af lutter Fortvivlelse. En Fremmed var i Færd med at forøge Dyngen foran Stations- døren med to nye Kasser.

»Stop lidt, højstæredø!« raabte Brown.

»Dersom det er Katte, vil jeg ikke ha' dem!«

»Hvad for noget?« sagde Manden. »Jeg læ- ste ellers i Avisen...«

»Ja, det kommer ikke mig ved. Det er en Løgnhistorie. En af dem som det Asen til Greely gaar og hitter paa!« svarede Brown.

»Naa, jamen det er ikke min Fejl. Jeg har bragt Dem disse her Katte i god Tro. Og hvis De ikke vil have dem, kan De give dem væk.« Dermed sprang han op i sin Bil og var for- svunden.

Forstanderen havde nu ikke Tid til at fort- sætte sin Ekskursion til Floden. Saa tog han sine Kasser op igen og bragte dem til Posthuset.

De sultne Katte i Kornrummet tog sig en varm Dyst, og deres Sprog var rystende at høre paa for Brown. —

Hele Formiddagen gik der en uafbrudt Strøm af Katte mod Stationen. Nu var der ikke længer nogen, som gjorde sig den Ulejlighed at spørge efter Brown; han var altfor optaget. Folk satte kun deres milde Gaver fra sig i Ven- tesalen og gik saa roligt deres Vej. Da der ikke kunde stables flere Æsker og Kurve op paa Bæn- kene, blev de anbragt paa Gulvet, og ved Mid- dagstid var der lige netop en snæver Sti tilbage fra Døren over til Billethullet. Brown var travlt beskæftiget med at slaa de Æsker og Kas-

ser op, som Drengene bragte ham oppe fra Stati- onen. Da Fabrikkerne fløjtede Middag, tog han sig en lille Hvil og sendte en Dreng over til Perkins efter nogle Kiiks og lidt Ost. Nu indløb Kattene noget langsommere. Brown spiste en hurtig Frokost og skulde til at gaa i Gang med Arbejdet igen, da han blev tiltalt af en fremmed Herre.

»Er det Hr. Brown? Stationsforstanderen her?«

»Det kan jeg ikke nægte!« svarede Forstan- deren.

»Ja, mit Navn er Bumpus,« sagde Manden, »og jeg er Repræsentant for Foreningen til Dy- renes Beskyttelse. Her er mit Kort.«

»Glæder mig. Hvormed kan jeg være til Tjeneste?« spurgte Brown.

»Det drejer sig om dette Parti Katte; bliver de ordentlig fodret og vandet?« lød Spørgs- maalet.

»Hvad mener De?« sagde Brown. »Tror De, jeg er ved at starte et Katte-Pensionat?«

»Næ — men, kære Herre, disse Katte er i Deres Værge, og som Jernbaneselskabets Re- præsentant er De ansvarlig for, at de bliver or- dentlig behandlet. Jeg ønsker ikke at gaa til Yderligheder; men saafremt disse Dyr ikke faar Foder og Drikke indenfor en rimelig Tidsfrist — vi kan f. Eks. sige et Par Timer — saa maa Loven gaa sin Gang.

Hr. Bumpus tog Afsked, og Forstanderen smed sin Hammer fra sig og gik over i Perkins Forretning.

»Selvfølgelig har Manden Ret!« sagde Per- kins. »Se De bare til, at De skynder Dem lidt. Efter hvad De har fortalt, var det Overopsynet, som gav Ordre til, at De skulde skaffe Kattene. Saa bliver det ogsaa Selskabets Sag at betale Foderet til dem.

Da Forstanderen i det samme hørte det næ- ste Tog fløjte, løb han ud. Toget var standset et Stykke Vej fra Stationen, og op ad hvert Hjul sad der Katte, som var i Færd med at gøre Toilette. Brown kom løbende med en Kost og gav sig i Lag med at feje Kattene af Vejen, saa Maskinen kunde komme frem.

Saa snart Toget var gaaet, begav han sig til sit Kontor og telegraferede til Overopsynet:

»Philip Delano, Overopsynet.

Bad Venner om Katte, som De sagde. Har 20 Tønder nu. Mand fra »Dyrenes Beskyttelse« siger, at han agter at gøre Ansvar gældende, hvis jeg ikke fodrer og vander dem. Der er ikke Rotter nok til dem alle. Send ekspres 50 Pund Kattefoder og 40 Liter Mælk. Nogle af dem har daarligere Tænder.

B. Brown.

Stationsforstander.«

DA KATTENE KOM

Efter Middag begyndte Kattene at strømme ind igen. Efter Perkins Raad havde Forstanderen rundt omkring paa Stationen slaaet Plakater op om, at enhver, der efterlod Katte paa Jernbanens Terræn, vilde blive tiltalt for Ejendomskrænkelse. — Men disse Opslag blev bestraget paa samme Maade som de Skilte, paa hvilke der stod »Tobaksrygning forbudt«. Og der blev ved at komme Katte.

Ved 3-Tiden fik Brown et Telegram fra Overopsyns-Departementet, saalydende:

»Ben Brown,

Stationsforstander i Greenfield.

Hvad er Grunden til alt det Kattehalløj paa Deres Station? Lokomotivføreren paa 49, dito paa 104 og Maskinmesteren paa 76 har rapporteret, at der maatte fjernes Katte fra Maskinen, før de kunde løbe ind til Greenfield.

Føreren paa 138 (Ekspres) afgiver Rapport om Skumplen ved Greenfield og meddeler, at der sad 7 Katte paa Kofangeren, da han kørte ind paa Centralstationen. Hold Banelegemet klar og indsend straks detailleret Rapport.

Tillad mig at henlede Deres Opmærksomhed paa Reglementet, hvori det udtrykkeligt hedder, at Funktionærerne ikke maa holde Husdyr paa Selskabets Encmærker.

A. H. Flint, Kontorchef.»

Da det næste Tog var ekspederet, holdt Brown Raadslagning med sine Hjælpere. Det blev bestemt, at man skulde indfange alle de løse Katte og indespærre dem i en tom Godsvogn, der var rangeret over paa et Sidespor. Alle Katte i Kasser eller Kurve paa eller ved Stationen skulde ligeledes anbringes i Godsvognen.

Netop da dette var vedtaget, arriverede Manden fra »Dyrenes Beskyttelse.«

»Naa,« sagde han, »hvordan gaar det?«

»Pokker staa i det! Ser De da ikke, hvad det er, jeg er ude for?« spurgte Brown, idet han pegede paa hele det Kattelager, han var omgivet af.

»Dersom det er Dem magtpaaliggende at faa nogen indfanget af Lovens Arm, saa se at finde Greely. Det er ham, der staar bagved Kattene. Han er Manden for denne smudsige Bedrift. Se De at faa fat i ham. Iøvrigt har jeg telegraferet til Overopsynet,« tilføjede han.

»Og saa snart jeg faar Svar, ved jeg, hvad der vil være at gøre.«

»Naa ja, men saa venter jeg lidt!« sagde Bumpus.

Brown vedblev at dirigere Kattene over til Godsvognen, indtil Telegrafanlægget begyndte at klappere. Det var endelig Overopsynet, der telegraferede:

»Ben Brown.

Hvad er det for noget sindssvagt Sludder, De har sendt os om 20 Tønder Katte, Katte-Foder og Mælk? Holder Linien aaben for øjeblikkelig Svar: Philip Delano.«

Brown trak paa Skuldrene og indsendte straks en fuldstændig Beretning om Katte-Syndfloden. Til Slut skrev han: »Nu pakker vi de sidste i tom Godsvogn Nr. 1620. De indløber langsommere; men vi kan ikke have mere end 20—30 Kasser til i Vognen. Hvad skal jeg gøre?«

»Hæng i med Arbejdet, indtil De har set den sidste af disse forbandede Katte, og afvent yderligere Instruktioner«, svarede Delano.

Med det næste Tog ankom en halv Snes Bejente, som havde Ordre til uopholdelig at arrestere enhver, der blev grebet i Forsøg paa at efterlade nogen Kat, nogen eller paaklædt, i Sæk, Kurv eller Pose, Æske, Kasse eller Tønde, paa Jernbanens Grund.

Brown drog et Lettelsens Suk og smilede — for første Gang i 24 Timer, da han slængte den sidste Katte-Kasse ind i Godsvognen og stængede Døren.

Saa «afventede han yderligere Instruktioner«, Time efter Time. Da Midnatstoget fløjtede, for han op af en Blund, greb sin Lanterne og løb ud. Lokomotivføreren sprang ned fra Maskinen og tog et Papir op af Lommen.

»Hør Brown,« sagde han. »Jeg har Ordre til at indrangere Vogn Nr. 1620. Er den tom?«

»Tom!« udbrød Brown. Har han ikke fortalt Dem...?«

»Han fortalte ingenting — men jeg har allsaa streng Ordre til at tage den med, den skal køres helt ud til Floden!« svarede Føreren.

»Javel. Den er ladet... levende Fragt!«

Og Brown gik frydefuld hjemad den Nat, alt imens han sagde til sig selv:

»Tusind Katte, Død og Pine... og med helt ud til Floden, langt F.... i Vold!«

Hos kgl. Skuespiller Peter Jerndorff.

Traditionen og Talescenen.

Kgl. Skuespiller *Peter Jerndorff*.

Som omtalt i Dagspressen kunde kgl. Skuespiller *Peter Jerndorff* den 17. ds. fejre sit 40-Aars Jubilæum, idet han nemlig paa denne Dato Aar 1871 havde sin Debut paa Det kgl. Teater som Aage i „Mester og Lærling“.

Der er i denne Sammenhæng al mulig Grund til at understrege Ordet *kunde* Thi der var ikke Tale om, at Hr. Jerndorff *vilde* fejre noget Jubilæum.

Han havde ovenikøbet truffet særlige Foranstaltninger mod Besøg af Presserepræsentanter. Da „Hver 8. Dag“s Medarbejder Dagen før „Jubilæet“ ringede til Hr. Jerndorff, blev der svaret i Telefonen, at det vilde være aldeles umuligt at træffe Herren, som skulde rejse samme Aften og ikke havde noget ledigt Øjeblik til overs. Men Journalister er nu engang ikke som andre Mennesker. Da jeg umiddelbart efter den Besked aflagde Hr. Jerndorff en Visit i hans gammeldags hyggelige Hjem i Herluf Trollesgade, blev jeg

straks modtaget af den stilfulde og sirlige gamle Skuespiller, der forresten i ingen Maade lod til at være i Jubilæumsstemning. Han saa Gang efter Gang paa sit Ur og udtalte straks efter som Svar paa min Overrumpling:

„De maa undskyldte mig; jeg har kun 10 Minutter til Disposition. Jeg skal hen at informere!“

Hvor Ordet *informere* passede til det Billede, jeg havde dannet mig af Jerndorff! Ikke *undervise* eller *give en Time*. Men informere. Ja naturligvis; hvad andet. Saa tog vi Plads. Der er en fin Hofmandstone i Jerndorffs Dansk; en Klang og en Stemmeføring, der tilhører en svunden Tid. Og uvilkaarligt genkalder denne behagelige, afdæmpede Røst i Ens Erindring en Række Billeder af fornemme eller pertentlige ældre gentleman-Skikkelser, som den elskværdige Kunstner i Aarenes Løb har skabt paa vor nationale Skueplads. Selv hvor det kun drejede sig om en ganske lille Rolle, huskes Jerndorff — som nu fornylig fra Nathansens „Drømmen“, hvor hans sikkert men diskret anlagte Kammerherre er en af de Figurer, man bevarer det mest levende Indtryk af, skønt samme Herre kun har en ganske lille Scene tilmed i Begyndelsen af første Akt!

Det maa nu straks indrømmes, at Hr. Jerndorffs hele Holdning ikke afgav nogen egentlig gunstig Basis for et Jubilæums-interview.

„40-Aars Jubilæum! Det ved jeg ikke, hvad er,“ udtaler Kunstneren. „Jeg kender kun 25- og 50-Aars Jubilæerne. Gør mig derfor den Tjeneste ikke at anbringe mig i nogen Jubilæumspositur. Læste De ikke om *Adolf Rosenkilde*, der en Aften, just som Tæppet skulde gaa for „Jean de France“, ganske stilfærdigt bemærkede: Det er min 26. Sæson, jeg nu begynder. Der var ingen, som havde ofret det en Tanke. Dengang beskæftigede man sig ikke saa meget med Jubilæer som nu om Dage.“

Saa taler vi ikke mere om dette paa-tvungne Jubilæum. Der vil forhaabentlig ogsaa blive Anledning nok til senere at fejre den sympatetiske Scenekunstner. Til næste Aar fylder han nemlig 70. Og saa

undgaar han næppe en Del af den Virak, han dennegang bad sig fritaget for. Endnu en Mærkedag i Jerndorffs Liv er nogenlunde nærforestaaende: I 1890 blev han udnævnt til kgl. Skuespiller. Som saadan vil han med andre Ord kunne holde 25 Aars Jubilæum om 4 Aar, i 1915. —

Men jeg har et andet Samtaleemne end Jubilæet i Baghaanden, et Emne, der i særlig Grad har vist sig at interessere denne det udadledig-korrekte danske Sprogs Talsmand.

Og det er *Talescenen*, der jo for Tiden er saa aktuel som nogensinde.

Er der nogen, der kender Det kgl. Teaters Scene ud og ind og véd, hvilke Krav den stiller til den fremstillende Kunstners Evner og Midler, er det vel Peter Jerndorff. Han erobrede den i sin Ungdom som lyrisk Elsker; han lærte den at kende som Sanger, naar han med sin lyse, veløvede Tenor smigrede sig ind i Publikums Gunst i Partier som Faust og Vilh. Meister.

Siden fulgte Jerndorffs Gennembrud i det komiske Karaktérrollefag. Han viste sig at være de holbergske Opgaver voksen. Og som moderne Karaktérskuespiller erobrede han nyt Land i fordringsfulde Ibsen-Roller som Dr. Rank i „Et Dukkehjem“, Gregers Werle i „Vildanden“ og Pastor Manders i „Gengangere“.

„Hvad er *Deres Mening* angaaende det idelige Raab om Talescenens Nødvendighed?“ spørger jeg Hr. Jerndorff.

„Ja, som De maaske véd, har jeg beskæftiget mig en Del med dette Emne, bl. a. i en længere „Tilskuer“-Artikel, der fremkom, just som D'Hrr. Mantzius og Weiss havde overtaget Det kgl. Teaters Direktion. Jeg hører ikke til dem, der siger, at Skuespilleren ikke kan tale, Tilskueren hverken høre eller sé i Det kgl. Men jeg véd meget vel, at Skuespilhusets Rumforhold tit er skæbnesvangre og til Tider ødelæggende for den intime Virkning. Maaske har netop *jeg* mér end nogen anden følt Savnet af en Talescene, fordi mine Virkemidler altid har været discrete. Jeg har selv tænkt en Del over, hvad der kunde gøres for at afhjælpe de værste Mangler.

Og det var saaledes paa mit Initiativ, at man ved Indledningen til den nye Direktionsæra fik Rampen flyttet et betydeligt Stykke tilbage. Naturligvis opnaede man ikke herved at formindske Afstanden mellem Parkettet og de agerende. Men det *saa ud*, som om man rykkede Skuespillerne nærmere, fordi man slap fri for et Stykke død Scene, der laa i Rampens bedste Lys, men hvor Kunstneren aldrig gik ud — fordi man nu engang ikke træder ud af Billedet. Jeg mener afgjort, at den nævnte Forandring har været en Forbedring. Men det er mig ikke ukendt, at en Mand som Professor Emil Poulsen er af den modsatte Opfattelse.“

„Hvilket af de forskellige Talesceneprojekter betragter De med mest Sympati?“

„Jeg synes absolut bedst om den gamle Plan, der gik ud paa en Ombygning af den romerske Badeanstalt. Jeg holder paa, at Forbindelsen med det gamle Teater skal bevares. Og den Opfattelse véd jeg deles af flere blandt mine Kolleger; navnlig de ældre, selvfølgelig; men ogsaa en Mand som *Neiiendam*, der jo dog ikke er saa farlig gammel, har udtalt sig i samme Retning. Sé, det er naturligvis Traditionsfølelsen, som gør sig gældende. Den har

vi ældre. At de helt unge ikke har den, er kun naturligt. De kan ikke have den. Og derfor er det dem maaske ret ligegyldigt, om en eventuel Talescene kom til at ligge paa Vesterbro eller et andet Sted. Ligesaa naturligt er det imidlertid, at *jeg* holder paa Kongens Nytorv og derfor af de nye Projekter sympatiserer mest med Ombygningen af nogle Ejendomme i Tordenskjoldsgade — det saakaldte Brønnums Hjørne.“

„Hvad mener De om Hofteater-Projektet.“

„Det finder jeg rædsomt!“

„Tror De ikke, at netop De let bliver taget til Indtægt af Talescenens Modstandere, som bl. andre Indvendinger ynder at komme med denne: Hvad er det for noget Snak om, at der ikke kan *tales* fra Det kongeliges Scene. Kan *Jerndorff* maaske ikke tale?“

„Joh . . . men til dem har jeg det Svar: Vist kan der tales; men der kunde være talt *lettere* . . .“ Hr. Jerndorff sér atter paa sit Ur . . . „Nu maa De imidlertid have mig undskyldt . . . Informationen.“

Spænstig, sirlig og med altfor mange høflige Undskyldninger følger den stilfulde gamle Skuespiller mig til Entredøren.

Niels Th. Thomsen.

Fra Humperdincks nye Opera Gaasepigen.

„Kongemagt“.

Hr. Hofman og Hr. Johs. Poulsen i „Kongemagt“.

Udstyret med flere Tillids-Attester end ret vel forstaaeligt kom Fru *Karen Bramsons* „Kongemagt“ frem paa den kongelige Scene. Efter den megen Forhaands-Staahej turde man have Ret til at vente sig, om ikke dristigt revolutionerende Tanker, saa dog Antydning af noget ud-

Johannes Poulsen og Fru Bloch. Overmaade slaende var Hr. Hofmans folkelige Minister gengivet, uden Brug af karikerende Midler, et ægte og ærligt Stykke Kunst, og Hr. *Johannes Poulsens* snærtende Vid skar ypperligt igennem i de politiske Debatter.

G. K.

æskende, men intet saadant var at finde. Skuespillet behandler et ikke uinteressant Problem: En konstitutionel Monarks haabløse Kamp for at yde en personlig Indsats i de politiske Spørgsmaal, der deler hans Folk, men Stykkets dramatiske Liv maa nødvendigvis lide under, at Hovedpersonen er en veg og daadløs Karakter, rig paa Ord og skønne Teorier, men uden al Evne til at gennemføre noget Ikke desto mindre formaede Arbejdet at interessere, ført frem gennem et delvist ypperligt Spil, og den første Aftens Modtagelse ydede det da ogsaa megen elskværdig Opmuntring.

Hovedrollerne spillede af Dr. Mantzius, Hr. Hoffman, Hr.

J. P. Jacobsen og Alexander Kielland.

Hosstaaende Billede af den danske Digter *J. P. Jacobsen* og den norske Romanforfatter *Alexander Kielland* er en fotografisk Sjældenhed, der næppe ejes af mange, og som sikkert kun de færreste nogensinde har set.

Det maa være taget først i 80'erne. Kielland havde i 1880 udsendt sin første store Roman „Garman & Worse“, der vakte saa meget des større Opsigt, som der i 25 Aar ikke var udkommet nogen betydelig norsk Roman. I 1881 forfulgte Forfatteren sin Sejr med „Arbejdsfolk“. Og nu opgav han sin praktiske Bedrift som Teglværksejer ved Stavanger for at flytte til København, hvor han hilstes med Glæde af Datidens unge Kunstnerflok.

Indenfor denne var J. P. Jacobsen et af de mest karakteristiske Fysiognomier. Han havde paa dette Tidspunkt allerede sine to Romaner, „Marie Grubbe“ (1876) og „Niels Lyhne“ (1880) bag sig. Men en snigende Brystsygdom var begyndt at hæmme Digterens Arbejdsevne. Dog havde han ved

sin saa lidet bindstærke Produktion for Danmarks Vedkommende naaet at skabe den moderne naturalistisk psykologiske Roman. Og han stod som Fader til en ny kunstnerisk Prosa, en rigt baldyret Ordkunst, forfinet og af bedøvende Duft.

Jacobsen var født i 1847 og to Aar ældre end Kielland. Medens denne stod ved Begyndelsen af et feteret Forfatterskab, der var slaaet an i Kraft af spillende gallisk Vid og elegant Stil, var Jacobsen en dødsmerket Mand. Samme Aar, som han afgik ved Døden hjemme i Thisted, 1885, var det, at det norske Storting geraadede i heftig Strid om en Digtergage til Kielland, der i 1883 var vendt hjem til Stavanger. Havde nogen først i 80'erne sagt til Jacobsen, at Kielland, denne radikale Publikumsyndling, skulde ende som Amtmand, vilde den brystsvage Digter sikkert have rystet paa Hovedet. Mon Jacobsen anede, at han selv var den, der skulde øve størst Indflydelse paa den yngre Litteratur i Danmark?

Automobilets Sejrs gang.

Paa vort øverste Billede ses en Motorvogn-Korso i Berlin fra de Dage, hvor Automobilene lige var begyndt at komme frem. Nu smiler man kun ad disse underlige gammeldags Vogne. Og man faar et

Indtryk af Udviklingens Hast og Automobilets Sejrs gang, naar man sér paa det underste Billede af „Taxamotor“s store københavnske Automobilgarage nede bag Glyptoteket.

„Taxamotor“s store Automobilgarage bag Glyptoteket.

Fra den store Jernbanekatastrofe i Chartres.
Resterne af Restaurationsvognen, der kom i Brand.

Et sjældent Køretøj paa Københavns Gader.
Tilhører to smaa Drenge, der daglig kører en Tur i deres Selvejer-Ekvipage,
forspændt med Geden „Mads“.

Fra Vintersporten i Berlin. Slædekørsel paa Scharmützel-Søen.

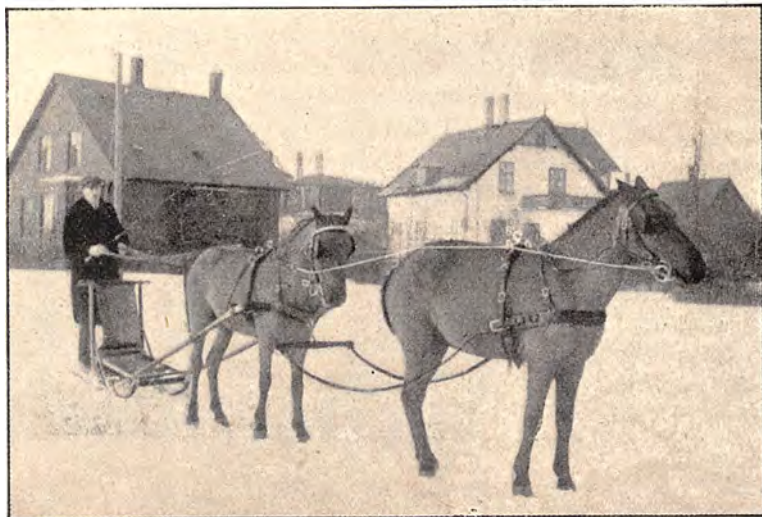
En Slædetandem i Charlottenlund.

I Aar, hvor Vintersporten fortrinsvis synes at være forbeholdt de sydlige Lande, har der været noget usikkert over alle uden-dørs Vinterglæder herhjemme. Medens der

har været stærke Snefald i saa sydlige Byer som Madrid og Constantinopel, har vi her hidtil maattet nøjes med en Smule Tøsne, der faldt den ene Dag og var smel-

tet den næste. Nogen Tids Skøjteføre har vi dog kunnet glæde os ved. En enkelt Dag har der ogsaa været Sne nok til, at en højst moderne Slædetandem kunde køre en lille Tur ude i Charlottenlund.

I stort Antal benyttede Københavnerne sig af Lejligheden til at dyrke den sunde friske Skøjteidræt paa Søerne i Hovedstadens nærmeste Omegn.

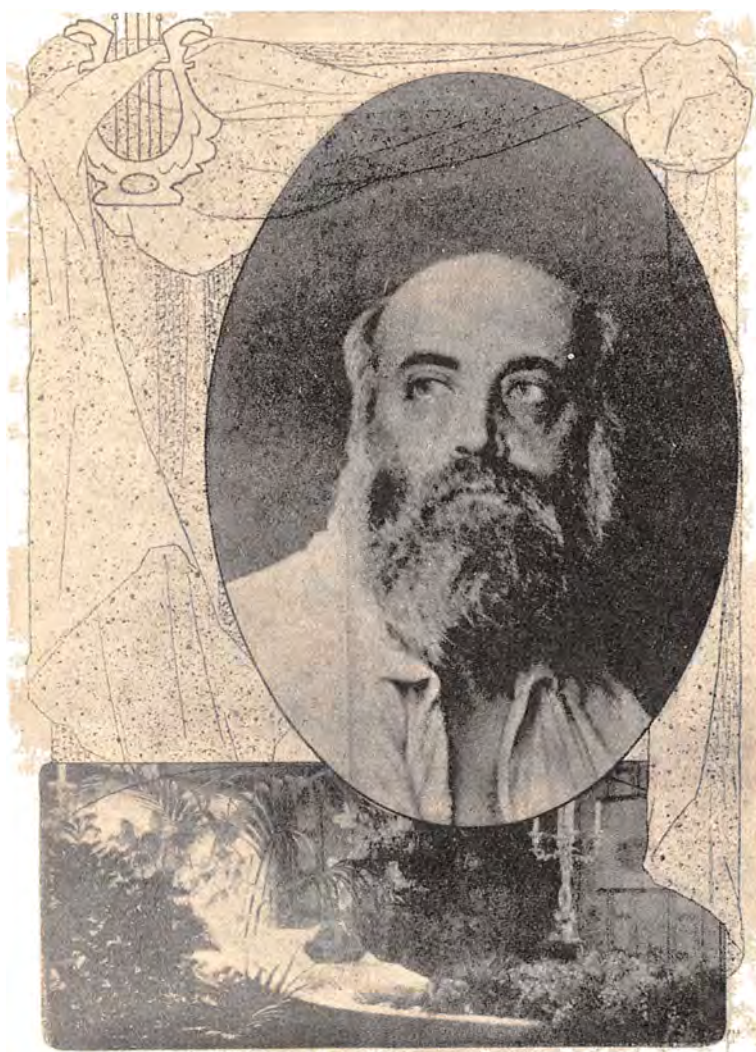

En Motorslæde, nyeste Model.

Skiløb ved St. Moritz.

Gustaf Frøding.

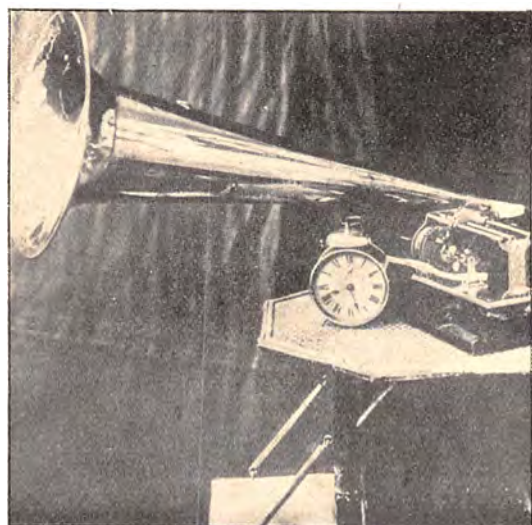

Da følte Frøding, at han havde noget at sige sin Samtid, Og i 1891 udsendte han saa sin første henrivende, følelsesfulde Digtsamling „Guitarr och Dragharmonika“. Med „Nya Dikter“, Frødings anden Digtsamling fra 1894, fastsloges han allerede som en af sin Tids betydeligste Lyrikere i Sverrig. Hans formelle Mesterskab syntes forbløffende; hans Humør var mildt og alménmenneskeligt. Fra nu af voksede Frøding sig stadig fastere i sit Folks Hjerter — samtidig med at han vandt nye Venner i Nabolandene.

Desværre skulde der komme Aar, hvor Digterens Sind formørkedes, og knugende Tanker hæmmede hans lyriske Skaberevne. Og nu er han efter mørke Trængsler og megen Fortvivlelse gaaet ind til den evige Hvile. Hans Minde lyser som en klart og roligt skinnende Stjerne.

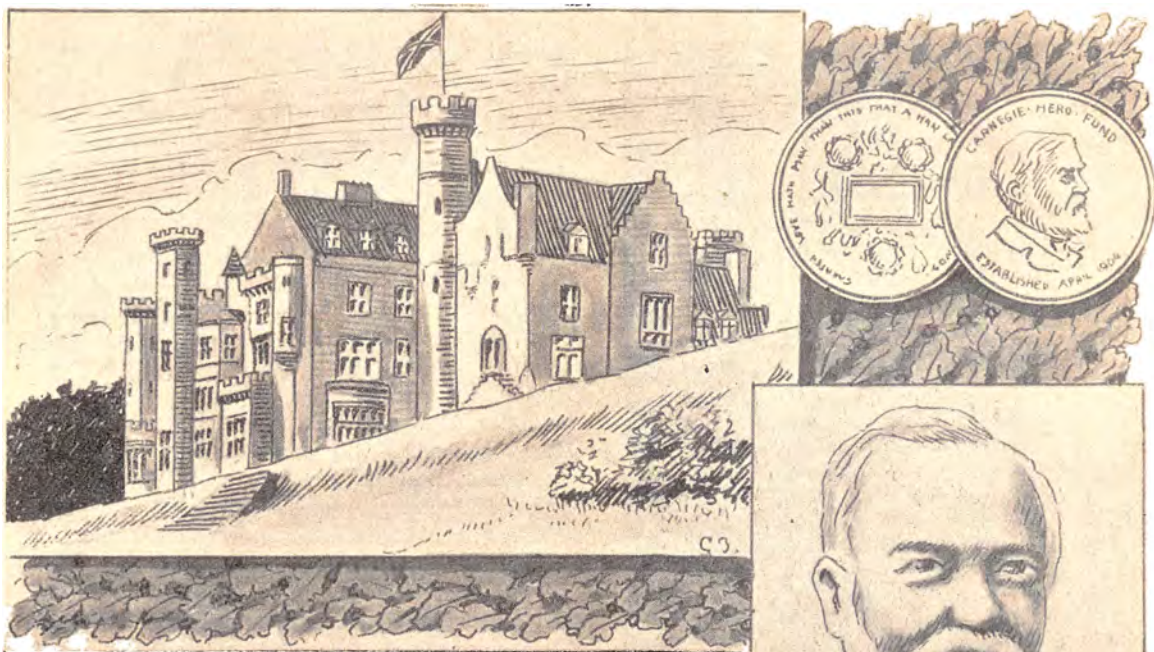
I Gustaf Frøding har Sverrig mistet sin største Lyriker i nyere Tid. Den sjældent pompøse Ligfærd, man gav ham, kom til at staa som et smukt Udtryk for, hvor smerteligt den svenske Nation har følt Tabet af sin Digter.

Frøding var født den 22. August 1860 paa Alsters bruk i Wermland. Han var næsten 30 Aar gammel, førend han bestemte sig til at træde frem for Offentligheden. Redaktør Hellberg i Karlstad havde mange Gange opfordret ham til at følge sit lyriske Kald. Endnu stærkere end disse Opfordringer virkede det maaske, da den svenske Forfatter Verner von Heidenstam kraftigt opponerede mod moderne Naturalisme og Graavejrsstemning.

Et Grammofon-Vækkeur.

Carnegie.

Noget overraskende kom Meddelelsen om, at den amerikanske Mangemillionær *Carnegie* har besluttet at skænke Danmark 100,000 Dollars til Oprettelsen af et „Heltefond“, der skal komme det moderne Livs Helte til Gode. Der er Tale om, at Foreningen „Pligtens Ofre“ vil komme til at disponere over Fondet. Foreløbig har Udenrigsministeriet rettet en Tak til Carnegie. For Anvendelsen af den rundhaandede Gave udarbejdes der nu en Fundats.

Carnegie og hans Slot i Skotland.

Gehejmeetatsraad Emil Vett.

Efter kort Tids forudgaaende Sygdom er Gehejmeetatsraad *Emil Vett* d. 19. ds. afgaaet ved Døden som Følge af et Hjerteslag.

Det er en af Hovedstadslivets Forgrundfigurer, der hermed er forsvunden; en Mand, hvis store personlige Dygtighed, sjældne Arbejsevne og aldrig hvilende Arbejdstrang i høj Grad kom en hel Række filantropiske Foretagender i dette Land til gode.

Emil Wett, der blev 67 Aar gammel, havde i en forholdsvis ung Alder arbejdet sig op til at blive Millionær. Efter at Ma-

gasin du Nord, som han i sin Tid stiftede sammen med Grosserer Th. Wessel, i 1899 var blevet omdannet til et Aktieselskab, fik Vett betydelig mere Tid til sin Raadighed, end han hidtil havde haft. Og dette Forhold kom ikke mindst Nationalforeningen til Gode. Som Hovedkasserer og senere som Direktør i denne landsomfattende Forening har Vett udrettet et samfundsnyttigt og uforglemmeligt Stykke Arbejde, der ved Foreningens 10 Aars Jubilæum for kort Tid siden belønnedes med den Gehejmeetatsraadtitel, som Vett kun saa kort Tid skulde komme til at bære.

Afdøde, der var Søn af en Læge i Rødby og som i 1876 nedsatte sig i København, havde i Aarenes Løb paataget sig en stor Mængde offentlige og humane Hverv. Siden 1885 havde han saaledes været Medlem af Sø- og Handelsretten; endvidere sad han i Nationalbankens Repræsentantskab og i Bikubens Bestyrelse. — Tabet af hans store Arbejdsindsats vil længe virke uerstatteligt.

Fra det moderne Mexico.

Mexicanske Gadebetjente.

Naar Talen falder paa Mexico, er der vistnok ret faa Mennesker i Danmark, som har nogen rigtig klar Forestilling om dette store Land. Man læser ikke om det til daglig, saaledes som for Eksempel om De forenede Stater og Argentina.

Der maa næsten en lille, rask Revolution til, for at Mexico skal bringe sig i Erindring.

Landet er rigt paa gamle Minder fra Aztekernes Tid i Form af ældgamle Bygninger og stilfulde gamle Katedraler, byggede af Spanierne i fordums Tid. I visse Retninger har Mexico forstaaet at adoptere nye, moderne Idéer, men i andre staa Landet endnu langt tilbage.

Den mexicanske Race kan egentlig ikke siges at være tiltalende. Det synes næsten, som om de daarlige Egenskaber, der findes hos Spaniere og de gamle Aztekindianere, er forenede i Mexicanerne. Kun én Ting synes at imponere alle fremmede, og det er de ovenud høflige Talemaader, som bruges i Mexico, men som ingen Verdens Ting betyder. En Mand i Mexico forærer sit Hus bort adskillige Gange om Dagen, og naar han vil gøre sig rigtig behagelig, saa forærer han ogsaa Kone og Børn bort.

Er der en Ting, som en Mexicaner ejer, og jeg beundrer, straks fortæller han mig, at den er min; men skulde jeg lade mig forlede til at optage

det i Alvor, saa vilde han øjeblikkelig anklage mig for Tyveri.

Man maa ikke tage en Mexicaner alvorligt, saa gør man ubehagelige Erfaringer. Disse elegante Talemaader bruges lige fra den fineste Mexicaner og ned til den tarveligste „Pelado“. Det er gaaet dem alle i Blodet, ja, man hører Gadedrengene sige „Senor“ til hinanden, naar de skændes.

Politiet i Mexico er meget talrigt og ret vel organiseret. Der er 2800 Betjente, hvilket Antal overrasker, naar man hører, at Mexico City er en By paa Størrelse med København. Det taler jo ikke til Ære for Befolkningen, at saa meget Politiet er nødvendigt, men Folket har det spanske varme Blod, og der skal ikke meget til, for at en Mexicaner gør Brug af sin Revolver. Blot et Ord sagt i Hidsighed, og det knalder løs.

Vort første Billede viser to Repræsentanter for Politiet til Fods i Mexico, begge i Galladrugt. Uniformen er ret smuk, men skæmmes meget ved den mægtige Knippe!, som aabenlyst pranger ved „Panseren“s Side i en mægtig Læderrem, samt af Revolveren af svær Kaliber, som man ogsaa straks lægger Mærke til. En fredelig Dansker skræmmes let af disse synlige Magtens Symboler, da man jo hjemme kun kender Betjente som fortrinsvis fredelige Mennesker.

De mexicanske Betjente har desværre ikke nær

En Officer af „Ruralerne“s Korps.

FRA DET MODERNE MEXICO

saa megén Kultur, at de forstaaer at bruge deres Vaaben med Eftertanke. Revolveren sidder temmelig løs hos disse Mennesker; men én Trøst har man dog: De skyder elendigt, saa der er altid en Mulighed for at undslippe.

Paa Landet har man en anden Form for Polititjeneste, nemlig det populære Korps „Rurales“, af hvilket vi gengiver en god Type. Han er Officer og i Galladrugt, der er meget malerisk, lavet som den er af lysegult Skind, overbroderet med Sølv i fantastiske Figurer, Hatten er den sædvanlige mexicanske „sombbrero“ med den store Skygge. Benklæderne er efter Landets Skik meget snævre forneden, saa man skulde tro, at d'Hrr. maatte bruge Skohorn for at komme i dem. „Ruralerne“ er i Reglen udtaget af de saakaldte „charros“, som baade rider og skyder godt; er der særlige Vanskeligheder et Sted, saa er man vis paa, at „Ruralerne“ bliver sendt derhen.

En meget vigtig Faktor her paa Gaden er Avisdrene. Mage til lurvede Drengene skal man lede længe efter. I Reglen bærer de ikke andet end Benklæder; ifølge Ordre fra Regeringen skal de nemlig mindst have Benklæder paa for ikke at give de Fremmede et altfor daarligt Indtryk af Landet. Deres Fodsaaler er saa haarde som Træ, og man kan se Drengene glide hen ad den haarde og vaade Asfalt paa de bare Fødder, naar det har regnet. De tjener knap nok til Føden, men Icecream spiser de den hele Dag, selv om det er for den sidste centavos.

De fører saaledes en meget forhutlet Tilværelse, og dog findes der ikke lykkeligere Mennesker i Mexico end disse Drengene. Kommer der en Spillemand i Gaden, saa er der samlet ca. 50 Drengene i Løbet af nogle faa Minutter. Hvor de kommer fra, eller hvorledes de kommer, er ikke til at sige. De staaer der, som om de var skudt op af Jorden. Vort Billede viser en bedre mexicansk Spillemand; man sammenligne ham med en dansk Lirekassemand med Medalje.

Restaurationen i Rendestenen er vistnok noget

Gademusikant.

ganske uhørt i Danmark, og dog er den ret almindelig i Mexico. En Spand med Gløder, et Par Kasser, en Kurv, en Bakke og et Par Skaale — og Restaurationen er færdig; saa er den tilmed ambulans. Søgningen er meget stor, selv om Klientelet naturligvis kun er fra Gaden. Udhulede Rundstykker med indlagt varmt Kød og Sauce er den staaende Ret, men ogsaa de saakaldte „tortillas“ finder rigelig Afsætning, dypede, som de er, i den nationale Sauce, lavet af „chile“. Naar man saa dertil drikker en Liter „Pulque“, saa kan man sige at have spist godt. Pulquen koster 5 centavos for en Liter, saa man kan opnaa at blive fuld i Mexico for en billig Penge. Mexico er et Paradis for tørstige Mennesker.

Brød bringes rundt i Byen af Mænd, der bærer det rundt i Kurve, som de har balancerende paa Hovedet. Kunsten er ikke lille, da Kurven har Størrelse som en moderne Damehat og indeholder 35—40 store Brød. Man kan se disse Fyre spille Klink paa Gaden uden at tage Kurven af Hovedet, ja, selv om de kommer i Slagsmaal indbyrdes, forbliver Kurven deroppe under hele Kampen.

Montezuma.

Restaurations i Rendestenen.

Kingo-Statuen, der den 12. Februar afsløredes ved Marmorkirken.

Komponisten Frølichs Gravsted.

Komponisten Fred. John Frølichs Gravsted paa Assistens Kirkegaard var hjemfalden; det vil nu paa Foranledning af „Dansk Tonekunstnerforening“ blive istandsat og fredet indtil Aar 1980.

Mindetavle over afdøde **Inspektør Øst** paa Sundholm, afsløret den 15. Februar.

Kendte Mænd.

Gamle Kammerraad **E. R. Fischer**, der nylig er afgaaet ved Døden, var kendt og afholdt af mange Københavneré. I 40 Aar, fra 1866 – 1906, virkede han som Bogholder i Tivoli. Etablisementet flagede paa halv Stang i Anledning af hans Død.

Arkivsekretær G. L. Grove.

Arkitekt C. A. Arntzen.

Redaktør J. P. Lyngbye.

Kendte Mænd.

Den bekendte Personalhistoriker, Arkivsekretær *G. L. Grove* afgik den 15. ds. ved Døden i en Alder af kun 55 Aar. Den afdøde, der faa Dage før sin Død blev Ridder af Dannebrog, havde indlagt sig Fortjeneste under sin Virksomhed i Rigsarkivet og som Redaktør af Personalhistorisk Tidsskrift.

Arkitekt *C. A. Arntzen* er død, 58 Aar gl. Han var norsk af Fødsel, men dansk af Uddannelse. Sammen med *Erik Schiødt* byggede han Toldkammerbygningen i Frihavnen. Hans mest kendte Værk er Standards Bygning på Kongens Nytorv.

En af Provinsens kendte Presse-mænd, Redaktør *J. P. Lyngbye* ved „Silkeborg Avis“, er afgaaet ved Døden. 56 Aar gl.

I en Alder af 68 Aar er Dampmøller *J. C. Frandsen*, Medlem af Ringsted Banks Direktion, afgaaet ved Døden.

Fhv. Tømmerhandler og Byrådsmedlem *S. J. Westergaard* i Randers er ligeledes død. Han blev 73 Aar gammel.

Stabssergent Zorn, en kendt Provinsmusikdirektør, er fyldt 80 Aar. Han var med i Krigen 64 og er bl. a. hædret med Erindringsmedaljen for Deltagelse i dette Felttog.

Dampmøller J. C. Frandsen.

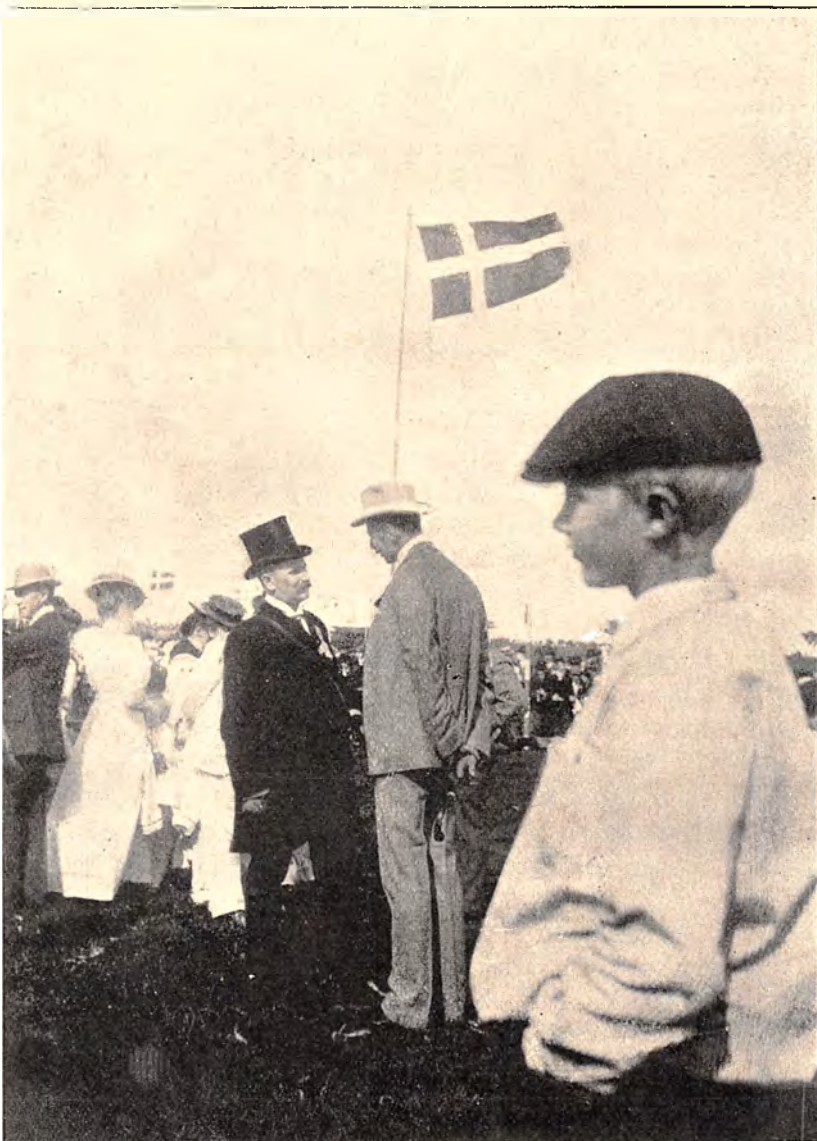
Fhv. Tømmerh. S. J. Westergaard

Stabssergent Zorn.

Spejderkorpsets Delingsførere indøves i Redningsarbejde hos Falck.

Kronprinsen i Samtale med Konsul Rahr en Væddeløbsdag i Aarhus.

„Spejdere“.

Efter amerikansk Mønster er der som bekendt oprettet et Drengekorps, der indøves i „Spejdertjeneste“. For Tiden staar det som alle raske Drenges mest attraværdige Maal at blive indrulleret i dette Korps og faa Uniformen paa. Ganske tiltalende virker det forøvrigt, at denne Uniform ikke er af noget synderligt militaristisk Tilsnit. Den minder nærmest om Boer-Soldaternes Mundering og er ingenlunde uklædelig. Forudsat, at Spejderbevægelsen ikke avler taabelige

Militærforestillinger hos Drengene, vil den kunne blive af en vis sportslig Værdi og Betydning og medvirke til, at Ungdommen naar det klassiske Maal: En sund Sjæl i et sundt Legeme.

KAPTAJNENS Hustru

Gertrude ejer ikke en daarlig Tanke. Hvad hun gør, som ikke maatte være rigtigt, vil kun skyldes Ungdommens Tankeløshed. Jeg ønsker helst, at hun bliver hos Madame la Peyre.“

Imidlertid, da Kaptajn Brand naaede England, skrev han til mig og bad mig meddele Herr de Vaucresson, at De var gift. Hans Ønske derom var saa bestemt formuleret, at jeg — mod min Villie — føjede ham, og derfor fortalte jeg Eugène, at skønt De blev kaldt Frøken Stewart, hed De i Virkeligheden Fru Kaptajn Brand, og at Kaptajnen om et Par Aar vilde føre Dem hjem til sig.“

„Saa vidste Hr. de Vaucresson det altsaa, før han skrev til mig,“ sagde jeg indigneret og harmglødende.

„Ja,“ sagde Abbeden, og saa fast paa mig. „Men, mit kære Barn, De vidste det jo ogsaa.“

Jeg skjulte mit glødende Ansigt i mine Hænder. Jeg saa pludseligt, hvor stygt jeg havde handlet, og at jeg bebrejdede Eugène, hvad jeg selv gjorde.

Abbeden fortsatte:

„Det var Kaptajn Brands Ønske, at De ikke paa nogen Maade skulde føle den Lænke, der var blevet lagt paa Dem ved det forhastede Ægteskab — han fandt, at der var blevet begaaet en Uret — skønt i en god Mening — mod Dem ved at berøve Dem Deres Frihed. Og nu kommer jeg til det, der angaar Deres Fremtid — og som De selv maa afgøre.“

Jeg saa med skælvende Læber paa ham og havde helt glemt, hvad han havde sagt om Ægteskabets Ukrænkelighed. Jeg troede, han vilde have mig til at gifte mig med Eugène.

„Hvad enten Kaptajn Brand er i Stand til at gengive mig min Frihed eller ej, kan jeg aldrig elske Hr. de Vaucresson,“ sagde jeg. „Jeg vil ikke se ham mere.“

„Er det virkelig sandt?“

Hans Stemme lød helt blød igen, idet han fortsatte, efter at jeg havde bøjet Hovedet som Bækræftelse paa mine Ord:

„I saa Fald, mit kære Barn, har jeg ikke meget at tilføje, og vilde ønske, jeg havde vidst det før. Sidste Gang, Kaptajn Brand var her, blev De og han enige om en Separation efter engelsk Lov. Det kan jo lade sig gøre i Deres Hjemland. Her anser vi det for en Synd mod den hellige Aand.“

Jeg gyste. Hans Ord lød, som om han udtalte et Anathema over mig.

„Efter at Monsieur le Capitaine havde talt med Dem, opsøgte han mig.“

Han talte ikke om sine egne Følelser, men han erklærede, at han aldrig kunde blive Deres Ægtefælle, og at De ikke ønskede at blive hans Hustru. Derefter gjorde han mig nogle Spørgsmaal om min Elev, og sagde, at hvis der kunde gøres juridiske Skridt til at faa Ægteskabet omstødt, vilde han anse det for tilraadeligt, at De og de Vaucresson fik Lejlighed til at træffe hinanden.“

„Det sagde han?“ spurgte jeg aandeløs.

„Ja, og han tilføjede med sit alvorlige, ind-

tagende Smil, at han endnu ikke var bleven for gammel til at tro paa Kærlighed mellem to Menneskebørn, og at han mente, det Ægteskab vilde blive lykkeligt, hvor begge Ægtefællerne elskede hinanden. Han tvivlede blot om, at Hr. de Vaucresson var Dem værdig.“

Jeg brød ud i en lydelig Hulken, der for et Øjeblik standsede Abbeden i hans Beretning. Kaptajn Brands Højmodighed fik mig til at se min Egenkærlighed og Opførsel i det mørkeste Lys.

Abbeden ventede lidt og vedblev saa:

„Ja, jeg maatte da sige Kaptajn Brand Sandheden, nemlig den, at jeg vidste, at de Vaucresson ikke vilde gifte sig med Dem, selv om De blev fri.“

„Hvad svarede han dertil?“

„Ja, det er jo ikke værd at gaa i Detailler, kære Barn. Kaptajn Brands sidste Ord var, at De aldrig vilde blive hans Hustru. Jeg var meget ked af det, da jeg hørte, at de Vaucresson havde skrevet til Dem efter det, jeg fortalte ham, saa meget mere, som han lod mig forstaa, at han i Virkeligheden ikke havde noget tilovers for Dem, og at han aldrig havde tænkt paa at gøre Dem til sin Ægtefælle. Jeg tilskrev ham et meget strengt Brev og forbød ham at sætte sig i Forbindelse med Chateau Fontaine. Til min Overraskelse fik jeg et Brev, hvori han fortalte, at Kaptajn Brand roligt og behersket havde spurgt ham om hans Hensigter med Dem, hvis De blev fri. Et Par Dage efter fik jeg Brev fra Kaptajnen, der meddelte mig, at de Vaucresson havde besvaret en Forespørgsel paa en Maade, der nødvendiggjorde, at De ikke maatte faa Lov til at se ham igen. Kaptajn Brand laa sejlklar den Gang, ellers var han kommet hertil for at bringe Dem over til sin Moder.“

Det voldte derfor baade min Søster og mig megen Sorg, at Hr. de Vaucresson pludselig indfandt sig her, men Deres Mod og Optræden sparede mig for et pinligt Optrin. Indtil i Dag har jeg dog ikke ret forstaaet Deres Følelser. Giv mig nu et Bevis paa, at De mener det alvorligt.“

„Et Bevis! Hvorledes? Jeg vil gøre, hvad De ønsker, mon père.“

„Saa skriv et Par Ord til Vaucresson —“

„Nej, nej, jeg vil intet have med ham at bestille. Det er forbi.“

„Javel, men det er nødvendigt, og De skal skrive efter mit Diktat. Lad Dem nu lede af mig, Gertrude.“

Jeg bøjede Hovedet samtykkende, men har kun en ubestemt Erindring om, hvad det var, jeg skrev. Jeg husker kun, at jeg erklærede, at jeg ikke elskede ham, og at jeg ikke ønskede at se ham igen.

Da jeg havde fuldført Brevet, tabte jeg Bevidstheden. De sidste Dages Hændelser havde taget for meget paa mig.

TO OG FYRRETYVENDE KAPITEL.

Ængstelige Timer.

Det er Foraar igen. Der er forløbet omtrent et Aar, siden den Dag, da Eugène de Vaucresson

gled ud af min Tilværelse — hvad mit Hjerte angik — og i et Par Maaneder havde jeg været meget syg.

Kun ganske langsomt — næsten umærkeligt — genvandt jeg Kræfter og Sundhed, thi det, der holdt mig nede, var den syge Sjæl i det syge Legeme.

Jeg led ved mine Tanker — de Tanker, der kredse om Kaptajn Brand, hans Højmodighed og min Utaknemlighed.

Det var min Fødselsdag, og Abbeden, der ellers sjældent gik ud om Morgenen, overtalte mig til at følge ham ud i den friske Luft.

Senere fulgte jeg ham ind paa hans Studereværelse, hvor jeg altid tilbragte megen Tid.

Et Spørgsmaal hang paa mine Læber, men jeg fandt, det var saa svært at give det Ord.

Og dog maatte jeg have det frem. Det havde kredset rundt i min Hjerne saa længe, at det var blevet til en Lidelse.

„Hr. Abbed,“ begyndte jeg pludselig og følte alt Blodet strømme mig til Hovedet, „De sagde en Gang, at — at Kaptajn Brand vilde skrive, saa snart han vendte tilbage; men nu har han været borte i over et Aar. Er det ikke mærkeligt, at vi intet hører fra ham?“

Der kom et varmt Glimt i Abbedens Blik, idet han saa forskende paa mig.

„Er Aaret gaaet? De husker bedre end jeg. Jeg vil skrive til hans Sagfører og spørge, om han har hørt noget til Kaptajnen eller hans Skib. De længes altsaa efter at høre fra ham?“

Jeg kunde ikke se paa ham, da jeg svarede:

„Man er jo altid ængstelig angaaende Venner ude paa Søen.“

Kunde jeg fortælle ham, at i de søvnløse Natte-timer havde jeg fattet en Beslutning, som jeg maatte udføre — som en Afbigt for min Synd mod Kaptajnen.

Kunde jeg fortælle ham, at jeg længtes efter min Ægtefælle for at sige ham, at jeg gerne vilde være hans Hustru og gøre mit bedste for at opfylde en god Hustrus Pligter mod ham.

Min Kærlighed til Eugène havde ikke været den, der overlever et Slag. Den var intet. Havde jeg virkelig elsket ham, havde jeg vel ikke saa hurtigt glemt ham. Nej, jeg havde aldrig elsket ham. Heller ikke elskede jeg Kaptajn Brand, men han ejede min Tillid — han gav mig en Følelse af Sikkerhed — jeg vidste, at med ham ved min Side vilde jeg naa en rolig Havn, hvor Eugènes Indflydelse vilde lide Skibbrud.

Jeg var naaet dertil, at jeg kun drømte og hagede efter det ene, at genvinde Kaptajn Brands Agtelse og Hengivenhed — og at blive hans Hustru, for at faa Lejlighed til i Gerningen at gengælde ham alt det gode, han havde gjort mig.

Men — vilde han have mig? Min Stolthed var stor, og vanskelig at kue, og svært vilde det blive for mig at faa sagt ham, det jeg agtede at sige.

Alligevel følte jeg, at det maatte ske. Det var min Pligt.

„De er saa tavs, Barn,“ sagde Abbeden pludselig. Det gav et Sæt i mig, men jeg saa alvorligt paa ham og svarede:

„Ja, jeg tænkte. Vilde De være saa venlig at

skrive det Brev — endnu i Dag. Kaptajn Brand vil ikke — jeg mener, han sagde, at han vilde aldrig komme tilbage til Chateau Fontaine, med mindre jeg bad ham derom. Jeg føler — det vil sige, jeg mener, synes De ikke, at jeg bør bede ham komme? Han er jo endnu min For-mynder.“

Abbeden bøjede Hovedet paa sin alvorlige, høflige Maade, men han saa ikke paa mig, og jeg følte ligesom Kulde lægge sig om mit Hjerte.

Det er saa svært at fortælle nogen, hvad der rører sig i ens Bryst, men — havde Abbeden blot spurgt mig, vilde jeg maaske — ja, ganske sikkert, have aabnet mit Hjerte for ham.

Netop i det Øjeblik var det fuldt og ved at flyde over.

„Ja, mit Barn, der er ingen Tvivl om det, han er endnu Deres For-mynder. Jeg vil skrive, og naar vi faar at vide, hvor han er, skal De skrive til ham og bede ham komme, og saa vil vi alle have den Fornøjelse at se ham her igen.“

„Mange Tak! Og vil De sende Brevet af Sted i Dag?“

Denne Gang gled et Smil over Abbedens Ansigt.

„Det skal komme af Sted i Dag, kære Barn, men saa bliver vi nødt til at stryge vor Time i Tysk; thi i Anledning af Deres Fødselsdag kommer Monsieur og Madame Dupont paa Besøg.“

Nogle Dage efter bad Abbeden mig efter Frokost om at følge ham ind paa hans Værelse.

Han saa' saa alvorlig ud, at jeg følte, der var sket noget, og saa snart vi var alene, greb jeg ham skælvende i Armen og saa angstfuldt paa ham.

„Jeg har faaet et Brev fra Rederiet,“ sagde han, „man savner Oplysning om Kaptajn Brands Skæbne, men skønt Skibet har været ventet allerede for en Maaned siden, bør man kun tilskrive dets Udeblivelse den Mulighed, at det ligger indefrosset et Sted deroppe i det høje Nord. Se ikke saa bange og bedrøvet ud, Gertrude, vi hører nok snart Nyt fra vor Kaptajn.“

„Ak ja, men hvor længe skal vi gaa i Uvished om hans Skæbne?“

Jeg gjorde intet Forsøg overfor den kære, gamle Abbed paa at skjule min Sorg, og mine Taarer fik Lov til at flyde.

„Ja, nu venter De, at jeg skal profetere, min Ven,“ svarede han med et alvorligt Smil. „Lad os haabe det bedste. Men jeg har endnu en Meddelelse. Kaptajn Brands Sagfører skriver til mig, at Kaptajnens Moder er død uden at efterlade sig Testamente. Der er ingen andre Slægtninge, og derved stilles De — som Kaptajn Brands Hustru — i den Stilling at være Familiens eneste Repræsentant her hjemme.“

Jeg havde nægtet at opholde mig hos min Ægtefælles Moder, og hun var saaledes død uden nogen Paarørende hos sig. Men var jeg en Slægtning? Jeg forstod ikke mere mig selv. Lige saa meget, som jeg før hadede Tanken om at være gift med Kaptajn Brand, lige saa meget syntes jeg nu om at høre mig nævnet som hans Hustru og selv kalde ham: min Ægtefælle. Men det skyldtes sikkert den Følelse, at jeg havde be-gaaet en Synd mod ham, og at jeg nu maatte

gøre mit bedste for at gøre Afbigt. Andet var det ikke, og det var sikkert heller ikke andet, der gjorde, at min Formyn — jeg mener min Ægtefælles Skæbne optog mine Tanker Nat og Dag.

Havde jeg blot lyttet til Fru Dayrell og taget Lære af hendes Skæbne. Nu var det for sent. Hvor kunde jeg vente, at Kaptajn Brand, der havde vist en saa overmenneskelig Overbærenhed med mig i lang Tid, skulde tilgive mig, at han til Slut maatte tage en Afsked med mig som den sidste. Hans Godhed havde været saa stor, at min Utaknemlighed blev endnu større i Forhold. Nej, han kunde ikke tro mig mere — og ikke tage mig til Hustru.

Disse Tanker lod mig aldrig i Ro. Jeg følte, at de tog paa mine Kræfter, og dog dvælede jeg ved dem hellere end at søge den Afveksling, der frembød sig ved at være sammen med andre og beskæftiges af andres Interesser.

En Morgen meddelte Abbeden mig, at han vilde rejse til Paris for dér at søge Underretning om Kaptajn Brands Skæbne.

„Hvad mener De om at følge mig paa Vej til Yvetôt, og saa kan Baptiste køre Dem og Angélique hen til Marie Touchet, hvor hun skal hen for min Søster.“

Jeg vidste, det vilde glæde ham, at jeg samtykkede, og efter Frokost tog vi af Sted.

Det var en ret lang Køretur til Yvetôt, og da Abbeden var livlig og underholdende, følte jeg selv, at jeg havde haft godt af denne lille Afveksling.

Paa Tilbagevejen holdt vi udenfor Marie Touchets lille Hus, og jeg blev i Vognen, medens Angélique gik ind.

Jeg var atter vendt tilbage til mine sørgelige Tanker og havde skjult mit Ansigt i mine Hænder. Pludselig blev Vogn døren revet op med et saa rask Tag, at jeg, endnu før jeg fik set op, vidste, at det ikke var den værdige Angélique. I næste Sekund var — Eugène de Vancresson inde i Vognen og satte sig lige overfor mig.

„Endelig!“ udbrød han.

Jeg var i første Øjeblik maalløs, men fik hurtig mit Mæle igen.

„Monsieur de Vancresson! Vil De behage at forlade Vognen øjeblikkelig. Jeg har tilkendegivet Dem, at jeg ikke ønsker at se Dem igen.“

„De maa høre mig et Øjeblik, Frue,“ svarede han, og i Stedet for det sædvanlige kyniske Smil var der et bedrøvet Udtryk i hans Blik.

Uden at svare gjorde jeg en Bevægelse for at aabne Døren; men han strakte afværgende sin Haand frem.

„Ak, Frue, kan De afslaa at høre paa mig? De er kold, jeg er varm. De elsker i Dag og har glemt det i Morgen, men jeg elsker Dem for evig!“

Hans Ord lød falske, hans Stemme ærlig, og jeg saa Taarer i hans Øjne.

Det rører mig i Virkeligheden ikke, men min Stemme skælver, skønt jeg svarer tilsyneladende roligt:

„Hr. de Vancresson, jeg elsker Dem ikke og véd nu, at jeg aldrig har elsket Dem, at mine Følelser kun bundede i Forfængelighed — og derfor beder jeg Dem endnu en Gang om at forlade mig.“

„Hvorfor, saa længe De er nødt til at høre paa mig,“ svarede han.

„Det er jeg ikke. Angélique er derinde, og Baptiste —“

„Er stokdøv, min Naadige,“ fuldførte han. „Og ud kommer De ikke. Hør nu, Gertrude, De er snerpet. Her hørte jeg i Paris forleden, at en Mængde Skibe er gaede under oppe i det arktiske Hav og ved Nordkysten af Amerika, og da jeg vidste, at Deres Mand var deroppe, sagde jeg til mig selv: „Her gaar maaske min lille, charmannte Veninde Gertrude som Enke og har ingen til at hviske hende Trøstens Ord i hendes Øren. Jeg vil rejse hen til hende; thi nu, da hun er Enke, vil hun ikke længere afslaa mit Venskab.““

Enke! Ordet er som et frygteligt Slag i mit Ansigt, som et dræbende Stik i mit Hjerte.

(Fortsættes)

De kridtede Vinduer.

Sandfærdig københavnsk Tjenestepigehistorie.

Fortalt af Preben Rask.

Unge Janus Jensen følte sig gennemtrængt af en inderlig og i Grunden ganske berettiget Stolthedsfornemmelse, da den Dag endelig var kommen, hvor han kunde „sætte Foden under eget Bord“ — som det saa skønt hedder med et fra Fædrene nedarvet Udtryk.

Janus Jensen var Bogholder i et større københavnsk Firma, som gjorde Forretninger i Korn og Foderstoffer. Allerede som 14-aarig havde han gjort sin Entré paa Kontoret i Knabrostræde, hvor man til en Begyndelse betvoede ham det ansvarsfulde Hverv at kopiere Breve, indsætte og hæve Penge i Banken og bringe Posten paa Posthuset om Aftenen. Ved Siden af denne

ting havde han nok at gøre med at passe Telefonen, hente Øl til Kassereren, naar denne skulde til at spise Frokost, og spidse Blyanter til de unge Damer, førend de skulde ind til Chefen og stenografere efter Diktat.

Men unge Jensen var en Duksenatur. Som han i Realskolen, hvor han havde nydt Friplads, bestandig havde været Nr. 1, saaledes bestræbte han sig ogsaa paa Kontoret for snarest muligt at naa frem i første Række. Han var paapasselig, stræbsom og af en usvigelig Paalidelighed. Uden ligefrem at gaa sine Foresatte under Øjnene paa en Maade, der kunde gøre ham ildeset blandt hans jævn-

STOR REALISATION ••• STOR REALISATION

GRATIS

Alle nedennævnte 20 Bind Romaner og Fortællinger af verdensberømte Forfattere leveres fuldstændig gratis.

Naar samtidig købes den nylig udkomne interessante og spændende Roman:

Carvayans Hævn af Georges Ohnet.

Indbunden i Pragtbind med Guldtryk. Pris 3 Kr.

Dette Tilbud er aldeles enestaaende og sikkert det fordelagtigste, der endnu er fremkommet paa det danske Bogmarked. Da næsten hele Oplaget er forudbestilt, maa de, som ønsker at komme i Betragtning, indsende Ordre omgaaende. Ordrene vil samvittighedsfuldt blive ekspederet i den Orden, de indgaa, saalænge Oplaget rækker.

NB. De efter denne Annonce indkomne Ordre, kan ikke ventes ekspederet før omkring d. 25 Februar.

	Bogladepris
1. Frits Reuter, Onkel Bræsigs Rejseæventyr. Fortælling	1 Kr. 25 Øre
2. Maupassant, Frøken Fifi. Roman	1 " 25 "
3. Paul Feval, Den sorte Tigger. Roman	1 " 25 "
4. Victor Hugo, Trofast til Døden. Roman	1 " 75 "
5. Paul Feval, En Emigrants Æventyr. Fortælling	1 " 25 "
6. Poul Bourget, Paa Skæbnens Veje. Roman	1 " 75 "
7. E. Daudet, En ung Piges Roman. Roman	1 " 25 "
8. E. Berthet, Samvittighedsnag. Roman	1 " 25 "
9. P. Merimée, Det blaa Værelse. Roman	1 " — "
10. Paul Heise, Et Bryllup. Roman	1 " 25 "
11. Alexander Dumas, Kærlighedslykke. Roman	1 " 25 "
12. Emile Zola, Hjemkomsten. Roman	1 " — "
13. Paul Heyse, Marianne. Roman	1 " 25 "
14. Conan Doyle, Dommerens Hemmelighed. Detektivroman	1 " 25 "
15. Alexander Dumas, Cæsarines Spaadom, Roman	1 " 25 "
16. H. Greville, Savelis Straf. Roman	1 " 25 "
17. Conan Doyle, Det forsvundne Dokument. Roman	1 " 25 "
18. A. Puschkín, Kommandantens Datter. Roman	1 " 25 "
19. A. Daudet, Rose og Ninette. Roman	1 " 25 "
20. Turgenjew, Stævnemødet. Roman	1 " 25 "

● Altsaa alle 21 Romaner, Fortællinger og Pragtbind for den fabelagtige billige Pris 3 Kr + Porto ●

Forudbetaling frabedes.

Sendes mod Postopkrævning.

— Købes to Bogsamlinger, medfølger yderligere gratis 25 smukke kolorerede Prospektkort fra København og Omegn à 10 Øre pr. Stk. —

Bestillingsseddel.

1 eller 2 Eksp. Ohnet, Carvayans Hævn, samt medf.
20 Romaner, ialt 3 Kr. + Porto bedes sendt til

Navn.....

Adresse

Bogforlaget, Fiolstræde Nr. 33

Telf. 9148. **KØBENHAVN.** Telf. 9148.

DE KRIDTEDE VINDUER

aldrende Kolleger, forstod han dog at vinde baade Kassererens og Chefens ubetingede Tillid. Og naar de andre unge Mennesker „gik ud“ om Aftenen for at møre sig og give deres Gage ud til Fornøjelser, spaserede Janus Jensen ganske rolig hjem til sin gamle Moder, Enke efter en forlængst afdød Kobbersmedemester, og lagde et Par Kroner i sin Hjemmesparebøsse, der stod fremme paa hans beskedne Fyrretræskrivebord — en Gave fra Moderen paa den Dag, da han havde taget sin Præliminæreksamen med Udmærkelse.

Og hvis Janus Jensen ikke sad hjemme om Aftenen — eller gik en stilfærdig Tur med Moderen fra Hjemmet i H. C. Andersensgade og omkring Søerne, saa var det, fordi han skulde paa Kursus. Unge Jensen anvendte en Del af sine Spareskillinger paa at perfektionere sig i engelsk og tysk Handelskorrespondance.

Som man vil forstaa af alt, hvad her er fortalt, kunde Flidens Belønning i dette Tilfælde simpelt hen ikke udeblive.

Janus Jensen avancerede støt og roligt op efter — fra Gagepaalæg gennem Nytaarsgratiale til nyt Gagepaalæg. 25 Aar gammel sad han i en pæn og sikker Stilling som Bøgholder med 6—7 unge Mennesker under sig. Han havde nu 2400 Kr. i aarlig Indtægt — foruden hvad der af og til kunde falde af. Og det Øjeblik var kommen, hvor han havde besluttet at gifte sig.

Jensens tilkommende var en net og tækkelig ung Pige, som han havde truffet paa Kursus og gjort Bekendtskab med under de pæneste og mest dydsirede Former. Han havde taget hende med hjem og præsenteret hende for Moderen, der hurtigt havde fundet Behag i den noget stille og meget beskedne unge blonde Skrædderdatter, som slet ikke lignede Nutidens unge frimodige cyklende Pigebørn, der fartede rundt i Tivoli, gik paa Restauration og Bal med de unge Herrer og kom saa sent hjem om Natten, at de daarligt nok kunde passe deres Arbejde om Dagen.

Nej, Frk. Inger Hansen var en ung Pige med Hold i. Tilmed var der lidt Penge — Hansen sad i en lille solid Forretning, hvor Afbetaling ikke indrømmedes. Med andre Ord: Gamle Fru Jensen kunde ikke tænke sig sin kære Janus i bedre Hænder end den søde lille Ingers.

Brylluppet stod i en af de smaa billige Kirker i Istedgadekvarteret, hvor Hansens boede. Det blev en smuk og stemningsfuld Højtidelighed. Og om Aftenen ved 10-Tiden trak det unge Par sig tilbage til deres Treværelseslejlighed ude i Hartmannsgade.

Ved fælles Hjælp havde de faaet sat et rigtig pænt lille Hjem paa Benene. Unge Jensen havde i Tidens Løb anskaffet sig et solidt Herreværelse-møblement. Ingers Fader, Skræddermesteren, havde taget Dagligstuen paa sin Samvittighed. Den var, efter den i hans Familie raadende Smag, holdt i rødt Plyds og Nøddetræ. Det eneste, som endnu ikke var helt betalt, var Sovekammerudstyret. Men der manglede ikke meget. Og Møbelhandleren var med stor Imødekommenhed gaaet ind paa at lade Jensen indbetale det reste-

rende Beløb i maanedlige Rater, der faldt med en Punktighed, som var noget af en Oplevelse for den gæve Leverandør.

Aaret efter Brylluppet, der havde fundet Sted i Marts, ejede Jensens deres pæne og propre lille Hjem kvit og frit. Og skønt der ikke ventedes „smaa“, fik Hr. Janus nu sat igennem, at de skulde tage en Tjenestepige — hvad de netop kunde faa for de Penge, som ellers hver Maaned var gaaet til Møbelhandleren.

Inger protesterede. Der var ikke mere at bestille i den lille Rede, end at hun sagtens kunde overkomme det alene. Men det vilde Janus ikke høre noget om. Hans Kone skulde ikke behøve at slide og slæbe med Opvask og Rengøring. Hun skulde have en ordentlig Medhjælp til alt det grovere og selv pleje sine Hænder. Jensen ræsonnerede ud fra, hvad han vidste, der var Sædvane hos hans ældre Kolleger. Og overfor den blide Inger var det ham ikke vanskeligt at sætte sin Villie igennem.

Ak — havde du bare anet, Janus —!

Men Janus, der var Redeligheden og Ærligheden i egen høje Person, anede i sit Hjertes Uskyld intet om, hvilken Træskhed, der kan bo i en moderne Tjenestepiges Sind.

Jensens havde averteret. Og af de mér eller mindre tiltalende Piger, der om Eftermiddagen efter Jensens Kontortid var tonet frem i det lille Hjem i Hartmannsgade, havde de fæstet den netteste at sé paa, Frk. Elisabeth Sørensen, en rask Københavnerpige med Cykle og en hel Del andet Tilbehør, som først opdagedes efterhaanden.

Deriblandt en Kæreste, som Fru Inger antraf i Køkkenet en Aften, da hun kom ud for at bede Elisabeth gøre i Stand til Te. Det var en lidt skummel Herre med en Tjavs Haar ned i Panden og mørke Skægstubbe om Kinder og Hage.

Hun indberettede straks sin Opdagelse til Jensen. Men i levende Erindring om deres egen lyse unge Lykke i Forlovelsestiden nænnede de ikke at udstede noget effektivt Forbud mod „Forloveden“s fremtidige Tilsynekøbst. Resultatet var naturligvis, at Fyren hang derude i Køkkenet baade tidlig og silde. Fru Inger fik efterhaanden en temmelig udpræget Fornemmelse af, at de i Virkeligheden havde den sortsmudsede Herre paa Kost. Men blid og let sentimentalt anlagt, som hun var, kunde hun aldrig rigtig overvinde sig til at tage Affære. Og Husholdningspengene slog altid saa rigeligt til, at hun nærmest vænnede sig til at ræsonnere som saa: Hvor der spiser tre, kan der saamænd ogsaa spise fire.

Men der var andre Forhold, som gjorde, at Elisabeth ikke ganske svarede til de Forventninger, man havde næret til hende. Elisabeth var spinkel af Natur og af indgroet Overbevisning om en altfor vidtdreven Properheds Overflødighed. Endvidere var hun slem til at slaa i Stykker, hvad der pinte den unge Frue umaadeligt. Og hvad der næsten var det værste: Ved et Tilfælde opdagedes det, at den eneste Anbefaling — en vidunderlig og pragtfuld Anbefaling til Gengæld — som hun ved sin Tiltrædelse af Pladsen havde kunnet fremlægge, var et simpelt Falskneri, hvis

DE KRIDTEDE VINDUER

Ophavsmand rimeligvis ikke var nogen anden end hendes sortsmudsede Kavalér. Dette Faktum slog Hovedet paa Sømmet overfor den hæderlige Jensen, for hvem alt, hvad der kunde komme ind under Begrebet bedragerisk Forhold, stod som noget af det foragteligste paa denne Jord.

Da Elisabeth ydermere aabenbarede stærke og uovervindelige Flagrelyster, der resulterede i, at hun ofte blev ude om Natten og ikke var til at faa op om Morgenen og sad og sov paa Køkkenstolen, slap og med mørke Skygger under Øjnene, foreslog Jensen en skøn Dag at sige hende op. Det var dog det eneste radikale Middel til at opnaa en Bedring i Forholdene.

Som sagt saa gjort.

Elisabeth fik sin Opsigelse et Par Dage før unge Jensen havde bestemt sig til at tage en Ugestid paa Landet sammen med sin Kone. Gennem en Ven paa Kontoret havde han faaet Adressen paa et billigt jysk Sommerpensionat, hvor han og hans Kone kunde bo, „nær Skov og Strand“ og med Adgang til Bade for en samlet Pris af 5 Kr. pr. Dag. Inger, der aldrig i sit Liv havde ligget paa Landet, syntes, at det lød umaadeligt fristende. Og Udsigten til for en Tid at blive fri for de daglige Smaakævligheder med Elisabeth glædede hende yderligere. Kort sagt: Jensens kridtede deres Vinduer, aflasede deres pæne lille Hjem, gav Elisabeth Ferie og Kostpenge og overleverede deres Nøgler til Rullemanden i Kælderen; han havde lovet af og til at se op i deres Stuer, lufte lidt ud og vande Blomsterne, indtil de kom tilbage.

Saa rejste Jensens — lige ud i en landlig Idyls skyldfri Glæder.

Aa, hvor Inger syntes, der var dejligt derovre ved den jyske Havbugt. Maden var upaa-klagelig. Det regnede, ubegribeligt nok, kun hver anden Dag. Aftnerne paa Verandaen — naar Maanen lyste over Bugten — var uforglemmelige, og Medpensionærerne var gennemgaaende af et selskabeligt Niveau, som det kun kunde smigre Jensens at træde i nærmere Berøring med. Jensen havde med andre Ord kun al mulig Grund til at være stolt over sin Idé med, at de skulde ligge paa Landet i hans Ferie. Og det var med et oprigtigt Vemod, at de 10 Dage efter deres Ankomst tog Afsked fra Sommerpensionatet og gik ombord i Københavnsdamperen.

Efter en noget urolig Natte-Tur over Kattogat ankom de til Hovedstaden en tidlig Morgen Klokken 6 i Regnvej. Fru Inger var sløj efter en drøj Nat, hvilken hun havde udstaaet alle Søsytgens forfærdelige Kvaler. Regnen virkede yderligere deprimerende paa dem begge.

I et Anfald af Ferieflothed tog Jensen en Bil. Og saa tøv-tøffede de da ud i Hartmannsgade.

Rullemanden, som knapt nok var staaet op, havde nær faaet et Slagtilfælde, da han saa dem.

„Men ih du Fredsens da, er De dér!“

„Ja, hvorfor overrasker det Dem saa svært?“ spurgte Jensen, uden endnu at ane Uraad.

„Jo . . . for Brevet . . . og Møblerne . . .“, stammede Rullemand Jokumsen, hvem Blodet nu fo'r op i Kinderne. Ogsaa Jensen blev med ét hed om Ørene. Hvad var dette her?

„Brevet . . . og Møblerne? Hvad mener De, Mand?“ Jensens Stemme slog over. Og Inger famlede efter hans Haand.

Jo — saa kom der jo da en lang Forklaring om, hvordan Elisabeth for faa Dage siden var kommen anstigende med et Brev, stilet til Rullemanden. Det havde ligget inden i et Brev til hende, fortalte hun. Det var undertegnet Janus Jensen, Bogholder. Og der stod i det, om Rullemanden godhedsfuldt vilde være Elisabeth behjælpelig med at flytte Møblerne ud af Lejligheden deroppe paa 3die Sal, da Jensen havde lejet et lille Hus for hele Sommeren og nu vilde møblere det selv.

Jokumsen var saa gaet med op og havde aabnet Entrédøren. Lidt efter var der kommen en Flyttevogn og to arbejdsklædte Mænd. Og saa havde de alle fire hjulpet hverandre med at læsse det Jensens'ske Habengut paa Vognen, som Flyttemændene var kørt bort med.

Inger Jensen var en Afmagt nær, da hun havde hørt denne Beretning. Hun kom til Sæde i Rullekælderen og fik et Glas Vand.

Jensen havde antaget et Udseende, der ingenlunde mindede om hans sædvanlige. Ogsaa hans Stemme var næsten ukendelig, da han udbød:

„Har De det Brev, De taler om?“

Jo, Rullemanden havde da rigtig nok Brevet. Værsgod. Her var det.

„Jamen i Himlens Navn, Mand, kan De da for F. . . . (Jensen bandede for første Gang i en Aarrække) „kan De da for F. . . . ikke se, at det Papir dér aldrig kunde være fra mig. Blot den Skrift . . . tror De, en Kontormand skriver saadan. Jeg begriber ikke, at De et eneste Øjeblik har kunnet lade Dem tage ved Næsen af et saa tarveligt Falskneri.“

Men alt det var noget, Rullemanden ikke havde Forstand paa. Han var en reel og godtroende Natur. Og naar Jensens egen Pige kom med et Brev fra sit Herskab og skulde ind i Lejligheden, saa havde han ikke andet at gøre end at lukke op. Iøvrigt fralagde han sig ethvert Ansvar.

Aa Gud! Det var en forfærdelig Dag. Det værste Øjeblik var næsten, da Jensens var kommen op i deres tomme Lejlighed og stod Ansigt til Ansigt med hele Ødelæggelsens Vederstyggelighed. De kridtede Vinduer lyste spøgelseagtigt i Regndagens matte Lys.

Der var Herren hjælpe mig ikke en Gang en Stol at sidde paa. Alt var raseret. De tre Værelser var rømmet. Rub og Stub fjærnet, kørt væk, tyvstjaalet — ved høj lys Dag, lige for Næsen af Rullemanden, ja, med Assistance af ham selv!

„Aa, den Elisabeth, den Elisabeth . . . om man nogensindé kunde faa Ram paa hende.

Janus Jensen maatte straks til Politiet.

Men vi foretrækker at forskaane saavel vore Læsere som Politiet for at høre om Resultatet af den Vandring!

HVER 8 DAG

Nr. 21. 19. Februar 1911. 17. Aarg.

Professor, Dr. Will. Scharling.

Fot. Szaclnski.

Hos Professor, Dr. Will. Scharling.

En Bedømmelse af de nye SkatteLovforslag.

De nye Skatter og Taksforhøjelser, angaaende hvilke der nu er forelagt Rigsdagen Lovforslag, har vakt den største Opmærksomhed i alle Lejre og har givet vældig Genlyd i Pressen. De tilsigter som bekendt at forøge Statsindtægten med ca 8 Mill. Kr., hvilket Beløb ventes indvundet ved en betydelig Forhøjelse af Jernbanetaksterne og Stempelafgifterne samt ved Skat paa indenlandsk Tobaksavl og en hel ny Skat paa Forlystelser.

Hvor utroligt det end lyder, har Finansminister *Neergaard* i Folketinget udtalt som sin Opfattelse, at disse Lovforslag vilde blive „hilst med Glæde“. Han har sandelig faaet Glæden at føle. Der har rejst sig et sandt Ramaskrig i Anledning af, at „Skattepumpen“ nu skal sættes saa kraftigt i Gang. Særlig Forlystelsesskatten, der foreslaas ansat til 15 pCt. af Bruttoindtægten af alle offentlige Forestillinger og menes at ville indbringe 900,000 Kr. om Aaret, har næsten vakt Panik mellem den Kreds af Borgere, den navnlig rammer. De dramatiske Forfattere protesterer, Teaterdirektorerne henvender sig til Ministeren. Under de Vilkaar bliver Teaterdrift rent umulig her i Landet, paastaar de.

Kort sagt: De nye finansielle Lovforslag er Rigsdagssamlingens Sensation og har givet Landets Borgere et Samtalestof, der ikke henvejes og glemmes fra den ene Dag til den næste. Netop derfor egner det sig som Æmne for et af „Hver 8. Dag“s

Interviews, der til Dels søger deres Berettigelse i at være anlagt paa en noget bredere Basis end Dagbladenes. Men hvem er nu den rette Mand at gaa til i denne Sammenhæng? Thi Ministrene og de særligt interesserede Rigsdagsmænd udtaler sig naturligvis ikke om disse Sager udenfor Rigsdagen. Nej, det gælder om at finde en Personlighed, der dels staar *udenfor* det hele, saa at han kan udtale sig frit — uden bagefter at føle sig bundet af sine Udtalelser, og dels besidder den Autoritet, der bevirker, at Læserne gerne lytter til hans Ord. En saadan Mand er Professor, *Dr. Will. Scharling*, der fra Tid til anden — naar hans Universitetsgerning levner ham Stunder dertil — offentliggør sine altid vægtige og orienterende finansielle Betragtninger. I en interessant Afhandling (i „Gads danske Magasin“) fastslog Professoren ifjor, at Danmark havde levet over Evne. Det hed her bl. a.: „Alt i alt kan som Resultat af de sidste 8 Aar fastslaaes, at Landets Status er forringet med 400 Mill. Kr. Dette Tal maner til Forsigtighed. Og det er ikke underligt, at det gamle Stikord: „Nu vil vi alle spare“, i disse Dage kommer frem paany“. Og i en ny Artikel skriver Professoren (i Tidsskriftets Januarhæfte fra i Aar) om, hvad vor finansielle Situation kræver. Han mener, at Finanslovsforlagets permanente Underskud maa søges fjernet ved 1) Tilbagekaldelse af Toldreformens finansielle Fejlgreb, 2) Forhøjelse af Bræn-

devinsafgiften, 3) Opgivelse af Statens Ullaanspolitik og særlig midlertidig Standsning af Oprettelsen af Statshuse, samt 4) foreløbig Stillen i Bero af Jernbaneloven af 1908. „Andre Veje end disse vil næppe vise sig farbare og næppe føre til det tilsigtede Maal“. Professor Scharling er da aabenbart den rette Mand til at besvare Spørgsmaalet:

„Hvad mener De om de nye Skattelovforslags finansielle og samfundsmæssige Beretigelse?“

„Min Opfattelse er den“, udtaler Professorens, „at Finansministeren har begaaet en Fejl ved at forelægge disse Forslag uden først at fremlægge en samlet Finansplan, hvoraf det kunde ses, hvilke andre Resourcer man tænkte paa. Finansministeren burde efter mit Skøn have givet os et Overblik over, hvad der i det hele taget tænkes gjort, saa at man kunde se disse Lovforslag som Led af et større og samlet Hele.

Dernæst mener jeg, at man næppe vil kunne tænke paa for Alvor at dække saa stor en Underbalance som den nuværende ved Hjælp af nye Skatter; Underskudet maa samtidig søges reduceret ved en Nødgang i Udgifterne.

Nu sér jeg meget vel, at det ikke er let at nedsætte Udgifter, som man først én Gang er kommen ind paa. Men under en Stilling som den nuværende maa man gaa til ekceptionelle Foranstaltninger. Der kan f. Eks. ikke ses at være nogen absolut Nødvendighed for, at man vedbliver at bygge Jernbaner, som vedtoges under helt andre Forudsætninger. Rent bortset fra om man ikke i 1908 gik lovlig vidt med at bevilge Penge til nye og urentable Jernbaneanlæg, maa det betragtes som givet, at man ikke kan gennemføre dem under den nuværende økonomiske Situation“.

„Hvorledes sér De paa Forlystelsesskatten?“

„Det er jo noget helt nyt, som er bleven mødt med skarp Protest“.

„I al Almindelighed“, svarer Professor Scharling, „er den Tanke næppe urimelig at beskatte den overhaandtagende Forlystelsessyge. Men den Fremgangsmaade, man her har benyttet, idet man slaar alle Slags Forlystelser sammen som énsartede, synes mindre rimelig. Her vil man faktisk fordyre de bedre Kunstnydelser nok saa meget som de ringere“.

„Finder De ikke ogsaa, at de 15 pCt. er en meget høj Skatteprocent at begynde med?“

Jo, dels det; og dels gør en Beskatning af *Brutto*-Indtægten al den Virksomhed, hvorom det her drejer sig, saa usikker, at Folk fremtidig sikkert vil betænke sig to Gange, før de indlader sig paa den“.

„Hvorledes stiller De Dem til den foreslaaede Forhøjelse af Jernbanelaksterne?“

„En saadan Forhøjelse er ikke stemmende med mine kendte Principper for Jerbanernes Benyttelse. Under de nuværende Pengeforhold kunde jeg nok tænke mig en mindre Forhøjelse af Taksterne som *ét blandt flere* Midler til at afhjælpe Underbalancen. Men jeg kan ikke finde det rigtigt at stille den omtrent i første Linje. Dertil kommer, at hele den seneste Tids Jernbanepolitik er gaaet ud paa at anlægge Baner, som ikke betaler sig. Man kan da heller ikke stille den Fordring, at de skal give Overskud“.

„Tror De ikke, at disse Forslag vil møde stærk Modstand?“

„Jo, men jeg er ikke sikker paa, at de vil møde lige saa kraftig Modstand indenfor Rigsdagen som udenfor. Man maa derfor haabe, at der gives dem en saa fornuftig Skikkelse som mulig!“

Med dette fromme Ønske slutter Professorens sine interessante Udtalelser.

Niels Th. Thomsen.

Karneval i Cøln. En moderne Damehat.

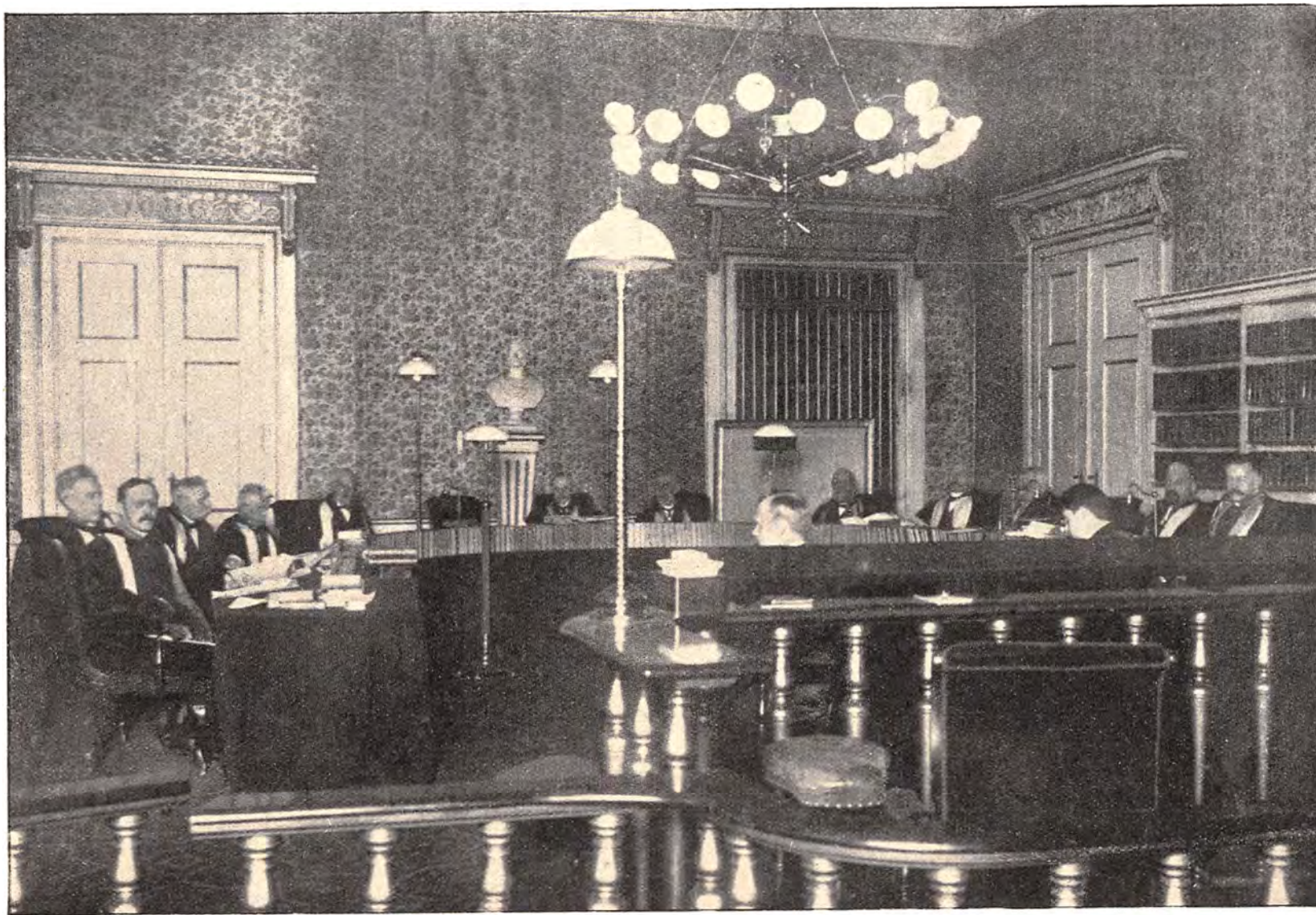
Karneval i Cøln. Cooks Nordpolsvogn.

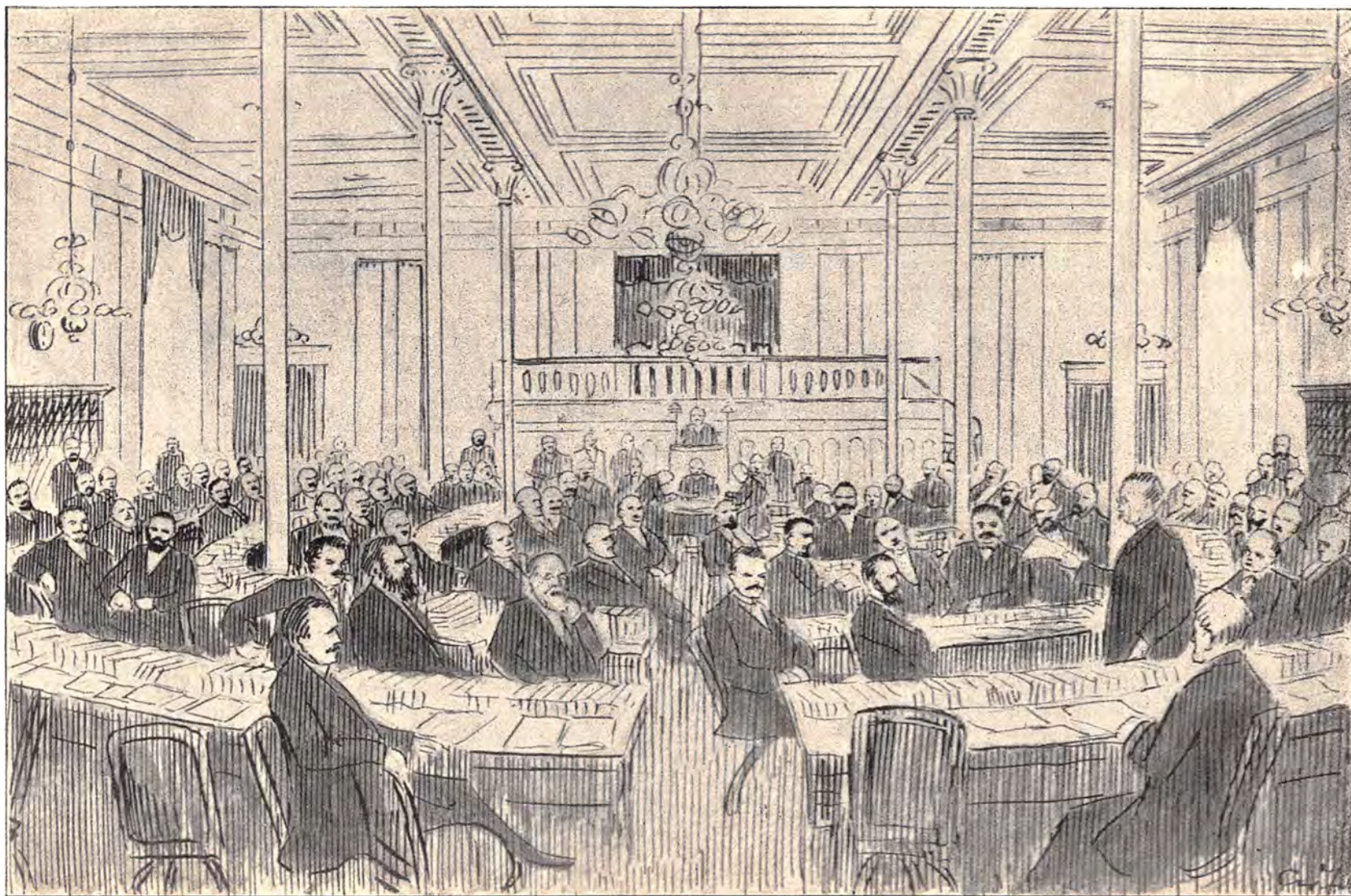
Karneval i Nizza. En Chanteclervogn. Karnevalets Clou.

Karneval i Paris.

Under et Møde i Højesteret, der har fejret sit 250 Aars Jubilæum.

Fra Folketinget. De nye Skattelove forelægges.

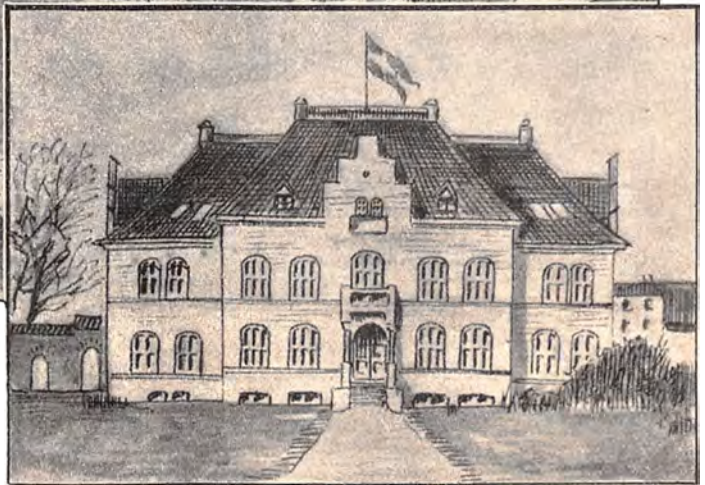
Uattmarksøen i allis ved Zernatt.

478

Fra den store Ildebrand i Vamdrup.

Fra Indvielsen af det nye Raadhus i Holbæk.

Indvielsen af det smukke nye Raadhus i Holbæk fik sin særlig festlige Karakter ved Kongefamiliens Nærværelse.

Med Ekstratog ankom de kongelige Herskaber Lørdag Formiddag d. 11. ds. til den festsmykkede lille By og begav sig efter den obligate Modtagelse paa Banegaarden straks til Raadhuset, hvor et Par Hundrede Indbudte havde givet Møde.

Efter Taler af den lokale Øvrighed, Borgmester *Hansen* og Amtmand *Ammertorp*, tog Majestæten selv Ordet for at indvi den stilfulde Nybygning, af hvilken vi i vort forrige Nummer bragte et Billede. Ved den paafølgende Kur i Festsalen uddelte Kongen personlig en Række Dekorationer til Byen og Egnens fremstaende Mænd.

Fra gamle Dage.

Viser om „Naturundere“.

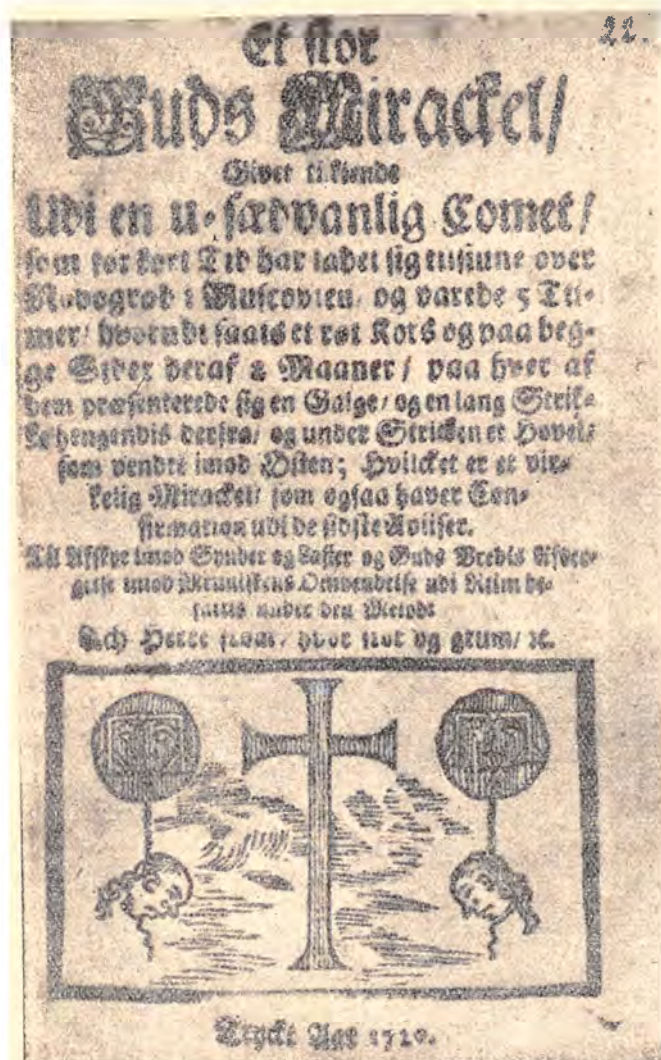

Fig. 1.

Den jævne Mand stillede i gamle Dage ikke store Krav til Literaturen; de Bøger, som fandt mest Udbredelse var Folkebøger med Titler som følgende:

„En lystig Historie om Fortunas Pung oc hans Ynske Hat“ (1695). „Griseldis: En deylig Historie om en Qvinde som hed Griseldis“ . . . (1597). „Ærens Tornevey for en Skytte nafnlig Bryde“ . . . (1710). „Keyser Carl Magnus Kronicke“ . . . (1656) o. s. v. Disse Folkebøger udkom i flere Oplag helt op til vor Tid.

Men desuden havde *Viser* en stor Udbredelse. Viserne omhandlede Himmelfæ-

nomener, Kærlighed, Mord og „gruelige“ Begivenheder.

Vore medfølgende, ikke før gængivne, Billeder, ere udvalgte blandt Viser omhandlede *Naturbegivenheder* i det 17. Aarhundrede. Man maa ikke vente, at Viserne skal give noget egentlig Bidrag til Forstaaelsen af, *hvad* det omhandlede Fænomen har været. Visens Forfatter har ikke nægtet sig noget i Retning af at gøre Billedet paa Visen og den dette ledsagende Tekst, saa rædselsvækkende som muligt. Ofte er der til Visen føjet moralske Tanker om det i denne beskrevne „underlige Tein som GUD den Allersommægtigste har ladet see“.

Om *Himmelfænomener* findes kun faa danske Viser. Fig. 1 viser en saadan Vise om en „Comete“. Det skildrede Fænomen er imidlertid, som Læseren straks ser, ingen Comet, men „Bimaaner“, et meteorologisk Fænomen hvis Fremkomst skyldes Maanestraalernes Brydning i fine Iskrystaller i Atmosfærens højere Lag. Selvfølgelig er alle Detaillerne paa Billedet: Strikker, Hoveder og Galger, fuldstændig fri Fantasi.

Medens det vel er muligt, at give en Forklaring paa Himmelfænomenerne, er dette vanskeligere overfor Beretningerne om de vidunderlige

Sø- og Landdyr, som angives at være fanget, i Reglen *meget* langt fra Danmark. Dog er der ogsaa her fundet mærkelige Dyr. Saaledes findes paa det Kgl. Bibliotek et sjældent Træsnit af en — *Sild* med blodrøde Tegn, fanget ved Trondhjem 1598, og sendt Kristian den IV til Beskuelse.

I Kristian den III' Tid fangedes af Fiskere i Øresund en mærkelig Fisk af en „høyst vidunderlig Form, med Hoved og Ansigt som et Menneske og lignende de Mænd med raget Isse som vi kalde Munke“. Den frygtelige „Sømund“ blev paa Kongens Befaling straks nedgravet, for at den ikke

skulde give Folk „altfor frugtbart Stof til forargelig Tale“.

„Sømunken“ var et uopklaret Fænomen, indtil Japetus Steenstrup bevieste, at det var en — *Blæksprutte!* —

Hvor megen Humbug der blev drevet med Fortællingerne om Naturunderer, ses

Fig. 2.

Fig. 3.

af en Vise, der udkom 1709 og atter 1710 med Titlen:

„En merkværdig stor og forunderlig Fisk, som blev fangen, dog icke uden stoer Møye, ved Genf“ . . . ↓

I Aaret 1747 udkommer der en Vise ligeledes om den store Fisk, som skal være fanget ved Genf“. (Fig. 2). Beskrivelsen af „Uhyret“ og det ledsagende Billede, er ganske den samme som i Viserne fra 1709—10. Udgiveren af Visen har da „lavet“ Be-

retningen om „Fisken“, stolende paa, at de som havde læst den gamle Vise, nu vare døde! *Hvad* Fisken har været for et Dyr er, efter den vrøvlede og fantastiske „Beskrivelse, nu ikke godt at sige.

Figur 3 viser endelig et „forunderligt Hav-Dyr“, som efter al Sandsynlighed har været en — *Hvalros!*

Vi vil slutte med de Ord som Forfatte-

ren siger om den „store Fisk fra Genf“:

„Dog ingen Mand jo nødes til“
„At troe den Fiske Vise“ . . .

— — — — —
„Godt er det at ey slig en Fisk“
„Blev sat paa hver Mands Bord“
og Disk“.

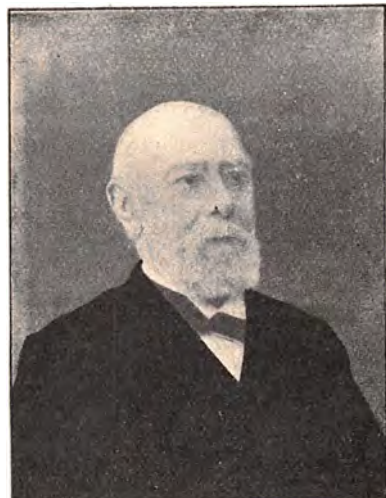
Harald Mortensen.

Professor Chr. Bohr.

Professor, Dr. Chr. Bohr.

Mød Professor *Chr. Bohr*, der fornylig er afgaaet ved Døden, ramt af et Hjerteslag, er en af den danske Lægevidenskabs betydeligste Skikkelser gaet bort. Overalt i Verden, hvor der studeredes Fysiologi, var Bohrs Navn kendt og ansét. I sin Ungdom havde han bl. a. studeret hos den berømte Prof. Carl Ludwig i Leipzig, indtil han i 1886 efterfulgte Panum som Lektor i Fysiologi. Bohr var født i 1855 og blev saaledes kun 55 Aar gammel. Han var R. D., Dm. p. p.

Oberst Abrahamson.

Ugens Døde.

Oberst *Abrahamson*, der nylig er afgaaet ved Døden, var den sidste af sin Slægt. Navnet Abrahamson slettes nu af Listen over den nulevende danske Adel. Afdødes Fader, Kmh. Abrahamson adledes i 1827 af Frederik VI.

Pastor *Sperling*, Sognepræsten for Hornbæk og Hellebæk Menigheder, er afgaaet ved Døden i en Alder af 57 Aar. Han havde siddet i sit Kald siden 1889.

Pastor Sperling.

Maleren, Professor A. Dorph, der nylig er fyldt 80 Aar

Apoteker V. L. Seehusen, der var født 1839 i København, er afgaaet ved Døden. Han kom i Apotekertilstand 1856 og blev 1863 Kandidat. I 1884 overtog han „Sorte Hest“s Apotek. Seehusen virkede i sin Tid som Medarbejder ved „Hjorts almindelige Vareleksikon“ og „Farmaceutisk Stat“ 1894.“

Morten Stage, Vedersø, en af Vestkystens kendte Mænd, er død i en Alder af 80 Aar. I over 50 Aar var han ansat i Redningsvæsnet, og for sin Virksomhed indenfor dette belønnedes han i 1887 med Fortjenstmedaljen i Sølv. Endvidere var han dekoreret med Redningsvæsnet's Medalje og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

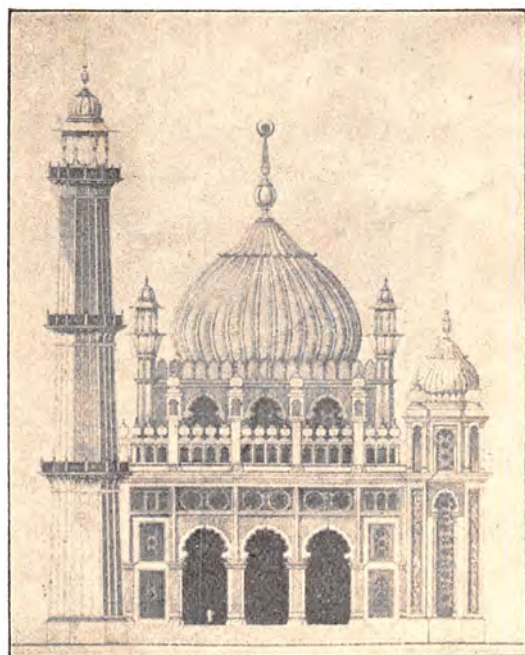
Billedhugger Ejnar Nielsens *Bindesbøll-Monument*, opstillet ved Kunstindustrimusæet.

En bekendt amerikansk Politihund, „*Queen*“ fra Cincinnati, der i Polikredse nyder stort Ry for sin sjældne Dygtighed.

Et ejendommeligt Mindesmærke, der i flere Aarhundreder har staaet paa Gouadeloupe, i den vestindiske Øgruppe. Det blev rejst af nogle spanske Skibbrudne, der blev kastet i Land paa Øen.

London vil inden længe faa sin *muhammedanske Moske*, til hvis Opførelse Muhammedanere Verden over har indsamlet 100,000 Pund.

HVER 8 DAG

Nr. 20.

12. Februar 1911.

17. Aarg.

Godsejer, Folketingsmand *Johan Knudsen.*

Fot. Ellert.

Hos Godsejer Johan Knudsen.

Rigsdagen og Talescenen.

Paa ny skal Regering og Rigsdag tage Stilling til Spørgsmaalet om Ordningen af det kgl. Teaters Forhold. Naar disse Linjer læses, har Kultusminister *Appel* maaske allerede fremsat Forslag desangaaende. Den meget omtalte Talescene er hermed i aller egentligste Forstand aktuel. Pressen har allerede i længere Tid „trænet“ Emnet. Nu har Rigsdagen Ordet. Og den skal desværre vel nok vide at mane Talescene-Spøgelset i Graven. Alle er jo saa rørende enige om, at vi skal og maa have den Talescene. At vi ikke faar den — ialfald næppe foreløbig — det er der ogsaa Enighed om, selv blandt de mest sangvinske af dens Tilhængere. Hvortil da al denne Diskussion, naar et negativt Resultat paa Forhaand synes givet?

Mange Københavnerne har vist den Opfattelse, at der blandt Flertallet af Rigsdagsmændene endog hersker direkte Uvilje mod alle Planer angaaende en Tvedeling af Nationalscenen. Men at dette ingenlunde er Tilfældet, fremgaar af følgende Samtale, „Hver 8. Dag“ har haft med en af vore mest teaterinteresserede Folketingsmænd, Godsejer *Johan Knudsen*, til hvem Bladet har rettet følgende Spørgsmaal:

„Finder De som Rigsdagsmand ikke al denne ivrige Diskussion om Talescenen ret *ærkesløs*?“

„Jo, forsaavidt jeg ikke tror, at Regering og Rigsdag vil bevilge de nødvendige Penge til den . . . men jeg betragter ikke Drøftelsen af Emnet som forgæves, saafremt den kunde resultere i, at Talescenens Nødvendighed gik op for det store Publikum og dermed ogsaa for dets Repræsentanter paa Tinge.

Jeg skal gerne sige Dem min Opfattelse af Sagen. Situationen var den, at daværende Kultusminister *Enevold Sørensen* for 3 Aar siden fremsatte et Forslag, ifølge hvilket „Det kgl. Teater“s Forhold gennem en ny 5aarig Periode i alt væsenligt forblev uforandrede. (Før 1903 bevilgedes Teatrets Underskud paa de aarlige Finanslove.) De

5 Aar reduceredes til 3. Og de er nu gaaet. Hvad Kultusminister *Appels* Forslag gaar ud paa, véd jeg paa dette Tidspunkt ikke. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det indfører saa faa Forandringer i Tingenes Tilstand som muligt. Om Bevilling til en Tvedeling kan der under Hensyn til den nuværende finansielle Misère næppe være Tale.

Allerede for 3 Aar siden, da Loven var for, udtalte jeg mig som Højres Ordfører udførligt om Sagen, idet jeg gjorde gældende, at Talescenen efter mit Skøn vil blive *en god Forretning for Staten*. Det ligger dog i Sagens Natur, at det for et Teater maa betyde Spild af Tid, Spild af Kræfter og Spild af Penge, at det stadig kun kan benytte Halvdelen — ja, ikke engang Halvdelen — af sit store Personale. Med den Skuespillerstab, Det kgl. for Øjeblikket raader over, vilde Talescenen kunne blive en stolt Forretning. Og Interessen for Musik og Opera er i den Grad stigende her i København, at den store Scene uden Tvivl ogsaa vilde kunne klare sig, ialfald med sit sædvanlige Statstilskud at falde tilbage paa.“

„Hvor stort er dette Statstilskud egentlig?“

„Statens Bidrag er paa 125,000 Kr., og desuden betales der i Lønninger til Direktionen 12,000 Kr., i Kommuneafgift 8000 og til Bygningens Vedligeholdelse 10,000. Dertil kommer, at Teatret *ingen Husleje* betaler.

Forresten er „Talescene“ et daarligt og misvisende Udtryk. Efter min Mening skal vi nemlig ikke have en decideret Talescene paa den ene Side og et decideret Operahus paa den anden. Det bedste tror jeg vilde være, at den nuværende store Scene forbeholdtes Opera, Ballet samt saadanne Skuespil, der kræver et stort ydre Apparat, medens den lille Scene skulde være til Konversationsstykker, moderne Skuespil, Syngestykker og *Opera comique*. Saa kan vi jo godt bruge Ordet „Talescene“, naar man bare véd, hvad vi mener med det.

Som sagt: Under den forhaandenværende økonomiske Situation vilde det være haabløst for Kultusministeren at forelægge et Lovforslag, der krævede flere Millioner til en Tvedeling af Statsscenen. Dir. *Dessaus* Forslag om Stiftelse af et Præmieobligationslaan for at skaffe Milionerne mangler jeg Forudsætninger til at bedømme; men jeg tror ikke, at Staten vilde indlade sig paa at stifte det under de nuværende Pengeforhold. Selv om Tiden altsaa endnu ikke er inde til en endelig Løsning at Spørgsmaalet, anser jeg det ikke for overflødigt saa kraftigt som muligt at gentage: „Talescenen“ vil blive en god Forretning; og kunstnerisk sét er den en Nødvendighed. Jeg vil gaa saa vidt som til at sige, at hvis vi ikke i en overskuelig Fremtid faar Tvedelingen gennemført, vil det være urimeligt fremdeles at øse Penge ud til Det kgl. Teaters Drift. Saa maatte man i Herrens Navn hellere udleje Teatret — hvor ondt dette end vilde gøre mig — idet man selvfølgelig i saa Tilfælde maatte forlange visse kunstneriske Garantier.

Man giver dog ikke et Teater Statsunderstøttelse, for at det skal være som Teatre, der er private Entrepriser. Understøttelsen forpligter. Som Forholdene ligger for Øjeblikket, er Det kgl. Teaters Repertoireliste den bedst mulige Anbefaling for Talescenen. Hvad er der opført af Skuespil i denne Sæson? „Aksel og Valborg“ i en interesseløs Udførelse og med et ganske skandaløst Udstyr. De vil straks indvende, at Folk ikke gider sé Oehlenslæger. Maaske har De Ret, — skønt et Par af hans Tragedier blev Sukcesser, ogsaa pekuniære Sukcesser, paa Dagmar-teatret. Jeg tror, at Publikum, selv paa Det kgl. Teater, vilde søge ham, hvis han spillede hyppigere, og hvis han spillede bedre.

De moderne Skuespil har nu som bekendt heller ikke trukket Hus. Og det forstaar jeg saa inderlig godt. Der var *Rungs* „Broen“, et meget net, men dog famlende Begynderarbejde; der var *Nathansens* „Drømmen“, et ret ligegyldigt Efterklangstykke — og saa havde man importeret to

ganske taabelige udenlandske Nyheder, „Penelope“ og „Koncerten“, der virkelig faldt til Jorden med den bedste Ret af Verden. Dette er i Aar vort Statsteaters Indsats paa Skuespillets Omraade.“

„Kan der blandt Rigsdagens Medlemmer siges at være nogen synderlig Interesse for Teatrets Forhold?“

„Ja absolut! Rigsdagsmændene er jo stadige og agtsomme Teatergængere. Og da jeg for 3 Aar siden havde Sæde i Udvalget angaaende Teaterloven, blev Spørgsmaalet drøftet med megen Iver. Desværre maa vi denne Gang savne Udvalgets Formand, Kommandør *Bluhme*, og dets Ordfører, der nu er Konseilspræsident. Indenrigsminister *Jensen-Sønderup*, der ogsaa var Medlem af Udvalget, hævdede med megen Kraft, at det var Skuespillet, ikke Opera og Ballet, Teatret var bygget for, og at i Nødstilfælde Opera og Ballet maatte fortrække. Heri havde Hr. *Jensen-Sønderup* efter min Mening ganske Ret. Balletten burde kun være det Supplement, som den er alle andre Steder i Verden, og det „Ballethysteri“, der florerer her i Byen, er mig afgjort imod.

Paa den statsunderstøttede Scene er det Skuespillet, som først og fremmest skal holdes i Ære.“

„Hvor mener nu De, at denne Talescene burde ligge?“

„Selvfølgelig saa jeg helst at den kom til at ligge paa Kongens Nytorv, men jeg kunde ogsaa sympatisere med Planerne om at restaurere Hofteatret, hvor der lod sig indrette en særdeles god Talescene. Naar der imidlertid — i „Nationaltidende“ — har været fremsat Forslag om forsøgsvis at leje *Dagmar-teatret*, da mener jeg, at disse Planer er ganske dødfødte — alene af den Grund, at Direktør *Liebman* har lejet Teatret for en Aarrække. Nu, da jeg ser, at Opera-Eksperimenterne skal indstilles — hvilket glæder mig — er der næppe nogen Grund til at formode, at Hr. *Liebman* vil opgive den gode Forretning, som jeg tror, *Dagmar-teatret* i de næste Aar kan blive.“

Niels Th. Thomsen.

Som sagt: Under den forhaandenværende økonomiske Situation vilde det være haabløst for Kultusministeren at forelægge et Lovforslag, der krævede flere Millioner til en Tvedeling af Statsscenen. Dir. *Dessaus* Forslag om Stiftelse af et Præmieobligationslaan for at skaffe Milionerne mangler jeg Forudsætninger til at bedømme; men jeg tror ikke, at Staten vilde indlade sig paa at stifte det under de nuværende Pengeforhold. Selv om Tiden altsaa endnu ikke er inde til en endelig Løsning at Spørgsmaalet, anser jeg det ikke for overflødigt saa kraftigt som muligt at gentage: „Talescenen“ vil blive en god Forretning; og kunstnerisk sét er den en Nødvendighed. Jeg vil gaa saa vidt som til at sige, at hvis vi ikke i en overskuelig Fremtid faar Tvedelingen gennemført, vil det være urimeligt fremdeles at øse Penge ud til Det kgl. Teaters Drift. Saa maatte man i Herrens Navn hellere udleje Teatret — hvor ondt dette end vilde gøre mig — idet man selvfølgelig i saa Tilfælde maatte forlange visse kunstneriske Garantier.

Man giver dog ikke et Teater Statsunderstøttelse, for at det skal være som Teatre, der er private Entrepriser. Understøttelsen forpligter. Som Forholdene ligger for Øjeblikket, er Det kgl. Teaters Repertoireliste den bedst mulige anbefaling for Talescenen. Hvad er der opført af Skuespil i denne Sæson? „Aksel og Valborg“ i en interesseløs Udførelse og med et ganske skandaløst Udstyr. De vil straks indvende, at Folk ikke gider sé Oehlenslæger. Maaske har De Ret, — skønt et Par af hans Tragedier blev Sukcesser, ogsaa pekuniære Sukcesser, paa Dagmar-teatret. Jeg tror, at Publikum, selv paa Det kgl. Teater, vilde søge ham, hvis han spilledes hyppigere, og hvis han spilledes bedre.

De moderne Skuespil har nu som bekendt heller ikke trukket Hus. Og det forstaar jeg saa inderlig godt. Der var *Rungs* „Broen“, et meget net, men dog famlende Begynderarbejde; der var *Nathansens* „Drømmen“, et ret ligegyldigt Efterklangstykke — og saa havde man importeret to

ganske taabelige udenlandske Nyheder, „Penelope“ og „Koncerten“, der virkelig faldt til Jorden med den bedste Ret af Verden. Dette er i Aar vort Statsteaters Indsats paa Skuespillets Omraade.“

„Kan der blandt Rigsdagens Medlemmer siges at være nogen synderlig Interesse for Teatrets Forhold?“

„Ja absolut! Rigsdagsmændene er jo stadige og agtsumme Teatergængere. Og da jeg for 3 Aar siden havde Sæde i Udvalget angaaende Teaterloven, blev Spørgsmaalet drøftet med megen Iver. Desværre maa vi denne Gang savne Udvalgets Formand, Kommandør *Bluhme*, og dets Ordfører, der nu er Konseilspræsident. Indenrigsminister *Jensen-Sønderup*, der ogsaa var Medlem af Udvalget, hævdede med megen Kraft, at det var Skuespillet, ikke Opera og Ballet, Teatret var bygget for, og at i Nødtilfælde Opera og Ballet maatte fortrække. Heri havde Hr. *Jensen-Sønderup* efter min Mening ganske Ret. Balletten burde kun være det Supplement, som den er alle andre Steder i Verden, og det „Ballethysteri“, der florerer her i Byen, er mig afgjort imod.

Paa den statsunderstøttede Scene er det Skuespillet, som først og fremmest skal holdes i Ære.“

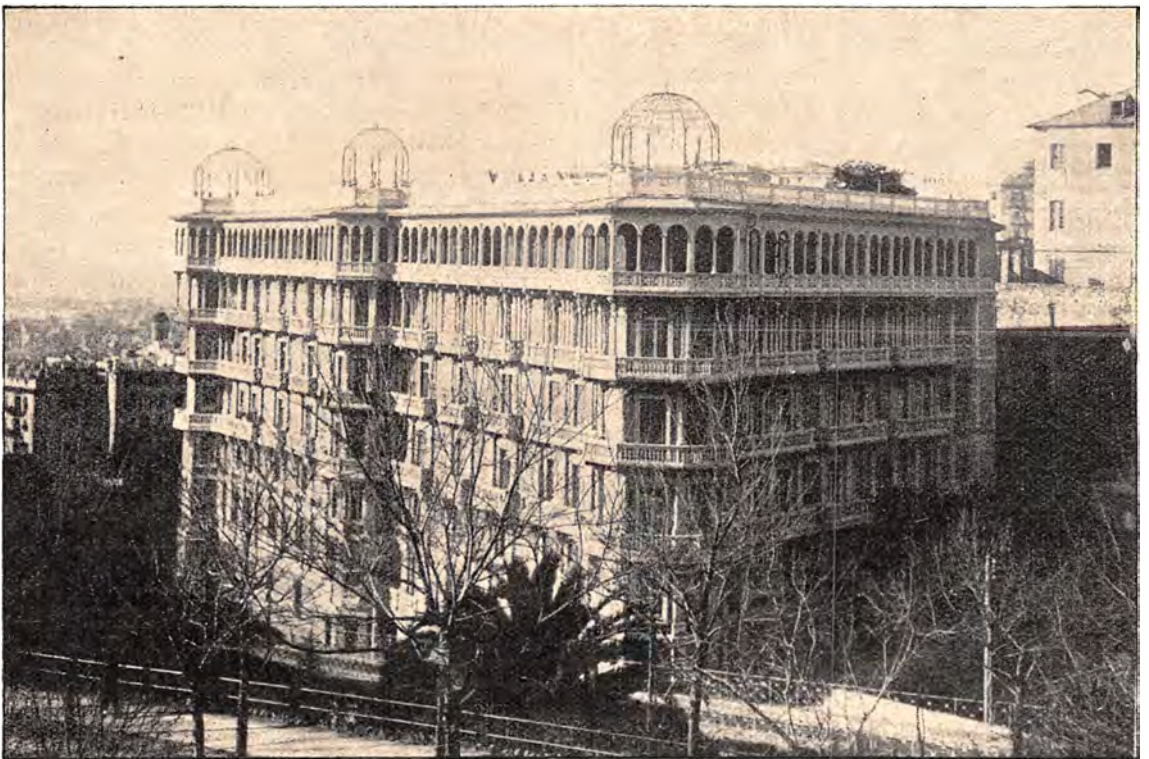
„Hvor mener nu De, at denne Talescene burde ligge?“

„Selvfølgelig saa jeg helst at den kom til at ligge paa Kongens Nytorv, men jeg kunde ogsaa sympatisere med Planerne om at restaurere Hofteatret, hvor der lod sig indrette en særdeles god Talescene. Naar der imidlertid — i „Nationaltidende“ — har været fremsat Forslag om forsøgsvis at leje *Dagmar-teatret*, da mener jeg, at disse Planer er ganske dødfødte — alene af den Grund, at Direktør *Liebman* har lejet Teatret for en Aarrække. Nu, da jeg ser, at Opera-Eksperimenterne skal indstilles — hvilket glæder mig — er der næppe nogen Grund til at formode, at Hr. *Liebman* vil opgive den gode Forretning, som jeg tror, *Dagmar-teatret* i de næste Aar kan blive.“

Niels Th. Thomsen.

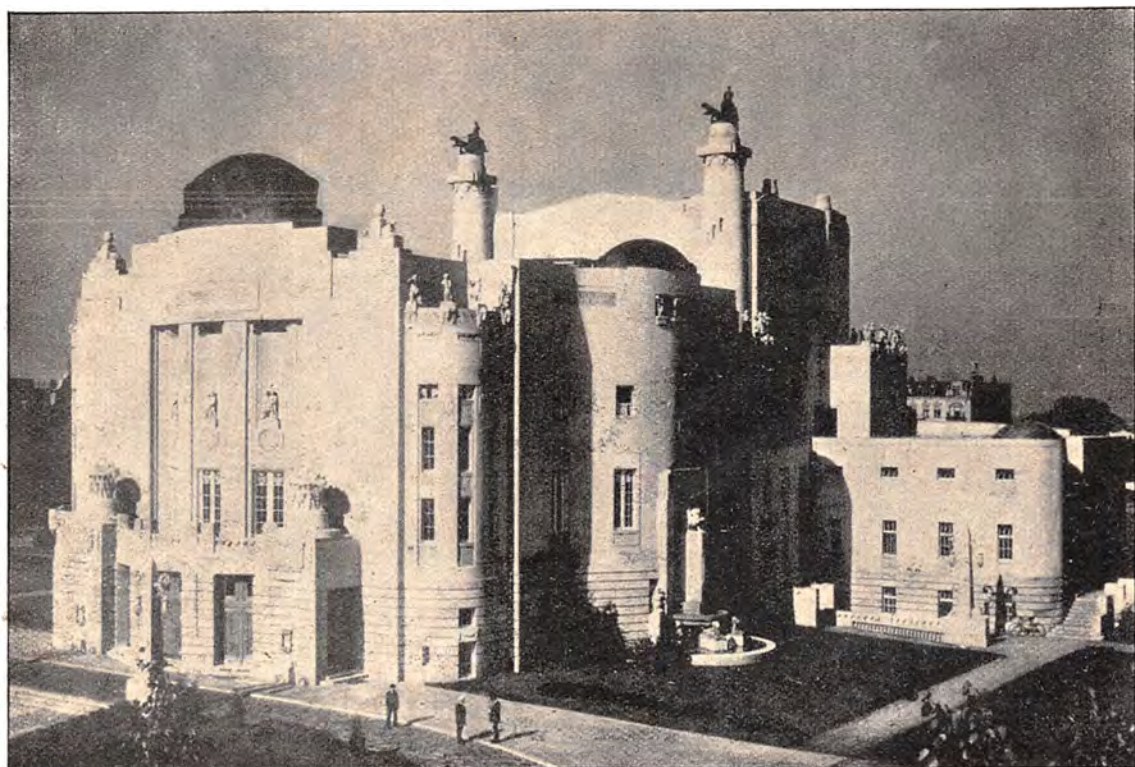
Svine-Slagtning paa Central Slagtehuset i Berlin.

Et Taganlæg i Genua. — I Genua er der oppe paa det flade Tag af en stor Nybygning indrettet en Have-Restaurant, der navnlig søges meget af Turisterne om Sommeren.

Maskefest i Sne. — I Schreiberhau var der midt i Januar Maaned arrangeret en Vintersportstest, til hvilken Deltagerne mødte maskerede. Ved denne Karnevalslystighed i det fri saas mange smukke og ejendommeligt kostumerede Grupper.

Det ny Teater i Cottbus. — Den tyske By Cottbus har faaet et nyt Teater, en udpraegtet moderne og ejendommelig Bygning, hvis arkitektoniske Skønhed er en Pryd for Staden.

Borgmester Hansen.

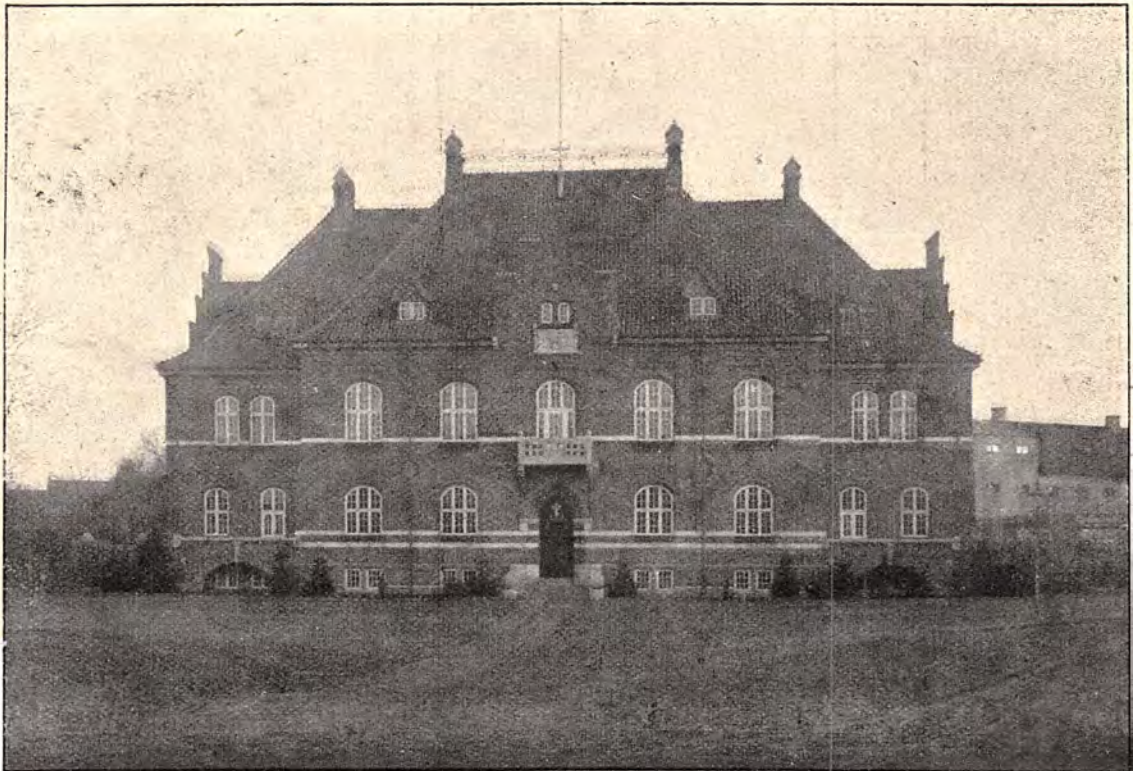
Holbæk nye Raadhus.

Holbæk har faaet et nyt Raadhus, som det længe har trængt til. Det indviedes d. 11. ds. ved en større Højtidelighed i Nærværelse af Kongefamilien. Det var en stor Dag for Holbæk, af hvis Honoratiores Borgmester *Hansen* paa Indvielsesdagen værdigt repræsenterede sin By.

Det nye Raadhus, af hvilket vi her bringer et Billede, er et efter Provinsforhold imponerende Bygningsværk, som Arkitekten, Hr. *Vilh Fischer* har Ære af. Den nye danske Raadhusbygning indre Indretning er fuldtud paa Højde med dens smukke og stilfulde Ydre. Lokalerne er rummelige og meget praktiske, og paa Udstyret er der ofret ikke saa lidt. Bag Hovedbygningen er der opført et moderne Arresthus med 21 hygiejniske Celler.

Over hele Komplexet er der Centralvarme og elektrisk Lys.

Raadhuset staar nu i ca. 250,000 Kr., hvoraf Amtet betaler de to Tredjedele, Holbæk Kommune den ene. To lokale Haandværksmestre, Tømrermester *Asmussen* og Murermester *Dithmer* har haft det store Arbejde i Entreprise og udført det til almindelig Tilfredshed.

Det nye Raadhus i Holbæk.

Ved Kristi Grav.

Enhver dansk Jerusalemsfarer kender det gamle danske Ægtepar, som i 15 Aar har bevogtet Kristi Grav udenfor Jerusalem. Overleveringen udpeger et helt andet Sted end det, hvor den hellige Grav nu ligger. Den berømte General Gordon kunde imidlertid ikke faa Traditionen til at p asse med Bibelen; han mener at have fundet Stedet udenfor Jerusalem, hvor der baade var Urtegaard og en Grav inde i Klippen, samt en hovedpandeformet Høj.

Dette overordentlig ejendommelige Sted har i lang Tid v eret vogtet af Danskeren *Peter Beckholdt* og hans Hustru, der har dyrket Urtegaarden og selv boet i N rheden deraf.

Sidste Aar d ede Hustruen og blev begravet paa Sions Bjerg. Manden er vendt tilbage til Danmark og bor nu i K benhavn.

Peter Beckholdt og hans Hustru.

Den hellige Grav.

Oschinensøen ved Randersteg i Nærheden, en af de smukkeste Søer i Schweiz.

Den smukke Miss Eis,
hvis Vampyr-Dans i Cirkus har haft noget af Sensationens Duft over sig.

Vampyrdans i København.

Medens den yndefulde, men for stærkt opreklamerede Rita Sacchetto maatte friste en ret ublid Skæbne i København, hvor hendes Optræden i Ordets egentligste Forstand kun blev en stakket Dans, har et nyt, moderne og raffineret Verdensnummer, der ogsaa kaldes Dans uden egentlig at være det, afgjort slaet an i Hovedstaden. Det er Miss Alice Eis' og Mr. Herbert French's „Vampyrdans“, som for Tiden begejstrer Fauteuil- og Logepublikum'et i Cirkus Variété, og som virkelig har ikke saa lidt af Sensationens Duft over sig.

Mr. French har selv komponeret det virkningsfulde mimo-plastiske Nummer paa Grundlag af et Digt af Rudyard Kipling og et Maleri af Burne-Jones. Og i den nydelige Miss Alice Eis, en 20aarig New Yorker-Skønhed, som paa Scenen er af en grim og dekadent Ynde, har han været saa heldig at finde en Scenekunstnerinde, der til Fuldkommenhed evner at give saavel

mimisk som plastisk Udtryk for Vampyrens besnærende Magt over sit Offer. Hele Nummeret er sat op med en Realisme, der slaar, og som forekommer et dansk Publikum yderliggaaende.

Siden Mr. French for to Aar siden startede „Vampyrdansen“ i New York, har Nummeret oplevet at faa 8 Kopier. Saavel i Amerika som i London, Petersborg, Moskou, Wien og over hele Tyskland har Pressen beskæftiget sig indgaaende med Miss Eis og hendes medspillende, der bl. a. har optraadt for Kong Alfons og Ex-Kong Manuel.

Udenfor Scenen er Miss Eis, af hvem vi bringer et smukt Billede, af stor, Charme. Der er ikke Spor af Grumhed i hendes Miner eller Blik. Tværtimod. Al Grumheden gemmer sig. Hun bliver en nydelig ung Pige — der vakte ikke ringe Opmærksomhed paa det store Karneval i Odd fellow Palæet og Kasino.

Never mind.

Engelskmænd i Indien.

Fra Korea.

Prins Tsin⁷Pomm Yi's Selvmord.

Telegrafen har meldt Verden over, at den forhenværende koreanske Gesandt, Prins Tsin Pomm Yi, har begaaet Selvmord af Sorg over at se sit Fædreland omdannet til japansk Provins.

Hvilken dyb Fædrelandskærlighed ligger der ikke i denne for moderne Europæere uforstaaelige Handling, hvilken klar Resignation og Mod

Kung-fu-tse, den store kinesiske Lærde, der gennem Aartusender har givet Østasien sit Præg, siger i en af sine Skrifter: „Det overlegne Menneske, den der vil udrette noget stort, maa føle sin Tid inde; hvis Betingelserne for hans Plan ikke er til Stede, bør han gaa bort“. — I Overensstemmelse hermed har sikkert hin afdøde Gesandt besluttet at dø. Han indsaar kun altfor klart, hvor knu-

Ung koreansk Dame.

sende overlegne Japanerne var og hvor urimeligt haabløst det vilde være for ham at prøve paa at vække Oprørsaaenden hos hans stakkels degenererede og upraktiske Landsmænd. — Vi gengiver her nogle Billeder fra den ulykkelige Prins' Hjemland. Det første af dem forestiller en lille nydelig koreansk Dame, der — som det er Sæd

og Skik i Orienten — ligger paa Gulvet. Den unge Dame er ifærd med at male en Kakimono (en Vægprydelse).

Vort andet Billede er knapt saa hyggeligt. Man ser paa det fire koreanske Fanger, de tre af dem med tunge Aag om Halsen. Ubevægelige og med resignerede Udtryk, hengiver de sig i deres triste Skæbne. —

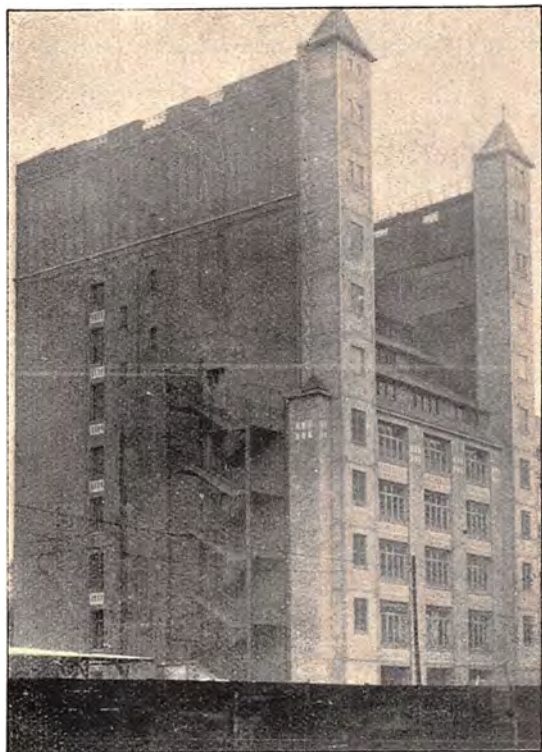
Koreanske Fanger.

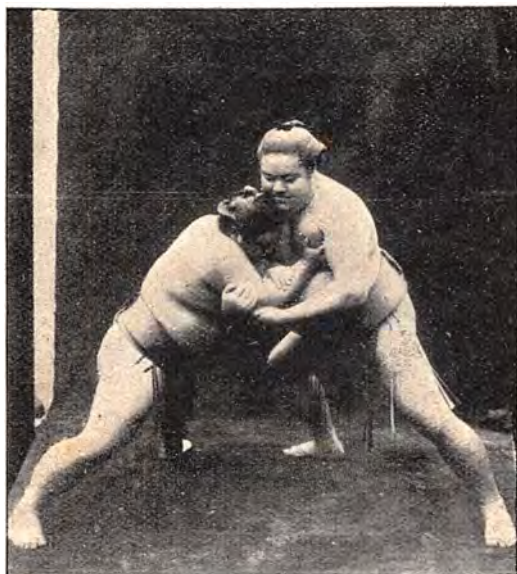
Kineseren Dr. Chiee, der fornylig har erhvervet Doktorgraden ved Universitetet i Berlin.

Verdens største Dreadnought. — Den engelske Flaade har faaet en ny Dreadnought, „Neptun“, det største Panserskib af denne Type, som hidtil er bygget. Dets Kommandant er Admiral Sir Bartholomè. „Neptun“ er baade længere, bredere, sværere, hurtigere og stærkere armeret end noget andet Panserskib af samme Klasse.

Berlins første Skyskraber. — Det største Hus i Berlin er Auer-Selskabets Fabrikbygning. Skyskraberen er paa 10 Etager over og 3 Etager under Jorden.

De to berømteste japanske Brydere, Hr. Kuniyama og Hr. Stidachiyama under en Juyitsus-Match.

Fhv. Proprietær C. M. Nybye.

Kendte Mænd.

En særlig i Nordjylland kendt og ansét Mand, fhv. Proprietær *C. M. Nybye* til „Øland“ er afgaaet ved Døden i Thisted, 84 Aar gammel. Afdød, der var Ridder og Dannebrogsmænd, indtog i en Menneskealder en førende Stilling i Thisted Amdsraad. Han var endvidere Formand for Thisted Banks Repræsentantskab.

Fhv. Distriktslæge i Odder *J. Chr. Snitker-Pedersen* er død i en Alder af 85 Aar. Han deltog som Underlæge i Krigen 49—50 Efter sit 25 Aars Jubilæum i 1906 tog han sin Afsked, men blev boende i Odder, hvor „den gamle Distriktslæge“ var ualmindelig vellidt.

Stadsingeniøren i Nakskov, *N. Ishøj* er død, nogle og halvfjerds Aar gammel. Ishøj, der tidligere var Stadsingeniør i Ringsted, havde været ansat i Nakskov siden 1898.

Fhv. Distriktslæge J. Chr. Snitker-Pedersen.

Guldbryllup.

Ethæderværdigt gammelt Ægtepar, Arbejdsmand *Hans Nielsen* og Hustru i Korsør har fornylig kunnet fejre deres Guldbryllup.

Efter et langt og arbejdsomt Liv er de to gamle Menneskers Løn kun den, at de kan sidde i deres eget lillebitte Hus — det mindste Beboelseshus i Danmark — og nyde en beskeden Alderdomsunderstøttelse Paa Guldbryllupsdagen indløb der fra Kongen en Gave paa 40 Kr.

Hans Nielsen og Hustru.

Fot. Ryland, Korsør.

Stadsingeniør N. Ishøj.

Dødsfald.

I den høje Alder af 87 Aar er Ekscellencen Geheimeraad *P. Vedel* afgaaet ved Døden. Han var en betydelig og fin Personlighed, som mér end en Gang har spillet en Rolle i vort Fædrelands Historie. I 1858 ombyttede han sin Virksomhed som juridisk Professor med Posten som Kontorchef i Udenrigsministeriet. 1864 blev han Ministeriets Direktør, og denne meget indflydelsesrige Stilling beholdt han, indtil han i 1897 trak sig tilbage paa Grund af sin Alder.

Det er sikkert med Rette, at man har tilskrevet Vedel Hovedæren for den besindige Politik, Danmark førte efter Sammenbruddet i 1864. Han udfoldede gennem Aarene

meget diplomatisk Snille for at virke henimod en god Forstaaelse med Tyskland. Og at Danmark ikke lod sig lokke paa gale Veje i 1870, da

der forelaa et fransk Alliancetilbud, kan man takke Direktør Vedel for.

Geheimeraad *P. Vedel*.

Fra den nye Fælledpark.

Der arbejdes med stor Iver paa Fuldendelsen af Københavns nye Fælledpark. Fornylig opstilledes Talerstolen, en stor Rullesten, som er fundet i Lammeparken og som nu er blevet tilhugget. Ved store Folkemøder er det Meningen, at Talerne herfra skal henvende sig til Mængden. Paa vort Billede af den ejendommelige Talerstol sès nogle Medlemmer af Dansk Spejderkorps.

Carl Emil Petersen — en dansk Haandværkssvend, der har gaaet Jorden rundt to Gange uden en Skilling i Lommen. Hr. Petersen har ialt gaaet saadan noget som 25,000 danske Mil og har været 13 Aar om det. Sine Indtryk fra disse Vandreaar har han samlet i en nylig udkommen, kvik og underholdende lille Bog: „Jorden rundt to Gange“, en rigt illustreret og i sin Stil meget fordringsløs Rejseskildring.

„Hver 8. Dag“s Havetidende.

Om Blomster, Frugt og Køkkenurter.

Vejledende Notitser af Havebrugskandidat Chr. Brinch.

IDEEN TIL HAVEANLÆG menes at stamme fra Orienten; men paalidelige Beskrivelser har man først Aar 534 f. Kr. Plinius den Yngre har udførlig beskrevet Haverne ved sine egne to Villaer i Rom, *Laurentium* og *Tuscum*, af hvilke Beskrivelser det fremgaar, at de i meget lignede de, den franske Havekunst senere frembragte.

I Italien blev der anlagt mange Haver i Kejsertiden; men i det øvrige Europa var Havekunsten næppe kendt paa denne Tid.

Først i det 16. Aarh., under Frantz I, begyndte man i Frankrig at „bygge“ Haver i samme ret smagløse Stil som de gamle romerske, men først et Aarhundrede senere skabte Ludvig den 14des berømte Hofgartner *Andrè le Nôtre* en ny Havestil, den saakaldte franske, der er karakteristisk ved sine symmetriske Figurer, snorlige Gange og skarpe Vinkler. Træerne er anbragt i regelmæssigt formede Kvarterer, og de enkelte Træer holdt strængt under Kniven og Saksen. Lange Alléer og kunstigt udklippede Træer og Buske — navnlig Tax — var meget yndet. Langs Gange og Rabatter fandtes skarpt klippede Hække af Buxbom, Liguster og Tax.

Alléerne — hovedsagentlig bestaaende af Lind — blev klippede i allehaande kunstige Former — Frihed taaltes ikke, den passede sig ikke under en saa enevældig Hersker som Ludvig den 14de, sagde le Nôtre.

De „franske“ Anlæg var endvidere rige paa kostbare, kunstige Vandspring, Efterligninger af græske og romerske Templer; Marmorstatuer fandtes i hundrede Tal i de større kongelige Anlæg, og i lange Rækker af Løvhytter var ofte anbragt automatiske Eremitter.

Blomsterpartiet, det saakaldte Parterre, var ofte flere tusinde Kv. Alen stor og langt fra let at holde smukt vedlige, da man paa dette Tidspunkt var forholdsvis sparsomt forsynet med Blomster. Som Ornamenttræer i disse Partier anbragtes de store, hundredaarige Orange-, Myrthe- og Laurbærtræer, der atter flyttedes ind i Drivhusene om Vinteren.

Stilen var imidlertid kun i Mode en forholdsvis kort Tid — næppe en Menneskealder — og her i Landet findes kun Rester af den i Frederiksborg og Fredensborg Slotshaver samt i enkelte Herregaardshaver.

Den *Haveanlægsstil*, som derefter blev moderne, havde sin Hjemstavn i Kina og blev - i Midten af det 17de Aarh - beskrevet af den engelske Arkitekt *Chambers*, som havde set disse Anlæg ved de kejserlige Paladser i Kina.

Stilarten adskiller sig ikke i væsentlige Ting fra den senere, mere bekendte, „engelske“ eller „Landskabsstil“, for hvilken den var en naturlig Forløber. I alle Henseender, saa at sige, var den en komplet Modsætning til den franske; som denne var stiv og aristokratisk, var hin bøjelig, fri og demokratisk. Den engelske Maler *William Kent* anlagde, fra 1725 til 1730, de overordentlig smukke Parker paa Carlton-House, Claremont, Essex og Rousham, med den „kinesiske“ Stil som Grundlag, men dog paa mange væsentlige Punkter afvigende fra denne; men den egentlige „engelske“ Haveanlægsstil daterer sig dog navnlig fra den engelske Gartner *Browns* (1750).

I denne Stils første Periode lagde man særlig Vægt paa, at alt i Anlægget kunde tale til Følelsen, og man yndede fornemmelig det sørgmodige, det, der stemte til Melankoli. Træer og Buske med mørkt Løv og hængende Grene, græske Ruiner, omgivne af slyngende Planter og vilde Blomster, var særlig yndede. Siddepladserne var ofte indrettede i hule Træstammer anbragt paa ensomme Steder og påskrevet sørgmodige Vers, som kunde minde om Fortrængeligheden. Man gik endog saa vidt i dette sygelige Sværmeri, at man plantede døde Træer, der saa kraftigt som muligt skulde minde om Dødens gustne Haand.

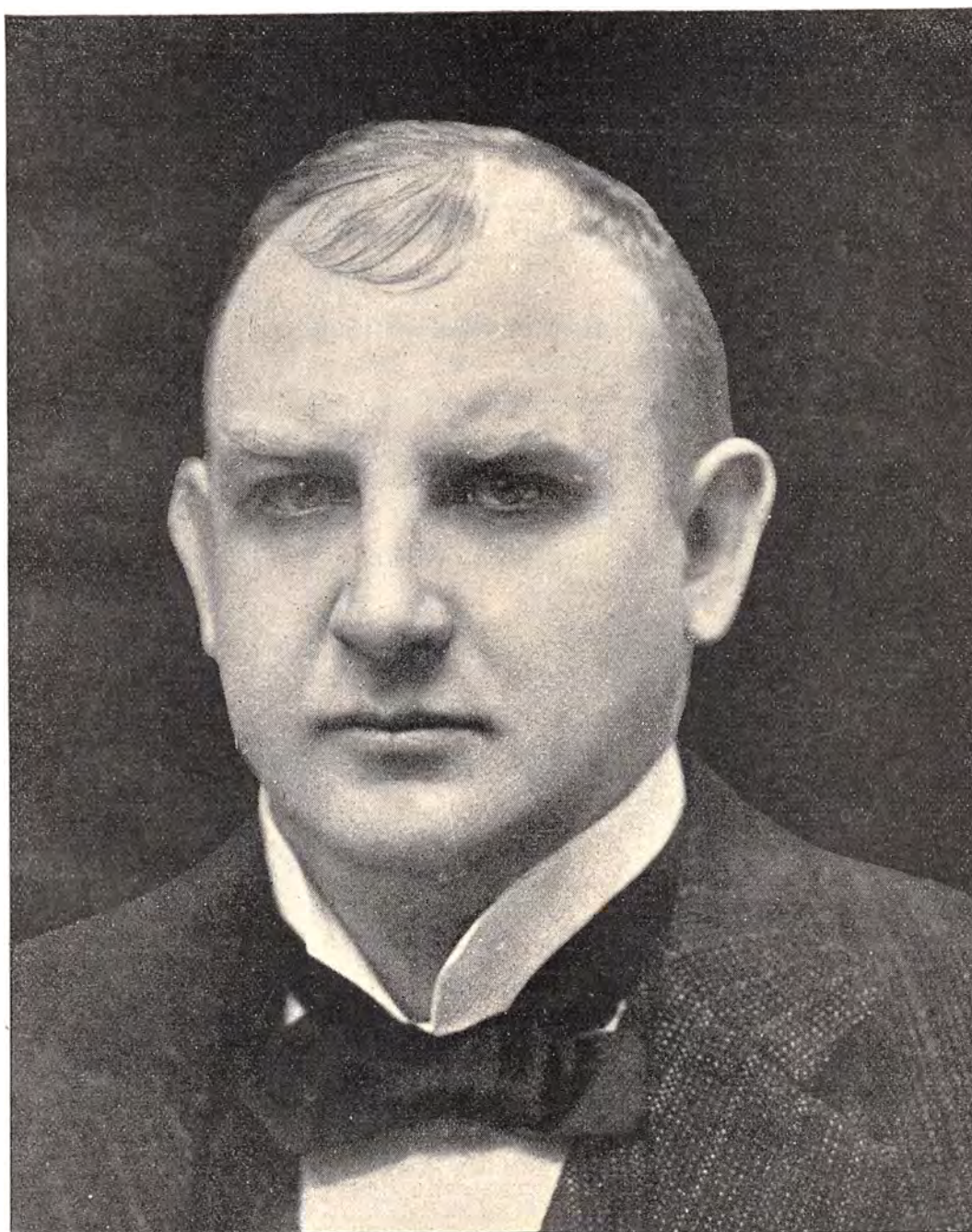
Landskabsstilen, saaledes som den praktiseres i vore Dage, søger at drage størst muligt Udbytte af den omgivende Natur, saaledes at Anlægget faar mest muligt af dennes Karakter og alt kunstigt søges undgaet. Stilen er særlig karakteristisk ved store Græsplæner, formede af bløde, slyngede Linier.

HVER 8 DAG

Nr. 19.

5. Februar 1911.

17. Aarg.

Skuespiller *Peter Fjelstrup.*

Fot. Newland.

Hos Peter Fjelstrup.

Det danske Smil og de kære Penge.

Paa sin Vandring over de københavnske Scener er Skuespiller *Peter Fjelstrup* nu naaet til Det ny Teater, hvor han for Tiden optræder som Gæst i den kvikke, franske Operette „De smaa Michuer.“

Navnet Fjelstrup genkalder i Ens Erindring en Række Billeder fra Dagmar-teatret, saaledes som dette var i sin gode Periode — da *Anna Larssen* henrev Publikum ved sit Talents fine Ynde, da *Fjelstrup* allerede ved sin Tilsynekomst kaldte Latteren frem, og da *Martinius Nielsen* som en Scenens Napoleon Gang paa Gang førte sine Tropper til Sejr. Saa var det, Tvedragtens Aand holdt sit Indtog og splittede den vel sammenspillede Trup, der havde fæstnet Dagmar-teatrets Fysiognomi i Publikums Bevidsthed. „De otte“ udvandrede til Norge. Og siden denne i dansk Teaterhistorie ret bedrøvelige Begivenhed har Teatret i Jernbanegade egentlig aldrig rigtig faaet sit Ansigt i de vante Folder igen.

For Peter Fjelstrup blev „De otte“s Kristianasæson Indledningen til en længere Tids Udlændighed. Der kunde godt skrives en hel Krønike om „Peter i det fremmede“. Den vilde komme til at rumme saavel muntre og grinagtige som triste og sørgmodige Kapitler. Men interessant og lærerig vilde denne færende Komediants Vandrebog blive. Fjelstrup er nu blevet saa vant til at turnere i Skandinavien og Finland, at Rejse-lysten er gaaet ham i Blodet. Og naar man engang imellem ser ham som Gæst, er det en Fornøjelse, der sjældent varer ret længe. Det er ingeniunde, fordi vi ikke har god Brug for denne fødte Komiker herhjemme, hvor Folk af hans Kaliber saa vist ikke hænger paa Træerne. Naar lige undtages det kongeliges *Olaf Poulsen*, der i ensom Majestæt troner som vor komiske Førstekraft, er Fjelstrup vel nok, Side om Side med *Sofus Neumann*, vor mest populære Repræsentant for Humor paa Scenen (Forstadsteatrene fraregnet).

Hvorpaa beror det nu, at vi ikke til

Stadighed kan have Fjelstrups pudsige Komikerfremtoning slentrende rundt indenfor det københavnske Teaterliv? Al Ære og Respekt for en virkelig morsom og fornøjelig Skuespiller som *Cajus Bruun*, — „Fjelle“ har han ikke evnet at erstatte Dagmar-teatret.

Det fornuftigste vil være at lade Fjelstrup selv give Besked. For Tiden er han at træffe ude i sit stilfulde, moderne Hjem i St. Thomas Allé, hvor han med vanlig Elskelighed modtager „Hver 8. Dag“s Medarbejder.

„Saa er man her igen!“ udbryder Fjelstrup og skænker Whisky op med rund Haand. „Foreløbig binder mit Engagement mig kun 15 Aftener til Det ny Teater, hvor jeg jo optræder for første Gang. Men Direktør Lindstrøm har Prolongationsret, saa det kan jo godt være, at han beholder mig noget længere, hvis nu „De smaa Michuer“ trækker. Saadan noget ved man jo aldrig, vel?“

„Hvorfor slaar De Dem ikke til Ro her i København, hvor De har Deres store Publikum, og hvor De dog altid har været noget af et Kælebarn?“

„Det skal jeg saamænd sige Dem, kære Mand. Der er jo noget, der hedder *pecunia*. Jeg har Tilbud om den højeste Gage, der kan gives en Skuespiller herhjemme. Men det er ikke noget i Forhold til, hvad jeg kan tjene ude og som Gæst her i Byen ved Lejlighed. Og da jeg nu engang har Lyst til at se mig om i Verden og spille Komædie for et skiftende Publikum... ja saa tager jeg naturligvis min Chance, rejser og faar det godt betalt.

De taler om mit Publikum her. Ja, nu har jeg været Skuespiller i 26 Aar — jeg holdt 25 Aars Jubilæum i Fjor — og naturligvis kender Folk mig. Men i Aar er det 25 Aar, siden jeg begyndte at optræde i Sverrig og Norge. Dér har jeg ogsaa et stort Publikum. Hvorfor skulde jeg ikke regne med *det*?

Jeg forsikrer Dem, at jeg ikke kan komme inden for Døren, før jeg har Engagements-tilbud fra Udlandet. Her er òt om en Tournée gennem Sverrig med en Direktør *Rüdings*. Og her er Tilbud for kortere Tid fra to andre svenske Selskaber. Jeg har lige optraadt i Helsingborg. Og i Julen var jeg i Göteborg, hvor min Direktør ved Afskeden skænkede mig en original *Ivar Arosenius*, som hænger dér paa Væggen. De véd, at den Malers Ting er godt oppe i Pris for Tiden. Se her, fra Kunstnerne ved Bergens nationale Scene, en dejlig Sølvcigaretæske med Insription . . ja, det maa dog være Vidnesbyrd om, at de Folk kan lide mig. Ellers gav de mig dog ikke Gaver ovenikøbet, naar jeg har mine 150 Kr. pr. Aften for at optræde, vel?

Forrige Sæson, da jeg var med i „Efteraars-Manøvrer“ paa Kasino, kom Oprettens Komponist Emmerich Kalman jo herop. Og se blot her, hvad han skriver paa sit Fotografi, som han gav mig til Erin-dring: „Dem lieben, grossartigen, einzigen Reserveleutnant Hrr. Peter Fjelstrup in auf-rigtiger Dankbarkeit.“ *Einzigen* er ikke ilde vel? Jeg tør ogsaa nok sige, at der ingen andre Steder blev lavet saa meget ud af den Reserveleutnant som her — det er ham, der synger Visen om „Min Ven Hr. Levy,“ husker De. Kalman vilde have haft mig baade til Berlin og Wien med den Rolle.

Og maaske lader det sig gøre. Jeg havde — i al Beskedenhed og uden at præ-tendere noget — ikke det mindste imod at forsøge mig med et Par gemytlige Roller baade paa Tysk og Engelsk. Rejse er jeg jo vant til. Der er ingen Skuespiller i Skan-dinavien, som har turet mere rundt end jeg. Dette lille Amatørbillede, som De gerne maa reproducere, er taget den varmeste Solskinsdag i mit Liv. Det er paa Mittel-havet. Jeg sidder i en Hængekøje og er ligesaa stille falden i Søvn.“*

„Hvorledes tager de hjemlige Forhold sig ud for Dem, der saa jævnlgt har Dem paa Afstand?“

„Nu har jeg været borte i 7 Maaneder. Og jeg har den Opfattelse, at der ikke er

saa mange, der lærer nu, som tidligere. Pu-blikum skulde sætte en Smule Pris paa dem, der kan faa det til at lé — paa ærlig Vis. Det danske Smil forekommer mig at være stivnet.

Teaterforholdene synes mig i Øjeblikket slet ikke i den Grad lokkende, at man straks maa sige til sig selv: Død og Pine, her skal du slaa dig ned. . .“

„Se nu til *Cornelius*, han har dog faaet et meget fordelagtigt Arrangement med Det kgl.“

„Jah, men Sangere kan man ikke sammenligne sig med. De har et kosmopolitisk Maal og kan „slaa et Slag“, hvor det skal være . . . Næh, man gør sig jo sine Be-tragtninger, naar man kommer meget om-kring. Særlig har jeg ofte tænkt paa, at baade i Sverrig og Norge bliver man *kri-tiseret* paa en helt anden Maade end her-hjemme. Kritiken følger Scenefiguren, baade som den er fra Forfatterens Haand, og som man selv har udformet den. Ens Fejl og Ens Fortrin betyder En mere, end man er vant til det. Man lærer kort sagt noget af Kritiken. Og det er vel det Udbytte, man skulde have, naar man har tegnet sin Maske baade med Blyanten og sine Tanker.

Se, det var Kritiken. — Hvad angaar Publikum, saa er Folk saavel i Sverrig som i Norge galantere mod deres egne og galantere mod deres Gæster end vi herhjemme.

Jeg er saamænd dansk med Liv og Sjæl. Men i de sidste 15 Aar af mit Liv er jeg unægtelig blevet et Stykke af en Cosmo-polit. Og her er det ikke længer som i gamle Dage, naar vi med munter Skæmt gik til vores Arbejde.“

„Hvorledes stiller De Dem til Konstellationen Det kongelige og Peter Fjelstrup?“

„Jeg stiller mig slet ikke mere! Efter at Direktør Einar Christiansen bød mig det højeste, der kunde være Tale om, har jeg slaaet de Tanker ud af Hovedet. Hvad kan det nytte, at man kan tjene 10,000 Kr., naar man skal bruge 30,000 — og kan gaa hen og tjene dem et andet Sted.

Næh, de kære Penge, de kære Penge!“ slutter Fjelstrup og slentrer op over Gulvet.

Niels Th. Thomsen.

*) Se Side 441.

Hollands Dronning Wilhelmina med Gemal.

Holland og Stormagterne.

Det hollandske Kongeslot i Haag.

Det lille fredelige Kongerige Holland er blevet anbragt paa en i politisk Henseende meget udsat Post ved dets Beliggenhed med Tyskland til Nabo og England til Genbo.

Ikke desmindre har Dronning Wilhelmina og hendes nærmeste Forgængere paa Tronen bevaret et fredeligt Forhold til Stormagterne og ved en klog Politik holdt sig udenfor alt det Kævl, der i mange Aar har kendetegnet Forholdet mellem Tyskland og England; men nu synes Holland at have henledet Opmærksomheden paa sig og at have givet Anledning til en Diskussion af storpolitisk Karakter.

Aarsagen er det i Holland fremkomne Forslag om at befæste Vliessingen.

Til en Begyndelse var man tilbøjelig til at betragte det projekterede Fæstningsanlæg som en Forholdsregel mod tyske Overgreb, men senere er England og Frankrig blevet enige om, at Fæstningen vilde blive til Gavn for Tyskland.

Holland er for en Gangs Skyld blevet Genstand for en Opmærksomhed, der ikke er af det gode, men forhaabentlig driver de truende Skyer over.

G. H.

Fjelstrup paa Rejse.
En Solskinsdag paa Middelhavet.
Fjelstrup er falden i Søvn.

Prinsesse Marie Monumentet.

Det smukke Mindesmærke for den afdøde Prinsesse er udført af Billedhugger Carl Martin Hansen, assisteret af Arkitekt Brummer, der har tegnet Soklen. Monumentet tænkes opstillet paa Langelinje.

„Jordbundet“ — Rudolph Tegers Marmorgruppe, som Billedhuggeren har tilbudt Magistraten til Opstilling i Raadhuset.

Gemmi-Søen, bekendt for sin skønne Bellem Fjeldene, i Nærheden af Montreux.

Et ægte amerikansk Væddemaal.

Amerikanerne er bekendt for deres excentriske Væddemaal. Selv de unge Damer gaar ikke af Vejen for at realisere Paafund, der nok vilde forekomme de fleste af vore unge Piger temmelig halsbrækkende.

Saaledes væddede forleden en ung Koristinde ved et Theater i New York 100 Dollars paa, at hun vilde klatre tilvejrspaa Staal-skelettet af en Skyskraber, der var under Opførelse. Hun gennemførte sit Forsæt, og af lutter Glæde over at have vundet Væddemaalet opførte hun til Slut en vild Dans paa Skyskraberen's øverste Platform, 500 Fod over Jordens Overflade. —

Den franske Armé's nye Generalissimus.

I Stedet for General Tremeau, der i længere Tid har været syg, er den bekendte General Victor Constant Hichel blevet udnævnt til Generalissimus over den franske Armé. Vort Billede er taget under de sidste Manøvrer, som den nye Hærfører ledede med stor Dygtighed og Omsigt.

En Abe som Soldat.

Vort Billede forestiller en Abe, der tilhører et engelsk Regiment i Centralindien. Den er fuldstændig fortrolig med Vaabenbrug og opfattes af sine „Kammerater“ i Regimentet som et enestaaende Vidnesbyrd om Rigtigheden af Darwins Theorier.

Det er som bekendt blevet ret almindeligt i de senere Aar, at man paa de store Varietéer viser menneskelignende Aber, der tit er forbløffende godt dresseret.

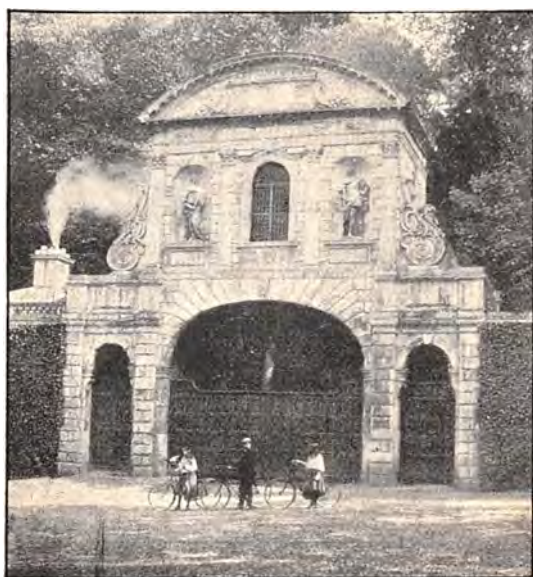
I Løbet af de to sidste Sæsoner har det københavnske Publikum set et Par saadanne velopdragne Menneskeaber i Cirkus Varieté. Den bedst afrettede af dem hed Moritz II; den gjorde et næsten uhyggeligt Indtryk paa Folk; saa forstandigt teede den sig. Forøvrigt er disse Abers Repertoire i Reglen skaaret over den samme Læst:

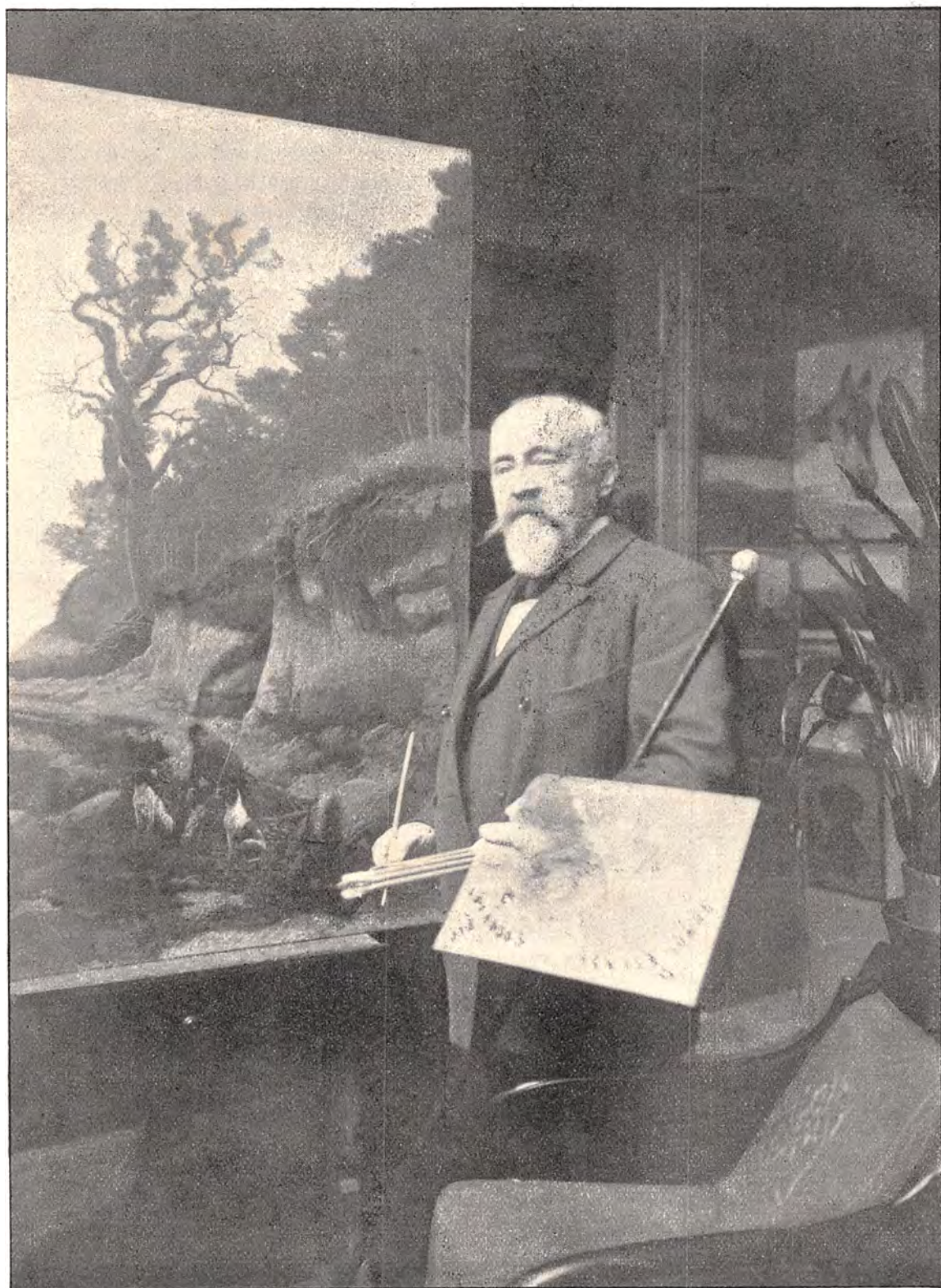
De spiser med Kniv og Gaffel, drikker af Glas, spiller Kort, kører paa Cycle, klæder sig sirligt af og gaar pænt i Seng. Men Aben her paa Billedet er et ganske anderledes Fænomen. Den vilde være en Formue værd for en Varietédirektør. Og en fantasifuld Skildrer af Engelskmændene i Indien som *Kipling* vilde kunne digte en Roman om den.

Den gamle „Temple Bar“ i London.

London har der været Planer oppe om at genrejse den gamle Port, Temple Bar, der engang var en af Hovedadgangene til City og laa for Enden af Fleet Street. I 1879 blev den fjærnet og genrejst som Indgang til en privat Ejendom.

Det smukke gamle Stykke Arkitektur er blevet behandlet med største Varsomhed. Porten er omhyggelig maalt op og tegnet, hver Sten er nummereret; man er med andre Ord naarsomhelst i Stand til at genrejse den paa dens gamle Plads; blot maa den først købes tilbage. For at løse denne Opgave er der nu nedsat en Komité.

Den bekendte Dyremaler **Simon Simonsen**, der fornylig fyldte 70 Aar.

Sønderbros Teater: „Dyden og Lasten“. Slutnings-Tableau af Cirkus-Akten.

Ugens Døde.

Admiral A. C. Bruun.

Den gamle Kontreadmiral *Carl A. Bruun* er afgaaet ved Døden i en Alder af 76 Aar. Den afdøde, der var kendt som en udpræget Personlighed og til Tider kunde føre et djærvt Sprog, naaede at afslutte sin militære Karrière som Kontreadmiral og Chef for Orlogsværflet. Han var Storkors af Dbg. og Dbmd.

Efter at han i 1899 havde taget sin Afsked, bevarede han stadig sin Stilling som Formand for Skoleskibet Georg Stages Bestyrelse. Sin Virksomhed indenfor denne omfattede han med levende Interesse. Og blandt de forskellige Sorger, der ramte ham paa hans gamle Dage, var Georg Stages Forlis en af dem, der tog haardest paa ham.

Borgmester Niels Nordow, der en halv Snes Aar beklædte Stillingen som Borgmester, Byfoged samt Herredsfoged over Horns Herred med Bopæl i Frederikssund er afgaaet ved Døden i København, hvor han boede efter at være bleven pensioneret. Afdøde, der var Gaardmandssøn og oprindelighed Nielsen, blev henvend 73 Aar gammel. Han begyndte sin juridiske Løbebane i Sø- og Handelsretten, kom i 1885 som Birkedommer til Fanø og var siden Herredsfoged paa Lolland.

Kaptejn C. F. A. v. Späth, fhv. Postmester i Stege og R. af Dbg. og Dbmd., døde fornylig i København i den høje Alder af 85 Aar. Ligesom Borgmester Nordow havde han efter mange Aars Embedsvirksomhed i Statens Tjeneste bosat sig i Hovedstaden for at tilbringe sine sidste Aar her. Kaptejn Späth var Postmesteren af den fine gamle Type. Som et Kuriosum kan anføres, at han var den eneste Indehaver af Chargen Hofjunker,

Inspektør Harald Hansen.

Ugens Døde.

Den afholdte Inspektør *Harald Hansen* ved Folke-teatret er død, 63 Aar gammel. Han var en Broder til afdøde Etatsraad Peter Hansen og Doc. Adolph Hansen.

Ganske uventet er Redaktør *Seyr Kjeldskov*, Journalistforeningens Næstformand og Lederen af et omfattende Provinskorrespondancebureau, afgaaet ved Døden. Kjeldskov, der var en ægte arbejdende og faginteresseret Journalist, blev kun 52 Aar.

Redaktør Seyr Kjeldskov.

Skoleinspektør Larsen.

En kendt Københavnner, Gross. *Julius Levin* (populært kaldet Massage-Levin) er pludselig død ved et Hjerteslag, der ramte den kun 47-aarige Grosserer paa aaben Gade. Afdøde, der var et lyst Hoved, drev Agenturforretning for Termin-Firmaer og spekulerede i Guldmineaktier med meget vekslende Held.

Af Dødens rige Høst skal vi endnu nævne Skoleinspektør *J. E. Larsen*, Brønshøj, og Forlagsboghandler *O. Prieme*, København.

Grosserer Julius Levin.

70 Aar.

Skoleinspektør *F. Leth Hansen* har fejret sin 70 Aars Fødselsdag. Han er navnlig Offentligheden bekendt som Forfatter til det indtagende Skuespil „Ungdomsleg“, der i sin Tid gjorde stor Lykke paa Dagmar-teatret. Den gamle Herre er en hyppig Gæst i Det kgl. Teaters Parket. Og den Iver, med hvilken han følger Forestillingerne, kunde tyde paa, at han endnu omgaas med Planer om dramatiske Arbejder.

Forlagsboghandler Prieme.

Skoleinspektør Leth Hansen.

Dyrebeskyttelse i Paris.

„Vær god imod Dyrene“.

For kort Tid siden er der rundt omkring i Paris blevet anbragt Opslag, gennem hvilke Foreningen til Hestenes Beskyttelse opfordrer Pariserne til at være god imod Dyrene. Det Opslag, som ses paa vort første Billede, anbragtes allerede for nogen Tid siden. Ifølge en Dyrevens Testamente saa den parisiske Dyrebeskyttelsesforening sig i Stand til ved alle vanskelige og stejle Færdselsaarer at opstalde Reserveheste. Disse tjener saa som Assistance for tungtbelæssede Vogne, der forspændes med 3 eller 4 Heste, alt efter som Situationen kræver det.

En Station for Reserveheste.

Arabiske Kvinder.

HVER 8 DAG

Nr. 23. 5. Marts 1911. 17. Aarg.

Skuespiller *Johannes Poulsen.*

Fot. Julie Laurberg & Gad.

Hos Hr. Johannes Poulsen.

Et Interview paa Sengen.

Er Johannes Poulsen ikke en Lykkens Yndling? Ung, talentfuld og elegant — næsten ved at være sin Tids *førende* unge Gentleman. Beundret af kunstforstandige, tilbedt af Damerne, der bare synes, at hans lidt skæve Mund er en Charme mere.

I én af sine nyeste Roller — som Grev Rose i Fru Karen Bramsons „Kongemagt“ — har han lige gjort stor Lykke. Tal blot med Folk, der har været henne at se det Stykke: Gudbevares, Mantzius er interessant som den vege, sværmeriske Konge med det lovlig lange blonde Haar. Han minder om Sarah Bernhardt som „Ørneungen“. Og Hofman har saamænd forstaaet at tage en moderne demokratisk Minister lige paa Kornet. Men Johannes Poulsen som Greven — det er dog Aftenens mest opmuntrende Oplevelse. Man synes blot, det er kedeligt, at denne fuldblods Aristokrat, saa overlegen i sin Klogskab, saa knivskarp i Repliken, ikke har mere at sige. Fru Bramson kunde gerne have skrevet lidt mere til ham og lidt mindre til en af de andre!

Hvem vil Publikum for Øjeblikket hellere se et Billede af eller læse en Artikel om end Johannes Poulsen? „Hver 8. Dag“ mener da at imødekomme et Ønske, som navnlig vore Læserinder sikkert gerne vedkender sig, naar vi bringer et Interview med den stilfulde unge Scenekunstner — der for Vinteren har taget Ophold paa Hotel d'Angleterre.

„Det er 2. Sal, Nr. 206“, siger Portier'en. Jeg gaar op med Elevatoren og banker paa. „Kom ind!“ Ja tak; det er godt nok; men Døren er aflaaset. Et Øjeblik, Nøglen drejes om — og jeg ser Hr. Poulsen i dybeste Negligé hoppe op i sin Seng. „Hvad-

fornoget, er De daarlig?“ — „Ja, det er bare lidt Influenza. Jeg ligger om Dagen, men spiller alligevel om Aftenen.“ — „Hvorfor melder De Dem ikke syg?“ — „Det synes jeg ikke, man kan. Har De egentlig nogen Anelse om, hvad det koster Teatret at maatte spille paa rød Plakat. Blot de Gange, *Olaf* nu for nylig var syg, kostede Teatret adskillige Tusinde Kroner.“ — „Og saa ligger De her og filosoferer?“ — „Ja, jeg tænker bl. a. paa, hvor storartet det er at bo paa Hotel. Bare trykke paa denne elektriske Pære over Hovedgærdet. Og fluks kommer alt, hvad man ønsker. Det er dejlig nemt . . .“ „Og dyrt!“ — „Næh, slet ikke. Det er meget dyrere at føre Hus. Tænk blot paa alle de ubegribelige Udgifter, et Hjem sluger. Her betaler man bare nede paa Kontoret hver Maaned — og saa sørges der for alt!“ — „Spiser De ogsaa her?“ — „Næh, kun om Morgen . . . et Par Æg, lidt ristet Brød og Frugt.“ — „Frugt, om Morgen?“ „Ja, naturligvis Frugt om Morgen. Det smager ikke videre godt, hvis man har drukket meget Whisky om Aftenen, men til Gengæld har man slet ikke Lyst til Whiskyen, naar man spiser Frugt.“ — „Er De udpræget Vegetar?“ — „Næh, ikke fanatisk. Naar man kommer ud, er det jo lidt vanskeligt at gennemføre. Jeg mener kun, at man ikke skal spise Kød hver Dag, fordi det ikke er Menneskets naturlige Næring. Jeg mener ogsaa, at man godt kan ryge og drikke Vin; man maa bare vide, hvad disse Nydelser *koster* En. Hvad andre Mennesker mener om den Ting, er mig oprørende ligegyldigt. Jeg véd bedst selv, hvad jeg kan gøre eller ikke gøre, naar jeg ønsker at bevare mit Helbred.“

„De er ivrig Sportsmand, ikkesandt, og for Tiden er Bilismen Deres store Lidenskab?“ — „Ja, jeg kører jo en Del; men forresten ikke meget herinde i Byen. Det er min Bil ikke beregnet til. Folk staar stille og betragter den, naar jeg kommer. Og Drengene er begejstrede over den, naar jeg holder et eller andet Sted. De synes, den er et pragtfuldt Stykke Legetøj. Og det er den forresten ogsaa. Det er en Væddeløber, der har vundet flere Præmier. Den har slet ikke været videre dyr. Og Benzinen koster jo kun 12 Øre Potten. Med 10 Potter kan man godt køre til Helsingør. Saa det er da ikke noget svimlende Forbrug. Her skal De se mit Førerbevis — med Portræt og det hele. Man skal køre en Maaned, hvad enten man har særlige Anlæg eller ej, før man kan faa det.“

Saaledes passiarer vi om løst og fast, indtil jeg pludselig kommer i Tanker om, at dette skal være et sagligt Interview, og spørger Hr. Poulsen:

„Hvilke Erfaringer har De nu gjort ovre paa Det kgl. Teater?“

„Jeg har gjort den Erfaring, at det er en ganske dejlig Scene at tale paa. Jeg vover at paastaa, at den er meget bedre end Dagmarteatrets. Og Akustikken i Det kgl. er efter min Mening udmærket. Det er rigtigt nok, at det kræver sin særegne Teknik at spille Komædie derovre. Hemmeligheden er at lægge sit Organ op i et helt andet Niveau end det daglige og alligevel faa Ordene til at klinge ganske naturligt. Men hvert eneste Teater kræver en bestemt Teknik. Det er ikke noget, der er særegent for Det kgl. Fejlen er den, at Afstanden mellem Publikum og de optrædende er for stor. Naar noget foregaar paa for lang Afstand fra En, svækkes Interessen for det uvilkaarligt. Nu gør det f. Eks. et stærkt Indtryk paa mig at læse, at Kaptajn Bruns Søn er styrtet ned fra en 4. Sals Trappeafsats her i Nærheden. Hvis det var i Bagindien, at en Dreng var styrtet ned

under lignende Forhold, vilde det jo ikke røre mig Spor. Interessen er med andre Ord proportional med Afstanden. Og saadan ogsaa i Teatret. Efter min Mening vilde Det kgl. blive et ganske ideelt Skuespilhus, hvis man fjernede Prosceniet, byggede Scenen helt frem over dettes Plads, fyldte de kedelige tomme Rum under Konge- og Hofdameløjerne ud med Loger og føjede et Par Rækker til første Parket. Endvidere skulde der hele Vejen rundt nede paa Gulvet laves lukkede Loger, ligesom i „Théâtre français“ — hvor Damer kunde sidde med Hat paa og skyde Logegitteret op og i efter Behag. Der har De *min* Løsning paa Spørgsmaalet om Talescenen.“

Vi taler videre om det Repertoire, Hr. Poulsen hidtil har spillet paa Det kgl., og jeg giver Udtryk for den Opfattelse, som er ret udbredt, at Hr. Poulsen holder mest af at spille moderne Karakterroller og ikke er videre begejstret f. Eks. for *Hostrup*.

„*Hostrup!*“ udbryder Johannes P. „han er skam en brillant Digter, hvad De bl. a. kan se deraf, at hans Stykker stadigt *gaar* og trækker Hus. Jeg sætter netop megen Pris paa at spille i de gamle Komædier. Jeg synes, de er saa nydelige og fine. Men jeg ved meget godt, at naar man har ny-preset Fold paa Benklæderne, saa tror Folk ikke, man bryder sig om *Hostrup*. Det er da absolut det klassiske Repertoire, der interesserer mig mest, *Holberg* o. s. v.“

Hr. Poulsen har ført hele denne Samtale saa livfuldt, at jeg helt har glemmt, han er Patient. Nu først kommer jeg til at tænke paa, at man maaske burde unde ham lidt Ro. Jeg tager Afsked og gaar en lille Visit ned i Palmehaven, hvor „Palminerne“ sidder ved Theen og lytter til Julian Olsens udadelige Orkester, fra hvilket enkelte løsrevne Toner nu og da høres oppe paa 2. Sal hos den feterede Yndling, der opfylder sin Pligt ved at ligge i Sengen.

Niels Th. Thomsen.

Kunstner Karneval.

Blussende Kinder — forjættende Blikke,
Yndige Kvinder — I fanger mig ikke!
Thi lille Kate har mig lovet at være her ...
Naa, lad nu være, giv slip, kan I nære Jer!

Kate er for mig den eneste ene . . .
Om hun er pragtfuld? — Det skulde jeg mene!
12¹/₂ senest hun træffe mig skal,
Saa først begynder mit Karneval!

Never mind.

Frk. Ragna Norstrands Udstilling.

Ragna Norstrand: Portræt af Minister Hagerup.

At en ung Dame af Bourgeoisiet udstiller over et halvthundrede Malerier og Tegninger af egen Produktion, er en Begivenhed, som ikke gaar ubemærket eller uomtalt hen.

Mærkeligt nok har den Udstilling, som Frk. Ragna Norstrand den 17. Februar aabnede i „Den frie“, endda givet Anledning til en usædvanlig hvas Kritik i et enkelt herværende Blad. Det var saamænd ret ubegrundet. Frk. Norstrand gør ganske vist ikke Indtryk af at være nogen særlig betydelig Personlighed eller nogen synderlig dyb og oprindelig Kunstnernatur. Men hun maler med ubestridelig Dygtighed Portrætter, fortrinsvis af sin nærmeste Omgangskreds; og det kan ikke skønnes, at hendes Arbejder i nogen Maade skulde staa under Jævnmaalet af, hvad der præsteres paa Foraarsudstillingen. Tilmed er der noget overordentlig soigneret og tiltalende kultiveret over Frk. Nordstrands Maade at male paa.

Mindst af alt minder hun, der selv er norsk, om norsk Malerkunst — saaledes som vi kender denne gennem Henrik Lund og Edvard Munch.

Et af Frk. Norstrands bedste og vægtigste Arbejder er hendes store Portræt af Norges Gesandt i København, Minister Hagerup. Høstaende Reproduktion giver et ganske fyldigt Indtryk af dette omhyggeligt udførte Portrætmaleris mange gode Egenskaber. Ogsaa Familieportrætterne af Etatsraad Norstrand og Frue vidner om den unge Kunstnerindes ikke helt almindelige Evner til at træffe Portrætlighed — en Evne, der nu om Dage undervurderes af en hel Række Malere, hvis Specialitet synes at være den saavidt mulig at undgaa al haandgribelig Lighed mellem Portrætmodellen og det færdige Billede.

Foruden Portrætmalerierne, blandt hvilke der fandtes veltrufne Gengivelser af Gehejmekonferensraad Rosenstand, Premierløjtnant Godfred Hansen og den kendte Fægtelærer, Mr. Mahaut, udstillede Malerinden tillige en Del Lærreder med italienske Motiver, nogle Genrebilleder samt et mindre Antal Tegninger, der for Størstedelen var betegnet som Forarbejder til Malerierne.

Frk. Norstrand har med andre Ord ikke alene villet vise Publikum, hvad hun duer til. Hun har tillige ønsket at overbevise det om sin Flid og sin Alsidighed. Og de mere fagligt interesserede faar tilmed et Indtryk af hendes Arbejdsmetode.

Det er tvivlsomt, hvorvidt Etatsraad Norstrands Datter synes, at hun har haft nogen videre Glæde af at appellere til Offentligheden og dens Dom. Men saa meget er vist, at hun oplevede en ualmindelig glansfuld Ferniseringsdag, paa hvilken et helt Premièrepublikum af Bourgeoisiets Elite var mødt frem for at glæde sig over en af dets egne Døtre.

Painter.

Fru Anna Larssen.

Evangelistinden.

Ungdomsportræt af Fru Anna Larssen.

Hos Folk, der har Teatret og dets Kunst kær, fremkalder Navnet Anna Larssen uvilkaarligt en vis Følelse af Vemod.

Det siges saa ofte: Ingen er uundværlig. Og som Regel slaar det til. Thi hvor hastige er vi Mennesker ikke til at glemme! Hvor let og hurtigt erstattes ikke de allerfleste af os — selv dem, hvis Nekrologer ender med Ordene „smerteligt Tab, der længe vil føles.“

Men om den forhenværende Skuespillerinde Fru Anna Larssen gælder det, at hendes alt for tidlige og uventede Bortgang fra Scenen efterlod et tomt Rum, som ingen endnu har evnet at udfylde.

Hvor er maaske den ny Anna Larssen?

Enkelte Gange har man søgt at lancere denne Betegnelse om en ung, opdukkende Scenekunstnerinde, hvis Debut havde givet ualmindelige Løfter.

Men endnu har dog hverken det suveræne Publikum eller den mavesure Kritik kunnet enes om at knæsette nogen af vore mange nydelige unge Skuespillerinder som Arvtager til den næsten ubetingede Gunst, Anna Larssen kunde glæde sig ved.

Og endnu den Dag i Dag vægrer man sig ved at tro, at Fru Anna Larssen virkelig for bestandig skulde have sagt Scenen Farvel. Man kan ikke ret forsone sig med den Tanke, at alle de yndige og henrivende, ærlige og uforglemmelige Kvindeskikkelser, hun skabte i sit Billede, for stede skulde være døde. Trilby, Kameliadamen, Monna Vanna, Salome, Julie, Ofelia, den uskyldshvide Valborg og den raffinerede Zaza . . . tænk dog, hvor vidt hun egentlig spændte. Hun er født 1875. Og nu er hun „forhenværende“. Den, der evnede at bringe hende tilbage paa den Scene, der trænger til hende mere end nogen Sinde, vilde gøre en fortjenstfuld Gerning.

En ganske særegen Evne besad Anna Larssen til at fremstille Barnet, Bachfishen, den ganske unge Pige, paa Scenen.

Hvor vidunderlig var hun ikke i „Alferne“ — en af de uforglemmelige Forestillinger fra Dagmarteatrets gode Periode. Hun raadede over en mærkelig Forvandlingsevne. I „Alferne“ spillede hun ikke blot en lille Pige med rørende Troværdighed; men hun inagtede tillige at vise Barnets Vækst og Modning til ung Pige.

Fra det moderne Repertoire huskes særlig en karakteristisk Barnefigur fra Sven Langes „De umyndiges Røst“. Det mutte, halvvoxsne Pigebarns instinktive Forstaaelse af det vaagnende Elskovsforhold mellem hendes egen Moder og en ung Charmeur af en Sanger var givet med ganske smaa Midler, men med en overbevisende Sikker-

Fru Anna Larssen i „Løgnens Anligter.“

hed, der rørte og betog. Fra Bar-
net til den unge, moderne Frue
(som i Langes „Kvindelykke“), fra
det uskyldshvide til det sælsomt raf-
finerede, fra Sagntid og Middelalder
til København og Strøget i vore Dage
— saa vidt rakte denne Kunst-
nerindes dybt oprindelige Talent.
Hun syntes næsten altid at spille
paa Intuition, en umiddelbar Fø-
lelse af, hvad Rollen krævede; næ-
sten aldrig paa Beregning eller In-
telligens alene.

Hun var Poesien over sin Scene.
Hun var dens Charme, dens Erotik
. . . Tænk paa den hvide Pige i
„Væringerne“ — eller den lille Ja-
panerinde i „Ingen ved det.“

Intet Under, at hun savnes.

Et Forlydende vil vide, at Fru
Larssen efter sin lidt triste Virksom-
hed som Evangelistinde i Colossæ-
um nu har ladet sig bevæge til at
rejse ud paa Oplæsningstourné i
Provinsen. „Hver 8. Dag“ har i
den Anledning søgt at opnaa en
Samtale med Fruen, der imidlertid
paa Forespørgsel skriftlig meddelte
os, at hun ikke ønskede at lade
sig interviewe. Det var et lille kort
og bestemt Brev. Et Afslag, der
ikke gav noget som helst Holde-
punkt for Haabet om, at Fru Lars-
sen en Dag atter kunde beslutte
sig til at genoptage Forbindelsen
med sit trofaste Publikum. Maaske
er hendes Nekrolog som Kunstner-
inde virkelig skrevet. Og da er der
Sandhed i Ordene „smerteligt Tab,
der længe vil føles.“ *Preben.*

Skuespillerinden Fru Clara Wieth, der den 1. Marts
debuterede i Circus som Barfodsdanserinde.

Fra gamle Dage.

II.

Beretninger om Fabeldyr.

I Holbergs „Mester Gert Westfaler“ 3. Akt, 1. Scene, siger Værten:

„Udi Siebenbørgen skal der være nylig fød en Kalv med en Haarhue paa Hovedet og Fryndser om Benene, hvilket Indbyggerne holde for ikke betyder meget Godt. Samme Kalv døde straks, men taledede, førend han døde, disse Ord: Væ, Væ, Siebenbørgen!“

En Parallel hertil er et Sagn, som fortælles af Forfatteren Lamp. Alardi (d. 1672) om et Barn, som blev født i Siebenbørgen 1607, og som før og efter Fødslen aabte: „Væ,“ „Væ,“ „Væ.“

Vort nedenfor gengivne Billede viser en frygtelig „Fisk“, som ogsaa med et „Ve,“ „Ve“ har advaret den syndige Menneskehed. „Fisken“ skal, efter den Billedet ledsagende Forklaring, være fanget mellem Kalmar og Kristiansstad den 7. November 1615. Billedet er forsynet med en lang Beskrivelse over det frygtelige Uhyre, som Gud

har sendt Menneskene til Advarsel i deres Ugudelighed. „Fisken“ beskrives saaledes:

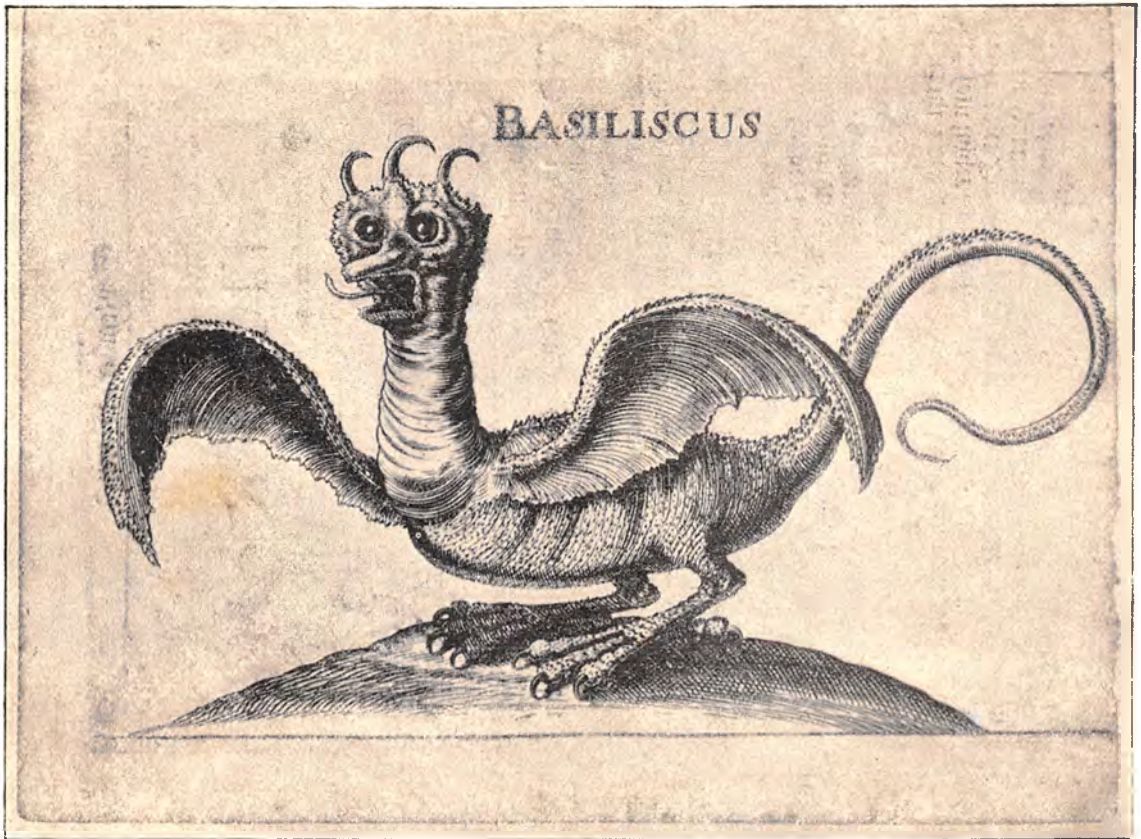
„Dens Længde var 2 Alen. Under Bugen saas to Fødder (!), formet som Støvler. Gennem Halsen var som en tyrkisk Sabel, og paa Ryggen 3 haarde Pigge ligesom Spyd. Den havde jærnfarvede Skæl, og skarpe og krumme Tænder ligesom en Krokodil. Paa Midten af den ene Side saas disse Bogstaver:

WEE WEE DEN MINSK

Hvis der til Grund for denne Beretning virkelig, paa den opgivne Tid, er fanget en usædvanlig „Fisk“, ligger det nær at tænke paa en Delfin, men rimeligvis er det hele en Krønike, som med Kalven fra Siebenbørgen til Forbillede er opfunden af en driftig Bogtrykker.

I Aaret 1674 foreviste en Mand her i København en „Basilisk“. En Basilisk var i Folketroen

et Udyr med Næb og Klør, og paa Hovedet bærende en Kongekrone. Efter den danske Folketro skulde Dyret være en Slange med Hanehoved og Ben. Den opholdt sig i Brønde. Om den i København foreviste „Basilisk“ skriver „Maanedlige Relationer“ for September 1674:

„Her har været en Mand, som lod se et underligt Creatur for Penge, huilket han berettede at være kommet af Afrika og at være en Basilisk. Dends egentlige Skikkelse er at se i hosføiede Kobberstykke. Men uanset, at den saa kunstig var sammensat, at ingen lettelig kunde kende det, saa er der dog ingen Tvivl om, at den jo var gjort med Kunst og overdragen med Skindet af en Skade eller Rokkefisk. Nogle lærde Mænd i Tyskland, hos hvilke han havde været med den, berette, at Ejermanden hafver vedgaaet overfor dem, at den var falsk. Hvilket er saa meget des mere troligt, som der endnu aldrig nogen Steds i Verden er funden nogen Basiliskes Rad eller Skelet“ — —

„Til med er det og befundet usanfærdigt, at en Basilisk kommer af et Haneæg, hvilket nogle Vindskibelige og Højlærde og forfarne Mænd her

i København have førsøgt og fuldkommen befunden, at slet intet kan fødes deraf.“

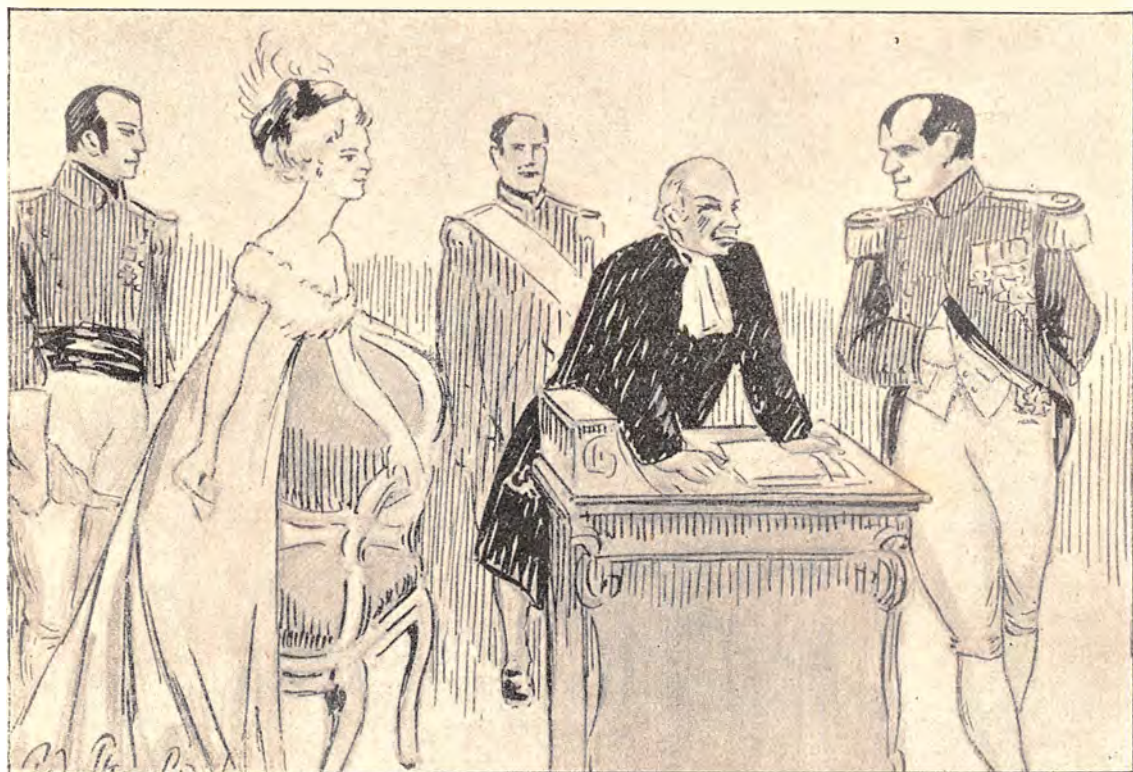
I Aaret 1720 foreviste en svensk Oberst Stahl i Hamburg et lignende Falsum, nemlig en Slang med 7 Hoveder. Stahl benyttede Slangen, som han foreviste i et Værtshus, til at lokke Folk til Spillebordet. Slangen stammede fra Prag, hvor den var taget under de svenske Troppers Plyndring af denne By.

Da Tordenskjold var i Hamburg, besøgte han ogsaa Stahl for at se „Slangen“. Tordenskjold bebrejdede ved denne Lejlighed Stahl, at han havde ført en ung, dansk Mand i Ulykke ved sin Spillebule. Dette gav Anledning til Duellen den 12. Novbr. 1720, hvor Tordenskjold mistede Livet.

Da Stahl efter Duellen flygtede fra Hamburg, pantsatte han „Slangen“ for 10,000 Mark. Naturforskeren Linné saa Slangen, da han 1735 var i Hamburg, og han opdagede da, at Hovederne ikke tilhørte Slangen, men var satte til. Pant-haveren, hvis Pant herved tabte i Værdi, fordrede, at Linné skulde bevise sit Udsagn. For at undgaa Ubehageligheder, forlod Linné derfor Hamburg.

Senere har man ikke hørt noget om „Slangen“.

Harald Mortensen

Fra Dagmarteatrets Premiere paa „Madame Sans Gêne“.
Fru Winding i Titelrollen og Reenberg som Napoleon.

Vintersport i Søndermarken.

Fra det høje Nord.

Erindringer fra Grønland.

Det var en Mærkedag for mig, hin Sommerdag, da jeg ankom til den sydligste beboede Plads i Grønland — Kernertok —, Østen for Kap Farvel. Drivisen fra Polen blokerede Farvandene, og Presset ude fra det store Hav fyldte Sund og Fjord med en rivende Strøm, som hyppigt tvang os til under Landet at afvente Strømkæntring for at kunne komme frem. En frisk Nordenvind hjalp os dog nu over det sidste Sund, Støvregnen hørte op, Taagen lettede, og i den solklare Dag nød vi Skuet af den prægtige Natur, som her paa Sydlandet er saa storslaaet og uforglemmelig. Høje Fjeldtoppe, bratte Forbjærge og grønklædte Fjeldskraaninger indhegner Fjorde og Sunde. Nu og da titter en Isbræ frem i Baggrunden, og paa Skyggesiden af Fjeldkæderne ligger den evige Sne. Udenfor Landet laa store Masser af Polarisen, saa flimrende hvid i det stærke Sollys, og kun lige under Land havde den friske Vind dannet en smal Bræmme af aabent Vand, men udenfor Isen kunde man fra Fjeldet se det blaa Atlanterhav, bag hvilket man igen anede den Kyst, som er kærest af alle — Hjemlandets.

I mange Aar havde jeg ønsket mig at kunne gøre denne Rejse, og nu endelig, efter 24 Aars

Færden i Landet, stod jeg her, og i min Glæde glemte jeg alle de Genvordigheder og Strabadser, vi havde haft paa Rejsen, og ikke mindst det Besvær, vi havde haft for at komme „helskindet“ igennem Drivisen med vort skrøbelige Rejsesfartøj — Konebaaden. — Kernertok ligger i Tunna-Sundet paa Nordsiden af Øen Pamiagdlok. Der er ingen Havn, og Husene ligger lidt ovenover Stranden under en mørk, forvittret Klippe-masse, som har givet Stedet Navn. Kernertok betyder sort. Pladsen er befolket af nogle faa Sælfangere, et Par Fiskere og en Kateket med deres respektive Familier, og dernæst af „Enker“ og Børn, indvandrede fra Hedningepladserne paa Østkysten. Af Navn er disse nu „døbte og optagne i det kristne Samfund“, men for at opnaa dette Gode har de — som Medhustruer — maattet forlade deres rette Forsørgere og Fædre til deres Børn og lever nu her paa Skellet mellem „Øst“ og „Vest“, mange i Fattigdom, men alle — i Savn.

Fattigdom var der til Stede; ja, jeg mindes ikke tidligere at have set Grønlændere under saa fattige Kaar, men Stræbsomhed og Nøjsomhed var der dog at se overalt. I to Somre var det ikke

Grønlands sydligste Boplads.

FRA DET HØJE NORD

„Kap Farvel“.

lykkedes for dem at komme ud paa den gode Fangstplads — Drivisen havde stænget dem inde —, saa Mændene havde ikke kunnet forskafe sig de fornødne Skind af store Sæler til Stedets to Konebaade, og hertil kom saa, at det ene Baadstel blæste bort under en heftig Sydveststorm. Med beundringsværdig Iver havde de imidlertid, i Stedet for at lade sig knuge ned af den ublide Skæbne, søgt at samle Forraad til den Vinter, som de af Erfaring vidste vilde komme, og hvor gjorde det En glad at gaa rundt med disse nøjsomme Mennesker og se deres barnlige Glæde over, at det dog var lykkedes dem at faa samlet saa meget. En fremviste med Stolthed nogle Poser Spæk, en anden sit tørrede Sælkød, en tredje tørret Fisk, men den mest beskedne, en Fisker, berettede stiltfærdigt om, hvilket Held han havde haft, idet han, ved at gaa rundt langs Strandkanterne, havde nedlagt to af de store Rummæsæler, og som den tredje og sidste, for at kunne faa sin Kajak betrukket, en lille Fjordsæl. „Men nu kunde han da endelig komme ud med Fangerne igen — og det uden at have været nødt til at ty til Fattigvæsenets Hjælp.“ En slig Oplevelse gør En glad i Sjælen, thi man ser jo saa meget i det lange Løb og møder ikke sjældent netop den modsatte Opfattelse.

Det var Festdag paa den lille Plads, som i flere Aar ikke havde kunnet betrædes af de Danske, dels fordi Isen næsten altid spærrer Farvandet, dels en Følge af, at Befolkningen under normale Forhold henlever deres Foraar og Sommer ude paa Fangstpladsen ved den store Øgruppe Kitessert sammen med deres Fæller fra alle de omkringliggende Bopladser. Stedets Præst og Overkateketen var samtidig med os kommen derud, og der var nu almindelig Gudstjeneste, Altergang,

Barnedaab, Overhøring af Skolebørn og Kateketilsyn, alt paa én Dag. Vejret var nemlig truende, og vi maatte for enhver Pris undgaa at blive indespærrede af Isen, og da Vinden friskede stærkt op om Aftenen, maatte vi se hurtigst at afgøre vore Forretninger og søge over til en mere betryggende Havn. Dette lykkedes for Præsten, der havde en Trebaad, medens vi med vor Konebaad maatte overnatte paa Stedet, hvad dog ingenlunde var mig ubehageligt — tværtimod! Jeg var gerne blevet der endnu længere, om kun mine Forretninger havde tilladt det. Vi kom saaledes til at tage Del i Festen, der altid følger efter slige Højtideligheder, og maatte, da der i længere Tid ingen Forbindelse havde været med Handelsstedet, af min Kaffebeholdning give det fornødne Festtraktement, men jeg maa tilstaa, at jeg har aldrig tidligere paa mine mange Rejser givet med større Glæde. Efter Præstens Afrejse kom Fangerne hjem fra deres Fangst, men over Land, fordi Stormen var for svær. Kun et Par af de Yngre kom i strygende Fart med Vinden i Ryggen uden omkring Næsset, som dansede de hen over Bølgetoppene. Et stolt Syn, som altid vækker den største Beundring, selv om man ser det daglig. Fangst havde ingen faaet, deril havde Vejret været for uroligt, men Ansigterne straaled dog over at se „Besøgende“ paa Pladsen, og snart havde jeg dem alle samlede hos mig i mit Telt, hvor de frembar deres smaa Kæremaal, og hvad andet, der laa dem paa Hjerte, og glade, fordi det straks lykkedes dem at overbevise mig om, at de saa fuldtud var undskyldte — — at de ufor skyldt havde maattet søge Hjælp fra Fattigvæsenet den foregaaende Vinter, og derfor havde faaet et Tilhold om at udvise en bedre Økonomi samt større Energi ved Indsamling af Vinterforraad.

FRA DET HØJE NORD

Større blev dog Glæden, da jeg yderligere kunde meddele dem, at jeg som Følge heraf havde Fuldmagt til at yde dem den nødvendige Hjælp til Anskaffelse af Baadeskind m. m. samt Husbygningshjælp til de fattige „Enker“ og deres Børn.

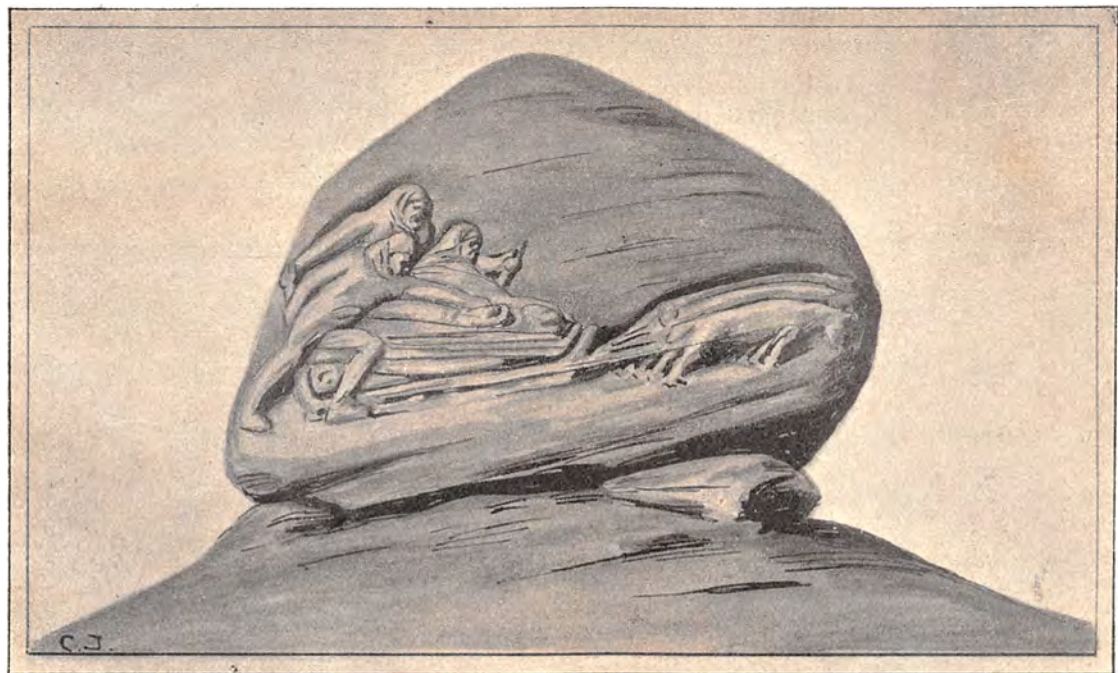
Under „Forhandlingerne“ øgedes Vinden, og bedst, som vi sad, blæste Teltet omkuld over os, saa vi fik travlt med at finde ud af det Virvar, som herved opstod, og dernæst med at anbringe Teltet paa et mindre udsat Sted. Under Arbejdet hermed kom Stedets „Grandmama“ hen til mig og bad mig endelig benytte hendes Telt — hun havde virkelig et gammelt Skindtelt! —, for et saadant Telt, vidste jeg nok, stod mere sikkert i stærk Vind end et almindelig Lærredstelt.“ — Jeg nænnede ikke at afslaa hendes Tilbud, der paa den mest rørende Maade lod mig forstaa, at hun tog mig som en af sine egne, men jeg slap dog fri for at benytte det selv, — Baadbesætningen derimod var henrykt for det, thi der blev ikke megen Ro paa Pladsen den Nat, lys og herlig, som den var — trods Blæsten.

Om Eftermiddagen var det lykkedes mig at faa taget nogle Plader, dels af „Enker med Børn“,

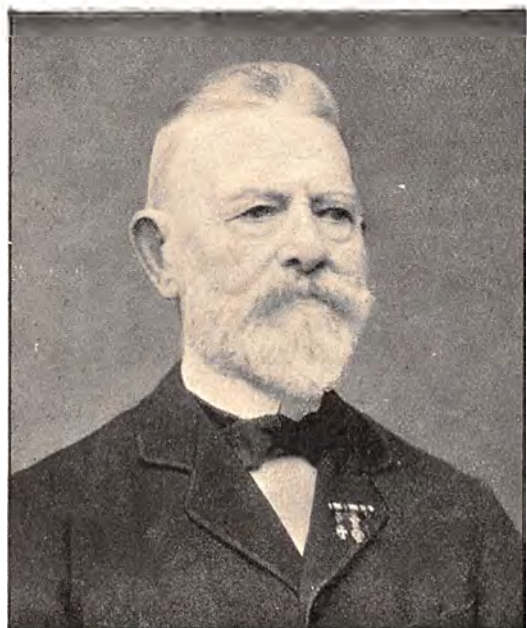
„Grønlands sydligste Skolebørn med deres Lærere, lige kommen fra Eksamen“, samt et Interiør fra Pladsen, men da Scenen var kommen frem over „Kap Hoppe“ søgte jeg næste Morgen i Fjelds for at faa et Billede af „Kap Farvel“, og endelig af selve Bopladsen. — Baaden havde herunder ventet lidt, og endnu stod tilbage — Afskeden — og det tog jo Tid; der var mange Hænder at trykke, mange venlige Afskedsord at tage med paa vor lange Rejse Nord over. — Atter og atter lød fra Kvinder og Mænd: „Du maa stole paa, at du ikke har ydet os Hjælp forgæves.“ „Du skal til Foraaret kun høre „Godt“ fra os.“ Og saa vist holdt de Ord. — De sendte mig senere, to Aar i Træk, Hilsen og Tak. De havde stadig klaret dem godt over Vintertiden — ja, havde endog tilovers af deres Forraad.

— — Baaden gled fra Land, der blev vinket og hilst, indtil vi skiltes bag Næsset paa den modsatte Side af Sundet, og — saa begyndte Hjemreisen. — Men endnu i Dag staar saa levende for mig Mødet med disse Samfundets fattigste, saa lykkelige i deres Kaar og hengivne imod dem, som vilde dem vel.

Kock.

Billedhugger Kaj Nielsens Udkast til et Monument for Mylius Erichsen, Høeg Hageu og Brønlund, der omkom paa en Grønlandsekspedition.

Generalmajor A. W. v. Gerlach.

Kendte Mænd.

I en Alder af lidt over 98 Aar er Generalmajor A. W. v. Gerlach afgaaet ved Døden. For en Maaned siden fyldte han 98, og den 19. Decbr. f. A. fejrede han sit 80 Aars Officersjubilæum.

Bankdirektør L. W. Jen-

sen i Mariager er død, ca. 50 Aar gammel.

Kommandør C. Holbøll er afgaaet ved Døden i en Alder af 83 Aar. Den afdøde var Fader til den bekendte Postmester Holbøll (Julemærket).

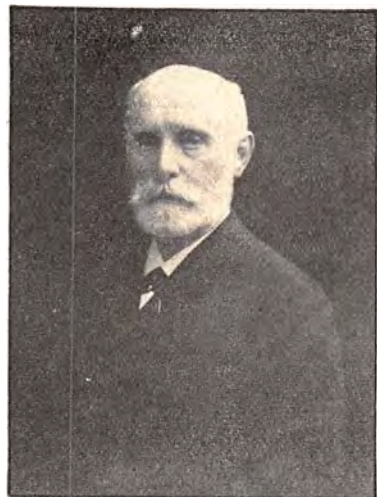
I en Alder af 62 Aar er Sognepræst G. C. Delbanco i Kallundborg afgaaet ved Døden. Han var Søn af Forlagsboghandler, *can. jur.* O. H. Delbanco. Afdøde fejrede for et Par Aar siden 25 Aars Jubilæum.

73 Aar gammel er fhv. Kontorchef i D. F. D. S. L. Nørregaard afgaaet ved Døden. Han udtraadte af Selskabets Tjeneste i 1902 under Direktør Jacob Brandt.

Fhv. Distriktslæge i Storehedinge John Rosen er død, 88 Aar gammel. Han havde praktiseret i Storehedinge i 40 Aar og flyttede i 1893 til Hovedstaden.

Sognepr. G. C. Delbanco, Kallundborg.

Fhv. Kontorchef Nørregaard.

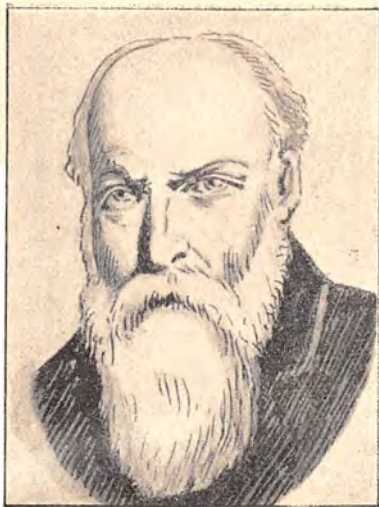
Bankdir. Jensen, Mariager.

Kommandør Holbøll.

John Christen Collet Rosen.

Friedrich Spielhagen.

Kendte Mænd.

Den i sin Tid meget læste tyske Romanforfatter *Friedrich Spielhagen* er afgaaet ved Døden, 85 Aar gl. Af hans mest kendte Romaner nævner vi „Hammer og Ambolt“ og „Problematiske Naturer“.

Godsejer *Post* til Broksø er i en Alder af 60 Aar afgaaet ved Døden i København. I 1879 overtog han det bl. a. fra Winthers Digtning saa kendte sydsjællandske Gods efter sin Fader.

Godsejer Post.

En kendt Odenseborger, Bankdirektør *Lausen* afgik pludselig ved Døden under et Besøg i Det kgl. Teater, 72 Aar gammel. Afdøde, der i en Aarrække havde været Direktør i Fyns Diskontobank, flyttede for et Par Aar siden til København.

Fhv. Bankdirektør Lausen.

Arkitekt Thrane.

Efter et langt Sygeleje er Rentier *Ludwig Thrane*, Broder til den afdøde Tivolidirektør, afgaaet ved Døden.

Oberstløjtnant *F. O. Volkersen*, mangeaarig Forstander for Helsingørs tekniske Skole, er fyldt 70 Aar.

Den kendte Mystiker *Faustinus*, der har bidraget ikke lidet til at bekæmpe spiritistisk Overtro, har holdt 25 Aars Jubilæum.

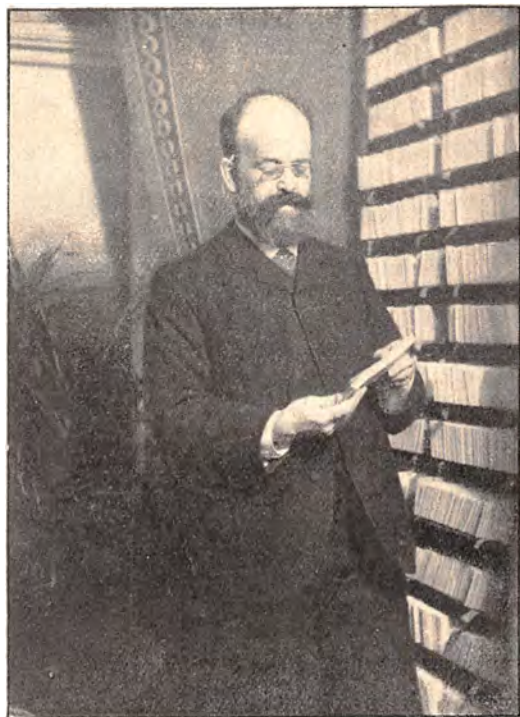

Oberst Volkersen, Helsingør.

Faustinus.

Verner Dahlerup.

Verner Dahlerup.

Ufortjent daler Professoratet i nordisk Filologi ikke ned til Verner Dahlerup. Ganske vist har den ny Professor ingen Døktorgrad at opvise; men saa har han i Stedet et tiaarigt Docentur og har allerede samlet sig en Række Elever, der venter sig meget af ham som Professor i den Videnskab, han har viet sin Arbejdskraft. Mellem ham og hans nuværende og sikkert ogsaa tilkommende Elever vil der være Muligheder for et befrugtende Samarbejde — ja, det er allerede i Gang.

Man vil have bemærket, at der for nogen Tid siden udkom et Prøvehefte af en dansk Ordbog med Navnet Verner Dahlerup paa Titelbladet. Ordbogen vil blive hans Livsværk; den udføres dog ikke af ham alene, men med Bistand af flere af de Elever, han har erhvervet sig. — Men en og anden har maaske undret sig over, at der ikke kom mere. Selvfølgelig kommer der mere, men naar, kan kun de bevilgende Myndigheder sige. Foraaret igennem fortæltes der ellers mærkelige Historier om Forfatterens Vandring fra Minister til Udvalg for at sikre sig Værkets Udgivelse. Alle ønskede det ivrigt, men de vil nok ogsaa gerne spare.

Det er jo forstaaeligt, at den resultatløse Vandring har haft Indflydelse paa Forfatterens Nerver. Man vil vide, at alene Ordet Udgivelse en Tidlang var skikket til næsten at bringe ham til Fortvivelse. Ogsaa af den Grund er det godt, at Udnævnelsen har bragt et andet Haab i Opfyldelse, da det første blev skudt ud. Der er imidlertid Udsigt til, at Bevillingen kommer i denne Samling, saa der er i høj Grad Haab om, at Professorens snart vil opfylde, hvad Docenten lovede, og den store Kæmpeordbog er os sikker nok.

En fortrinlig Sproghistorie, nogle udmærkede Holberg-Studier samt Udarbejdelsen af den Ordbog, som altsaa snart vil begynde at komme, er foreløbig hans Arbejder, men hertil kommer hans Virksomhed i Bestyrelsen for det Samfund, som udgiver ældre Literatur, og som netop nu lægger ny Planer for Fremtiden.

Men hvorfor skjule, at den elskværdige Professor er kendt af flere, end de selv tror; han har nemlig gennem mange Aar eksamineret i Dansk ved Universitetets Præliminæreksamen, og der har ved Universitetets Præliminæreksamen og der sjældent gav Eleven Lejlighed til at brede sig. Man kan jo lige saa godt sige det rent ud, at den populære Professor har den Fejl at ville gaa Eleverne paa Klingen, og i den Henseende har han nok allerede stiftet Skole; man vil let kunne høre enkelte Lærere med Støthed sige, at de eksaminerer „som Dahlerup paa Universitetet“, og naar de siger det, er de næsten glædest for sig selv.

Det vilde dog være urigtigt at bebrejde Professorens det; men helt uden Kritik vil Udnævnelsen ikke løbe af Stabelen. Nu da den hilses med Glæde af hans dygtige Elever, er der Anledning til at minde den lærde Professor om de Hensyn, han i den ny Stilling skylder de mindre dygtige. Naar han i sine Foredrag kommer ind paa de litterære Emner, han behandler med saa indgaaende Kundskab, da skulde han af de Hensyn, han hidtil ikke har kendt, springe hvert andet eller tredje Aarstal eller Bognavn over. Saa vilde han nemlig lette manges Sorg for bekymrede Studenteres sjæle, og — hvis det er muligt — hans Popularitet vilde stige.

Otto Vendt.

HVER 8 DAG

Nr. 26.

26. Marts 1911.

17. Aarg.

Dr. jur. *Knud Berlin.*

Fot. Eifelt.

Ny juridisk Professor.

Hos Dr. jur. Knud Berlin.

Fra d. 1. April at regne er Dr. jur., Docent Knud Berlin udnævnt til Professor ved Universitetet i dansk offentlig Ret og islandsk Ret.

I den lille Selvbiografi, som Dr. Berlin skrev i Universitetets Festskrift (Novbr. 1906) efter at have disputeret for Doktorgraden, fortæller han, at han er født 1864 som Søn af afdøde Murermester Rud. Berlin. Han blev Student fra Haderslev Læreres Skole i 1883 og syslede derefter en Del med Filosofi og Æstetik, indtil han i Vinteren 1889—90 tog fuldstændig juridisk Eksamen. Nu aftjente han sin Værnepligt til Søs, fungerede et halvt Aars Tid som Sagførerfuldmægtig og fik derpaa i 1891 Ansættelse i Finansministeriet (Pensionskontoret).

I god Overensstemmelse med den gængse Opfattelse af, hvilket oplidende Arbejde der paa hviler unge juridiske Kandidater i „den røde Bygning“, fortæller Dr. Berlin videre:

„Under min Ansættelse her benyttede jeg mit rigelige Othium til i 1892 at erhverve mig Universitetets Guldmedaille for en statsretlig Afhandling: „Om de statsretlige Betingelser for Traktaters gyldige Afslutning efter Danmarks og andre Landes konstitutionelle Forfatninger“. Finansministeriet forlod jeg imidlertid efter halvtredje Aars Forløb (i 1893), da jeg i hele den Tid som yngste Assistent kun var beskæftiget med ganske elementært Kontorarbejde, der ikke gav Anvendelse for nogen juridisk Evne, og der ikke var Udsigt til snarlig Oprykning. Min Vej gik til Udlandet, hvor jeg et Aars Tid opholdt mig særlig i Berlin og Paris.“

Efter sin Hjemkomst fik Dr. Berlin Ansættelse i Rigsdagen, hvor han siden 1898 virker som Protokollsekretær i Folketinget, og hvor han saaledes har fortrinlig Adgang til fra et upartisk Tilskuerstandpunkt paa nært Hold at forfølge og praktisk underbygge sin Interesse for retslige, særlig statsretlige, og politiske Spørgsmaal. Som en Frugt af denne sin Interesse skrev han Doktordisputatsen „Opløsningsretten overfor lovgivende Forsamlinger“, 1906, som han forsvarede for den juridiske Doktorgrad.

En Særinteresse hos Dr. Berlin er Islands statsretlige Stilling. Paa dette Omraade er

han kendt som Specialist. Det ligger da nær at spørge den nye juridiske Professor, hvad der først har vakt hans Interesse for det islandske Spørgsmaal. Herpaa svarer Dr. Berlin:

„Det var min Beskæftigelse med Finlands Sag. Jeg havde i „Dansk Tidsskrift“ i 1900 i en paa ret selvstændig Undersøgelse hvilende Afhandling forsvaret Finlands Sag overfor Rusland. Herved maatte jeg naturligvis mange Gange komme til at tænke paa, at ogsaa Island, hvis Stilling paa flere Punkter mindede om Finlands, havde gamle Klager paa Forurettelse at rette mod det større Land, hvormed det var forenet. Og den Gang maatte jeg give Island næsten helt Ret i dets Klager. Det var jo før „Systemskiftet“! Island styredes vedblivende fra Danmark af de vekslende danske Justitsministre, der ikke kunde have Kendskab til eller videre Interesse for islandske Forhold, især da næsten al deres Kraft opbrugtes i den indre, storpolitiske Kamp i Danmark. Hvad var da rimeligere, end at Island krævede Hjemmestyre ved islandske Mænd, regerende Island fra Island selv, et Selvstyre som Kanadas og de andre selvstyrende engelske Koloniers?“

Jeg tænkte da paa at skrive en Afhandling til Fordel for disse Islands naturlige Krav. Og det var opfyldt af disse Tanker, at jeg meldte mig til Deltagelse i Studentertoget til Island i 1900, der jo skulde være en venlig fremstrakt Haand fra frisindet dansk Ungdom til Island. Og dette uforglemmelige Togt, hvor jeg stiftede venskabeligt Bekendtskab med flere af Islands bedste Mænd, saaledes nuværende Biskop Thorhallur Bjarnarson og Byfoged i Reykjavik Jon Magnusson, i hvis fine og gæstfrie Hjem jeg havde den Lykke at blive indkvarteret, Islands storslaaede Natur og den store Gæstfrihed og Elskværdighed, der vistes os fra alle Sider, maatte kun yderligere styrke disse Følelser. Et lille Vers, jeg skrev i Minde-skriftet om dette Togt, vil vise de naive, men oprigtige Følelser, hvormed jeg, der nu vel er den mest angrebne danske Mand paa Island, den Gang omfattede vore islandske Landsmænd. Da det maaske kan have Kuriositetsinteresse, hidsætter jeg det:

Islands Jøkler, Færøs Fjelde,
Som med Klippe-Runer melde
End om Fortidsfædres Vælde,
I har paa vort Slægtsblod kaldt,
Lært os tro, at endnu binder
Stammeblod og Sagnetidsminder
Frænder tæt fra Polens Tinder
Og helt ned til Østersalt!

Ak, saaledes tror jeg ikke mere for Islands
Vedkommende — for Færøernes gælder det deri-
mod heldigvis endnu i Hovedsagen!

Hvorledes denne min Tro brast? Det skete,
da efter Systemskiftets Indtræden en af de første
Handlinger fra den nye danske Regering var at
give Island det Selvstyre ved en egen islandsk Mi-
nister, boende paa Island, som Islænderne saa
længe havde kæmpet for, og det da viste sig kun
at være ganske faa Aar, før de islandske Politikere
paany og med lige saa stor Forbitrelse som før
rejste den gamle Nationalitetskamp mod Danmark.
Og dette endda til at begynde med paa et ganske
ligeegyldigt, formelt, theoretisk Spørgsmaal — om
den ny islandske Ministers Kontrasignatur — et
Spørgsmaal, der for en Realitetsbetragtning nær-
mest syntes en Strid om Kejserens Skæg!
Og da de islandske Altingsmænd i 1906 besvarede
Kongens og Rigsdagens venlige Indbydelse til
Danmark med at kræve nedsat en dansk-islandsk
Kommission til at nyordne Islands hele Silling
til Danmark, forstod jeg, at alle tillidsfulde danske
Indrømmelser var spildte paa Islændernes stejle
Fastholden ved og blinde Tyrkertro paa de Jon
Sigurdssonske Lærdomme; jeg forudsaa et vanske-
ligt og foreløbig haabløst Opgør og rustede mig
nu i Stilhed til at være med dertil, for at der
dog kunde være i hvert Fald én dansk Mand,
der havde gjort sig den Ulejlighed at sætte sig
lige saa grundigt ind i alle det islandske Spørgs-
maals mange Krinkelkroge som nogen Islænder.
Og Udfaldet af denne Kommissions Arbejde og
hvad videre er sket, har jo ikke kunnet tjene til
at genoprette min bristede Tro paa Nyttens af
ny danske Indrømmelser overfor den islandske
Selvstændighedsstræben, der, spottende alle for-
standige Ræsonnementer, ikke synes at ville give
sig tilfreds, før vi lader Island prøve det fanta-
stiske Eventyr som uafhængigt Kongerige eller
fri Republik. Og hvis ikke et Omslag snart sker,
hvad Glæde har vi da i Længden af for Islands
Skyld at modsætte os denne Islands hede Stræben,
naar vi kun faar Utak derfor? En længe fortsat

udsigtsløs Forfatningskamp kan kun gøre ondt
værre. Og vil Islænderne for ingen Pris aner-
kende en loyal Rigsforbindelse med Danmark,
hvad Pligt har vi da i Længden til at holde Haand
over et Land, der kun synes at drømme om og
allerede nu ugenert taler om Adskillelse?

Det vilde dog blive værst for Island selv. "

Endnu spørger jeg Dr. Berlin, hvilket Indtryk
han har af den nye islandske Minister, Kristian
Jonsson.

Doktoren svarer:

„Om ham skal jeg kun sige, at han i alle is-
landske Kredse personligt nyder høj Anseelse som
Hædersmand. Men af hans Politik overfor Dan-
mark — hvis han ellers faar nogen Kraft til at
føre en aktiv Politik her — bør man næppe vente
sig noget godt for Danmark. Han hørte til dem,
der i 1908 straks gik mod den dansk-islandske
Kommissions Udkast, som ikke indrømmende Island
nok. Og hans Grunde dertil, som de den Gang
kom frem paa et stort Møde i Reykjavik i Juni
1908, fortjener at kendes. Hans første Grund
var den, at den islandske Tekst ikke var en
rigtig Oversættelse af den danske, og at navnlig
selve den ny Statsforbindelses Navn „det sam-
lede danske Rige“ i den islandske Tekst var visket
ud til det tvetydige „den danske Konges Rige“,
hvad utvivlsomt var en falsk Oversættelse. Dette
er rigtigt, og denne Grund, at der ikke burde
vedtages en tvetydig Overenskomst mellem Is-
lænderne og „vore danske Brødre“, som han smukt
udtrykte sig, taler kun til hans Ære. Hans anden
Hovedanke var derimod mere mærkelig, nemlig
den, at Islænderne efter Udkastet ikke fik Lov
til at være ligeberettigede med Danskerne ved
Valg af ny Konge, naar en Gang den nuværende
Kongeslægt, i en fjern Fremtid, maatte uddø! „Vi
har Ret til at tage Del i Kongevalg, jeg véd da
ikke bedre,“ udtalte han. Dette viser, at Islands
dåværende øverste Dommer i hvert Fald den Gang
ikke stod tilbage for nogen Islænder i Doktrinar-
isme, tilmed ganske uhistorisk Doktrinarisme, da
Islænderne som saadanne, som bekendt, aldrig
nogensinde har deltaget i norske eller danske Kon-
gevalg.

Men muligt ogsaa Kristjan Jonsson ligesom Björn
Jonsson, der den Gang hyldede lige saa radikale
Theorier, som Minister kan komme ind under
Forvandlingens Lov!“

Niels Th. Thomsen.

En Fremmed.

Af Arthur Schnitzler. Autoriseret Oversættelse ved *Hilda Buhl*.

„Hver 8. Dag“ offentliggør her en Novelle af den berømte Østriger Arthur Schnitzler, hvis Pantomime „Pjerrettes Slør“ til Musik af Dohnanyi forrige Lørdag havde Première paa Det kgl. Teater.

Da Albert vaagnede Klokkeren seks om Morgenen, var Sengen ved Siden af ham tom og hans Kone borte. Paa hendes Natbord laa der et beskrevet Stykke Papir. Albert rakte Haanden ud efter det og læste: „Min kære Ven! Jeg vaagnede tidligere end du. Farvel. Jeg gaar nu min Vej. Om jeg kommer tilbage igen, véd jeg ikke. Lev vel. Katharina.“

Albert lod den lille Seddel falde ned paa det hvide Tæppe og rystede paa Hovedet. Om hun nu kom igen i Dag eller ej — det var jo dog temmelig ligegyldigt. Han undrede sig hverken over Indholdet af Brevet eller over Tonen deri. Det var kun kommen lidt tidligere, end han havde ventet det. Fjorten Dage havde hele den Lykke kun varet. Hvad betød det for ham. Han var rede. Han stod langsomt op af Sengen, kastede en Slaabrok om sig, gik hen til Vinduet og aabnede det. Byen Innsbruck laa der for hans Fødder i den stille, fredelige Morgenbelysning, og i det fjerne hævede de takkede Klipper sig mod den blaa Luft. Han følte sig meget ulykkelig. Han tænkte, at selv om man havde forudset det og forud besluttet at bære sin Skæbne, saa gjorde det den ikke lettere, kun at man bar den mere behersket. Han tøvede lidt. Hvad ventede han egentlig paa. Var det ikke bedst straks at gøre en Ende paa det hele? Var den Nysgerrighed, som han følte, ikke allerede et Forræderi mod hans Beslutning? Hans Skæbne maatte gaa sin Gang. Den var allerede afgjort, da han for to Aar siden paa et Bal for første Gang følte de hemmelighedsfulde Læbers kølige Aande strejfe sin Kind.

Han huskede, hvordan han den Nat var gaaet hjem med sin Ven Vincenz. Han maatte tænke paa alt, hvad Vincenz da havde fortalt ham; og Vennens blide, formanende Stemme lød atter i hans Øre. Vincenz vidste en hel Del om Katharina og hendes Familie. Faderen var som Oberst under det bosniske Felttog bleven gjort til Baron og faldt senere for en af Insurgenternes Kugler. Hendes Broder havde været Kavalleriløjtnant og havde hurtigt sat sin Arv overstyr; senere ofrede Moderen hele sin Formue for at frelse Sønnen for det værste; dog hjalp det ikke ret længe, og snart efter skød den unge Officer sig. Efter

dette indstillede Baron Maaszburg, der blev regnet for Katharinas Forlovede, sine Besøg der i Huset. Man mente, at dette ikke alene stod i Forbindelse med Familjens nu meget fattige Forhold, men ogsaa med en meget mærkværdig Scene, som havde fundet Sted ved Begravelsen. Katharina havde hulkende kastet sig i Armene paa en hende hidtil ganske ubekendt Kammerat af hendes Broder, som om han havde været hendes Ven eller Forlovede. Et Aar senere blev hun grebet af et hæftigt Sværmeri for den berømte Orgelspiller Banetti. Han forlod Wien, uden at hun nogensinde havde talt med ham. En Morgen fortalte hun sin Moder en Drøm. Banetti var kommet ind i hendes Værelse og havde spillet en Fuga af Bach og var saa styrtet baglænds om paa Gulvet og var bleven liggende dér som død, mens Loftet pludselig aabnede sig, og Klaveret svævede op mod Himlen. Samme Dag indløb den Efterretning, at Banetti i en lille lombardisk Landsby var styrtet fra Kirketaarnet ned paa Kirkegaarden og var fundet død ved Foden af et Kors. Kort efter begyndte Katharina at vise Symptomer paa en Sindslidelse, som efterhaanden gik over til den dybeste Melankoli. Kun Moderens urokkelige Tro paa, at hun igen vilde komme sig, og Afsky for at sende hende til en Sindssygeanstalt, afholdt Lægen fra at gøre dette. — Et helt Aar tilbragte Katharina indesluttet og tavs, i Stilhed og Ensomhed; om Natten stod hun undertiden op og sang sine smaa Sange fra tidligere Tid. Derefter vaagnede hun saa til Lægerens Forbavselse lidt efter lidt op af sit Tungesind. Hun syntes atter at kunne glæde sig og tage Del i Livet omkring sig. Snart begyndte hun at tage imod Indbydelser, først kun i snævrere Kredse, men snart udvidedes disse, og da hun paa det ømtalte Bal lærte Albert at kende, fandt han hende i Besiddelse af en saadan Sindsligevægt, at han tvivlende hørte paa Vennens Historier, da de gik hjem.

Albert v. Weberling, som tidligere ikke havde bevæget sig ret meget i Verden, havde, grundet paa sit gode Familienavn og sin Stilling som Assistent i Ministeriet, let faaet Adgang til Katharinas Kredse. Hvert Møde gjorde hans Tilbøjelighed for hende dybere. Katharina klædte sig altid meget enkelt, men hendes høje Skikkelse og særligt den hende egne, ligefrem kongelige Maade, hvorpaa hun bøjede Hovedet, naar hun lyttede til, hvad nogen sagde, gav hende en særegen Fornemhed. Hun talte ikke meget, og hendes Øjne plejede ofte, naar hun var i Selskab at skue ud i Viddet, som ikke var tilgængelige for andre. De yngre Herrer behandlede hun med en vis Over-

legenhed, hun talte hellere med modne, begavede Mænd. Atter et Aar efter, at Albert havde lært hende at kende, forlovede Rygtet hende med en Grev Rummingshaus, der lige var kommen hjem fra en Opdagelsesrejse i Tibet og Turkestan. Da vidste Albert, at den Dag, Katharina giftede sig med en anden, for ham vilde blive den sidste i hans Liv. Han, hvis Tilværelse var gledet roligt af Sted til hans tredivte Aar, forstod pludseligt alle de Farer og alt det Vanvid, som en heftig Lidenskab formaar at styrte den mest besindige Mand ind i. Han var gennemtrængt af sin Uværdighed lige overfor Katharina. Han havde et anstændigt Udkomme og kunde som Ungkarl føre et meget behageligt Liv, men Rigdom havde han aldeles ingen Udsigt til. En sikker, men visselig ikke betydelig Carrière laa foran ham. Han klædte sig altid meget omhyggeligt uden nogen Sinde at være virkelig elegant, han talte ret godt uden at være særlig begavet, og var vel set alle Vegne. Derfor syntes han, at et saa hemmelighedsfuldt Væsen som Katharina, der næsten tilhørte en anden Verden, maatte nedlade sig dybt, dersom han kunde vinde hende, og at hun i hvert Tilfælde kunde forlange af ham, at han skulde betale en ufortjent Lykke dyrt. Da han vidste, at han var beredt til ethvert som helst Offer, syntes han efterhaanden, at han dog maaske var hende værdig. En Dag hørte han, at Greven var rejst til Galizien uden at erklære sig. Med en Bestemthed, som ellers var ham fremmed, syntes han, at det rette Øjeblik var kommet og begav sig til Katharina.

Hvor fjern forekom den Time ham ikke nu.

Han saa Værelset i Schottenhaf for sig, stort og hvælvet, men lavt, med gamle, velvedligeholdte Møbler. Han saa den store, mørkerøde Lænestol, der stod saa ensomt ved Vinduet, det aabne Klaver med Noderne, det runde Mahognibord med et Album, indbundet i Perlemoder, og en lille Visitkortskaal af gammelt Meisner-Porcelæn. Han huskede ogsaa, at han havde set ned i den rummelige Gaard, hvor der strømmede saa mange Mennesker ud fra Palmesøndagsmessen i Schotten Kirken, der laa lige over for. Medens Klokkerne ringede, var Katharina og hendes Moder kommen ind i Værelset. De var ikke saa forbavsede over hans Forsøg, som han havde ventet. Hun hørte venligt paa ham og tog imod hans Frieri med samme Sindsro, som hun vilde tage imod en Indbydelse til et Bal. Moderen sad hele Tiden med det, for døve ejendommelige, forbindtlige Smil, stille i Sofahjørnet og holdt engang imellem sin lille, sorte Silkevifte op til Øret. Under hele Samtalen, i det kolige, søndagsstille Værelse, havde Albert den Følelse, at han var kommen til en Egn, hvor der i lang Tid havde blæst heftige Storme, og som nu længtes inderligt efter Fred. Og da han senere var gaaet ned ad den graa Trappe, havde han ikke den salige

Fornemmelse af, at hans Ønske var bleven opfyldt, men snarere en Slags Bevidsthed om, at han var traadt ind i et, maaske vidunderligt, men mørkt og usikkert Afsnit af sit Liv. Og da han Søndag Eftermiddag spadserede fra Gade til Gade, gennem Haver og Alléer, med Foraarskimmelen over sig og omgivet af mange glade, ubekymrede Mennesker, da følte han, at han ikke mere hørte til mellem dem, men at en fremmed ukendt Skæbne var begyndt at herske over ham.

Hver Aften sad han nu i det hvælvede Værelse. Undertiden sang Katharina med en ganske køn, men næsten udtryksløs Stemme, jævne, for det meste italienske Folkeviser. Han akkompagnerede hende. Ofte stod han ved Vinduet med hende om Aftenen og saa ned i den lille Gaard, hvor Træerne satte Knopper og grønnedes. Naar det var smukt Vejr, mødtes de i Belvedèrehaven; der havde hun siddet og set paa Børnene, som legede. Naar hun saa ham komme, rejste hun sig, og de spadserede sammen paa de solbeskinne Grusgange. I Begyndelsen fortalte han hende om sit tidligere Liv, om Barneaarene hos hans Forældre i Graz, om Studenteraarene i Wien, om sine Rejser, men han undrede sig hele Tiden over den Taage, der laa over de Skikkelser, han gerne vilde huske. Maaske laa det deri, at Katharina ikke følte den mindste Interesse derfor. Der hændte sælsomme Ting, som i og for sig muligvis var uden Betydning, men som man i hvert Tilfælde ikke kunde forklare sig. Saaledes mødte Albert en Dag sin Forlovede paa Stefanspladsen, ledsaget af en elegant, sørgeklædt Herre, som han aldrig før havde set. Albert blev staaende, men Katharina hilste køligt og gik videre med den fremmede Herre uden at bryde sig om ham. Albert fulgte efter. Herren steg op i en Vogn, som ventede paa et Gadehjørne og kørte bort. Katharina gik hjem. Da Albert om Aftenen spurgte hende, hvem den fremmede Mand var, saa hun forbavset paa ham, nævnede et ganske ubekendt polsk Navn og tilbragte den øvrige Del af Aftenen paa sit Værelse. En anden Aften lod hun ham længe vente forgæves paa sig. Endelig viste hun sig, da Klokkeren slog ti, med en Buket Markblomster i Haanden og fortalte, at hun havde været paa Landet og var sovet ind paa en Eng. Blomsterne kastede hun ud af Vinduet. En Gang var hun med Albert paa en Maleriudstilling og stod længe med ham foran et Billede, som forestillede et ensomt Bjærglandskab med store, hvide Skyer. Et Par Dage efter talte hun om denne Egn, som om hun selv havde været der og besteg disse Højder, da hun var Barn, sammen med en afdød Broder. Først troede Albert, at hun spøgte, men efterhaanden opdagede han, at Billedet ligesom var blevet levende for hende. Dengang følte han, hvorledes hans Forlovelse begyndte at gaa over til en hemmelig Gru. Men jo mere ufattelig hendes

Væsen forekom ham, desto mere fortærende længtes han efter hende. Undertiden lykkedes det ham at faa hende til at tale om sin Ungdom. Men alt hvad hun berettede, Fortællinger af virkelige Oplevelser, Tilstaaelser om fantastiske Drømmerier, svævede forbi, indhyllet i samme matte Skær, saa at Albert ikke vidste, hvad der dybest havde indpræget sig i hendes Hukommelse: Hin Orgelspiller, der havde styrtet sig ned fra Kirketaarnet, den unge Hertug af Modina, der en Gang var redet forbi hende ved Prateren, eller en van Dycksk Yngling, hvis Billede hun som ganske ung Pige havde set i Lichtensteiner-Galleriet. Og saaledes gled hendes Væsen ogsaa nu hen imod ukendte, usikre Maal, og Albert anede, at han ikke betød andet for hende end en eller anden, som hun i et Selskab havde rakt Armen for at gaa en Gang rundt i Salen. — Og da han aldeles manglede Kraft til at drage hende op af denne drømmeagtige Søvnængertilværelse, følte han tilsidst, hvorledes hendes forvirrede Væsen begyndte at bedøve ham, og hvorledes efterhaanden hans Maade at tænke paa, ja, selv at handle paa, begyndte at frigøre sig for de Nødvendighedslove, som det daglige Liv giver.

Det begyndte med, at han til deres fremtidige Hjem gjorde Indkøb, som langt oversteg hans Indtægter. Saa forærede han sin Forlovede kostbare Smykker. Og Dagen før Brylluppet købte han et lille Hus i Forstaden, fordi hun paa en Spadseretur havde ytret, at hun syntes godt om det. Han overrakte hende endnu samme Aften et Gavebrev, hvorved det blev hendes Ejendom. Hun modtog det med samme Venlighed og Ro, som da han bad om hendes Haand. I Begyndelsen havde han naturligvis tænkt paa at tale med hende om sine økonomiske Forhold. Han udsatte det fra Dag til Dag, da han ikke kunde finde de rette Ord; tilsidst kom han saa vidt, at han syntes, at enhver Hentydning til den Slags Ting var overflødig. Thi naar hun talte om Fremtiden, var det ikke som om Vejen laa afstukken foran hende; det saa langt mere ud, som om alle Muligheder endnu stod hende aabne, og intet i hendes Optræden tydede paa, at hun følte sig bundet, hverken af indre eller ydre Forhold. Saa gik det op for Albert, at der ventede ham en usikker og kortvarig Lykke, men ogsaa, at alt hvad der kunde følge efter, naar Katharina en Gang forlod ham, ikke vilde have mindste Betydning for ham. Han kunde ikke mere forestille sig Tilværelsen uden hende, og det var hans faste Beslutning at berøve sig Livet, saa snart han havde mistet Katharina. I denne faste Beslutning fandt han det eneste sikre Hold i denne sindsforvirrende Længselstid. —

Den Morgen, da Albert mødtes med Katharina for Alteret, var hun ham lige saa fremmed, som den Aften, da han havde lært hende at kende. Hun blev hans uden Lidenskab, uden

Mødstand. De rejste sammen op i Bjergene. De kom gennem sommerlige Dale, de spadserede ved Bredden af smilende Søer og gik paa hemmelige Stier i de susende Skove. De stod ved mange Vinduer, saa ned i fortryllede Byers stille Gader, sendte Blikket ud mod brusende, hemmelighedsfulde Floder, mod tavse Bjerge, over hvilke blege Skymasser flød ud i Taage. Og de talte, som andre unge Par, om Tilværelsens daglige Ting, stod foran de store Udstillingsvinduer, raadførte sig med hinanden, smilede, klinkede, idet de tømte Glasset med den funklende Vin og sank hen i de lykkeliges Slummer, Kind mod Kind. Mangen en Gang lod hun ham ene i det halvmørke Hotelværelse, hvor Ensomheden sniger sig over den Fremmede, eller paa en Havebænk mellem Mennesker, der glædede sig over den duftende Sommerdag, eller i høje Sale foran Billedet af en Ridder eller Madonna, og aldrig vidste han i en saadan Stund, om Katharina vilde komme tilbage eller ikke. Thi uafslædig og ubedragelig som Hjertets Slag stod det for ham, at intet havde forandret sig hos hende siden den første Dag, at hun følte sig fri som før, og at han var fuldstændig i hendes Magt.

Derfor var det, at hendes Forsvinden tidlig samme Morgen og det forunderlige Brev, kun havde rystet ham uden egentlig at overraske ham. Han syntes, at han vilde nedværdige sig selv ved at anstille Efterforskninger. Hvem der havde taget hende fra ham, om det var et Lune, en Drøm, eller et levende Menneske, var ham fuldstændig ligegyldigt. Han vidste intet derom og behøvede ikke at vide andet, end at hun ikke mere tilhørte ham. Maaske var det endogsaa godt, at det uundgaelige var kommet saa snart. Hans Formue var ved Købet af Huset svundet ind til et Minimum, og hans lille Gage kunde de ikke leve af. At tale med hende om at indskrænke sig og om dagligdags Sorger, vilde ikke have været ham muligt. Et Øjeblik efter før den Tanke igennem ham, at han kunde sige hende Farvel. Hans Blik faldt paa Sengetæppet, hvor den lille skrevne Seddel laa. Han fik den Idé at skrive en kort Forklaring paa den anden Side. Men med en tydelig Følelse af, at det ikke vilde have mindste Interesse for Katharina, lod han det være. Han aabnede Haandtasken, stak en lille Revolver til sig og tænkte, at han vilde gaa et Sted hen uden for Byen og uden at forstyrre nogen udføre sit Forsæt.

Sommerhimmelen var klar og mørkeblaa, og en Varmedis laa over Staden. Albert gik lige ud. Han var ikke kommen hundrede Skridt fra Hotellet, da han saa Katharinas Skikkelse foran sig. Hun havde en graa Silkeparasol i Haanden og gik langsomt ned ad Vejen. Alberts første Indskydelse var at bøje ind ad en anden Gade; men en Magt, som var stærkere end alle hans Forsætter og Beslutninger, tvang ham til at følge

hende, for nu dog at skaffe sig Vished om det, som han for et Minut siden havde troet at være ligegyldig overfor. Han blev endog bange for, at hun skulde vende sig om og opdage ham. Hun tog Vejen hen imod Slotshaven, og han fulgte hende i nogen Afstand. Nu havde hun naaet Slotskirken, hvis Dør stod aaben. Hun traadte ind. Albert fulgte hende efter et Par Minutters Forløb. Han blev staaende tæt ved Indgangen i Skyggen og saa, hvorledes Katharina langsomt gik gennem Midterskibet mellem Heltes og Dronningers mørke Billedstøtter. Pludseligt stod hun stille. Albert gik fra den Plads, hvor han havde staaet, og listede sig i en stor Bue hen bagved Kejser Maximilians Mindesmærke, som rager op midt i Kirken. Katharina stod ubevægelig foran Theodorichs Statue. Med venstre Haand støttet paa sit Sværd ser Malm-Helten ligesom med „udødelige“ Øjne hen for sig. Hans Holdning er præget af Træthed, som om han paa en Gang følte sine Gerningers Storhed og Værdiløshed, og som om hele hans Stolthed gik til Grunde i Tungvind. Katharina stod foran Billedstøtten og stirrede Gøtherkongen ind i Ansigtet. Albert blev staaende skjult i nogen Tid, saa vovede han sig frem. Hun maatte have hørt hans Skridt, men hun vendte sig ikke og blev som fortryllet staaende paa samme Sted. Der kom Folk ind i Kirken, Fremmede med røde Rejsebøger, man talte ved Siden af hende, bag ved hende, hun hørte det ikke. Saa blev der atter stille, Katharina stod som før, i sin Forstenelse

saa hun selv ud som en Billedstøtte. Et Kvarter gik, og endnu et, Katharina rørte sig ikke.

Saa gik Albert. Ved Udgangen vendte han sig endnu en Gang; da saa han, at Katharina var traadt helt hen til Statuen og berørte Jernfoder med sine Læber. Albert gik hurtigt bort. Han smilede. Han havde faaet en Idé, som paa en Maade rørte ham, og som det var ham en Glæde at udføre. Han gik hen til en Kunsthandel i Jernbanegaden; der spurgte han, om man kunde faa en Bronzestatue af Theodorich i naturlig Størrelse. Et Tilfælde vilde, at en saadan netop var bleven færdig for en Maaned siden. En Lord, som havde bestilt den, var død, og Arvingerne vægrede sig ved at overtage den. Albert spurgte om Prisen. Den beløb sig omtrent til Resten af hans Formue. Albert opgav sin Adresse i Wien og sagde nøje Besked, paa hvilken Maade en af Firmaets Folk skulde opstille Statuen i Haven ved det lille Hus. Saa sagde han Farvel, skyndte sig gennem Byen, tog Vejen gennem Forstaden Wilten hen imod Igls og skød sig dér i den lille Skov i samme Øjeblik, som Solen viste, at Klokken var tolv.

Katharina vendte først nogle Uger efter, at denne Begivenhed havde fundet Sted, tilbage til Wien. Imidlertid var Albert bleven bisat i Familiebegravelsen i Graz. Om Aftenen efter at hun var kommen hjem, stod Katharina længe foran Billedstøtten i Haven, hvor den havde faaet en smuk Plads under de høje Træer. Saa gik hun ind og gav sig til at græde.

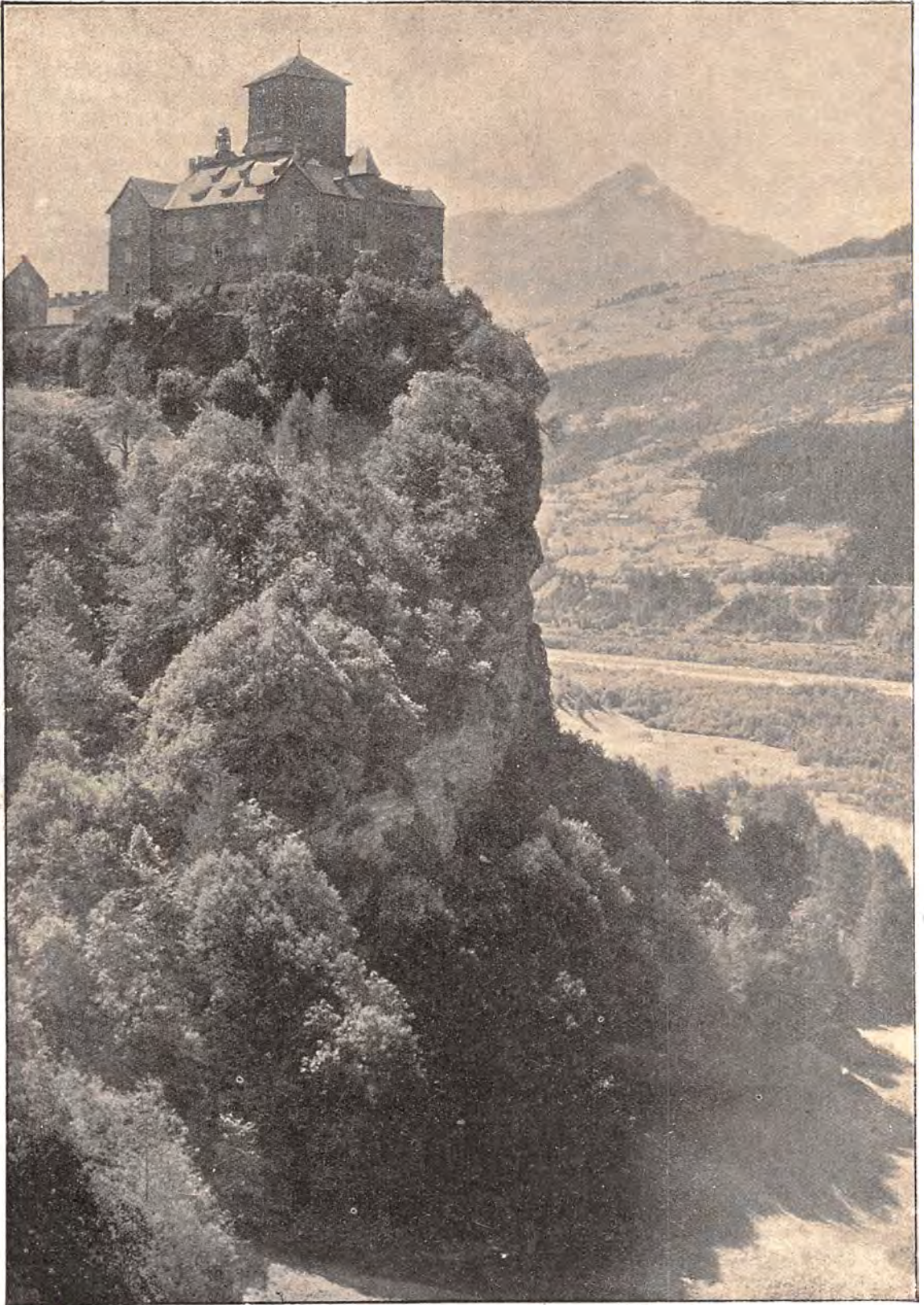
Italiensk Genrebillede.

Et muntret og livligt Billede er det at betragte de arbejdende Kvinder, som vasker i Bækken, medens de i Kor synger, som kun de smidige, solbrune Italiadøtre kan det.

Blændende hvidt er Lintøjet, naar man faar det tilbage fra sin Vaskeskone i Italien. Men Tøjet udholder kun faa Gange den meget brutale italienske Renselsesproces.

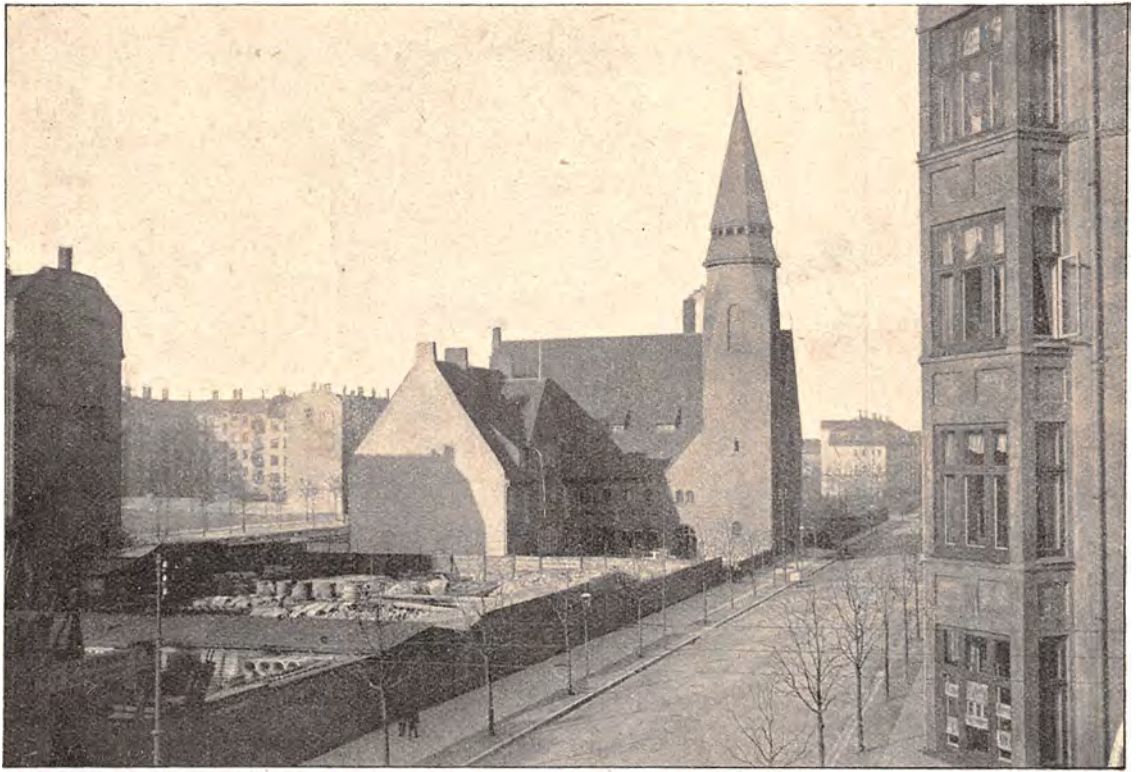
Kvinder, som vasker i Flodbækken.

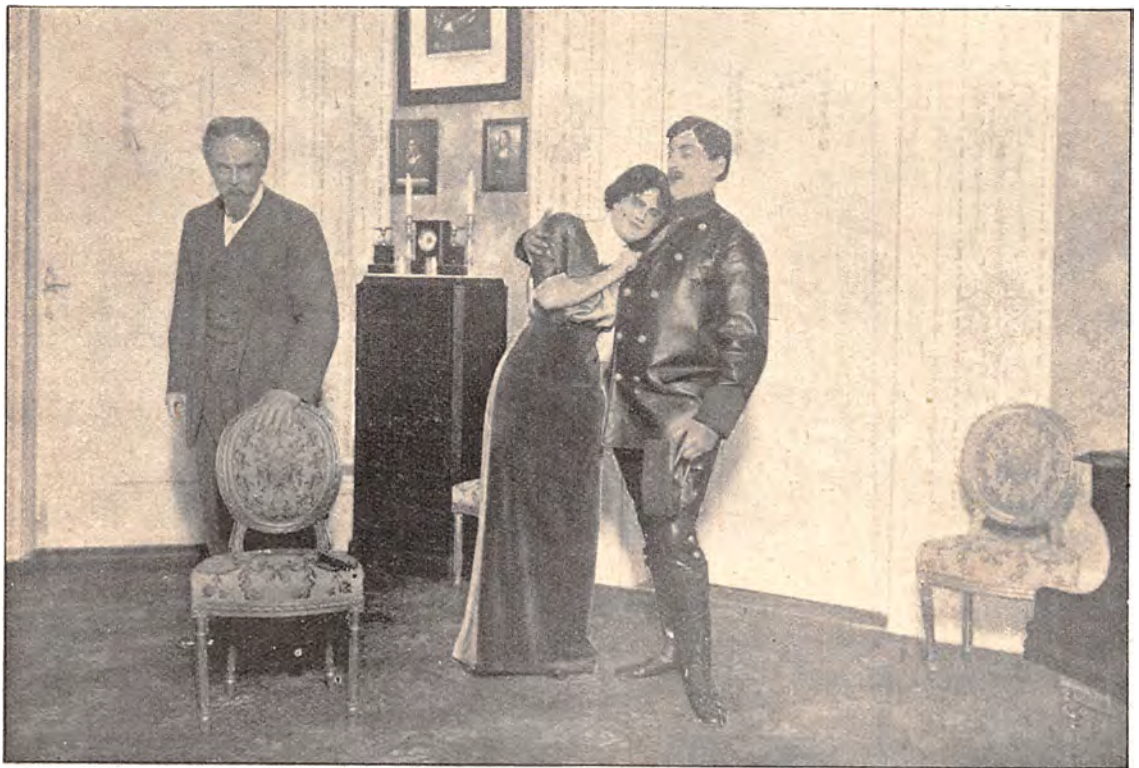
Slottet Ortenstein i Schweiz. Ligger i Kanton Graubünden, ved Engadin.

Fru Thilda Fønss, født Jonsen, fejrer for Tiden Triumfer i Provinsen, hvor Publikum har fundet Behag i hendes gratiøse lille Person og naturligt-indtagende Spillemaade. Hun er *Martinius Nielsen-Turnéens* Primadonna og har gjort stor Lykke som Fru Jane Simrose i „Damernes Ven“ og Anna Damby i „Kean“. Der er ingen Tvivl om, at den af Hr. *Otto Jacobsen* med heldig Haand ledede Tourné har været en virkelig Teater-Begivenhed ude i Provinsen. Hosstaaende smukke Billede forestiller Fru Fønss som Jane Simrose. Forhaabentlig vil den nydelige unge Dame, der er gift med Hr. Olaf Fønss ved Dagmar-teatret, fra næste Sæson atter være knyttet til en københavnsk Scene.

Godthaabskirken paa Nyelandsvej, som indviedes i Søndags.

Fra Potifars Hustru paa Det ny Teater.
Vald. Lund. Fru Else Frølich. Hr. Poul Reumert.

Ræve paa Jagt. Efter Maleri af den nylig afdøde Dyremaler A. Mackeprang.

Forligsmanden, Direktør Michael Kofoed.

Direktør Michael Kofoed.

„Ja — det var rart at vi fik det til at glide,“ siger Direktør Kofoed opp i Statens statistiske Bureau, hvor vi søger ham for at tale med ham om Lockout-Forliget. Direktøren giver sig straks til at fortælle om Riis-Hansen. „Riis-Hansen har været Forligsmandens højre Haand,“ siger han.

„Riis-Hansen? Hvem er det?“

„Til daglig er han yngste Fuldmægtig her paa Bureauet, men i denne Tid har han ledsaget mig til alle Møder og Forhandlinger for at assistere mig. De maa nemlig huske paa, at det ikke er nok at kunne tale med Folk. For overhovedet at kunne komme med Mæglingsforslag og indlade sig paa at forlige de stridende Parter hører der en Del Kendskab til Lønforhold, Arbejdstakster, Beregning af hver Arbejdstimes reelle og relative Værdi og de enkelte Virksomheders Evne til at kunne bære Lønforhøjelser og Arbejdstids-Nedsættelser. Her er det, at jeg har haft en saa fortræffelig Støtte i Riis-Hansen. Jeg gennemgik og drøftede hvert Spørgsmaal med ham og havde i ham foruden en sagkyndig Assistent tillige en altid oplagt Medhjælper, som jeg fik megen Fornøjelse af at arbejde sammen med. Det var el-

lers ikke saa lysteligt hele Tiden,“ fortsætter Direktør Kofoed, „vi sad flere Gange endnu den sidste Forhandlingsnat og var meget bange for, at nu revnede det hele uden Forlig. Men heldigvis, saa gled det jo alligevel tilsidst.“

Ja, heldigvis — det tør man roligt sige. For en Lockout nu vilde have været haard og vanskelig at komme igennem og til stor Skade for Enkeltmand hele Landet over netop nu, hvor der lige anedes en Opgang i Konjunkturerne, en Fremgang i Forretningstilværelsen efter de sidste uhyggelige Aar.

Og da Aviserne Landet over den 15. Marts kunde meddele, at nu var Lockouten endelig og til al Lykke afværget, fik ogsaa megen alvorlig Ængstelse og indeklemt Frygt befriet Udløsning i Anerkendelse af Forligsmanden, Direktør Michael Kofoed. Hans besindige Hjælpen-til-Rette og kloge Beherskelse af den farlige Situation har saa at sige sparet Landet for Millioner, rent bortset fra, at han ved samme Lejlighed fik Lykke til at afvende Nøden fra mange Hjem og afværge Kriser, Krach og Forretningsstandsning for adskillige Virksomheder. Ved de første Forhandlinger sad Forligsmanden som en Fredens tilbageholdende General, der kun hørte paa, hvordan de kæmpende Parters stærke Ord krydsedes i Luften som gnistrende skarpe Projektiler. Men da Konflikterne trak sammen og Forhandlingerne saa ud til at skulle munde ud i aabenbar Krig, fik man at mærke, at Forligsmanden ejede netop den Besluttsomhed og aandelige Elasticitet, der var nødvendig for her at kunne gribe ind i rette Øjeblik og i sine Mæglingsforslag slaa ned just paa de Punkter, hvor der for den lydhøre Tilhører havde vist sig Mulighed for en gensidig Imødekommenhed fra de stridende Parters Side. Dertil kom, at Direktør Kofoed forstod at glide ind i Tonen paa disse nattelange, ophidsende Møder. Han fangede sine Tilhøreres Opmærksomhed, fordi han talte besindigt til dem om begge Parters Vel i en Tone, som de forstod bundede i et virkeligt Mandfolks Vilje til at finde den bedste Vej uden om Lockoutens tunge Uføre.

Og godt var det, at han fandt Forligets jævne Spor, det eneste, ad hvilket Landets Finanser i Øjeblikket kunde føres ud af Dødvande.

Sven.

Krigssang af Op. „Regimentets Datter.“

G. DONIZETTI.

Allegro moderato.

PIANO.

f Ka - no - nernes Tor - den var min Barndoms Fryd, min

Glæ - de paa Jor - den er Trommernes Lyd, er Trommernes Lyd, naar stolt Ør - nen.

knej - ser i hvirv - len - de Damp jeg føl - ger min

Kej - ser med Ju - bel til Kamp, jeg føl - ger min Kej - ser, hur - ra

i Røg og i Damp, jeg føl - ger min Kej - ser til Kamp,

til Kamp, til Kamp i Røg og i Damp!

100 Aar.

Fredag den 29. Marts vil der være Fest paa Graabrødretorv, idet en af Beboerne, Frk. *Jutta Collstrop* fylder 100 Aar. Hun er altsaa født paa en Tid, da den danske Konge herskede lige fra Elben til Nordkap, hun har oplevet mere end nogen af os andre, og, hvad der er det interessanteste, hun husker det saa udmærket. Frk. Collstrop er nemlig ikke blot legemlig men ogsaa aandelig rask. Den gamle Dame er Datter af Kaptajn Collstrop, hvis Fader, Slesvigeren Andreas Coolstrop grundlagde en stor

Frøken Jutta Collstrop.

Tømmerhandel som blomstrer endnu. Han var en af Børsens ledende Mænd i Begyn-

delsen af forrige Aarhundrede. Og i sit rige og gæstfri Hjem samlede han mange af Byens og Landets bedste Mænd. Traditionen og de rige Minder fra hine Tider bevarer Frøken Collstrop endnu, og de vil leve videre i den store Kreds af hendes Slægt, der stadig samles om hende. Der er næppe Tvivl om, at 100 Aars-Fødselsdagen vil blive trættende for den gamle Dame. Hun vil faa Lov at fortælle om sit lange Livs brogede Indhold til den ene Reporter efter den anden. Og Slægt og Venner vil mødes hos hende for at gratulere. Blot Festdagen nu ikke bliver for anstrengende.

To nye Stiftamtmand.

A. Dybdal.

for offentlige Arbejder. Han er født i 1861 i København. Efter at Ministeriet for offentlige Arbejder var udskilt fra Indenrigsministeriet, blev Howard Grøn i 1903 Kon-

Stiftamtmand A. *Dybdal* fra Viborg har modtaget Udnævnelse som Stiftamtmand over Sjællands Stift og Amtmand over Københavns Amt. Den nye Stiftamtmand, der tiltræder sin Stilling den 1. April, er Broder til Borgmester Th. Dybdal og født 1852 i Vorbasse. Hr. Dybdal har været Stiftamtmand i Viborg siden 1905. Han er Kommandør af 1. Grad og Dannebrogsmænd.

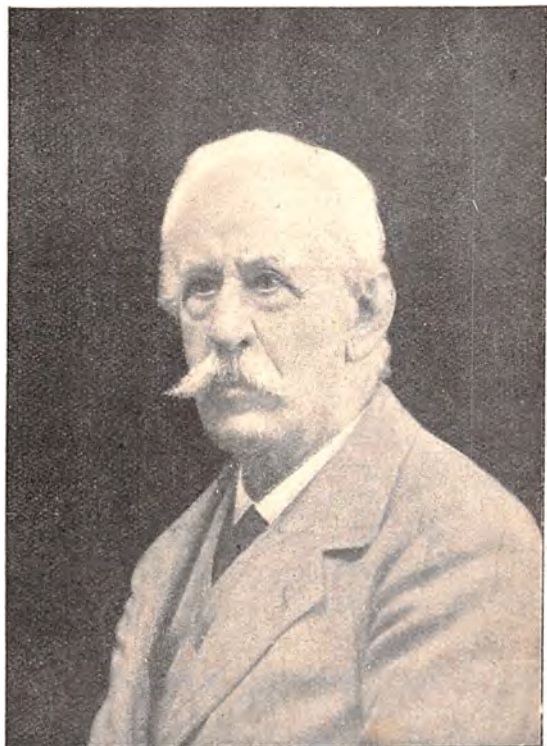
Hr. Dybdals Efterfølger i Viborg bliver Kontorchef *Howard R. Grøn* fra Ministeriet

Howard R. Grøn.

torchef. Den nysudnævnte Stiftamtmand, der er Ridder og Dannebrogsmænd, opholder sig for Tiden i Rom. Han tiltræder sit nye Embede den 1. April.

Ugens Døde.

Dyremaler A. H. Mackeprang.

født i 1844 i Illebølle paa Langeland og blev Seminarist i 1864. 1892 udnævntes han til Inspektør ved Prinsesse-gades Skole. Han var en dygtig og afholdt Skolemand.

En af Hovedstadens mest kendte større Forretningsdrivende, Grosserer A. F. Michaelsen er d. 17. ds. afgaaet ved Døden, 69 Aar gammel. Den afdøde havde i længere Tid lidt af den Brightske Syge.

Kammerherrerinde *Alvilda Mourier-Petersen*, Enke efter en af Hedeselskabets tre Stif-tere, Kmh. M.-P. til Rugaard ved Ebeltoft, er død, 78 Aar gl. Hun havde i de senere Aar boet paa Villaen „Bettys Minde“ ved Randers.

Garvermester *P. Knudsen* i Vordingborg er afgaaet ved Døden. Afdøde har været Brandkaptejn, Byrådsmedlem og Formand for Ligningskom-missionen. I 1909 fejrede han sit 50 Aars Borgerjubilæum. Han blev 77 Aar gammel.

Skoleinspektør Ingvor Bondesen.

Den be- kendte og yndede Dyre- maler *Adolf Henrik Ma- ckeprang* er afgaaet ved Døden. Han var en elsk- værdig og flit- tigt arbejden- de Kunstner, der havde skabt sig Ven- ner i vide Kredse.

Skoleinspek- tør *Ingvor Bondesen*, en af vore mest læste folkelige Forfattere, er ret pludseligt død. Han var

Grosserer A. F. Michaelsen.

Kammerherreinde Alvilda Mourier-Petersen

Garvermester P. Knudsen.

„Hver 8. Dag“s Havetidende.

Om Blomster, Frugt og Køkkenurter.

Vejledende Notitser af Havebrugskandidat Chr. Brinch.

I fald Frugthaven skal tilfredsstillende vore Fordringer til den, maa vi, bl. a., ikke glemme at gøde den. I de første Aar efter Frugttræernes Plantning behøver man dog som Regel ikke at gøde, navnlig ikke Træer, der er forædlede paa Vildstamme, forudsat at Jorden er af almindelig god Beskaffenhed eller er grundforbedret før Plantningen; Dværgtræerne og Buskene, der har mindre vidt- og dybtgaaende Rødder, ville først trænge til Gødning.

Hvornaar og hvor ofte man iøvrigt skal gøde, vil selve Træernes Vækst og Frugtbarhed give den bedste og paalideligste Oplysning om.

Vokser Træerne frodigt, men kun ansætter faa Frugtgrene og Blomsterknopper, er dette som Regel Tegn paa, at Jorden er mere end rig nok paa Næring, i dette Tilfælde vil Gødning gøre mere Skade end Gavn; dog kan Ufrugtbarheden under disse Omstændigheder skyldes Mangel paa Kali og Fosforsyre, hvorfor man bør prøve at give noget fosforsurt Kali, ca. 1 Pd. paa 10 □ Alen. Det gives om Efteraaret.

Vokser Træerne derimod svagt, eller bære de — trods rigelig Blomstring — faa Frugter eller udvikles disse daarlig, da er Grunden som oftest den, at de mangler Næring.

Iøvrigt kan det siges at være god Praxis: jævnlig at gøde de Træer, som er rigtbærende; saadanne kunne nemlig ikke let faa for meget at leve af, og navnlig er da dette Tilfælde for ældre Træers Vedkommende, der saa at sige kunne omsætte alt, hvad der bydes dem.

De bedste Gødningsæmner — under almindelige Forhold — er gæret Staldgødning og Latrin; men forresten er al Slags Gødning anvendelig. God Kompost er fortrinlig til lette Jorder. *Blod* og *Ajle*, det første blandet med en Smule ulæsket Kalk, ere fortrinlige og hurtigvirkende Gødningsmidler; ligesaa Sod. *Træaske* og *Kalk* er fornemmelig anbefalelig til Stenfrugter. Det fremgaar altsaa heraf, at Gødningen tilføres Træerne dels i fast og dels i flydende Form.

Den faste Gødning tilføres Træerne sent paa Efteraaret eller først paa Vinteren, lagt ovenpaa Jorden; den flydende gives med størst Virkning første Gang lige før Blomstringen og senere et Par Gange om Ugen i Løbet af Sommeren, 1 a 2 Spande hver Gang efter Træets Størrelse.

I Slutningen af Juli bør man dog som Regel ophøre med denne Vanding for ikke at fremkalde en unormal Grenudvikling, der vanskelig bliver moden. Svagtvoksende Træer og Træer, som er rigelig besat med Frugt, kan man dog uden Skade vedblive at vande hele Sommeren. Gødningsvandet maa gives i Render, der er gravet om Træerne, saa langt fra disse, som Kronerne overskygger Jorden, eller i Drænrør, som er nedsat i samme Afstand i en Kreds om Træerne.

Angaaende denne Vanding maa endnu erindres om, at Jorden ikke maa være tør naar man vander; thi i saa Fald er der Fare for, at man ødelægger Rødderne. I tørt Vejr er det derfor nødvendigt at vande med varmt Vand først.

Den faste Gødnings Nedfældning finder Sted tidlig om Foraaret med en fladgrenet Greb, og saa nær Overfladen som muligt for ikke at skade Rødderne og for at lokke dem opad; dette sidste er ikke af mindst Betydning, thi jo højere Sugrødderne ligge i Jorden, desto bedre, er de udsat for Luftens og Varmens Indvirkning, og desto virksommere er de, hvilket atter har til Følge, at de paagældende Træer trives godt.

Heraf følger da, at man maa være forsigtig med at grave mellem Frugttræerne og altid benytte Greb, ligesom det heller ikke er anbefalelig at dyrke Kartofler eller Urter mellem dem mere end højest de første Par Aar efter Plantningen.

Ogsaa med Hakning og Skufning om Træerne maa man være yderst forsigtig; Aarsagen til mange Træers Vantrivsel er neptop den, at der graves for meget og navnlig for dybt om dem.

Fra den frie Udstilling.
Viggo Pedersen: Paa Havetrappen.

Fot. Reiffenstein-Hansen.

Den frie Udstilling.

Møhl Hansen: Pjerrot og hans Gudson.

Den frie Udstilling har aabnet sine Porte. Det er et af de sikre, aarligt tilbagevendende Foraarstegn. »Hvorledes er »Den frie« dennegang?» spørger Folk hinanden. Det er altid vanskeligt at skulle formulere en Dom i faa Ord, særligt naar den skal omfatte et Hele, der bestaar af talrige og højt forskelligartede Enkeltheder. Dog tør det maaske siges, at Udstillingen, set under ét, ikke virker overraskende. Den rummer en Mængde nydelige, fine, indtagende og dygtige Arbejder. Men den mangler *Sensation*. Og den er mærkværdig fattig paa Portrætter.

I det hele virker den — i al Fald paa den, der skriver disse Linjer — lidt bleg i Farverne, som det tidlige Foraar. Kun faa af de udstillede Lærreder gløder En farvemættede i Møde — som Zahrtmanns fantasifulde »Julemorgen«.

Et af Udstillingens mest iøjnefaldende Malerier er *Johannes Kraghs* Kæmpelærred »Musik«. Det er et stort anlagt Arbejde, der forekommer noget stiliseret og synes at tilsigte en Virkning, som det sikkert kun øver paa Mindreparten af dem, der ser det.

Som en historisk Aktualitet virker *Poul Christiansens* store Maleri af »Den danske Vikinge-

høvding Rolf i Spidsen for Normannerne«, der i Aaret 911 er i Færd med at lande paa den frankiske Kyst.

Johan Rohde udstiller en Del gode Portrætter, blandt hvilke der findes et stort Portrætmaleri af Landstingsmand *Jørgen Pedersen*.

Fine og indtagende er *Erik Struckmanns* Interiører fra *Ludvig Holbergs* gamle Baroni »Tersløsegaarden«. Her er da en moderne Maler med virkelig Sans for Linjer og Form. En Kunstner, der aldrig forfalder til maniereret Effekthjæteri — hvad en og anden maaske nok kunde finde paa at beskylde *S. Danneskjold-Samsøe* for. Et Arbejde, der uvist af hvilken Grund kaldes

»Serenade«, vilde være et overordentlig taknemligt Objekt for en Karikaturtegner.

Blandt mange smukke Billeder kan nævnes *Viggo Pedersens* store Figurmaleri »Paa Havetrappen«. Denne Maler indlader sig ikke paa Eksperimenter. Der er ikke noget særligt passioneret ved ham. Men han gengiver, hvad han ser, uden at lade haant om Tingenes virkelige Form og Farve. Og over Lærreder som »Vinterset i den gamle Gaard« eller »Rimfrost i Haven« er der megen Stemning og Charme.

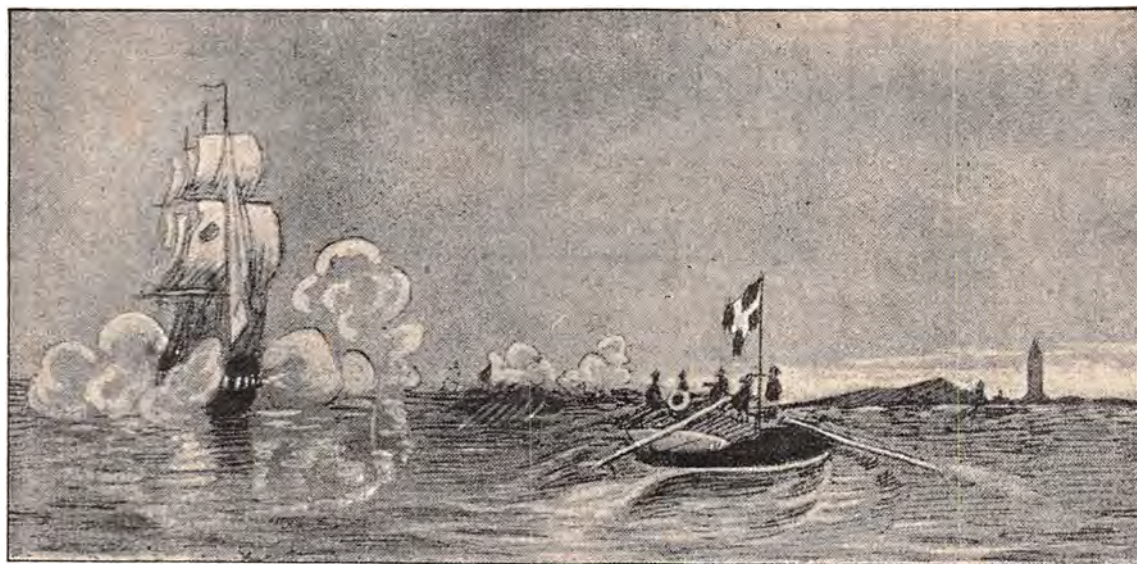
En udpræget Eksperimentator, sær og søgt og ultramoderne, er *Sigurd Swane*. Hans Arbejder er sande Lækkerbidskener for enhver, som gouterer en smørgul Landevej, randet af spinatgrønne Træer, eller fantastiske Portrætter af Individier med grønt eller blaat Haar og Gul-sot. Den frie burde udlove en Præmie til den, der kan give paalidelig Besked om, hvad et Lærred af Hr. Swane, betitlet »En Solplet«, maa formodes at forestille.

Fornøjelige og dygtigt malede er *Møhl Hansens* Billeder fra Dyrehavsbakken, Tibirke etc.

Og blandt Billedhuggerarbejderne indtager *Rudolph Tegnens* store Gruppe og brillante Portrætbuster en fremskudt Plads.

Painter.

Før 100 Aar siden.

Træningen ved Anholt den 27. Marts 1811.

Blandt de mange mere eller mindre heldige Smaakampe, der forefaldt under Krigen med England i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, var en af de største Affærer Toget til Anholt d. 27. Marts 1811. Skønt det forløb saa uheldigt, fortjener det at mindes, nu 100 Aar efter, at en Skare modige danske Soldater og Matroser under de vanskeligste Vilkaar forsøgte at fravryste Fjenden den lille Kattegats-Ø.

D. 18. Maj 1809 besatte Englænderne Anholt, bl. a. for at kunne holde det vigtige Fyr tændt. Omkring Fyret anlagde de en lille Fæstning og paa Sydsiden af Øen et Batteri. I Værkerne opstilledes 40 Kanoner, og Besætningen bestod af 350 Marinere, 30 Artillerister samt en Del Matroser. Kaptajn *Maurice* udnævntes til Øens Guvernør.

I 1810 gjorde de Danske ikke mindre end tre mislykkede Forsøg paa at erobre Øen tilbage. I Februar 1811 modtog Premierløjtnant *Falsen* af Marinen Ordre til paany at vove et Generobringsforsøg. Kongen bestemte Udførelsen til sidst i Marts. Og d. 26. Marts stak Ekspeditionen til Søs fra Gjerrild Bugt. Den bestod af 12 Kanonbaade, 12 Transportfartøjer og en Del mindre Baade, det hele under *Falsens* Kommando. Som Landgangskorps skulde anvendes 660 Mand under Major *Melstedts* Kommando, 120 Soldater af Kanonbaadens Besætning under Kaptajn *Prydtz* og endelig en Afdeling Matroser paa 200 Mand under Premierløjtnant *Holsten* af Flaaden. En Hovedbetingelse for, at Angrebet kunde lykkes, var naturligvis, at det helé kom som en Overraskelse for Englænderne, og at disse ingen Skibe havde ved Øen.

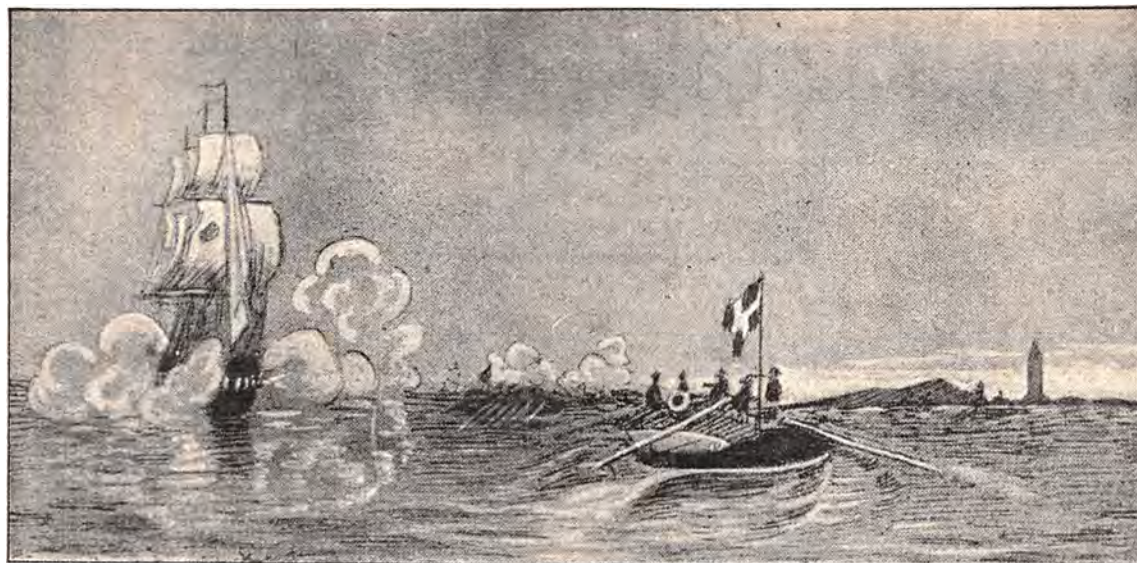
Falsen kunde ikke vide, at Øens Guvernør holdt Spioner i Jylland og allerede den 10. Februar havde modtaget Melding om, at der var noget i Gære. Der blev holdt skarpt Udkig fra Øen, og Krigsskibe tilkaldtes fra England. Ja, saa godt var Englænderne betjente, at Kaptajn *Maurice*, faa Timer efter at Ekspeditionen havde forladt Fornæs, modtog Melding derom.

D. 27. Kl. 2½ Morgen gik *Falsen* til Ankers i Pakhusbugten og begyndte at landsætte sin Styrke. Englænderne gjorde straks Udfald fra Fortet, men maatte trække sig tilbage for Overmagten. Men da *Holsten* under den videre Fremrykning observerede, at der ved Nordsiden af Øen laa en Fregat og en Brig paa henholdsvis 32 og 16 Kanoner, som om Aftenen var kommen fra England, var Resultatet af Erobringsforsøget givet. De danske Soldaters og Matrosers Heltemod var forgæves. Hurtigt bedækkedes Sandet med døde og saarede Danske. Næsten alle Førerne faldt. Tabet angives forskelligt. Men foruden Fangerne, ca. 600 Mand, tør man regne, at der faldt ca. 20 Mand, og at et lignende Antal saaredes. De faldne Officerer jordedes med fuld militær Honnør af Englænderne, der selv kun havde 20 døde og 32 saarede.

I 1904 rejstes der til Minde om den blodige Dyst et smukt Monument ved den nordre Indgang til Anholt By. Paa Mindesmærket læses Ordene:

Værer Fred med Eders Minde,
I, som Pligtens Bud adlød,
og i Kamp mod mægtig Fjende
fandt for Danmark Heltedød.

Før 100 Aar siden.

Træfningen ved Anholt den 27. Marts 1811.

Blandt de mange mere eller mindre heldige Smaakampe, der forefaldt under Krigen med England i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, var en af de største Affærer Toget til Anholt d. 27. Marts 1811. Skønt det forløb saa uheldigt, fortjener det at mindes, nu 100 Aar efter, at en Skare modige danske Soldater og Matroser under de vanskeligste Vilkaar forsøgte at fravryste Fjenden den lille Kattegats-Ø.

D. 18. Maj 1809 besatte Englænderne Anholt, bl. a. for at kunne holde det vigtige Fyr tændt. Omkring Fyret anlagde de en lille Fæstning og paa Sydsiden af Øen et Batteri. I Værkerne opstilledes 40 Kanoner, og Besætningen bestod af 350 Marinere, 30 Artillerister samt en Del Matroser. Kaptajn *Maurice* udnævntes til Øens Guvernør.

I 1810 gjorde de Danske ikke mindre end tre mislykkede Forsøg paa at erobre Øen tilbage. I Februar 1811 modtog Premierløjtnant *Falsen* af Marinen Ordre til paany at vove et Generobringsforsøg. Kongen bestemte Udførelsen til sidst i Marts. Og d. 26. Marts stak Ekspeditionen til Søs fra Gjerrild Bugt. Den bestod af 12 Kanonbaade, 12 Transportfartøjer og en Del mindre Baade, det hele under Falsens Kommando. Som Landgangskorps skulde anvendes 660 Mand under Major *Melstedts* Kommando, 120 Soldater af Kanonbaadenes Besætning under Kaptajn *Prydtz* og endelig en Afdeling Matroser paa 200 Mand under Premierløjtnant *Holsten* af Flaaden. En Hovedbetingelse for, at Angrebet kunde lykkes, var naturligvis, at det hele kom som en Overraskelse for Englænderne, og at disse ingen Skibe havde ved Øen.

Falsen kunde ikke vide, at Øens Guvernør holdt Spioner i Jylland og allerede den 10. Februar havde modtaget Melding om, at der var noget i Gære. Der blev holdt skarpt Udkig fra Øen, og Krigsskibe tilkaldtes fra England. Ja, saa godt var Englænderne betjente, at Kaptajn *Maurice*, faa Timer efter at Ekspeditionen havde forladt Fornæs, modtog Melding derom.

D. 27. Kl. 2½ Morgen gik Falsen til Ankers i Pakhusbugten og begyndte at landsætte sin Styrke. Englænderne gjorde straks Udfald fra Fortet, men maatte trække sig tilbage for Overmagten. Men da *Holsten* under den videre Fremrykning observerede, at der ved Nordsiden af Øen laa en Fregat og en Brig paa henholdsvis 32 og 16 Kanoner, som om Aftenen var kommen fra England, var Resultatet af Erobringsforsøget givet. De danske Soldaters og Matrosers Heltemod var forgæves. Hurtigt bedækkedes Sandet med døde og saarede Danske. Næsten alle Førerne faldt. Tabet angives forskelligt. Men foruden Fangerne, ca. 600 Mand, tør man regne, at der faldt ca. 20 Mand, og at et lignende Antal saaredes. De faldne Officerer jordedes med fuld militær Honnør af Englænderne, der selv kun havde 20 døde og 32 saarede.

I 1904 rejstes der til Minde om den blodige Dyst et smukt Monument ved den nordre Indgang til Anholt By. Paa Mindesmærket læses Ordene:

Værer Fred med Eders Minde.
I, som Pligtens Bud adlød,
og i Kamp mod mægtig Fjende
fandt for Danmark Heltedød.

Akademisk Skytteforenings 50 Aars-Jubilæum.

„De grønne Drengene“ marscherer gennem Strøget.

»Fremad, Student, Din Fane følg, fremad for Drot og Land«.

Det er store Ord, Ord, som enhver dansk Student bør gøre til sine, og det er det Løsen, som nu i 50 Aar har baaret Akademisk Skytteforening oppe, skabt den en fremskudt Plads blandt Landets Skytteforeninger og gjort den saa populær, ikke alene blandt Studenter, men overalt, hvor et frivilligt ydet Arbejde for Danmarks Forsvar har vakt Sympati og Interesse.

Det kunde synes overflødig at minde om, hvad A. S. er. Enhver Københavner kender »De grønne Drengene«. Enhver har mødt dem mere end én Gang, enten naar de holdt deres Felttjeneste i Marken, eller naar de med Fanen paa Fløjen, formeret som Kompagni, til Tonerne af den pragtfulde Fanesang marscherede over Kongens Nytorv for at træde af ved den gamle Studenterforening.

Og ikke mindst er »de grønne Drengene« kendt og afholdt paa Landet: Man saa det i Sommer

paa Fyen og de foregaaende Dage i Jylland: 14 Dages Ture, hvor Landsbyerne var smykket, naar de støvede, solbrændte og glade Skytter med vajende Fane og Trommer og Piber holdt deres Indtog; eller i de større Byer, hvor Indbyggerne kappedes om at vise Skytterne den mest storslaaede Gæstfrihed.

Den 4. April fejrer A. S. sit 50 Aars Jubilæum. Ikke uden Modgang er disse Aar gaaet. Men ved sejt Udholdenhed, ved en aldrig svigtende Kærlighed til Fædrelandet har den danske Student i flere Generationer samlet sig om sin Fane, om det Maal engang at vise, at den moderne Student ikke vil stikke op for de gæve gamle fra 1659.

Det bærende Element indenfor Skytteforeningen er — foruden Pligtfølelsen — først og fremmest Kammeratskabet. Et Kammeratskab, der igennem Aarene er blevet urokkeligt og grundmuret, som aldrig brydes, selv naar Bølgerne gaar højt, og som bevirker, at Skytterne blandt Studenterne danner en Kreds for sig selv. Og det, at Ikke-Skytter som oftest be-

AKADEMISK SKYTTEFORENINGS 50-AARS JUBILÆUM

„De grønne Drengene“ rykker ud.

Skydning paa Amager at spise sin medbragte Lommemad i Makketutten.

Fra den Tid har man Minder, som aldrig glemmes, og Kammerater, som man har holdt fast ved senere hen i Livet.

Derfor elsker enhver Skytte sin Forening og sin Fane; derfor fejres Jubilæet af alle — gamle og unge — med den samme Følelse af Kærlighed og Taknemmelighed overfor den Forening, hvor de har tilbragt deres bedste Ungdomstid.

Gid Held og Lykke følge den i de kommende Aar!

Studiosus.

trakter Skytte-Kammeratskabet med lidt misundelige Øjne, tyder paa, at det er, som det skal være.

Det at være Skytte — ung eller gammel — er ensbetydende med, at de bedste Studenteraar og de bedste Minder stammer fra den Tid, da man var i den grønne Trøje: Op Klokken halvseks en hundekold Vintermorgen, til Øvelse paa Eksercerpladsen, eller om Foraaret en rask Felttjeneste over oplødte Pløjemarken, saa man saa ud, som man var trukket op af et Vandhul, eller en Søndag Formiddag efter

Fra Akademisk Skytteforenings Jyllandstur 1907. Teltlejre.

Fra Folketeatret: „Andedammen“.

Fru Jacobsen. Hr. Texière. Fru Sigr. Nciendam. Hr. Bewer.

„Madame Butterfly“ i Malmø.

(Fra vor udsendte Korrespondent.)

En munter Aften i »Hippodromen« og paa »Stadt Hamburg«.

Hr. Olle Strandberg som Løjtnant Linkerton
i »Madame Butterfly«.

Malmø, i Marts.

Historien gentager sig.

Ligesom *Giacomo Puccinis* vidunderlige »Bohème« blev spillet i svenske Provinsbyer, inden vort kongelige Teater naaede at faa Operaen opført, saaledes er det samme nu Tilfældet med den italienske Meisters yndefulde »japanske Tragedie« »Madame Butterfly«, som vor kongelige Opera heller ikke i denne Sæson lader til at ville bringe frem.

Forrige Gang opfordrede *Charles Kjerulf* i »Politiken« Københavnerne til at tage til Svørig for at høre et lille, men udmærket svensk Ensemble fortolke »Bohème«; der

kunde have været al mulig Grund til ved denne Lejlighed indtrængende at have opfordret det københavnske Publikum til at foretage den nemme og billige Udenlandsrejse til Malmø for at høre »Butterfly«. Det var magelig Turen værd.

Jeg tog over med 4,45 Baaden og gik kort efter min Ankomst op for at hilse paa »Butterfly-Tournéen«s Leder, Direktør *Frøling*, som ikke var i særligt straalende Humør.

»Ser De, Stillingen her i Malmø er ret vanskelig. Paa Teatret hersker Operetten. Hippodromen er en temmelig primitiv Anstalt, hvor Byens bedre Folk ikke rigtig kan lide at komme. Med andre Ord: Vi er daarligt placeret. Tilmed er Operetten Tidens Løsen. Saa dens Sejr over den fine, men saa triste »Butterfly« har været knusende.

Det allermærkeligste ved hele Sagen er, at *Albert Ranft* ligger her og konkurrerer med sig selv. Paa Teatret spiller hans Operetteselskab »Corneilles Klokker« og »Valsedrømme«. Og da en Del af Oscarsteaterns store Personale var ledigt, sendte han os ud med »Butterfly«. Straks da jeg fik Marschrouten, pegede jeg paa Malmø og sagde: »Dér kan jeg ikke ligge. Dér ligger Operetten.«

»Det var som F !« sagde Ranft.

»Og Byen kan ikke bære to Teatre,« bemærkede jeg.

»Nej,« sagde Ranft. »Men De kommer nu til at ligge der alligevel.«

»Og nu ligger vi altsaa, som man har redet for os.«

Man ser saaledes, at selv en Feltherre som Ranft kan begaa en *bêtise*. Men det er jo rart for ham, at han kan dække Underskudet i »Hippodromen« med Overskudet fra Teatret!

Hippodromen er slet og ret en Cirkus, hver der er opstillet et primitivt og interimistisk Teater.

Lokalet lugter stramt af Stald. Og under Scenen holdes der Høns, hvis Klukken undertiden blander sig med Butterflys. Naar hertil føjes, at der var udbrudt Musikerstrejke i Byen, saa at Orkestret kun bestod af 10 Mand, og at Tilskuerspladsen ikke var halvt fyldt, bliver det et rent Under, at »Madame Butterfly« alligevel kunde illudere.

Nu synger disse Svenskere jo bedaa- rende! Frk. *Frida Falk*, der er en sentimental og vemodig »Butterfly«, raader netop over den klare og sødmefyldte Stemme, som Titelpartiet fordrer. Den unge Hr. *Olle Strandberg*, som elsker sin »Butterfly« paa det fyrigste, har den rette Tenorklang. Han er frisk og gaar kækt paa som den amerikanske Løjtnant *Linkerton* — selv om han ikke er nogen *Herold*. I *Konsulens* smukke Baritonparti, der vilde klæde vor *Helge Nissen* fortrinligt, gjorde Hr. *Oscar Bergstrøm* udmærket Fyldest. Og Fru *Ralf* fortjener at nævnes for sin sympatiske Udførelse af Kammerjomfruens ret store Parti.

Selve Fablen i den behageligt korte 3-Akts Opera er snart fortalt: En ung amerikansk Marineløjtnant er kommen til Nagasaki, hvor han forelsker sig i en henrivende ung Japanerinde, hvid og rød som Æbleblomster. Han tager hende til Hustru. Og hun slutter sig til ham i den inderligste Kærlighed. Men Adskillelsens Stund nærmer sig. *Linkerton* rejser hjem til Amerika. Og i tre Aar venter hans lille Fru Butterfly ham trofast. Hun føder ham en yndig lille Pige, som yderligere knytter hendes Følelser til ham. Langt om længe faar Butterfly en Dag et Brev: *Han kommer!* Og hun smykker sit Hus for at modtage ham.

Han kommer — men ikke alene. Han har giftet sig paa europæisk Vis med en Amerikanerinde; hans japanske Ægteskab har kun været et lille Æventyr. Og da Butterfly forstaar alt, dræber hun sig og falder død til Jorden, just som hendes Løjtnant, der først ikke har villet møde hende, raaber hendes Navn udenfor Villaen og banker paa dens Skodder.

Det er for saa vidt en ret banal lille Kærlighedstragedie. Til alt Held er Musikken betydeligt mere original end Teksten. Og der er ingen Tvivl om, at for vor kongelige Opera med dens prægtige Kapel og smukke Stemmer vilde »Butterfly« blive en sikker Succes.

Hvorfor spilles den ikke?

Svenskerne har indstuderet den paa en Maaned under Ledelse af den flinke danskfødte Kapelmester *Rölling*.

* * *

Efter Forestillingen samles man paa »Stadt Hamburg«, der viser sig at være et ret mondænt Tilholdssted. Der findes et meget opmuntrende og fornøjeligt Zigøjnerorkester af den rigtige Slags med Musikere, der spiller uden Noder under ildfuld Anførsel af en sortsmudset Italiener, som en Gang imellem gaar sig en Runde gennem Lokalet, medens han gnider sin Violin med Temperament og Behændighed.

Men Klokkeren 11 slutter Musikken. Og Kl. 12 bliver man høfligt anmodet om at fortrække. De elektriske Blus slukkes. Det er ogsaa ærgerligt. Nu sad jeg lige og havde det saa morsomt med de »Butterfly«-Mennesker.

»Butterfly« selv, alias Frk. Falk, er en charmant ung Dame. Og hun ser paa Betjeningen med sine store, mandelformede Øjne. Det ender med, at vi faar Lov at sidde en Timestid endnu — i Halvmørke.

Kun med et Par flakkende Stearinlys paa Bordene. Og saa Punch — naturligvis.

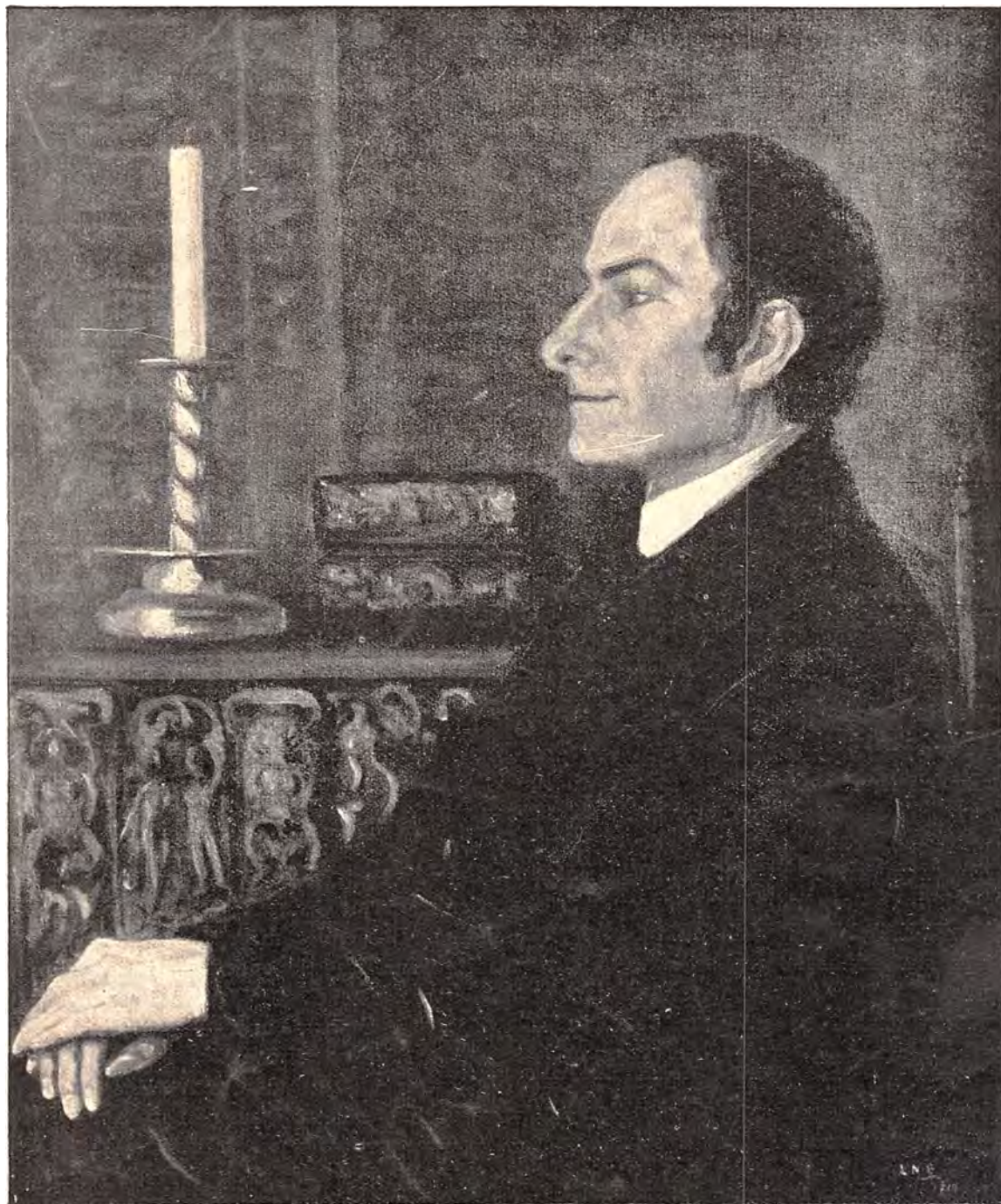
Kl. 1 er alt uhjælpeligt Slut. Butterfly skænker mig en hvid Syren til Afsked. Til Gengæld fortæller jeg hende en Historie om to unge Amerikanere, Frk. *Alice Eis* og Mr. *French*, der i Februar dansede Vampyr-dans i Cirkus Varieté. Man vilde have dem over til Hippodromen og bød dem 1000 Mark for 6 Dage.

— 1000 Mark er dog 1000 Mark! sagde jeg til Frk. Alice.

— Jamen Malmø er dog Malmø, sagde hun og kastede Telegrammet i Papirkurven.

Niels Th. Thomsen.

Axel og Naici-Bache.

Maleren *Axel Bache*, efter Maleri af Fru Bache.

Blandt de mange smaa Separat-Udstillinger, som det nu til Dags vrimler med i Hovedstaden, har Kunstnerparret *Baches* i Ole Haslunds Hus været en af de mest karakteristiske. Axel Bache, der er Søn af Professor Otto

Bache, er som Maler Elev af Prof. *Tuxen* og *Henri Martin* i Paris. Han har rejst en Del og har for længere Tid opholdt sig i London, der særligt tiltrækker ham som Kulturcentrum, medens det skønne Portugal synes ham at være

et af de dejligste Riger paa Jorden for en Maler.

Hans Hustru. Fru *Loui Naici-Bache*, virker som en udpræget sydlandsk Type. Hun er engelsk født, men ganske kosmopolitisk. Hun har studeret sin Kunst i Norge og i Florens.

De to unge Kunstnere, af hvem vi hosstaaende bringer to udmærkede Portrætter, har haft den Glæde, at deres lille fordringsløse Udstilling af Malerier og Studier i Olie, Akvarel etc. har gjort Lykke hos Publikum. En Del af disse Naturstemninger,

Havbilleder og

Smaamalerier fra Klodens forskellige Egne og Stæder virkede maaske nok lidt upersonlige. Men særlig i sit Selvportræt har Hr. Axel Bache vist, at han baade besidder Kultur, kunstnerisk Modenhed og Selvstændighed. Der er ingen Tvivl om, at Hr. Bache er betydeligere som Kunstner end Fruen.

Og selv om det endnu er vanskeligt at danne sig nogen helt paalidelig Forestilling om hans Værd, har man efter denne lille Udstilling Lov at vente sig en Del af ham.

P.

Malerinden *Loui Naici-Bache*, efter Maleri af Axel Bache.

Fru Ellen Price de Plane i „Pierrettes Slør“.

„Pierrettes Slør“.

Fra Wien kommer denne Gang en Pantomime, og af Mangel paa nye Opgaver for Balletten har det kongelige Teater givet den Husly, skønt man vel vanskelig kan tænke sig større Kontraster end denne raffinerede mimiske Tragedie og Bournonvilles romantiske Fantasier. Med den krasseste Effekt skildrer Arthur Schnitzler i »Pierrettes Slør« Harlekins frygtelige Hævn over den stakkels Pierrette, der skuffede hans Elskovshaab, og saa langt udspinder Forfatteren sit uhyggelige Motiv, at det til Tider virker ganske pinligt. Æmnet kræver selvforstaaeligt mere Skuespilkunst end balletmæssig Teknik, og det blev da ogsaa den fra Skuespillet laante *Johannes Poulsen* sammen med Ballettens bedste Mimikere, Hr. *Hans Beck* og Fru *Price de Plane*, der holdt Publikums Interesse for det hele noget vovelige Eksperiment vedlige.

Den meget moderne Pantomime efterfølges af Heibergs hyggelige gamle Dyrehavsbakke-Vaudeville »Recensenten og Dyret«. Lad hver Genre være god for sig. Men saa meget er vist, at de to saa dybt forskelligartede Scenearbejder ikke klæder hinanden og ikke fremhæver hinandens gode Egenskaber.

Den nye Magdalene.

Roman af

WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

»Hver 8. Dag« begynder i dette Nummer Ofsentliggørelsen af en ny stor Roman »Den nye Magdalene«, et meget interessant og fængslende Arbejde af den skattede engelske Forfatter WILKIE COLLINS. Det er en meget betydelig Produktion, denne Forfatter kan se tilbage paa. Der foreligger fra hans Haand ca. 30 større og mindre Romaner og Fortællinger, af hvilke vi nævner »Mand og Hustru«, »Frue eller Frøken«, »Jezabels Datter« og »Blind Kærlighed«. — »Den nye Magdalene«, der nyder Ry for at være et af Forfatterens allerbedste Skrifter, er en Roman i 2 Dele. Den begynder i Frankrig ved Efteraarstid i Aaret 1870 — under Krigen mellem Tyskland og Frankrig. Vi anbefaler vore Læsere at følge den spændende Roman fra Begyndelsen.

Første Kapitel.

DE TO KVINDER.

Det var en mørk Efteraarstid i Aaret atten Hundrede og halvfjerds — det Aar, da Krigen rasede mellem Frankrig og Tyskland.

Regnen styrtede ned.

Sent om Aftenen var en fransk Forpostafdeling tilfældig stødt sammen med en tysk Forpostafdeling ved den lille Landsby Lagrange tæt ved den tyske Grænse. I den Kamp, der opstod, havde Franskmændene besejret Fjenden, idet nogle faa hundrede Mand af Tyskernes Skarer blev kastede tilbage over Grænsen. Det var en ubetydelig Affære, der fandt Sted kort efter den store tyske Sejr ved Wissenbourg, og Bladene tog kun ringe eller slet ingen Notits deraf.

Kaptejn Arnault, der førte Kommandoen paa fransk Side, sad alene i et af Landsbyens Smaahuse, der beboedes af Egnens Møller.

Kaptejnen var ifærd med ved Skinnet fra et Tællelys at læse nogle Depecher, som vare opsnappede fra Tyskerne. Ilden i Kaminen var ved at gaa ud, og de røde Gløder oplyste kun svagt en Del af Værelset. Bag ved ham, paa Gulvet, laa Møllerens tomme Sække, og i en Krog i den modsatte Ende af Værelset stod en solid Valnødtræsseng. Væggene vare prydede med kolorerede Billeder. En Dør, der førte ud til Køkkenet, var bleven løftet af sine Hængsler og benyttedes nu til Baare for de Soldater, der vare blevne saarede i Kampen. De vare nu anbragte i Køkkenet, hvor de plejedes af den franske Læge og den engelske Sygeplejerske, der var ansat ved Ambulancen. Et Stykke grovt Lærred dækkede Døraabningen mellem de to Værelser. En anden Dør, der førte fra Soveværelset ud i Gaarden, var lukket i Laas; de to Træskodder, der beskyttede Værelsets eneste Vindue, vare omhyggelig tillukkede.

Ved alle Forpostvagterne var Mandskabet bleven fordoblet. Den franske Kaptejn havde ikke forsømt noget Middel, som efter menneskelig Beregning kunde sikre ham og hans Folk en rolig Nat.

Medens Kaptejnen stadig var fordybet i Depecherne og af og til gjorde Notitser om det, han læste, blev han afbrudt ved, at en anden traadte ind i Værelset.

Det var Lægen Surville. Han kom fra Køkkenet og nærmede sig nu det lille runde Bord, ved hvilket hans Overordnede sad.

»Hvad er det?« spurgte Kaptejnen i en skarp Tone.

»Jeg har et Spørgsmaal at gøre Dem,« svarede Lægen. »Ere vi sikre for Natten?«

»Hvorfor vil De vide det?« spurgte Kaptejnen mistænksom.

Lægen pegede hen til Køkkenet, der nu gjorde Tjeneste som Hospital for de saarede Soldater.

»De stakkels Folk ere urolige med Hensyn til de nærmeste Par Timer,« svarede han. »De frygte for en Ovrerumpling og ville derfor gerne vide, om de kunne gøre Regning paa at tilbringe denne ene Nat i Ro. Hvad mener De om det?«

Kaptejnen trak blot paa Skulderen

»De maa vel kunne sige det,« vedblev Lægen.

»Jeg ved,« svarede Kaptejnen, »at vi i Øjeblikket ere i Besiddelse af Landsbyen, men det er ogsaa alt, hvad jeg kan sige. Her er de Oplysninger om Fjenden, jeg for Tiden er i Besiddelse af.«

Han rystede utaalmodigt nogle Papirer i sin opløftede Haand, idet han vedblev:

»De oplyser ikke noget, som jeg kan stole paa. Alt hvad jeg kan sige er, at Tyskernes Hovedstyrke, som er ti Gange stærkere end vor, kan være nærmere ved denne Landsby end Franskmændenes. Nu kan De selv slutte deraf hvad De vil.«

Efter at have svaret paa denne nedslaaende Maade rejste Kaptejnen sig, trak Hætten paa sin Kappe over Hovedet og tændte en Cigar ved Lysset.

»Hvor gaar De hen?« spurgte Lægen.

»Jeg vil visitere Posterne.«

»Saa har De vel ingen Brug for dette Værelse?«

»Ikke i de første Par Timer. Er det Deres Mening at flytte nogle af de Saarede herind?«

»Nej, jeg tænkte nærmest paa den engelske Dame,« svarede Lægen »Køkkenet er ikke noget passende Opholdssted for hende; hun vilde befinde sig bedre her, og den engelske Sygeplejerske kunde jo saa holde hende med Selvskab.«

Kaptejnen smilede ironisk.

»Det er to kønne Damer,« sagde han, »og Doktor Surville har som bekendt et godt Øje til smukke Fruentimmer. Lad dem blot komme ind, hvis de have Mod nok til at betro sig til Dem.«

Med disse Ord gik han henimod Udgangen, men standsede atter og betragtede med et uroligt Blik det tændte Lys.

»Pas paa, at de unge Damer ikke lade deres Nysgerrighed gaa udenfor dette Værelses Grænser,« sagde han derpaa.

»Hvorledes mener De —?«

Kaptejnen pegede paa de lukkede Skodder.

»Har De nogensinde kendt et Fruentimmer, der kunde modstaa sin Lyst til at se ud ad Vinduet,« sagde han. »Skønt det er ganske mørkt udenfor, ville Deres Damer sikkert før eller senere føle sig fristede til at aabne Skodderne. Sig dem, at jeg ikke vil have, at Skinnet fra Lysset skal forraade mit Hovedkvarter for de tyske Spejdere. Hvorledes er Vejret? Regner det?«

»Det øser ned.«

»Saa meget desto bedre. Saa kan Tyskerne ikke se os.«

Med denne beroligende Bemærkning aabnede han Gaarddøren og forlod Værelset.

Lægen løftede Lærredsforhænget op og raabte ud i Køkkenet:

»Miss Merrick, har De Tid til at hvile Dem lidt?«

»Jeg har god Tid,« svarede en blød Stemme med noget vist sørgmodigt i Tonen, som tydeligt kunde skelnes, skønt hun kun havde udtalt de faa Ord.

»Saa kom herind,« sagde Lægen, »og tag den

engelske Dame med Dem. Her er et Værelse, som De kan faa fuldstændig for Dem selv.«

Han trak Forhænget til Side, og de to Damer traadte ind.

Sygeplejersken gik foran; det var en høj, slank og yndefuld Skikkelse, der var iført en Uniformsdragt af sort Tøj med en simpel hvid Lærredskrave og hvide Manchetter samt Genferkonventionens røde Kors broderet paa den venstre Skulder. Hun var bleg og sørgmodig; Udtrykket i hendes Ansigt og hendes hele Holdning var veltalende Vidner om udstaaede Lidelser. Der var en medfødt Adel i den Maade, hvorpaa denne Kvinde bar sit Hoved, en medfødt Stolthed og Ynde over enhver af hendes Bevægelser, der forlenede hende med en Skønhed, der maatte virke betagende, i hvilke Omgivelser og under hvilke Forhold man end saa hende.

Den anden Dame, der var mindre og havde en mørkere Ansigtifarve, var i Besiddelse af tiltrækkende Egenskaber, der bedre end Ord kunde forklare Lægens høflige Omsorg for at skaffe hende Ly i Kaptejns Værelse. Folk i Almindelighed vilde have sagt, at hun var meget smuk. Hun bar det vide, graa Overstykke, der dækkede hende fra Hoved til Fod, med en Ynde, som overførte lidt af hendes egne tiltrækkende Egenskaber paa den simple, ja endog temmelig lurvede Dragt. Hendes matte Bevægelser og den usikre Stemme, hvormed hun takkede Lægen, tydede paa, at hun var overvældet af Træthed. Hendes mørke Øjne søgte frygtsoomt rundt i det svagt oplyste Værelse, og hun klyngede sig til Sygeplejerskens Arm som en Kvinde, hvis Nerver er blevne alvorlig rystede ved en nylig indjagen Forskrækkelse.

»Der er en Ting, De maa erindre, mine Damer,« sagde Lægen. »Tag Dem i Agt for at aabne Skodderne, for at man ikke udenfor skal faa Øje paa Lyset. Iøvrigt kan vi gøre os det saa bekvemt her som muligt.«

I samme Øjeblik blev Lærredsfelhænget atter trukket til Side, og en ved Ambulancen ansat Betjent viste sig for at meddele, at en Bandage var gaaet op, og at en af de Saarede, efter hvad det lod til, var ved at forbløde sig.

Lægen lød kun modstræbende Pligtens Bud, men gik dog alligevel ud i Køkkenet og lod de unge Damer blive alene tilbage.

»Vil De ikke tage Plads, Frue?« sagde Sygeplejersken.

»Kald mig ikke Frue,« svarede den unge Dame venlig. »Mit Navn er Grace Roseberry. Hvad hedder De?«

Sygeplejersken betænkte sig et Øjeblik.

»Jeg har ikke et saa smukt Navn som De,« sagde hun derpaa, og efter endnu et Øjeblik Betænkning tilføjede hun:

»Kald mig Mercy Merrick.«

»Harde hun opgivet et paataget Navn? Hvillede der nogen Plet paa hendes eget Navn?«

Miss Roseberry gav sig ikke Tid til nærmere at overveje disse Spørgsmaal. I en taknemlig Tone udbrød hun:

»Hvorledes skal jeg dog kunne takke Dem for den søsterlige Venlighed, De har vist mod en Fremmed som mig.«

»Jeg har kun gjort min Pligt,« svarede Miss Merrick temmelig koldt. »Lad os ikke tale om det.«

»Jo, jeg maa tale om det. Hvilken Stilling fandt De mig ikke i, da de franske Soldater havde forjaget Tyskerne! Min Rejsevogn standset, Hestene grebne, jeg selv i et fremmed Land ved Nattetid, berøvet mine Penge og mit Tøj og aldeles gennemblødt af den nedstrømmende Regn! Dem kan jeg takke for, at jeg fandt et Ly i dette Hus — jeg bærer jo endog Deres Klæder; jeg vilde have været død af Skræk og Udmattelse, hvis De ikke havde været. Hvorledes kan jeg dog gengælde sligt?«

Mercy satte en Stol til sin Gæst hen ved Kaptejns Bord og satte sig selv noget derfra paa en gammel Kiste i en Krog af Værelset.

»Maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal?« sagde hun derpaa.

»Hundrede om De vil,« svarede Grace og tilføjede lidt efter i en utaalmodig Tone:

»Dette elendige Lys giver jo næsten slet ikke noget Skin fra sig; det gaar snart helt ud. Kan vi ikke gøre Værelset lidt mere hyggeligt? Kom frem fra Deres Krog! Lad dem dog bringe lidt mere Brænde og flere Lys herind.«

Mercy blev rolig siddende i sin Krog og rystede kun paa Hovedet, idet hun svarede:

»Der er knap Tid paa Lys og Brænde her. Vi maa finde os i at sidde i Mørke. Sig mig,« vedblev hun i en noget højere Tone, »hvorledes gaar det til, at De saaledes har villet udsætte Dem for at gaa over Grænsen i Krigstid?«

»Jeg havde vægtige Grunde til at vende tilbage til England,« svarede Grace i en modløs Tone.

»Alene! Uden nogen Beskytter?«

Graces Hoved sank ned paa hendes Bryst, idet hun svarede:

»Jeg har efterladt min eneste Beskytter — min Fader — paa den engelske Kirkegaard i Rom. Min Moder er for flere Aar siden død i Kanada.«

Sygeplejerskens halvskjulte Skikkelse forandrede pludselig Stilling paa Kisten. Hun var faret op, da de sidste Ord kom over Miss Roseberrys Læber.

»Har De været i Kanada?« spurgte Grace.

»Ja,« lød det korte, men dog tydelig modstræbende Svar.

»Har De nogen Sinde været i Port Logan?«

»Jeg har en Gang opholdt mig en halv Milsvej derfra.«

»Naar?«

»For en Tid siden.«

Med disse Ord trak Mercy sig endnu mere tilbage i sin Krog og begyndte at tale om noget andet.

»Deres Slægtninge i England maa være meget urolige for Dem,« sagde hun.

Grace sukkede dybt.

»Jeg har ingen Slægtninge i England,« sagde hun. »De kan næppe tænke Dem nogen mere forladt, end jeg er det. Paa Grund af min Faders nedbrudte Helbred forlod vi Kanada for efter Lægens Paabud at forsøge Virkningen af det italienske Klima. Siden min Faders Død er jeg ikke alene uden Venner, men jeg er ogsaa fattig.«

Hun holdt inde et Øjeblik og tog en Læderbrevtaske op af Lommen.

»Mine Udsigter her i Livet indesluttet i denne lille Brevtaske,« vedblev hun lidt efter. »Det er det eneste, som det lykkedes mig at skjule, da jeg blev plyndret for mine andre Ejendele.«

»Har De Penge i denne Brevtaske?« spurgte Mercy.

»Nej, det er kun nogle Familiepapirer og et Anbefalingsbrev fra min Fader til en ældre Dame i England — en af min Moders Veninder, som jeg aldrig har set, men som har tilbudt at antage mig som Selskabsdame. Jeg er nu bange for, at en anden skal faa Pladsen, hvis jeg ikke snart vender tilbage til England.«

»Har De ikke andre Hjælpekilder?«

»Nej. Min Opdragelse er altid bleven for sømt — vi levede som sande Vilde i det fjærne Vesten. Jeg er aldeles ikke skikket til at tage Tjeneste som Gouvernante; jeg er fuldstændig afhængig af denne fremmede Dame, som modtager mig for min Faders Skyld.«

Hun stak atter Brevtasken i Lommen og endte sin lille Meddelelse lige saa ukunstlet, som hun havde begyndt, idet hun sagde:

»Er det ikke en sørgelig Livshistorie?«

Sygeplejersken svarede hende hæftigt og bitert med følgende besynderlige Ord:

»Der gives sørgeligere Livshistorier end Deres. Der gives Tusinder af ulykkelige Kvinder, som ikke vilde ønske sig nogen højere Lykke end at bytte med Dem.«

Grace fo'r op.

»Hvad misundelsesværdigt kan der være i en Lod som min?« udbød hun forbavset.

»Deres uplettede Karakter og Deres Udsigt til at faa en hæderlig Plads i et respektabelt Hjem.«

»Hvilken besynderlig Maade De siger det paa!«

Der fulgte intet Svar; den mørke Skikkelse paa Kisten rørte sig ikke.

Grace flyttede sin Stol nærmere hen til Sygeplejersken, idet hun sagde:

»Er der noget romantisk i Deres tidligere Liv? Hvorfor har De ofret Dem for dette frygtelige Hverv, som De udøver her? Jeg kan ikke sige Dem, hvor De interesserer mig. Ræk mig Deres Haand.«

Mercy trak sig lidt tilbage uden at modtage den fremstrakte Haand.

»Er vi ikke Venner?« spurgte Grace forbavset.

»Vi kan aldrig blive Venner.«

»Hvorfor ikke det?«

Sygeplejersken tav.

Grace huskede nu paa, hvorledes hun havde betænkt sig, da hun skulde nævne sit Navn, og drog en ny Slutning heraf.

Hun spurgte ivrig:

»Mon jeg tager meget fejl, naar jeg antager Dem for en forklædt fornem Dame?«

Mercy lo hen for sig — en sagte, bitter Latter.

»Jeg en fornem Dame!« udbød hun. »Lad os dog for Guds Skyld tale om noget andet.«

Nu var imidlertid Graces Nysgerrighed vakt. Hun trængte paa.

»Endnu en Gang,« hviskede hun overtalende, »lad os være Venner.«

Idet hun sagde dette, lagde hun sin Haand paa Mercys Skulder.

Mercy rystede den imidlertid af og det paa en saa uhøflig Maade, at selv den taalmodigste Kvinde vilde være bleven fornærmet derover.

Grace trak sig ogsaa harmfuld tilbage, idet hun udbød:

»Aah, De er grusom!«

»Tværtimod, jeg er god,« svarede Sygeplejersken i en alvorlig Tone.

»Er det venligt af Dem saaledes at holde mig i Afstand. Jeg har jo fortalt Dem min Historie.«

Sygeplejersken sagde nu indtrængende:

»Frist mig ikke til at tale. De vil fortryde det.«

»Jeg har haft Tillid til Dem. Det er ikke smukt af Dem at gøre mig til Deres Skyldner og saa bagefter til Gengæld vise mig Mistillid.«

»De vil det?« sagde Mercy Merrick. »Nuvel, De skal faa Deres Vilje.«

Graces Hjærte begyndte at slaa hurtigere i Forventning om de Oplysninger, der skulde komme. Hun trak sin Stol nærmere hen til Kisten, paa hvilken Sygeplejersken sad.

Med en fast Haand flyttede Mercy atter hendes Stol tilbage, idet hun i en barsk Tone sagde:

»Ikke saa nær ved mig.«

»Hvorfor ikke?«

(Fortsættes).

Kongen af Rom.

1811—1911.

Hertugen af Reichstadt.

Med Entusiasme modtog Europa i Slutningen af Marts 1811 Meddelelsen om, at den store Napoleon havde faaet en Søn.

Og hvilke Tanker om fremtidig Magtfyldte og Ære maa ikke have besjælet Kejseren, da han gav sin Søn Titlen Kongen af Rom.

Hvem anede den Gang, at der skulde komme et Waterloo, efter hvilket Kejseren kun blev Livsfangen paa St. Helena og Kongen af Rom kun Hertugen af Reichstadt.

Kun 21 Aar gammel, i 1832, døde denne Yngling, om hvis Vugge der stod saa megen Glans, stækket og forpint af sjælelige og legemlige Lidelser, paa Schönbrunn Slot udenfor Wien.

Hans Liv havde formet sig som en Kamp i det stille. Medens Østrig var Garanten for, at der af Napoleons Søn kun skulde blive en øst-rigsk Prins, bestræbte han sig for at hævde sig som fransk. Men al hans indestængte Trang til Handling, til at vise sig den store Fader værdig og være rede, om Fædrelandet en Gang skulde kalde, fik aldrig Afløb.

Til al denne sjælelige Nedtrykthed føjedes en ondartet Brystsygdom, der gjorde en Ende paa hans Liv, før den Stund kom, da Vejen til den Trone, han selv aldrig naaede at bestige, atter jævnedes for Napoleons Slægt.

Løjtnant Filchners Sydpolsexpedition.

Efter at der foreløbig er blevet Ro om Nord-polen efter Cook- og Peary-Affæren, er Kampen om Sydpolen i fuld Gang. Amundsen med „Fram“, Scott, Shackleton har startet eller skal til det, og nu kommer Filchner med. Den tyske Løjtnant Filchner mødte fornylig med sin tyske Besætning i Sandefjord og overtog Sæl- og Bottlenosfanger, S/S „Bjørn“ af den gamle Sæl- og Hvalfangerrheder Chr. Christensen, der blandt andet har bygget vor lille Grønlandsfarer, Skonnerten S/S „Godthaab“. Hvad Filchner har betalt for „Bjørn“, holder han hemmelig. S/S „Bjørn“ er egebygget, barkrigget, 277 Reg.-Tons netto, 527 Tons brutt, Længde 153,2 Fod, Bredder 29,7, Dybtgaaende 18,1 og har Hjælpemaskine, Ellings kulbesparende System paa 277 indicerede H. K. eller 52 nominelle. H. K. Den er bygget 1905 og har i 6 Aar under Kapt. Ole Jørgensens Kommando med ca. 50 Mands Besætning været paa Fangst fra 1. Marts til 30. Juli med Fangst ialt af 24,681 Grønlandssæler og Klapmydser, og 254 Bottlenoser. Fangstfelterne har været Jan Mayen Havet, Spitzbergen, Langenæsbanken, Danmarksstrædet og Grønlands Østkyst. Den har forrentet Aktiekapitalen gennemsnitlig med 10 pCt. og tilbagebetalt et Statslaan paa 40,000. Aktiekapitalen var 180,000 Kr.

Henry Ette.

Billedlotteri.

*Først naar Lektierne er lært,
har Emmily og Otto fri.
Men forinden Sengen kalder,
over Mor de begge falder:
„Stil og Regning var saa svært,
maa vi spille Lotteri?“*

*Mor er sød og siger Ja,
og Tante Agnes „raaber op“.
Emmy lytter spændt dertil,
tror hun vinder dette Spil.
Hvis det sker, skal Dukken ha'
Sløjfe i sin Hovedtop.*

Maagerne følger Storebæltsfærgen.

For alle Rejsende mellem Sjælland og Fyn plejer Turen over Store Bælt at forme sig som en behagelig lille Opmuntring efter Jernbanekørslen.

Ialfald for den søstærke Del af Passagererne.

Og naar man først har styrket sig ved det berømte kolde Bord nede i 2. Klasses Kahyt, tænder man sin Cigar og tager en Tur paa Dækket, nyder Udsigten over det friske Bælt og beundrer de gratiøse Maager, som mange Rejsende

har deres Fornøjelse at at fodre.

Maagerne er forresten nogle mærkværdigt kloge Dyr. De finder aldrig paa at følge de Færger, der kun medfører Fragtods.

Ugens Døde.

Ritmester E. E. Moe.

Overlæge Fr. Grünfeld.

Fhv. Konsul S. Færch.

En af Hærens ældste Veteraner, Ritmester *E. E. Moe*, er afgaaet ved Døden, 88 Aar gammel. Allerede i 1861 dekoreredes han med Ridderkorset, og under Krigen 64 modtog han Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Professor, Dr. med. *Fr. Chr. Grünfeld*, mangeaarig Overlæge paa St. Johannes Stiftelsen, er afgaaet ved Døden efter kort Tids Sygdom. Han var født i Slesvig 1845. 1883 blev han Dr. med., og 1884 overtog han den Overlægepost, som han nu havde beklædt i 27 Aar.

Fhv. Købmand og Konsul *Søren Færch*, R. af D., er død, 97 Aar gammel.

Værftschef *F. Møller* i Helsingør er afgaaet ved Døden.

Stille og roligt er Fru *Ida Schandorph*, Enke efter Forfatteren *Sophus Schandorph*, afgaaet ved Døden. Hun var Datter af Pastor Branner i Slagelse og blev i en ung Alder gift med Dr. Schandorph, hvem hun blev en trofast og kærlig Livsledsagerinde.

50 Aars-Jubilæum.

Fhv. Manufakturhandler *A. J. Thyssen* kunde den 1. April fejre sit 50 Aars Jubilæum som Borger i Randers. Han sad i 22 Aar i Bestyrelsen for Byens

Manufakturhandlerforening og var i nogle Aar Medlem af Ligningskommissionen samt af Højrevælgerforeningens Bestyrelse.

Værftschef F. Møller.

Fru Ida Schandorph.

A. J. Thyssen.

HVER 8 DAG

Nr. 29. 16. April 1911. 17. Aarg.

Fru Ellen Price de Plané i „Pierrettes Slør.“

Fot. Elfelt.

Hos Fru Ellen Price de Plane.

Et Jubilæumsinterview.

Den 18. April er det 25 Aar siden, Fru *Ellen Price de Plane* for første Gang medvirkede i en Forestilling paa Det kgl. Teaters Scene. Hun var dengang en lille 8 Aars Pige, saa om nogen egentlig Debut var der selvfølgelig ikke Tale. Men et Jubilæum er et Jubilæum, selv om det ikke er „officielt“, det vil sige anerkendt af det Teater, som Fru Price Aar efter Aar trofast har viet sin Kunst og sine Kræfter. Og selv om 25-Aarsdagen for den talentrige Solodanserindes Førstepoptræden ikke fejres som en Mærkedag indenfor Teatrets Mure, vil til Gengæld Fruens mange Beundrere ude i det store Publikum ikke lade denne Lejlighed til at vise hende deres Sympati og Taknemlighed unyttet.

Fru Ellen Price er født den 21. Juni 1878 i Snekkersten som Datter af Skuespiller *Carl Price*. „Teaterblodet“ i hendes Aarer har ikke fornægtet sig.

Sin fortrinlige Uddannelse har hun faaet dels hos *Valdemar Price* og *Hans Beck*, dels paa den kgl. Balletskole i Paris, hvor hun i 1898 var paa Studieophold. I 1903 udnævntes hun til Solodanserinde — efter i flere Sæsoner egentlig ikke at have danset paa Roser. Balletten havde jo Fru *Valborg Gulbrandsen*, nu *Borchsenius*. At sige et ondt Ord om hende vilde være baade urimeligt og malplaceret. Hun har været en decideret Førsterangskraft for Teatret. Og den Dag i Dag er det en Fornøjelse at se hende danse. Hendes Dygtighed aftvinger Beundring og staar som et Eksempel til Efterfølgelse for enhver ung Balletdanserinde. Men just fordi Fru Gulbrandsen var den, hun var, maatte hun nødvendigvis „trykke“ enhver Medbejlerske, der var ifærd med at danse frem i første Plan. Ja, ikke alene danse. Thi det mest karakteristiske for Ellen Price er jo netop dette, at hun mere end de fleste andre Danserinder evner at virke sjælfuld paa Scenen. Hendes An-

sigts Udtryksfuldhed overgaar mangan berømt Skuespillerindes. Hendes Ynde er en Del af hendes Væsen; og naar man fremhæver hendes udmærkede Mimik, er det ikke, fordi hendes rent koreografiske Dygtighed mangler noget i Fuldkommenhed, men kun fordi man uvilkaarligt føler sig mere tiltalt af den, hvem det er givet at udtrykke den hele Skala af menneskelige Følelser ved Hjælp af sine store sjæfulde Øjne og sine Træks Bevægelighed, end af den, der nærmest kun ejer gymnastisk Færdighed. En Badutspringer kan forbløffe En ved sine tricks og faa En til at applaudere. Men til Hjærtet taler han ikke.

Det er da ogsaa betegnende, at den største Sukces, Fru Price har haft i denne Sæson, har hun faaet paa en mimisk Opgave, der har meget lidt med Dans at gøre, nemlig Titelfiguren i Arthur Schnitzlers moderne og raffinerede Pantomime „Pierrettes Slør“.

Jeg anmodede Fru Ellen Price om en Samtale med Jubilæet som Udgangspunkt. Fruen modtog mig venligt i sit Hjem, et stort gammeldags-hyggeagtigt Hjem i den indre By, ikke langt fra Teatret.

— Hvorledes var det saa for den lille Ellen Price at befinde sig paa Scenen for første Gang? begynder jeg Interviewet.

— Det kan jeg sandelig ikke huske. Derimod véd jeg, at det var i „Alferne“, den smukke Æventyrkomedie, der senere spilles paa Dagmar-teatret med Anna Larssen som den lille Pige. Paa Det kgl. var *Emma Thomsen* Alfedronningen.

— Hvorfor er Jubilæet ikke officielt?

— Nej, for Teatret regner Jubilæer efter den egentlige Debut, og den fandt for mit Vedkommende først Sted, da jeg var en 17—18 Aars ung Pige. Det var i pas de trois'en af „La ventana“. Jeg dansede sammen med *Gustav Uhlendorff*. Vi har jo i det hele taget fulgtes ad.

— I Kraks blaa Bog staar der, at De de-

buterede som Elise i „Konservatoriet”, indskyder jeg.

— Saah? Fru Price sér forundret paa mig.

Og jeg er ogsaa forundret. Thi min Tilid til Krak har hidtil været ret ubegrænset. Saa gaar vi videre.

— Nu kan De sige Dem selv, fortsætter Fru Price, at dersom jeg skulde holde 25 Aars Jubilæum efter min egentlige Debut, vilde det ikke blive før ad Aare, naar jeg ikke er Danserinde mere! Saadan er det nu engang for os Balletdamer. Vi kan ikke „holde” nær saa længe som Skuespillerne.

— Men agter Teatret slet ikke at gøre noget for at markere 25-Aars-Dagen og vise Dem en Opmærksomhed?

— Det véd jeg ikke noget om endnu. Jeg har overfor Dr. *Mantzius* udtalt Ønske om at komme til at optræde den paagældende Aften. Nu faar vi sé.

— Hvilken Opgave betragter De som den bedste af alle dem, De nu har haft i Aarenes Løb?

— Absolut den i „Pierrettes Slør”. Den har jeg været umaadelig glad for.

— Men rent balletmæssigt. . . .

— Ja, „Pierrettes Slør” er jo slet ikke Dans. Der er kun nogle ganske enkelte Ballettrin. Men det er netop en Rolle efter mit Sind.

— Kan De lide Dohnanyis Musik?

— Ja, jeg finder den vidunderlig gribende. Men den „ta’r” mig voldsomt stærkt. De kan tro, at ovenpaa Pierrette føler jeg mig træt.

— Hvilke andre Roller vil De særligt nævne?

— „Sylfiden” var vel nok mit oprindelige Hjært barn.

— Hvorfor opføres den aldrig mere? Jeg hører til dem, der aldrig har sét den.

— Den er vist udspillet. I de sidste Sæsoner har der ialfald ikke været Tale om at genoptage den.

— Nu har De vel opgivet alle Planer om at forlade Det kgl. Teater og gaa til Varietéen, „Scalá”, Udlandet osv.

— Ja, nu har jeg slaaet mig til Ro. De to sidste Sæsoner har jo ogsaa været udmærkede for mig. „Den lille Havfrue” var en fortrinlig Opgave, saavel koreografisk som mimisk. Det var i det hele taget en dejlig Ballet. Saa var der „Askepot”.

— Synes De ikke, *den* var tynd?

— Aah jeg holdt nu af den. Naa,

saa har jeg mine Gæstespil, og dem er jeg svært glad for. Man vinder nyt Publikum.

— Jamen det maa være frygteligt trættende for Dem saadan at reise rundt i Provinserne.

— Saadan føler jeg det ikke.

— Hvor kan De udfylde en Aften?

— Det skal jeg aldrig. Det er altid fast Engagement. Jeg er engageret af et eller andet Teaterselskab. Saa aabner jeg Aftenen med et af mine Numre. Derefter opføres der et Skuespil, og saa danser jeg til Slut; altid „Havfruen”. Den *vil* de have derude. Og det lader til, at de er glade for mig. Forleden Aften oplevede jeg forresten en pudsig Episode i Kolding. Da jeg havde min Entré, stod der en stor Rododendron nede ved Rampen. Men da jeg vilde tage den og trække mig nejende tilbage, var den saa tung, at jeg næppe kunde løfte den. Det var rædsomt svært at faa den slæbt ud. Og da jeg nu fik den sendt herhjem, var den visen. Saa den har kun voldt mig Kvaler.

— Jeg begreb ikke, hvor De turde gaa op i Ballon? Tænk, hvis det var gaaet Dem, som det gik Ingeniør Krebs.

— Jeg nærede ikke mindste Betænkkelighed. Jeg vidste, at det eneste, det gjaldt om, var ikke at springe ud med strakte Knæ. Saa skal man nemlig knække Benene. Jeg er jo saa vant til at have Herredømme over mine Bevægelser. — Men forresten, det bliver baade min første og sidste Ballontur. Det er blevet mig forbudt at gaa op igen.

— Af hvem?

— Af Teatret. Der er en Bestemmelse om, at jeg ikke maa forlade Landet uden Ministeriets Tilladelse; og den benytter man sig af.

— Gudskelov! Har De forresten ikke Deres Ankler assureret. Det havde *Saharet*, husker jeg.

— Nej, jeg var en Tid ulykkesforsikret. Men saa havde baade Fru *Agerholm* og jeg nogle Uheld paa Scenen og fik udbetalt Erstatning. Og siden da har Selskabet ikke villet have noget med os at gøre. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt og kostbart for en Balletdanserinde at blive forsikret i Øjeblikket. —

Det var omtrent, hvad der blev sagt i vor Samtale. Den sluttede selvfølgelig med, at jeg ønskede Fruen hjærteligt til Lykke med Jubilæet.

Niels Th. Thomsen.

Fra gamle Viser.

IV.

Et Mord i Aaret 1727.

Paa „Nye Amager“ — en Landsby ved Frederiksberg — blev der den 14. August 1727 forøvet et Mord paa en gammel afskediget Sergent ved Navn Johann Minck, hans Hustru og Barnebarn samt en Tjenestepige.

Alle Forsøg paa at finde Gerningsmændene til denne Forbrydelse syntes ikke at skulle lykkes; men Natten mellem den 4. og 5. September meldte en Menig, Baltzer Bech, af den kgl. Livgarde til Fods sig til sin Vært, en Sergent af Regimentet og angav sig selv samt to af sine Kammerater som skyldige i Mordet.

Ved de derom optagne Forhør oplystes det, at Hovedmanden til Udaaden var Menig Carl Frederich Ewaldt. Aaret i Forvejen havde Ewaldt overtalt Bech og den tredje Deltager i Mordet, Menig Frederich Elmenhorst, til at desertere. For at faa Penge hertil havde de solgt af deres Munderingssager, men det ringe Beløb, der indkom herfor, forsløg intet. Et For-

søg paa at bemægtige sig en Baad, for at komme over til Skaane, mislykkedes.

Ewaldt fortalte nu de andre om den gamle Sergent Minck, som han havde besøgt under sin Vagttjeneste paa Frederiksberg Slot. Minck havde i Fuldskab vist Ewaldt sine Penge, og denne foreslog nu sine Kammerater, at de i Forening skulde myrde Folkene dér i Huset og bemægtige sig Pengene.

Efter at de tre Soldater flere Gange havde søgt Lejlighed til at udføre deres Forehavende, blev de enige om at vælge Lønningsdagen den 14. August hertil. Paa denne Dag begav de sig ad Øster-, Nørre- og Vesterport ud af Byen og tilbragte Dagen i Dyrehaven. Efter at have styrket sig til deres Forehavende ved en Kande Øl, begav de sig mod Aften ind mod Frederiksberg. Her tog de hver en Sten og anbragte i et sammensyet Strømpeskift og begav sig hermed til Gerningsstedet.

Da de havde forvisset sig om, at alt var stille

FRA GAMLE VISER

i Huset, trykkede de en Rude ud, aabnede Hasperne og krøb ind i Stuen, uden at Personerne i denne vaagnede. Da Elmenhorst ikke havde Mod til at begaa Udaaden, gik han ud til Ewaldt, som holdt Vagt.

»Ewaldt tog selv Strømpen med de tre Sten og gik ind i Mandens Stue, og Elmenhorst fulgte efter med en gloende Tørv, som han fandt paa Fyrstedet, og en Svovelsticke, og saa snart Svovelstikken var antændt, slog Ewaldt løs med Strømpen snart paa Manden, snart paa Konen, og Beck stak tillige løs med Kaarden paa Konen, saasom hun begyndte at skrige, og vedblev de saalænge med Slaaen og Stikken, indtil de gamle Folk vare døde, hvorefter de gik ind i Pigernes Kammer, hvilke imidlertid var indelugte af Elmenhorst, som stod uden for og holdt paa Døren, hvorpaa de begge Ewaldt med Strømpen slog og Beck med Kaarden stak Pigerne, saa længe, til alle Ting blev stille, hvorefter Elmenhorst gik ind i Stuen, og Beck maatte staa uden for og passe paa, om nogen skulde blive Sagen var.«

Med Nøgler og en Økse som Brækjern røvede Morderne nu, hvad de fandt af Sølsager og rede Penge. Før de begav sig paa Tilbagevejen, maatte Elmenhorst, som havde holdt Vagt under Mordet, for at have lige Delagtighed i dette med sine Kammerater give de Myrdede hver et Slag med Øksen.

I en Landevejsgrøft i Nærheden af den nuværende Assistentskirkegaard delte de nu de røvede Smykker og Penge, hvis Værdi ialt beløb sig til ca. 130 Daler.

»Saa har og Krigsretten dømt disse Misdædere for deres grumme Gjerning, til deres forjente Straf, at de alle Tre skal knibes med en gloende Tang, enhver i hver Arm, først uden for de ihjelslagnes Hus, dernest paa Halvvejen derfra til Retterstedet og til sidst paa Retterpladsen, og derefter skal Ewaldt nedentil fra levende Radbrækkes, men Beck, fordi han beviste GUD og Retten den Ære, og godvilligen aabenbarede Misgerningen (saa har og H. K. Majestæt allernaadigst pardoneret ham allene, ey at knibes med gloende Tænger) men han tilligemed Elmenhorst, skal enhver den højre Haand og Hovedet afhugges med en Øxe, alle tre Legemer skal legges paa Stejler, og over de tvende sidstes Kroppe skal enhvers Hoved og Haand nagles fast, hvilken Dom H. Kongl. Majestæt allernaadigst haver confirmeret. Og blev Executionen holdt den 13de November derefter.«

I det kgl. Bibliotek findes den ovenfor genivne, sjældne samtidige Vise, der omhandler den her skildrede Begivenhed og fremstiller Torturscenen.

Harald Mortensen.

Dagmar-teatret: „Fra Diavolo“.
Hr. Bruusgaard, Hr. Herold, Hr. Hauowitz.

Fot. Reiffenstein-Hansen.

Raphaels Grav i Roms Pantheon.

Firehundrede - Aarsfesten for »Segnatura« Fresker i Vatikanet, paabegyndt i Aaret 1508 og afsluttet i 1511, har paany pustet Liv i Diskussionen angaaende den berømte italienske Maler Raphaels Grav.

Som mange kunstinteresserede vil vide, har den døende

Kunstner selv betegnet den tredje gangen til Niche tilvenstre for Ind-Pantheonsalen som det Sted, hvor han ønskede sit Gravmæle anbragt.

Og han lod Billedhuggeren *Lorenzetto* hugge en Statue af »Madonna del Sasso«, beregnet for Alteret i denne Niche.

Men som en Følge af de stadige Forandringer, der foretoges ved Kirken, blev Gravstedets Form saaledes forrykket, at Liget nu hviler under Altertavlen;

Kunstnerens Navn, der for Størstedelen er udvisket, genkaldes nu næppe nok i

Erindringen ved en enkelt Sten, hvis Epigram skyldes Tebaldeo og ikke, som man tidligere har troet, Dembo.

Den Diskussion, der nu har fundet Sted, og i hvilken de betydeligste Videnskabsmænd saavel i som udenfor Italien har taget Del, er resulteret i en Henstilling til Overkommissionen for de skønne Kunster om at gennemføre en Restaurering af Kapellet i Overensstemmelse med Raphaels Vilje.

Vort Billede viser Gravens Udseende i Øjeblikket. Den Sten, der bærer Tebaldeos Epigram, befinder sig til venstre, neden under Broncebusten. Den anden Sten, som ses til venstre i Højde med Nichens korintiske Kapitæler, er indsat til Minde om Kunstnerens Forlovede,

Maria Bibbenna, der døde nogle Aar før Raphael.

Nederst til højre findes en Gravsten over en anden ligeledes berømt Maler, *Annibal Carrache* (1560-1609).

Raphael var som bekendt Søn af den i Urbino bosatte Maler *Giovanni Santi* og blev født i 1483. Skønt Faderen døde, da Raphael kun var 11 Aar gammel, nød Drengen dog sin første Undervisning hos Santi. Dengang begyndte Kunstnerne allerede i Barneaarene.

Raphaels tidligste Værker er, for saa vidt man kender dem, straks af stort Omfang og

stort anlagt — med Undtagelse af nogle mindre Madonnabilleder. Sandsynligvis i 1504 tog Kunstneren for første Gang Ophold i Florens for længere Tid. Her samlede han overvejende Madonna-Billeder; og han afviger betydeligt fra Førrenæssancens Madonnaopfattelse. Først i Rom udfoldede hans Geni sig i sin fulde Glans. Raphael var typisk for den italienske Højrenæssance, samtidig med at han selv betegnede dens højeste Kulmination.

Raphaels Grav i Roms Pantheon.

Fra de blomstrende Kirsebærtræers Land.

Se Neapel og døl hedder det. Men nu, da de moderne Samfærdselsmidler saa at sige har formindsket Jordkloden adskillige Gange, burde man sige: Se Japan om Foraaret, naar Kirsebærtræerne blomstrer, naar hele Landet er som én duftende Buket af hvide og røde Blomster, og tænk saa først paa at dø. „Cherry Blossom” i Japan er Eventyret. Og dog mere skønt, mere vidunderligt, end en Digtets Fantasi kan udmale det. Det er Moder Naturs nænsomme Fingre, der har skabt det.

Overalt Blomster! Alléer og Buskadsler tæt besat med store, duftende Blomster. Hist og her trænger et Fyrretræ sine mørke Grene ind mellem det røde, bølgende Flor, der kun synes endnu skønnere ved Siden af de dystre Naale. Jorden er dækket med smaa, lyserøde Blade. Hver Gang et Vindpust rører sig, drysser der rød Sne ned.

Og under de blomstrende Kirsebærgrene rokker rundt paa stylteagtige Trætøfler de smaa Japanerinder i deres brogetfarvede Kimonos, disse Jordens mest elskelige Kvinder med deres dejlige Øjne og Smil. De røde Kronblade drysser ned over dem, sætter sig fast i deres Haar og Dragt. De pludrer og ler og kaster Haandfulde af Blomster paa hinanden. De bliver ved at være Børn, til Alderen har gjort Jeres straalende Øjne matte og rynket deres Ansigt.

Det er i en af Tokios store Parker.

Men gaa ud paa Landet. Det er, som man stadig vandrer i en Have. En Rigdom af Blomster, selv paa denne tidlige Aarstid. Smaa Grupper af mørke Fyrretræer og Kirsebærlunde veksler stadig. Her ligger en lille Sø, dér risler en Bæk gennem Engene. I Baggrunden lukker Bjergene for Horizonen. Ingen Plet er ladet udrykket. Japaneren ofrer samme Omhu paa sine Marker som vi paa vore Haver. Jorden om hvert Straa er saa glattet og klappet som i en Urtepotte. Med højt opkiltrede Skørter vader Japanerinderne om paa de overrislede Marker og hæger og plejer om næsten hver enkelt Plante.

Her ligger en lille Landsby. De straatækte

Foraar i Japan

Hytter er klinede op af Ler; men indenfor er altting lige saa rent og velholdt som i Byerne. Alle de voksne Beboere er i Marken. Bevogtningen af Byen er overladt til de smaa, skævojede Unger, der boltrer sig i Støvet. De kigger et Øjeblik nysgerrigt paa mig, Europæeren, det underlige, fremmede Dyr med den hvide Hud og den løjerlige Paaklædning — herude paa Landet er Japan endnu helt sig selv —, saa tager de igen fat paa at jage efter Huskatten for at komme til at trække den i Halen. Børn ligner hele Verden over hinanden.

Men jeg kom til at tænke paa en dansk Landsby. Naar man har set Eventyret, kommer man til at længes efter Virkeligheden.

Sv—en.

Paaschemorgew.

Andante jubiloso. (H. Chr. Richardt.)

E. Westermann

mf

1. Die, ly-se Morgew! Joy-de-büd af

mpo. mf.

Joy-de-büd dek stöt-cke; Da Her-re gik af Gra-ven üd, Da

f. dimm.

gik han sou den fön-she! De man-ge, man-ge Brod-re souen sa

cresc. f. cresc. sf. f. dim.

man-ge sou han fölg-te, de skal en gang sou han op-she, hoor

poco ritard. dimm. Ped.

Gra-ven saa Sou fölg--te...

Chr. Richardt. Det hellige Land - Pag 78.

Handelsstandens Gymnastikforenings Konkurrencehold, der sejrede i Gymnastikturneringen 1911. Først besejrede Holdet Købmandsskolens og Københavns Gymnastikforeninger og slog yderligere sin egen Rekord for hver Kamp. Derefter tog Holdet Kampen op med „Hermes“, Vinder i forrige Aars Turnering, og sejrede atter. Resultatet betegnes som ekseptionelt i Gymnastikens Historie.

Fra Mindefesten for Slaget paa Københavns Red, d. 2. April. Børn smykker Krigergraven med Blomster. Paa Billedet ses en Krans fra Akademisk Skyttekorps

Cand. jur. Kai Nørregaard, der fra første August overtager Stillingen som kommunal Sporvejsdirektør

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.
Oversat af Inga Dankier.
(Fortsat.)

„Der lyder Retræten,” sagde Lægen. „Kaptajnen er ikke den Mand, som betænker sig to Gange paa, hvad han gør. Vi maa sørge for os selv. Om fem Minutter maa vi være borte fra dette Sted.”

Medens han sagde dette, hørtes en Salve af Geværskud. Den tyske Avantgarde angreb Franskmandene ved Forposterne.

Grace greb bønfaldende Lægens Arm, idet hun udbød:

„Aah, tag mig med! Tag mig med! Jeg er allerede en Gang bleven saa slet behandlet af Tyskerne. Forlad mig ikke, hvis de kommer tilbage!”

„Frygt ikke,” svarede Lægen med Varme, idet han greb den unge Dames Haand, „en Franskmands Hjærte banker for Dem. En Franskmands Hengivenhed vaager over Dem.”

Graces Hoved sank ned paa hans Skulder.

Surville var tilfreds med sig selv. Han saa med et forførerisk Blik hen til Mercy. Ogsaa hun var en skøn Kvinde, og Franskmanden havde endnu en Skulder til hendes Tjeneste. Uheldigvis var der mørkt i Værelset — Blikket til Mercy gik tabt. Hun tænkte paa de hjælpeløse Mænd i Køkkenet og mindede rolig Lægen om hans Pligter.

„Hvad skal der blive af de Syge og Saa-rede?” spurgte hun.

Doktor Surville trak paa Skulderen — den Skulder, der var fri.

„De raskeste tager vi med os,” sagde han. „De andre maa vi lade blive her. Hvad Dem selv angaar, behøver De ikke at nære nogen Frygt. Der er Plads til Dem i Bagagevognen.”

„Til mig ogsaa,” sagde Grace indtrængende.

„Tag hende med Dem,” sagde Mercy. „Min Plads er hos de Folk, De lader blive tilbage.”

„Men tænker De da ikke paa, hvad De udsætter Dem for ved at blive her?” udbød Grace forbavset.

Mercy pegede paa sin venstre Skulder, idet hun svarede:

„Mig skal De ikke være bange for; det røde Kors vil beskytte mig.”

En ny Trommehvirvel mindede Lægen om uden Tøven at indtage sin Plads som Befalingsmand over Ambulancen. Han førte Grace hen til en Stol, idet han hviskede til hende:

„Vent her, til jeg kommer tilbage og henter Dem.”

Da Lærredsforhænget faldt efter ham, overdøvedes Geværskydningen pludselig af Kanonernes Torden. Et Øjeblik efter sprang en Bombe i Haven udenfor, kun et Par Alen fra Vinduet.

Med et Rædselsskrig sank Grace i Knæ. Uden at miste sin Selvbeherskelse gik Mercy rolig hen til Vinduet og saa ud:

„Maanen er staaet op,” sagde hun. „Tyskerne er i Færd med at bombardere Landsbyen.”

Grace stod op og ilede hen til hende som for at søge Beskyttelse hos hende.

„Før mig bort! Før mig dog bort!” skreg hun. „Vi bliver jo dræbte, hvis vi bliver her.”

Hun holdt inde og betragtede forbavset den høje, mørke Skikkelse, der stod ubevægelig ved Vinduet.

„Men er De da af Sten?” udbød hun. „Kan da intet forfærde Dem?”

Mercy smilede sørgmodigt.

„Hvorfor skulde jeg være bange for at miste Livet,” sagde hun derpaa. „Jeg har jo intet at leve for.”

Kanonernes Torden rystede for anden Gang det lille Hus. En Bombe sprang i Gaarden paa Bygningernes anden Side.

Forvirret ved Larmen og ude af sig selv af Skræk over, at Faren for Bomberne mere og mere truede selve Huset, slyngede Grace sine Arme om Sygeplejerskens Liv og klyngede sig i den hjælpeløse Fortrolighed, som Skrækken fører med sig, til den Kvinde, hvis Haand hun ikke havde villet berøre fem Minutter forud.

„Hvor er der sikreste?” udbød hun. „Hvor kan jeg skjule mig?”

„Det er ikke godt for mig at vide, hvor den næste Bombe vil falde,” svarede Mercy rolig.

Den ene Kvindes fuldstændige Beherskelse gjorde øjensynlig den anden endnu mere forvirret. Grace fjernede sig fra Sygeplejersken og saa sig om efter en Udgang, ad hvilken hun kunde slippe bort fra Huset. Pludselig fik hun Øje paa den Dør, der førte ud til Gaarden, og med et Glædesskrig ilede hun hen imod den. Hun havde netop lagt Haanden paa Laasen, da Kanontordenen for tredje Gang drøned over Egnen.

Grace for forfærdet tilbage og holdt mekanisk Hænderne for Ørerne. I samme Øjeblik faldt den tredje Bombe ned igennem Husets Tag og sprang i Værelset lige udenfor Døren.

Mercy ilede uskadt frem fra sin Plads ved Vinduet.

De brændende Stumper af Bomben begyndte allerede at antænde det tørre Trægulv, og gennem Røgen skimtede man utydelig Graces hovedstolse Legeme.

Selv i dette forfærdelige Øjeblik svigtede Sygeplejerskens Aandsnærværelse hende ikke. Hun greb et Par af Møllerens tomme Sække, kastede

dem paa Gulvet og kvalte Ilden ved at trampe paa dem.

Derefter knælede hun ned ved Siden af den bevidstløse Kvinde og løftede hendes Hoved i Vejret.

Var hun saaret eller død?

Mercy løftede hendes slapt nédhængende Arm op og lagde sine Fingre om Haandleddet. Medens hun endnu forgæves søgte at føle Pulsens Slag, kom Doktor Surville styrtende ind for at se, om Damerne var komne til Skade.

Mercy bad ham komme nærmere, idet hun sagde:

„Jeg er bange for, at Bomben har ramt hende. Vil De se efter, om hun er haardt saaret?”

Lægens Ængstelse for sin smukke Patient gav sig Udtryk i en djærv Ed.

Han lagde Haanden paa hendes Hals og udbrød straks efter:

„Tag Kappen af hende. Den Stakkel! Hun har vendt sig om i Faldet, hvorved Baandet har snoet sig om hendes Hals.”

Mercy tog Kappen af hende. Den faldt ned paa Gulvet, idet Lægen løftede Grace op i sine Arme.

„Hent et Lys!” sagde han utaalmodigt. „De kan faa et i Køkkenet.”

Han forsøgte at føle hendes Puls, men hans Haand skælvede, idet han berørte hende.

„Store Gud!” udbrød han. „Min Bevægelse overvælder mig.”

Mercy kom nu ind med Lyset, og i Skinnet fra det saa de et frygteligt Saar, som en Stump af Bomben havde hibragt den unge Pige i Hovedet.

I samme Øjeblik undergik Doktor Survilles hele Væsen en Forandring. Det ængstelige Udtryk svandt bort fra hans Ansigt, der pludselig prægedes af den Ro, som hans Stilling udkrævede. Hvad var vel nu Genstanden for hans Beundring? En livløs Byrde i hans Arme — intet andet.

Den Forandring, der var foregaaet med ham, var ikke undgaaet Mercy. Hendes store, graa Øjne fulgte opmærksomt alle hans Bevægelser.

Endelig spurgte hun:

„Er hun farlig saaret?”

„De behøver ikke at holde Lyset længere,” lød det kolde Svar. „Det er forbi — jeg kan ikke udrette noget her.”

„Død!”

Doktor Surville nikkede bekræftende og knyttede Haanden i Retning af Forposterne, idet han udbrød:

„Forbandede Tyskerel!”

Han bar det livløse Legeme hen paa Sengen, idet han sagde til Mercy:

„Næste Gang bliver det maaske Dem eller mig. Hvem véd? Hun dér var en Gang et be-
daarende Væsen — og nu er hun intet. Men vi

maa skynde os herfra. Kom, Miss Mercy, inden det bliver for sent.”

Han bød Sygeplejersken sin Arm. Udenfor hørte man Bagagevognen sætte sig i Bevægelse, og i nogen Afstand hørtes Trommehvirvlen. Retræten var begyndt.

Mercy trak Forhænget til Side og saa de haardt saarede Soldater, der hjælpeløse var overladte til Fjendens Barmhjertighed, liggende paa deres Halmsenge. Hun afslog Lægens Opfordring, idet hun svarede:

„Jeg har allerede sagt Dem, at jeg bliver her.”

Doktor Surville vilde gøre Indvendinger, men Mercy trak Forhænget til Side og pegede paa Døren, idet hun sagde:

„Gaa! Jeg har fattet min Beslutning.”

Surville var Franskmand til det yderste. Han lagde Haanden paa Hjertet, bukkede dybt for hende, og med et: „Madame, De er sublim”, forlod han Værelset.

Mercy var nu alene med den døde Kvinde.

Den sidste Trampen af Fodtrin, den sidste Raslen af Vognhjul døde hen i det fjerne. Den Stilhed, der fulgte efter, blev ikke afbrudt af nogen ny Kanonade fra Fjendens Stilling. Tyskerne vidste, at Franskmændene var paa Tilbagetog. Om nogle faa Øjeblikke vilde de selv tage den forladte Landsby i Besiddelse; man vilde fra Huset kunne høre, naar de rykkede frem. Den Stilhed, der imidlertid herskede, var næsten uudholdelig. Selv de ulykkelige Saarede, som var ladte tilbage i Køkkenet, ventede i Stilhed deres Skæbne.

Da Mercy var bleven alene, gik hun hen til Sengen og betragtede i Nattens Stilhed det ubevægelige, døde Hoved.

Det var et forunderligt Ansigt; havde man en Gang set det enten i Døden eller i levende Live, kunde man ikke senere glemme det. Panden var ualmindelig lav og bred, Øjnene sad usædvanlig langt fra hinanden, Munden og Hagen var mærkværdig smaa. Med en let Haand glattede Mercy hendes Haar, idet hun tænkte halvhøjt:

„For fem Minutter siden vilde jeg saa gerne have været i Deres Sted.”

Hun vendte sig bort fra Sengen med et Suk, idet hun mumlede:

„Jeg vilde stadig ønske, jeg var i Deres Sted.”

Stilheden begyndte at blive hende trykkende. Hun gik langsomt hen til den anden Ende af Værelset.

Overstykket paa Gulvet — hendes eget Overstykke, som hun havde laant Miss Roseberry — tiltrak sig hendes Opmærksomhed, da hun gik forbi det. Hun tog det op, børstede Støvet af det og lagde det over en Stol. Da hun havde gjort dette, satte hun Lyset tilbage paa Bordet og gik hen til Vinduet for at høre, om Tyskerne rykkede frem. Vindens lette Pust gennem nogle

Træer i Nærheden var den eneste Lyd, hendes Øre kunde opfange. Hun gik bort fra Vinduet og satte sig grundende ved Bordet. Var der endnu nogen uopfyldt Pligt, som Kristenkærligheden bød hende at udøve mod den døde? Var der endnu nogen Tjeneste, hun kunde vise hende, før Tyskerne kom?

Mercy genkaldte sig i Erindringen den Samtale, de havde haft. Miss Roseberry havde omtalt den Aarsag, hun havde til at vende tilbage til England. Hun havde omtalt en Dame, som hun ikke selv personlig kendte, men som ventede hendes Ankomst. Til hende burde der nu skrives. Og hvem var nærmere til at gøre det end det eneste Vidne til Katastrofen — Mercy selv.

Hun gik hen til Overstykket og tog den Brevtaske, som Grace havde vist hende, op af Lommen. Den eneste Maade, hvorpaa hun kunde opdage, efter hvilken Adresse i England hun skulde skrive, var ved at aabne Brevtasken og undersøge de Papirer, den indeholdt. Mercy aabnede den — men standsede pludselig, idet hun følte en besynderlig Ulyst til at drive Efterforskningen videre.

Et Øjeblik's Eftertanke overbeviste hende om, at hendes Betæneligheder var paa urette Sted. Selv om ogsaa hun respekterede Brevtaskens Indhold, vilde Tyskerne næppe gøre det samme, og de vilde sikkert ikke gøre sig den Ulejlighed at skrive til England. Mercy betænkte sig ikke længere. Hun tømte Brevtaskens Indhold ud paa Bordet.

Denne ubetydelige Handling var afgørende for hele hendes fremtidige Liv.

Fjerde Kapitel.

FRISTELSEN.

Nogle Breve, der var sammenbundne med et Baand, tiltrak sig først Mercys Opmærksomhed. Blækket, med hvilket Adresserne var skrevne, var bleget af Ælde. Disse Breve, der dels var adresserede til Oberst Roseberry, dels til den velbaarne Mrs. Roseberry, indeholdt en Korrespondance mellem Mand og Hustru paa en Tid, da Oberstens militære Pligter tvang ham til at være borte fra Hjemmet. Mercy bandt atter disse Breve sammen og gik over til de andre Papirer, som laa nærmest for Haanden.

De bestod af nogle faa Blade, der var heftede sammen med en Knappenaal. Paa det første Blad stod der med en Kvindes Haandskrift: „Min Dagbog i Rom“. En kort Undersøgelse viste, at denne Dagbog var skreven af Miss Roseberry og væsentlig indeholdt en Beretning om hendes Faders sidste Dage.

Da Mercy havde lagt Korrespondancen og Dagbogen tilbage i Brevtasken, laa der endnu kun et Brev paa Bordet. Paa Konvolutten, som ikke var lukket, stod der: „Lady Janet Roy, Mablethorpe House, Kensington, London“.

Mercy tog Brevet ud af Konvolutten. Af de første Linjer saa hun, at hun havde fundet det Brev, hvori Obersten anbefalede sin Datter til hendes Beskytterinde i England.

(Fortsættes).

Frk. Asta Nielsen som Filmsskuespillerinde.

Scene af Urban Gads Filmsdrama „Det hede Blod“.

Med Udløbet af indeværende Sæson forlader den talentfulde Frøken Asta Nielsen københavnsk Teaterliv, foreløbig for et Aar. Den unge Dame, der vakte saa megen Opmærksomhed ved sit gribende Spil i Hr. Urban Gads Filmsdrama „Afgrunden“, har modtaget et meget fordelagtigt Engagement ved det store *deutsche Bioscope Gesellschaft*, der tilbyder hende at tjene lige saa meget paa 4 Maaneder, som hun herhjemme under normale Forhold vilde tjene paa 6 Aar.

Asta Nielsen har været knyttet til *Det ny Teater* siden dets Start. Og i Skuespil som

„En ideal Ægteemand”, „Den dumme” og „Fruens Politik” viste hun tilfulde, at hun besidder et virkelig oprindeligt og ægte scenisk Talent.

Efterhaanden som Det ny Teaters kunstneriske Fysiognomi imidlertid forandrede sig, gled Asta Nielsen ganske stille ud af Sagaen. Hun lod sig ikke anvende i Operetten. Og dermed var hendes Skæbne foreløbig beseglet. Det var slutelig kommen dertil, at Publikum daarligt nok vidste, at Asta Nielsen endnu var knyttet til Teatret paa Vesterbros Torv. Og ikke en Gang efter hendes Filmssukces i „Afgunden” gjorde Teatret noget Forsøg paa at forfølge denne ved at sætte Frøkenen op i en Rolle, der laa for hende. Saa kom det Øjeblik, hvor Frk. Nielsen sendte sin Direktør en Opsigelse. Hun vidste jo, at der aabnede sig nye Veje for hende. „Afgunden” gaar over hele Europa. Og en ny Film, „Det hede Blod”, der for kort Tid siden blev taget i Berlin, vil bidrage til yderligere at fastslaa hendes Navn.

„Det hede Blod” er ogsaa forfattet af Hr. Gad og handler om en elegant ung Frue, der forelsker sig i sin Chauffør. Vi offentliggør her et Par Billeder fra Filmen, som sandsynligvis vil blive forevist herhjemme. Paa Nr. 1 veksler den unge Frue for første Gang Blikke med Chaufføren; den anden Optagelse viser en af Dramaets Hovedscener mellem Fruen og Chaufføren. Den foregaar i hendes Paaklædningsværelse.

— „Det hede Blod” er blevet forbudt af Berlinerensuren, fortæller Frk. Asta Nielsen, ikke fordi den syntes for „stærk”, men fordi den kvindelige Hovedperson er med til at begaa et Indbrud i sit eget tidligere Hjem efter at have forladt Manden sammen med sin Chauffør. Det var denne Forbrydelse, som blev Aarsag til Forbudet. I det hele taget er Censuren i Berlin ret vanskelig. Det samme gælder Sverrig, hvor f. Eks. en Film som „Foran Fængslets Port”, blev forbudt, blot fordi den unge Mand *tænker paa* at stjæle fra sin egen Moder. I Rusland derimod kan de ikke faa Filmsskuespillene „stærke” nok. Det er ikke ualmindeligt, at der indlægges særlig voldsomme Scener i Films, der gaar til Rusland. Censuren herhjemme maa betegnes som særdeles fornuftig og medgørlig.

Forøvrigt spiller jeg Hovedrollen i et andet Filmsdrama, „Natsværmere”, der ligeledes er optaget i Berlin, men som skyldes en tysk For-

En af Hovedscenern „Det hede Blod“.

fatter. Det vil maaske ogsaa komme op paa Panoptikonteatret.

— Er De vred paa Direktør Lindstrøm? har jeg spurgt Asta Nielsen.

— Næh, egentlig ikke! lyder Svaret. Dersom min Skæbne ved Det ny Teater ikke havde formet sig, som den gjorde, var jeg maaske aldrig kommen til at filme.

— Og nu er De lykkelig over Deres nye Engagement?

— Lykkelig! Asta Nielsen smiler paa sin særegne underfundige Maade: De kender jo det gamle Ord, „Lykkelig den, der lever og dør ukendt”. Kan jeg ikke med rette sige, at Direktør Lindstrøm har gjort alt, hvad han kunde, for at gøre mig lykkelig. Hvorfor skulde jeg saa være vred paa ham?

Lidt mod hans vante Principper var det, da han pludselig fik den Idé at sætte mig op i Operetten „De smaa Michuer”. Jeg skulde have udført den Rolle, véd De, der sidenhen betroedes Fru Kornbech. Det er en Kursusbestyrerinde, som slaar paa Tromme, naar hun sammenkalder de unge Damer. Naa, heldigvis blev det forpurret. Jeg afgav Rollen. Naar en Direktør nu engang har et Princip, skal han ikke bryde det, synes jeg — vel?

Som et Kuriosum kan jeg forresten nævne, at jeg er den Dame, der ved det ny Teater har oppebaaret det største Honorar pr. aftenlig Optræden. Det bliver mindst 400 Kr. for hver Gang, jeg har medvirket. Og det er jo pænt betalt.

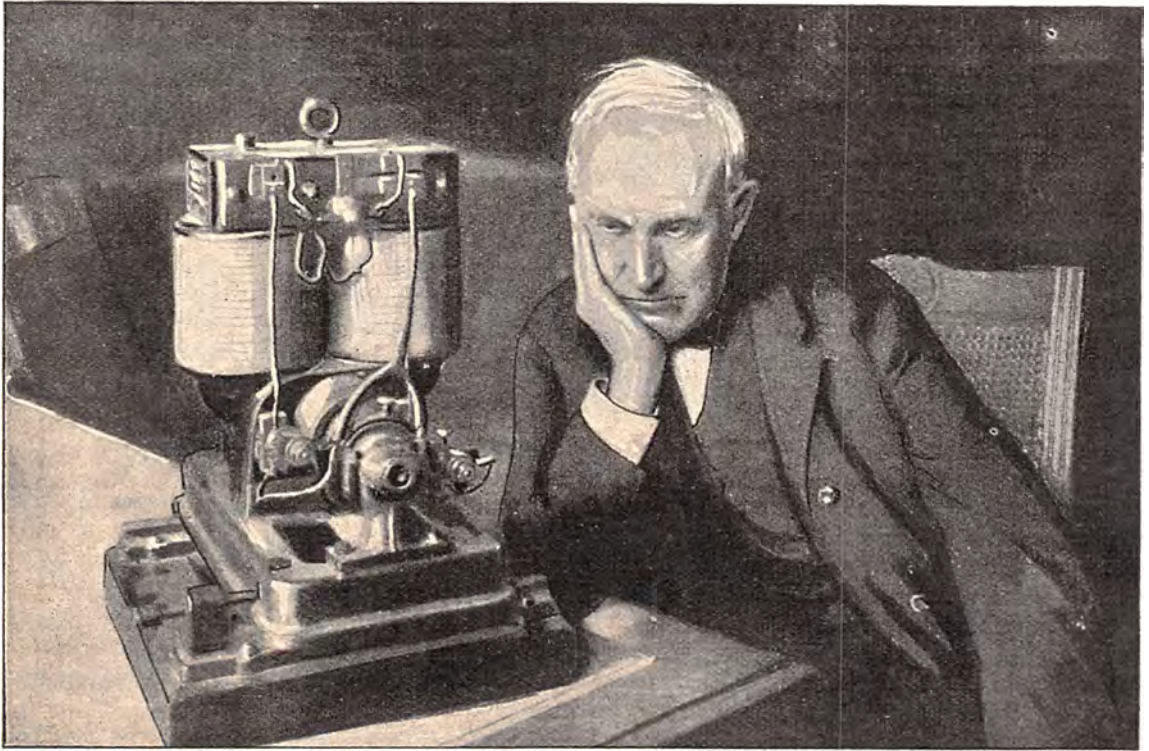
— Hr. Gad er jo ogsaa engageret af det tyske Selskab, ikke sandt, og rejser med til Berlin?

— Ja, og De kan tro, han vil komme til at hilse paa en vældig Masse Penge!

Never mind.

Fremtidsperspektiver.

Af et Interview med Thomas A. Edison.

Edison og hans første elektriske Motor. Elektriciteten vil efter Edisons Mening efterhaanden blive anvendt i alle mulige Øjemed, baade som Drivkraft for Landmandens Plov og mægtige Undervandsbaade.

Jeg bad *Thomas A. Edison* fortælle mig noget om Opfindelser, skriver den amerikanske Journalist *Allan L. Benson* i „*Cosmopolitan Magazine*”. Og han gjorde det. „Naar jeg prøver paa at gøre en Opfindelse,” sagde Edison, „forsøger jeg at tænke paa det største, der overhovedet kunde udrettes, og derefter prøver jeg paa at gøre det.” Med andre Ord, han lader sin Indbildningskraft gaa saa vidt, som den kan.

Edison tror, at det kun er et Tidsspørgsmaal, hvornaar man vil udfinde en Maade at lave Guld paa. „Opdagelsen kan blive gjort i Morgen,” sagde han. „Lige saa godt i Morgen som paa et hvilket som helst andet Tidspunkt. Hvem véd, om Radium maaske har den Egenskab at kunne forvandle et billigt Metal til et dyrt? Hvis ikke Radium, saa noget andet. Intet, der er fornuftigt, er umuligt. Og det er fornuftigt at vente, at vi skal finde ud af, hvorledes man kan lave Guld.”

Hvad angaar Samfærdselsmidlerne til Lands, mener Edison, at man her staar over for en Revolution. „Den næste Generation af New-Yorkere og Ny-Englændere vil først i Skolen høre om Damp-Lokomotiver og vil aldrig faa dem at se undtagen i Stater, der hverken har

megen Vand-Kraft eller er stærkt befolket. Vand-Hjul vil frembringe tilstrækkelig Elektricitet til at drive alle de Jernbaner, som gennemkrydser Egne, hvor der er rigelig Vand-Kraft. I tæt befolkede Stater vil elektriske Lokomotiver erstatte Damp-Lokomotiverne, hvad enten der findes Vand-Kraft eller ej.

Imidlertid er den Forvandling, Edison forudser med Hensyn til Samfærdselsmidlerne, ikke nær saa radikal som de Forandringer, han spaar med Hensyn til Brugen af *Jern og Staal*. Medens man nu laver Skyskrabernes Skeletter af Staal, vil man inden længe, siger Edison, anvende dette Materiale til alt muligt Bohave. Man vil lave Bogbind af Staal. Ogsaa Bøgenes Blade vil blive fremstillet af Staal, skønt Edison betragter *Nikkel* som en bedre Erstatning for Papir. „*Et Blad Nikkel, en Tyvetusendedel af en Tomme tykt, er billigere, stærkere og mere bøjeligt end et almindeligt Blad Tryk-Papir. En Nikkel-Bog paa to Tommers Tykkelse vil kunne indeholde 40,000 Sider. En saadan Bog vil kun veje et Pund. Jeg kan fremstille et Pund Nikkelblade for 1¼ Dollar.*”

Dette til Trøst for de Bibliotekarer, der jamrer over, at man i vore Dage fremstiller saa daarligt Papir, at de fleste Bøger, der trykkes,

FREMTIDSPERSPEKTIVER.

sandsynligvis vil smuldre til Støv, inden der er gaaet hundrede Aar. Man tænke sig et helt Bibliotek, anbragt mellem to Staalplader og solgt for maaske to Dollars! Historie, Videnskab, Poesi og Prosa — alt. To Hundrede Bøger til én Bogs Pris!

„*Alt Bohave vil snart blive lavet af Staal,*” sagde Edison. „Det Staal, der udkræves til et givet Stykke Bohave, koster kun en Femtedel af, hvad Træ til det samme Stykke Bohave vil andrage. Staal-Møbler er lette, fordi der kun behøves saa lidt Staal. Og poleret Staal kan males, saa det ganske ligner Mahogni-, Valnød- eller Egetræ o. s. v. Den næste Generations Smaabørn vil komme til at sidde paa høje Staal-Stole og spise ved Staal-Borde. De vil ikke vide, hvad Træ-Møbler er for noget.”

Med Hensyn til *Bygningsmateriale* udtaler Edison, at det er taabeligt at bygge Huse af Mursten og Staal. „Armeret Beton er baade bedre og billigere end nogen af Delene. Det er, fordi vi benytter forældede Materialier, at Ildebrande koster De forenede Stater 500,000,000 Dollars om Aaret. Armeret Beton er ildfast. En Bygning af dette Materiale er praktisk talt ufor-gængelig. *Og inden 30 Aar er forløbet, vil alle Bygningskonstruktioner, fra de fineste Privat-huse til de højeste Skyskrabere, være af armeret Beton.* Der findes en 14-Etages Beton-Bygning i Brooklyn og en anden i Cincinnati. Et Jordskælv kunde ikke vælte dem over Ende.”

Ogsaa naar det gælder Fremstillingen af vore Klæder, mener Edison, at Fremtiden snart vil revolutionere de hidtil kendte Metoder: „Klæde,

Knapper, Traad, Silkepapir og Pap vil blive puttet ind ved den ene Ende af en Maskine, og fuldt færdige Habitter, indpakkede i Æsker, vil komme ud ved den anden Ende. — Paa Trykkerierne vil Maskinerne spy indbundne Bøger fra sig. En Maskine, i hvilken der puttes Staal-skrammel, vil give færdige Møbler fra sig. Med andre Ord: Maskiner vil fremstille alle enkelte Dele og samle dem, i Stedet for — som nu — kun at fremstille Delene og overlade det til Menneskehænder at samle dem. Kort sagt: Al Opfindelse er endnu i sin Barndom. Den Tid, hvor Sypigen maatte sidde og sy og sømme Dagen lang, vil ogsaa snart være endt. Der vil ikke være nogen Grund til at sætte Kvinder til at gøre, hvad Maskiner kan udføre bedre.”

Mest lokkende er næsten det Fremtidsperspektiv, Edison opstiller til Slut: „*Om 100 Aar vil der ikke findes Fattigdom i Verden.* Der er ingen Grænser for, hvor billigt alle Fornødenheder kan fremstilles. Verden vil blive oversvømmet af billige Produkter, oversvømmet af Føde, Klæder, Boliger og Luksus. Fattigdom tilhørte en Verden, der kun brugte Hænderne. Nu, da Menneskenes Børn er begyndt at bruge deres Hjærner, er Fattigdommen i Aftagende for til Slut at ophøre.

Hvad vi véd, er kun et Atom af, hvad der er at vide. Men vi er i Færd med at lære at kontrollere Naturkræfterne. Efterhaanden som vi lærer det, vil vi forvandle Verden paa en Maade, der er saa vidunderlig, at vi endnu kun kan drømme derom.”

Leoncavallo (tilhøjre). „Bajadser”s yndede Komponist, opholder sig for Tiden i Berlin hvor hans nye Opera „Maia” indstudies.

Den sidste Sne i Søndermarken.

Ugens Døde.

Distriktlæge Hansted.

Distriktlæge *Chr. Hansted* i Nykøbing F. er efter længere Tids Sygdom afgaaet ved Døden. Han var født 1849 i Horsens, blev 1867 Student fra Roskilde, gik derefter i Tømrerlære til 1870 og tog 1876 medicinsk Embedseksamen. Af-døde, der i nogle Aar var Distriktlæge paa Færøerne, blev i 1900 Ridder.

Etatsraad Leth.

Gamle Etatsraad *Th. Leth* er død som Følge af en Forkølel-sessygdom, der i Løbet af 14 Dage gjorde Ende paa hans Liv. Han var født paa Aa-lykkegaard ved Odense 1825. Efter at have fuldendt sin ju-ridiske Uddannelse virkede

han som Advokat i Aabenraa, hvor han var Notarius publi-cus fra 1855—64. Efter Kri-gen 64 nedsatte han sig som Overretsprokurator i Hoved-staden, hvor han vandt An-seelse indenfor sin Stand. I 1876 valgtes han til Folke-tingsmand for Næstvedkred-sen, som han repræsenterede til 1892. Han var i en Aar-række Formand for Venstres Organisation i København.

Journalist Hugo Lantow.

Efter nogle Aars Svagelig-hed afgik Journalist *Hugo Lantow* („Berlingske Tid.") ved Døden, 47 Aar gl. Han vil blive mindet blandt Kolleger som en god Kammerat.

Konsul C. Bjerre.

Konsul *C. Bjerre*, Meddirek-tør i Aktieselskabet Mogensen og Dessaus Væverier i Odense, er død i en Alder af 53 Aar. Han var tysk Konsul for Odense Amt.

Købmand Anton Lützhöft.

Købmand *Anton Lützhöft*, Roskilde, er afgaaet ved Døden, 70 Aar gl. Han havde deltaget i Kri-gen 64. I flere Aar var han Medlem af Ros-kilde Byraad.

Fotograf Rathdach.

En kendt Hillerød Borger, Fotograf *Rathdach*, er død, ca. 72 Aar gl. Han havde beklædt adskillige Tillidshverv.

Ved sin Død var han bl.³a. Formand for den stedlige Industriforening.

HVER 8 DAG

Nr. 30.

23. April 1911.

17. Aarg.

Fru *Johanne Dybwad* som Puk i „En Skærsommernatsdrøm“.

Hos Fru Johanne Dybwad.

„Anna Karénin”, Kritikken og Publikum.

I al Almindelighed er *Gæstespil* vistnok ikke noget, man skal være altfor henrykt over. I al Fald ikke ubetinget eller uden Forbehold.

Thi sikkert er det, at ved en altfor hyppig Tilkaldelse af Gæster, hvis Navne skal virke som Reklame overfor Publikum, kan en Direktør

efterhaanden svække Folks Tillid til Teatrets egne Kunstnere i en betænkelig Grad. Og dersom han er ganske blind for den Fare, de evindelige Gæstespil rummer, vil det en Dag være kommen dertil, at saa snart den celebre fremmede Fugl er fløjet, rynker Folk paa Næsen.

Naar der ikke længer staar den eller den „som Gæst” paa Programmet, fristes Publikum til at sige eller tænke som

saa: Næ, der er ingen Gæst for Tiden. Og de andre kan naturligvis ikke spille Komædie, siden der ellers altid er Gæster.

Rigtigheden af dette forhindrer selvfølgelig ingenlunde, at en Gæsteoptræden i Ny og Næ af en virkelig betydende fremmed Kunstner kan være af det gode og tjene til Gavn og Glæde saavel for Teater som Publikum. Og navnlig gælder dette, naar det drejer sig om en gensidig Udvekslen af fremstaaende Scenekunstnere mellem de skandinaviske Riger, hvor man dog forstaar hinandens Sprog — især naar man gør sig en Smule Umage.

Fru *Dybwad* er en af de Gæster, til hvis Tale man gerne lytter, og hvis Sprog man gerne vil forstaa. Hendes aarlige Gæsteoptræden paa en Scene, om hvis Evner til at klare sig uden fremmed Assistance ingen tvivler, er indgaaet mellem de faste københavnske Vaartegn, som man med Glæde noter.

Og skønt Folketeatret i indeværende Sæson allerede har haft én udmærket norsk Gæst i *Bjørn Bjørnson*, er der næppe nogen, som synes, at det er for meget af det gode, naar

Fru *Dybwad* nu er her paa sin vante Foraarsvisit.

Jeg tror ikke en Gang, nogen tænker saadant paa selve Teatret!

(Og dér er det jo, man skulde høre det.) Thi der er nemlig det gode ved Fru *Dybwad*, at hun slet ikke

Albrecht Schmidt og Fru Dybwad i „Anna Karénin”.

kommer for at spille Stjernekomædie og trænge Teatrets egne Kunstnere tilbage i Mellemgrunden. Tværtimod, ofte animerer hun dem. De holder af at arbejde sammen med hende. Og de har ikke det allerringste imod, at der hvert Aar kommer en svært sikker liden Frue, som end ikke er bange for at sige selve Johannes Nielsen sin Mening. —

Samtidig med Fru *Dybwads* Gæstespil paa Folketeatret indtræffer mit aarlige Besøg paa „Hotel Hafnia” for at interviewe Fruen, der med en Trofasthed, som er rørende, Aar efter Aar tager ind paa dette

noble og stilfærdige Hotel. Jeg har den Lykke at høre til de Journalister, som ikke beklager sig over Fru Dybwad. Fruen forstaar saa udmærket at gøre sig utilnærmelig — med alle de Midler, der nu én Gang staar til Raadighed paa et Hotel. Men hun forstaar ogsaa at se Sagen fra Interviewerens Standpunkt. Og naar man har faaet hende til dette og opnaaet at blive modtaget af hende, lærer man hende at kende som et saare elskværdigt og imødekommende lille Menneske. Hun har sine smaa Særheder, blandt hvilke jeg nævner denne, at hun lever sit Liv som efter et Urværk.

— Men det er ganske nødvendigt, siger hun; ellers kan jeg simpelthen ikke præstere, hvad jeg skal og maa.

Se, derfor finder vor Samtale ogsaa Sted, medens Fru Dybwad spiser til Middag. Thi ingen af hendes Timer er forbeholdt Interviewere.

— Er De nu i og for sig en Ynder af dramatiserede Romaner? spørger jeg Fru Dybwad, med Henblik paa Dramatiseringen af Tolstojs „Anna Karénin“.

— Nej, det er jeg ikke, svarer Fruen. Men jeg skal sige Dem, hvad jeg er: Jeg er en Ynder af gode Teaterstykker. Naar jeg tager ud for at se paa Komedier, saa ser jeg efter Stykker, der kan give Penge i Kassen.

— Ja, det er jo en god og sund Betragtning.

— Ikke sandt! „Anna Karénin“ saa jeg paa Burgteatret i Wien; hvor det tog sig prægtigt ud og virkede gribende. Det var en *Menighed*, som sad dér i Teatret og saa det Stykke, en *Menighed*, som det skulde have været herligt at tale til. Man sige nu om den Dramatisering, hvad man vil. Men paa Burgteatret var der paa forskellig Vis, gennem Instruktion og Iscenesættelse, lagt saa meget ind i den Forestilling, at den fik Værdi. Naa, jeg saa, at „Anna Karénin“ kunde blive et Kassestykke for „Nationalteatret“. *Halfdan Christensen* (den litterære *Vilhelm Krags* Efterfølger som Teaterchef) saa paa Sagen som praktisk Teatermand. Stykket kom op — og blev en stor Sukces.

— Større end „Den glade Enke“?

— „Den glade Enke“ var ikke Nationalteatrets største Sukces! Det var „Per Gynt“, svarer Fruen korrigerende. Men „Anna Karénin“ blev større endda end „Per Gynt“. Nu blev det udmærket spillet . . . stærke

enkle Linjer, store Buer . . . Stykket klæder ikke rigtig Folketeatret, fordi Teatret er en Smule for lidet — det ser jeg nu!

— Hvad mener De om den Modtagelse, „Anna Karénin“ fik af Kritikken?

— Jeg fandt den lidt upaakrævet kølig.

— De læser Anmeldelserne?

— Ja, altid. Men jeg ser med Kritik paa Kritikken. Det har jeg lært, naar jeg selv sad som Tilskuer og siden læste, hvad Kritikken skrev om de andre! Da jeg var ganske ung og ny, tog jeg mig det forfærdelig nær, naar Kritikken gik mig imod. Jeg græd, og det voldte mig søvnløse Nætter. Saaledes er det ikke længer. Nej, nu kan *et Interview* ærgre mig og holde mig vaagen — siger Fruen med en morsom Overgang — naar jeg er blevet misforstaaet eller rent ud skildret som en Idiot!

— Jeg synes, der er noget i dette (som ogsaa en Anmelder skrev), at Virkningen af „Anna Karénin“ beror paa, om man har læst Romanen! siger jeg for at komme videre.

— Det kan der være to Meninger om, udtaler Fru Dybwad uden Betænkning. Jeg mener ikke det. Den *menneskelige Tragedie*, der river de to Mennesker, Anna Karénin og Wronski, fra hinanden, er den ikke nok? Behøves der mere? Jeg synes det ikke. — Og jeg tror heller ikke, at Publikum synes det, det *store* Publikum, der fylder Huset og *selv* fælder Dommen over et Stykke.

— Hvad skal De spille mere end Anna Karénin denne Gang?

— Jeg véd det ikke. Paa Teatret prøver de paa „Den stærkeste“, som vi sluttede med i forrige Sæson. Maaske skal det op, hvis dette ikke holder ud.

— De var lidt i Teatret her inden „Anna Karénin“'s *Première*, ikke sandt?

— Jo, jeg saa „*Madame Sans Gêne*“, i hvilket jeg selv har spillet Titelrollen, og „*Andedammen*“.

— Hvad synes De saa om *det*?

— Nej — det vil jeg ikke fortælle Dem noget om, slutter Fru Dybwad, idet hun ser paa sit Ur.

Middagen er endt. Og Intervieweren kan gaa. Fru Dybwad har slaet to Fluor med ét Smæk og kan med Tilfredshed gaa for at hvile lidt inden Forestillingen.

Niels Th. Thomsen.

Etatsraad Chr. G. Hummel.

En 100 Aars Dag.

Den 17. April var det 100 Aar siden, at Christian Gotfred *Hummel* fødtes i samme Kvarter af København, hvor ogsaa den berømte *Thorvaldsen* saa Dagens Lys, nemlig i Nyboder.

Hummels Fader var Formand ved Holmen. Han var alvorlig og streng, konservativ og gammeltdags af Væsen og Optræden.

Der havde været en Tid, hvor „Holmens faste Stok” nærmest betragtedes som en Bande Slaver, hvem det under strenge Straffe var forbudt om Søndagene at gaa udenfor Portene sammen med deres Koner og Børn for at trække frisk Luft. De maatte nemlig ikke forstyrre andre gode Borgeres Søndagsglæde.

Men Aarene 1801 og 1807, da Hæren spillede en alt andet end heldig Rolle, meddens Flaaden glimrede, havde givet Sømagten en vis Nimbus; og ef-

terhaanden kom „den faste Stok” til at føre et noget bedre Liv end forhen.

Den lille Chr. Gotfred Hummel blev i Aaret 1819 sat i Søetatens Drengeskole.

I 1826 blev han Lærling ved Holmen og det følgende Aar Elev paa den der oprettede Skibsbygningsskole. Efter at være bleven Tømmermand i 1829 ansattes han 1833 som Underassistent ved Søetatens Konstruktionskammer. Paa Skibsbygningsskolen havde han faaet Smag for Matematik og Mekanik, og fra 1831 begyndte han at søge den polytekniske Læreanstalt efter Opfordring af *H. C. Ørsted*. Han studerede flittigt i 3 Aar og tog 1834 Eksamen i Mekanik med Laudabilis. Skønt han tog sin Eksamen paa meget kort Tid, havde han dog faaet Stunder til at give Undervisning i de Massmannske Søndagsskoler, hvor han virkede fra 1831—36. I 1833 ansattes han som Lærer i Matematik og geometrisk Tegning ved Vaisenhuset, og denne Stilling beholdt han til 1843.

1835 konstitueredes Hummel som Docent i

Maskinlære ved polyteknisk Læreanstalt, og i 1838 efterfulgtes Konstitutionen af en Udnævnelse til Lærer i samme Fag og til Medlem af Anstaltens Bestyrelse, et hædrende Hverv efter saa kort Virksomhed. Snart udnævntes han yderligere til Tegnslærer og Inspektør, og det blev ham nu umuligt at varetage sin Tjeneste i Søetaten, som han forlod i 1838. Fra 1838—39 udgav han Industriforeningens Tidende og „Nyt Magazin for Kunstnere og Haandværkere”. Og ved denne Tid blev han Direktør for de Massmannske Søndagsskoler.

Hummel avancerede nu fra Stilling til Stilling. I 1845 blev han Vandinspektør i København og førtes derved ind i grundige Undersøgelser angaaende Hovedstadens hygiejniske Forhold. I 1855 offentliggjorde han en Oversigt over Koleradødsfaldene i 1853. 1849 var han

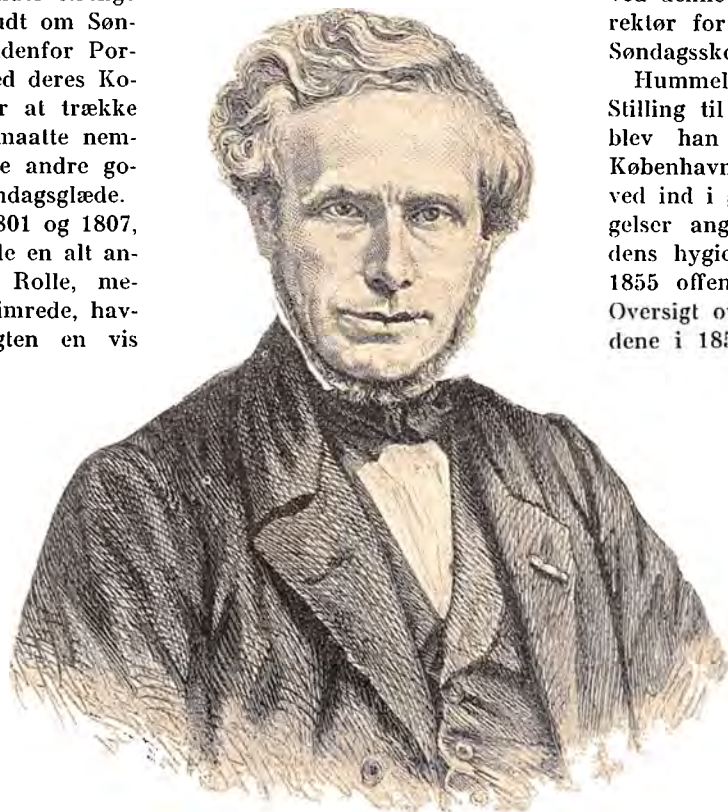
bleven udnævnt til Professor, og, efter Forchammers Død, til polyteknisk Anstalts Direktør, en Stilling, til hvilken han i fuldeste Maal havde gjort sig fortjent. Ikke længe efter modtog han Etatsraadtitlen.

Han døde i 1872 efter et

Liv, der paa én Vis havde været stille og ensformigt, men dog havde været rigt ved en saa sjælden og vel anvendt Flid.

Naturligvis undgik han ikke, at en og anden misundelig Samtidig skumlede over, at en Mand uden den akademiske Dannelsen naaede saa højt, som Hummel gjorde. Men hans ubestridelige faglige Dygtighed afvæbnede enhver Kritik.

Hummel var, som ogsaa hans Portræt viser, en Mand af alvorlig, noget streng Støbning. Han staar som et lysende Eksempel blandt de ikke saa dygtige Mænd, der født og opdragne under ringe Kaar dog er kommen til at spille en Rolle i vort Fædreland.

Etatsraad Christian Gotfred Hummel.

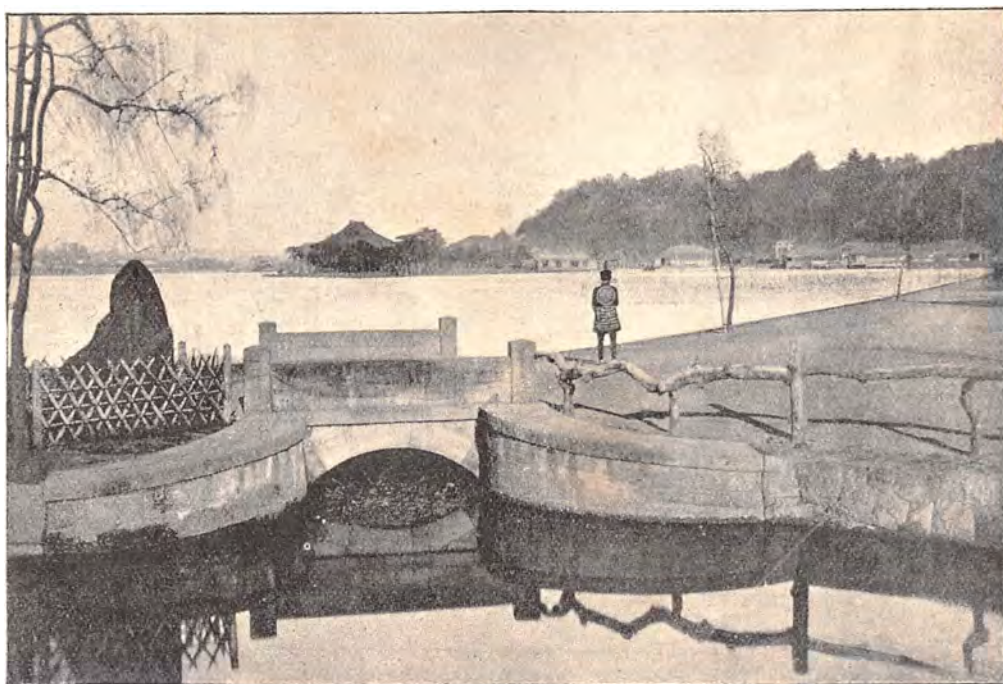
Fra Japan.

Klip-klap, klip-klap! Det er den lille japanske Kvinde, med de skæve Øjne og det kulsorte Haar, der, stolprende af Sted med indadvendte Tæer, frembringer de fleste af disse Lyde med sine Træsandaler. Ak! Ogsaa dem gaar der snart Europa i, ligesom i Mændene, der tit i deres halvt vesterlandske Paaklædning faar en mistænkelig Lighed med drosserede Abekatte.

Men energiske til at efterligne maa man indrømme, at Japanerne er. Vi, der saa stolt bryster os af at høre til den hvide Race, burde anvende blot Hælften af Energi til at aflure dem

sker. Der spilles paa Fløjte og klimpres paa den trestrengede japanske Guitar. Nede ved Kanaalen er der Blomstermarked, oplyst af osende Petroleumslamper, hvor man for en Krone kan købe et japansk Dværgtræ, plantet i 1850. Japanerne er ikke for intet Verdens første Gartnere.

Apropos — købe! Nydelige og originale er de fleste af Varerne; men som Regel kan man gaa ud fra, at man kan faa dem for Femtedelen af den forlangte Pris. Selv da betaler man ikke for lidt. Naa! Det gælder forøvrigt i større eller mindre Grad hele Østen over.

Fra Tokio.

deres gode Skikke, især i Retning af Renlighed. Der findes vist næppe et Hus i Japan, uden at det har et Bad, som bliver benyttet af alle Familiens Medlemmer flere Gange om Dagen, medens man tit ikke kan skelne vor berømte Hvidhed for — Snavs. I hvert Fald ikke, naar man kommer nedenfor Halsen.

Klip-klap, klip-klap! Det er Ouverturen til japansk Gadeliv. Men først om Aftenen, naar Lydene tændes, bliver Byen interessant. Store, brogede Papirlygter hænges uden for Butikkerne. Processioner med Lygter paa lange Stænger drager gennem Gaderne. Paa Højene omkring Byen bevæger sig smaa, lysende Prikker nedad, svingende hid og did, slukkes og tændes som St. Hansorme. Det er Folk, der skal til Bys.

Forretninger og Thehuse fyldes med Menn-

Men tilbage til det brogede Liv, der udfolder sig i Gaderne, hvor Trængslen er saa stærk, at man knap kan mase sig igennem. Der raabes og skrives, synges og les, saa man næsten bliver ør i Hovedet. Bestandig antastes vi af Agenter for Thehusene, der haler os i den ene Arm, af driftige, næsten for driftige Handelsmænd, der haler os i den anden Arm. I en Porcelænsshop snydes vi trods vor Paapasselighed, saa Vandet driver os ud af Øjnene, en Forhandler af lakerede Sager prakker os en revnet Bakke paa. Men saa er Maalet ogsaa fuldt. Belæssede med alskens „Curios” — man kan ved Gud ikke lade være at købe i Japan — retirerer vi til Dampere, medens de smaa, lysende Prikker nu langsomt snekler sig op ad Bjergsiderne, mødes og skilles for tilsidst at forsvinde i den sorte Nat. *Sv—en.*

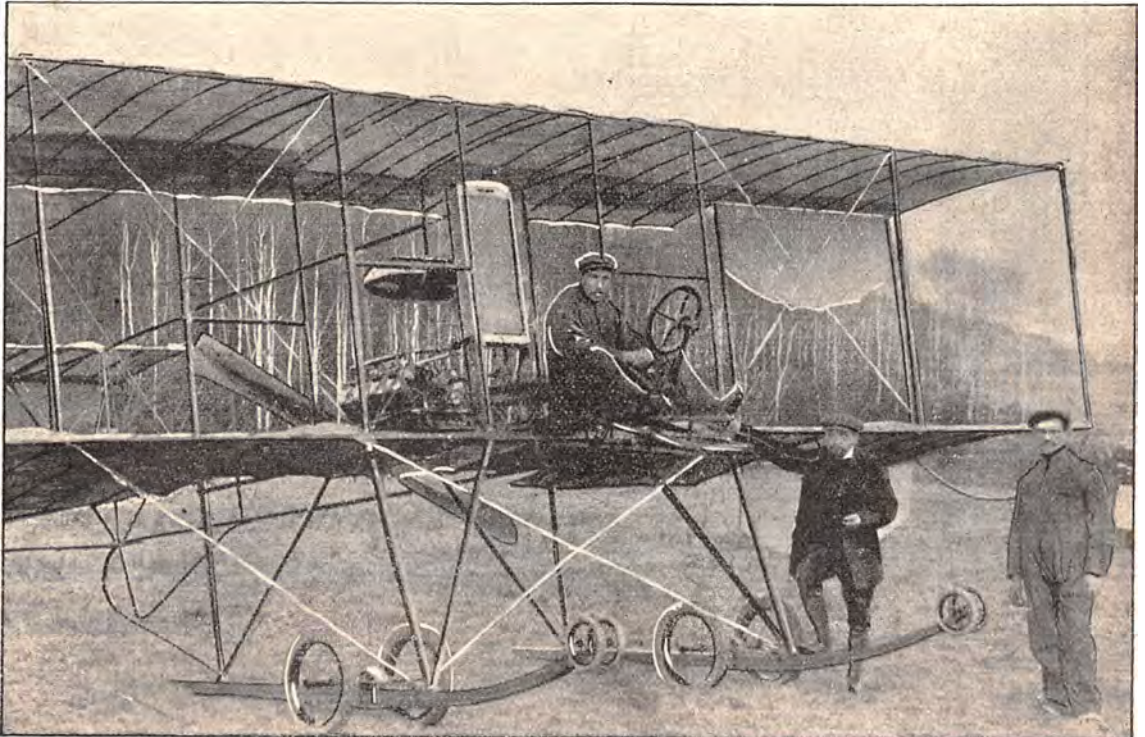
Fra det store nationale Væddeløb i England.

Listen over Ulykkestilfælde i dette Aars „Grand National” — det store engelske nationale Væddeløb — var større end sædvanligt. Der startede 26 Ryttere, men kun fire fuldendte Løbet. Af Jockeyerne var der dog ingen, som kom alvorligt til Skade.

Rosæsonen aabnes. En ny Baad, Lady I, døbes i „Damernes Roklub“.

Den franske Flyver Cozic, der var engageret til at flyve i København i Paaskedagene.

General Bonaparte Morgenen før Slaget.

Samtidig med, at vort kgl. Teater har bragt et nyt Napoleon-Stykke, Sophus Michaëlis' „St. Helena”, til Opførelse, har man paa Pariserteatret *Odéon* sat et nyt Skuespil om General Bonaparte op med stor Pragt og Naturtroskab. Vort Billede gengiver en af det franske Napoleon-Dramas mest storslaaede Dekorationer, et Højdeplateau ved Rivoli, hvor Napoleon vaager, medens hans Generaler og Soldater sover rundt om paa Jorden mellem Klippestykker o. s. v. Det franske Stykke, der skyldes Forfatteren René Fauchois, skildrer paa en dramatisk Maade den Konflikt mellem Kærlighed og Pligt, der opstod i den unge sejrrike Hærførers Hjerte, da han som kommanderende General for Hærene i Italien mødtes med Joséphine i Serbelloni-Paladset i Milano.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

Mercy læste Brevet igennem. Oberst Roseberry skrev om sin Datters gode Egenskaber, men beklagede hendes forsømte Opdragelse — hvilken han tilskrev de pekuniære Tab, der havde tvunget ham til at udvandre til Kanada. Derefter fulgte varme Taksigelser til Lady Janet. „Dem skylder jeg,” sluttede Brevet, „at jeg dør uden at nære Bekymring med Hensyn til min Datters Fremtid. Til Deres ædelmodige Beskyttelse betror jeg den eneste Skat, jeg efterlader mig paa Jorden. I Deres lange Levetid har De ædelt benyttet Deres høje Rang og store Formue til at gøre godt med. Jeg tror, at det herefter ikke vil blive regnet til Deres mindste Fortjeneste, at De trøstede en gammel Soldat i hans sidste Timer ved at aabne Deres Hjerte og Deres Hjem for hans forladte Barn.”

Mercy lagde Brevet fra sig med et Suk. Hvilke Udsigter havde den stakkels Pige ikke mistet. En fornem og rig Dame ventede hende — en Kvinde saa god og ædel, at Faderen paa sit Dødsleje havde været rolig for sin Datters Skæbne — og dér laa nu Datteren uden at tiltrænge Lady Janets Hjælp og Omhu!

Den franske Kaptajns Skrivematerialier laa endnu paa Bordet. Mercy vendte Brevet om, for at hun paa den sidste rene Side kunde skrive Efterretningen om Miss Roseberrys Død.

Hun sad endnu og grundede over, hvorledes hun skulde udtrykke sig, da hun hørte Lyden af klagende Stemmer fra Køkkenet. De Saa-rede klynkede om Hjælp — de forladte Soldater følte tilsidst Kræfterne svigte.

Hun gik ud i Køkkenet. Blot Synet af hende beroligede Folkene. Hun gik fra den ene til den anden, talte trøstende og opmuntrende Ord til dem og forsøgte, saa godt hun formaaede, at lindre deres Pinsler.

„Jeg skal nok være hos Eder, naar Tyskerne kommer,” sagde hun, idet hun forlod dem for atter at tage fat paa Brevet. „Tab blot ikke Modet, mine stakkels Venner, Eders Sygeplejerske forlader Eder ikke!”

Hvis Skudene alder var begyndt i dette Øjeblik — hvis en Bombe havde slaaet hende til Jorden, medens hun var i Færd med at pleje de lidende, hvilken Kristen vilde da have betænkt sig paa at sige, at der var en Plads for denne Kvinde i Himlen? Men hvis hun endnu var i Live ved Krigens Slutning, hvor var der saa en Plads for hende her paa Jorden? Hvilke Udsigter havde hun? Hvor var hendes Hjem?

Hun vendte tilbage til Brevet. I Stedet for at sætte sig ned og skrive blev hun imidlertid

staaende ved Bordet og saa adspredt ned paa Papiret.

En forunderlig Tanke var vaagnet hos hende, idet hun atter traadte ind i Værelset; hun maatte selv uvilkaarlig studse over det urimelige deri. Hvad om hun bad Lady Roy om at maatte indtage Miss Roseberrys Plads? Hun havde truffet Miss Roseberry under kritiske Omstændigheder, og hun havde gjort for hende alt, hvad en Kvinde kan gøre for at hjælpe en anden. Heri laa der maaske dog en lille Anbefaling, saafremt ikke Lady Janet allerede havde tænkt paa en anden Selskabsdame. Om hun nu dristede sig til at tale sin egen Sag — hvad mon da den ædle og barmhjertige Lady vilde gøre? Bede om hendes Anbefalinger naturligvis! Anbefalinger! Mercy lo bittert og satte sig saa ned for i saa faa Ord som muligt at skrive, hvad der var nødvendigt fra hendes Side — en kortfattet Meddelelse om det passerede.

Men nej! Ikke en Linje kunde hun sætte paa Papiret. Den en Gang opdukkede Tanke kunde hun ikke atter blive kvit. I Fantasiens udmalede hun sig, hvor smukt og hyggeligt Mablethorpe House maatte være, og hvilket komfortabelt Liv der førtes dér.

Hun skød Brevet fra sig og begyndte utaalmodig at spadsere frem og tilbage i Værelset.

De stadig tilbagevendende Tanker kunde dog ikke bekæmpes paa denne Maade. Naar hun havde givet Slip paa én unyttig Tankegang, var det kun for at gribe en anden. Hun saa nu i Tankerne sin egen Fremtid for sig. Hvilke Udsigter havde hun, naar Krigen var forbi, og hun levede til den Tid? Erfaringer fra Fortiden aftegnede med ubarmhjertig Troskab den sorgelige Scene. Hun kunde gaa, hvorhen hun vilde, hun kunde gøre, hvad hun vilde, det vilde dog altid ende paa samme Maade. Hendes Skønhed vilde vække Beundring og Nysgerrighed; man vilde forhøre sig om hende; Historien om hendes Fortid vilde komme for Dagen: det barmhjertige Samfund vilde føle Medlidenhed med hende og ædelmodig samle sammen til hende, men alligevel vilde Resultatet tilsidst blive det samme — Skyggen af hendes tidligere Nødværdigelse vilde slaa en Ring om hende som en Pest, skille hende fra andre Kvinder og i Menneskenes Øjne brændemærke hende med et uudsletteligt Vanærens Mærke. Ja, det var hendes Fremtidsudsigter! Og hun var kun fem og tyve Aar gammel, blomstrende af Sundhed og Kraft; hun kunde efter Naturens Orden leve endnu i mange, mange Aar.

Hun gik atter hen til Sengen; hun betragtede atter den dødes Ansigt, og som i et Anfald af haabløs Fortvivelse bøjede hun sig pludselig over den livløse Skikkelse og hviskede:

„Ak, om jeg nu kunde bytte med Dem, ak, om De nu kunde være Mercy Merrick og jeg Grace Roseberry.”

I samme Øjeblik, som disse Ord kom over hendes Læber, fo'r hun op. Hun stod ved Sengen og stirrede vidt ud i Rummet. Hendes Hoved brændte, og hendes Hjerte bankede heftigt. „Hvis De nu kunde være Mercy Merrick og jeg Grace Roseberry!” I det samme Nu havde Tankerne udviklet sig til denne Form i hendes Sjæl. I et Nu slog denne Overbevisning hende som et elektrisk Slag: *Hun kunde jo være Grace Roseberry, hvis hun turde.* Der var jo intet, absolut intet, dér kunde hindre hende i at fremstille sig for Lady Janet Roy under Graces Navn og i Graces Sted.

Hvad var der at risikere? Hvor var vel det svage Punkt i denne Plan?

Grace havde jo selv meddelt hende, at hun og Lady Janet aldrig havde set hinanden. Hendes Venner var i Kanada; hendes Slægtninge i England var døde. Mercy kendte det Sted, hvor hun havde opholdt sig — det var Port Logan — lige saa godt, som hun selv havde gjort det, og hun behøvede blot at gennemlæse Dagbogen for at kunne give fyldestgørende Svar paa ethvert Spørgsmaal med Hensyn til Opholdet i Rom og Oberst Roseberrys Død. Hun vilde ikke komme til at forestille nogen gennem Kundskaber højt dannet Dame; Grace havde jo selv talt om sin forsømte Opdragelse, og det var jo ogsaa tydelig udtalt i hendes Faders Breve. Alt, alt i Ordets fuldeste Betydning begunstigede den unge Kvindes Plan. De Personer, hun havde staaet i Forbindelse med ved Ambulancen, var borte og vilde ikke mere vende tilbage. Miss Roseberry havde hendes Klæder paa for Øjeblikket — og de var mærkede med hendes Navn. Miss Roseberrys Klæder, der hang til Tørring i Køkkenet, stod saaledes til hendes Disposition. Vejen til at slippe bort fra det uudholdelig ydmygende i hendes Liv laa endelig aaben for hende. Hvilken Udsigt! En ny Identitet, der kunde blive hendes Eje; et nyt Navn uden en Plet; en ny Fortid, som hele Verden med Glæde maatte undersøge. En let Rødme farvede hendes Kinder, og hendes Øjne funkledede. Hun havde aldrig været saa smuk som i dette Øjeblik, da den nye Fremtid, lys og straalende, aabnede sig for hendes Blik.

Hun tøvede et Øjeblik, før hun kunde betragte sin dristige Plan fra et andet Synspunkt. Hvad urigtigt var der i det? Hvad sagde hendes Samvittighed?

Hvilken Uret tilføjede hun en Kvinde, der var død? Dette Spørgsmaal behøvede intet

Svar. Hende gjorde hun ingen Skade, og heller ikke hendes Slægtninge, thi de var jo ogsaa døde.

Saa var der Lady Janet Roy. Naar hun nu tjente sin nye Herskerinde tro, naar hun hæderlig udfyldte sin Plads, naar hun flittig gjorde, hvad man bød hende, og var taknemlig for den Godhed, man viste hende, hvad Uret gjorde hun saa Lady Janet? Heller ikke dette Spørgsmaal krævede noget Svar. Hun kunde og vilde give Lady Janet Grund til at velsigne den Dag, da hun først traadte ind i hendes Hus.

Hun greb Oberst Roseberrys Brev og stak det ind i Brevtasken med de andre Papirer. Lejligheden var der for hende; Chancerne var alle til hendes Fordel; hendes Samvittighed indvendte intet imod at forsøge den dristige Plan. Hun kom derfor til det Resultat: „Jeg vil gøre det!”

Der var noget, der skurrede, noget, der stødte hendes bedre Jeg, da hun stak Brevtasken i Lommen. Hun havde fattet sin Beslutning, og dog var hun ikke tilfreds; hun var ikke ganske vis paa, om hun ogsaa ærlig havde spurgt sin Samvittighed til Raads. Hvad om hun nu lagde Brevtasken paa Bordet igen og saa først, naar hendes Ophidselse havde lagt sig, underkastede Planen en nøjere Prøvelse.

Hun tænkte over det og nølede. I samme Øjeblik hørte hun i Nattens Stilhed den fjerne Trampen af Marschtrin og af Hestenes Hove. Tyskerne vare ifærd med at rykke ind i Landsbyen.

Om nogle faa Øjeblikke vilde de være i Huset og kunde da forlange, at hun skulde gøre Rede for sin Nærværelse der. Der var ingen Tid at spille. Hvad skulde hun vælge — det nye Liv som Grace Roseberry eller det gamle som Mercy Merrick?

Endnu engang saa hun hen til Sengen. Graces Timeglas var udløbet; Graces Fremtid stod til hendes Raadighed. Hendes bestemte Karakter, som nu blev tvungen til i Øjeblikket at træffe et Valg, holdt fast ved det vovelige Alternativ. Hun fastholdt sin Beslutning om at indtage Graces Plads.

Tyskerne kom nærmere og nærmere. Man kunde allerede høre Officererne udele deres Befalinger.

Mercy satte sig ved Bordet og ventede rolig paa, hvad der skulde komme.

Med det for hendes Køn ejendommelige Instinkt rettede hun Blikket paa sin Klædning, før Tyskerne viste sig. Hendes Øje faldt paa det røde Kors paa den venstre Skulder, og i samme Øjeblik faldt det hende ind, at hendes Dragt som Sygeplejerske kunde medføre en unødvendig Risiko. Den gav hende en vis offentlig Stilling og kunde føre til Efterforskninger, der senere kunde forraade hende.

Hun saa sig om. Det graa Overstykke, som hun havde laant Grace, faldt hende i Øjnene. Hun greb det og indhyllede sig deri fra Hoved til Fod.

Dette var næppe sket, før Gadedøren blev lukket op, og hun hørte Stemmer, som talte i et fremmed Sprog, og Vaaben, der klirrede i Værelset bag hende. Skulde hun vente, til man opdagede hende, eller skulde hun selv give sin Nærværelse til Kende? For en Natur som hendes var det mindre pinligt at give sig til Kende end at vente. Hun gik derfor hen til Køkkenet.

Idet hun rakte sin Haand imod Lærredsforhænget, blev dette imidlertid puldselig trukket bort fra den anden Side, og tre Mænd traadte ind.

FEMTE KAPITEL.

Den tyske Læge.

Den yngste af de tre Fremmede var efter hans hele ydre Fremtræden at dømme øjensynlig en Englænder. Han bar en Militærhue og Soldaterstøvler, men var ellers civil. Ved Siden af ham stod en Officer i preussisk Uniform, og saa var der endelig den tredie og ældste af dem alle. Ogsaa han bar Uniform, men efter hans Ydre at dømme kunde han dog næppe være Militær. Han haltede paa det ene Ben, havde høje Skuldre og bar, i Stedet for Sværdet ved Siden, en Stok i Haanden.

Efterat han gennem et Par store Hornbriller havde kastet et skarpt Blik omkring sig, først paa Mercy, saa paa Sengen og derpaa rundt i hele Værelset, sagde han i en haanlig Tone til den preussiske Officer:

„Et sygt Fruentimmer paa Sengen, et andet til at pleje hende og ellers ingen i Værelset. Er det nødvendigt at sætte Vagt her, Major?”

„Nej,” svarede Majoren, idet han drejede sig om paa Hælen og vendte tilbage til Køkkenet.

Den tyske Læge gik henimod Sengen. Den unge Englænder, hvis Blik beundrende havde hvilet paa Mercy, trak atter Forhænget for Døraabningen og sagde derefter høflig til hende paa Fransk:

„Tør jeg spørge, om det er en fransk Dame, jeg taler med?”

„Jeg er engelsk,” svarede Mercy.

Lægen hørte Svaret. Han standsede paa Vejen hen til Sengen, pegede paa den Skikkelse, som laa paa den, og spurgte paa Engelsk, men med udpræget tysk Akcent:

„Kan jeg udrette noget der?”

Hans Væsen var præget af en høflig Ironi, og hans Stemme lød tør og ensformig. Mercy kunde ikke lide denne kærlige, gamle Mand, der stod og stirrede paa hende gennem sine store Brilller.

„De kan inlet udrette,” svarede hun kort. „Denne Dame blev dræbt, da Deres Tropper bombarderede Landsbyen.”

Englænderen saa medlidende hen til Sengen, den tyske Læge derimod tog en Pris Tobak og spurgte saa:

„Er Legemet blevet undersøgt af en Læge?”

„Ja,” lød det korte Svar.

Lægen var dog ikke den Mand, der lod sig afskrække af en Dames Mishag. Han spurgte igen:

„Hvem har undersøgt Legemet?”

„Lægen ved den franske Ambulance.”

Den tyske Læge gav gryntende sit Mishag til Kende med alle Franskmand og alle franske Institutioner.

Englænderen benyttede Lejligheden til i en venlig Tone at spørge Mercy, om denne Dame var hendes Landsmandinde.

Mercy betænkte sig et Øjeblik. Med det Maal, hun havde for Øje, var der al Grund til at vise den største Forsigtighed, naar Talen gjaldt Grace.

„Det tror jeg nok,” svarede hun; „Men vi have tilfældig truffet hnianden her, saa jeg kender ikke noget nærmere til hende.

„Kender De maaske ikke engang hendes Navn?” spurgte den tyske Læge.

„Nej!”

„Ikke engang hendes Navn,” gentog han haardnakket, idet han tog Lyset, der stod paa Bordet, og hinkede hen til Sengen. I Tavshed undersøgte han den Skikkelse, som laa der.

Englænderen fortsatte Samtalen, idet han ikke lagde Skjul paa den Interesse, han følte for den skønne Kvinde, som stod for ham.

„Undskyld,” sagde han, „men hvorledes gaar det til, at en ung Dame som De befinder Dem alene i Krigstid paa et Sted som dette?”

En pludselig Støj i Køkkenet befriede Mercy fra øjeblikkelig at svare paa dette Spørgsmaal. Hun hørte, hvorledes de Saarede svagt gjorde Indvendinger, og hvorledes de fremmede Officerer i en barsk Tone bød dem tie. Kvindens ædlere Instinkter fik straks Overhaand over ethvert personligt Hensyn, som hendes særegne Stilling kunde paalægge hende. Uden at tænke paa, om hun forraadte sig selv eller ikke som Sygeplejerske ved den franske Ambulance, trak hun Lærredsforhænget til Side for at gaa ud i Køkkenet. En tysk Skildvagt spærrede imidlertid Vejen for hende. Englænderen spurgte hende høflig, om hun havde nogen særlig Grund, hvorfor hun ønskede at komme ud i Køkkenet.

„De stakkels Franskmand,” sagde hun alvorligt. „De stakkels saarede Franskmand!”

(Fortsættes).

„St. Helena“ paa det kgl. Teater.

Sophus Michaëlis' nye Skuespil.

Efter „Revolutionsbryllup“ var Forventningerne til „St. Helena“, Sophus Michaëlis' nye Dramatisering af fransk Historie, ikke smaa, men der maatte mellem de to Arbejder dramatisk set blive saa stort et Spring som mellem Revolutionens Knald og Fald og Hverdagens daadløse Henslæben paa St. Helena. Historien beretter, at Forvisningstiden for Na-

poleon just var én graa og smertefyldt Hverdag, og da Forfatteren endda særlig nøje ønskede at følge Historien, maatte Dramaet af sig selv udeblive.

Ja, om det saa er Kvinden, der jo ikke kan kaldes overflødig for den sceniske Konflikt, maatte Forfatteren, ifølge sit Valg, forsage hende. Ganske vist fremfører han to Kvinder, men den ene er kun et Barn, og den anden en mærkelig opkonstrueret Figur, skabt af alt andet end Kød og Blod, dobbelt melodramatisk i Forhold til den jævne Menneskelighed, hvormed Napoleon er kendet-

tegnet. Tilbage bliver da at fremvise en Række Situationer af den bastede Helts forpinte Tilværelse, og naturligvis formaar Sophus Michaëlis som den Digter, han er, at gøre disse Billeder farverige og stemningsfyldte. Det er nemt at nævne saadanne Scener, de udmærket gennemførte Sammenstød mellem Napoleon og den engelske Guvernør, den lille Betzys yndefulde Besøg og ganske særlig den skønne Slutnings-scene, hvor Napoleon og hans Venner fantaserer sig til Synet af den franske Damper, der skal bringe dem Befrielsen.

At fremstille Napoleon er at kæmpe uafbrudt med det Billede, enhver bærer i sit Sind, og hvis Træk er storladne over al Forstand. Dr. Mant-

zius havde lagt et betydeligt Arbejde i denne Kæmpeopgave; særlig smukt lykkedes ham de vemodsfyldte Scener ved Havet i sidste Akt. Hr. *Netiendam* spillede Plageaanden, den engelske Guvernør, med en sikker og bidende Replik, men desværre var hans rent ydre Holdning udenfor Stykkets Tone.

G. K.

„St. Helena“ blev ikke nogen Sukces.

Det var øjensynligt, at Teatret havde tænkt sig Muligheden af at føre denne Forestilling frem til Sejr. Ellers havde man vel næppe ofret et smukt og kostbart Udstyr paa den.

De smaa Stuer, i hvilke de to første Akter af Hr. Michaëlis' udramatiske Napoleons - Drama foregaar, klæder nu en Gang ikke Det kongelige Teaters store Scene. Men Friluftsdækorationerne var ualmindelig smukke og gav et virkelig illuderende Indtryk af den fjærne Klippeø, hvor den store Napoleon gennemlevede sit Martyrium. Særlig Ha-

Hr. Jerndorff og Hr. Adam Poulsen i „St. Helena“.

vedekorationen i sidste Akt var ganske dejlig. Med stort Held var her anvendt en Slags Rundhorisont, som erstattede de illusionsødelæggende Kulisser. Et virkeligt Rundpanorama af stor Virkning var herved fremtryllet. Blot skæmmedes den talentfuldt malede Dekoration af nogle kedelige Soffitter. Til Gengæld glædede man sig over, at Stuedekorationerne for en Gangs Skyld begge var forsynede med fast Loft i Stedet for Soffitter.

Allerede ved Andenopførelsen af „St. Helena“ havde Forfatteren fuldstændig strøget de melodramatiske Scener med den gaadefulde Dame. Der er ingen Tvivl om, at dette var en Vinding for Skuespillet.

„Bloggs“.

Fra Engelsk ved C. L.

Stationsforstander Hunter i Barfoot havde al mulig Grund til at være stolt af sin Station, ny og skinnende ren, som den var, og han smidskede derfor ogsaa velbehageligt i Skægget, hver Gang en eller anden rejsende gav sin Beundring Luft i hans Nær-værelse.

Denne hans honnorte Ambition kom imidlertid til at svide til Dragerne. De fik ingen Andel i de Komplimenter, som regnede ned over „den Gamle“. Tværtimod! Komplimenterne var for Stationsforstanderen kun en kærkommen Anledning til at drive endnu stærkere paa med Fejning, Poleren, Støven af og Gud véd hvad.

Derfor havde ogsaa Dragerne af „den Gamle“ faaet tildelt et særligt Hverv udover de dagligdags Pligter. — En af dem sled og slæbte og puslede og pillede for at faa saa meget som muligt ud af den lille Stationshave, en lille Plet Jord, som endnu ikke var ganske skønhedsforladt til Trods for den Mishandling, som blev den til Del paa Grund af „den Gamle“'s livlige Fantasi. — En anden maatte aftørre alle Kasser og polere Glasset paa Udhængsskabene, hvori de forskellige Avertissementer og Fotografier var anbragt.

Dette sidste Arbejde var bleven overdraget Bloggs — stakkels Bloggs! —; hans Navn alene var tilstrækkeligt til at gøre ham til Genstand for „den Gamle“'s ubarmhjærtige Vittigheder.

Bloggs var uheldig. Han kunde ikke røre ved en Pakke, uden at Snoren gik op om den og Indholdet raslede ud over Gulvet, Kufferter uden Laas og uden Stropper kom uvægerligt paa hans Vej, og Æg, som kom knuste til Bestemmelsesstedet, havde altid passeret hans Hænder. — Dog var der én Del af hans Arbejde, som blev passet med aldrig svigtende Sikkerhed; det var Aftørringen af Udhængsskabene.

De andre Dragere drillede ham med dette Hverv, og „Bloggs Mani“ var en staaende Vittighed blandt dem. — Bloggs bar det altsammen taalmodigt paa sin tunge, sløve Maade. Han stillede sig trods alle deres Drillerier op foran Udhængsskabene og begyndte med Poleringen længe før Tiden. Han gjorde det værdigt og grundigt og endte altid med et Skab, hvori en ganske almindelig Fotograf reklamerede med sine Billeder. Der var mange Fotografier i Skabet, men Bloggs havde kun Øje for et af dem. Et Billede, som forestillede en slank, yndefuld, ung Kvinde.

Bloggs Beundring og Sværmeri grænsede til Vanvid. Hun inspirerede ham, og hun alene var Skyld i den overdrevne Forsigtighed, hvormed dette Skab blev behandlet fremfor de andre med deres mere dagligdags Indhold. — Han ventede altid med „hende“ tilsidst, ligesom

et Barn lægger en Lækkerbidsken til Side. Han plejede at staa foran Skabet og skotte stjaalent op og ned ad Perronen for at være sikker paa, at ingen af de spotske Kammerater var i Nærheden.

Engang havde han vovet sig til at kysse Glasset, der dækkede hendes Ansigt; men han ry-stede saa voldsomt, at han tabte Balancen og nær havde revet Skabet med det dyrebare Indhold paa Jorden. — Det Forsøg skulde han nok lade være med at gentage! — Aldrig havde han udstaaet slige Rædsler.

Han havde kun én Bekymring: at Agenten skulde bytte Billederne om.

Engang havde denne forsøgt derpaa; men Bloggs havde med kluntet Snedighed foresikret ham om, at dette Billede tiltrak sig fleres Opmærksomhed end alle de andre tilsammen. Han maatte være godt gal, hvis han fjærnedede det!

„Kan ikke se hvorfor,“ brummede Agenten; men Billedet blev dog hængende, og Bloggs aandede lettet.

Men da hændte det forfærdelige, det uforklarlige og uventede! — Bloggs blev forflyttet! Han skulde drage til London til en af de store Stationer i Verdensbyen. — Da „den Gamle“ meddelte Bloggs Nyheden, stod den sølle Stympere som himmelfalden, maabende og tavs.

„Naada,“ snærrede Hunter, „hvad siger du saa til det, dit maabende Grødhovede?“ — Bloggs førte mekanisk Haanden til Huen og stammede: „N—naar skal jeg rejse?“ — „Rejse, dit Fjols! Du skal rejse paa Mandag; herefter faar Folk forhaabentlig igen deres Æg i hel Tilstand. — Men se her! Afsted med dig! Der er ophængt et nyt Reklameskab for Stingems Sennop; Messingen trænger til en Afpudsning.“

Bloggs luntede sørgmodigt hen til det nye Skab, som straaede i Solen med sit blankgule Beslag og sine Messingindfatninger. Han var en løjerlig Størrelse at se paa, som han stod dér med indadvendte Tæer, krummet Ryg og de store Hænder, som mekanisk og udeltagende gled op og ned ad Messingen.

Han læste aldrig d'Hrr. Stingems vittige Anbefalinger af deres Varer. Hans Hjerne tumlede kun med én Tanke. — Han skulde forlade „hende“! — En stor Taare faldt paa det blanke Metal og kaldte ham tilbage til Arbejdet. — Han tænkte aldeles ikke paa at sætte sig imod de andres Afgørelse, den store, taalmodige Klods, men han besluttede at se paa „hende“ i hvert ledigt Øjeblik, til Adskillelsens Time slog.

— — —

Det var en forvildet og ulykkelig, ung Mand, som den Mandag Morgen blev sat i Arbejde i det travle London. Han led meget de første Dage, dels af Længsel, dels paa Grund af sine overordnedes kraftige Irettesættelser. Men han

var i høj Grad samvittighedsfuld og sled ufortrødent i det, hvorfor Kammeraterne efterhaanden begyndte at behandle ham paa en halvt foragtelig, halvt venskabelig Maade.

Han havde været i London i en hel Maaned, da Miraklet skete. Han stod paa Stationen og ventede paa et Tog, mens han med bedrøvelig Mine betragtede et Udhængsskab og sendte længselsfulde Tanker til hende. Pludselig vaktes han af en klar Røst bagved sig: „Halløj, Drager! Bring disse Kufferter til Seaminster-Toget.”

Han vendte sig, og for ham stod hans Længsters Maal, Genstanden for hans Kærlighed i lyslevende Skikkelse. Han var altfor overrasket og bestyrtet til straks at kunne adlyde hendes Ordre og saa om muligt endnu mere klodset og dum ud end sædvanlig.

Damen gentog sin Befaling og denne Gang med en vis Skarphed i Stemmen, som kaldte Bloggs tilbage til Jorden. Han styrtede frem, traadte Damen tungt over Tærne, idet han greb Kufferterne, og styrede i Retning af Seaminster-Toget, hed om Ørene og med en frygtelig ydmygende Følelse af at have gjort sig umulig ved det første Møde. — I det samme dampede Seaminster-Toget ind paa Stationen, og han fik Lov til at anbringe Kufferterne i den kostbareste Vogn, han kunde opdrive. — Han var allerede i Færd med at gaa bort, da hun kaldte ham tilbage for at give ham de sædvanlige Drikkepenge. — Bloggs vilde først have afslaaet at tage derimod; men saa tænkte han, at han dog i det mindste vilde have *noget*, som havde tilhørt hende, og det fik ham til at strække Haanden ud med en unødvendig Raskhed, som aftvang Damen et Smil. — Hvis Bloggs havde anet Grunden til dette Smil, vilde han næppe have gemt det i sin Erindring med saa stor Ømhed og Glæde, som det nu var Tilfældet.

Fra nu af saa han hende ofte paa Stationen, som Regel sammen med en Herre, der bar hendes Pakker og passiarede let med hende, lo let og kort sagt havde let ved alt. — Hun syntes ogsaa at le mere og at se friskere og smukkere ud, naar han var med.

En Gång kom hun med en lille, silkehaaret Yorkshire-Terrier paa Armen. Hun lod til at være glad for den, thi hun talte sagte med den og lod Haanden glide kærtegnende henad dens Pels. Den unge Mand var med og smilte ømt og fornøjet ned til hende, naar hun holdt Dyret frem, for at han skulde beundre det.

Siden var Hunden bestandig med hende; undertiden blev den baaret, til andre Tider ledet ved en Silkesnor.

Efter nogen Grublen kom Bloggs til det Resultat, at hun elskede Hunden, og fra nu af skyede han intet Middel for at gøre sig til Ven-

ner med den. — Han gik stadig omkring med søde Biscuits i Lommen for at kaste dem til Hunden, naar dens Frue ikke saa det, og efterhaanden begyndte den at kende ham og at logre med sin lille Hale, naar han nærmede sig.

Bloggs begyndte efterhaanden at føle sig ganske lykkelig; han var sin Elskede til nogen Nytte, selv om hun ikke anede det. — En Morgen kort før Pinse, en Morgen, da der herskede den mest hensynsløse Travlhed paa Stationen, da Larmen hævede sig til et vildt Brøl, medens Togene fo'r ud og ind, og Menneskemasserne bølgede frem og tilbage, saa Bloggs sin Dame paa Perronen. Hun stod sammen med Manden, og de saa begge meget ophidsede ud, som de stod dér, omgivet af en Vold af Kufferter. Hunden var blevet anbragt paa nogle Æsker, løseligt bundet til en Vadsæk; men Knuden var gaaet op, og Hunden var draget ud paa egen Haand.

„Dér kommer Toget, Jack,” havde hun sagt. „og der er ingen til at tage sig af alle disse Ting. Jeg vilde ønske, at jeg havde min Klodsmajor her, for han er altid — — —”

Hun stoppede pludselig og saa sig søgende om.

„Hvad, hvor er Hunden, hvor er Binks, jeg synes, han er borte,” udbrød hun. — Og Binks var virkelig borte. Hun saa ham henne paa den anden Ende af Perronen, hvor han jagede lystigt efter et Stykke Papir, der stadig vidste at undgaa hans Bestræbelser.

Hun blev aldrig klar over, hvad der nu skete. — Hun saa Binks gaa over Perronen og i det samme Toget, der bruste ind paa Stationen, og hun udstødte et Skrig. — Saa saa hun en Person styrte forbi som gal og ned paa Sporet, og et Øjeblik efter blev Binks kastet op paa Perronen. — Toget bremsede stærkt med en skærende og skurende Lyd og standsede.

Selv nu var hun ikke klar over, hvad der var sket, før Manden sagde til hende: „Lad os gaa, min Elskede, nu bærer de ham herop. Det er ikke noget for dig at se paa.” Og hun saa dem komme bærende med hendes „Klods-major” — hun styrtede frem, da de bar ham forbi og lagde ham paa Perronen, og bøjede sig ned over ham, mens Taarerne strømmede ned over hendes Kinder.

Bloggs aabnede Øjnene et Sekund og saa paa hende; hans Læber bevægede sig, og han hviskede hæst: „Græd ikke, Frøken, den tog ingen Skade; jeg er forfærdelig glad ved at have gjort det for Dem.”

Saa lukkedes hans Øjne til igen; en af de omstaaende tog sin Hat af og sagde med lav Stemme:

„Han er færdig, Kammerater. Stakkels, gamle Bloggs er død, og det kun for en forbandet Hunds Skyld!”

Den elektriske Portner.

I Udlandets Storstæder har man allerede mange Steder indført en meget praktisk Erstatning for Portneren i hans Portnerloge. Ogsaa paa dette Felt har Elektriciteten holdt sit Indtog: Den elektriske Portner er en sindrig konstrueret Gadedørstelefon, fra hvilken man kan sætte sig i Forbindelse med hver enkelt Familie i Ejendommen. Man ringer op ved at trykke paa en Knap og fremfører sit Ærinde. Bliver Ens Besøg saa modtaget, springer Porten straks op, aabnet ved et Tryk paa en elektrisk Knap oppe i den paagældende Families Lejlighed.

Ogsaa her i København findes der, i alt Fald i en enkelt Ny-Bygning, en saadan »elektrisk Portner«. Det er i Pilealléen i en Ejendom, som tilhører den kendte Varietéstjerne Fru Lona Barrison Fleron.

Paa vort Billede ses den „elektriske Portner“ ved Indgangen til denne Ejendom. Systemet er overordentlig praktisk, og Installationen kan ikke siges at være overdreven kostbar. Under alle Omstændigheder bliver det i det lange Løb billigere at anvende Gadedørstelefonen end at gagere en Portner. Tilmed fungerer den „mekaniske Portner“ absolut paalideligt. Og i vore Dage, hvor Nødvendigheden af at have sit Hus vel aflaset paakræves gennem d'Hrr. Forbryderes stadig stigende Frækhed, har den elektriske Portner sikkert en Fremtid for sig.

De franske Marinesoldater.

Marinesoldaternes nye Uniformer.

Morgengnaven.

HVER 8 DAG

Nr. 31.

30. April 1911.

17. Aarg.

Fru Carrie Chapman Catt, den internationale Kvindevalgretsalliances Præsident.

Hos Fru Chapman Catt.

Paa Tomandshaand med den berømte Dame. — En Samtale om Politik og unge Piger.

Paa Vejen til Stockholm, hvor der i Juni Maaned skal være Kvindevalgrets-kongres, har den berømte Amerikanerinde, Fru *Carrie Chapman Catt* — Verdenspræsidenten for Kvindestemmeretsalliancen — paany gæstet København og talt ved et stort offentligt Møde.

Hendes Gennemrejse markeredes ved en Del orienterende Artikler og Interviews i Dagspressen, gennemgaaende af et meget sagligt og højtideligt Indhold.

Den statelige Fru Chapman Catt (en staaende Vending om Fruen!) optræder selv med megen Værdighed. Hun synes at ynde den Form for journalistiske Samtaler, der kaldes *Fællesinterviewet*, og som foregaar paa den Maade, at Fruen paa én Gang modtager en halv Snes Presse-mænd, der saa retter nogle enkelte Spørgsmaal til hende. Men nogen virkelig Samtale kommer der ikke i Stand ad denne Vej. Det bliver egentlig ikke andet end et lille Foredrag, som de paagældende Journalister bagefter varierer i Interviewform i deres respektive Blade.

En af dem noterer, at Kvinderne allerede har opnaaet Valgret i 5 amerikanske Stater, hvor de er fuldkommen ligestillede med Mændene. Det er jo ogsaa et smukt Resultat. En anden kan meddele, at den Alliance, for hvilken Fru Catt er Præsident, og som dannedes paa Kongressen i Berlin (1904), nu omfatter ca. 8 Millioner Kvinder fra 20 Lande, derunder indbefattet saa fjærne Riger som Japan og Indien.

Ydermere har Fruen fortalt Pressen om en paatænkt Agitationsrejse Jorden rundt. Hun agter at starte, naar Kongressen i Stockholm er forbi. Hendes amerikanske Veninde Miss *Cameron* (ligeledes statelig!) skal med paa Turen, der først gælder Sydafrika.

Alt i alt, fastslaa Fruen, er Kvindesagens Fremgang i det sidste Decennium uden Side-stykke i det moderne Liv. Og hun profe-terer, at inden et kvart Aarhundrede vil Kvinderne have opnaaet Stemmeret i alle civiliserede Lande (hvilket jo i Virkeligheden kun behøver at betyde, at Fru Catt til enhver Tid vil være rede til at kalde de Lande, der ikke vil gaa med til Kvindernes Stemmeret, for uciviliserede).

Alt dette kan nu være meget godt. Men nok saa morsomt er det at faa Fruen paa Tomandshaand og tale med hende om noget

andet end de lysende Kendsgerninger, der er hendes Livsarbejdes Resultater.

Fru Catt modtog villigt den, der skriver disse Linjer, i sin Salon paa Hotel „Kongen af Danmark“; det rummelige Værelse, udstyret med traditionel Hotelegance, virkede beboet og hyggeligt, bl. a. fordi det var rigt smykket med Blomster. Jeg indrømmer, at jeg ingenlunde var oplagt til at konversere højtideligt om Kvindernes Stemmeret. Jeg har altid syntes, at det var Synd at ødelægge unge Piger med Politik. I mange Tilfælde kan man maaske nok sige, som *Trop* i „Re-censenten og Dyret“ udtaler om Jurispru-densen og de unge Piger: „De gør hinanden saavist ingen Skade“. Men det hænder ogsaa, at de politiske Bakterier „slaar an“ og angriber dem alvorligt. Og saa synes jeg, at det kvindeligt tiltrækkende ved dem to-talt forsvinder.

Jeg husker ogsaa et Ordskifte mellem to nydelige unge Damer: „Hvordan har Ebba det?“ spurgte den ene. „Ebba — hun er begyndt at interessere sig for Politik og sid-der hver Dag i Folketingets Tilhørerloge,“ lød Svaret. „Virkelig!“ udbrød den første. „Saa grim er hun da heller ikke!“

Det var ud fra saadanne Forestillinger, jeg spurgte Fru Catt:

— Hvorfor skal Kvinder have Stemmeret?

— Fordi Stemmeretten, der intet er værd blot som *Maal*, er et af de virksomste *Midler* til at skaffe os Kvinder de Goder, vi forlan-ger. Vi vil kunne beskytte os selv og vore Børn. Vi vil have Indflydelse paa, at der gives gode Love, og specielt saadanne Love, der sikrer Kvindens og Barnets Ret. Ende-lig ønsker vi at være med til at kontrollere og regulere det offentlige Liv og virke med til det moderne Samfunds Udvikling.

— Er det nu andet end fagre Ord? (Jeg mente forresten Fraser.)

— Ja; det praktiske Bevis herfor er ført med særlig Styrke i *Colorado*. Der ligger den store By *Denver*, hvor Kvinderne i 18 Aar har haft Stemmeret. Og jeg tør sige, at in-tet Steds i Verden har man saa gode Love som dér.

— Tror De ikke, at mange Mænd, særlig indenfor „Selskabet“, mener om Kvinden, at hun ikke har stort anden Mission her i Livet end at bruge Penge og se godt ud?

— Jo, og mange *Kvinder* mener utvivl-somt det samme! siger Fru Chapman med

et meget indtagende Smil. Men lad os i denne Sammenhæng se bort fra de Kvinder, der aldrig gør noget for at faa Stemmeretten og aldrig tænker paa, hvad det vilde betyde for dem at have den.

— Synes De virkelig, det er naturligt for en ung Pige at beskæftige sig med Politik?

— Fuldkommen ligesaa naturligt som det er for en ung Mand. Jeg har fire unge Niecer i Colorado, hvor Stemmeretten indtræder, naar man er blevet 21 Aar gammel. Nu véd De maaske, at der hos os kun er Præsidentvalg hvert fjerde Aar. Det er med andre Ord ikke noget, der gaar særlig hyppigt paa. Og ved sidste Valg, i hvilket disse unge Piger var umaadeligt interesserede, følte den ene af dem sig meget misfornøjet med, at hun fyldte 21 Aar bare 1 Maanedes Tid for sent til, at hun kunde faa Lov til at afgive Stemme. Hun fandt, det var et grumme ærgerligt Træf.

De amerikanske Kvinder, der har opnaaet Stemmeret, er meget ivrigt interesserede i de store Samfundsproblemer, der frembyder sig til Løsning. Jeg nævner saaledes Drikkeproblemet — det store Spørgsmaal om Alkoholnydelse eller Ikke-Alkoholnydelse. I Amerika bruger man i denne Sammenhæng den morsomme Vending om Folk: *if the will go wet or dry* (ordret: om de vil gaa vaade eller tørre). Andre vigtige Problemer er Valget af Senatorer ved almindelig Afstemning og Anvendelsen af Folkeafstemninger i visse Tilfælde.

— Men hvor bliver Hjemmets Kvinde af under alt dette? tillader jeg mig at afbryde, da jeg mærker, at nu vil Fru Catt til at holde Foredrag.

— Hjemmets Kvinde? Tro endelig ikke, at Hjemmene skulde komme til at lide under Kvindernes Deltagelse i det offentlige Liv. Tværtimod. Under Fastsættelsen af en saakaldet *tarif-bill* (nærmest Priskurant) bliver det f. Eks. naturligt Kvindernes Sag at protestere mod for høje Priser paa Nødvendighedsartikler som Strømper, Handsker og saadanne Ting, der særligt bruges af Kvinder. — Eller tænk Dem, at Vandet i Køkkenet ikke er tilfredsstillende, men at det f. Eks. er nødvendigt at koge det. Den Kvinde, der i saa Tilfælde har et Ord at sige i den paagældende Bys Kommunalpolitik, kan saa selv føre Sagen frem og spørge: Hvad er der i Vejen med Vandvæsenet her i Byen. Maa vi faa det undersøgt!

Og hvis man siger, at det røver Kvindens Tid at tage Del i Politik, svarer jeg, at det tager saamænd ikke længere Tid end at gaa i Frk. *Sofie Albertis* „Læseforening.”

— Tror De ikke, at mange Kvinder ansér det for langt vigtigere at blive gift eller tjene Penge end at faa Stemmeret? Og har De noget Indtryk af, at de danske Kvinder interesserer sig meget for Valgret og saadan noget?

— Hvad angaar de danske Kvinder, kan jeg selvfølgelig ikke udtale noget sikkert. Men jeg har jo været her før (sidst for 5 Aar siden ved Kvindevalgrets-kongressen). Og jeg har det Indtryk, at grumme mange Kvinder her i Byen er politisk interesserede og betragter den allerede opnaaede kommunale Valgret som et værdifuldt Gode. Hvordan det imidlertid er ude i Landet — om man dér nærer nogen stærk Interesse for slige Sager, ja, derom har jeg ingen Mening.

Men det er i al Almindelighed min Opfattelse, tilføjer Fru Catt, der har talt med megen Livlighed og i et yderst soigneret Sprog, at Stemmeretten udvikler Kvinden, gør hende sundere ...

— Sundere? indskyder jeg lidt tvivlende.

— Ja, bogstavelig talt. Jeg har kendt trætte Kvinder, uden Maal eller Med, der glemte deres Migraine, indbildte Sygdomme, og Smaabekymringer, fordi de følte, at Stemmeretten gav dem en *Opgave*. Gennem Deltagelse i det politiske Liv udvikles Kvindens Tankeliv; hun stimuleres. Og Tonen i Hjemmet bliver en anden, naar hun, staaende paa lige Fod med Manden, kan være med i, hvad der tager ham fangen, og diskutere, med ham som et Væsen, hvis Intelligens er paa Højde med hans egen.

— Hvad mener De om Tveskørtet (*the harem skirt*)?

— Jeg betragter det som et Modelune uden praktisk Betydning. Jeg skulde ikke have noget imod, at Kvinden fik en mere fornuftig Klædedragt. Men „Tveskørtet” regner jeg for et Vildskud.

— Er det sandt, at man i Amerika kalder Stemmeretskvinderne *suffering-yets* (dem, der lider endnu) i Stedet for *suffragettes*?

Jeg synes, det er et morsomt Ordspil. Men Fruen gouterer det ikke rigtigt.

Fru Chapman Catt har rejst sig og byder mig med megen Anstand Farvel. Hun maa have været meget smuk som ung Pige.

— Men det er meget længe siden, jeg var det, udtalte hun selv engang i Samtalens Løb.

Saameget er ialfald vist, at hun taler Kvindevalgrettens Sag med en ungdommelig Varme og Kraft, som Aarene, der gik, ikke har formaaet at svække.

Niels Th. Thomsen.

Den belgiske Flyver Cozic.

Fra de stolte Flyvedage i København

Til at begynde med saa det ud, som om de Flyvninger, Skandinavisk Aerodrom havde arrangeret for Paaskedagene, skulde blive en mild Fiasko. Der er her til Lands noget, som hedder *Paaskeøsten*. Var det maaske den, der bevirkede, at der overhovedet ikke blev fløjet de første fire Dage af »Flyveugen«?

2. Paaskedag bødedes der lidt paa Situationen. Saavel den belgiske Gæst, Mr. *Cozic*, som vor egen Flyver, *Svendsen*, præsterede særdeles pæne Flyvninger, som lokkede Tusinder af Mennesker ud paa den smukke og velindrettede Aerodrom.

Men først Torsdag d. 20. kom Sensationen. I et mildt og stille Foraarsvejr fløj den belgiske Aviatiker elegant som en Kæmpefugl tre Gange ind over Hovedstaden, hvor Folk var nær ved at falde af Sporvognene og ud af deres egne Vinduer for at faa et Glimt af den dygtige og dristige Luftsportsmand.

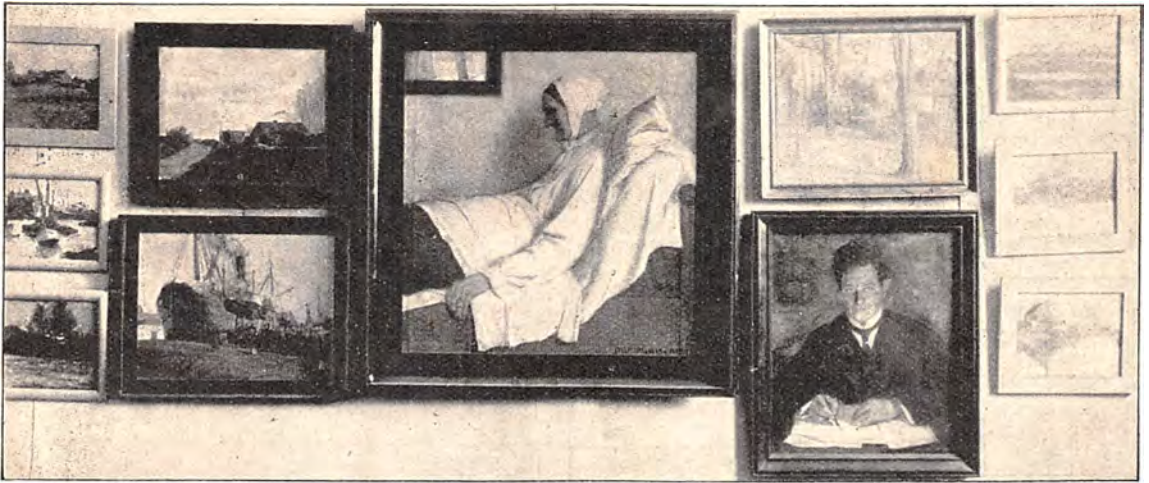
Siden gjorde Belgieren en lille Afstikker halvvejs til Sverrig ud over Sundet, hvor han forsvandt i Foraarsdisen og hævede sig til en Højde af 500 Meter.

Ved Landingen blev han baaret i Guldstol af de begejstrede Tilskuere, af hvilke en ung flyveinteresseret Dame rødmande betroede den, der skriver nærværende: »Aah, jeg kunde *kysse* ham!«

Cozic starter. Foran Flyvemaskinen ses hans Impresario.

De unge Kunstneres Udstilling.

Fra en Væg paa de unge Kunstneres Udstilling.

Herman Andersen: Puk.

Det Indtryk, man fik af den nyeste danske Malerkunst ved at bese den Udstilling, som de unge Kunstnere fornylig havde arrangeret i et ubenyttet Banklokale paa Nylorv, var egentlig ikke opmuntrende.

Hermed være ikke sagt, at man ganske savnede Glimt af Talent. Bevares, selv i det umodne og ufærdige, af hvilket det vrimlede paa denne meget ungdommelige Udstilling, kan der jo være Talent.

Men hvad der først og fremmest manglede, var *Farver*. Hvor virkede det hele ikke blegt og koldt! Ingen Glød, ingen Varme! Og Emnevalget: Gennemgaaende trist, ofte smagløst, til Tider direkte fornærmende.

Under et saadant Helhedsindtryk forsvinder let de tiltalende Enkeltheder, som lejlighedsvis kunde forsones En med de mange Uhyrligheder og skitsemaessigt behandlede Motiver.

Særlig grelt virkede de unge Kunstneres tilsyneladende Foragt for egentlig *Kunnen*, naar man saa deres Arbejder paa Baggrund af »Den frie« og Foraarsudstillingen paa Charlottenborg.

Hvor fladt, hvor kedsommeligt, hvor lidet berigende at gøre sig bekendt med, hvad det yngste malende Danmark har paa Hjærte!

Hvor megen Manér i Stedet for sund Oprindelighed, hvor megen Jagen efter Særhed i Mangel af virkeligt Særpræg!

Det lyder strængt — men er dog kun retfærdigt. Dette vil mange indrømme — selvfølgelig med Undtagelse af de unge Kunstnere *selv!*

Kerteminde ny Raadhus, der indviedes den 21. April.

Fra den festlige Indvielse af det ny Raadhus i Kerteminde.

Den gamle Tøjhusvagt paa Slotsholmen. — Denne kønne gamle Bygning vil i en nær Fremtid blive nedrevet.

Fra den svensk-danske Fodboldkamp 1. Paaskedag. Det danske Hold sejrede med 9 Maal mod 2.

Københavnsk Flyttedag.

Flytteroderi er en af de Ubehageligheder, som det moderne Liv medfører i ganske anderledes Grad, end man kendte til det i ældre Tider, da Folk ikke var nær saa hastige

til at skifte Bopæl som nu om Dage.

Flyttedagen præger Hovedstaden. Overalt i Byens forskellige Kvarterer støder man paa fuldtbelæssede Vogne med alskens Bohave — saaledes som illustreret gennem hosstaaende Billeder.

Pesten i Manschuriet.

Med originale Fotografier fra den farlige Sygdoms Arnested.

Ved Privatkorrespondance med en i det fjerne Østen boende Landsmand, der siden Begyndelsen af den sidste Pestepidemi i Manschuriet har opholdt sig i dennes Centrum, ser vi os i Stand til at bringe nogle interessante Billeder derude fra, som i deres Genspejling af nogle under Epidemien dagligdags Forhold bibringer Beskueren en Anelse om, hvilke Rædsler Pesten fører med sig.

Det første Billede viser en almindelig Pestbarakke, raat sammentømret som disse er, med den mest primitive Indretning, der staar i skarpeste Modsætning til, hvad der i Europa kræves af hygiejniske Forholdsregler, og som i vore Øjne, bortset fra selve den smertefulde Sygdom, maa gøre Sygelejet til en Tortur.

Paa vort andet Billede ses nogle Ligbærere i Færd med at afhente et Lig; udenfor staar den uhøvlede, spinkle Kasse, der skal tjene som Kiste, og endskønt Ligbærerne tildels er beskyttet ved Gummibeclædning, er det selvfølgelig et højst ubehageligt Arbejde.

Dernæst vises et Billede af en Samling Ligkister, der er kastet hulter til bulter; senere vil de blive brændt.

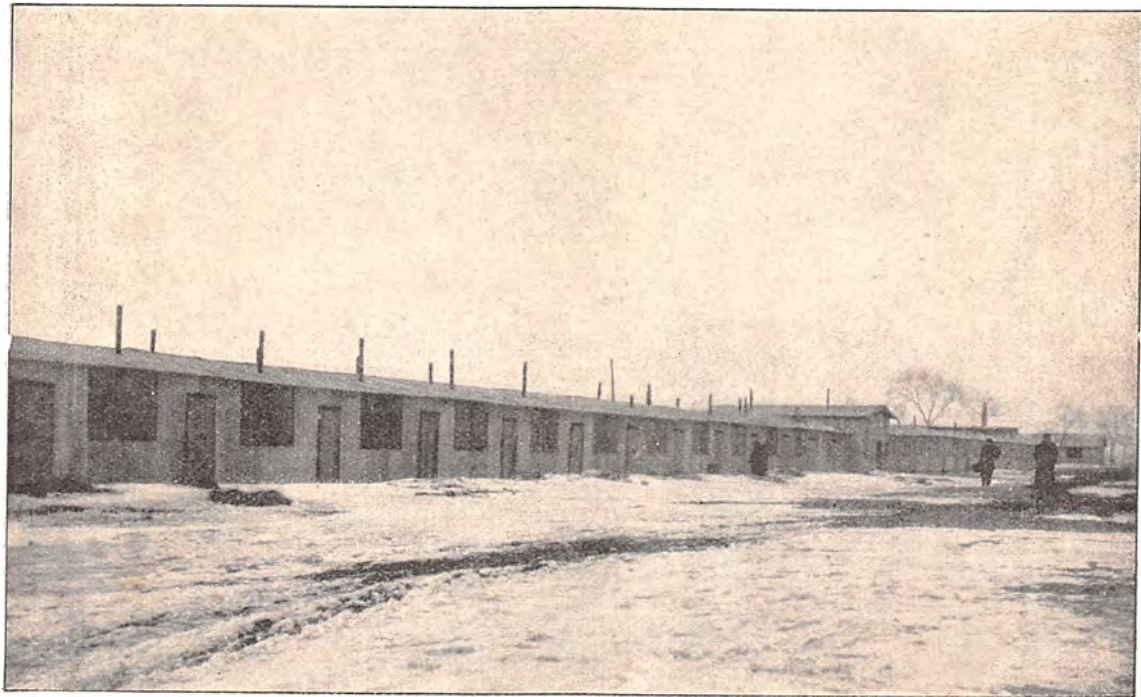
Den uhyggeligste Illustration er Billede Nr. 4, paa hvilket der ses en ligædende Køter, et Syn, der under Epidemien var ligesaa almindeligt paa Gader og Stræder som Totaludplyndring af Ligene.

Det sidste Billede gengiver nogle kinesiske Arbejdsvogne, under Pesten i stadig Brug som Ligvogne.

Som bekendt smitter Pestbefængte og Pestlig ogsaa paa Afstand, idet Smitten hovedsagelig overføres ved Utøj, naar dette forlader den syge eller døde, saa man vil forstaa, at Optagelsen af Fotografierne ikke har været ganske farefri for vor Fotograf.

Naar man tager Hensyn til de yderst primitive Forhold, under hvilke den lavere og laveste kinesiske Befolkning lever, dens Uvidenhed og dens Overtro, der vanskeliggør Gennemførelsen af Forsigtighedsforanstaltninger, er det intet Under, at den frygtelige Sot vandt et saadant Fodfæste, som den gjorde; men ved strenge Militær-afspærringer og lignende kraftige Forholdsregler fra Autoriteternes Side er det dog lykkedes at begrænse Pesten til Manschuriet. I den sidste Tid er nye Tilfælde kun forefaldet enkeltvis, og Faren for videre Udbredelse kan nu betragtes som overstaet.

Østen har sine Tillokkelser for Europæerne; men Livet derude rummer ogsaa Farer, som nu i Manschuriet, hvor man knapt fik Pesten overstaet, før det svirrede om Ørerne med Rygter om Krig og Bokseropstande; dernæst frygter man Koleraen, der kommer med Varmen fra Østsibirien om Foraaret — dog forstaaer Europæerne som Regel langt bedre end den oprin-

Pestbarakker i Manschuriet.

PESTEN I MANSCHURIET

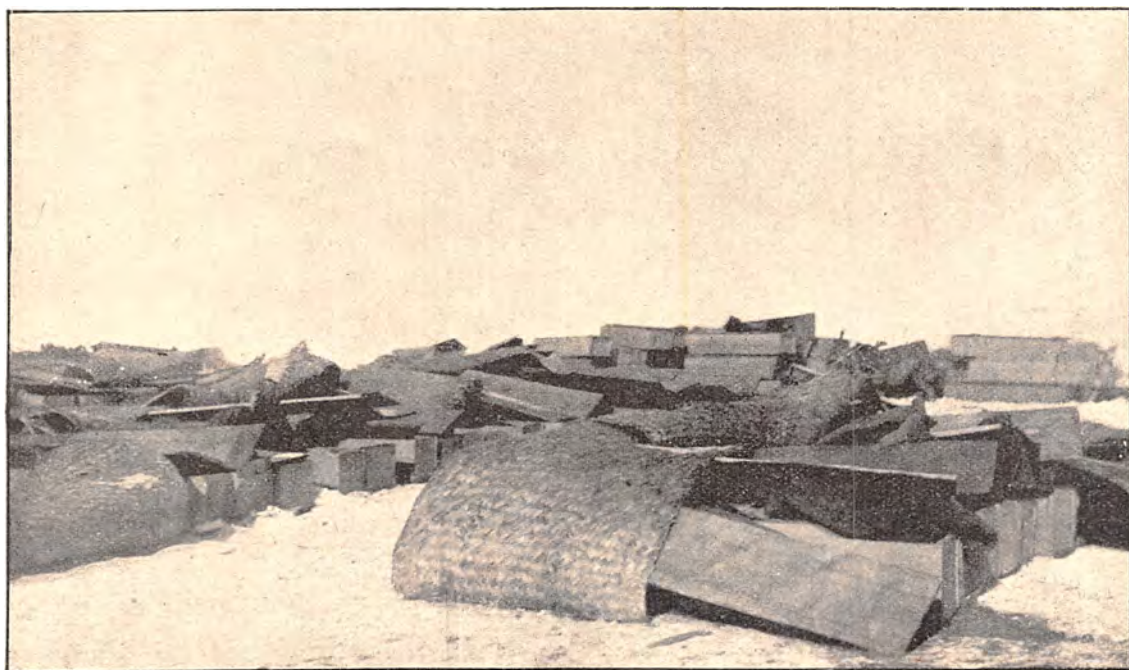

Kinesiske Ligbærere i Gummidragter.

delige Befolkning at skærme sig mod de Farer, som et Ophold i det fjerne Østen frembyder.

Om Pesten, der er en ligesaa smitsom som dræbende Farsot, gælder det heldigvis, at den ingensinde har været hjemmehørende i Europa.

Gennem mer eller mindre udbredte Vandreepidemier, udgaaende fra Asien og Afrika, er den tilført vor Verdensdel. Dens egentlige Arnested er nærmest Egnene Syd for den store Baikal-Sø og muligvis ogsaa Landene omkring de store Søer i Sydafrika.

En Dynge af ca. 900 Kister med Pestlig.

PESTEN I MANSCHURIET

Konstantinopel har lige fra de ældste Tider og omtrent til vore Dage haft den sørgelige Lod som oftest at være Invasionsporten til Europa for Pesten.

Forøvrigt bar næsten alle alvorlige epidemiske Sygdomme i Middelalderen Navnet Pest, saa det er ofte vanskeligt nok ud fra de historiske Beretninger at slutte, hvad der har været den virkelige *Bubonpest* — som sikkert udgør en stor Del af de anførte Pestsygdomme.

Særlig haardt hjemsøgte Pesten hele den kendte Verden — lige fra Kina til Grønland — i Tiden fra 1332—1353, da Farsoten under Navnet *den sorte Død* og Digredøden (i Danmark og Sverrig) overalt voldte de frygteligste Tab af Menneskeliv, sikkert de største, man hidtil har kendt. I Europa døde der i det anførte Tidsrum efter rimelig Beregning *mindst 25 Millioner* af Pesten.

Ogsaa i det 16. Aarhundrede var Pestepidemierne talrige og heftige. 1554 var Pesten meget udbredt her i Norden. København og Stockholm led store Tab af Menneskeliv. 1635—38 var Skandinavien atter smittet af Pesten, denne Gang som det synes fra Holland. I Aarene 1654—57 optræder Pesten over hele Europa. København mistede 1654 $\frac{1}{3}$ af sine Indbyggere som Følge af Sygdommen. Fra denne Tid begynder man at kunne spore energiske Bestræbelser for at holde Smitten borte her fra Norden. Men i 1711 mistede Danmarks Hovedstad dog alligevel ca. 22,000 Indb. i 4 Maanedes Tid af Soten. Og sam-

tidig rasede Pesten Europa over. Med denne store vidt udbredte Epidemier synes Pestens Styrke ogsaa brudt for vor Verdensdels Vedkommende. 1839 havde Konstantinopel og Balkanhalvøen atter Pest; men dermed er ogsaa Europa fri — nogle mindre Epidemier fraregnet. Af disse nævnes som en af de alvorligste Pesten i *Oporto*, hvor der fra Juni 1899 til Februar 1900 indtraf 112 Dødsfald.

Hele den kendte Række af Pestepidemier godtgør, at Soten stadig *udbreder sig ved Smitte*, først og fremmest gennem de pestsmittede Mennesker (ved direkte Berøring med pestsyge), men ogsaa gennem de pestsyges Klæder og Brugsgenstande af forskelligste Slags. Endelig har de senere Aar belært os om, at *Rotterne* ofte spiller en betydelig Rolle som Smittebærere. Noget lignende gælder (i mindre Grad) Lopper og Væggeløb. Derimod regnes Handelsvarer — naar lige undtages Klude, gamle Klæder og Kradsuld — fra pestsmittede Egne ikke for farlige Smittebærere.

Bubonpesten skyldes en lille Bakterie, der af Ydre ligner og hører til samme Gruppe som de Snyltere, der fremkalder Hønskolera og Svine-difteri.

Pestbacillen blev i 1894 i Hongkong samtidig fundet og paavist af Franskmanden *Yersin* og Japaneren *Kitasato*.

Sygdommens Forløb er som Regel meget hurtigt. Ca. 2—5 Dage efter, at Smitten er optaget i Organismen, begynder Sygdommen pludselig

Kister med Pestlig, og en ligædende Hund (X)

Kinesiske Transportvogne.

med Kulde og Feber. Temperaturen er straks høj, 40—41 Gr. Voldsom Hovedpine og Mathed, Tørst og Svimmelhed, ofte Delirier, ledsager Feberen. Straks det første Døgn optræder *Bubonerne*, svulne og meget smertefulde Kirtler i Lysken, Armhulerne, ved Halsen etc. Jævnligt dør Patienten i Løbet af 2—6 Dage. Overlever den syge den 8.—9. Dag, kommer der oftest Helbredelse, selv om det trækker ud i Ugevis. Men over Halvparten, 60—70 pCt., dør.

Sollyset dræber ret hurtigt Pestbacillen, og de almindelige Desinfektionsmidler ligeledes. I den frie Natur har man aldrig fundet Bacillen. I renlige Huse og hos Mennesker, som holder deres Personer rene, optræder Pesten sjældent. I urenlige Byer med stor og tæt, fattig Befolkning er Epidemierne størst og mest dødelige. Det er uden Tvivl den moderne Hygiejne og skarpe Kontrol med Sygdommen, der praktisk talt har befriet Europa for Pesten.

Kong Haakons Paaskerejse.

Fefor i Norge.

Den norske Konge tilbragte Paaskedagene fjærnt fra Christiania, i Fefor, hvor der efter hosstaaende Billede at domme har været ganske vinterligt.

Kongen er som bekendt en ivrig Sportsmand, der f. Eks. interesserer sig levende for de nationale Holmenkollenløb. Hans Sportsbegejstring og hele mandige Færd har ikke mindst bidraget til at skaffe ham den Popularitet, han kan glæde sig over.

Haakon er ret en Konge efter Nordmændenes Sind. Jævn og ligetil. Bramfri i sit Privatliv. Aldeles ikke omgivet af nogen stiv Hofetikette, der gør Majestæten utilnærmelig.

Kong Haakon modtager ikke Folk »i Audiens«. Enhver, der ønsker at tale med ham, kan søge ham i hans Kontortid. Og han er slet ikke bange for at staa bag paa en Sporvogn, naar han en Dag er nærved at komme for sent hjem til Frokost.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

„De har intet at gøre med de saarede Fransk-mænd,” sagde den tyske Læge i en barsk Tone. „Dem skal jeg nok tage mig af. De ere vore Fanger, og de skulle føres til vor Ambulance. Jeg er Ignatius Wetzel, Chef for Lægeetaten — at De ved det. Og nu tier De stille.”

Mercy forsøgte at gøre Indvendinger. Englænderen tog høflig hendes Arm og førte hende tilbage i Værelset, idet han sagde:

„Det nytter ikke at gøre Modstand. Den tyske Disciplin giver aldrig efter. Men De behøver ikke at nære den mindste Bekymring for Franskmændene. Ambulancen bliver udmærket ledet af Doktor Wetzel. Jeg svarer Dem for, at Folkene vil blive godt behandlede.”

Han saa, hvorledes hendes Øjne fyldtes med Taarer, medens han talte, og hans Beundring for hende tiltog mere og mere.

„Hun er lige saa god, som hun er smuk,” tænkte han. „Hvilket henrivende Væsen!”

„Naa,” sagde Ignatius Wetzel, idet han saa strengt paa Mercy, „er De saa tilfreds, og vil De nu tie stille.”

Hun maatte give efter; det var tydeligt nok til ingen Nytte at gøre Modstand. Hvis Lægen ikke havde vist sig saa ubøjjelig, vilde maaske hendes Hengivenhed for de Saarede have standset hende paa det Skraaplan, hun nu havde betraadt. Hvis hun blot igen med Legeme og Sjæl havde kunnet hengive sig til sit gode Hverv som Sygeplejerske, kunde hun maaske alligevel have faaet Styrke til at modstaa Fristelsen. Den tyske Disciplins skæbnesvangre Strenghed havde nu brudt det sidste Baand, der bandt hende til hendes bedre Jeg. Hendes Ansigt fik et Udtryk af Haardhed, idet hun stolt fjernede sig fra Doktor Wetzel og tog Plads paa en Stol saa langt borte fra ham som muligt.

Englænderen gik efter hende og gentog sit Spørgsmaal med Hensyn til hendes Nærværelse der i Huset.

„De maa ikke tro, at jeg vil gøre Dem bange,” sagde han. „Som jeg allerede har sagt, behøver De ikke nære nogen Bekymring for Franskmændene, hvorimod der er alvorlig Grund til at være urolig for Dem selv. Ved Dagry vil Kampen atter begynde, og til den Tid bør De være i Sikkerhed. Jeg er Officer i den engelske Arme — mit Navn er Horace Holmeroft. Det skulde glæde mig, om jeg kunde hjælpe Dem, og det kan jeg, hvis De ikke har noget derimod. Tør jeg spørge, befinder De Dem paa en Rejse?”

Mercy samlede Kaaben, der skjulte hendes

Dragt som Sygeplejerske, tættre om sig og begik saaledes i Stilhed sin første aabenlyse be- drageriske Handling.

Hun nikkede bekræftende med Hovedet.

„Er De paa Vej til England?”

„Ja.”

„I saa Tilfælde kan jeg skaffe Dem et Pas gennem de tyske Linier og saaledes give Dem Lejlighed til straks at fortsætte Rejsen.”

Mercy saa overrasket op paa ham. „De kan skaffe mig et Pas gennem de tyske Linier?” gentog hun. „De maa da besidde en stor Indflydelse, naar De er i Stand til det.”

Mr. Holmcroft svarede smilende:

„Jeg besidder den Indflydelse, som ingen kan modstaa — jeg mener Pressens Indflydelse. Jeg er her som Korrespondent for et af vore store engelske Dagblade. Hvis jeg beder den kommanderende Officer om et Pas, vil han give mig det; han opholder sig her i Nærheden. Hvad siger De saa?”

„Jeg modtager med Taknemlighed Deres Tilbud, Sir,” svarede Mercy.

Han gik henimod Køkkenet, men standsede atter, idet han sagde:

„Det er bedst at gøre saa faa Omstændigheder som muligt. Hvis jeg gaar denne Vej igennem Køkkenet, kan jeg ikke undgaa at blive udspurgt. Fører der ingen anden Vej ud fra Huset?”

Mercy pegede paa Døren, der førte ud til Gaarden. Han forlod hende med et Buk.

SJETTE KAPITEL.

Lady Janets Selskabsdame.

Det er en herlig Vinterdag med klar Luft og haard Frost.

Spisesalen i den gamle Bygning Mablethorpe House i den londonske Forstad Kensington er bekendt blandt Kunstnere og Kunstvenner for det italienske Træskærerarbejde, der dækker Væggene paa de tre Sider. Paa den fjerde Side sporer man de moderne Forbedringer, der har givet Scenen Afveksling og Lys ved Hjælp af et Drivhus, gennem hvilket man fra Salen kommer ud i en Vinterhave, fuld af sjældne Planter og Blomster. Naar man staar med Ansigtet mod Drivhuset, ser man til højre for sig det ensformige ved den panelerede Væg mildnet ved en smuk Dør af gammelt indlagt Træarbejde, som fører ind til Biblioteket, hvorfra man gennem den store Hal kommer til Husets Modtagelsesværelser. En anden Dør til venstre fører ind til

DEN NYE MAGDALENE

Billardværelset, Herreværelset og en mindre Forhal. Til venstre findes ogsaa den store Kamin med dens Marmorplade, som var prydet med Forsiringer i den yppige, overlæssede Stil, der var Mode for firsindstyve Aar siden. For den Dannedes Øje frembød Spisesalen med de moderne Møbler og Drivhuset, de gamle Vægge og Døre og den prægtige Kaminplade en forunderlig, næsten forvirret Blanding af dekorativt Arbejde af vidt forskellige Skoler. Det uøvede Øje maatte derimod faa det Indtryk, at der her herskede en behagelig Forening af Overdaadighed og Komfort, udviklede efter den største Maalestok.

Klokken er netop slaaet to. Bordet er dækket til Frokost.

Der sidder tre Personer ved Bordet, nemlig Lady Janet Roy, en ung Dame, der er hendes Selskabsdame, samt en Gæst, der for Øjeblikket opholder sig i Huset, og som allerede tidligere er omtalt under Navnet Horace Holmcroft — den samme, der fulgte den tyske Armé som Korrespondent til et engelsk Blad.

Der behøves ikke megen Vidtløftighed for at fremstille Lady Janet Roy. Enhver, der gør den ringeste Fordring paa at kende noget til det lundske Selskabsliv, kender ogsaa Lady Janet Roy.

Hvem har ikke hørt Tale om hendes gamle Kniplinger og kostbare ædle Stene? Hvem har ikke beundret hendes bydende Skikkelse, hendes smukt opsatte hvide Haar, hendes skønne, sorte Øjne, der endnu funkler med Ungdommens Glans? Hvem har ikke følt sig tiltalt af hendes frimodige, lette Samtale, hendes udtømmelige Aandrigthed og hendes godmodige og yndefulde Fremtræden? Hvor findes den moderne Eremit, som ikke i det mindste har hørt Tale om hendes Humør og det fantastiske nye i hendes Anskuelser, om hendes ædelmodige Opmuntring af den fremspirende Fortjeneste af enhver Art, enten den viser sig hos høje eller lave; om hendes store Velgørenhed og om hendes Overbærenhed, som ingen Utaknemlighed kan gøre modløs, og som ingen Slaviskhed kan gøre Skaar i? Enhver har hørt Tale om den populære gamle Dame — den barnløse Enke efter en for længe siden glemte Adelsmand. Enhver kender Lady Janet Roy.

Men hvem kender den smukke, unge Dame ved hendes højre Side, der leger med sin Frokost i Stedet for at spise den? Der er ingen, som rigtig kender hende.

Hun er net, klædt i en graa ulden Kjole, kan- tet med graat Fløjl, der fremhæves af en mørkerød Sløjfe ved Halsen. Hun er næsten lige saa høj som Lady Janet, og der er udbredt en Ynde over hendes smukke Skikkelse, som man sjæld- den finder hos Kvinder over Middelhøjde. At dømme efter en vis medfødt ædel Holdning, der

især viser sig i den Maade, hvorpaa hun hæver sit Hoved, og i Udtrykket i hendes store, melan- kolske, graa Øjne, kunde de, der tror paa Blod og Fødsel, let forledes til ogsaa at antage hende for en adelig Dame. Men hun er dog kun Lady Janets Selskabsdame. Hendes Hoved med sin Krone af smukt, lysebrunt Haar bøjer sig med et Udtryk af Agtelse, naar Lady Janet taler, og hun vaager uophørlig over at opfylde Lady Janets mindste Ønsker. Den gamle Dame taler til hende, som om hun kunde være et adopteret Barn. Men hvor velment den smukke Selskabs- dames Taknemlighed end er, er der dog altid noget vist tvungent forenet dermed, og der er en vis Skygge bredt over hendes Smil, naar hun besvarer Lady Janets hjertelige Latter. Er der noget skjult her under Overfladen? Er hun li- dende paa Sjæl eller Legeme? Hvad er der i Vejen med hende?

Det er Samvittigheden, der hemmelig martrer hende. Dette fine og yndefulde Væsen pines af en uafbrudt Selvbefredelses Kvaler.

Husets Herskerinde og alle de, der bebor det eller besøger det, kender hende som Grace Rose- berry, Lady Janets forældreløse Slægtning. Hun selv alene véd, at hun hører til Udskudet paa Londons Gader, at hendes rette Hjem er Mag- dalenestiftelsen, at hun er den fortabte Kvinde, som har stjaalet sig tilbage til Hjem og Navn — efter forgæves at have forsøgt paa at kæmpe sig frem.

Der sidder hun i den mørke Skygge af sin egen forfærdelige Hemmelighed, forklædt i en andens Identitet og indtagende en andens Plads. Mercy Merrick behøvede blot at gribe til for, hvis hun ønskede det, at blive Grace Roseberry. Hun greb til, og hun havde nu været Grace Rose- berry i næsten fire Maaneder.

I dette Øjeblik, medens Lady Janet taler med Horace Holmcroft, har noget, der er foregaaet imellem dem, henledt hendes Tanke paa den Dag, da hun gjorde det første skæbnesvangre Skridt, hvorved hun gjorde sig skyldig i et Be- drageri.

Hvor mærkværdig jævn havde ikke Vejen væ- ret for hende! Lady Janet havde fra det første Øjeblik følt sig fængslet af dette ædle, interes- sante Ansigt. Det havde ikke været nødvendigt at overrække det stjaalne Brev, og Mercy havde heller ikke behøvet at fremkomme med den lille Historie, hun paa Forhaand havde opdigtet. Den gamle Dame havde lagt Brevet uaabnet bort og afbrudt hendes Meddelelse med de Ord: »Deres Ansigt er Deres Anbefaling, min kære; Deres Fader kan ikke sige noget til Deres Fordel, som De ikke allerede selv har sagt!« Det var den Velkomsthilsen, som fra det første Øjeblik be- fæstede hende i hendes falske Stilling. Dels ved Hjælp af det, hun selv havde erfaret, dels ved »Dagbogen« om Begivenhederne i Rom var hun

stedse rede til at besvare ethvert Spørgsmaal om Livet i Kanada og om Oberst Roseberrys Sygdom paa en saadan Maade, at hun straks vilde have afvæbnet enhver Mistanke, hvis der havde eksisteret en saadan. Medens den virkelige Grace langsomt vendte tilbage til Livet i sin Seng i et tysk Hospital, blev den falske Grace forestillet for Lady Janet's Venner som en Slægning af hende, og der var ikke passeret noget, som kunde vække den fjerneste Mistanke hos hende om, at Grace Roseberry ikke var død og begravet. Efter hvad hun selv, og da ogsaa alle andre, troede, kunde hun saaledes føre et fuldstændig roligt Liv — hvis hendes Samvittighed vilde tillade hende det —, agtet, fejret og elsket i den Plads, hun havde tiltaget sig.

Hun rejste sig pludselig fra Bordet. Hendes fornemste Bestræbelser her i Livet gik nu ud paa at afryste de Minder, som stadig pinte hende, saaledes som de gjorde det i dette Øjeblik. Hendes Hukommelse var hendes værste Fjende; hendes eneste Tillflugt derimod søgte hun ved at forandre Sysselsættelse og Plads.

»Maa jeg gaa ind i Drivhuset, Lady Janet?« spurgte hun.

»Gerne, kære!«

Hun bøjede Hovedet for sin Beskytterinde, saa et Øjeblik med et Udtryk af inderlig Medfølelse paa Horace Holmcroft og gik saa langsomt gennem Værelset ind i Vinterhaven.

Horace fulgte hende med Øjnene, saa længe han kunde se hende; men der var i hans Blik et besynderlig modsigende Udtryk af Beundring og Misbilligelse. Da hun var ude af Syne, forsvandt Beundringen, men Misbilligelsen blev tilbage. Der lagde sig et Udtryk af Mismod over den unge Mands Ansigt; han sad tavs og legede aandsfraværende med Levningerne paa sin Tallerken.

»Et lille Stykke Postej, Horace?« sagde Lady Janet.

»Nej Tak!«

»Lidt Kylling da?«

»Heller ikke.«

»Er der slet intet, der kan friste Dem?«

»Med Deres Tilladelse vil jeg drikke endnu et Glas Vin.«

Han fyldte sit Glas for femte eller sjette Gang og tømte det i ét Drag. Lady Janet's klare Øjne fulgte ham med Opmærksomhed, og som sædvanlig udtalte hun frit og utvungent, hvad der i Øjeblikket fyldte hendes Sind.

»Luften i Kensington synes ikke at være hel- dig for Dem, min unge Ven,« sagde hun. »Jo længere De er min Gæst, desto oftere fylder De Deres Glas og tømmer Deres Cigarkasse. Det er ikke gode Tegn hos et ungt Menneske. Da De kom hertil, var det som Invalid efter et Skud- saar. I Deres Sted havde jeg ikke udsat mig for at blive skudt blot for at kunne beskrive et Slag i en Avis. Men Smag og Behag er jo for-

skellig. Er De nu syg? Pirrer Deres Saar Dem endnu?«

»Ikke det mindste.«

»Er De i daarligt Humør da?«

Horace Holmcroft lagde Gafflen fra sig, støttede sine Albuer paa Bordet og svarede:

»Ja, i forfærdelig slet Humør.«

Selv Lady Janet's Overbærenhed havde imid- lertid sine Grænser. Den kunde ikke se igennem Fingre med et Brud paa god Tone. Hun greb det Vaaben, der laa hende nærmest — det var en Spiseske — og smækkede sin unge Ven med den over Armen, idet hun sagde:

»Mit Bord er intet Klubbord. Op med Hove- det. Se ikke paa Deres Gaffel, se paa mig. Jeg tillader ikke nogen at være i daarligt Humør i mit Hus. Hvis det rolige Liv, vi fører her, ikke falder i Deres Smag, saa sig det kun rent ud og skaf Dem selv noget at bestille. Det vil ikke falde saa vanskeligt, hvis De vil søge det. De behøver ikke at smile. Jeg vil ikke se Deres Tænder — jeg vil have et Svar.«

Horace indrømmede saa alvorlig som muligt, at han nok kunde faa Beskæftigelse. Krigen mel- lem Frankrig og Tyskland var jo endnu ikke forbi, og Dagbladet havde tilbudt ham at rejse ud som dets Korrespondent.

»Tal ikke om Bladene og Krigen!« udbrød Lady Janet med et pludselig Udbrud af Harme, som denne Gang var ægte. »Jeg afskyr Bladene. Jeg tillader ikke, at der bringes en eneste Avis ind i mit Hus. Dem tilskriver jeg hele Skylden for det Blod, der er udgydt mellem Frankrig og Tyskland.«

Horace spærrede forbavset Øjnene op. Det var tydeligt, at den gamle Dame talte i fuldt Al- vor.

»Hvad er egentlig Deres Mening?« spurgte han. »Er Bladene ansvarlige for Krigen?«

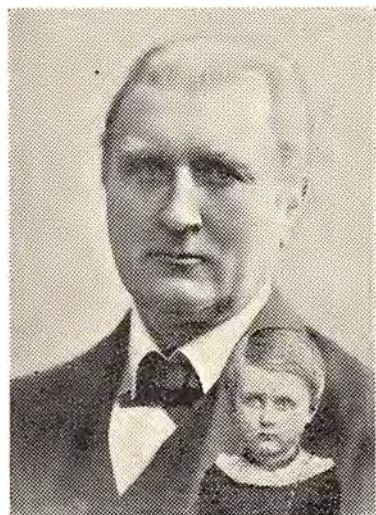
»I et og alt,« svarede Lady Janet. »De for- staar nok ikke den Tid, De lever i. Gør nogen nu til Dags noget (indbefattet at slaas) uden at ønske at se det i Bladene? Jeg giver Bidrag i veldædigt Øjemed; du erholder et godt Testi- monium; han holder en Prædiken; vi faar en Sorg; I gør en Opdagelse; de begiver sig til Kir- ken for at blive viede. Og jeg, du, han, hun, vi, I og de ønsker alle et og det samme, nemlig at se det paa Tryk i Bladene. Er Konger, Soldater og Diplomater Undtagelser fra den almindelige Regel, der gælder for hele Menneskeheden? Al- deles ikke! Jeg vil sige i fuldt Alvor, at hvis Bladene i Europa blot havde været enige om ikke at tage den ringeste Notiits af Krigen mel- lem Frankrig og Tyskland, saa er det min faste Overbevisning, at Krigen for længe siden vilde være endt af Mangel paa Opmuntring. Hvis Pen- nen ophører med at omtalte Sværdets Bedrifter, saa kan i det mindste jeg se, hvad der vilde følge efter. Ingen Beretning — ingen Kamp.«

(Fortsættes.)

Kendte Mænd.

General, Kmh. Lembcke, Københavns nye Kommandant.

Pastor Edv. Blaumüller.

lan i Fredensborg 79, hvorfra han i 86 kom til Kbh. 1908 udnævntes han til Sognepræst.

Han debuterede som Digter i 1886 med Bogen »Saul«. Siden har han udgivet »Agnete og Havmanden« (94) og »Hellig Jord« (1901). Desuden har han i Blade og Tidsskrifter skrevet talrige stemningsfulde Digte.

I Hjørnet af vort Billede af Pastor Blaumüller ses et lille Portræt af ham fra hans Barneaar.

Den 11. April fyldte Maskininspektør L. C.

Caspersen
70 Aar. Som Chef for D. F. D. S.s Maskinafdeling nød han i høj Grad Direktionens Tillid, og baade her og i Udlandet var han anerkendt som en eminent dygtig Mand. I 1902 tog han sin Afsked. Han er Ridder og Dannebrogsmænd.

Kammerherre v. Bornemann.

Kammerherre *Cosmus v. Bornemann* er afgaaet ved Døden, kun 53 Aar gammel. Han var Søn af Kmh., Højesteretssagfører B.; i 1884 traadte han som Assistent ind i Finansministeriet, men forlod 1896 Statstjenesten.

Maskininspektør L. C. Caspersen.

Postkontrollør *C. O. W. Graef* er død, 54 Aar gammel. Han var Løjtn., blev 1882 Postekspedient og virkede i de sidste 12 Aar som Kontrollør paa Københavns Avispostkontor.

Postkontrollør Graef.

HVER 8 DAG

Nr. 32.

7. Maj 1911

17. Aarg.

Balletmester *Hans Beck*.

Fot. ELFELT.

Hos Balletmester Hans Beck.

Hvorledes den meget omtalte „Afskedsansøgning“ skal forstaas.

En oprindelig noget forhastet Avismeddelelse om, at Balletmester *Hans Beck* havde indgivet Ansøgning om Afsked til Det kgl. Teaters Direktion, har givet Anledning til allehaande Formodninger og Gisninger ude blandt Publikum.

Vilde den for-gudede Balletmester trække sig tilbage? Var han muligvis ikke tilfreds med Forholdene under den nye Direktion? Kort sagt, hvad var der i Vejen? Efterhaanden fremgik det af Dagspressen, at det ikke var Hr. Hans Becks Mening fuldstændigt at abdicere til Fordel for en eventuel Efterfølger, men at der forhandlede i bedsteForstaaelse mellem Direktionen og Balletmesteren om visse Forandringer indenfor Ballettens Ledelse.

Af hvad Art disse er, eller med andre Ord, hvorledes den ivrigt diskuterede Afskedsbegæring retteligt skal opfattes, vil fremgaa af følgende Interview, som

„Hver 8. Dag“ i disse Dage har haft med Hans Beck.

Balletmesteren modtog Bladets Repræsentant i sit store, lyse Privathjem i Badeanstalten „København“s Bygning, hvor han tillige har rummelige Lokaler til sin meget søgte Danseundervisning.

Jeg fremsætter ved Begyndelsen af Sam-

talen den Opfattelse, at Folk almindeligvis næppe har nogen videre klar Forstaaelse af, hvad Forskel der er paa en *Balletdirigent* og en *Balletmester*.

Hans Beck klarlægger med faa Ord Situationen:

Hans Beck og G. Uhlendorff i »Sylfiden«.

— I min Tid har der egentlig ingen Forskel været. Om man vilde kalde mig „Dirigent“ eller „Mester“, kunde for saa vidt være ligegyldigt.

Mit Arbejde var at være Ballettens *Chef*, lede saavel Undervisningen som Indstillingen, gøre Indstilling om Nyantagelser, Gager, Feu etc., kort sagt bære det hele Ansvar. Et saadant Arbejde er betydeligt større, end Folk maaske tænker sig, naar de sidder nede paa Tilskuerpladsen og sér En danse. Og den Tid er nu kommen, hvor jeg kunde ønske visse Lettelser.

— Hvilket forhaabentlig ikke betyder, at man vil faa Dem sjældnere at sé paa Scenen? indskyder jeg.

— Aldeles ikke. Danse vil jeg blive ved med, forhaabentlig en god Stund endnu; men dog er det min Agt at gaa, medens jeg staar i min Kraft. Dette betyder, at der er visse bestemte Partier, jeg stadig vil kunne udføre. Naar jeg føler, jeg ikke kan det længer, saa færdig. Jeg kunde ikke tænke mig at blive ved Teatret, til jeg var bleven

HOS BALLETMESTER HANS BECK

en gammel udslidt Danser, der ikke længere kunde gøre Fyldest.

Sér De, da jeg i sin Tid modtog Balletmester-Posten, blev den mig saa at sige paa-nødt. Kmh. *Fallesen* kaldte mig ned paa Kontoret og meddelte mig, at nu skulde jeg være Balletmester. Jeg kom med Indvendinger. Men han blev ved sit: „Vist saa, De har baade Publikums Yndest og den fornødne Myndighed. Nu konstituerer vi Dem, saa kan De da ialfald sé, hvordan det gaar.”

fremføre Bournonvilles Balletter i saa nøje Overensstemmelse med Traditionen som muligt. Jeg studerede selv Mesterens efterladte Papirer, der ofte kun indeholder meget kortfattede Notater, skrevet paa Fransk med en meget gnidret Skrift.

Ofte var det nødvendigt at sætte sig i Forbindelse med forhenværende Dansere eller Danserinder, der havde medvirket i den Ballet, det i Øjeblikket gjaldt om at rekonstruere.

Efterhaanden lykkedes det mig saaledes

En pas-de-deux i Prøvesalen.

Hans Beck indøver en Dans med Frk. Price og Hr. Uhlendorff.

Takket være mine Kammeraters udmærkede Hjælp gik det jo saa. Jeg blev fri for at kaldes Balletmester. Jeg synes, der hører saa meget til at være Mester. Og Minderne om vor gamle Mester *Bournonville* var endnu saa friske. Ligeledes bortfaldt for mit vedkommende en gammel Bestemmelse i Teatrets Regulativ om, at Balletmesteren var forpligtet til hver Sæson selv at levere 1 stor og 2 mindre Balletter. Hvad kunde det iøvrigt nytte, om man havde opretholdt dette Krav, naar der maaske kun hvert 4. Aar, bragtes en ny Ballet til Opførelse!

Et betydeligt Arbejde satte jeg ind paa at

at skabe et Grundlag for Nyopførelser af Bournonvilles Værker.

Hvad der nu er min Tanke, er at forbedre min Afgang ved i Tide at sætte en anden ind i det hele Balletarbejde og den Bournonvilleske Tradition, saa at en ny Mand ikke paa én Gang skal overtage alt, hvad der har været min Opgave, naar jeg — maaske om en 6 Aars Tid — trækker mig tilbage. Hvad der sker, er altsaa foreløbig dette, at der ansættes en Balletinstruktør; men da jeg stadig kommer paa Teatret, bliver jeg ogsaa fortsat Ballettens øverste Chef.

— Hvorfor tilvejebringer Det kgl. Teater ikke simpelthen et *Filmsarkiv* over sine Bal-

letter? Saa kunde man jo til enhver Tid tage Film Nr. den eller den frem og sé nøjagtigt i levende Billeder, hvorledes en Ballet, der skulde genopføres, sidst var blevet danset.

— Ork, det har der saamæn ofte været tænkt paa! svarer Balletmesteren. Og *El-felt* har ogsaa optaget forskellige karakteristiske Danse i levende Billeder, (der forresten ikke maa forevises offentligt). Men Sagen er den, at vi ikke disponerer over noget Lokale, hvor en fuldstændig Optagelse af Balletterne kunde finde Sted. Der har været Tale om Malersalen. Det vilde imidlertid kræve en Installation af meget kraftige og meget kostbare Lysanlæg, som der ikke er Raad til. Men at Filmsarkivet engang bliver til Virkelighed, derom tvivler jeg ikke. Personligt vil det mere mig meget, at jeg kan sé mig selv danse Tarantellen af „Napoli“, naar jeg engang er blevet 70.

— Hvorledes stillede De Dem til Fremførelsen af Pantomimen „Pierrettes Slør“? Det var jo dog noget helt nyt — lidt af et Eksperiment — dér skulde prøves.

— Noget helt nyt var det for saa vidt ikke, som det kgl. Teater tidligere har opført Pantomimer.

Jeg erindrer særligt en, der hed „Statuen“ og var bygget over Don-Juan-Motivet. Det er nu mange Aar siden, vel op mod en Snes, og allerede under Førsteopførelsen af denne Pantomime, der efter mit Skøn havde været bedre egnet for Tivolis Pantomimeteater, kom det til Skandale-Optrin i Teatret. Ulykken var den, at Pantomimen, som Fallesen vist havde set i Paris, indeholdt komiske og ganske farceagtige Scener, der vakte Mishag. Saaledes blev Stengæsten beruset, husker jeg, og dinglede drukken igennem Gaderne for at vende tilbage til sin Sokkel!

Det gik saa vidt, at Politiassistenten en Aften maatte afbryde Forestillingen og, staaende midt i Parkettet, fandt sig foranlediget til at meddele Folk, at Urostifterne, der navnlig befandt sig i Galleriet, vilde blive arresterede, saafremt der ikke blev fuldstændig Ro. Saa gav han Tegn til, at der kunde spilles videre. Paa første Række sad Kammerherre Fallesen med korslagte Arme og tog Situationen med Ro. Han gennemførte at lade „Statuen“ gaa Abonnementet rundt. Den sidste Aften var det indskærpet Publikum, at saavel Bifalds- som Mishagsytringer var strengt forbudt, indtil Forestillingen var endt. Derefter stod det enhver frit for at demonstrere sin Stemning, indtil Gongongen lød.

Aftenen endte med en livlig Meningskamp, der slutteligt afbrødes af Gongongens Klang; men just som det sidste Slag havde lydt, dalede en oppustet Skrigeballon ned fra Galleriet med en lang klagende Pibelyd! Det var jo et genialt Paafund, som affødte almindelig Latter. —

Hvad nu angaar „Pierrettes Slør“, saa nægter jeg ikke, at jeg havde Betæneligheder, da jeg gjorde mig bekendt med Pantomimen.

— Ja, tror De ikke, at hvis en ung dansk Forfatter havde indleveret den Pantomime til Teatret, saa havde han faaet den retur?

— Det er meget sandsynligt. Jeg ved ialfald saameget, at dersom den blot havde foreligget som Tekst, havde jeg næppe indstillet den til Antagelse. Men nu forelaa der jo tillige Donanyis Partitur. Og Kapelmester *Rung* sagde: Tag endelig den Pantomime, om ikke for andet saa for den dejlige Musiks Skyld. Iøvrigt mener jeg, at naar Det kgl. Teater vilde opføre „Pierrettes Slør“, var det ogsaa Ballettens Kunstnere, hvem Opgaven nærmest maatte tilkomme, og ikke Skuespilpersonalet alene. Nu syntes jeg, at den brutale *Arlechino* laa hverken for *Uhlendorff* eller *Richard Jensen*, og derfor blev Rollen givet til *Johannes Poulsen*, der med stor Fyrighed gik til sin Opgave og efter min Mening løste den fortræffeligt.

Det glædede mig, at „Pierrettes Slør“, som jeg selv satte i Scene, blev saa vel modtaget af Publikum og ikke, trods sin Grelhed, udfordrede Folk til at give Mishag til Kende.

— Enhver, der dyrker Ballettens Kunst ved Det kgl., maa vel paa Forhaand være en Tilhænger af „Talescenen“?

— Ja, naturligvis. Hvorledes man saa end vender og drejer det, er og bliver den Kunststart, vi repræsenterer, jo kun den *tredje*.

Men for mit eget Vedkommende regner jeg ikke i Praksis med en Adskillelse mellem Operaen og Balletten paa den ene Side og det reciterende Skuespil paa den anden. Jeg ræsonnerer som saa:

Det bliver dog ikke i min Tid. Sagen er jo nu atter udsat. Og selv om jeg skulde opleve, at man vedtog „Talescenen“, vilde der saa atter gaa nogle Aar, før man fik bygget. Nej, Balletten faar nok Lov til at virke under uforandrede Vilkaar min Tid ud, hvad jeg, der er lidt gammeldags og en Ynder af Traditionen, ikke beklager.

Endnu en Stund veksler vi Ord, men Interviewet glider efterhaanden over paa Pri-vatsamtalens fredhellige Enemærker.

Niels Th. Thomsen.

Fra Manegen.

Af Fanny Norddin.

Der lød et Skrig inde fra Manegen. Musikken tav, og en Mumlen af Beklagelser og Raab hørtes ud i Staldgangen, hvor Tjenerne stimlede sammen ved Tæppet ind til Cirkussalen.

Saa spillede Orkestret igen, samme langsomme Valsetempo som før, og Klovnens Vittigheder hørtes; Publikum lo, Forskrækkelsen var overstaaet. I næste Øjeblik kom de bærende ud med lille Bella, Sylfiden med det gyldne, silkebløde Haar, hun, der Aften efter Aften tog Publikum med Storm for sin gratiøse, elegante Dans paa Hesten; hun var pludselig styrtet i et Anfald af Svimmelhed, og Hesten, hendes egen kloge »Dirs«, var standset som fastnaglet til Pletten rystende af Angst. Men hun havde rejst sig smilende, undskyldende for i næste Øjeblik at falde om i Armene paa en af Tjenerne, der var ilet til, og hurtig førtes hun ud. »Dirs« kom langsomt med ludende Hoved bag efter, den fandt selv ind i Baasen. »Det er kun en Forstuvning af Foden«, sagde Doktoren til Direktøren. De stod begge foran Sofaen, hvor Bella laa bleg og stille. bidende Smerten i sig. »Kun!« Direktøren saa betænkelig ud. Saa nikkede han. »Naa, ja ja.« Han vendte om paa Hælen. »Det gaar vel over en Gang, bare ikke forknyt.« Han lo — havde allerede gjort sin Beregning og fundet en Afløser, der var nok af dem, heldigvis.

»Lille Bella, se paa mig — aah, se paa mig — hører du mig ikke, Bella?«

Rolle stod bøjet over sin Hustru, der laa ubevægelig og stirrede stift op mod det sorte Bjælkeloft, hvor Spindelvævet hang i lange Trævler.

»Lille Bella, smerter det?« kom det sagte med et dybt, tungt Suk, men hun rørte sig ikke. Rolle græd, gamle, trofaste Rolle, der var hele tyve Aar ældre end lille Bella, men heller ingen forstod det Ægteskab, skønt lykkelige var de vel. — den fine, attraaværdige Bella og den grimme, indesluttede Rolle. De havde rejst sammen i fem Aar, han følgende hende fra By til By som Tjener og Hestepasser for Dirs, og i Hjemmet den, der tog sig af alt, passede deres lille Dreng, lavede Maden og forøvrigt bar Bella paa Hænderne, fulgte hende som en Skygge — vaagede over alt, trofast og mild. Og Bella var glad og lykkelig som et Barn ligesom deres lille Dreng, Solstraalen og Lykken for Rolle. Man hørte Hestene trave forbi derude i Staldgangen, og Direktørens Stemme rungede, kommanderende, saa knaldede Pисken. Hestene stampede. Direktøren førte sine ti Fuldblodshingste ind i Manegen. Musikken lød sagte ud og lidt efter en Klapsalve, saa raslede Tæppet for. Af og til stak en nysgerrig sit Hoved ind og spurgte hviskende til Bella. En stram, varm Staldluft trængte ind i Paaklædningsvæ-

relset. Gasblusset viftede, og Døren lukkedes igen. Rolle sad foroverbøjet og saa frem for sig, han havde forsigtig bredt et Tæppe over lille Bella. Hendes Øjne var bestandig som fasttryllet til Bjælkeloftets graa Spindelvæv. Simoni, Klovnens kom listende ind med en stor Buket Roser, som han lagde paa Stolen. Han saa ikke til Rolle, ham de alle beundrede, men bøjet over Bella sagde han med sin pibende Stemme. »Blomsterne er fra ham den sorte Herre i Logen.« Bella saa vredt paa ham. Simoni kneb det ene Øje i og viste sit Klovnegrin, saa gik han. Rolle sad bestandig stum og alvorlig og saa ned for sig. Bella vendte med et sit Ansigt om imod ham, saa saa' han paa hende. Og for al den Lidelse, der laa i hans trofaste, bange Blik og Smerten, der furede hans blege Ansigt, brast hun i Graad. »Lille elskede Bella.« Han bøjede sig ømt over hende, og hendes Haand gemte han i begge sine. »Smerter det?« Hun rystede paa Hovedet, og gennem Graaden kom hendes hviskende Ord. »Tænk, udygtig, maaske for altid — aah, Rolle, hvad skal vi dog gøre?« »Vi klarer os nok, lille Bella, du, Alf og jeg, tænk ikke paa det.« Hun saa' igen op i Loftet. »Tre Maaneder, sagde Doktoren, og maaske vilde der gaa længere Tid, vi er ulykkelige.« »Nej, nej, Bella, nu kommer maaske netop vor lykkeligste Tid, for nu kan vi rejse hjem.« Bellas Øjne saa vredt paa ham gennem Taarerne. »Aldrig!« sagde hun haardt. »Jeg mente først og fremmest for Alfs Skyld,« sagde Rolle blidt, »tænk, at bo der i den lille, fredelige By hos Mor, og Alf kunde da lege i Sellen og plukke Blomster, som han saa gerne vil. Og du og jeg er borte fra alt det, der pinner, alle disse Naalestik og Misundelsen, men naar du vil, saa bliver vi — — jeg kan tage Plads som Hestepasser hos Greven.« »Nej, nej, Rolle.« Bella greb efter hans Haand. »Nej, men hvordan skal jeg kunne undvære det altsammen. Aftenerne og Musikken og saa Dirs, aah, alt det jeg elsker, kære, kære Rolle.« Hun græd sagte. Han sad stille ligesom pint af at høre hende græde. Saa faldt hans Blik paa Roserne, store, tunge, lyserøde Roser, og han tog dem og saa' paa dem, men ligegyldig som var Tankerne langt borte. »Lad dem ligge, kast dem de dumme Blomster, hvad skal du med dem, eller hvad skal de her,« sagde hun surmulende som et Barn. »De er smukke syntes jeg,« sagde Rolle sagtmodig og lagde dem bort. Lidt efter fortsatte han. »Den Mand giver dig tit Roser, men det maa jo alle, der ser dig, kære, lille Bella, saa smuk som du er.« »Du tror da ikke, Rolle, at — at —«. Det skælvede om hendes Mund, og Øjnene saa' paa ham i bedende Angst. »Nej,« Rolle smilte tryg. »Jeg har jo kun let af dem, og deres Breve har jeg brændt,« sagde hun.

»Du tror da ikke noget ondt om mig?« Rolle rystede paa Hovedet.

»Om Alfs Mor tror jeg kun det allerbedste, han vor lille Solstraale, ja, han og jeg, der begge elsker dig saa højt, vi har jo kun dig, og du er vor Lykke.« »Kære Rolle.« Hun trak ham ned til sig og kyssede ham. »Og hvor alt var tomt, hvis jeg ikke havde dig og Alf, og derfor — derfor Rolle rejser jeg med dig hjem, hører du, Rolle, se ikke saa forbavset ud, vi rejser, saa

snart vi kan, for du har jo dog i alle disse Aar ønsket at se din Mor. — Og for din og Alfs Skyld gør jeg det, og forresten ogsaa for min egen Skyld, jeg vil ikke se dig gaa her mellem disse Mennesker, der ikke regner dig, og du er dog den bedste af dem allesammen.«

De saa' smilende paa hinanden. »Tak, kære, lille Bella, og Lykken tager vi jo med os, for vi ejer den.«

Amerikansk Universitetsgæst.

Professor William Henry Schofield fra Harvard-Universitetet.

Professor Schofield.

I denne Uge bliver der Lejlighed til at høre amerikanske Forelæsninger paa Københavns Universitet, idet Professor i sammenlignende Litteraturhistorie ved Harvard-Universitetet, William Henry Schofield, efter Indbydelse kommer hertil og vil forelæse fire Gange om gammel engelsk Litteratur. Professorens Forelæsninger har Fællestitlen »Chivalry in English Literature« og vil omfatte Skildringer af Chaucer, Malory, Spenser og Shakespeare.

Den amerikanske Litteraturhistoriker har tidligere besøgt Norden; efter at have studeret i Paris under den berømte Sprogforsker Gaston Paris, kom han i Slutningen af Halvfemserne til Kristiania, hvor han under et fem Maaneders Ophold hørte Forelæsninger hos Sophus Bugge og blandt andet beskæftigede sig med Ibsen- og Bjørnson-Studier; han har givet en Karakteristik af de to store Nordmænd i et amerikansk Tidsskrift.

Fra Norge kom Dr. Schofield her til København, hvor han navnlig drev romanske Studier; han tilegnede sig en betydelig Færdighed i at tale Dansk eller maaske snarere Norsk-Dansk, paa hvilket Sprog han holdt et Foredrag i »Studentersamfundet« og skrev en interessant Artikel om amerikanske Universiteter i »Tilskueren«.

Sidste Sommer besøgte Professor Schofield Island, og i Vinter har han atter studeret i Paris, hvor han tillige har holdt Forelæsninger paa det berømte gamle Universitet »Collège de France«. Han kommer i disse Dage hertil fra Berlin og skal nok ogsaa forelæse paa andre nordiske Universiteter.

Professor Schofield er gift med en amerikansk Millionærenke og omgiver sig efter Sigende i sit Hjemland med megen Luksus; der fortælles eksempelvis, at han har sit eget private Orkester, og paa sine Rejser i Udlandet skal han medføre Selvejer-Automobil.

William Henry Schofield repræsenterer den fineste og højeste amerikanske Kultur, — og naar en Amerikaner er virkelig fin, betyder det som bekendt noget ekstra. Han anses for at være en fortræffelig Litteraturkender, og efter kyndiges Udsagn vil hans Forelæsninger byde paa noget usædvanligt.

Medens vore tidligere amerikanske Universitetsgæster væsentligst har talt om Amerika eller Pædagogik eller begge Dele, har Professor Schofield som sagt valgt sit Emne indenfor gam-

AMERIKANSK UNIVERSITETSGÆST

mel engelsk Litteratur. Det havde vel været nok saa morsomt, om han f. Eks. havde villet give os en Amerikaners Opfattelse af en Ibsen eller en Bjørnson, — men under alle Omstændigheder bliver hans Forelæsninger aabenbart vel værd at høre. Professor Schofield er efter alt at dømme en adskillig interessantere Personlighed end de iøvrigt meget sympatetiske amerikanske Professorer, som tidligere har gæstet vort Universitet: *Mac Cracken*, *Butter* og *Dutton*.

I Anledning af det forestaaende Besøg kan nogle Oplysninger om Harvard-Universitetet paaregne Interesse. Ved dette Universitet har Professor Schofield i sin Tid studeret, og det har han nu i en Aarrække været knyttet til, først som Docent og siden fra 1906 som Professor i sammenlignende Litteraturhistorie.

»Harvard-College«, som ligger i Byen Cambridge ved Boston i Staten Massachussets, er Amerikas ældste Universitet, grundlagt 1636. Det bærer Navn efter en engelsk gejstlig, Johannes *Harvard*, som to Aar efter dets Oprettelse skænkede det sit Bibliotek og 800 Pd. St. Studenterne fra Harvard-College, de saakaldte Harvard-Mænd, omfatter deres gamle Universitet med megen Kærlighed og Interesse; det er saaledes almindeligt, at de besøger det en Gang om

Aaret. Mange taknemmelige Elever har fra Tid til anden givet deres Hengivenhed for det gamle Universitet Udtryk i klingende Mønt og betænkt det med Pengegaver og Legater; Harvard-College ejer nu en Formue paa over 12 Millioner Dollars.

Universitetet ligger i en parkagtig Skov; nogle Tal vil illustrere, hvor storslaaet alt er indrettet. Der er 30—40 pragtfulde Bygninger og ligesaa mange Tennispladser; dets »Stadion« kan rumme 30,000 Mennesker, og i dets Spisesal er der Plads til 1300; Universitetets Bibliotek omfatter en Million Bind. Antallet af Studerende er ca. 5000, over 100 Professorer og ligesaa mange »instructors« er knyttet til Harvard-College.

Det bliver en Overgang for vor amerikanske Universitetsgæst at komme fra saa imponerende Forhold til vore beskedne Lokalteter paa Frue Plads. Men han er jo en berejst Mand og har set lidt af hvert.

Paa interesserede Tilhørere vil det ikke komme til at mangle ved Professorens Forelæsninger. Med tidligere Besøg af fremmede Professorer i Erindring tør vi spaa, at alle vor Bys mange Engelsk-interesserede vil flokkes om den amerikanske Litteraturhistorikers Kateder.

Erik Rindom.

Fra den store »Indkaldelse«, der omfattede 700 Mand fra hele Landet. Vort Billede er et Lynskud fra Sølvgadens Kaserne.

Revolutionen i Mexico.

Med et Billede af Hovedmanden.

Af den senere Tids Begivenheder ude i den store Verden er Revolutionen i Mexico en af dem, der har beskæftiget Verdenspressen mest.

»Hver 8. Dag« har fra en Korrespondent i Mexico modtaget hosstaaende Billede af Revolutionens Anstifter, *Don Francisco Madero*. Portrættet har været offentliggjort i Mexico City's Illustrerede Tidende »El Tiempo Ilustrado«.

Madero lod sig paa lovlig Vis opstille ved de sidste Valg til Præsidentskabet i Mexico. Han blev, grundet paa den Forbrydelse, som Præsident Diaz saa i hans Medbejlerskab, kastet i Fængsel, medens Valgene stod paa; og de gik som sædvanlig til paa den Maade, at enhver, der ikke vilde stemme paa Diaz, slet ikke fik Lov til at stemme.

Selvfølgelig gik Valget, som Diaz ønskede, og med en mægtig Majoritet blev han valgt af »Folket«. Igennem flere Aar var der øvet Propaganda for ikke at faa Diaz valgt paany, og Bevægelsen syntes at tage Fart. Diaz benyttede sig altsaa af det noget brutale Modtræk at sætte Bevægelsens Ophavsmand fast for atter at løslade ham, saa snart »Valget« var overstaaet.

De Blade, der tillod sig at støtte Madero, blev alle standsede, Maskinerne konfiskeredes, Redaktørerne blev sat i Fængsel tilligemed deres Medarbejdere. Mange foretrak at rejse til De forenede Stater, blandt andre den ivrigste Talsmand for Sagen, *Juan Sanchez Ascona*. Han blev forfulgt af den mexicanske Regering, og talrige Detektiver vogtede paa en Lejlighed til at paagribe ham. Der blev lejet en Mand til at anlægge Sag mod ham for Bedrageri, og Anklagen blev sendt til den amerikanske Regering, som ogsaa lod ham anholde og sætte fast. Den mexicanske Regering søgte nu at faa ham udleveret for at gøre ham uskadelig, thi han er en meget dygtig Skribent. Men i Forhørene erklærede han, at hele Anklagen var falsk, beviste det og oplyste samtidigt, at den mexicanske Regering kun forfulgte ham for hans politiske Overbevisnings Skyld.

Han maatte saa løslades — til stor Sorg for Regeringen. Han har nu sluttet sig til Madero og yder denne Hjælp ad journalistisk Vej.

Lederen af Bevægelsen i Mexico City blev opdaget, just som han var i Færd med at anbringe Bomber rundt omkring i Byen; han sidder nu i Tugthuset. Revolutionen startedes i Byen Pue-

Don Francisco Madero.

bla, hvor Politipræfekten blev myrdet. En Mængde Soldater blev dræbte i denne Revolte, som alene iværksattes af en Familie ved Navn *Cerdan*, Broder og to Søstre. Begge Søstre skød med Rifler.

Puebla er den Stat, hvor der er størst Utilfredshed med de af Diaz ansatte Embedsmænd. Der er ikke Tale om, at Folket i de forskellige Stater faar Lov at vælge frit, saaledes som Konstitutionen siger. Nej, Diaz ordner det hele. Guvernøren har nu følt sig tvungen til at tage sin Afsked. Det er jo ogsaa bedre end at faa en Kugle i Livet af en Revolutionær.

Der er ingen Tvivl om, at Guvernøren i Øjeblikket er en af de mest forhadte Mænd i hele Mexico. Man kan heller ikke paastaa, at Præsidentens Søn er synderlig populær. Han plejer at bære meget elegante Uniformer med Guld- og Sølvbroderier. Men han ser ikke ud til at have opfundet Krudtet, og han bliver næppe den, der kommer til at faa et afgørende Ord at sige i Mexico.

Cain.

Japan.

Gennem Indlandssøen.

Japans berømte og besungne Indlandssø strækker sig fra Vest til Øst. Den begrænses mod Nord af Hovedøen *Nippon*, mod Syd af Øerne *Kiushiu* og *Shikoku*. Bredden varierer mellem 3—30 Miles.

Sejlturen her igennem er en af de berømteste i Verden. Særlig de amerikanske Millionærer har i de senere Aar opstillet en Tur gennem Indlandssøen som en Livsbetingelse.

Jeg skal forsøge at skildre mine Indtryk derfra:

Den engelske Lods er kommen om Bord, en bred, firskaaren Skikkelse med stive, graa Haar over næsten hele Ansigtet, men med en skinnende, blankpoleret Isse. Ankeret hives op, og

mere, delende sig i mange smaa med smalle, snirklede Stræder imellem. Og over hele Havet, som smaa Vatdotter, Tusinder af Baade med hvide, skinnende Sejl.

Næsten alle Øerne er kun Bjergtoppe, der rager op af Vandet; men Jord er der kommen paa dem paa en ubegribelig Maade. Og helt op til Tinderne er de skovklædte eller dyrkede, medens Smaabyerne skjuler sig nede ved Bjergets Fod. Et helt Paradis for Reconvalescenter maa her være. Fred og Ro bliver her næppe Mangel paa, og Udgifterne vil være saa forsvindende smaa, hvis man kan leve, som der er levet her fra Arilds Tid. Det er ganske vist tarveligt, men ingen af de Fiskere, vi kunde se fra Damperens

Japans Indlandssø.

Damperen glider langsomt ud fra Kobes Red.

Den foregaaende Aften havde det været et ganske afskyeligt Vejr, men i Dag straalere Solen som ingen Sinde før. Havet er klart og gennemsigtigt, favnende den blaa Himmel. Skibet glider støt og roligt frem. Kun Maskinernes duvende Pulsslæg fortæller, vi er til Søs igen.

Vi er paa Indlandssøen med de tusinde grønklædte Øer, der saa ødselt er strøede ud over dette Hav. Foran, bagved, til begge Sider Øer. Beständig iler Damperen frem gennem det krystalklare Hav, bestandig dukker nye Øer frem fra det Fjerne, store og smaa, synende langt fra som én stor Ø, og saa, naar de kommer nær-

Dæk, saa ud til at lide Nød. Flere af dem var endog temmelig velnærede.

Kun et eneste Skaar er her i Idyllen: Paa en af Øerne en Fabrik med høje, rygende Skorstene og graa, trøstesløse Arbejderboliger. Det hele saa ganske umotiveret, som om en Aladdins Aand havde flyttet det herhen og en skønne Dag vilde flyve bort med det igen.

Men det forsvinder snart. Damperen bugter sig frem mellem en tæt Gruppe af Øer, der lukker for Synskredsen, saa vi synes at gaa lige ind i det faste Land. Strømhvirvler dannes paa Havets Overflade, Lodsens gestikulerer heftigt, vi stryger tæt forbi en spids Klippe med et lille

Hus og nogle faa Træer paa Toppen. Fremad gaar det. Der findes altid et lille Stræde at slippe igennem, selv om vi maa »gaa over Stag« og »kovende« adskillige Gange og næsten kan plukke Grene af Træerne paa Land; men Eftermiddagstheeren bliver kold for den stakkels Lods.

Saa gaar Solen ned bag en Klippetop. Kom-

mer frem igen, skinner som et gloende rødt Øje gennem en lille, tynd Lund paa den øverste Tinde og forsvinder saa uigenkaldeligt bag Nippons Bjerge. Taager danser frem over Søen, Natten følger i deres Køl vand; men som kulsorte Skygger skimter man endnu gennem Nat- tens Slør de sidste af Indlandssøens Smaaøer.

Sv— —en.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Deres Anskuelse har da den Fortjeneste, at de'er fuldstændig nye,« sagde Horace. »Vilde De have noget imod at se dem paa Tryk i Bladene?«

Lady Janet bekæmpede sin unge Ven med hans egne Vaaben.

»Lever jeg ikke i den sidste Halvdel af det nittende Aarhundrede?« spurgte hun. »I Bladene, siger De? Naturligvis, Horace, men endelig med fede Typer.«

Horace gik over til at tale om noget andet, idet han sagde:

»De bebrejder mig, at jeg er i slet Humør, og det lader til, at De tror, det er, fordi jeg er ked af det behagelige Liv, jeg fører i Mabletorpe House. Det er jeg aldeles ikke ked af, Lady Janet.«

Han saa hen til Drivhuset og rynkede Panden, idet han vedblev:

»Sagen er, at jeg ikke er tilfreds med Grace Roseberry.«

»Hvad har Grace da gjort?«

»Hun vedbliver at trække vor Forlovelse ud; det er umuligt at faa hende til at bestemme Dagen for vort Giftermaal.«

Det var sandt! Mercy havde været saa taabelig at skænke ham et villigt Øre og fatte Kærlighed til ham. Men Mercy var dog ikke saa fordærvet, at hun vilde ægte ham i sin falske Stilling og under sit falske Navn. Der var nu gaaet henved fire Maaneder, siden Horace var bleven sendt hjem fra Krigen og havde fundet den smukke engelske Dame, hvem han havde bevist en Tjeneste i Frankrig, som en af Beboerne i Mabletorpe House. Han blev opfordret til at være Lady Janets Gæst — som Skoledreng havde han altid tilbragt sine Ferier i Lady Janets Hus —, og da han havde fuld Frihed til at tilbringe hele Dagen i Mercys Selskab, var det Indtryk, den fremmede Dame havde gjort paa ham i den franske Landsby, snart gaaet over

til Kærlighed. Før den første Maaned var gaaet, havde Horace erklæret sig og opdaget, at han talte til velvillige Øren. Fra det Øjeblik behøvede han blot at være tilstrækkelig ihærdig for at vinde sin Sag. Forlovelsen blev deklareret — omend kun modstræbende fra den unge Dames Side —, men dermed standsede ogsaa Horaces Fremskridt. Hvor mange Forsøg han end gjorde, lykkedes det ham dog ikke at overtale sin Forlovede til at fastsætte Bryllupsdagen, og skønt der tilsyneladende ikke fandtes en eneste Hindring for, at Brylluppet kunde finde Sted — undtagen den unge Dames ubegribelige Stædighed —, var der efter al Sandsynlighed en lang Forlovelse i Udsigt.

»Kan De forklare Dem Graces Adfærd?« spurgte Lady Janet.

Hun talte, som om hun var baade forbavset og utilfreds med Sagernes Stilling.

»Jeg vil nødig sige det,« svarede Horace, »men jeg er bange for, at hun har en Grund til at ud- sætte Vielsen, som hun hverken kan betro til Dem eller mig.«

Lady Janet fo'r op.

»Hvorfor tror De det?« spurgte hun.

»Jeg har en eller to Gange overrasket hende med Taarer i Øjnene. Af og til — undertiden endog, naar hun er midt i en munter Samtale — skifter hun pludselig Farve og bliver tavs og nedtrykt. Da hun for et Øjeblik siden rejste sig fra Bordet — lagde De ikke selv Mærke til det? — saa hun paa mig paa en saa forunderlig Maade, næsten som om hun havde Medlidenhed med mig. Hvad kan alt dette betyde?«

Horaces Svar syntes at mildne Lady Janets Ængstelse i Stedet for at forøge den. Han havde ikke iagttaget andet, end hvad hun selv havde bemærket.

»Barnagtige Dreng,« sagde hun. »Det kan virkelig meget let forklares, Grace har i den sidste Tid ikke været rigtig rask. Lægen an-

befaler en Forandring af Luft; jeg vil rejse en Tur med hende.«^f

»Det vilde vist være heldigere, om jeg rejste med hende,« svarede Horace.

»Det var heller ikke umuligt, at hun gav sit Samtykke dertil, hvis De vilde benytte den Indflydelse, De har paa hende. Forlanger jeg for meget, naar jeg beder Dem gøre Forsøg paa at overtale hende. Gør mig den Tjeneste — tal med hende endnu i Dag.«

Han holdt inde, greb Lady Janets Haand og trykkede den varmt.

»De har altid været saa god imod mig,« vedblev han lidt efter i en sagte Tone.

Den gamle Dame saa paa ham. Man kunde ikke nægte, at der var noget tillokkende ved Horace Holmcrofts Ansigt, for hvis Skyld det nok var værd at se paa det. Mangen en Kvinde kunde have misundt ham hans fine Teint, hans klare, blaa Øjne og hans smukke, lyse Haar. En Mand, der forstod sig paa at bedømme Fysiognomier, vilde i hans Pandes Form og i Tegningen af hans Overlæbe muligvis have fundet Tegn paa en vis Sneverhertighed — paa et Gemyt, der var let tilgængeligt for stærke Fordomme og haardnakket i at fastholde disse Fordomme, selv om det kunde stride mod hans bedre Overbevisning. For Kvindens Iagttagelses-evne laa disse Mangler altfor dybt under Overfladen til at være synlige. Han gjorde ved sine sjældne personlige Egenskaber og ved sit tillokkende Væsen som Regel et behageligt Indtryk paa det svage Køn. Lady Janet holdt af ham ikke alene for hans egen Skyld, men ogsaa fordi hun i hans Fader havde haft en god Ven og ivrig Beundrer.

Der svævede et indtagende Smil paa hendes Læber, da den unge Mand greb hendes Haand og bad hende interessere sig for hans Ægteskab.

»Skal jeg virkelig tale med Grace?« sagde hun med en for hende usædvanlig Mildhed i Stemmen.

Horace saa, at han havde vundet sin Sag. Han sprang op; hans Blik rettedes ivrig mod Drivhuset, og hans smukke Ansigt straaled af Haab.

»Gaa nu ind i Rygeværelset,« sagde Lady Janet. »Forsvind og overgiv Dem saa kun til Dyrkelsen af det nittende Aarhundredes Yndlingslast.«

Horace forsøgte at takke hende, men hun stødte ham ud af Værelset, idet hun blot sagde:

»Gaa ind til Cigarerne! Gaa ind til Cigarerne!«

Da Lady Janet var bleven alene, gik hun frem og tilbage i Værelset, idet hun tænkte over Sagen.

Horaces Misfornøjelse var ikke ugrundet. Der var virkelig intet, der kunde tjene til Undskyld-

ning for den Udsættelse, han beklagede sig over. Enten nu den unge Dame havde en særlig Grund, hvorfor hun ønskede at trække Sagen i Langdrag, eller hun endnu ikke havde kunnet blive enig med sig selv om at fatte en afgørende Beslutning, saa var det nødvendigt før eller senere at komme til et bestemt Resultat med Hensyn til det alvorlige Ægteskabsspørgsmaal. Spørgsmaalet var nu, hvorledes der skulde tages fat paa denne Sag uden at saare.

»Jeg forstaar ikke Nutidens unge Kvinder,« tænkte Lady Janet. »Naar vi i min Tid syntes om en Mand, var vi rede til at ægte ham med et Øjeblikks Varsel. Og dette kalder man Fremskridtets Tidsalder! De burde være endnu mere beredvillige, end vi var det.«

Efter at være kommen til denne Slutning bestemte hun sig til at forsøge, hvad hun kunde udrette ved sin Indflydelse, og at sætte sin Lid til, at Øjeblikkets Inspiration vilde vise hende den Vej, hun skulde gaa.

Hun gik hen til Drivhusdøren.

»Grace!« kaldte hun.

Den høje, smidige Skikkelse i den graa Dragt nærmede sig.

»Kaldte Deres Naade paa mig?«

»Ja, jeg vil tale med Dem. Kom og sæt Dem her ved Siden af mig.«

Med disse Ord gik Lady Janet hen til en Sofa og lod Selskabsdamen tage Plads ved sin Side.

SYVENDE KAPITEL.

Manden nærmer sig.

»De ser meget bleg ud i Dag, Barn.«

Mercy svarede med et dybt Suk:

»Jeg er ikke rask. Ved den mindste Støj farer jeg sammen, og jeg bliver træt, blot jeg gaar igennem Værelset.

Lady Janet klappede hende venligt paa Skuldren.

»Vi maa forsøge, hvad en Forandring kan udrette,« sagde hun. »Hvilket skal det være? Fastlandet eller Søkysten?«

»Deres Naade er altfor god imod mig.«

»Det er umuligt at være for god imod Dem.« Mercy fo'r sammen. En yndig Rødme farvede hendes blege Kind, og hun udbrød uvilkaarlig:

»Aah, sig det endnu en Gang!«

»Sige det igen?« sagde Lady Janet overrasket.

»Ja! Anse mig ikke for fordringsfuld, kun for lidt forfængelig. Jeg kan ikke ofte nok høre Dem sige, at De synes om mig. Er De virkelig glad for at have mig her i Huset? Har jeg altid opført mig godt, medens jeg har været hos Dem?«

Lady Janet blev rørt, men kunde samtidig ikke lade være med at smile over den usædvanlige Alvor, hvormed denne Appel stilledes til hende.

DEN NYE MAGDALENE

»Om De har opført Dem godt?« gentog hun.
»De taler, kære, som om De var et Barn.«

Hun lagde kærlig sin Haand paa Mercys Arm og vedblev i en alvorligere Tone:

»Jeg siger næppe for meget, Grace, naar jeg velsigner den Dag, da De kom til mig. Jeg tror ikke, jeg kunde holde mere af Dem, hvis De havde været min egen Datter.«

Mercy vendte pludselig Hovedet bort som for at skjule sit Ansigt.

Lady Janet følte hendes Arme skælve og spurgte paa sin korte ligefremme Maade:

»Hvad er der i Vejen med Dem?«

»Jeg er blot saa taknemlig overfor Deres Naade — det er det hele.«

Disse Ord blev udtalte i en mat, brudt Tone, medens hun endnu vendte Ansigtet bort fra Lady Janet.

»Hvad kan jeg have sagt, som har kunnet foranledige dette?« tænkte den gamle Dame forundret. »Hun er nok blødt stemt i Dag. Hvis det er Tilfældet, saa er Lejligheden der til at lægge et godt Ord ind for Horace.«

Med dette fortræffelige Maal for Øje begyndte Lady Janet med al tilbørlig Forsigtighed paa det delikate Emne.

»Vi er komne saa godt ud af det med hinanden,« sagde hun, »at det ikke vil blive nogen let Sag for nogen af os at finde os i forandrede Forhold. Det vil dog blive tungest for mig i min Alder. Hvad skal jeg gribe til, Grace, naar den Dag kommer, da jeg maa skilles fra min antagne Datter?«

Mercy fo'r sammen og viste atter sit Ansigt. Der var Spor af Taarer i hendes Øjne.

I en urolig Tone spurgte hun:

»Hvorfor skulde jeg forlade Dem?«

»Det véd De jo meget godt.«

»Nej, jeg forsikrer Dem. Vil De ikke sige mig det.«

»Bed Horace om at sige det.«

Denne sidste Hentydning var altfor tydelig til, at den kunde misforstaas. Mercy bøjede sit Hoved. Hun begyndte atter at skælve.

Lady Janet saa yderst forbausset paa hende, idet hun spurgte:

»Er De bleven uenig med Horace?«

»Nej.«

»De kender jo dog Deres eget Hjerte, Barn? De har sikkert ikke opmuntret Horace uden at elske ham.«

»Nej, nej.«

»Og alligevel —«

For første Gang, saa længe de havde kendt hinanden, vovede Mercy at afbryde sin Velgørerinde.

»Kære Lady Janet,« sagde hun i en mild Tone, »jeg har ikke nogen Hast med at blive gift. Der er jo Tid nok til at tale om det. De havde noget,

De vilde sige mig. Hvad er det?«

Det var ingen let Sag at berøve Lady Janet Roy Fatningen. Men dette sidste Spørgsmaal bragte hende fuldstændig til at tie. Efter alt, hvad der var sagt, sad nu hendes unge Sel-skabsdame ved Siden af hende uden at have den ringeste Anelse om den Sag, der skulde forhandles. »Hvilket Stof mon de unge Damer nu til Dags er af?« tænkte den gamle Dame uden i fjerneste Maade at vide, hvad hun skulde sige.

Mercy ventede paa sin Side med en uforstyrrelig Taalmodighed, hvilket kun bidrog til at forøge det vanskelige ved Stillingen. Tavsheden truede næsten med at gøre en pludselig og ubetimelig Ende paa Samtalen, da Døren fra Biblioteket gik op, og en Tjener kom ind med en lille Sølvbakke i Haanden.

Lady Janet, som allerede begyndte at ærgre sig lidt, lod det nu gaa ud over Tjeneren.

»Hvad vil De?« udrød hun i en streng Tone. »Jeg har ikke ringet.«

»Et Brev, Mylady; Budet venter paa Svar.«

Tjeneren præsenterede Lady Janet Bakken med Brevet, hvorefter han gik.

Lady Janet genkendte med et forundret Blik Haandskriften.

»De tillader, kære?« sagde hun med sin gammeldags Høflighed, før hun aabnede Konvolutten.

Mercy nikkede og gik hen i den anden Ende af Værelset, medens hun kun lidet anede, at det Brevs Ankomst betegnede et Vendepunkt i hendes Liv.

Lady Janet tog sine Briller paa og kastede den tomme Konvolut paa Bordet, medens hun mumlede:

»Det er dog besynderligt, at han allerede er kommen tilbage.«

Brevet indeholdt følgende Linjer, der ikke var skrevne af nogen anden end den, der havde prædikeret i Magdalenestiftelsens Kapel:

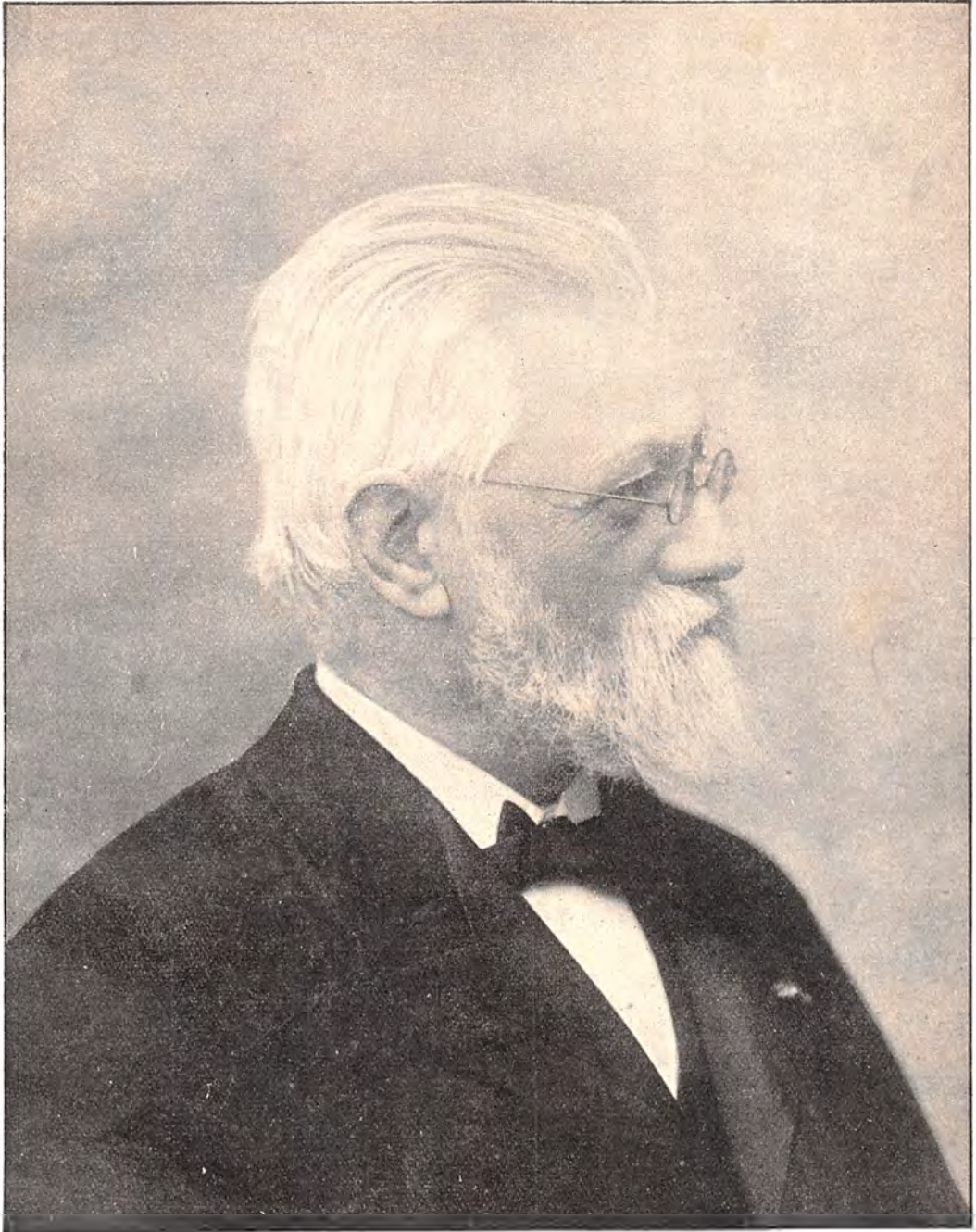
»Kære Tante!

Jeg er kommen tilbage til London før den bestemte Tid. Min velærværdige Ven har forkortet sin Ferie og atter overtaget sit Embede paa Landet. Jeg er bange for, De vil dadle mig, naar De hører om de Grunde, der har fremskyn-det hans Tilbagekomst. Jo hurtigere jeg faar aflagt min Bekendelse, desto lettere vil jeg føle mig til Mode. Jeg har desuden en særlig Grund, hvorfor jeg ønsker at tale med Dem saa snart som muligt. Maa jeg følge efter mit Brev til Mabletorpe House? Og maa jeg forestille en Dame for Dem — en fuldstændig fremmed —, som jeg interesserer mig for? Jeg beder Dem om at sende mig et Ja ved Overbringeren og derved vise Deres Velvilje mod Deres hengivne Nevø

Julian Gray.«

(Fortsættes.)

Prof. Will. Scharling død.

Prof. Will. Scharling.

I en Alder af 74 Aar er Professor William Scharling — det statsvidenskabelige Fakultets Ældste og den berømteste danske Nationaløkonom — afgaaet ved Døden. Han var født i København 1837; som ung juridisk Kandidat kastede han sig over Statsvidenskab og vandt i en ung Alder Universitetets Guldmedalje.

Efter en længere Udenlandsrejse udnævntes han i 1869 til Professor i Statsøkonomi og Sta-

tistik, en Stilling han beklædte endnu ved sin Død. — 1876 valgtes han som Højres Kandidat til Folketinget. Siden overtog han Finansministerporteføljen i Ministeriet *Sehested* (1900—01).

»Hver 8. Dag« bragte for kort Tid siden et interessant Interview med den navnkundige gamle Videnskabsmand, der udtalte sig om de nye Skattelove og Hr. Neergaards Finanspolitik.

Kendte Ansigter.

Lodsinspektør Paulsen.

Ritmester Limkilde.

Overretssagfører Falkow.

Dr. med. Fred. Vogelius.

Adjunkt Raaschou Nielsen.

Kaptajn, Lodsinspektør *P. J. Paulsen* er pludselig afgaaet ved Døden i en Alder af 58 Aar. 1889 blev han Kaptajn i Flaaden, og 1902 udnævntes han til Lodsinspektør i København.

Chefen for Ride- og Beslagskolen, Ritmester *Waldemar Limkilde* er død, knap 48 Aar gl. Han var vor fineste Rytter, lige dygtig i Teori og Praksis.

En af Hovedstadens kendte unge Overretssagførere, cand. jur. *M. Falkow* er nylig afgaaet ved Døden, kun 35 Aar gammel.

Mellem et betydeligt Antal Ansøgere til afd. Professor Grünfeldts Embede blev Dr. med. *Fred. Vogelius* den foretrukne. Den nye Overlæge ved Johannes-Stiftelsen er kun 44 Aar. Han forener en sympatetisk Fremtræden med en meget alsidig videnskabelig Uddannelse.

Kommandør, Overlods *J. V. Sølling* fyldte fornylig 70 Aar. I 1889 gik han af som Kommandør for at overtage Stillingen som Overlods.

Adjunkt *Raaschou Nielsen* ved Herlufsholm er bleven udnævnt til Rektor ved Sorø Akademi. I 1896 tog han Skoleembedseksamen med Latin, Græsk og Dansk som Fag.

Frk. *Theilmann-Ibsen* fra Holbæk er af Byraadet i Aalborg blevet valgt til Politibetjent. Frøkenen bliver Danmarks første kvindelige Betjent.

Kommandør J. N. Sølling.

Frk. Theilmann-Ibsen.

Maren skal ud at tjene.

I Aarhus har man fornylig haft et meget vanskeligt Arbejde med to Ledninger, der skulde føres under Aarhus Aa. Ledningerne er udført af to svære Jernrør paa 105 Fods Længde, omstøbt med Jernbeton. Paa vort Billede ses de ophængt i et Stillads, færdige til Nedsænkning i en Dybde af 20 Fod under dagligt Vande. Saavidt vides, er saadan frithængende Cementstøbning enestaaende herhjemme.

HVER 8 DAG

Nr. 33 14. Maj 1911 17. Aarg.

Doktor Alfred Bramsen.

Efter Originaltegning af Vilhelm Hammershøi.

Hos Doktor Alfred Bramsen.

Et Interview om at spise med den rette Forstaaelse.

Fra Tid til anden udsender den bekendte Tandlæge, *Dr. chir. & dent. Alfred Bramsen* en lille Bog, i hvilken han paapeger nogle af de Forsyndelser mod sund og naturlig Levevis, som det moderne Menneske gør sig skyldig i, enten af Uvidenhed, Vane, Sløvsind eller *Graadighed*.

Alfred Bramsen hører imidlertid ikke til dem, der, som min salig Tante plejede at sige, „kritiserer det bestaaende uden at have noget bedre at sætte i Stedet”. I sine altid tankevækkende og meget journalistisk til-lavede Skrifter — fra „Kunsten at spise” til „Den virkelige Fare i den farlige Alder” — slaar han til Lyd for en Reform af vor Ernæring, men ud fra ganske andre Synspunkter end de, der er ledende for en Mand som f. Eks. Doktor *Hindhede*.

Mange af Bramsens Læresætninger er efterhaanden naaede ud i Befolkningens brede Lag. Alle har hørt om „Tyggemetoden”. Og hans Bud „Tyg din Mad” har næsten kunnet tage det op i Popularitet med det J. C. Christensenske „Ros din Kone”. Bramsen har — til Trods for sin rigelige Anvendelse af Fremmedord, naar han skriver — absolut Føling med Københavnerne. Han besidder Evnen til at skabe et Slagord. Og den har vi nu engang en Svaghed for herhjemme. Men hvad det egentlig er, han har paa Hjerte — ja derom har det store Publikum sikkert kun faaet ret svage Forestillinger gennem Pressens ofte spøgefulde Andenhaandsfremstillinger af hans Ernæringsteorier.

Paa et Tidspunkt, hvor Alfred Bramsen paany har vakt Opmærksomhed om sit Navn ved Udsendelsen af sit sidste Skrift „Den virkelige Fare i den farlige Alder”, har „Hver 8. Dag” ment, det kunde interessere vore Læsere at høre af Forfatterens egen Mund, hvad der egentlig er Kvintessensen af det „Madens Evangelium”, han har sat sig til Opgave at forkynde for sine Medmennesker.

Dr. Bramsen er meget tilgængelig for et Interview. Han er ikke for ingenting selv et Stykke af en Journalist . . . hvilket jeg haaber, han vil opfatte som en Kompliment.

— De mener, at Folk i al Almindelighed spiser altfor meget, ikkesandt? indleder jeg Samtalen.

— Det er ikke dér, vi skal begynde, svarer Doktoren. Hovedsagen ved min Ernæringsteori er, at den intetsomhelst Baand

lægger paa *den individuelle Frihed*. Det gør Hindhede og de deciderede Vegetarer — selv om der iøvrigt kan være meget fortræffeligt i det, de siger.

Efter min Opfattelse skal Mennesket netop spise *hvad* det vil og *saameget* det vil. Og dette siger jeg ud fra den Betragtning, at *Instinktet* vil vise det sunde og sultne Individ, hvilken Slags Føde og hvormeget det trænger til. Dersom De bestiger Bjerge i Schweiz, vil De trænge til anden Føde, end naar De sidder og arbejder paa Deres Kontor. I det første Tilfælde kræver Muskelvirksomheden Æggehvidestof, i det andet vil Hjerne- og Nervearbejdet gøre Tilførsel af mere Fedtstof nødvendigt.

Horace Fletcher, der nylig gæstede København, er en af Talsmændene for Teorien om det *fødeskelnende Instinkt*, der maaske ofte er vanskeligt at erkende hos det perverterede Nutidsmenneske, men som til Gengæld ytrer sig i sin uforfalskede Op-rindelighed hos *Barnet*.

Derfor skal Børn heller ikke tvinges til at spise, hvad de ikke kan lide. Vil de f. Eks. spise Kartoffler, skal de ikke tvinges til at spise Kød — eller omvendt.

Apropos det fødeskelnende Instinkt: De kender maaske Beretningen om, hvorledes det gik, da *Nansen* og *Sverdrup* paa en arktisk Ekspedition fandt Smørfjerdin-gen. De kastede sig over den og *aad*, til den simpelthen var slikket rén for enhver Antydning af Smør. Og det var, fordi deres Organismer ikke havde faaet Fedtstof i lange Tider. Deres Legemer *rasede* ligefrem efter det!

— De mener dog altsaa, at dette „fødeskelnende Instinkt” efterhaanden virker ret svagt hos Mennesket, indskyder jeg.

— Ja; vi moderne Mennesker mister jo Instinkterne og lever paa Intelligensen, hvilket dog ikke bør forhindre os i at leve fornuftigt. En af mine vigtigste Grundsætninger er den, at man aldrig skal spise, medmindre han føler den *ægte* Appetit. Man skal være sulten. Ved Madlyst forstaar jeg f. Eks. den Fornemmelse, der faar ens Mund til at løbe i Vand, naar der bliver vist En et Stykke Franskbrød.

— Jamen hvor ofte faar det moderne jævnt godt situerede Gennemsnitsmenneske overhovedet Tid til at blive sulten. De fleste spiser jo paa Klokkeslet, ikkesandt?

— Jo, de retter sig efter Gongongen og de-

res *Vaner* og indtager altfor mange Maaltider. Man skal aldrig spise om Morgen. Thi Søvn og Mad remplacerer hinanden. Jeg har f. Eks. ikke spist siden Kl. 6 i Gaar Efttermiddags. Og da der for et Øjeblik siden blev sagt mig, at Frokosten var færdig, havde jeg endnu ikke tænkt paa Mad.

— De med Deres Anskuelse maa jo finde, at en bedre Middag paa 6—8 Retter eller et bugnende „koldt Bord med varm Ret” er en rædsom Opfindelse?

— Aldeles ikke! Jo flere Ting der er at vælge imellem, desto lettere finder jeg, hvad jeg har Brug for. Jeg betragter det blot ikke — hvad mange jo gør — som Opgaven at faa smagt paa det altsammen. Hvorfor skal man gaa den Omvej at spise en Mængde Sager, som ganske vist indeholder, hvad man har Brug for, men tillige en hel Del mere? Det er kun af det Onde. Thi Cellestofskiftet lider ved Overfyldning. Der indtræder Forgiftninger. I min sidste Bog paaviser jeg netop, hvorledes næsten alle de Sygdomme, vi kender nutildags, i første Linje skyldes Overfyldning.

Det gælder saaledes utvivlsomt vort Samfunds værste Svøber: *Kræft*, *Sukkersyge* og *Sindssyge*. Efterhaanden som Velstand og alm. Hygiejne stiger, tager f. Eks. *Tuberkulosen* af, mens de tre førnævnte Sygdomme tager til.

— Hører De til dem, der vilde finde det formaalstjenligt, om de forskellige Næringsstoffer, et Menneske havde Brug for, blev koncentreret i *Piller*, der nedsvælgedes i Stedet for Mad.

— Nej, det vilde være rent forkert. Noget af det aller vigtigste er netop Madens *Velsmag*. Det at spise skal være noget godt og rart — det bedste overhovedet. Maden skal være velsmagende.

— Tror De ikke, at Maaltidet taber sin Festlighed, naar det bliver, som *De* vil have det?

— Tværtimod. Maaltidet skal efter min Mening være festligt og *fredeligt*. Det skal ikke være den Stund, hvor det kommer til hæftige Opgør mellem Mand og Hustru, eller hvor Børnene faar Skænd, fordi de nu netop er ved Haanden. Fordøjelsen lider nemlig under Ophidselse. Det er saaledes paavist, at hvis en Kat kommer ind i et Rum, hvor en Hund spiser, saa ophører Hundens Fordøjelsesbevægelser. Og selv om Katten fjærnes, varer det ret længe, før de restitueres.

— Tillægger De *Fasten* nogen Betydning? Jeg har nylig læst om nogle interessante

Fasteforsøg, anstillet af den bekendte amerikanske Forfatter *Upton Sinclair*.

— Ja, naar man er syg, er Fasten af stor Betydning. Dersom De føler Dem syg, gaar til Sengs og faster i to Dage, bliver De rask. Det er Maskinen, som hviler. Sengen giver den ydre *Ro*, Fasten den indre.

— Var der ikke noget om, at De for nogen Tid siden erhvervede en tysk Præmie for den bedste Leveregel eller lign., sagt med faa Ord?

— Jo; det drejede sig om en Pris paa 300 Mark, udsat af den bekendte store tyske Forlægger *Scherg*.

Konkurrencen omfattede flere Tusind Deltagere. Jeg havde indsendt følgende faa Linjer:

Spis aldrig naar der ikke er udpræget Madlyst tilstede, og aldrig i nedtrykt eller ophidset Sindsstemning.

Til dette Raad føjede jeg en kort Forklaring. Kort efter modtog jeg fra Redaktionen det Nummer, hvori mit „Raad” fandtes, og en Anvisning paa 300 Mrk.

— Har Deres Propaganda ikke bredt sig udover Landets Grænser?

— Jo, naturligvis samtidig til Norge og straks efter til Sverig, hvor Albert Bonnier nu sælger Oplag efter Oplag af mine Skrifter. Men ogsaa i *Tyskland* begynder Bevægelsen nu at tage Fart. Netop i Dag har jeg forhandlet med en stor tysk Forlægger om Overtagelsen af mine fem Bøger: „*Kunsten at spise*”, „*Det nye Menneske*”, „*Livets Man-na*”, „*Angst*” og „*Den virkelige Fare i den farlige Alder*”.

Slag i Slag agter han at strø dem i store Oplag omkring i det mægtige Kejserrige. Det er *Ernærings-Spørgsmaalet*, som staar paa Dagsordenen overalt i vor Del af Verden, og af den Grund er det jo netop ogsaa, at De i Dag søger mig for at faa mig til at udtale mig! *Alle tænkende Mennesker*, NB. over 40, er stærkt interesserede deri, fordi de nu omsider indser, at der *maa* reformeres paa dette Punkt.

Vi har næsten løbet Linen ud! Hvormange helt raske 50aarige tror De egentlig, der findes i København? „Klinikerne” vokser frem som Paddehatte om Efteraaret, og det nye Rigshospitalet er allerede for lille! —

Jeg har af og til gjort nogle Notater og er netop ifærd med det, da Dr. Bramsen siger:

— Nu maa De vist have nok.

Skulde Doktoren endelig være kommen til at længes efter sin Frokost? tænker jeg, idet jeg tager Afsked.

Niels Th. Thomsen.

En spændende engelsk Fodboldkamp.

Paa dette Tidspunkt, hvor de dansk-engelske Fodboldkampe i København er begyndt og samler Tilskuere i Tusindvis, vil det interessere vore Læsere at se et Billede fra en stor engelsk Fodboldkamp ved Krystal-Paladset. Matchen, der fandt Sted i fint Vejr, overværedes af ca. 70,000 Mennesker; og som vort Billede (fra »The Graphic«) viser, benyttede Tilskuerne enhver Chance til at følge Spillet.

70 Aar.

Den norske Digter *Kristofer Janson*, som nylig har fejret sin 70 Aars Fødselsdag, er ikke meget læst i Danmark, hvis Hovedstad han forøvrigt jævnligt har gæstet som Foredragsholder.

Men for sit Hjemland har han været af ikke ringe Betydning.

Dog er det ikke som Digter, han har gjort sig mest gældende; hans Talent mangler i nogen Grad Originalitet. Men hans Bondefortællinger er dog bleven meget populære. Og hans Tendensroman »Han og Hun«, nærmest i grundtvigiansk Aand, har opnaaet adskillige Oplag; den modtoges ogsaa her i Danmark med megen Sindsbevægelse.

Hans litterære Virksomhed, som begyndte straks efter, at han i 1866 var blevet Student, skabte

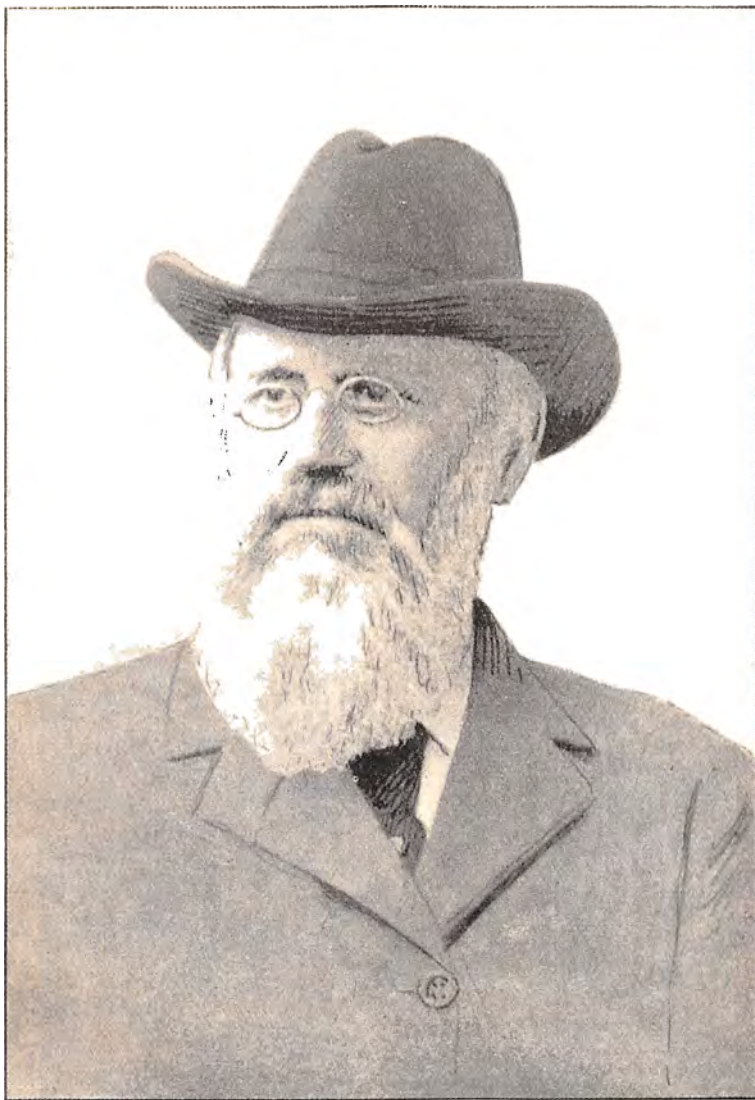
ham en saa fremskudt Stilling, at det norske Storting tilstod ham en Digtergage paa 1600 Kr. Herved vistes der ham en lignende Anerkendelse som den, der var blevet mere betydende Aander som Ibsen, Bjørnson og Lie til Del.

Der er dog ingen Tvivl om, at det er paa det sociale Omraade, Janson har spillet størst Rolle. Han virkede saaledes ivrigt ved den første norske Højskole og var meget tidligt en fanatisk Maalstrævsmand.

I 1878 opgav han imidlertid Højskolen og begav sig paa en Foredragstourné til Amerika, hvor han fandt en religiøs Opfattelse, der tiltalte ham, og blev med en engelsk Glose det, som man intet Navn havde for hjemme, skønt Sagen i sig selv var kendt nok, nemlig *Unitar*.

Unitarismen er den Retning indenfor den engelske Kirke, der forkaster Treenhedslæren som Menneskeværk, men fastholder Troen paa én Gud og paa Jesus som en af ham udsendt Lærer, men ikke som Guds Søn.

I Minneapolis virkede Janson som Præst for skandinaviske Unitarer, indtil han i 1892 vendte hjem til Norge. Siden har han baade mundtligt og skriftligt kæmpet for sin Tro. I 1895 stiftede han en Menighed »Broderskabets Kirke«.

Kristofer Janson.

Og i adskillige Aar har han udgivet et Tidsskrift, hvori han utrættelig forfægter sine religiøse Anskuelse. Han er kundskabsrig, livlig og klar. Afgjort optimistisk, mere varm end dyb. Han forstaar ikke alene at meddele Menneskene vækkende Tanker, men ogsaa at give dem Impulser til en værdig og ædel Livsførelse.

Bjørn Bjørnson som Napoleon.

Det var den tredje Napoleon, som indeværende Teatersæson bragte os! Og tre Napoleon'er paa én Sæson, det maa da siges at være overdaadigt.

Først var der *Holger Reenberg* i »Madame Sans Gêne«. Som vore Læsere vil erindre, udtalte Hr. Reenberg sig i et Interview med »Hver 8. Dag« udførligt angaaende de omhyggelige Forstudier, han havde gjort, inden han gik til Løsningen af den vanskelige, men fristende Opgave.

Det var øjensynligt, at den unge Scenekunstner, for hvem Dagmarteatersæsonen ikke har formet sig særlig opmuntrende, havde gjort sig sin Flid med at skabe en selvstændig Figur: først og fremmest havde han bestræbt sig for ikke at vandre lige i *Martinius Nielsen's* Fodspor.

Martinius

var jo paa Kasino en herlig Teater-Napoleon, ret en snærende, bandende og paa r'erne rullende Bulderbasse af en Scene-Kejser. Og hvilke Indvendinger man end ud fra kunstneriske eller historiske Synspunkter kunde gøre mod hans Fremstilling af Kejseren, saa var én Ting uimodsigelig: Publikum syntes om ham i Rollen, og Stykket blev Sukces.

Det er det atter blevet i Aar — selv om Reenberg, der havde anlagt en karakteristisk Maske, virkede noget mere stiltfærdigt og mindre blodrig

end sin Forgænger.

Efter Reenbergs Napoleon fulgte *Dr. Martinius'* — imødeset med Spænding og Forventning.

Desværre nytter det ikke at skjule, at vor første ræsonnerende Karakterskuespillers Fremstilling af »General Bonaparte« blev lidt af en Skuffelse, om ikke just for

Præstationens Skyld, saa for Stykkets. *Sophus Michaëlis* har selv træffende udtalt om sit historiske Drama »St. Helena«, at det viser os Napoleon som »den store Invalid«.

Det handler om en knækket og stækket Herskersjæls ensomme og haabløse Resigneren. Det skildrer os den lænkebundne, »degraderede« Kejsers begivenhedsfattige Dagligliv paa den stejle Klippeø i Oceanet. Der sker ikke noget — fordi der intet kan

skes.

»Et Undvigelsesforsøg vilde jo være Vanvid,« lader Forfatteren selv Napoleon sige et Sted.

Hvorledes puste Dramaets Aande og Liv ind i dette døde Stof?

Michaëlis havde ikke evnet det. Over den instruktionsbundne engelske Guvernørs forskellige Trakasserier overfor den fangne Løve var der formet nogle Konflikter og Sammenstød, der virkede som ganske udramatiske Skændescener. Og hver Gang den ifølge Overleveringen halvfede Napoleon gav sig til at deklamere skønne

og blomstrende Digterord, greb man sig i at tænke: Napoleon var Soldat. Mon han i denne Situation forfaldt til Lyrik? Mon han ikke snarere holdt Mund og bed Ordene i sig?

En udmærket Idé var det af Dagmartheatrets Direktion efter dette at lade os se *Bjørn Bjørnsens* Napoleon i »Madame Sans Gêne«. Naar

man kender den udmærkede norske Skuespiller, maa man paa Forhaand antage, at Rollen ligger netop for hans livfulde Naturel og iltre Temperament. Han har *le diable au corps*, som Franskmanden siger, og som Sardous Napoleon skal have. Og hans Maske er — som vort Billede viser — fortrinlig.

Mandelen.

Af CHARLES FOBY.

Autoriseret Oversættelse af Josephine Aarbye.

Verdurons gjorde paa Helligtrekongersdag en udsøgt Middag til Ære for Chamusots. Hr. og Fru Verduron nærrede nemlig det hemmelige Haab at faa lavet et Parti af deres Nevø Georges og Frøken Henriette Chamusot.

Georges var otte og tyve Aar, var Kunstmaler med virkeligt Talent, men ejede intet, før de en Gang døde — han var nemlig deres eneste Arving. Frøken Chamusot var eneste Barn, to og tyve Aar og havde en god Medgift.

Chamusots var altsaa de vigtigste i Selskabet, men saa var der desuden indbudt fire lykkelige Ægtepar, som ved deres gode Eksempel skulde give Georges en Forsmag paa, hvad Ægteskabet var for en herlig Ting.

Menuen bestod af Nudelsuppe, en Fiskeret med en mægtig Krebs i Toppen — Krebsen blev lagt over paa Fru Chamusots Tallerken —, Lamsteg, Spinat, Kiks, Salat, en Mellemret og en Omelet. Fru Verduron havde ikke valgt Is til Dessert, fordi hun fandt den Ret for kold til en Forlovelsesmiddag; derimod var der noget let og jomfrueligt over en saadan lysegul Omelet.

II.

Da Salonen henad Klokken syv var i Orden til Gæsternes Modtagelse, gik Fru Verduron ind til Syjomfruen, som kom en Gang om Ugen for at reparere Linned, og som sad inde i et lille Gæsteværelse og syede ved Skæret af en lille, daarlig Lampe. Fruen bad Jomfru Lucienne, om hun den Dag vilde spise sammen med Kokkepigen, da de havde Gæster.

Jomfru Lucienne var en spinkel, forlegen Person paa henvend tredive, og det var, som om de mørke, kolde Gaardværelser, hvor hun hele Dagen sad og syede, havde givet hende et graat og trist Præg. Der var en vis drømmende Melankoli over hendes fine Ansigtstræk, og det var, som om hendes store, lyseblaa Øjne havde mistet noget af deres Farve ved Dag ud og Dag ind at stirre paa det hvide Linned. Hun var meget forlegen, talte kun, naar hun blev spurgt, og Ordene blev udtalt ganske sagte.

Hun havde fuldt op at bestille, fordi Folk vidste, at hun var af pæn Familie. Hendes Forældre havde været hæderlige Borgerfolk, som var blevne ruinerede i 1870 under Krigen. Saa var hun desuden Nøjagtigheden, Retskaffenheden og Beskedenheden selv; hun fik kun to Francs om Dagen og ingen Morgendrik, naar hun kom.

— Jeg skal have Selskab i Aften, og hvis De ikke har noget imod det, vil jeg bede Dem om begyndte Fru Verduron.

— Jo, jeg kan godt spise i Køkkenet, Frue, fuldendte Syjomfruen Sætningen i en underdanig Tone.

I det samme blev Døren revet op med stor Allarm, Hr. Verduron kom styrtende ind i Værelset, rød og forpustet, og raabte:

— Aa, lille du, det er et frygteligt Uheld! Robinard kom lige i dette Øjeblik ind paa Kontoret til mig og sagde, at hans Hustru ikke kunde komme, da hun havde faact en stærk Forkølelse. Saa bliver vi tretten til Bords! Vil du have, at jeg skal løbe hen og invitere Frøken Bricon?

— Vist ikke nej! Vi vil ikke have andre unge Piger det kunde aflede Georges Opmærksomhed fra Frøken Henriette.

— Saa kan vi maaske invitere en af Sønerne hos Bourichons?

— Nej Tak, han spiser for fire.

— Ja saa ser jeg sandelig ingen anden Udvej end at invitere Lærningen paa mit Kontor, sagde Hr. Verduron i en spøgefuld Tone.

— Er du fra Forstanden! Saa kan vi jo lige saa godt invitere Syjomfruen.

Idet Fru Verduron saa hen paa hende, faldt det hende ind, at Jomfru Lucienne saa ualmindelig pæn og net ud. Hun overvejede Sagen et Øjeblik og sagde derpaa i en nedladende Tone:

— Ja, hvorfor ikke! De kan jo desuden hjælpe lidt til med at sætte Tallerkener rundt, byde Brød om og forskelligt andet. Glat Deres Haar lidt, vask Deres Hænder rigtig godt og vær ikke genert; der er ingen, som lægger Mærke til Dem.

III.

Da alle Gæsterne var gaaet til Bords, smuttede Jomfru Lucienne ind ad Døren, som vendte ud til Korridoren, og listede sig sagte hen til sin Plads nede ved Enden af Bordet mellem Henriette Chamusot og en meget svær Dame. Hun gjorde sig Umage for at tage saa lidt Plads som muligt for ikke at genere sine Bordfæller, og hun holdt et vaagent Øje med, at de intet manglede, og var parat til at rejse sig for at byde dem det fornødne.

Fru Verduron var i Begyndelsen lidt ængstelig for, hvorledes Syjomfruen skulde opføre sig, men da hun saa, at Jomfru Lucienne afslog at faa skænket Røvin i sit Glas og lod Fiskeretten gaa forbi uden at tage af den, følte hun sig beroliget. Ved Lammestegen saa Fruen stift paa Jomfru Lucienne, som kun tog et ganske lille Stykke, men da Spinaten gik rundt, og ingen lod til at sætte Pris paa den, udbrod Fruen ganske højt, for at de tilstedeværende skulde lægge Mærke til hendes Venlighed:

— Tag dog noget mere, Jomfru Lucienne . . . mere endnu! De er virkelig altfor beskedne.

Alle saa hen paa Jomfru Lucienne, der blev blussende rød, og for første Gang sammenlignede Georges den beskedne, unge Piges fine Træk med hans tilkommende Forlovedes faareagtige Profil. Netop i samme Øjeblik gled et frygtomt Smil henover Jomfru Luciennes trætte Ansigt med det bitre Træk i Mundvigene, og den unge Mands Hjerter fyldtes med Medlidenhed. Han holdt Øje med hende, og det gjorde ham ondt at se, at hun hverken turde spise, røre sig eller tale.

Han forestillede sig denne unge Kvindes sørgelige Tilværelse, som hun stadig sad der bøjet over sit endeløse Arbejde; han forestillede sig, hvorledes hun paa kolde Dage og varme Dage sad ved det hermetisk tillukkede Vindue, der vendte ud til smaa, fugtige, mørke Gaarde. Sommer og Vinter, Foraar og Efteraar sad hun saaledes muret inde under Opsigt af Fruer, der var strengere end Fangevogtere, og som syntes, at hun stjal deres Tid, blot hun løftede Øjnene op fra Sytøjet.

Jo længere Georges betragtede Jomfru Lucienne, des mere interesserede hun ham. Lampen kastede et gyldent Skær hen over hendes Haar, hendes matte, blaa Øjne fik mere Glans, Rødmen paa hendes Kinder gav hende et friskere, mere ungdommeligt Udseende, og det var, som om hele Personen fik mere Liv i de uvante Omgivelser. Den unge Mand tænkte just:

— Maaske er hendes Sjæl ogsaa skøn og ren . . . da Fru Verduron i en lidt irriteret Tone udbrod:

— Hvad falder Du saaledes i Tanker over, Georges?

— Hvem har faaet Mandelen? spurgte Fru Chamusot i det samme.

— Det har jeg! raabte Georges, der netop fik Mandelen i Munden.

— Hurra! Georges er Mandelkonge! Nu maa han udpege sin Mandeldronning!

Den unge Kunstmaler tog Mandelen mellem to Fingre og strakte Haanden ud. Alle fulgte hans Bevægelser, og Fru Verduron betegnede med et Øjekast Henriette, medens de øvrige Gæster med et rørt Smil afventede Udfaldet. Men i samme Øjeblik, som Georges vilde røre ved Familjen Chamusots Arvings Glas, vendte Jomfru Lucienne sit søde Ansigt hen mod ham, og han læste i hendes blide Øjne en saa levende Nysgerrighed, en saa ærlig og rørende Selvforglemmelse, at han grebes af et uovervindeligt Ønske om at gøre denne ydmyge Stakkel en Glæde. Han rakte Haanden ud, og Mandelen faldt med en dump Lyd ned i Jomfru Luciennes Rødvinsglas.

Der blev en uhyggelig Stilhed i Stuen. Tante Verduron sad fuldstændig maalløs, Onkelen tabte helt Vejret, og de tre Medlemmer af Familjen Chamusot bed sig i Læberne af Ærgrelse. Georges følte Blodet stige sig til Hovedet over sin ubetænksomme Handling, og samtidig blev Jomfru Luciennes Ansigt saa hvidt som Sne, og hendes store, lyseblaa Øjne var som udslukt.

Alt dette varede ikke to Sekunder, men Syjomfruen havde Aandsnærværelse nok til med troværdig Overraskelse at udbryde:

— Hvilken Fejltagelse! Mit Glas stod saa tæt ved Frøkenens, at Hr. Georges puttete Mandelen i det forkerte Glas . . . men heldigvis har jeg ikke drukket af det . . .

— Og hurtigt lagde hun Mandelen over i Henriettes Glas. Det blev gjort saa naturligt, at de Omværende troede hende eller godt kunde lade, som om de gjorde det. Endogsaa den unge Mand gik ind paa denne Forklaring, og i den almindelige Snakken løs, som paafulgte, havde han ikke Mod til at forværre sin Forseelse overfor Chamusots. Georges bød Frøken Henriette Armen, da de nu rejste sig fra Bordet, Jomfru Lucienne klemte sig helt op mod Buffeten for at lade Parret passere, og saa smuttede hun ud i Køkkenet.

IV.

Da Selskabet to Timer senere havde forladt Verdurons, slentrede Georges ned gennem den disede, mennesketomme Gade for at gaa hjem, da en Kvindeskikkelse med Hovedet indhyllet i et sort Tørklæde traadte ham i Møde. Idet han kom forbi en Gadelygte, Kunstmaleren genkendte straks Jomfru Lucienne, der skælvende og ganske forvirret fremstammede:

— Det er vist meget dristigt og meget frækt af mig at vente paa Dem og saaledes tiltale Dem om Aftenen paa aaben Gade. Hr. Georges, men

.... jeg vilde saa gerne vide, om det var tilfældigt, at Mandelen var faldet i mit Glas, eller om De lagde den deri med Vilje

Hendes Stemme skælvede saa stærkt, at de sidste Ord næppe var hørlige.

— Jeg lagde med Vilje Mandelen i Deres Glas.

Alle de smaa Rynker i hendes Ansigt glattedes ud ved det lykkelige Smil, der spillede om hendes Mund, og med et helt andet Tonefald vedblev hun:

— Saa siger jeg Dem Tak inderlig Tak, Hr. Georges, thi det er aldrig nogen Sinde ellers noget Sted hændet mig at blive lagt Mærke til. De vil sikkert synes, at jeg er dum og barnagtig, men det har gjort mig saa glad, saa inderlig glad!

Da Georges saa meget venligt paa hende, fik hun Mod til at tilføje:

— Om ogsaa man er meget fattig, meget beskeden og meget overset, og om ogsaa man véd, at man er gammel og grim, saa er man dog alligevel Kvinde. Og De forstaar jo nok, Hr. Georges, at det er noget usædvanligt, noget uoplevet for mig at se en Mand som Dem risikere at blive Uvenner med sin Familie og gaa Glip af et rigt Parti for at lægge sin Mandel i en stakkels Syjomfrus Glas.

Den unge Mand kunde ikke tilbageholde et

lille Udbrud af bedrøvelig Overraskelse. Hun forstod godt hans Tanke og vedblev sagde med sit blege Smil, hvor en flygtig Bitterhed skinnede igennem:

— De har intet at befrygte, og De skal intet fortryde Jeg gør mig ingen Forhaabninger. Det var fra Deres Side en ufornuftig, overilet Handling, dikteret af Deres Medlidenhed med mig, men for mig vil det være et skønt Minde, hvor gammel jeg end bliver. Dem kan det jo ikke gøre noget, men jeg har nu ligesom enhver anden Kvinde haft min lille Roman — en Roman, som kun har været i to Sekunder, og som har været uden Løsning ligesom hele mit Liv: men jeg er vant til at nøjes med saa lidt, at dette er mig nok var der sket mere, vilde det have voldt mig Uro og Forskrækkelse.

Hun snappede efter Vejret og sagde med den matte, tonløse Stemme, hun plejede at have:

— Det var ikke andet, jeg vilde sige Dem. Og endnu kun Tak tusind Tak, Hr. Georges og Farvel!

Hun skyndte sig ned ad den mennesketomme Gade, men det var, som om hendes Gang var bleven lettere, mere elastisk end ellers. Georges blev staaende i dybe Tanker, og da han saa hende forsvinde i Mørket, forekom det ham, at der over hendes spinkle Skikkelse var kommet noget rankt og ædelt.

Scenens Yngste.

Frk. Astrid Neumann.

Blandt det nye Kuld af unge Skuespillerinder, som er ifærd med at skyde frem, er Frk. *Astrid Neumann* allerede godt paa Vej til at fæstne sit glade Fysiognomi i Publikums Bevidsthed.

Denne kvikke unge Dame er behersket af en ubetvingelig Munterhed. Hun hører til dem, for hvem Smilet er Ansigtets naturlige Udtryk. Af og til synes man næsten, hun lær lidt rigeligt paa Scenen. Men maaske er det blot, fordi hun føler sig saa overstrømmende glad ved overhovedet at befinde sig paa Brædderne, at hun *maa* demonstrere sin Fryd ved at blinke med Øjnene og sætte dette store, hvidtandede Smil op, som minder om »Kylle«s (nu Fru Gudrun Fønss).

Frk. Neumann sidder inde med mange Bettingelser for at gøre Karriere som scenisk Kunstnerinde. Hun raader over en væver og indtagende lille Person, hendes Ansigt er sødt og livligt uden egentlig at være kønt, og hun fører

sig paa Scenen som det Teaterbarn, hun er; hun er født med Rutine, siger nogle af Kammeraterne om hende. Er det nu ment som en Elskværdighed?

Men den fornemste Gave, som Livets gode Feer har skænket Frk. Neumann, er hendes *Sangstemme*. Det er i Kraft af den, hun er slaaet igennem. Og der vil altid være Brug for hende som Operettesangerinde. Hun er allerede fortræffelig; hun vil blive endnu bedre: hvem véd, maaske ligger Verden hende aaben.

Til Oplysning for den, der ikke véd det, hidsættes det, at Frk. Neumann er Datter af Skuespilleren *Victor Neumann* og Niece af den populære Komiker *Sophus Neumann*. Kendsgerningen foranlediger mig til at spørge Frøkenen:

— Tror De, at Talent er arveligt?

— Næh, egentlig ikke, svarer den unge Dame; men jeg har nu ikke tænkt saa meget over det, indrømmer hun.

— Saa er De ikke nogen Tilhænger af den

SCENENS YNGSTE

Frk. Neumann som Lotte i »Damen fra Nizza«.

Nedarvningsteori«, som Peter Fjelstrup do-
cerede i »Den dydige Susanne«, hvor De jo
forresten slægtede ham godt paa som Datter.

— Nej; men jeg var svært glad for Rollen.

— Hvorlænge har De nu været ved Teatret?
Kom De fra Provinsen?

— Nej, jeg har kun været ved Det ny Teater,
hvor jeg ifjor debuterede som *Fiorella* i »Rø-
verne«.

— Jeg troede, det var som *Prinsessen af Gra-
nada*.

— Ja, den havde jeg først; men da Fru Gerda
Krum var saa uheldig at blive syg, var jeg saa
heldig at faa *Fiorella*. Og den blev regnet for
min egentlige Debut.

— Hvilke andre Roller har De spillet?

— Der er 11—12 ialt. De vigtigste er *Daisy*
i »Dollarprinsessen«, *Jolan* i »Zigøjnerblod« (det
var dér, hvor jeg havde de mange Babyer og
sang Børneduetten sammen med Rasmus Chri-
stiansen); saa var der *Lotte* i »Damen fra Niz-
za«, *Kathinka* i »Tivoli«, og nu *Rikke* i »Land-
soldaten«. Den er jeg meget glad for. Folk
bliver rørt, naar jeg synger Sangen om Slesvig
— den, Gudrun Carlson sang, da Stykket gik
sidst, paa Casino.

— Er De Patriot?

— Saa meget, som man skal være. Forresten
er det jo en munter Rolle.

— De læser vel flittigt Bladenes Anmeldelser,
hver Gang De har været i Ilden, og klistrer dem
op i en stor Bog?

— Ja, Frk. Neumann trækker lidt paa det,
det vil sige de *daarlige* klæber jeg ikke op; dem
gemmer jeg i en Æske.

Det maa blive en sød og misvisende *scrap-
book*, tænker jeg, og spørger saa videre:

— Hvem har lært Dem at synge?

— Kammersangerinde *Sofie Keller* og *Sixtus
Miskow*.

— Og De betragter vel nærmest Operetten
som Deres Felt?

— Ja, det gør jeg. Men jeg vil ogsaa gerne
spille Komædie. Og hvem ved? — maaske ender
jeg i det komiske Rollefag — ligesom Tante
Mathilde.

— Hvem er Tante Mathilde?

— Gud, det véd De da! udbryder den unge
Dame. *Mathilde Nielsen*, Onkel Sophus' Søster!
Jeg er dybt beskæmmet.

— Hvor gammel er De?

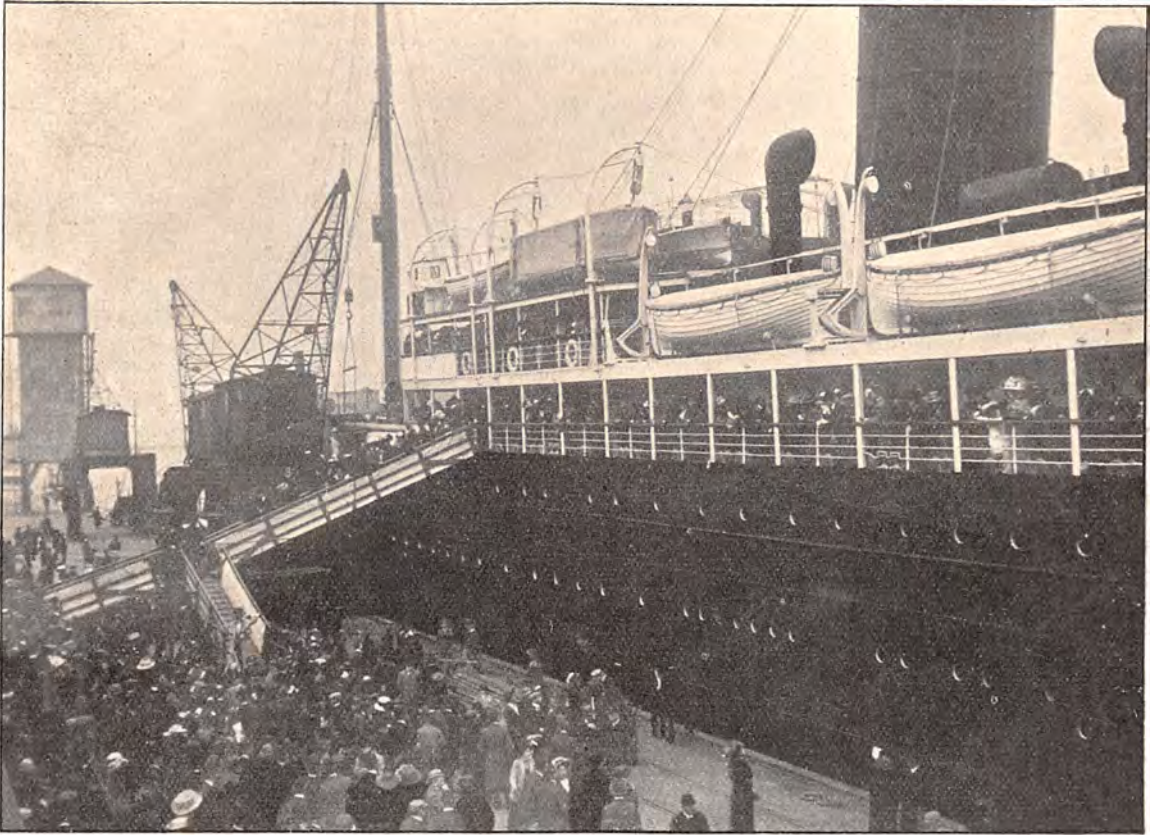
— 21 Aar!

— Er det det hele! Jeg troede, De var mere!
— Ak ja: »Da vi var 21!«

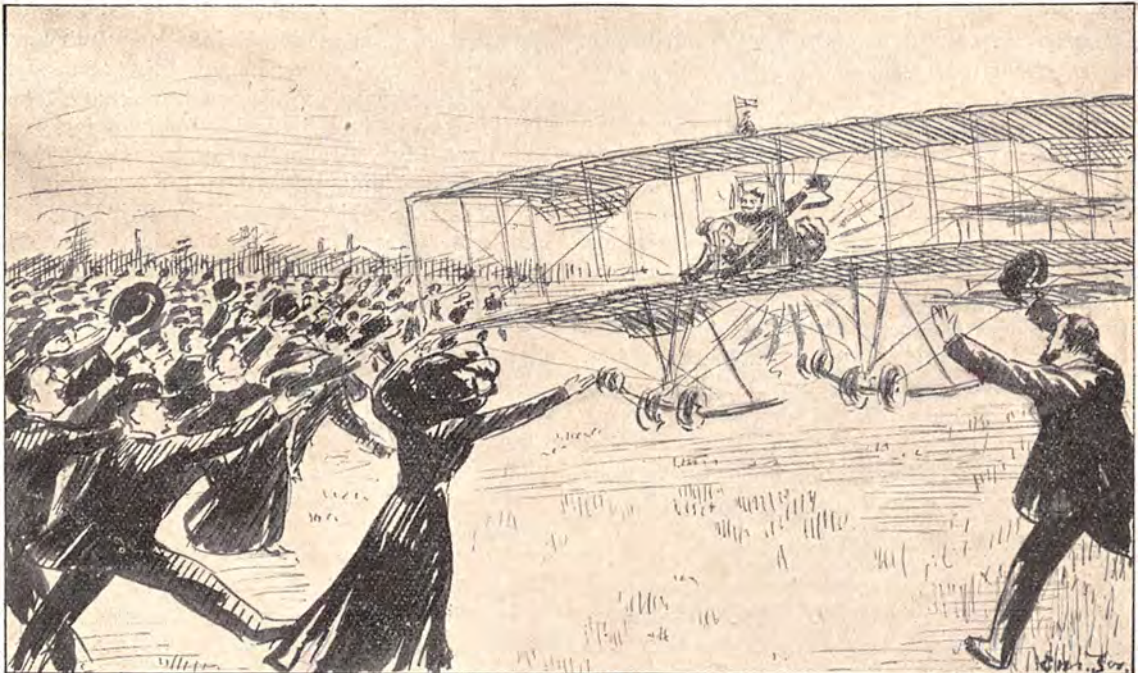
Preben Rask.

Frk. Astrid Neumann, privat.

Ved Studentersangernes Afrejse til Amerika med »United States«.

Cozic lander i København efter Sundflyvningen d. 7. ds.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

Lady Janet læste gentagne Gange noget mistænksomt den Sætning, der hentydede til »Damen«.

Julian Gray var hendes eneste endnu levende Nevø; han var Søn af en elsket Søster, som hun havde mistet. Hvis han ikke havde lignet sin Moder saa meget, vilde han ikke have haft nogen høj Stjerne hos sin Tante, som nærrede den stærkeste Uvilje mod hans politiske og religiøse Anskuelse. Hans Lighed med hans Moder talte imidlertid hans Sag hos den gamle Dame, der desuden i al Hemmelighed følte en vis Stolthed over det tidlige Ry, som den unge gejstlige havde erhvervet sig baade som Forfatter og Prædikant. Paa Grund af disse formildende Omstændigheder og Julians udtømmelige gode Humør kom Tante og Nevø i Almindelighed godt ud af det med hinanden. Lady Janet nærrede, naar man ser bort fra, hvad hun kaldte hans »afskyelige Anskuelse«, en tilstrækkelig Interesse for Julian til at føle nogen Nysgerrighed med Hensyn til den hemmelighedsfulde »Dame«, som han havde omtalt i Brevet. Havde han bestemt sig til at gifte sig? Havde han allerede truffet sit Valg? Og i saa Fald, var det saa et Valg, der var passende for Familien? Lady Janets udtryksfulde Ansigt forraadede en vis Tvivl, da hun gjorde sig selv dette sidste Spørgsmaal. Julians frisindede Idéer var i Stand til at føre til farlige Yderligheder. Hans Tante rystede paa Hovedet, da hun rejste sig og gik henimod Døren til Biblioteket.

Hun vendte sig imidlertid om og sagde:

»Jeg skal skrive et Par Linjer til min Nevø, Grace, men jeg kommer straks igen.«

Mercy nærmede sig.

»Deres Nevø!« udbød hun. »Deres Naade har aldrig fortalt mig, at De havde en Nevø.«

»Nej, det har jeg vist glemt at fortælle Dem. Vi har altid haft saa meget andet at tale om. De vil imidlertid snart faa Lejlighed til at se ham; han kommer nemlig hertil i Dag. Vent her, til jeg kommer tilbage; jeg har noget mere at sige om Horace.«

Mercy aabnede Biblioteksdøren for hende, lukkede den igen og gav sig saa til at gaa tankefuld frem og tilbage i Værelset.

Tænkte hun paa Lady Janets Nevø? Nej! Hans Navn var ikke bleven nævnet, og hun var saaledes lige saa uvidende som før om, at Præsten i Magdalenestiftelsen og hendes Velgørers Nevø var en og den samme. Hendes Tanker var for Øjeblikket ivrig optagne af den Anerkendelse, Lady Janet havde ladet hende ve-

derfares, da de begyndte deres Samtale: »Jeg siger næppe for meget, Grace, naar jeg velsigner den Dag, da De først kom til mig.« I dette Øjeblik var disse Ord en Lindring for hendes saarede Sind. Grace Roseberry selv kunde sikkert ikke have høstet nogen sødere Løn end den, hun havde vundet. I det næste Øjeblik grebes hun imidlertid af en pludselig Rædsel for sit eget heldige Bedrageri. Hun havde aldrig saa bittert følt sin egen Nedværdigelse som i dette Øjeblik. Kunde hun dog blot tilstaa Sandheden! Var der mon nogen Mulighed for, hvis hun gik til Bekendelse, at hendes gode Opførsel da vilde kunne tale hendes Sag? Nej! Ved en roligere Eftertanke indsaa hun, at det var haabløst. Den Plads, hun havde vundet — og vundet med Ære — i Lady Janets Agtelse, den havde hun erholdt ved et Bedrageri. Intet kunde forandre dette. Intet kunde undskylde det. Hun tog sit Lommetørklæde frem, aftørrede de frembrændte Taarer og forsøgte saa at tænke paa noget andet. Hvad var det, Lady Janet havde sagt, da hun gik ind i Biblioteket? At hun vilde komme tilbage for at tale om Horace. Mercy gættede, hvad Talen var om; hun vidste kun altfor godt, hvad Horace ønskede af hende. I Himlens Navn, hvad skulde hun gribe til? Kunde hun lade den Mand, som elskede hende, den Mand, som hun selv elskede, i Blinde indgaa et Ægteskab med en saadan Kvinde, som hun havde været? Nej, det var hendes Pligt at advare ham. Men hvorledes? Kunde hun knuse hans Hjerte, kunde hun indvirke forstyrrende paa hele hans Liv ved at udtale de grusomme Ord, der maaske kunde skille dem for bestandig?

»Jeg kan ikke sige ham det! Jeg vil ikke sige ham det!« udbød hun lidenskabelig. »Skammen derover vil dræbe mig.«

En dyb Mistillid til hendes egen bedre Natur — den sørgeligste Form, i hvilken en Kvindes Elendighed kan finde sit Udtryk — fyldte hendes Hjerte med sin giftige Bitterhed. Hun satte sig atter ned paa Sofaen, medens hendes Øjne lynede, og hendes Kinder dækkedes af Harmens Rødme.

»Jeg er ikke værre end enhver anden Kvinde,« tænkte hun. »En anden vilde have giftet sig med ham for hans Penges Skyld.«

I det næste Øjeblik stod det elendig hule i den Maade, hvorpaa hun forsøgte at undskylde sig selv, klart for hende. Hun bedækkede Ansigtet med sine Hænder og fandt en Tillsigt, hvor hun ofte før havde fundet den — i Fortvivlelsens hjælpeløse Resignation.

»Ak, havde jeg blot været død, før jeg naaede til dette Hus! Kunde jeg blot dø og faa Ende paa det hele i dette Øjeblik!«

Saaledes var Kampen allerede endt hundrede Gange, og saaledes endte den ogsaa nu.

Døren, der førte ind til Billardværelset, gik sagte op. Holmcroft havde ventet saa længe paa at høre Resultatet af Lady Janets Overtalelseskunst, at han nu ikke kunde vente længere.

Han saa forsigtig ind i Værelset, beredt til atter ubemærket at trække sig tilbage, hvis de to Damer endnu talte sammen. Lady Janets Fraværelse tydede imidlertid paa, at Samtalen var endt. Han gik et Par Skridt fremad. Mercy rørte sig ikke; hun var aldeles hensunken i sine egne Tanker.

»Grace!«

Hun sprang op med et sagte Skrig.

Straks efter sank hun atter ned paa Sofaen, idet hun noget pirrelig sagde:

»Jeg vilde ønske, du vilde lade være med at forskrække mig. Enhver pludselig Støj faar mit Hjerte til at banke, som om jeg skulde kvæles.«

Med en forelskets Ydmyghed bad Horace om Tilgivelse. Men i hendes nuværende irriterede Sindsstemning var hun ikke let at stille tilfreds; hun saa tavs til en anden Side. Aldeles uvidende om den Paroxysme af sjælelig Lidelse, som hun nylig havde gennemgaaet, satte han sig ved Siden af hende og spurgte hende venlig, om hun havde talt med Lady Janet.

Hun vendte sig harmfuld om imod ham.

»Du har forsøgt at faa hende til at overtale mig til hurtigst mulig at gifte mig med dig,« sagde hun. »Jeg kan se det paa dit Ansigt.«

»Vær ikke vred paa mig,« svarede Horace godmodigt. »Det er da ikke saa slemt, at jeg har bedt Lady Janet om at tale min Sag. Jeg har selv forgæves søgt at overtale dig. Min Moder og mine Søstre ere traadte i Skranken for mig, men du vender kun det døve Øre til.«

Nu holdt hun det ikke ud længere. Med en hysterisk Voldsomhed stampede hun i Gulvet, og i en heftig Tone udbrød hun:

»Jeg er ked af at høre dig tale om din Moder og dine Søstre. Du taler aldrig om andet.«

Nu var det hans Tur at blive fornærmet. Han rejste sig og trak sig tilbage til den modsatte Side af Værelset, idet han sagde:

»Det var vel, Grace, om du fulgte min Moders og mine Søstres Eksempel. De pleje ikke at tale haarde Ord til dem, der elske dem.«

Denne Tilrettevisning havde tilsyneladende ikke den ringeste Virkning. Hun syntes at være saa ligegyldig derfor, som hun slet ikke havde hørt den. Der var en Aand indeni hende — en ond Aand, født af hendes egne bitre Erfaringer, som harmfuld rejste sig imod Horaces

sædvanlige Berømmelse af Damerne i hans Familie.

»Det er til at blive syg over,« tænkte hun ved sig selv, »at høre Tale om Dyd hos Kvinder, der aldrig ere blevne fristede! Hvilken Fortjeneste ligger der vel i at leve hæderligt, naar ens Liv er en uafbrudt Kæde af Lykke og Tilfredshed?«

Det forhærdede hendes Hjerte — det forsonede hende næsten med Tanken om, at hun bedrog ham — naar han opstillede sine Slægtinge som Mønstre for hende, vilde han da aldrig lære at forstaa, at Kvinder ikke holde af, at andre Kvinder fremstilles som Mønstre for dem.

Med en noget utaalmodig Undren saa hun hen paa ham. Han sad ved Frokostbordet med Hovedet hvilende i sin Haand og Ryggen vendt imod hende. Hvis han havde forsøgt at nærme sig hende, vilde hun have stødt ham fra sig, hvis han havde talt til hende, vilde hun have givet ham et skarpt Svar. Men han sad et Stykke fra hende uden at sige et Ord, og i en Mands Haand er Tavsheden den frygteligste af alle Protester for den Kvinde, som elsker ham. Voldsomhed kan hun taale, og Ord er hun stedsede rede til at besvare med andre Ord, men Tavsheden besejrer hende.

Efter et Øjeblik's Betænkning forlod Mercy Sofaen og gik ydmyg hen til Bordet. Hun havde saaret ham — og Fejlen var alene paa hendes Side. Han kunde jo ikke vide, at han uden at have det til Hensigt havde ydmyget hende. Skridt for Skridt kom hun nærmere hen til ham. Hans saa sig ikke om og rørte sig ikke.

Frygtsom lagde hun sin Haand paa hans Skulder.

»Tilgiv mig, Horace,« hviskede hun. »Jeg er syg i Dag; jeg er ikke mig selv. Jeg mente ikke, hvad jeg sagde. Jeg beder om Tilgivelse.«

Det var ikke muligt at modstaa den kærtegnende Ømhed, hvormed hun sagde disse Ord.

Han saa op og greb hendes Haand. Hun bøjede sig over ham, berørte hans Pande med sine Læber og spurgte:

»Har du tilgivet mig?«

»Aah, min Elskede, hvis du vidste, hvor højt jeg elsker dig.«

»Det ved jeg,« svarede hun og strøg hans Haar bort fra Panden.

De vare saa optagne af hinanden, at de ikke mærkede, at Biblioteksdøren blev aabnet i den anden Ende af Værelset.

Lady Janet havde skrevet Svaret til sin Neve og kom nu tilbage for, som hun havde lovet, at tale Horaces Sag. Det første, der imidlertid nu mødte hendes Øje, var hendes Klient, der øjensynlig med Held selv talte sin Sag.

»Her er jeg nok tilovers,« tænkte den gamle

Dame, idet hun atter lydlost lukkede Døren og lod de Elskende være alene.

Med en ufornuftig Haardnakkethed kom Horace tilbage til Spørgsmaalet om Ægteskabet. Ved de første Ord, han sagde, trak hun sig imidlertid straks tilbage fra ham og sagde sorgfuld, men ikke i nogen vred Tone:

»Træng ikke ind paa mig i Dag; jeg befinder mig ikke vel.«

Han rejste sig og saa urolig paa hende.

Lidt efter sagde han:

»Maa jeg tale om det i Morgen?«

»Ja, i Morgen.«

Hun satte sig atter i Sofaen, idet hun sagde:

»Det er mærkeligt, saa længe Lady Janet bliver borte. Hvad mon der kan opholde hende?«

Horace gjorde sit bedste for at lade interesseret i Spørgsmaalet om Lady Janets forlængede Fraværelse.

»Hvorfor forlod hun Dig?« spurgte han.

»Hun gik ind i Biblioteket for at skrive et Par Ord til sin Nevø. Hvem er egentlig denne Nevø?«

»Véd du ikke det?«

»Jeg har ingen Anelse derom.«

»Du maa dog have hørt ham omtale. Lady Janets Nevø er nemlig en berømt Mand.«

Han standsede, bøjede sig nærmere hen til hende og greb en Lok, som laa paa hendes Skulder, og trykkede den til sine Læber.

Han vedblev:

»Lady Janets Nevø er Julian Gray.«

Hun fo'r op og betragtede ham rædselsslagen, som om hun tvivlede paa sine egne Sanser.

»Men, kære Grace,« udbrod Horace forbavset, »hvad har jeg dog nu sagt eller gjort, som kan forfærde dig i den Grad?«

Hun hævede Haanden som for at paabyde Tavshed.

Langsomt gentog hun:

»Lady Janets Nevø er Julian Gray — og det faar jeg først at vide nu.«

Horace spurgte endnu mere forbavset end før:

»Men nu, da du véd det, kære, hvorledes kan det da gøre dig saa urolig?«

Der var mere end nok til at gøre selv den modigste Kvinde urolig — og navnlig da, naar hun var i en saadan Stilling. For Mercys Sind fremstillede pludselig hendes Personificering af Grace Roseberry sig som en Skæbnens Bestemmelse. Det var hende noget ganske nyt. Den havde i Blinde ført hende til det Hus, i hvilket hun og Prædikanten fra Magdalenestiftelsen skulde mødes. Nu nærmede han sig — nu skulde hun atter se den Mand, som havde haft Indflydelse paa hele hendes Liv. Vilde Regnskabsdagen komme med ham?

I en svag Tone sagde hun:

»Bryd dig ikke om mig. Jeg har været syg hele Formiddagen. Du saa det jo selv, da du

kom herind; selv Lyden af din Stemme forskrækkede mig. Det gaar nok snart over. Jeg gjorde dig vist forskrækket.«

»Kære Grace, det saa næsten ud, som om du blev forfærdet ved at høre Julian Grays Navn! Han er en Berømthed, det véd jeg, og jeg har selv set Damer fare op og stirre paa ham, naar han er kommen ind i et Værelse. Men du ser ud, som om du var slagen af Rædsel.«

Med en fortvivlet Anstrengelse samlede hun alt sit Mod; hun lo — en bitter, tvungen Latter — og lagde sin Haand paa hans Mund for at faa ham til at tie.

Hun henkastede let:

»Hvor kan du sige saadan noget! Som om Mr. Julian Gray skulde have noget at gøre med mit Udseende. Nu er det allerede bedre med mig. Se selv!«

Hun saa paa ham med en spøgelseagtig Munterhed og vendte med et fortvivlet Forsøg paa at tale ligegyldig om Sagen tilbage til Lady Janets Nevø.

»Jeg har naturligvis hørt Tale om ham,« sagde hun. »Véd du, at han ventes hertil i Dag? Staa ikke dér bagved mig — det er saa vanskeligt at tale til dig. Kom og sæt dig ned.«

Han adlød, men han var endnu ikke fuldstændig beroliget. Hans Ansigt var endnu præget af et Udtryk af Ængstelse og Overraskelse.

Hun vedblev imidlertid at spille sin Rolle, fast bestemt paa at forjage enhver mulig Mistanke hos ham om, at hun skulde have Grund til at være bange for Julian Gray.

Hun stak fortrolig sin Arm ind under hans og sagde:

»Fortæl mig lidt om denne berømte Mand. Hvorledes ser han ud?«

Den lette, indsmigrende Tone gjorde sin Virkning paa Horace. Hans Ansigt klarede atter op, og han svarede muntert:

»Forbered dig paa at se den mest upræstelige af alle Præster. Julian er et fortabt Faar blandt Præstemændene og en Torn i Øjet paa sin Biskop. Han vægrer sig ved at gøre nogen som helst Fordring paa præstelig Myndighed og Magt. Han gaar omkring og gør godt paa sin egen Maade og er fuldt fattet paa aldrig at komme til at indtage nogen Stilling i sin Stand. Han siger, at han er højt nok til Vejrs, naar han kan være de nedslagnes Præst, de sultnes Provst og de fattiges Biskop. Med alle sine Besynderligheder er han det bedste Menneske af Verden. Han er umaadelig populær hos Damerne, som altid søger Raad hos ham. Jeg vilde ønske, du ogsaa vilde gøre det.«

Mercy skiftede Farve.

»Hvad mener du?«

(Fortsættes).

Ved Tivolisæsonens Begyndelse.

Fot. Jul. Folkmann
Kapelmester Hans Ishøj.

Træerne grønnes, Solen har faaet Magt — Hovedstadens Friluftssæson er inde, og paany gaar Strømmen mod *Tivoli*, over hvis festlige Portal det gamle, evigunge Sommeretablissements Navn flammer i elektrisk Ildskrift, der straks prenter sig ind i Bevidstheden hos de Turister, som kommer til København med Aftentogene.

Tivoli repræsenterer *Traditionen* i det københavnske Sommerforlystelseliv. Der dukker saa meget nyt op efterhaanden. Dyrchavsspil og Flyvestævner. Men som Tivoli har bevaret sin ideelle Beliggenhed i Centrum af det Storkøbenhavn, der efterhaanden er begyndt at klemme den gamle Have mellem Mure, saaledes har det ogsaa evnet at bevare sin Plads i Københavnernes Hjerter. Selv om Kritikken til Tider har været hvas nok — Publikum svigter ikke, men møder trofast frem Aar efter Aar, ikke saa meget af Nysgerrighed efter det nye som for at glæde sig over Resterne af det gamle.

I Aar byder Direktionen forøvrigt paa en Nyhed, der uden Tvivl hurtigt vil slaa an. Det er den nye Musikpavillon, hvor den unge Kapelmester *Hans Ishøj* skal dirigere et muntert 12 Mands Orkester, fra hvilket lette og glade Døgnmelodier af seneste Oprindelse hver Aften vil klinge det promenerende Publikum velbehageligt i Ørene.

Det nye Musikpavillon, af hvilket vi bringer et Billede, ligger *vis à vis* Teatersalen og nær Kunstnerplænen, næsten midt i Haven. Det virker ganske stilfuldt i al sin Prunkløshed.

Den unge Kapelmester, som her skal svinge Taktstokken, behøver ikke at præsenteres. Han er allerede Dirigent paa 7. Aar. Tivoligængere vil erindre ham fra »Glassalen«, hvor han begyndte sin Karrière med at spille Klavér med den ene Haand og dirigere med den anden. Han var Fyr og Flamme og udfoldede en til Tider næsten forbløffende musikalsk Energi.

Saa blev han Kapelmester hos *Emil Wulff* paa Frederiksberg Teater. »Tænk at begrave sig derude!« udbrod den joviale, rundbuede *Theodor Lumbye* fra Wivels Terrasse, da han hørte om Ishøjs Engagement. Men hvem der ikke begravede sig, var Hans Ishøj. Han gjorde det Kunststykke at faa et Forstadsteaters Orkester til virkelig at betyde noget. Hvor ofte har hans fortrinligt valgte og temperamentsfuldt spillede Mellemaktsmusik ikke haft sin væsentlige Andel i de Wulffske Sukcesser (»Nick Carter« og de andre Ekstrablade-Komedier).

Og da Frederiksberg Teater slog ind paa *Operetterne* — en Kunststart, der længe havde hvilet for Københavns Vedkommende — trak Ishøj et artig Læs, men høstede til Gengæld ogsaa Gang

Fot. Reiffenstein-Hansen.
Den nye Musikpavillon i Tivoli.

paa Gang vore Musikautoriteters uforbeholdne Anerkendelse af sit utrættelige Arbejde.

At der »er Musik i Manden«, tvivler ingen om, der har set ham dirigere. Ishøj hører til de Kapelmestre, der dirigerer *uroligt*, med voldsomme Armbevægelser og konvulsivisk Mimik. Han er Sjæl og Nerver i sit Orkester. Og han behøver næppe anden Motion end den, han faar, naar han staar paa Podiet.

Yderligere har han viist udmærkede Evner for Indstudering af Operetter; han *kan sine Ting*,

har dertil Smag og Temperament og tror paa sig selv. Hans Fremførelser af »Zigøjnerbaronen« og »Flagermusen« tjente ham i høj Grad til Ære.

Nu er han fra sin Plads ved Frederiksberg Teater og Tivolis Teatersal rykket ud paa den nye Tribune for at erobre det store Publikum. Til næste Sæson dirigerer han 22 Mand i Centralteatret. Det skulde ikke undre mig, om han ender i Tivolis Koncertsal.

Københavneren.

Kendte Mænd.

Boghandler Carl Reitzel.

skud- og Kreditgivning ud i Vanskeligheder, som førte til, at det i 1893 solgtes til *George Grøn*, fra hvem det senere gik over til Gyldendal. Men Brødrene Reitzel beholdt Sortimentsboghandelen. Carl Reitzel, der døde af en Hjertelidelse, efter-

Pastor emer. J. Friis.

Den bekendte Boghandler *Carl Reitzel* i København er afgaaet ved Døden i en Alder af 77 Aar. Han var yngste Søn af C. A.

Reitzel, Stifteren af det Reitzelske Forlag, som han selv sammen med sin ældre Broder overtog i 1858. Forlaget, der spillede en betydelig Rolle, førtes gennem udstrakt For-

skud- og Kreditgivning ud i Vanskeligheder, som førte til, at det i 1893 solgtes til *George Grøn*, fra hvem det senere gik over til Gyldendal. Men Brødrene Reitzel beholdt Sortimentsboghandelen. Carl Reitzel, der døde af en Hjertelidelse, efterlader en Søn, C. A. Reitzel, som nu er Indehaver af den gamle Boglade.

Gamle Pastor emeritus *J. Friis* er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 92 Aar.

Pastor *Friis*, der var en klog og afholdt Gejstlig, virkede i en Aarrække i Sønderjylland; men tog senere Kald i Kongeriget.

58 Aar gammel er en i vide Krese kendt og afholdt Københavner, Vinhandler, cand. phil. *Paul Plum* død som Følge af en Hjertesygdom.

Aføede, der oprindelig havde studeret Teologi, var en højt-danner, frisindet og livlig interesseret Mand. Han var kendt som en af de ivrigste Talsmænd

for Verdenssproget Volapyk og var til sin Død Medlem af det internationale Verdens-Sprogakademi.

Violinvirtuosen, Kapelmester *Wilh. Fritsch* i Bjørneborg, Finland, er død i en Alder af 53 Aar. Han var Elev af Professor Anton Svendsen og valgtes i en ganske ung Alder til Orkesterdirigent for Musikforeningen Bjørneborg, en Stilling han beklædte med Ære i over 25 Aar. I

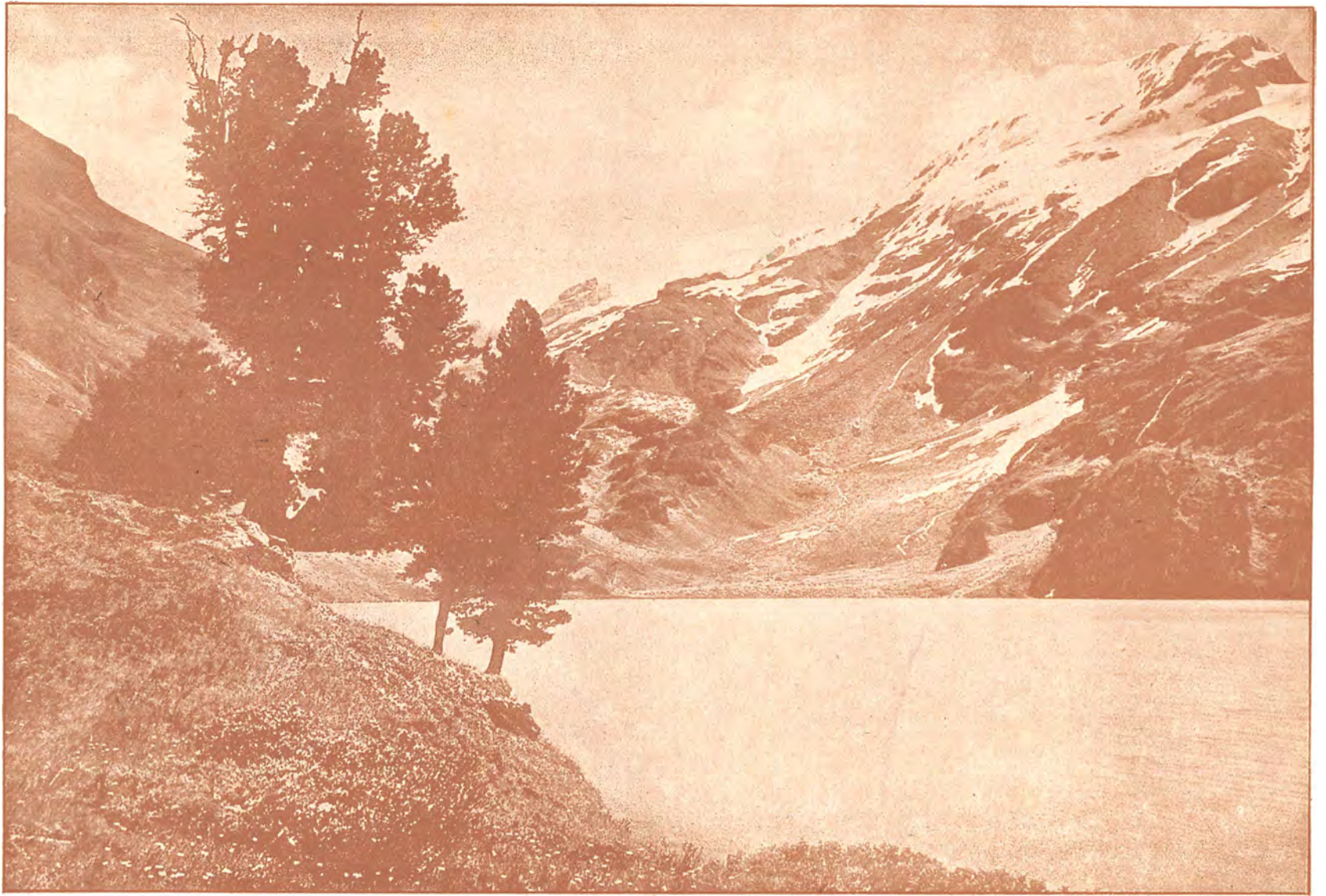
Finland, hvor danske Musikere nyder høj Anseelse, vandt *Wilh. Fritsch* ved sin indtagende Optræden og sit udpræget kunstneriske Temperament talrige Venner.

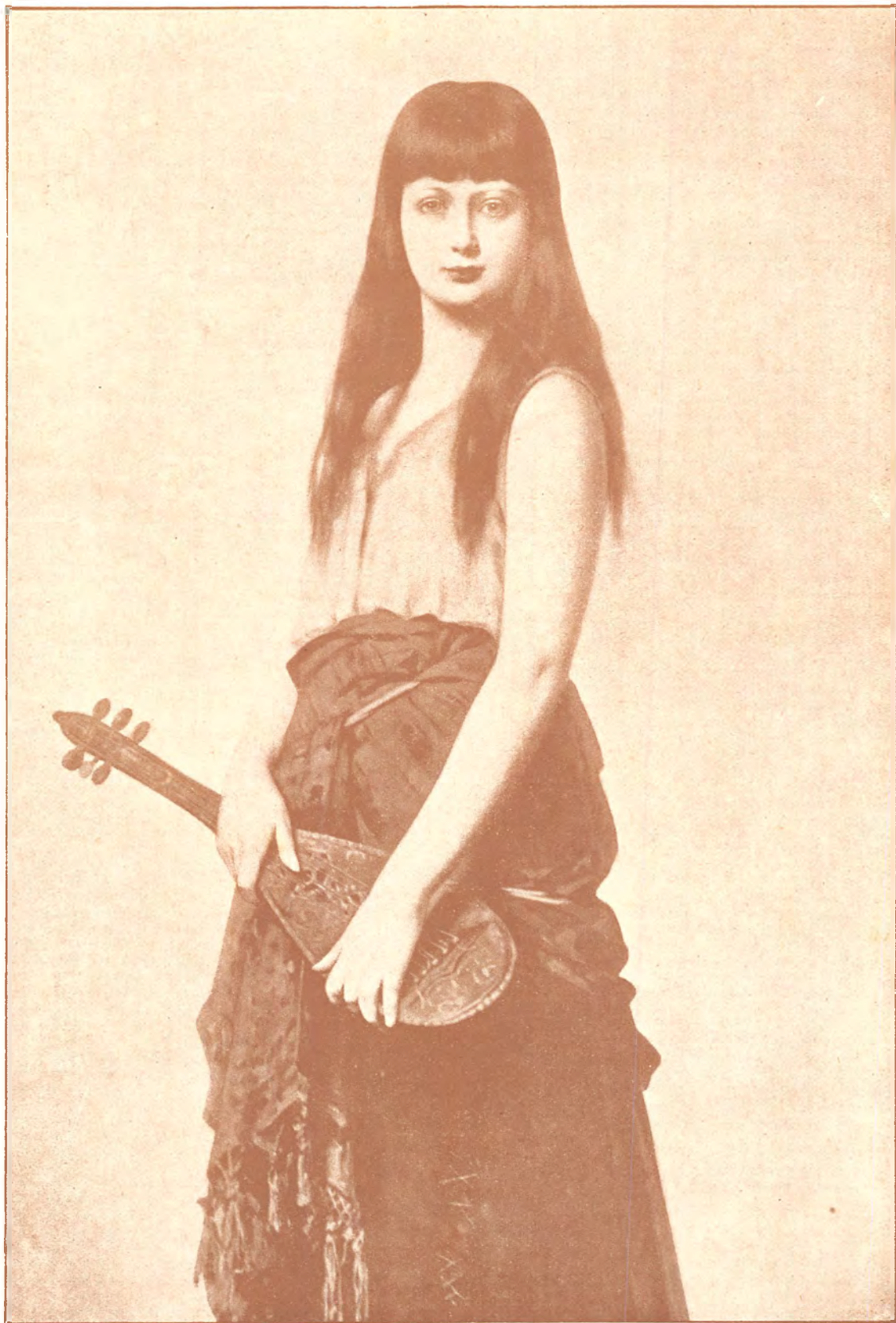
Vinhandler Paul Plum.

Kapelmester W. Fritsch.

Engstlensøen og Tiflis, imellem Engelberg og Meiringen.

Ung spansk Mandolinspillerske.

Redaktør og Direktør: ODIN DREWES.

HVER 8 DAG

Nr. 34.

21. Maj 1911

17. Aarg.

Operasangerinde Frk. Tenna Frederiksen.

Fot. Julie Laurberg & Ko.

Hos Frk. Tenna Frederiksen.

Interview med en ung Operasangerinde, hvem Verden ligger aaben.

Fuldt ud fyldestgørende i Samspillet med vor Operas berømte Gæst, Hr. *John Forsell*, virkede i „*Tosca*” den unge Frk. *Tenna Frederiksen*, i hvem Det kgl. Teater ejer en Førsterangskraft, som det burde være Direktionen en Opgave at bevare, selv om det efterhaanden vil koste betydelige pekuniære Ofre.

Der er i Øjeblikket næppe nogen af vore unge Sangerinder, der besidder saa høj en Sångkultur som hun. Dertil har hun et briljant Teaterydre — hvad den talentfulde Frk. *Oderwald Lander* jo desværre i nogen Grad savner. Frk. Frederiksens Betingelser er kort sagt saa usædvanlige, at hun selv ved en meget konservativ Opera som vor ikke har kunnet undgaa at slaa eklatant igennem.

Medens Frk. *Oderwald Lander* med sin klokkerene, velskoledede Stemme mestrer selv de vanskeligste Koloraturpartier, er Frk. *Tenna Frederiksen* en fremragende Fortolker af *de store Linjers Musik*, især den moderne italienske, der ligger hendes Hjærte nærmest.

Hvor fuld af uimodstaaelig Charme og Sødme virker hun ikke i første Akt af „*Tosca*”; hun træder ind paa Scenen, omskabt til en raffineret Italienerinde, hvis rene romerske Profil, hvis Alabasta-Teint og ibenholtssorte Haar i Ens Erindring genkalder d’Annunzios sælsomt erotisk farvede Kvindetyper. (Forresten er det *Johannes Poulsen*, der har Æren af hendes fortrinlige Maske.) Og hendes Duet med *Mario Cavardossi* er en sand Aabenbaring af Poesi.

I anden Akt — under de vilde dramatiske Scener med den grusomme Vellystning *Scarpia* — bæres hendes Spil af et ægte sydlandsk Temperament, der knitrer som Luer.

Og i Slutningsakten, hvis dekorative Virkning paa vort kongelige Teater er sjældent illuderende, hæver hun sig til virkelig tragisk Storhed.

Hvad Frk. *Tenna Frederiksen* i dette Øjeblik evner — og *Tosca* er vel nok det bed-

ste, hun hidtil har ydet —, er et lykkeligt Resultat af mange Aars ihærdige Arbejde, om hvilket den fængslende, unge Kunstnerinde i det følgende udtaler sig til „Hver 8. Dag”s Læsere.

— Min første Uddannelse fik jeg af gamle *Jens Nyrop* og *Osta Schottlænder*, der begge bidrog til at give mig et solidt Grundlag.

Sidenhen har jeg sunget hos den verdensberømte *Jean de Retzke* i Paris, hvor jeg nu har været tre Aar i Træk. Det er ingenlunde let at blive denne Sangkunstners Elev. Blot at faa ham i Tale — han lever og bor som en Fyrste — er ret vanskeligt. Men 20 Francs i Drikkepenge til Tjeneren plejer at hjælpe.

Jean de Retzke tager 100 Fr. i Timen. Saa for mig var der til at begynde med ikke andet at gøre end at synge paa et Hold. Det lykkedes mig imidlertid at interessere ham for mig. Og her skal De se, hvad han skriver om mig . . .

Frk. *Frederiksen* rækker mig et elegant Kort med Adressen 53, *Rue de la Paisanderie* i højre Hjørne. Den store Mester udtaler her som sin Overbevisning, at Frk. *Frederiksen* efter „endnu nogle Maaneders Arbejde vil blive engageret ved de betydende Scener i Europa og Amerika”. „Thi Deres Stemme er superb, og De har meget Talent.” Disse Ord med *Jean de Retzkes* højt anerkendte Navn under turde være af nogen Værdi til Bedømmelsen af det kunstneriske Stade, paa hvilket Frk. *Frederiksen* staar.

— *Retzke* sang personlig hele *Tosca* med mig, fortsætter Frøkenen. Og han, hos hvem *Puccini* er en hyppig Gæst, staar med hele sin Autoritet inde for min Udførelse af dette Parti. „*Det* maa De ikke røre mere ved,” sagde han, da jeg var færdig med Indstuderingen. Naa, i Begyndelsen kneb det maa ske lidt med at overholde hans Bud, da jeg skulde synge *Tosca* herhjemme. Men jeg maa dog sige, at da Kapelmester *Rung* mærkede, hvor sikkert jeg stod paa min Frasing og mine *Tempi*, sagde han kun: „Gud-

bevares, saa *faar* De det, som De vil ha' det!"

Jeg sang ogsaa „Bohême" og „Butterfly" hos Retzke. Og De aner ikke, hvor jeg glæder mig til at synge Butterfly i næste Sæson.

— De holder meget af Puccini?

— Jeg *elsker* ham. Jeg véd meget godt, at der (ogsaa herhjemme) findes strenge Musikere og Komponister, som agter ham ringe og synes, at Tosca hører hjemme paa Nørrebros Teater. Men det bryder jeg mig ikke det mindste om. Jeg er allerede i Færd med at sætte mig ind i hans nyeste Opera *The girls of the golden West*. Aa, der er en lille Steppemelodi deri — ganske kort, men henrivende!

— Hvor længe har De nu været ved Operaen?

— Jeg debuterede d. 4. April 1906 som Elsa i „Lohengrin". Siden har jeg to Gange sunget *Nedda* i „Bajadser", *Elsé* i Leo Blechs „Forseglet", *Softe* i „Werther", *Musette* i „Bohême", hvor jeg vel forresten bedre kunde have sunget *Mimi*, og endelig *Venus* i „Tannhäuser", det eneste af mine Partier, som jeg aldrig har følt mig rigtig hjemme i.

— De har vel hørt en Mængde berømte Sangere i Udlandet?

— Ja, jeg har f. Eks. hørt *Caruso* flere Gange; i Paris hørte jeg ham i „Bajadser" og ved en Velgørenhedskoncert, og i Berlin var jeg en Aften til „Aïda" under hans Gæsteoptræden paa Operaen.

— Og hvad var Deres Indtryk?

— Jeg følte mig nok overvældet af den *Urkraft*, han besidder. Det var saadan, at det kunde tage Vejret fra En. Flere Gange, naar han holdt en Tone, tænkte jeg: Aa, nu maa han holde op, inden han kvæles. Men jeg synes, at *Herold* har mere *Charme* i sin lille Finger end hele *Caruso* tilsammen.

— Hvad synes De om *Niels Hansen*?

— Jeg føler mig overbevist om, at *Niels Hansen* har en Verdensstemme. Sikke Mellemtoner han raader over — for en Tenor!

— Véd De noget om, hvad De skal synge i næste Sæson foruden „Butterfly"?

— Ja, forleden kom *Enna* herop og sagde, at han havde en ny Opgave til mig. „Den hedder det, som *De* er!" tilføjede han.

— Hvad er *jeg* da? spurgte jeg.

— Nattergalen! svarede han. Men De *faar* kun Partiet paa én Betingelse.

— Naa, er der Betingelser, bemærkede jeg, mindre begejstret.

— Ja, De maa synge paa Børnehjælpsdagen.

Det havde jeg nu lige sagt saa bestemt Nej til. Og derfor bad jeg ham om at beholde sit Parti. Jeg skulde ikke have noget af at lade mig købe.

— Det var Pokkers, sagde *Enna*. Véd De hvad, det kan jeg godt lide Dem for.

Han havde ikke troet, jeg var saa standhaftig.

— Har De forresten ikke haft en Del Sygdom at kæmpe med? spørger jeg.

— Nu lader det til, at jeg er kommen over det, svarer Frøkenen og banker under Bordet. Forresten kunde det nemt være gaaet saadan, at jeg aldrig var blevet Sangerinde. Da jeg som 5 Aars lille Pige havde Difteritis, var jeg opgivet af Lægerne. Der var Tale om, at jeg skulde have en *Canule* i Halsen. Og Situationen blev saa alvorlig, at det saa ud til at være Døden. Saa blev jeg kureret af en „klog Mand", der en Aften kom hjem med Fader; han gav mig tre Stykker Sukker, vædet med en besk Vædske, hvis Smag jeg kan mindes den Dag i Dag.

Jeg kom mig som ved et Mirakel; men sidenefter led jeg længe af en Blodmangel, der har voldt mig Bryderier langt op i den voksne Alder.

— Bliver De nu ved Operaen her?

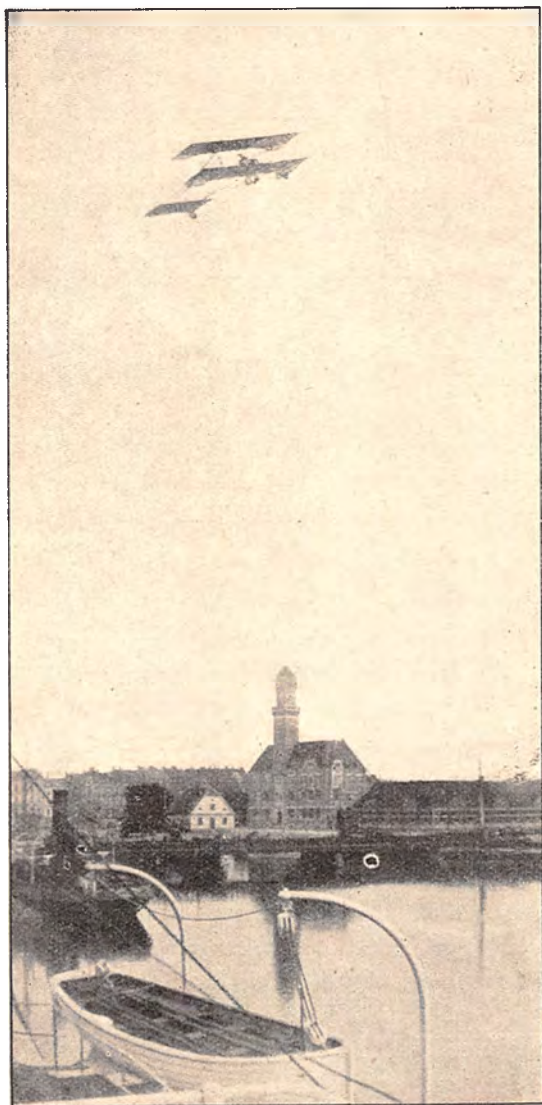
Dette Spørgsmaal vil Frk. Frederiksen ikke drøfte. Hun ser paa mig med et uudgrundeligt Smil, som en af d'Annunzios raffinerede Kvindetyper, og svarer:

— Maaske — og maaske ikke.

Niels Th. Thomsen.

Fra Flyvepladsen paa Amager.

Nogle aktuelle Betragtninger.

Flyveren Cozic forlader Malmø med København som Maal.

Det kan ikke nægtes, at der er begyndt at komme nogen Fart i Begivenhederne paa »Skandinavisk Aërodrom«. Indforskrivningen af den dristige belgiske Flyver *Cozic* viste sig at være et heldigt Træk. Køn at se paa er han ikke .. mindst af alt Typen paa den elegante Gentlemanflyver. Men han kan sine Ting og er ikke bange for at »gaa paa Vingerne«, selv om det lufter bravt, og Vindmaaleren løber sin haabløse Tagfat.

Denne lille tætte Aviator, nærmest af Mekanikertypen, har bidraget sit til, hvad Flyvepladsen har haft at byde paa af Sensationer. Først en uforglemmelig elegant Byflyvning, som

vi har dvælet ved i et tidligere Nr., saa en uforfærdet Sundflyvning, og endelig et uforfalsket Selvmordsforsøg, der resulterede i en knust Flyvemaskine og en Damebesvimelse paa Startpladsen, (hvilket i en Parenthes bemærket betyder den Plads, hvor Flyverne ikke starter.)

Af disse tre sensationelle Flyvebegivenheder viste Sundflyvningen bedst, hvor lunefuldt Tildragelserne paa en Aërodrom kan arte sig. I Løbet af de Timer, som Tusinder af Tilskuere hin Søndag Eftermiddag tilbragte paa Flyvepladsen, fik de Lejlighed til at gennemløbe en hel Skala af Stemninger, lige fra store Forventninger, der stadig tog af, til Modsætningen, stor Utaalmodighed, der voksede gennem tydeligt Mishag til oprigtig Harme og Arrigskab — for til Slut at slaa over i vild Jubel og Begejstring over alle Bredder (og Barriærer) Aërodromens Bestyrelse har gennem sine dertil indrettede Talerør i Pressen anket stærkt over, at der kom for mange uvedkommende ind paa Flyvefeltet, særligt den Eftermiddag, da en Flyver for første Gang kom til Danmark fra Udlandet, og da den dansk-gifte *Poulain* for første Gang startede herhjemme. Men hvad skal man sige til det, naar Landets Justitsminister Hr. *Bülow* gaar i Spidsen for dem, der tiltvinger sig Adgang uden paa-viselig Adkomst!

Poulains »staalsatte« Monoplan er vel nok den eleganteste Flyvemaskine, der endnu er sét herhjemme. Den ligger i Luften som en Guldsmed. I Solen glitrer dens Vinger og Stel som et æventyrligt Tropeinsekt.

Ingeniør *Bergs* nye hjemmelavede Monoplan er ogsaa skønt at sé til. Blot det nu kan flyve, at dømme efter det ydre sér det nærmest ud til at skulle sejle i Vand og ikke i Luft!

Alt i alt er der Grund til at være »Skandinavisk Aërodrom« taknemlig, fordi vi har faaet nogle virkelige Flyvere herop. Men efter denne uforbeholdne Anerkendelse maa det ogsaa være tilladt at anke over visse Misligheder, som stadig ærgrer Flyvepladsens Besøgende!

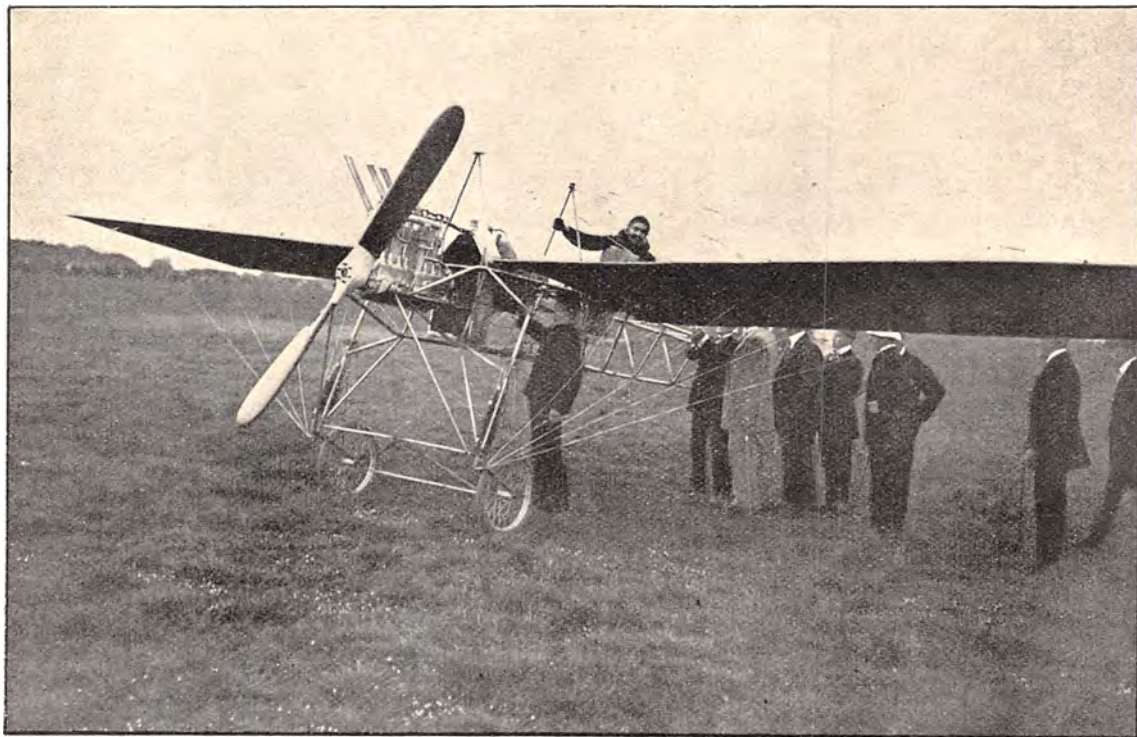
Man bør være noget mere varsom med at avertere »Flyvning sandsynlig«, end man hidtil har været det. Ellers risikerer man blot, at det hvide Flag i Folks Bevidsthed kommer til at betyde: »Flyvning usandsynlig«. Endvidere skylder man Folk det Hensyn at underholde dem i Ventetiden med et godt Orkester, f. Eks. af Artilleriets. Og endelig maa det tages under Overvejelse at gøre Restaurationsforholdene mere tilfredsstillende. Ellers bliver et Besøg derude sandelig »ej blot til Lyst«, navnlig ikke naar nu Myggeplagen for Alvor begynder. *Apropos* Lyst — kommer Flyvningerne mon med ind under Forlystelsesskatten?

Never mind.

Cozics Flyvemaskine som Vrag. Billedet er taget umiddelbart efter Flyverens livsfarlige Kollision med Barrièren paa Aerodromen. I Hjørnet ses Cozic.

Fra den store Flyvning i Søndags.

Poulain lander paa Flyvepladsen efter Roskildeflyvningen.

F. t. Michelsen.

Med sin raske Roskildeflyvning d. 14. ds. vandt Franskmanden Poulain Københavnerne — og Roskildenserne — Hjærter. Herefter kan han i Popularitet rivalisere med Cozic, som i Løbet af den Tid han opholdt sig i Hovedstaden gjorde sig almindelig affholdt.

Poulains Flyvninger er ubetinget de eleganteste, som endnu er sét herhjemme. Og det af ham selv konstruerede Monoplan bevæger sig med en Hastighed, der langt overgaar Cozics, og som endog har forbløffet de Kendere, der har overværet store Flyvestævner i Udlandet.

Vi er nu efterhaanden kommen ganske godt med herhjemme hvad angaar Flyvning. Aerodromen har budt paa flere virkelig »historiske Øjeblikke.« Og det maa indrømmes, at de ledende Mænd efterhaanden har vist sig lydøre overfor de fleste af Publikums Krav.

Saaledes har man senest bøjet sig for den andetsteds i Bladet berørte Fordring om Musik paa Flyvepladsen. Aerodromen er sikkert allerede blevet en slem Konkurrent til vore andre Friluftsforystelser.

Hosstaaende Billede er et vellignende Fotografi af den dygtige Luftsportsmand Poulain og hans nydelige danskfødte Frue, en Datter af den bekendte Grosserer Kalom.

Hr. og Fru Poulain.

„Erik XIV“ paa Det kgl. Teater.

Frk. G. Houlberg og Hr. Johs. Poulsen i
Strindbergs »Erik XIV«.

Naar et godt Skuespil sættes op i Maj Maaned, plejer Bladene og efter dem Publikum regelmæssigt at beklage »det uheldige Tidspunkt, paa hvilket dette Stykke er kommen frem.«

Er det imidlertid ikke fuldt saa naturligt at ræsonnere som saa — naar Teatrene nu i det hele taget vil spille i Maj: Forsommeren lokker og drager, og med den de sommerlige Forlystelser, Tivoli, Circus, Ildfester, Flyvning og hvad det nu altsammen hedder. Altsaa maa et Teater byde paa noget ekstraordinært for med Held at kunne tage Konkurrencen op!

Skulde det være ud fra Betragtninger af denne Art, at Det kgl. har henlagt to af Sæsonens Ho-

vedbegivenheder til den ellefte Time: Først Forsells Gæstepræden, derefter Premièren paa Aug. Strindbergs »Erik XIV« — hvorpaa jo endda følger endnu en Begivenhed, nemlig den norske Primadonna Fru Ragna Wettergreens Gæstepil.

Som Forsells herlige, højt kultiverede Sangkunst blev et af Sæsonens bedste Operaminder, saaledes er Teatrets Fremførelse af Strindbergs historiske Drama »Erik XIV« blevet vor Nationalscenes værdifuldste kunstneriske Indsats paa Skuespillets Omraade i Aar. Og for den bestandigt sejrende unge Johannes Poulsen blev Udførelsen af den særdeles vanskelige Titelrolle Kunstnerens hidtil største Sukces.

Skønt den dekadente Wasaætling, som Sverrigs mest beske og menneskekloge Digter har skildret, bevæger sig fra sande Paroxysmer af Raseri og Af-sind til ægte Udbrud af fin og stille dybt menneskelig Følsomhed af en sublim

Poesi, lykkedes det Johannes Poulsen at faa Sammenhæng i Figuren og gøre den til det Menneske, som Strindberg har fremmanet af Historiens Folianter.

Ogsaa *Neiiendams* Fremstilling af den magtkære »Pennehelt« *Göran Persson* var en betydende Præstation.

Efter den hjertelige Modtagelse, som det dybt grebne Premièrepublikum gav Strindbergs fængslende Skuespil, tør man forvente, at »Erik XIV« vil formaa at holde sig paa Repertoiret gennem den kommende Sæson.

N. Th.

Fra de engelsk-danske Fodboldkampe.

Kampen mellem A. B., Frem og Middlesbrough F. C.

De himmelske Magter har hidtil — og lad os haabe det vil ské fremdeles — sét med de venligste Øjne ned paa vore gæve Fodboldkæmper, der saa mandelig strider mod »Albions« kække Sønner.

Tusindvis af Mennesker har med hver Fiber og Nerve fulgt og vil fremdeles følge hver Kæmpers mindste Trick, som afgang Nationens Skæbne af hans Snarraadighed og Kraft.

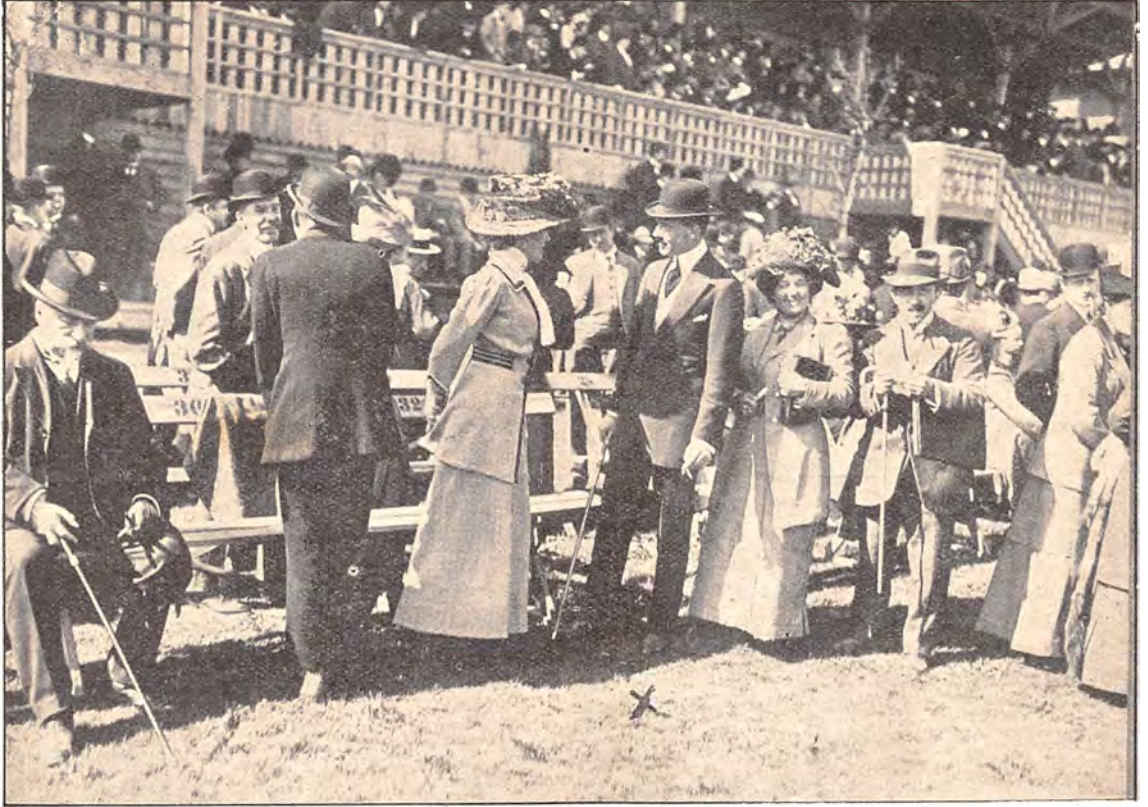
Det er ikke mindst det, der giver disse internationale Stævner deres store Charme. Man være saa blaseret, man være vil, fem Minutter efter Kampens Begyndelse er man revet med, bleven national og fædrelandssindet paa en Hals, rasende, hvis én af vore dummer sig, stolt og selvbevidst, i Fald han udmærker sig, og dog, saa sportsærlige er vi Gud ské Lov, fuldt anerkendende, hvis Fjenden viser sig fremragende.

Som nu med Englænderen Mr. Williamson, der forsvarede Middlesbroughs Maal ude paa A. B's hyggelige Bane med en Virtuositet og Elegance, som med Rette Gang paa Gang aftvang Publikum et højroestet Bifald.

At vore egne bader sig i Popularitetens Straaler, — saa selv en *Reenberg* maa blegne af Misundelse, — og har Kælenavne, hver Tilskuer kan som sin A. b. c., det nævnes kun som en Selvfølge. Fra den sikre, prøvede *Drescher* og den lille levende *Sofus Hansen*, vore to eneste første klasses Maalmænd, vort næsten idéelle Forsvar »*Spiret*« (*Castella*) og »*Niels*«, vor unge Fodboldgud for Tiden — til Broderen *Einer Middelboe*, den lille »*Tist*« (*Poul Nielsen*), der udfylder sin Plads som *Centre-forward* brillant, og »*O. N.*« (*Oscar Nielsen*), der centrer som en Engel, kendes de af alle og følges ud fra Banen af Tusinders beundrende Øjne, medens Drengene er stolte af at faa Lov til at røre ved dem.

Personlig noterer man med Undren, at man ved Kampens Slutning omtrent er lige saa medtaget som de »bolde Riddere« selv, saa stærk er Reaktionen ovenpaa de to Gange tre Kvarters Spænding og Sindsbevægelser.

Johannes Brynjulfson.

Sadelpladsen paa Fodboldbanen. × Prins Aage.

Et Par gamle Ægtefolk i Hovedstaden, N. Nicolajsen og Hustru, har i disse Dage kunnet holde Krondiamantbryllup.

Blikkenslagerforbundets Formand, Hr. Lythjohan, der har indlagt sig en herostratisk Berømmelse under Lock-out-Forhandlingerne.

En dum Dreng.

Fortælling fra det moderne Artistliv. Af Niels Bille. Forfatter til »Linda« m. m.

Det er en virkelig Be-givenhed, som ligger til Grund for denne lille No-velle om en dum og for-elsket Nar. Denne Op-lysning er paa sin Plads, da man ellers kunde fris-tes til at tro om Histo-rien, at den var opdigtet til Benefice for de Læse-re, der ynder stærke Ef-fekter.

Blandt Operetteatrets halvthundrede smaa livsglade Koristinder var *Ethel* en af dem, der bedst havde forstaaet at hævde sig og tiltvinge sig Opmærksomhed hos Eta-blisementets stormægtige *manager* og mer eller mindre indflydelsesrige Funktionærer.

Og det var ikke alene paa Grund af hendes kønne Ansigt, kloge, graablaa Øjne og fuldendte Figur. Nej, først og fremmest var det, fordi man hurtigt opdagede, at hun havde Hold paa sig selv og forfulgte et Maal. Hun var en af de Kvinder, hvis *Vilje* kunde sætte Grænser, naar *Følelserne* var ved at friste hende ud i Letsin-dighed. Hun *vilde* frem, havde absolut ikke i Sinde at slaa sig til Ro med en Koristindes be-skedne Position saavel udad- som indadtil. For hende var Teaterkoret kun et Gennemgangsled, Porten ud til den store Verden og alle dens gyldne Goder.

Paa Teatret var man ingenlunde blind for, at *Ethel* var en lille Pige med Opdrift i sig.

— Hun *vil* noget! yndede *the manager* at ud-tale om hende. En skøn Dag slaar hun igennem og flyver ud af Buret!

— Ja, kunde Overregissøren svare. Hun har Ambitioner. Hun er over Gennemsnittet. Men nederdrægtlig storsnudet.

— Det er den Slags Storsnudethed, jeg godt kan lide! bemærkede Direktøren. Og naar han saa den smaa *Ethel*, havde han altid et venligt Smil og et anerkendende Ord tilovers for hende, medens han ellers i al Almindelighed behand-lete Koret fra oven og ned efter.

Bevares — *Ethel* var aldeles ikke nogen Stiv-stikker. Hun modtog Invitationer ligesom sine Kammerater. Men hun gik aldrig ud med en Herre alene. Der var altid flere unge Piger i Flok, hvor hun var med. Hun kunde drikke sin Whisky og være med til at sidde oppe den halve Nat. Men at komme hende paa nærmere Hold syntes umuligt. Hun var komplet uimod-tagelig for selv de eleganteste unge Levemænds mest smigrende og løfterige Overtalelser. »Den Sort Damer er der nok af!« plejede hun at sva-

re, naar unge Mænd søgte at trænge ind paa hende. Men hun var saa livlig, naturlig og for-nøjelig at være i Selskab med, at det aldrig manglede hende paa Invitationer. Hun klædte sig smart og med udsøgt Smag, men uden over-dreven eller udfordrende Elegance. Man kunde vise sig med hende overalt. Og hendes Rygte var saa udadledigt, at selv de Veninder, der tidligere havde forsøgt at faa hende paa Glatis, endte med at se op til hende og hemmeligt misunde hende.

Stillingen var kort sagt den, at Miss *Ethel* naar som helst kunde vente at opnaa en Debut ved Teatret eller starte et Nummer paa egen Haand. Hun havde en smuk, klar Sangstemme, som hun lod uddanne, skønt hele hendes Gage kun var 25 Dollars om Ugen. Men hun boede hjemme hos sin Moder, der intet højere Ønske havde, end at det skulde gaa den kønne, flinke Datter vel i denne vanskelige Verden. —

*

*

Ved Operetteatret var der en ung Mand, Mr. *Freddy*, som omfattede den blonde Miss *Ethel* med den mest ubegrænsede Beundring og var ganske haabløst forelsket i hende.

— I hele New York findes der ikke en Ko-ristinde, der er saa køn og indtagende som du! havde han betroet hende de Hundrede Gange paa sin ungdommeligt begejstrede Maade.

Og *Ethel* modtog hans uskrømtede og lidt overdrevne Tilbedelse som en skyldig Tribut til den Skønhed og Ynde, som der vel maatte være noget om, siden saa mange hviskede hende smukke Ting og dumme Komplimenter i Ørene derom.

Tilmed kunde hun personligt rigtig godt lide *Freddy*. De havde boet i Hus sammen som smaa. I Overgangsaaarene havde der været lidt Kæresteri imellem dem. Og Forældrene havde spøgende talt om en fremtidig Forbindelse som noget ganske naturligt og for begge Parter glædeligt.

Da saa *Ethels* Fader døde, ret pludseligt, og den unge, friske Pige var gaaet til Scenen for selv at bidrage til sit Underhold, havde *Freddy* sat alt ind paa at kunne følge hende, nærmest fordi han maatte være, hvor hun var, og fordi der foresvævede ham noget om, at det skulde være hans Opgave at værne om hende paa en Bane, der var fuld af Farer og Fristelser for en ung, ufordærvet Pige af hæderlig Familie.

Men skønt *Freddy*, der var en net og velop-dragen ung Fyr, viste sig at have Anlæg baade for Plastik og Sang, varede det ikke længe, før det stod ham klart, at medens Scenen aabnede *Ethel* en Rigdom af uberegnelige Chancer, vilde

han aldrig blive andet end et unævnt Led i et stort Maskineri for til Slut at glide ud i den dybeste Ubemærkethed.

Opgaven maatte derfor, efter hans Skøn, være den at vinde Ethel og faa hende til at knytte sin Skæbne til hans, inden hun endnu var gledet for langt bort fra ham og havde oplevet det kunstneriske Gennembrud, der rimeligvis for stedse vilde adskille hende fra ham.

Hele den første Sæson ved Teatret, der nærmest var en Mellemting mellem en Variété og en Operettescene, havde Ethel kun været glad ved at tale med Freddy, hvem hun betragtede som en forstandig og for hende ganske ufarlig Ven. Men efterhaanden som hun begyndte at gøre sig gældende, medens ingen bekymrede sig om ham, antog hans Holdning overfor hende Former, der til Tider kunde irritere hende og bevirke, at hun fandt »Barndomsvenskabet«, han altid slog paa, lidt besværligt.

Dersom hun havde ladet sig invitere ud en Aften efter Forestillingen, kunde det hælde, at han stod Vagt ved hendes Gadedør, naar hun sent paa Nat kom hjem i en Bil.

En Aften silde havde han ringet hendes Moder op i Telefonen og spurgt, om hun var kommen hjem. Da Svaret lød benægtende, havde han udtalt, at han var saa urolig for hende. Bare der ikke var tilstødt hende noget osv.

Moderen, der kendte Ethel tilstrækkeligt til at vide, at hun aldrig indlod sig paa noget forkært, bemærkede i en lidt stødt Tone, hvad det strængt taget angik ham, om Datteren var kommen hjem eller ej.

Herpaa havde han svaret, at han ikke kunde fordrage den Mand, han vidste hun var i Selskab med. Han vilde ansé det for heldigst, at han begav sig ud for at lede efter hende.

Moderen frabad sig paa det bestemteste, at han iværksatte dette Forehavende.

Paa Teatret overøste han Ethel med Opmærksomheder, som han aldeles ikke havde Raad til, og som den unge Pige Gang efter Gang trykkede sig ved at modtage.

Kosibare Blomster, udsøgte Chokolader og Konfekt, Handsker o. s. v. Venskabet fra før var slaaet over i et forceret Kurmageri. Og skønt Ethel mer end én Gang forsøgte at tale ham til Fornuft, blev Freddy's Adfærd stadig mere desperat og uberegnelig.

Hans ulykkelige Sindstilstand undlod ikke at præge hans Ydre. Han blev bleg og hulkindet og blaa under Øjnene. Hans Kammerater fortalte om ham, at han i dagevis ikke tog Føde til sig blot for at kunne købe Foræringer til Ethel. Naar somhelst, det lod sig gøre, passede han hende op. Var de paa Scenen sammen, veg hans Øjne ikke fra hende. Ofte jog han hende en dødelig Skræk i Livet ved at staa paa Lur i den halvmørke Gang udenfor hendes Gar-

derobe og pludselig træde frem for at spærre hende Vejen, naar hun var færdig med sin Omklædning og vilde forlade Teatret.

En Aften, da hun modvilligt havde tilladt ham at følge hende hjem, spurgte han hende.

— Kender du Anatole Frances »Komedianten«?

— Nej, Freddy, du véd, jeg har saa daarligt Tid til at læse.

— Jeg har den her! havde han svaret, idet han stak hende en Bog under Armen. Læs den, og mærk dig vel, at dersom du tvinger mig til det yderste, skal det gaa dig som den Kvinde dér i Bogen. Aldrig skal du faa en rolig Time. Min Død kommer over dit Hoved.

Der havde over hans Optræden været noget sygeligt-eksalteret, der indjog den sundt-tænkende unge Pige Angst, mere for ham end for hende selv.

Og da han nogle Aftener senere direkte friede til hende, søgte hun paa en saa skaansom Maade som muligt at forklare ham, at hun ikke elskede ham, ialfald ikke nu, og at han ikke kunde byde hende, hvad hun krævede af Livet. Hun havde sine Maal, som hun arbejdede haardt for at naa. Han skulde gøre som hun: Arbejde, skabe sig en virkelig Stilling og i Bestræbelserne herfor drukne en urimelig Lidenskab, der var ved at tage Magten fra ham. Hun vilde betragte ham som en god Ven. Senere engang kunde de saa tales ved.

* * *

Dagen efter denne Samtale var Freddy's Væsen som forvandlet. Han viste Munterhed og spøgede kaadt med Ethel og Kammeraterne i Mellemakterne under den store Generalprøve, som hensatte hele Teatret i en vis Spænding.

Man havde saalænge hvisket om Freddy's ulykkelige Tilbøjelighed for sin Barndomsvende, at hans pludselige Omslag virkede som en Lettelse paa alle, med hvem han denne Dag kom i Berøring.

Ingen var gladere end Ethel, der endelig syntes at spore et Resultat af alle de Foredrag, hun havde holdt for den trættende Tilbeder. I en Pause drak de en Whisky sammen nede ved den lille American-Bar under Scenen.

Da det elektriske Ringeapparat forkyndte, at de atter skulde ind, holdt Freddy hende et Øjeblik tilbage. Det var paa Trappen, som førte til Scenerummet. Par efter Par fløj forbi. Der herskede Spænding og Travlhed over alt.

— Jeg har noget til dig, Ethel! sagde Freddy og holdt begge Hænder om paa Ryggen. Sig nu højre eller venstre!

Ethel, der var i straalende Humør og under Indtryk af hele det Liv, der i Dag satte Fart i alt og alle, svarede hastigt og i et Smil:

—Højre!

EN DUM DRENG

Hvor ofte havde han ikke paa denne Maade foræret hende Chokolade og andet Slikkeri.

I samme Øjeblik, hun havde svaret, stivnede Smilet paa Freddys Læber. Uden et Øjebliks Betænkning førte han den højre Haand mod sine Læber og tømte i Løbet af faa Sekunder Indholdet af en lille Flaske, der næsten i samme Nu faldt ham ud af Haanden og trillede fra Trappetrin til Trappetrin.

Ethel udstødte et Skrig, da hun saa Freddy vakle og gribe frem for sig. Hans Ansigt fortrak sig paa det frygteligste. Men hans bristende Blik holdt hende fast lige til det Moment, da han styrtede næsegrus ned for hendes Fødder.

I et Øjeblik var alt vild Forvirring og Tumult.

Hurtigt dannede der sig som en Strømhvirvel omkring de to Personer i Hverdagstragedien, udspillet dér paa Trappen midt under Generalprøven paa den nye Kysse-Operette, der om Aftenen skulde faa Tusinder til at glemme Livets Alvor og Strid.

Man raable paa Lægen.

Og medens et Par unge Mænd søgte at rejse Freddy op, var Ethel en Afmagt nær.

Oppe paa Scenen anede man endnu ikke, at der var hændet noget alvorligt.

Regissørklokken kimede blot vedholdende og utaalmodigt og skar hjerteløst i Ørene paa dem, der ikke kunde frigøre sig for det alvorsfulde og manende Indtryk, det gør pludseligt at staa Ansigt til Ansigt med Døden — midt i Livets jagende og travle Færd.

Ethel saa som gennem en Taage Teaterlægen staa bøjet over Freddys Legeme for efter en hurtig Undersøgelse at rejse sig, hovedrystende.

Saa kom selve Direktøren ilende ned ad Trappen. De vrede Rynker over hans Pande glattedes, da han i et hastigt Overblik havde forstaaet, hvad der havde foraarsaget den pludselige og uvante Standsning i Prøvens punkt-lige Gang.

Han saa en kort Stund paa Freddy, hvis vidt-opspilede Øjne Lægen forgæves havde søgt at trykke til. Saa gik han over til Ethel og tog hende lempeligt under Armen.

— Den dumme Dreng! sagde han blot, idet han ledsagede hende op ad Trappen, til Garderoben.

Fra Traverbanen.

Under Travløbene i Søndags. Opløbet i 3. Løb.

Fot. Michelsen.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Julian er bekendt for sin Evne til at overtale,« sagde Horace smilende. »Hvis han talte med dig, Grace, vilde han nok faa dig til at bestemme Dagen. Hvad om jeg bad Julian om at tale min Sag!«

Det var i en spøgende Tone, han sagde dette, men i sin urolige Sindstilstand optog Mercy det som fuldt Alvor. Med en Følelse af ubeskrivelig Rædsel tænkte hun: »Han gør det, hvis jeg ikke forhindrer ham deri.« Nu havde hun kun én Udvej tilbage, nemlig at tilstaa ham, hvad han ønskede, før hans Ven indfandt sig.

Hun lagde sin Haand paa hans Skulder, og med et paataget Koketteri, der var pinligt at se, søgte hun at skjule den frygtelige Ængstelse, der fortærede hende.

»Tal dog ikke saa taabeligt,« sagde hun muntert. »Hvad var det, vi nylig talte om — før vi begyndte at tale om Mr. Julian Gray?«

»Vi undrede os over, hvor Lady Janet blev af,« svarede Horace.

Hun slog ham utaalmodigt paa Skulderen, idet hun sagde:

»Nej, nej! Det var noget, du sagde tidligere.« Hendes Blik udfyldte, hvad hendes Ord lod være usagt.

Horace slog Armen om hendes Liv og hviskede:

»Jeg sagde, at jeg elskede dig.«

»Ikke andet?«

»Er du ked af at høre det?«

Med et henrivende Smil sagde hun:

»Er det dig virkelig saa magtpaaliggende med — —«

Hun standsede og saa til den anden Side.

»Med vort Bryllup?«

»Ja.«

»Det er mit Livs kæreste Ønske.«

»Virkelig?«

»Ja, det er det.«

Der indtraadte en Pavse. Mercys Fingre legede nervøst med Nipssagerne ved hans Urkæde.

Med hele Opmærksomheden rettet paa Urkæden sagde Mercy endelig sagte:

»Naar ønsker du, det skal holdes?«

Hun havde aldrig talt, som hun nu talte. Horace var næsten bange for at tro paa sin egen Lykke.

»Aah, Grace,« udbrød han, »du driver vel ikke Gæk med mig?«

»Hvorfor tror du det?«

»Før vilde du jo ikke en Gang tillade mig at tale om vort Bryllup.«

»Bryd dig ikke om, hvad jeg gjorde før,« svarede hun trodsig. »Man siger jo, at Kvinden er lunefuld. Det er en af Kønnets Fejl.«

»Saa være Himlen lovet for Kønnets Fejl,« udbrød Horace med from Oprigtighed. »Overlader du det virkelig til mig at afgøre Sagen?«

»Ja, naar du endelig vil.«

Horace tænkte sig om et Øjeblik — det gjaldt nu om, hvad Loven om Ægteskaber sagde.

Endelig udbrød han:

»Vi kan faa Tilladelse til at gifte os om fjorten Dage. Vi vil altsaa sætte i Dag om fjorten Dage.«

Hun hævede Haanden for at protestere.

»Hvorfor ikke?« sagde han. »Vi har jo ingen Forberedelser at træffe. Da vi blev forlovede, sagde du jo selv, at vi skulde holde Bryllup hjemme.«

Mercy var nødt til at indrømme, at hun virkelig havde sagt dette.

»Vi kunde godt holde Bryllup med det samme, hvis Loven tillod det,« vedblev han. »Skal det saa være om fjorten Dage? Sig ja!«

Han drog hende tættere ind til sig. Der opstod en lille Pavse. Koketteriets Maske — som hun havde baaret slet nok lige fra Begyndelsen — faldt af hende. Hendes sorgfulde, graa Øjne hvilede med et medlidende Blik paa hans Ansigt.

»Se nu ikke saa alvorlig ud,« sagde han ømt. »Blot et eneste lille Ord, Grace! Blot et Ja!«

Hun sukkede og udtalte Ordet.

Han kyssede hende lidenskabelig, og det var kun med Anstrengelse, hun kunde fri sig fra hans Omfavnelse.

»Forlad mig nu,« sagde hun svagt. »Lad mig være alene.«

Horace rejste sig.

»Jeg vil opsøge Lady Janet,« sagde han. »Jeg længes efter at vise den kære, gamle Dame, at jeg har genvundet mit gode Humør, og at sige hende, hvorledes det er gaaet til.«

Han gik hen imod Biblioteksdøren, men vendte sig atter om, idet han sagde:

»Du bliver vel her?«

»Ja,« svarede Mercy.

Han forlod nu Værelset.

Hendes Hænder sank ned i Skødet, hendes Hoved sank mat tilbage paa Sofapuden. Hun var som bedøvet og vidste ikke ret, om hun vaagede eller drømte. Havde hun virkelig udtalt det Ord, hvorved hun forpligtede sig til at ægte Horace Holmcraft om fjorten Dage! Der kunde indtræffe noget i Mellemtiden, som kunde

forhindre det; hun kunde endnu i de fjorten Dage komme ud af den forfærdelige Stilling, hvori hun befandt sig. I ethvert Tilfælde havde hun, komme hvad der komme vilde, valgt den Udvej, der burde foretrækkes fremfor en Samtale under fire Øjne med Julian Gray. Hun fo'r pludselig op fra sin hvilende Stilling, da Tanken om denne Samtale atter bemægtigede sig hende. I sin ophidsede Sindsstemning tænkte hun sig, at Julian Gray i dette Øjeblik var til Stede i Værelset og talte til hende, som Horace havde foreslaaet. Hun saa ham sidde tæt ved sig — denne Mand, som havde rystet hende lige ind i Sjælen, da han stod paa Prædikestolen, og da hun uset lyttede til hans Ord fra den anden Ende af Kapellet —, hun saa ham tæt ved, medens han med et forskende Blik saa hende ind i Ansigtet og læste hendes vanærende Hemmelighed i hendes Øjne, hørte den i hendes Stemme, følte den i hendes skælvende Hænder og tvang den ud af hende Ord for Ord, indtil hun sønderknust faldt ned for hans Fødder og tilstod sit Bedrageri.

Hendes Hoved sank atter ned paa Puderne, og hun skjulte sit Ansigt, forfærdet over den Scene, som hendes ophidsede Fantasi havde fremmanet. Kunde hun endog nu, da hun havde gjort denne frygtede Samtale unødvendig, være sikker paa ikke at forraade sig for ham. Hun kunde ikke være sikker paa det. Der var noget i hende, som gyste og rystede ved den blotte Tanke om, at hun skulde være sammen med ham i det samme Værelse. Hun følte det, hun vidste det: hendes brødefulde Samvittighed erkendte og frygtede sin Herre i Julian Gray.

Der forløb nogle Minutter. Hendes voldsomme sjælelige Bevægelse begyndte at indvirke fysisk paa hendes Legeme.

Hun begyndte at græde sagte uden selv at vide hvorfor. Det var, som om der tyngede en Vægt paa hendes Hoved, og hun følte sig mat i alle Lemmerne. Hun sank længere ned paa Puderne — hendes Øjne lukkede sig —, den ensformige Tikken fra Uret paa Kaminen lød svagere og svagere for hendes Øre, og et Øjeblik efter sov hun ind.

OTTENDE KAPITEL.

Manden viser sig.

Efter at have hvilet en Stund blev Mercy vækket ved, at en Glasdør i den anden Ende af Drivhuset blev lukket. Denne Dør, der førte ud til Haven, blev kun benyttet af Husets Beboere eller af gamle Venner, der havde Privilegium paa at komme ind i Biblioteket ad denne Vej.

Mercy rejste sig lidt op og lyttede i den Tanke, at det var Horace eller Lady Janet, der kom tilbage.

Hun hørte en af Tjernerne tale og faa Svar af en Stemme, som straks fik hende til at ryste over hele Kroppen.

Hun fo'r op og lyttede igen i aandeløs Rædsel. Jo, det var ikke til at tage fejl af. Det var den samme uforglemmelige Stemme, som hun havde hørt i Magdalenestiftelsens Kapel. Den Fremmede, som var kommen ind gennem Glasdøren var — Julian Gray.

Hans hurtige Trin nærmede sig mere og mere Spisestuen. Hun forsøgte at tage sig sammen og ilede hen imod Biblioteksdøren, men hendes Hænder rystede, saa at hun ikke kunde faa den aabnet. Det var netop lykkedes hende, da hun igen hørte ham — dennegang talende til hende.

»Jeg beder Dem, gaa ikke Deres Vej,« sagde han. »De behøver ikke at være bange for mig. Jeg er kun Lady Janets Neveu — Julian Gray.«

Betagen af hans Stemme vendte hun sig langsomt om og betragtede ham i Tavshed.

Han stod med Hatten i Haanden i Døren til Drivhuset; han var klædt i Sort og bar hvidt Halstørklæde — men det var øjensynligt, at han omhyggelig undgik alt særligt præsteligt i sin Klædedragt.

Trods sin endnu unge Alder havde Sorgen allerede sat sit Mærke paa hans Ansigt, og hans Haar var paafaldende tyndt over Panden. Han var af Middelhøjde og havde en bleg Ansigtssfarve. Ved den nederste Del af hans skægløse Ansigt var der ikke noget mærkeligt, og en almindelig Iagttagere vilde næppe have lagt Mærke til ham — om det ikke var for hans Øjnes Skyld. Disse beherskede hans Ansigt fuldstændigt og gav det en uimodstaaelig Tiltrækning. Alene de usædvanlig store Øjenhuler formaaede at give hans Hoved en vis Højhed, som dette, der var bredt og kraftig formet, ikke selv besad. Hvad selve Øjnene angik, da trodsede deres milde, lysende Glans enhver Beskrivelse. Det var ikke muligt for to Personer at blive enige om deres Farve; snart sagde man, at de var mørkegraa, snart at de var sorte. Malere havde forsøgt at gengive dem, men de havde atter opgivet Forsøget i Fortvivlelse over ikke at kunne gribe et bestemt Udtryk. Det var Øjne, der i det ene Øjeblik kunde bedaare Tilskueren, i det næste forfærde ham, Øjne, der efter Behag kunde faa Folk til at le eller græde. I Virksomhed og i Hvile var de lige uimodstaaelige. Da de først opdagede Mercy, idet hun ilede til Døren, lyste de med et Barns Glæde. Da hun vendte sig om imod ham, antog de straks et andet Udtryk — et Udtryk af Interesse og Beundring, som allerede det første Syn af hende havde vakt hos ham. Hans Tone og Væsen forandrede paa samme Tid.

»Vil De ikke bevise mig den Tjeneste atter at indtage Deres Plads,« sagde han, »og vil De

tilgive mig, at jeg mod min Vilje har forstyrret paa at tro, at denne bekendte Taler var Præst. Dem?»

Han tav og ventede paa Svar, før han gik længere ind i Værelset. Hun havde netop Selvbeherskelse nok til at bøje Hovedet bekræftende og derpaa atter tage Plads i Sofaen. Nu var det umuligt at forlade ham. Efter at have betragtet hende et Øjeblik traadte han nærmere uden dog at tale til hende igen. Hun forbavsende ham i lige saa høj Grad, som hun interesserede ham.

»Det er ikke nogen almindelig Sorg, der præger denne unge Kvindes Ansigt,« tænkte han ved sig selv. »Det er ikke noget almindeligt Hjerte, som banker i hendes Bryst. Hvem kan hun være?«

Mercy samlede alt sit Mod, og med en Kraftanstrengelse sagde hun:

»Lady Janet er vistnok i Biblioteket. Nu skal jeg sige til hende, at De er kommen.«

»Nej, De maa endelig ikke forstyrre Lady Janet, og De maa heller ikke gøre Dem selv nogen Ulejlighed,« sagde han og nærmede sig det dækkede Frokostbord for derved paa en fintfølelse Maade at give hende Tid til at samle sig. Han tog Vinflaskerne og heldte det, Horace havde levnet, op i et Glas, idet han smilende sagde:

»Min Tantes Rødvin kommer for Øjeblikket til at repræsentere min Tantes Person. Jeg har gaaet en lang Vej, og jeg tør nok hjælpe mig selv til Rette her i Huset uden Opfordring. Maa jeg ikke byde Dem noget?«

Mercy takkede. Hun vilde intet have, men sad og undrede sig over hans lette Væsen og den Maade, han havde at tale paa.

Han tømte sit Glas med en Mine, der viste, at han forstod og glædede sig over et godt Glas Vin.

»Min Tantes Rødvin er min Tante værdig,« sagde han med komisk Alvor, idet han satte Glasset fra sig. »De er begge naturlige Frembringelser af Naturen.«

Han satte sig ved Bordet og undersøgte kritisk de forskellige Retter. En af dem tiltrak sig særlig hans Opmærksomhed.

»Hvad ser jeg, fransk Postej!« vedblev han. »Det vilde dog være i høj Grad upassende at lade den franske Vin vederfares Retfærdighed uden ogsaa at smage paa Postejen.«

Han tog en Kniv og Gaffel og gav sig, med samme Velbehag, hvormed han havde smagt paa Vinen, i Lag med Postejen.

»I Sandhed, Nationen værdig!« udbrod han begejstret. »Vive la France!«

Mercy stirrede forbavset paa ham. Han svarede saa lidt til det Billede, hun havde dannet sig af ham i Hverdagslivet. Tog man hans hvide Halstørklæde bort, vilde ingen have faldet

Han tog endnu en Portion Postej og henvendte samtidig Ordet mere direkte til Mercy, idet han snart spiste og snart talte saa ligefrem og muntert, som om de havde kendt hinanden i mange Aar.

»Jeg kom hertil gennem Kensington Haven,« sagde han. »I den sidste Tid har jeg opholdt mig i et fladt, hæsligt Landdistrikt, saa De kan tro, de elegante Haveanlæg forekom mig som en behagelig Modsætning hertil. Damerne i deres rige Vinterdragter, de nydelige Barnepiger, de søde Børn, den i stadig Bevægelse værende Vrimmel af Skøjteløbere paa Round Pound, alt dette var saa oplivende at se efter alt, hvad jeg nu havde været vant til, at jeg virkelig greb mig selv i at fløjte, medens jeg passerede dette herlige Sceneri. I min Tid gav Drengene sig altid til at fløjte, naar de var i godt Humør, og jeg er endnu ikke kommen ud over denne Vane. Men hvem tror De, jeg mødte midt under denne Fløjtekoncert?«

Mercy bad ham, saa godt som hun i sin Forvirring formaaede det, at undskylde, at hun ikke kunde gætte det. Hun havde aldrig før talt saa forvirret og dumt til noget Menneske som nu til Julian Gray. (Fortsættes).

*Børnehjølpsdagens Mænd,
Kmh. Krieger og Overlærer Bindesløv,
Komitéens Formand og Næstformand.*

Børnehjælpsdagens Platter.

I Anledning af Børnehjælpsdagen er der fremstillet to Platter, henholdsvis af Porcellæn og Fajance, der hver for sig vil være en smuk Erindring om Dagen.

„Damernes Advokat“ paa Dagmarteatret.

Fru Winding. Hr Bjørn Bjørnson. Hr. Cajus Bruun.

Dagmarteatret har ikke uden Held søgt at tage Kampen med det lette flagrende Sommerforlystelseliv op ved at spille en kvik, fransk Farce, »Damernes Advokat«, i hvis Titelrolle Bjørn Bjørnson brillerer overlegent.

HVER 8 DAG

Nr. 35.

28. Maj 1911

17. Aarg.

Skuespiller *Carl Alstrup*.

Fot. Barby.

Hos Carl Alstrup.

Den populære Komiker udtaler sig spøgefuldt til »Hver 8. Dag«.

Alstrup synger Visen »Hvordan man fanger Aal«

Den 1. Juni er der Premiere i Tivoli paa „Sommerrejsen“, som i Aar skyldes de to glimrende Viseforfattere Carl Arctander og Johannes Dam, bistaaet af Charles Kjerulf.

„Sommerrejsen“ har allerede vundet det, man i det juridiske Sprog kalder *Hævd* i Københavnerens Bevidsthed. Tidligere stod Sommerrevuen paa Morskabsteatret uden nogen jævnbyrdig Konkurrence. Nu har den hvert Aar en værdig Pendant i „Sommerrejsen“, der, siden *Emil Wulff* indførte denne Genre i Tivolis Teatersal, er blevet en Institution af ikke ringe Betydning for det gamle Etablissement. De muntre „Sommerrejsere“ har givet Tivoli lidt af den moderne Fornøjelse, der paa et givet Tidspunkt tiltrængtes. Og i den originale Komiker *Carl Alstrup* var Direktør Wulff saa heldig at have den eneste Mand, der kunde taale

Sammenligning med Danmarks egen *Frederik Jensen*, om hvem der iøvrigt ikke skal tales i denne Artikel.

Den gemytlige Carl Alstrup, en Yngling paa 34 og vel ved Magt, har modtaget „Hver 8. Dag“'s Interviewer i sin 5 Værelser Lejlighed med Balkon og Bankealtan paa den forholdsvis idylliske Bülowsvej, lige ved Siden af Landbohøjskolen.

— Mit Ægteskab er barnløst, udtaler Alstrup, hvis Morgenstemme — Klokken er 11 — beklageligvis er noget „belagt“. Derimod har jeg to Hunde og en Kat, sorte Mis.

Alstrup fører mig ind i sit Arbejdsværelse. Husdyrene slutter sig straks til ham. Men Husets Herre tager dem denne Fortrolighed højst unaadigt op.

„Ka' du komme ud!“ siger han til en fed og noget astmatisk Vovse. „Det er ikke dig, der skal interviewes.“

Og saa begynder vi at passiare.

„Ser De, højstærede, jeg har lige været i Christiania, og det er derfor, jeg er hæs. Jeg har optraadt som Varietéartist. Blandt Programmets øvrige Attraktioner nævner jeg en musikalsk Hest. Det var paa det saakaldte Tivoli, et Etablissement af Størrelse som vores Gaard hernede. Jeg sang Viser — paa et aabent Teater, hvor forresten ogsaa Kammersanger *Simonsen* en Gang har sunget. Jeg siger det ikke for at prale. Nu tør jeg ikke paastaa, at Tivoli og dets Gøglere regnes for noget videre i Christiania. Og det virkelig fine Publikum saa jeg ikke meget til. Men jeg betragtede nærmest mit Gæstespil som en Ferie inden „Sommerrejsen“ i vores eget Tivoli.“

„Er det sandt, at De tror om Dem selv, De egentlig burde spille tragiske Roller?“

„Næh, det er det ikke. Men derimod er det sandt, at jeg *har* spillet mange store tragiske og alvorlige Roller i Skuespil som „Monna Vanna“, „Kabale og Kærlighed“, „Væverne“ etc. Og jeg nærer ingen Tvivl om, at jeg derigennem har faaet et solidt Rygstød.“

Medens jeg var ved *Albert Helsingreens* Selskab, hændte det en Aften, at *Oddgeir Stephensen* var paa Komædie og saa mig. Efter Forestillingen sagde han til mig som sin Opfattelse:

„De skal være Bonvivant!“

„Maa jeg være fri for Fornærmelser.“

svarede jeg. Den Gang *vilde* jeg spille i det alvorlige Rollefag. Nu føler jeg, at der er saa mange Skuespillere, som kan spille Tragedie bedre end jeg. Og derfor er det ingen Nytte til, at jeg befatter mig dermed. Paa mit *eget* lille Felt er der derimod ikke saa mange, som kan gøre mig Rangen stridig . . . i al Beskedenhed sagt. Jeg tror godt, jeg kunde spille en brutal Karl, en rent ud skrækkelig Bandit. Men her i København vilde Publikum jo revne af Grin, hvis jeg gjorde det.”

„Hvordan gik det i det hele taget til, at De kom til Teatret?”

„Det skal jeg sige Dem. Ser De, min Far var „Holmens Mand” og stillede Kulisser op paa Dagmartheatret. Det var et Slags Privilegium, disse Holmensfolk havde, at arbejde som Maskinmænd rundt ved Teatrene. Allerede som 5aarig Knøs kom jeg første Gang paa Brædderne. Det var i „Bryllupet paa Ulfbjerg”, hvor jeg medvirkede som en Nar. Siden var jeg en Tid paa Bladet „København” i dets fine, litterære Periode.”

„Skrev De i Bladet?”

„Naah, *skrev* . . . med Skam at melde klippede jeg humoristiske Fortællinger ud af gamle „Aftenposter”, lavede dem lidt om og fik dem optaget.

Imidlertid — jeg kom paa et Kontor, og naar jeg mødtes med de andre Kontorlæringer paa Posthuset, drøftede vi de dramatiske Fænomener og lagde Raad op. Det endte med, at vi fik stiftet en Slags Forening, der gav Forestillinger i Kalkeballen, det gamle Danselokale, som nu er jævnet med Jorden. Her medvirkede bl. a. *Holger Madsen*, nu ved Casino. Jeg var Direktør og ledede det hele. Vi spillede et udmærket russisk Stykke, der hed „Brændende Breve”. Jeg skulde forestille en russisk Søofficer. Da jeg ikke kunde faa mit Skæg til at hænge fast, malede jeg Barter paa Kinderne — med det Resultat, at en af mine Venner siden spurgte, hvorfor jeg havde været saa snavset i Ansigtet.

I Dramaet forekom der iøvrigt en Kamin, som jeg selv havde lavet. Bag et rødt Stykke Papir var der stillet en Petroleumslampe. Og den Mand, der stod posteret bag Kaminen, opfattede det saa bogstaveligt, at Brevene skulde brændes, at han antændte dem over Lampen. Og saa endte det med, at hele min smukke Kamin gik op i Luer. — Den Gang var jeg 16 Aar gammel.

Tre Aar efter debuterede jeg hos *Albert Helsingreen* i Christiania paa det samme Teater, hvor jeg lige har optraadt. Blandt

de Erfaringer, jeg gjorde i min Provsperiode, nævner jeg den, at *Elskere* har jeg aldrig kunnet spille . . . paa Scenen. Og derfor kan jeg heller ikke sige, jeg blev begejstret for den Rolle i „Det grønne Haab”, med hvilken jeg for 7 Aar siden introducerede mig hos Københavnerne paa Frederiksberg Teater. Men Drachmann var mærkværdig nok meget godt tilfreds med mig. „Vi to forstaar hinanden!” sagde han. Enten har det været Ironi, eller ogsaa har han ikke haft megen Forstand paa Komædie.”

„Hvorledes kom De ind paa at spille komiske Roller?”

„Jo . . . nu skal De høre. Se, om Sommeren havde jeg ofte spillet Sommerkomædie. Det syntes jeg var Sjov. Og jeg lavede mange utrolige Løjer, som intet havde med Komædie eller Viseforedrag at gøre. Jeg kunde finde paa saadanne Ting som at staa paa Hovedet i en Sofa, mens jeg sang. Eller pludselig traadte jeg ud paa Flygelet. Alt dette ser jeg helst bort fra. Men hos Helsingreen spillede jeg Musiker *Rasmusen* i Bergstrøms „Møntergade 39”. Og det

Alstrup kopierer *Neiiendam* i *Hamlet*. Denne udmærkede Parodi var Skuespillerens egen *Idé*.

var min første komiske Rolle. Et Held, at jeg fik den!”

„Lad os tale lidt om, hvad De har spillet paa Frederiksberg Teater.”

„Ja, dér maa jeg sige, at mit skønneste Minde ude fra den Scene, som jeg nu har forladt, er trods alt „Det grønne Haab”, ikke mindst paa Grund af Charles Kjerulfs Musik, der burde være langt mere populær, end den er. Af mine andre Roller vil jeg særligt nævne den i Rosenbergs „Hyggeligheden” — et udmærket Stykke, rigtig Komædie —, Floridor-Celestin og den unge Adelsmand i „De gæve Riddere”. Det var en glimrende Rolle — og et brillant Stykke. Paa *det* indspillede Wulff 47,000 Kr. Og det vil sige noget for en Scene som Frederiksberg Teater med *det* Opland: Paa den ene Side Kirkegaarden; de døde gaar jo ikke paa Komædie, vel? Ligeoverfor: Sommerlyst, Alléenberg, Karusseller etc. Og *de gamle*, der bor paa Frederiksberg, Pastor emeritus’erne og Embedsmændene, de gaar ikke i Frederiksberg Teater; de gaar i Det kgl.

Hvad skal jeg mere fortælle Dem? At

jeg holder mest af at spille sammen med *Jutta Lund*, og at jeg betragter *Olaf Poulsen* som den største Skuespiller af alle, jeg har set. Jeg gi’r altid Skuespillerne Karakter. Og 6 er som bekendt det højeste. Men Olaf har 8. Endvidere kan jeg meddele Dem, at jeg ikke improviserer fuldt saa meget paa Scenen, som jeg faar Skyld for. Naar jeg siger noget morsomt, er Publikum ofte tilbøjelig til at tro, at det er noget, jeg selv laver. Hvilket er Synd for Forfatteren. Jeg er efterhaanden naaet til den Overbevisning, at man skal lære sine Roller slavisk, saadan rigtig med Læsning og under Hovedpuden om Natten.”

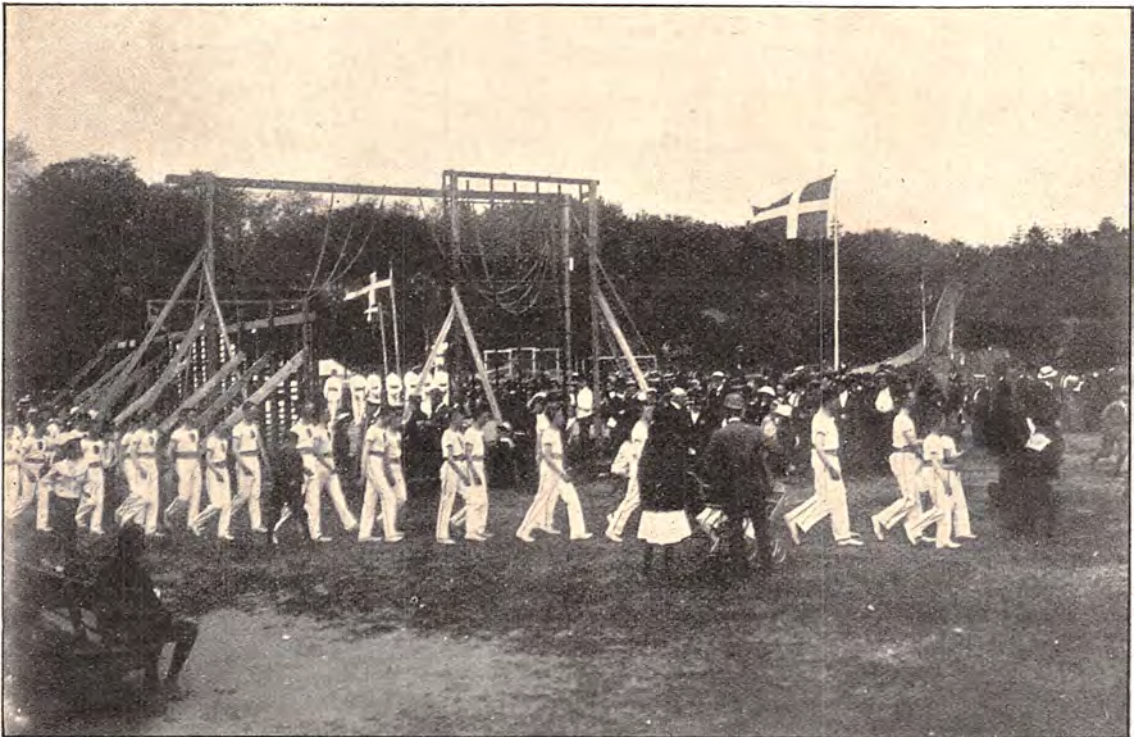
„Glæder De Dem til at rykke ind paa Centralteatret?”

„Hertil vil jeg kun svare, at det kommer jo ganske an paa, hvordan det *bli’r*. Hvis Folk f. Eks. ikke kan høre, hvad jeg gaar og siger, naar jeg smaasnakker i Farcerne, saa er jeg værdiløs for det Teater.

Men hør, Klokken er 12, og jeg skulde være til Prøve Kl. 12 i Tivoli. Skal vi følges derind ad?”

Niels Th. Thomsen.

Fra det store Gymnastik- og Idrætsstævne i Aalborg.

Vejle Almueskoles Hold paa Vej til Tribunen.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

Han skød sin Tallerken fra sig og vedblev lidt efter i en alvorlig Tone:

»Jeg forstaaer ikke, hvorfor vi absolut behøver at skille os ud fra alle andre, som om vi tilhørte en Kaste for os selv, og hvorfor det skal være os forbudt at gøre Ting, som dog for andre Menneskers Vedkommende regnes for ganske uskyldige. Vore Forbilleder fra Oldtiden giver os ikke noget saadant Eksempel; de var bedre og klogere end vi. Jeg tør sige, at en af de værste Hindringer for os i at gøre godt mod vore Medmennesker ligger i det paatagne præstelige Væsen og den præstelige Stemme. Hvad mig angaar, bryder jeg mig ikke om at blive anset for mere hellig eller ærværdig end enhver anden Kristen, som udøver det gode, han kan.«

Han kastede et straalende Blik paa Mercy, der blot stirrede forbavset paa ham.

I samme spøgende Tone som før spurgte han derpaa:

»Er De radikal? Det er jeg.«

Mercy gjorde sig forgæves Umage for at forstaa ham. Kunde dette virkelig være den Prædikant, som havde henrevet og lutret hende ved sine Ord? Var dette den Mand, hvis Prædiken havde bragt Taarer i Øjnene paa Kvinder, som hun vidste var forhærdede i Synd og Fordærvelse. Ja, de Øjne, som nu muntert betragtede hende, var de samme skønne Øjne, som en Gang havde set hende ind i Sjælen. Den Stemme, som just havde henvendt en spøgende Bemærkning til hende, var den samme dybe og melodiske Stemme, som en Gang var trængt hende lige ind i Hjertet. Paa Prædikestolen var han som en Barmhjertighedens Engel; udenfor den som en løssluppen Skoledreng.

»Lad mig ikke forskrække Dem,« sagde han godmodigt, da han saa hendes Forvirring. »Den offentlige Mening har givet mig værre Navne end »den radikale«. Som jeg sagde Dem, har jeg tilbragt den sidste Tid i et øde Landdistrikt. Min Opgave var dér at vikariere for Stedets Sognepræst, som havde Ferie. Og hvorledes tror De, det Eksperiment endte. Jo, det skal jeg sige Dem. Jeg blev beskyldt for at være radikal, for at være en Oprørsstifter. Kort sagt. Sognepræsten blev kaldt hjem hurtigst muligt, og jeg har nu den Ære at tale med Dem i Egen-skåb af en banlyst Mand, der har gjort et hæderligt Nabolag det for broget til, at det kunde beholde ham.«

Efter denne aabenhjertige Tilstaaelse rejste han sig fra Frokostbordet og satte sig paa en Stol ved Siden af Mercy.

»De er vel nysgerrig,« vedblev han, »efter at vide, hvori min Forbrydelse bestod. Har De Forstand paa politisk Økonomi og Lovene for Tilbud og Efterspørgsel?«

Mercy tilstod, at hun ikke havde Forstand derpaa.

»Jeg heller ikke — i et kristent Land,« vedblev han. »Deri bestod min Forbrydelse; og nu skal De i faa Ord høre min Bekendelse, saaledes som jeg ogsaa vil meddele min Tante den.«

Han holdt inde et Øjeblik. Idet Mercy saa sky hen til ham, opdagede hun et nyt Udtryk i hans Øjne — et Udtryk, der mere end noget andet fremkaldte hos hende Erindringen om deres første Møde.

»Jeg havde ingen Anelse om,« vedblev han, »hvilket Liv en Landarbejder i Virkeligheden fører i visse Egne af England, før jeg indtog Sognepræstens Plads. Aldrig før har jeg set en saadan Elendighed, som jeg saa i Hytterne dér. Aldrig før har jeg set en saa ædel Taalmodighed under Lidelser, som jeg blev Vidne til hos Folkene her. Martyrerne i gamle Dage kunde lide og dø. Jeg spurgte ofte mig selv, om de mon ogsaa havde kunnet lide og leve som de Martyrer, jeg saa rundt om mig — leve Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar paa Hungersnødens Rand, leve for at se deres stakkels Børn vokse op omkring dem for at arbejde og lide Nød, naar Turen kom til dem; leve med Fattiggaarden for Øje som det endelige Maal, naar Sult og Slid havde gjort deres Virkning. Blev Guds skønne Jord skabt til at rumme en saadan Elendighed? Jeg kan ikke tro det; jeg kan næppe selv nu tale derom uden at faa Taarer i Øjnene.«

Hans Hoved sank ned paa hans Bryst. Han tav et Øjeblik for at blive Herre over sin Bevægelse, før han atter begyndte at tale. Nu endelig kendte hun ham helt igen. Nu først var han helt den Mand, som hun havde ventet at se. Uden at tænke derover sad hun og hørte paa ham med Blikket fæstet paa hans Ansigt og hele sit Hjerte hængende ved hans Ord, i den samme Stilling, som hun indtog hin svundne Dag, da hun første Gang hørte ham!

»Jeg gjorde alt, hvad der stod i min Magt, for at tale de hjælpeløse Sag,« vedblev han. »Jeg gik omkring til Forpagterne for at tale et Ord for dem, der bearbejdede deres Jord. Jeg sagde til dem: »Disse taalmodige Stakler stiller ikke store Fordringer, men giv dem dog i Guds Navn saa meget, at de kan leve deraf.« Den politiske

Økonomi skreg højt ved dette Forslag. Lovene for Tilgang og Efterspørgsel tilslørede haanligt deres majestætiske Aasyn. Man sagde mig, at en Løn, som hverken var til at leve eller dø af, var den rette Løn. Og hvorfor? Fordi Arbejderne var nødsagede til at tage imod den. Jeg besluttede at gøre, hvad en Mand kunde udrette, for at Arbejderne ikke skulde være nødt til at tage derimod. Jeg samlede sammen af mine egne Midler — jeg skrev til mine Venner, og det lykkedes mig at befordre i det mindste nogle af Staklerne til andre Egne af Landet, hvor deres Arbejde blev bedre betalt. Denne Adfærd gjorde imidlertid Egnen til et altfor hedt Opholdssted for mig. Det faar at være; jeg agter at fortsætte i samme Retning. I London er jeg kendt, og her kan jeg sætte en Indsamling i Gang. De elendige Love for Tilgang og Efterspørgsel skal faa vanskeligt ved at finde Arbejdere i det Distrikt, og den ubarmhertige politiske Økonomi skal komme til at rykke ud med nogle Ekstraskillinger til de fattige, saa sandt som jeg er den radikale, Kommunisten og Oprørsstifteren — Julian Gray.«

Han rejste sig og gik lidt frem og tilbage i Værelset.

Henreven af hans Begejstring fulgte Mercy ham, og da han vendte sig om, stod hun foran ham med sin Pengepung i Haanden og sagde ivrig:

»Jeg beder Dem, lad mig give min lille Skærv — hvor ringe den end er.«

Hans blege Kinder farvedes af en pludselig Rødme, da han saa paa hendes smukke, medfølende Ansigt.

Smilende sagde han:

»Nej, nej, vel er jeg Præst, men jeg bærer dog ikke Tiggerposen med mig allevegne.«

Mercy forsøgte at paatvinge ham Pungen.

Den gamle Humor begyndte atter at spille i hans Øjne, da han hurtig trak sig tilbage, idet han sagde:

»Frist mig ikke! Den svageste af alle menneskelige Skabninger er en Præst, der fristes af en Indsamling.«

Mercy trængte imidlertid paa og gik ogsaa af med Sejren, idet han tog en Mynt af Pungen.

»Ja,« sagde han, »naar jeg endelig skal, saa maa jeg jo! Tak for det gode Eksempel, De har givet. Hvilket Navn maa jeg sætte paa min Liste?«

Mercy saa forvirret bort fra ham.

Endelig sagde hun:

»Intet Navn; jeg giver anonymt.«

Medens hun svarede dette, blev Biblioteksdøren aabnet. Til stor Lettelse for Mercy og til hemmelig Skuffelse for Julian kom Lady Janet Roy og Horace Holmcraft ind i Værelset.

»Julian!« udbød Lady Janet, idet hun forbavset slog Hænderne sammen.

Han kyssede sin Tante paa Kinden og sagde:

»Deres Naade ser fortryllende ud.«

Han rakte Haanden til Horace, som trykkede den og derpaa gik hen til Mercy.

De gik langsomt hen i den anden Ende af Værelset.

Julian greb Lejligheden til at sige til sin Tante:

»Jeg kom herind igennem Drivhuset og fandt den unge Dame her i Værelset. Hvem er hun?«

»Er De meget nysgerrig efter at faa det at vide?« spurgte Lady Janet paa sin alvorlig ironiske Maade.

Julian svarede kun med det ene udtryksfulde Ord:

»Ubeskrivelig.«

Lady Janet kaldte nu paa Mercy og sagde til hende:

»Maa jeg som det sig hør og bør, forestille min Neveu for Dem. Julian, denne Dame er Miss Grace Rosebereg.«

Hun standsede pludselig. I samme Øjeblik hun havde udtalt Navnet, var Julian fareet sammen, som om det i høj Grad overraskede ham.

»Hvad er der paa færde?« spurgte hun skarpt.

»Intet,« svarede han, idet han bukkede for Mercy paa en paaafaldende tvungen Maade.

Hun besvarede paa sin Side Bukket med samme tvungne Høflighed. Ogsaa hun havde set ham fare sammen, da Lady Janet nævnedes det Navn, under hvilket hun var kendt her i Huset. Det maatte have noget at betyde.

Hvad kunde det være? Hvorfor vendte han sig bort efter at have bukket for hende og henvendte sig til Horace paa en saa adspredt Maade, at man fik det Indtryk, at hans Tanker vare langt borte fra hans Ord? Der var foregaaet en fuldstændig Forandring med ham fra det Øjeblik, da hans Tante havde udtalt det Navn, som ikke var hendes — det Navn, som hun havde stjaalet.«

Lady Janet sagde nu til Julian:

»Deres Værelse er i Orden. De bliver vel her?«

Han modtog Indbydelsen, men stadig paa en meget aandsfraværende Maade. I Stedet for at se paa sin Tante betragtede han Mercy med et forunderlig forvirret Udtryk af Nysgerrighed i sit Ansigt.

Lady Janet slog ham utaalmodigt paa Skulderen.

»Jeg er vant til, at man ser paa mig, naar man taler til mig,« sagde hun. »Hvorfor staar De og stirrer paa min Adoptivdatter?«

»Deres Adoptivdatter?«

»Ja, vist saa! Som en Datter af Oberst Rose-

berry er hun jo allerede forud i Slægt med mig. Troede De, det var et Hittebarn, jeg havde taget op fra Gaden?»

Julians Ansigt klarede op, og han svarede i en roligere Tone:

»Jeg havde glemt Obersten. Den unge Dame er naturligvis i Familie med os, som De siger.«

»Det glæder mig, at jeg endelig har kunnet overbevise Dem om, at Grace ikke er en Bedragerske.« sagde Lady Janet med satirisk Ydmyghed.

Hun tog Julians Arm og førte ham hen i en Viinduesfordybning, hvor Horace og Mercy ikke kunde høre dem.

Her sagde hun:

»Nu til Deres Brev. Der er en Linie deri, som i høj Grad har vakt min Nysgerrighed. Hvem er den hemmelighedsfulde »Dame«, som De ønsker at forestille for mig?»

Julian fo'r sammen og skiftede Farve.

I en hviskende Tone svarede han:

»Det kan jeg ikke sige Dem nu.«

Til Lady Janets uudsigelige Forbavselse saa Julian i Stedet for at svare endnu en Gang hen paa hendes Adoptivdatter.

»Hvad har hun med det at gøre?» spurgte den gamle Dame højst utaalmodig.

»Det kan jeg umulig sige Dem,« svarede han alvorlig, »saa længe Miss Roseberry er til Stede.«

NIENDE KAPITEL.

Nyt fra Manheim.

Lady Janets Nysgerrighed blev nu vakt i højeste Grad. Da Julian blev opfordret til at sige, hvem den ubekendte var, der stod omtalt i hans Brev, havde han set hen paa hendes Adoptivdatter. Da han dernæst blev spurgt om, i hvilken Forbindelse hendes Adoptivdatter stod dermed, havde han erklæret, at han ikke kunde svare derpaa, saa længe Miss Roseberry var til Stede.

Hvad kunde dette betyde? Lady Janet maatte have det at vide.

»Jeg hader alle Hemmeligheder,« sagde hun til Julian; »jeg betragter dem kun som et Tegn paa slet Opdragelse. Folk i vor Stilling burde være hævede over at hviske i Krogene. Hvis De imidlertid alligevel bærer en Hemmelighed, saa kan jeg tilbyde Dem en Krog i Biblioteket. Kom med mig.«

Julian fulgte, omend kun modstræbende, sin Tante. Hvori nu end hans Hemmelighed bestod, saa var det tydeligt at se, at det voldte ham nogen Forlegenhed saaledes paa staaende Fod at skulle ud med den.

Lady Janet tog Plads i sin Lænestol, beredt paa at anstille et helt Forhør over sin Nevø, da

Døren aabnedes, og en Tjener kom ind og meddelte, at en af Lady Janets Naboer var kommen for at hente hende til et Komitémøde.

Lady Janet bad imidlertid Tjeneren vise den fremmede Dame ind i Dagligstuen og sige, at hun uventet var bleven optaget, men at Miss Roseberry straks skulde komme ind til hende.

Hun vendte sig derefter til Julian og sagde i sin mest ironiske Tone:

»Vilde det maaske være Dem endnu mere behageligt, om Miss Roseberry ikke blot var ude af Værelset, naar De afslører Deres Hemmelighed, men ogsaa ude af Huset?»

Julian svarede alvorlig:

»Det er maaske nok saa godt, om Miss Roseberry er ude af Huset.«

Lady Janet gik tilbage til Spisesalen og bad Mercy tage til Mødet i hendes Sted.

Mercy saa lidt urolig ud ved dette Forlangende.

»Mener Deres Naade Komitémødet i det samaritanske Konvalescenthjem?» spurgte hun. »Saa vidt jeg véd, skulde Medlemmerne i Dag tage Bestemmelse om, hvilken af Planerne til den nye Bygning der skulde antages; men dér kan jeg dog vel ikke saa godt stemme for Dem?»

»De kan stemme akkurat lige saa godt som jeg, kære Barn,« svarede den gamle Dame. »Arkitekturen er en af de forsømte Kunster. De kender intet dertil, det gør jeg heller ikke, og det gør selve Bygmesteren heller ikke. Den ene Plan er utvivlsomt lige saa slet som den anden. Stem De, som jeg vilde gøre, med Majoriteten og gaa saa og lad ikke Komitéen vente.«

Horace skyndte sig at aabne Døren for Mercy.

»Hvor længe bliver du borte?» hviskede han, »jeg havde saa meget at sige dig, og saa skulde de netop komme og afbryde os.«

»Jeg er tilbage om en Time.«

»Saa kan vi faa Salen ganske for os selv. Kom herind, naar du kommer tilbage. Jeg venter her paa dig.«

Mercy gav ham et Haandtryk og gik saa.

Lady Janet vendte sig nu til Julian, som havde holdt sig i Baggrunden og tilsyneladende endnu var lige utilbøjelig til at tilfredsstille sin Tantes Nysgerrighed.

Endelig sagde hun:

»Naa? Hvad binder nu Deres Tunge? Grace er jo ude af Værelset; hvorfor begynder De ikke? Er Horace i Vejen?»

»Aldeles ikke. Jeg er blot lidt bange for — —«

»For hvad?»

»For at De har besværet dette henrivende Væsen ved at sende hende bort.«

(Fortsættes).

Billeder fra

To Tømrersvende i middelalderlige Dragter.

Fotografisk Co.

Børnehjælpsindsamling fra Statsbanernes Automobil.

Fotografisk Co.

Børnehjælpsdagen.

Fru Else Frølich synger paa Børnehjælpsdagen ved Nørrevold.

Fot. Michelsen.

Ridderspil paa Rosenborg Eksercerplads.

Fot. Michelsen.

Lykken kom.

Fortælling af *Fanny Norddin*.

I Rosens Bæger ligger Dugdraaben gemt.
Den er indestængt.
Mellem dunkelrøde Blade.
Perledraabe — hvid og skær.
Solen kan dig finde,
Gemt i Rosen inde.

Maanen var kommen op over Skoven, og Himlen var saa klar med sit tindrende Stjernevæld.

Maanelyset faldt ind gennem Vinduerne. To lange, blege Striber laa frem over Gulvet, og over hele Stuen kom der et svagt Skær af det matblege Lys.

De, der sad derinde, saa sig uvilkaarligt om. De havde jo siddet i Halvmørket og drømt ligesom gemte i den mørkeste Krog — de to, og de havde hvisket hinanden Drømmen i Øret — alt det om Fremtiden — Lykken, der laa og ventede dem, og der var ikke Tanker for andet.

Nu blev Stuen lys, og alt derinde kom og talte til dem. Det er ligesom, naar Minder kommer og kalder, og pludselig er man midt i alt det gamle, dagligdags, det, der før ikke fandtes Plads til, for Drømmen kom og tog det alt-sammen.

Betty Marie saa ud over Stuen, der var saa meget, der talte. Alle Billederne paa Væggen kom ligesom og fortalte noget om den Gang og den Gang, og mange gemte Oplevelser kom frem, trommede op i den lyse Stue. Og Dørene gled op, og der kom mange Mennesker ind. Betty Marie sad og saa paa dem, men hun følte ikke Glæde ved alt det, der saadan kom og talte, snarere synt hun sig ved ikke at være færdig. Aah, alt det gamle havde været saa underligt stængende og ens, men det var jo den lige jævne Vej, derfor havde hun vel ogsaa siddet og længtes, ja, det havde hun. Og nu var det kommen, det, hun længtes efter, og der var ikke megen Plads for det gamle, hvorledes skulde der ogsaa være det? Men Stuen var saa maanelys, og Minderne kom jo og spurgte. Hvor hun kendte det ud og ind, hver Dag og hver Aften, og hun havde siddet her i Stuen og lyttet efter noget, der maatte komme der udefra. — — Og saa kom det, men langt stærkere og dejligere end Drømmen.

Frans sad og saa paa hende. Han havde lænet sig tilbage i Sofahjørnet for bedre at se paa hende. Hun sad jo der og stirrede ud for sig, ligesom langt borte i Tankerne, sine Hænder holdt hun foldede om det ene Knæ og vuggede Overkroppen let frem og tilbage.

»Hvad tænker du paa?« Han spurgte to Gange, inden hun svarede.

»Aah, det var saa meget, meget.« Hun saa

paa ham med et svagt Smil, og idet hun bøjede sig frem seende over mod Vinduet, sagde hun lidt kaad. »Nu er den store, elektriske Lampe tændt deroppe paa Himlen.«

»Sig ikke saadan.« Faster Ulla sagde det ligesom bebrejdende, og saa skuttede hun sig ligesom lidt kuldkær. Hun sad i Lænestolen foran Sybordet ved Vinduet langt borte fra Sofaen. Hun havde siddet og smaablundet, saadan som hun holdt af at sidde og lade Tankerne hvile, naar Dagslyset svandt, og Maskerne ikke var til at se paa Strikketøjet, saa rullede hun Arbejdet sammen og blundede.

Iblandt spillede Betty Marie nogle af de gamle, kønne Stykker, de var saa rare at blunde til, men nu sad de to jo hver Aften i Sofakrogen og holdt Mørkning, og Faster Ulla hørte deres Hvirken. Blev der ganske tyst i Stuen var det, som om hun vidste, hvad Tavsheden gemte — Ord, der ikke fandt Vej, Faster Ulla havde da ogsaa en Gang været ung.

»Se rigtig paa Maanen, Faster, den er saa stor og klar.«

»Ja, en rigtig Vintermaane,« sagde Faster Ulla. »I skal se, det bliver nok snart Frostnætter.«

Frans Ballin talte om Vinteren for to Aar siden. Den var kommen saa tidlig, og alt det Nattefrosten havde ødelagt. Folk havde næppe faaet Kartofflerne op af Jorden.

Faster Ulla huskede det godt. Frosten tog alle hendes Asters paa en Nat, hun glemte det aldrig.

»Og hvis der bliver megen Sne, saa skal vi have den gamle Kane frem,« sagde Betty Marie ligesom i Tanker. »Aah, det er jo sandt,« afbrød hun sig selv leende.

»Ja, det bliver nok din Far og jeg, der kommer kørende i den gamle Kane, for at besøge de unge Ballins,« sagde Faster Ulla næsten højtideligt.

»Og Fruen staar paa Trappen, for at tage imod,« fortsatte Frans. Han bøjede sig frem og saa ind i Betty Maries Øjne.

Hun smilte lige imod ham. »Ja, det gør jeg — — Aah, al den dejlige Sne, og om Aftenen, naar Maanen skinner paa Sneen, hvor er det dog kønt.«

»Jeg tror, du sidder og længes efter Vinteren.«

Han hviskede det ind i hendes Øre, og hans Mund strejfede hendes Kind.

»Herre Gud, Sne og Frost kommer da tidnok. Vinteren kan saamænd være lang og drøj for mange,« sagde Faster Ulla og rejste sig. Hun humpede lidt besværligt gennem Stuen, men det var kun, naar hun havde siddet længe stille, at Benene blev stive. »Og saa Betty Marie, saa

har vi ikke dig.« Faster Ulla stod henne ved Døren. »Jeg kan allerede tænke mig, hvorledes din Far og jeg vil gaa her og kalde paa dig, saadan som vi plejer — — Vi vil jo savne dig. — — Ja, Ballin, der har De gjort noget rigtigt slemt for os de to gamle,« Faster Ullas Ord skulde lyde spøgende, men Stemmen rystede lidt, og i Stilheden, der fulgte, hørtes ligesom den be-
drøvede Bebrejdelse.

»Men saa for mig da, Faster?« Betty Marie ligesom dvælede ved Ordene.

»Er det da ikke ogsaa en Lykke, at være hos sin Far? — — Naa, ja, det ved jeg jo ogsaa godt, det var da Synd at tænke andet, han, der holder saa meget af dig.«

»Jeg rejser jo ikke saa langt bort,« sagde Betty Marie sagte, og hendes Hænder knugede hans Haand, der havde listet sig ind i hendes.

»Nej, det er jo ogsaa det eneste.«

»Faster!«

»Ja, ja, Barn, jeg ved jo nok.« Faster Ulla lo. »Det bedste er, at du faar ham, og vi to gamle faar lidt af Jer begge to.«

»De faar rigtig meget,« sagde Frans, »for vi kommer tit, Betty Marie og jeg, maaske hver Dag.«

»Ja, lad os nu se,« svarede Faster Ulla og gik.

De sad en Stund ganske nær hinanden uden at tale, saa sagde Betty Marie.

»De vil gerne, at jeg skal have det bedste, og dog saa de helst, at jeg blev her hos dem.«

»Ja, men holdt de mindre af dig, havde ogsaa det været svært, ligesom nu du ved, at din Lykke giver dem et Savn.«

Betty Marie nikkede. »Det er sandt, men tror du nu ikke ogsaa, det er lidt Egoisme?«

»Egoister er vi jo alle.«

Faster Ulla talte saa højt inde i Stuen ved Siden af. Hun spurgte om noget ud i Køkkenet. Saa kørte der en Vogn rask gennem Gaarden, det buldrede i Stenbroen, og Lyden af Hestenes Trav hørtes helt oppe fra Alléen.

Betty Marie sad tilbagelænet i Sofahjørnet. Hun sad og saa ud i Stuen, da hun talte.

»Selv om jeg mistede dig, Frans, kunde jeg alligevel ikke blive her i mit Hjem — nej, jeg kunde det ikke. — — Jeg, som har gaaet her og længtes efter dig i alle de Aar, for det var dog dig, jeg længtes efter.« Lidt efter fortsatte hun. »Den Tanke at miste er mig ikke helt fremmed, for naar man ejer noget, der er det største for en, saa sidder Angsten for at miste saa nær — næsten paa Lur.«

»Hvorfor tænker du nu paa saadan noget, hvordan kan det komme?« Frans sad med Armen hvilende op mod Sofaryggen, hans Øjne var fæstede paa hendes Ansigt, der var saa alvorligt.

Hun svarede ikke paa hans Spørgsmaal, men talte ud af det, der helt fyldte hendes Tanker.

»Tænk kun at have Mindet om Lykken tilbage, Mindet vilde jo hver Dag kalde, og Tomheden om en føltes endnu mere knugende.«

»Du taler, som om du havde mistet noget.«

»Ja, — alle de Aar, jeg ikke havde dig.«

»Sæt nu Betty Marie, at du mistede Lykken hos mig.« Frans højede sig hen imod hende, for at møde hendes Øjne, og de saa ind i hans, men hun smilte. Det var ikke af det, han sagde spøgende, men af den Alvor, der laa gemt i hans Øjne, deres bange Spørgen bag skæmtende Ord.

Og hun smilte ud af sin egen store, stærke Tro paa Lykken, og sagde ømt.

»Det gør jeg ikke, dertil værner vi to formeget om den, for det vil vi, Frans, altid.«

»Ja, altid.« Og med sin Mund ganske nær til hendes Kind vedblev han. »Den Lykke, der er saa vanskelig at finde — Lykken mellem to Mennesker.«

»Ja,« svarede hun, »men nu har vi den, og hver Dag er som ny. — — Der er Tider, hvor jeg ligesom ikke forstaar, at det er mig, mig, der har faaet alt det dejlige ind i mit Hjerte. — — Og du ved ikke, hvor jeg drømmer, naar jeg sidder her alene — aah, hvor jeg drømmer meget —.«

»Hvad drømmer du?«

Det er ikke altid om Fremtiden, jeg drømmer, nej, jeg tænker mig mange Aar tilbage i Tiden og ønsker saadan, at jeg havde kendt dig den Gang. Og jeg tænker mig dig som Barn og som ganske ung. Jeg kan ligefrem se dig, og jeg undres, hvorfor mon du og jeg ikke saa hinanden den Gang — — aah, ja, hvorfor kom du mon ikke for længe siden.«

Han lagde sin Haand over begge hendes, og sagde alvorligt. »Ja, hvem ved det, maaske derfor, at du og jeg først skulde gennem megen Savn og Alvor. Det er maaske netop de Aar, der er gaaet, at vi kan takke for vor Lykke — — Vi to, der begge længtes saa meget.«

Kirkeuret ovre i Landsbyen hørtes slaa, og Slagene faldt stærkt, malmtunge og lød længe tonende gennem Stilheden.

Betty Marie rejste sig.

»Kom vi maa ind i Hjørnestuen, for at se Haven i Maaneskin.«

De gik derind Arm i Arm, og Frans aabnede begge Havedørene. De stod længe tavse, ligesom belaget af Lyset derude — Himlens Klarhed og det hvide Maaneskær mellem Trærne. Granerne stod i en Klynge, og de var som Nat-ten, der stod og rugede og gemte Mørket dybt i sine Grene. De hvide, ranke Birkestammer lyste som Sølvperler i det stærke hvide Maaneskær. Mellem Alléens Trær kunde man se langt ud over Markerne; dér var Himlen i sin Fjernhed mørkere, og dér lyste det funklende Stjerneveld.

LYKKEN KOM

Det var senere paa Aftenen.

Frans Ballin var taget hjem, og Betty Marie var gaaet op for at gaa til Ro. Hun tændte ikke Lys, men satte sig ved Vinduet og saa ud i den stille, lyse Aften.

Det var en Aften ligesom den, da de forstod, at de elskede hinanden. Og de var gaaet bort fra Selskabet ud i Haven i det lyse Maaneskin, og de havde sat sig paa den hvide Bænk bag Granerne.

I Begyndelsen havde de ikke talt, kunde ligesom ikke finde Ord. De følte kun ét, at de maatte være ene, og de sad og kærtegnede hinandens Hænder. Suset fra Træerne hviskede om dem, og i Stilheden, der kom efter, hørtes Stemmerne oppe fra Huset; men hvor alt deroppe dog var dem fjernet og ligegyldigt.

Og de havde siddet og talt længe, længe, indtil Faster Ulla stod paa Verandaen og kaldte.

Hele den Nat laa hun lysvaagen. — Vidste kun ét, at hun elskede — elskede, evnede ikke for det vidunderlige, store, nye, der fyldte hendes Sjæl, at faa Tankerne hen paa noget andet. Hun var ligesom fjernet fra det, der før var hende saa nær, alt det, der forhen fyldte hendes Tilværelse. Nu syntes hun, at Livet var altfor kort, men hver Dag skulde være saa rig for dem. Menneskene sagde, at Lykken kom og rejste, den var lunefuld, men mon det ikke var Menneskene selv, der ødede Lykken; de paa-skønnede ikke, værnede ikke nænsomt om det, de ejede.

Nej, hun havde slet ikke sovet den Nat. Men i Daggryet stod hun op og satte sig ved Vinduet og saa ud, hvor Lysskæret over Himlen voksede i Klarhed, men alt var saa forunderligt stille rundt om. Nede bag Skoven langt borte kom lidt efter lidt Solens første glødende Straaler, saa røde og stærke som Flammer, og Dagen hilste hende, den lyse, dejlige Dag, som hun fortalte om sin Lykke. Og hun sad længe med Hovedet hvilende paa sine foldede Hænder og takkede, takkede alt det, hun i Dag saa for første Gang med Lykkens Genskin i sit Øje.

Hun følte i sin Sjæl, at nu kom det store og vidunderlige, der var selve Livet med alle sine Længslers Maal.

Men hvor de første Dage dog havde været tunge at komme igennem. Hendes Far havde mødt al hendes Glæde med Kulde og Forundring, vilde ikke forstaa hendes Krav, at hun tænkte sig en Fremtid uden ham i et andet Hjem. Og der kom Tavshed imellem dem, ligesom en dyb Sorg, man ikke kan nævne. Men det var kun den første Tid. Hendes Sjæl gemte jo Lykken, og hun vilde, at andre ogsaa skulde dele den med hende. Derfor var det, at al hendes Glæde, der ikke lod sig kue, kunde de ikke

unddrage sig i det stille Hus. Det var, som en ny Gæst — en varm, mild Solstraale — havde fundet Vejen ind til dem.

Betty Marie sad længe og saa ud i den stille, lyse Aften, og i Tankerne fulgte hun med ham, der gik ene gennem Skoven.

Hun tænkte paa, hvorledes han havde været bunden ved en Mor og Søster ved de Fordringer, de stillede til ham som deres Forsørger. Selv havde han aldrig talt om det, men alle vidste jo, hvordan de vogtede ham, undte ingen ham og var som paa Post mod hver tænkelig Mulighed, for at han skulde vælge sig en Hustru.

Saaledes var Aarene gaaede.

Søsteren blev imidlertid gift, og kort Tid efter mistede han sin Mor. Men han levede endnu nogle Aar tilbagetrukket paa den gamle Skovgaard, hvor Mindet om Moderen ligesom holdt ham fast og afsondret, indtil en stærkere Længsel, som hendes Vilje og Kærlighed havde bundet, ikke længere lod sig kue, men krævede sin Ret. Men da var Frans Ballin ikke helt ung. Han havde betroet Betty Marie, at hende var det, han var gaaet langt uden om. Hende, han havde set vokse op fra lille Pige, og hende, han i ensomme Timer havde givet alle sine varmeste Længsler. Men om sit Haab og sin Kærlighed havde han ikke kunnet tale til hende, hvor to andre stod med deres Krav til ham. Hvor mange kaster ikke Hensynet til Side, men han havde ikke kunnet det.

Suset fra Havens Trær lød saa forunderligt højt i den lyse Nats Stilhed. Den sagte Vind bøjedede Træerne mod hverandre, de svajede let frem og tilbage, maaske hviskede de om Sommeren, der snart var til Ende. Efteraarets Tungsind laa allerede gemt i det halvvisne Løv.

Betty Marie saa langt ud over Skoven, derhen, hvor Længslen bar, og derhen, hvor Drømmen havde ført hendes Tanker de mange Gange — over mod den gamle Skovgaard mod ham, hun havde ventet i ti lange Aar.

Det var Bryllupsdagen.

Betty Marie stod med en Krans ved sin Mors Grav.

Solen var i den tidlige Septembormorgen sløret af Himlens Dis, men Luften var mild og stille. Det gule Løv laa som et Dække over Kirkegaardens Stier og Grave.

Ganske tidlig, før nogen anden var oppe, havde Betty Marie været i Haven, og hun samlede i Kransen en Gren fra hver Busk og Træ af det smukkeste, hun kunde finde, og saa bandt hun mange hvide Asters imellem. Det skulde være en Hilsen til hende, der i Dag ikke kunde være hos dem. Det var, ligesom Længslen efter Moderen var kommen stærkere i de sidste Dage.

Hendes Mor, der vilde have glædet sig over hendes Lykke og talt med hende om den, hun, der var saa god og mild og uegennyttig, og kun altfor tidlig toges hun bort fra dem.

Betty Marie fejede alle de visne Blade bort af Graven, saa lagde hun Kransen op mod den hvide Tavle.

Roserne blomstrede endnu paa Graven, de røde, stærkt duftende Roser, hvor Dugdraaberne gemte sig i de halvt aabne Bægre, og paa Spindelvæven mellem Grenene laa Duggen som blanke Perler i den fine, graa Væv.

Betty Marie stod og saa nedad, og ligesom i Tanker læste hun sin Mors Navn paa Tavlen højt.

Pludselig var der én, der ganske nær nævnte hendes Navn. Hun saa op. Og dér bag Thujaen stod Frans og lo imod hende.

I to Spring var hun henne i hans aabne Arme.

»Du her!« lød det fra dem begge.

»Jeg ser til Mors Grav,« sagde Betty Marie. Og hun tog ham ved Haanden og førte ham derhen.

De stod begge tavse et Øjeblik, saa sagde Frans: »Ja, om hun havde levet, saa havde det nu ikke været saa ensomt for din Far.«

»Nej, men nu skulde det ikke være saadan.«

Frans stod og saa ned paa Betty Maries Ansigt, indtil hun mærkede hans Blik; saa saa hun op paa ham, og de smilte begge.

»I Dag,« sagde han ømt.

Hun nikkede: »Ja.«

Han tog hendes Haand og lagde den i sin Arm.

»Hvad vilde du i Grunden heroppe?« Betty Maries Øjne straaledede. »Gættede du, at jeg var her?«

Han rystede paa Hovedet. »Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg vilde ligesom du se til min Mors Grav.«

»Saa gaar vi derhen sammen,« sagde hun.

Og de gik henad Kirkegaardsgangen, forbi mange Grave, hvor vissent Løv laa tæt hegnet af høje, grønne Hække. Hele den lille Kirkegaard var hegnet af Rønnebærtræer, og de røde Bær skinnede mellem de gule Blade.

»Jeg vil senere binde en Krans og lægge herop paa din Mors Grav,« sagde Betty Marie, da de stod ved Fru Ballins Grav, hvor kun store Thujaer stod i de fire Hjørner.

»Ja,« sagde han og tilføjede lidt efter: »Mor holdt nu ikke saa meget af Blomster, men maa-ske du kunde binde af Efteraarssløvet.«

»Ja, det kan jeg; det er jo ogsaa kønt i Krans.«

»Mor holdt allermest af Bøg, og jeg har gerne lagt de første fine Bøgegrene, jeg kunde finde, herop.«

Betty Marie saa op paa ham. »Ja, du kære Ven, saadan skal det ogsaa være; man maa ikke

glemme de døde. Til din og min Mors Grav vil vi ofte gaa, og de skal hver faa, hvad de elskede mest.« Lidt efter fortsatte hun: »Hvor holdt Mor dog meget af Blomster, og hun havde altid, selv om Vinteren, mange Blomster i Stuerne.« Betty Marie talte halvsagte, ligesom bevæget ved Mindet. »Ja, og hvor hun elskede Roser og hvide Asters — du skulde have set Haven den Gang, alle de dejlige Blomster, og de var Mors Stolthed og Glæde.«

»Jeg husker det godt,« sagde han og førte Betty Marie med sig, holdende hendes Arm saa fast under sin. »Og jeg syntes altid, at der var mere Sol i den Have end andre Steder; men det var vel, fordi der var smukkeste, hvor du var.«

»Det var Mors Blomster, der gjorde den saa smuk,« sagde Betty Marie stille.

De gik ud af Kirkegården og skød en Genvej op over Bakken langs Tjørnehæget til Alléen. Frans vilde følge Betty Marie til Haven.

De standsede et Øjeblik oppe paa Bakken og stod og saa ud over Dalen, hvor Taagen lettede, og Solens første matrøde Stribe tittede frem bag Hegnet.

»Derovre ligger Slottet,« sagde han smilende og pegede over mod Skoven, hvor et rødt Tag var synligt mellem høje Popler. »Det gamle Slot staar jo og længes efter Prinsessen — aah, hvor det længes.«

Hun saa leende op paa ham og spurgte: »Hvorfor siger du altid Slottet?«

Frans lo. »Mener du, at den gamle Kasse ikke er det Navn værd — aah, nej, paa en Maade ikke, og dog er den i den sidste Tid for mig bleven som et Slot. Der er bleven haa højt til Loftet i min Stue og saa lyst — saa lyst i alle de gamle Værelser. Ja, saadan kan Lykken komme ind og bygge en gammel Kasse om til et Slot.«

Ved Laagen, der fra Alléen førte ind til Haven, standsede de.

De stod længe tavse, holdende hinandens Hænder. Saa forunderligt bevægede saa de paa hinanden, og Smil og Alvor gik over deres Ansigter, ligesom Dagens Lykke og Dagens Alvor var dybt i deres Hjerter, optaget af det ene, som de begge tænkte.

»I Dag,« sagde Frans hviskende. Og Betty Marie nikkede; hendes Øjne havde faaet et blankt Skær.

»Ja, i Dag, Frans — og nu paa Gensyn.«

Der gled to gule Kastanieblade vuggende ned over dem. Han tog det ene og lagde det paa hendes Haar, og hun fæstede det andet i hans Frakkeopslag.

Over Hækken holdt de endnu en Stund hinandens Hænder, saa sagde Frans:

»Paa Gensyn! Betty Marie, lille Brud, jeg hører jo allerede Bryllupsklokken kime.«

Det danske Folks Gave i Anledning af Normandiets Tusindaarsfest. Den smukke Vase er komponeret og udført af Grev Harald Moltke.

Hyde Park.

For enhver stor By spiller *Parkerne* en betydningsfuld Rolle, selv for de Mennesker, der aldrig sætter deres Ben i dem.

De virker nemlig som Storstadens *Lunger* og tilvejebringer i alt Fald en delvis Luftfornyelse, som ikke kan vurderes højt nok i vore moderne Storbyer, hvor saa mange industrielle Virksomheder forener sig om at forurene den Luft, Befolkningen skal indaande.

Derfor vidner det ogsaa om en meget forkert Betragtning at ville betegne Parkanlæg som *Luksus* for en By. Sandt nok spænder de ofte over Arealer, der udlagt til Byggegrunde vilde være af svimlende Værdi, og som nu tilsyneladende ofte henligger ubenyttede — undtagen af forelskede Par og Lediggængere — og intet indbringer. Men her maa man mere end i mange andre Forhold tænke over, hvad man ser, og hvad man ikke ser. »Her kunde bygges nogle pragtfulde Ejendomme« — det kan enhver se. Men her ligger et betydningsfuldt Organ, der har den største Værdi for den hele Byorganismes Sundhed — ja, det er ikke umiddelbart indlysende for alle, før de begynder at tænke over Sagen.

Man maa heller ikke undervurdere Betydningen af de Skønhedsindtryk, Folk modtager paa deres Spasereture i *Parkerne*, ikke mindst ved Foraars-tid, naar alting spirer, og Knopperne foldes ud. Det kan virke paa et inkarneret By-

menneske som Foraarsregn paa knastør Muld!

Tænk blot paa, hvor skønne *Parker* vor egen Hovedstad ejer, og hvor trist det er, at flere af dem gaar en hel eller delvis *Ødelæggelse* i Møde.

For *Aborreparkens* Vedkommende protesteredes der allerede, da man lagde *Studentereffeningens* nye Bygning i et Hjørne af den. Det hjalp intet. Endnu mindre vil det hjælpe at knytte naar *Boulevardbanen* om føje Tid skærer sig tværs igennem den, farer forbi *Ørstedsparken* og sender sine Røgskyer og sit Kulstøv ned over den — for at ende i *Østre Anlæg*, hvis nordre Parti de nødvendige *Udgravninger* allerede har spoleret. —

En væsentlig Rolle spiller *Parkerne* ved at afgive Plads for store *Folkemøder*. Til dette Brug benyttes i *København* særlig *Søndermarken* og *Kongens Have*, paa hvilke der i saa Henseende navnlig tidligere var omtrent samme Forskel som paa *Socialister* og *Højremænd*.

I *London* er det meget almindeligt, at der afholdes *Folkemøder* i den kolossale *Hyde Park*, hvis Betydning for *Verdensstaden* — særlig ved *Sommertid* — er uberegnelig.

Ovenstaaende Billede er taget en *Lørdag Eftermiddag* og viser den mægtige *Tilstrømning* til et Møde i *Parken*.

Det kan jo ikke nægtes, at det tager sig noget anderledes ud, end naar *Københavnerne* mylrer gennem *Portene* til *Kongens Have*.

Kendte Mænd.

Alfred Mortensen.

Den bekendte Partikulier *Alfred Mortensen* i Ringsted er afgaaet ved Døden, 68 Aar gammel. Han arbejdede sig frem i Firsernes stærke Udvandrerperiode og skabte i Chicago en stor Forretning, der repræsenterede europæiske Udvandrersekskaber og gav sig af med Pengenhjemsendelse. Det vakte stor Deltagelse, da Mortensen, der havdenedsats sig i Ringsted, for et Aarstid siden paa en Amerikarejse næsten mistede Synet.

En kendt Fynbo, Byskriver *J. L. Knudsen* i Svendborg er død, 68 Aar gl. Afdøde var Formand for Repræsentantskabet i Østifternes Kreditforening. Han deltog som ivrig Venstremand i Halvfjerdsernes politiske Strid. I 30 Aar virkede han som Medlem af Svendborg Byraad.

Fhv. Folketingsmand *Jens Ousen* er afgaaet ved Døden. Han repræsenterede Fredericiakredsen fra 1881—1906 og tilhørte den gammel-moderate Gruppe. Ousen, der spil-

lede en vis Rolle i Tinget interesserede sig særligt for Fiskerispørgsmaal.

Trafikassistent *N. C. M. Iversen*, der siden Ma 1895 har gjort Tjeneste i 3. Kl. Billetkontor paa Københavns Hovedbanegaard, kan d. 1. Juni fejre sit 25 Aars Jubilæum, i det han i 1886 ansattes som Elev i Grenaa. Han er kendt og afholdt i vide Krese, ikke mindst af det rejsende Publikum.

Assistent Iversen.

Jens Knudsen.

Jens Ousen.

Sommerglæder.

Sommerglæder ved en af Himmelbjergsøerne. Befolkningen i de skønne Egne omkring Himmelbjerget glæder sig for Tiden til, at Poulain eventuelt vil flyve over Danmarks højeste Bjerg.

Interlaken og »Jomfruen«, beliggende i Berner-Oberland mellem Thuner- og Brienzersøen.

Champagne-Demonstranterne.

En Demonstration paa Gaderne i Troyes.

Champagnen, der gør Hjerterne glade, har i Frankrig fornylig forarsaget Kiv, Stridigheder og Brand. Urolighederne skyldtes Autoriteternes Bestemmelse om at udelukke visse Egne fra det officielle »Champagne«-Distrikt. Ti Tusind Bønder, deriblandt et betydeligt Antal Kvinder,

iværksatte en Demonstration i Troyes; de marcherede gennem Gaderne til Tonerne af deres revolutionære Hymne. Sidenhen blev Vinlagre ødelagt og det røde Flag hejst. Og adskillige Personer saaredes under Sammenstødet med Militæret.

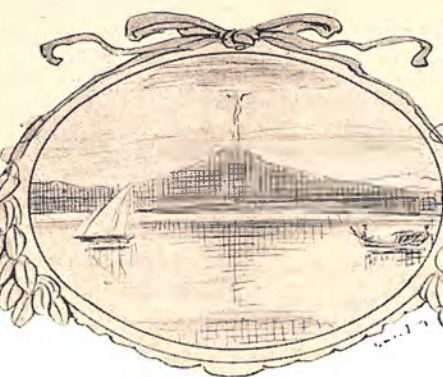
SEJRENDE VAAR.

O straalende Vaar, med det sejrende Smil,
Du vækker med Vold os fra Vinterens Hvil.
Du varmer vort Sind, og Du styrker vort Mod,
og ungdomsfrisk ruller det trægeste Blod.
Du fylder med Sange vort Hus og vor Gaard —
o liflige Solskin, o straalende Vaar!

Vi gik jo og længtes i Mørket mod Lys,
saa kom Du i Martsnattens taagede Gys.
Og Frosten — den knarvorne Gamle — sa'e „Stop,
det er altfor tidligt, Du kommer herop!“
Men pludselig brød Du den snetunge Sky —
for Du var den Stærke, den Unge, det Ny!

O straalende Vaar, Dig sværger vi til
vi Unge, der kæmper for noget, vi vil.
Som Dig har vi ventet Befrielsens Stund;
men Frosten forseglede Hænder og Mund.
Nu sprænger vi Seglet og hvæsser vor Pål,
o straalende Vaar, i Dit sejrende Smil!

J. I. KRONSTRØM.

Ekstra Tilbud til Pinsen.

Aldeles uden Sammenligning med andre Tilbud.

For at blive bekendt hele Landet over har vi confectioneret et Skrædersyet Kostume af prima gnat blaa engelsk Melton Klæde med smukt sort Lestings Foer i Jaketten og i elegant ny Façon, som Tegningen hvoraf vi kan levere 360 Stk. til en Pris af 25 Kr. (vil i enhver Butik koste 40 Kr.)

Endvidere har vi syet en Frakke af et elegant graastribet, helulden, dekaderet Stof og fix ny Façon, som Tegningen, hel lang Længde (130 ctm.) til 14 Kr. (vil i enhver Butik koste 24 Kr.). Saavel Kostumet som Frakken er meget smukt forarbejdet. Disse to Tilbud rækker kun saa langt Stoffet slaar til, da Fabrikken ikke vil levere mere til den Pris, vi har købt det til. Udenbys Bestillinger sendes pr. Oprævning i Løbet af 8te Dage. Indenbys effektueres saa vidt mulig straks. — Saaremt Stykket ikke tilfredsstiller iages det tilbage uden Udgift for Bestilleren.

25 Kr.

14 Kr.

Forud Beta ing modtages ikke.

Bestillingsseddel.

Undertegnede udbeder sig:

1 Kostume som Tegningen 25 Kr.

1 Frakke — — — — — 14 Kr.

Stor — normal — lille Størrelse.

Det, der ikke ønskes, ligesom de

Størrelser, der ikke passer, bedes

overstreget

Navn:

Adr.:

Enhver vil straks kunne se hvor enormt billigt disse Tilbud ere, hvorfor vi raader Dem til at indsende Bestilling hurtigst for at være sikker paa at kunde faa et St kke.

Confectionslagere

Frederiksbørggade 11, 1. N.-S. A.-S.

Tre berømte Damer.

Oversat fra Engelsk af Else Nielsen.

Det kunde være interessant at faa at vide, hvorfor Kirken i sin Visdom kun har kanoniseret saa faa Kvinder.

Thi for hver Kvindehelgen er der et halvt Dusin flere Mænd.

Mon Mænd har været mere hellige end Kvinder? Uden Tvivl er det meget uretfærdigt. Det er, som om Djævlens Advokat har haft Sympatien paa sin Side, naar det gjaldt Kvinder.

Derfor er det et mærkeligt Faktum, naar man tager Hensyn til alle de Vanskeligheder, Kvinder har at overvinde, at der findes en Maaned, hvori ikke mindre end 5 Kvinder har deres specielle Dage, der fejres til deres Ære. Alle er naturligvis første Rangs Helgener, og tre af dem, St. Colette, St. Jane af Valois og St. Clare af Rimini, er højst interessante Skikkelser, der spillede en Rolle i Verden.

St. Colette er uden Tvivl en meget bemærkelsesværdig Dame; hun havde et klart Hoved, en stærk Vilje og en vidunderlig Kraft til at sætte sin Vilje igennem. Det mærkeligste ved hende var hendes sunde Sans, og levede hun i Dag, vilde hendes første Gerning være at udrydde alle de Legender, der i Tidernes Løb er vokset op om hendes Navn.

Hun var fransk af Fødsel, men om hun var adelig eller bondefødt, er en omdisputeret Sag; hendes Forældres Navn er saaledes ganske ukendt.

Hun var født i den sidste Halvdel af det fjortende Aarhundrede og opdraget hos Beguinerne, en kvindelig Orden, der havde viet sig til gode Gerninger. Men hun forlod Beguinerne, fordi hun ikke syntes, deres Sæder var strenge nok, og gik ind i St. Francis's 3die Orden.

Efter en kort Prøvetid opdagede hun, at var Beguinerne ikke, som de skulde være, saa var Franciscanerne værre. I Sandhed, Maaden, hvorpaa de levede, var en offentlig Skandale.

St. Colette var født som Reformator. Aldrig saa snart havde hun opdaget en Fejl, for hun grundede paa, hvorledes hun skulde faa den udryddet.

Hun besad den Ubarmhertighed, en Reformator maa besidde, hvis den Kost, der fejles med, er ren.

Paa samme Tid var hun yderst klog; hun holdt ikke af at bygge paa Sand, og hun var ganske klar over, at Fjenden havde Overmagten. I Stedet for at give sin Vrede Luft over sine ryggesløse Søstre trak hun sig derfor roligt bort fra deres Midte og tog til en lille Hytte ved Corbie i Picardy, hvor hun levede i 4 Aar som Eremit i den Hensigt at forberede sig selv til det store Værk, hun vilde udføre.

Medens Colette var i Corbie, spredtes hendes Ry over Verden; man søgte hendes Raad og regnede hende for en hellig Kvinde.

Tilsidst meddelte hun Biskoppen, at St. Francis havde aabenbaret sig for hende og havde givet hende det Hverv at udrydde visse grove Misbrug i St. Franciscaner-Klostret og bringe det tilbage til de fordums saa rene Sæder.

Biskoppen ønskede hende Velsignelse i hendes Gerning og lovede hende al Hjælp, men Søstrene selv vilde intet vide af hende og det varede ikke længe, inden hun laa i aabenlys Fejde med dem.

Imidlertid havde Colette Kirken paa sin Side og St. Francis bag sig, og hun arbejdede ivrigt for at bringe Sejren hjem.

Klostrets Styre blev lagt i stærkere og mere sikre Hænder, og Nonnerne tvungen til at opføre sig anderledes.

Paa samme Tid arbejdede Colette Dag og Nat paa at bringe Orden inden for Kirken. — En stor Skandale var kommen for Dagens Lys, thi der var ikke mindre end 3, der gjorde Fordring paa at blive Pave.

John XXIII, Benedict XII og Gregor XII.

Da hun erindrede St. Pauls Advarsel til Kvinder om at vise en sømmelig Færd, holdt Colette sig i Skyggen og vilde lade Striden afgøre ved Mænd. Da hun imidlertid indsaa at Mændene ingenlunde var som de burde, tog hun Tøjlerne i sin Haand.

Hun fortalte lige ud, hvad hun mente om dem — sagde dem ogsaa, hvad de burde gøre — eller rettere, hvad de skulde gøre — og de gjorde det.

Der blev nedsat en ny Komité, Martin V blev valgt til Pave, og Freden genoprettet.

Det var ikke den eneste Gang, at Colette gjorde sin Røst gældende overfor Biskoppen, Kardinaler ja selv overfor Paven — Gang paa Gang førte hun dem tilbage til Dydens og Visdommens Vej.

Medlemmerne i Basel Raadet bad hende Gang paa Gang om Raad, og naar hun opdagede, at Deres Raadslagninger bundede i Egenytte, befalede hun højtideligt de skulde nedlægge deres Embede. Hun døde 6te Marts 1447.

*

*

*

St. Jane af Valois var en helt anderledes Person — langt mere blid og kvindelig, skønt

HVER 8 DAG

Nr. 36.

4. Juni 1911

17. Aarg.

Skuespillerinden Fru Ragna Wettergreen som Hjørdis.

Hos Fru Ragna Wettergreen.

Fruen fortæller om sine Indtryk som Gæst i København.

Det er moderne at betragte Skandinavismen som et noget antikveret Begreb, der navnlig havde Livskraft mellem yngre og ældre Akademikere i en Periode, da Studenterforeningslivet florerede paa en ganske anden (og mere betydningsfuld) Maade end nu om Dage.

Man kunde dog næsten fristes til at tale om en vis *praktisk Skandinavisme*, naar man studerede vore Teatres Repertoirelister i Maj Maaned. Paa Det kgl. Teater *John Forsell* som Gæst, paa Folketeatret Gæsteoptræden af Fru *Johanne Dybwad*, paa Jernbanegadescenen *Bjørn Bjørnson* som Napoleon og endelig — just som Sæsonen ebbede ud og Teaterinteressen visnede i Majmaanedens straalende Sommersolskin — et kort Gæstespil af Fru *Ragna Wettergreen* paa Nationalscenen og i et Stykke af *Bjørnstjerne Bjørnson*.

Naar hertil endnu kan føjes, at Teatret paa Kongens Nytorv i den ellefte Time kunde notere en ret forbløffende Skuespilsukces paa den geniale Svensker *August Strindbergs* historiske Drama „Erik XIV” — og at den halvnorske, meget charmerende Fru *Else Frölich* opnaaede en nydelig Sukces som *l'enfant prodigue* i Tivolis Miniaturteater, hvor endog Hs. Maj. Kongen undtagelsesvis ulejlignede sig hen for at applaudere den skønne Dame — ja, saa har man vel Lov til at sige om Teatersæsonens sidste Maaned, at den har staaet i Skandinavismens Tegn.

Ganske morsomt er det at have de to norske Primadonnaer Fru *Dybwad* og Fru *Wettergreen* hernede samtidig. Disse to Fruer, der skønt knyttede til den samme Scene aldrig mødes i Selskabslivet, ja endogsaa und-

gaar at træffe hinanden paa Nationalteatret. For nogen Tid siden stod et Møde imellem dem imidlertid ikke til at forhindre. De skulde nemlig paa Scenen samtidig i „Den stærkeste”. Nationalteatrets Kunstnere skal have været saa spændte paa de to Damers *lête a lête*, at mange af dem tog Plads nede i Orkestret for med egne Øjne at se, hvorledes den vilde arte sig. Det viste sig, at de to udmærkede Kunstnerinder spillede fortræffeligt sammen!

Et historisk Øjeblik var det ogsaa, da Fruerne for kort Tid siden mødtes paa Østergade; omtrent ud for *Giese* passerede de hinanden; Fru *Wettergreen* hilste med megen Anstand, Fru *Dybwads* Genhilsen var maaske en Smule problematisk Skade, at ingen smart Fotograf fik taget et *snap shot* af den lille Episode. Et saadant Øjeblik-Genrebillede vilde have været en Lækerbidsken for et illustreret Ugeblad.

At de to Nationalteaterfruers samtidige Ophold i København ogsaa har affødt andre smaa Tildragelser, vil fremgaa af følgende Samtale, som „Hver 8. Dag” har haft med Fru *Wettergreen*.

Den kønne og ligefremme Frue, der er af et meget vindende Væsen, modtager Bladets Medarbejder i sin Salon paa Paladshotellet. Udenfor brænder Solen, og gennem den aabne Balkondør høres Færdselslarmen nede fra Raadhushjulspladsen.

— Man har beskyldt mig for Taktløshed, begynder Fruen, fordi jeg i et Interview med „Politiken” skulde have udtalt min Forbavselse over, at Fru *Dybwad* „vilde optræde hernede i en Bulderkomedie som „Anna Karénin”.” Jeg kan forsikre Dem, at jeg aldrig har sagt noget saadant. Og jeg kan yder-

ligere fortælle Dem, at jeg straks har skrevet et Brev til Fru Dybwad, desangaaende. Den lille Affære har dog haft det Resultat, at „Tidens Tegn” har været ude efter mig med en Artikel. Og den behandler mig ikke videre venligt. Men lad os ikke tale mere om dette.

— Maa jeg spørge Dem, om *De selv* kan holde ud at gaa i Teatret paa denne Aarstid?

— Nej!

— Hvor kan De saa forlange, at vi andre skal kunne holde det ud?

— Nej, og det gør jeg heller ikke. Selvfølgelig er jeg noget ked af, at Gæstespillet er falden saa sent. Jeg kunde ogsaa have ønsket at optræde i noget nyt i Stedet for at medvirke i et gammelt Stykke, der allerede er udspillet. Jeg har f. Eks. en udmærket Rolle i *Batailles* „Madame Colibri”. Af de ældre Ting vilde jeg gerne have spillet i „Vildanden”.

Naa, men for mig, der elsker København, er det alligevel rart at være her. Paa Teatret modtog man mig med stor Hjærtelighed. Men jeg kan jo ikke nægte, at da Tæppet gik op den første Aften, følte jeg som et „Isgufs” slaa mig i Møde. Mine Øjne hang næsten som hypnotiserede ved de mange tomme Bænke. Og jeg følte, at der ikke var nogen Stemning i Publikum. Men, tænkte jeg, „de skal gi' sig!” Og, ikke sandt, de gav sig!

At der ikke er fuldt Hus, kan jeg saamænd godt forstaa; det er der jo ikke en Gang til Forsell; og det er endda Opera.

— Hvorledes synes De, at de danske Kunstnere spillede Bjørnsøns Stykke?

— Jeg synes, at f. Eks. Scenerne med de unge Piger gik aldeles nydeligt og bedre end hos os i Kristiania. Ogsaa Scenerne mellem Arvik (Mantzius) og den ungt-følende Præst (Neiiendam) spillede brillant. Selv sad jeg dér og følte mig slet ikke videre glad ved at skulle illudere som Mor med voksne Døtre.

— De vilde hellere have spillet „Kongejuliane” i Hamsøns nye Stykke „Livet i Vold”, ikke sandt?

— Ja, men saa maatte Stykket have været sat helt anderledes i Scene, end det var i Kristiania. For mig blev Rollen en stor

Sukces, har jeg Lov at sige; men Skuespillet gik kun 10 Gange.

— Har De benyttet Lejligheden til at gaa lidt paa Komædie henede?

— En Smule, ja; jeg har set „Madame Sans Gêne” og „Erik XIV”.

— Hvad syntes De om „Det kongelige”s Strindbergsukces?

— Jeg var noget forundet over den. Iøvrigt ønsker jeg ikke at udtale mig nærmere desangaaende.

Lad mig slutte med at sige, at jeg egentlig ikke er nogen synderlig ivrig Teatergænger, naar jeg er ude at rejse. Man har skrevet om mig, at jeg var paavirket af *Réjane* i en Rolle, hvori jeg aldrig havde set hende. Nej, jeg foretrækker at se paa Livet.

Mennesker! Mennesker!

Det er i det levende Liv, jeg søger Fornyelsen af min Kunst.

— — —
Om Fru Wettergreens Gæsteoptræden i „Naar den ny Vin blomstrer” — kan det siges, at den i høj Grad interesserede Det kongelige Teaters Publikum; og ved hendes smukke og følte Udførelse af Hovedrollen understregedes det *norske* i Skuespillets Karakter.

Iøvrigt kan det vistnok siges, at af alle vore skandinaviske Gæster har Fru Wettergreen været den, der mindst virkede som „Stjerne”.

Hun gled saa fortrinligt ind i Ensemblet. I Stedet for at fremtræde mod en Baggrund, forstod hun at føje sit Spil ind i den engang skabte Ramme.

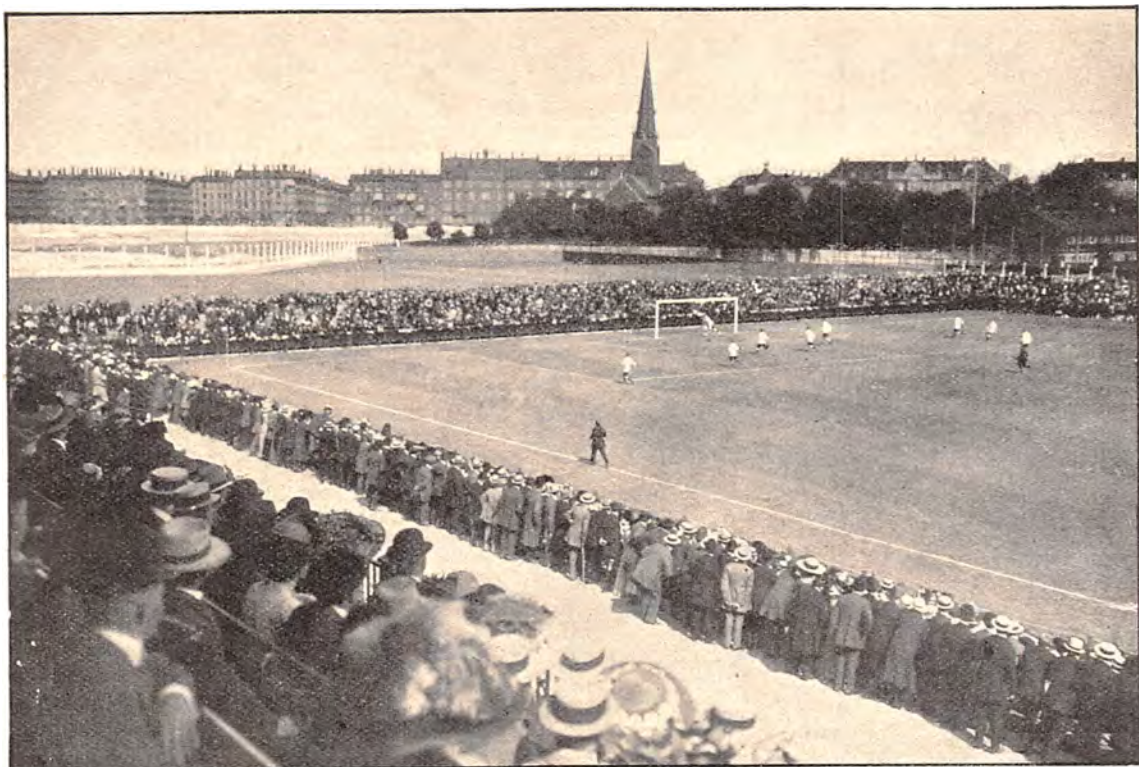
Endvidere fremhævedes det i Anmeldelserne, at hun havde lagt en tiltalende Lystspilstone over Fru Arviks Rolle.

For dem, der overvandt en forklarlig Ulyst til paa denne Aarstid at sætte sig ind i et beklumret Teater, blev Fru Wettergreens Gæstespil et værdifuldt Minde.

Man kunde slutte sig til hendes eget Ønske om, at Teatret havde kunnet byde hende en friskere Opgave. Men under de Forhold, som forelaa, er der kun Anledning til at takke Fruen for en interessant og smuk Præstation og at udtale Ønsket om et Gen-syn med hende i en ny Rolle og paa et heldigere Tidspunkt af Sæsonen end i Aar.

Niels Th. Thomsen.

De dansk-engelske Fodboldkampe.

*Den første Englænderkamp (Kristi Himmelfartsdag) paa den nye Bane i Idrætsparken.
Englænderne sejrede med 3 Maal mod 2.*

For en Gangs Skyld har Byen givet sine Indbyggere en virkelig fyrstelig Gave til Gavn og Nytte for udøvende Idræt, til Glæde for de Tusinder, der flokkes rundt om Snoren, hver Gang et Stævne af Betydning vinker.

Fodboldbanen selv, pyntelig som den er med sit røde Rækværk, synes ideel. Tilskuerpladserne er praktisk arrangeret, og fra Tribunen paa den monumentale Bygning har man en ypperlig Oversigt.

Det blev ogsaa en festlig Indvielse, Banen fik Kristi Himmelfartsdag med straalende Vejr, Tale af Kronprinsen, obligate Hurraraab osv. Men Raabene havde dog faaet en ulige varmere Klang, hvis den sportslige Indvielse havde været festligere. Kampen stod mellem *Sheffield Wednesday* og et kombineret dansk Hold, og skønt vore Spillere skulde være de bedste, vi kunde sætte i Marken, fik vi ikke alene Prygl, men Kampen, og ganske særlig sidste Halvleg, var den mest døde og uinteressante, denne Foraarskampagne har bragt.

Saa var der langt mere Fart i Kampen næste

Dag, da et andet kombineret Hold, der ansaas for at være svagere, rykkede mod Englænderne. Vi tabte, men vi tabte med Ære!

En ganske særlig Omtale fortjente kun Dommeren Mr. *Linthwaite*. Hans Ævne til at dømmes *off side* for de danske og oversé det for Englænderne var simpelthen fænomenal. — Nej!, maa vi bede om Dr. *Meincke!*

Det er en hel anden Sag, hvorvidt vi i Virkeligheden med disse kombinerede Hold stiller de bedste Hære paa Benene. Det ligger nemlig lige for, at selv de bedste Spillere hentede fra forskellige Klubber aldrig uden gennemført Sammentræning vil kunne yde det intime Spil, som et fast tømret Klubhold præsterer. Vi sér det med alle de engelske Hold, og vi sér det med K. B.s 11, der vandt Foraarsturneringen. Men vi har nu fra de andre Klubber første Klasses Spillere nok til at danne mindst et lige saa fint Elitehold til. Lad dem gaa i Træning og saa slaa's med K. B. Det bliver en Kamp vel værd at skue, og lad dem saa bagefter broderligt skiftes til at banke alle Englænderne, der vover sig herover.

Johannes Brynjulfson.

Fælledparkens „Spidser“.

Fra venstre til højre: Cand. J. C. Gandil, Borgmester Jensen, Arkitekt Brandstrup, Afdelingsingeniør Nobel, Overretssagfører Nathansen.

Til Væddeløb paa Galopbanen ved Klampenborg.

Københavnere paa Sadelpladsen

Skuespiller P. A. Hjælm som Recitator og Oplæser.

Det er vor Opfattelse, at en god Gengivelse af et dramatisk Digterværk, det være sig ved Opførelse, Oplæsning eller Recitation, er langt at foretrække for den bedste Gengi-

velse af samme Digterværk i Foredragsform.

Denne Opfattelse har ogsaa Fru Laurakieler givet tilkende i en længere Artikel, hvori hun bl. a. skriver: »Baade Oplæsning og Foredrag kræver

Kunst. Og Fordringerne til denne Kunsts Udøvelse bør stilles højt, ligesom man med særlig Anerkendelse bør samle sig om de Oplæsere, der samvittighedsfuldt søger at opfylde de høje Krav.«

Den kendte og yndede Forfatterinde benytter dette Udgangspunkt til at henlede Opmærksomheden paa den »alment kendte og ansete

Skuespiller P. A. Hjælm fra København,« af hvem vi hosstaaende bringer et Billede.

Fruen betegner Hr. Hjælm som den Oplæser, der efter hendes Skøn har klart Overblik over den vanskelige Oplæsningskunsts Begrænsning og er lige langt fra den stærke Spillen Komedie, som sprænger den snævre Ramme, en Tribune hyder, og fra den livløse akademiske »Læsen op«.

»Et er at forstaa, et andet at gengive,« fort-

sætter hun. »Og jeg mener, Hjælm viser ganske anderledes kunstnerisk Maadehold i Brugen af sine Midler og kunstnerisk Samvittighedsfuldhed end mange andre af de københavnske Skue-

spillere, der til de højeste Priser ofte gør Vold paa Digterværket — det være nu stort eller lille — for at afpasse det efter, hvad de kalder »et Provinspublikums«

Smag, og derfor bejler til »Galleriet«s Bifald.«

Fru Kieler mener ofte at have sét og hørt, hvorledes københavnske Skuespillere i Stedet for at højne Smagen trækker den ned — ganske vist ikke med Vilje, men fordi de indbilder sig, at »Provinsen« ikke har bedre Forstand.

Samtidig har hun væ-

ret Vidne til, »hvor ærbødigt P. A. Hjælm tjener sin fine og beherskede Kunst selv i det tarveligste Lokale og for et lille Vederlag.

Det forekom mig da, at han ganske anderledes fortjente det høje Honorar end de »Navne«, der spørger:

»Hvad forstaaer Bønder sig paa Agurkesalat?« og at han i langt højere Grad viste Kunsten Ærefrygt.«

Dette er unægteligt ikke noget daarligt Skuds-

Hr. Hjælm reciterer „En Skandale“ af Otto Benzon.

Etatsraaden og Paul i 4. Akt.

maal at faa for en Skuespiller, der har sat sig som Opgave at være den alvorlige, anerkendte Digtningstolk, hvor han kommer hen.

Og det viser sig, at Fru Kielers Opfattelse vinder Tilslutning rundt om i Provinsen, af hvis Presse vi har en Del Uddrag liggende for os.

Et Sted kaldes Hjælm for afdøde kgl. Skuespiller *Julius Døckers* Efterfølger.

Flere Steder understreges det, at Kunstneren i den Grad har frigjort sig fra Bogen, at han ikke engang har den med under Recitationen.

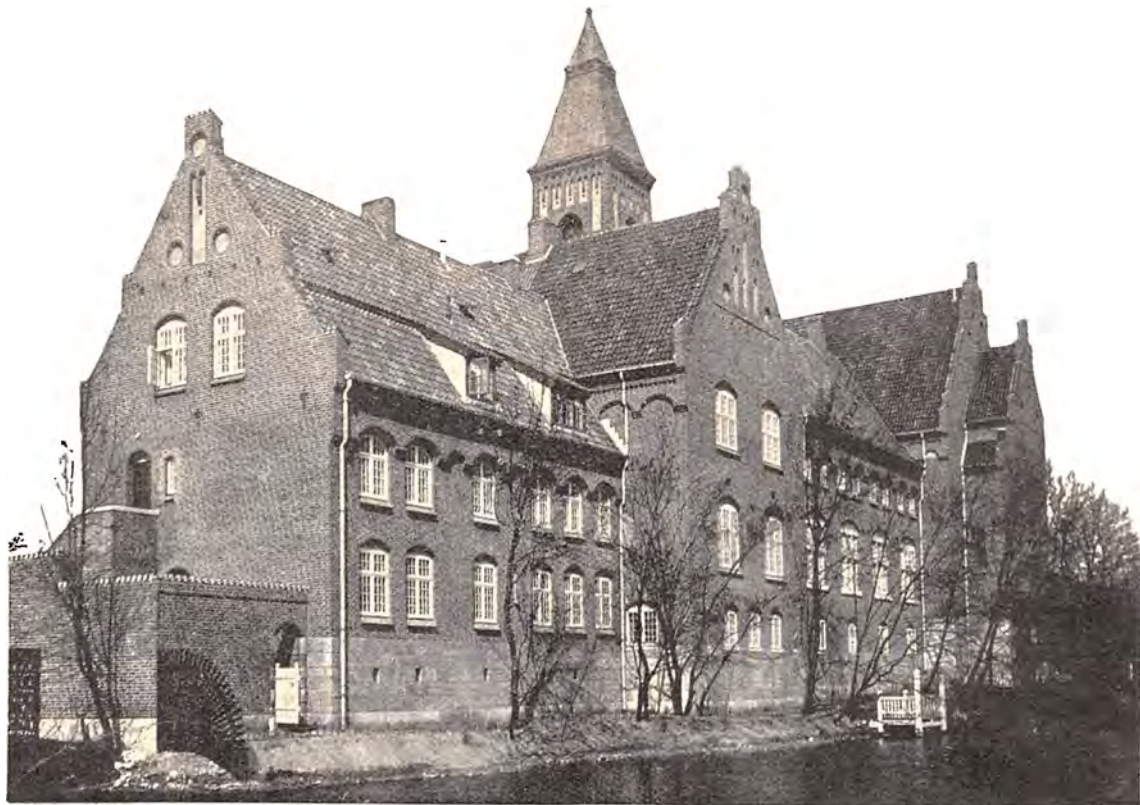
Hr. Hjælm, der er en Mand sidst i 30'erne, har faaet sin dramatiske Uddannelse hos de bedste

Lærere her i Byen, hvorefter han for 15 Aar siden rejste ud som Skuespiller i Provinsen, spillede Komedie om Vinteren og tog ud som Recitator og Oplæser om Sommeren. De sidste Aar har han helliget sidstnævnte Virksomhed hele sin Energi.

Hans Repertoire spænder vidt. Han læser baade romantiske og moderne Skuespil; han læser »Svend Dyrings Hus« og »Ambrosius« saavel som moderne Skuespil af Bjørnson, Otto Benzon og P. R. Møller.

I mange Egne betyder Hr. Hjælms Ankomst en Fest for hans trofaste Tilhørere.

Den svenske Kirke i Grønningen.

Den svenske Kirke, set fra Smedelinjen.

Det er en kendt Sag, at med Hensyn til Arkitektur har Svenskerne en afgjort Force. Se blot, hvorledes der bygges i *Malmø*. Det er saaledes, at en Københavner let bliver imponeret deraf.

Og enhver, der har gæstet Stockholm, vil vide, at Sverrigs Hovedstad, som Helhed taget, staar over København i arkitektonisk Henseende.

For nylig har vor Hovedstad inden for sine

egne Grænser faaet et smukt Vidnesbyrd om, hvorledes Svenskerne bygger. Vi tænker paa den smukke svenske Kirke, der har rejst sig ude ved Grønningen. Beliggenheden er vidunderlig, og den ejendommelige Kirkebygning er udmærket placeret i Omgivelserne. Den danner en smuk Pendant til den engelske Kirke, denne lille Perle, paa den modsatte Side af Grønningen.

Fra den amerikanske Ires Besøg i København.

De fire amerikanske Panserkolosser, opankrede paa Rhed. Forrest Admiralakibet (Louisiana)

Fra Souperen hos Nimb for de amerikanske Søofficerer.

Admiral Badger. Admiral Wandel. Dr. Egan. Admiral Richelieu.

Under Eskadrebeseget.

Et amerikansk Marineorkester musicerer i Zoologisk Have.

Fot. Sengeløw.

Den store Aëroplankatastrofe ved Paris.

Ministerpræsident Monis bæres bort fra Ulykkesstedet.

Hans Højhed Prins Hans.

Stille og rolig hensov Prins Hans d. 27. Maj efter en Forkølelsessygd. som han havde paadraget sig ved en Spaseretur paa en af de kølige Foraarsaftener i Haven bag det gule Palæ. hvor han i en Aarrække havde haft Bøllig. Kongehusets ældste Medlem. afdøde Kong Christians Broder. var født paa Gottorp Slot d. 5. Decbr. 1825 og opnaaede saaledes den høje Alder af 85 Aar. Prinsen, der nærede et patriotisk Sindelag overfor Danmark, repræsenterede

vort Kongehus ved den nuværende engelske Konges Daab. Fra Marts til November 1867 var han Regent i Grækenland under Kong Georgs første Fraværelse, og Grækerne lærte at værdsætte hans Retfærdssans og Jævnhed.

Prins Hans. der var Typen paa den fine, pligtro Hofmand af den gamle Skole, levede i de senere Aar en lærd Mands stilfærdige og tilbagetrukne Liv. hovedsageligt syslende med personalhistoriske Studier.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene« begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcroft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdalenestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — ikke uden Grund, som det snart vil vise sig.

Horace saa pludselig op med blussende Kinder, idet han meget skarpt sagde:

»Med »dette henrivende Væsen« mener De formodentlig Miss Roseberry?«

»Ja vist,« svarede Julian. »Hvorfor ikke?«

Lady Janet optraadte nu mæglende, idet hun sagde:

»Rolig, Julian. Grace er hidtil kun bleven forestillet for Dem som min Adoptivdatter — —«

»Og det synes at være paa høje Tid,« tilføjede Horace stolt, »at jeg forestiller hende for Dem som min Forlovede.«

Julian saa paa Horace, som om han næppe kunde tro sine egne Øren.

»Deres Forlovede!« udbrød han med et uforstilt Udtryk af Skuffelse og Overraskelse.

»Ja, min Forlovede,« svarede Horace. »Vi skal giftes om fjorten Dage. Maaske,« tilføjede han med en ironisk Høflighed, »De ikke billiger denne Foruindelse?«

Lady Janet maatte atter lægge sig imellem.

»Snak, Horace,« sagde hun. »Julian bringer Dem naturligvis sin Lykønskning.«

Lady Janet vendte nu tilbage til den egentlige Genstand for Samtalen.

»Da vi nu forstaar hinanden,« sagde hun, »lad os saa tale om den Dame, som i de sidste Par Minutter er bleven glemt ved vor Samtale. Jeg mener, Julian, den hemmelighedsfulde Dame, som er omtalt i Deres Brev. Nu er vi jo alene, som De ønskede det. Løft nu, velærværdige Hr. Nevø, det Slør, der skjuler hende for dødelige Øjne. Rødm, hvis De har Lyst dertil — og kan det. Skal hun en Gang i Tiden være Mrs. Julian Gray?«

»Hun er mig fuldstændig fremmed,« svarede Julian rolig.

»Fuldstændig fremmed! De skrev jo, at De interesserede Dem for hende?«

»Det gør jeg ogsaa. Og hvad mere er, De vil ogsaa komme til at interessere Dem for hende.«

Lady Janets Fingre trommede utaalmodigt paa Bordet.

»Har jeg ikke sagt Dem, Julian, at jeg hader Hemmeligheder,« sagde hun. »Vil De tale tydeligt, eller vil De ikke?«

Før det var muligt at svare, rejste Horace sig og sagde:

»Maaske er jeg tilovers.«

Julian bad ham ved en Haandbevægelse atter at sætte sig.

»Jeg har allerede sagt Lady Janet, at De ikke var tilovers,« sagde han. »Jeg vil nu sige Dem — som Miss Roseberrys tilkommende Ægtefælle —, at ogsaa De er interesseret i at høre, hvad jeg har at sige.«

Horace tog atter Plads med en Mine, der forraadte en mistænksom Overraskelse.

Julian sagde til Lady Janet:

»De har jo ofte hørt mig tale om min gamle Ven og Skolekammerat John Cressingham?«

»Ja. Han er jo engelsk Konsul i Manheim?«

»Netop. Da jeg kom tilbage fra Landet, fandt jeg et meget langt Brev fra Konsulen. Jeg har taget det med mig, og jeg skal med Deres Tilladelse oplæse nogle Steder i det, som beretter om en meget forunderlig Historie mere klart og paalideligt, end jeg kan fremstille det med mine egne Ord.«

»Er den meget lang?« spurgte Lady Janet, idet hun noget forskrækket saa paa de tæt beskrevne Ark, som hendes Nevø udbredte for hende.

»Er De ogsaa vis paa,« indskød Horace, »at denne Sag vil interessere mig. Jeg kender aldeles ikke noget til Konsulen i Manheim.«

»Jeg indestaar derfor,« svarede Julian alvorlig. »Hverken min Tante eller De, Horace, vil spille Deres Taalmodighed, hvis De vil gøre mig den Tjeneste opmærksomt at høre paa det, jeg vil oplæse.«

Med disse Ord begyndte han at læse det første Uddrag af Konsulens Brev.

— — — »Jeg husker ikke det Datum, men der maa være forløbet fulde tre Maaneder, siden der blev sendt mig en Meddelelse om en engelsk Patient, der var optaget i Hospitalet her i Byen, og om, hvis Forhold det maatte være mig som engelsk Konsul om at gøre at skaffe Oplysninger tilveje.

Jeg begav mig samme Dag til Hospitalet og blev ført ind til Patienten.

Det var en ung og smuk Dame. Da jeg først saa hende, var det, som om jeg med mit uøvede Øje saa et Lig for mig. Jeg lagde Mærke til, at der var lagt en Bandage om hendes Hoved, og jeg spurgte derfor om, af hvad Beskaffenhed det Saar var, som var bibragt hende. Svaret lød paa, at det stakkels Væsen havde været til Stede — ingen vidste hvorfor — ved en Skærmydsel eller en Kamp ved Nattetide mellem Tyskerne og Franskændene, og at hun der var bleven ramt af et Stykke af en tysk Bombe.«

Horace, som hidtil havde lænet sig ligegyldig tilbage i sin Stol, rejste sig nu pludselig og udbrød:

»Du store Gud! Skulde det være den Dame, jeg saa ligge udstrakt som død i den franske Hytte!«

»Det er umuligt for mig at vide det,« svarede Julian. »Hør videre! Maaske giver Konsulens Brev Dem Svar paa Deres Spørgsmaal.«

Han læste videre:

»Den saarede Dame var bleven antaget for død og efterladt af Franskændene, da de trak sig tilbage, og de tyske Tropper tog deres Stilling. Hun blev funden paa Sengen i et lille Hus af Lægen ved den tyske Ambulance —«

»Ignatius Wetzel?« udbrød Horace.

»Ignatius Wetzel,« gentog Julian efter at have kastet et Blik i Brevet.

»Saa er det hende,« sagde Horace. »Lady Janet, denne Sag maa virkelig interessere os. De husker, jeg har fortalt Dem, hvorledes jeg første Gang traf sammen med Grace? Og De har uden Tvivl siden hørt mere om det af Grace selv.«

»Hun har en vis Skræk for at tale om den Del af sin Rejse hjemefter,« svarede Lady Janet. »Hun har omtalt, at hun blev standset ved Grænsen og ved et Tilfælde traf sammen med en anden engelsk Dame, som var hende fuld-

stændig fremmed. Jeg gjorde hende naturligvis nogle nærmere Spørgsmaal, men hørte saa til min Forfærdelse, at hun havde set den anden blive dræbt næsten ved sin Side af en tysk Bombe. Hverken hun eller jeg har siden følt os oplagte til at komme tilbage til denne Sag. Det var meget rigtigt af Dem, Julian, at De undgik at tale derom, medens hun var til Stede. Nu forstaar jeg det hele. Grace har sandsynligvis nævnet mit Navn for sin Rejsefælle. Den fremmede trænger uden Tvivl til Bistand og henvender sig nu til mig gennem Dem. Jeg vil ogsaa hjælpe hende, men hun maa ikke komme hertil, før jeg har forberedt Grace paa at se hende levende igen. For Øjeblikket ser jeg ingen Grund til, at de skulde træffe hinanden.«

»Jeg er ganske vis paa, at det forholder sig saaledes,« sagde Julian sagte og uden at se paa sin Tante.

»Hvad mener De? Er Hemmeligheden endnu ikke forbi?«

»Hemmeligheden er endnu ikke begyndt. Men min Ven Konsulen skal selv fortælle videre.«

Julian vendte atter tilbage til Uddraget af Brevet:

»Efter at den tyske Læge omhyggelig havde undersøgt det formodede Lig, kom han til det Resultat, at man i den Hast, hvori det franske Tilbagetog gik for sig, havde antaget et Tilfælde af hæmmet Livsvirksomhed for et Dødsfald. Da han som Læge maatte føle Interesse for denne Sag, besluttede han at skaffe sig Vished om, hvorvidt hans Opfattelse var rigtig. Han opererede Patienten med et fuldstændig heldigt Resultat. Han beholdt hende nogle Dage derefter under sit eget Tilsyn og lod hende saa bringe til det nærmeste Hospital — det i Manheim. Han var selv nødt til at vende tilbage til sin Tjeneste som Læge ved Arméen og efterlod sin Patient i den Tilstand, hvori jeg saa hende — bevidstløs liggende i Sengen. Hverken han eller Lægerne ved Hospitalet vidste noget som helst om den fremmede. Papirer fandt man ikke hos hende. Alt, hvad Lægerne kunde gøre, da jeg bad om Oplysninger, for at jeg kunde sætte mig i Forbindelse med hendes Slægt eller Venner, var, at de viste mig hendes Linned, der var mærket med hendes Navn. Jeg forlod Hospitalet efter at have skrevet Navnet op i min Lommebog. Det var »Mercy Merrick.«

Lady Janet fremtog nu sin Lommebog, idet hun sagde:

»Lad mig skrive det Navn op. Jeg har aldrig før hørt det, saa jeg kunde nemt glemme det. Gaa videre, Julian.«

Julian begyndte paa sit andet Uddrag af Konsulens Brev:

»Under disse Omstændigheder kunde jeg kun vente paa nye Efterretninger fra Hospitalet,

naar Patienten var bleven saa rask, at hun kunde tale. Der gik nogle Uger, uden at jeg modtog nogen Meddelelse fra Lægerne. Da jeg selv en Dag indfandt mig for at høre nyt, underrettede man mig om, at der var traadt Feber til, og at det stakkels Væsens Tilstand nu vekslede mellem Udmattelse og Delirium. Under dette sidstes Paavirkning havde hun ofte udtalt Deres Tante, Lady Janet Roys Navn. Iøvrigt var hendes Fantaseren for Størstedelen aldeles uforstaaelig for dem, der var til Stede ved Sygesengen. Jeg tænkte et Par Gange paa at skrive til Dem og bede Dem tale med Lady Janet. Men da Lægerne sagde mig, at der den Gang næsten var lige saa megen Udsigt til Død som til Liv, besluttede jeg at afvente, om det vilde blive nødvendigt eller ikke at ulejlig Dem.«

Her afbrød Lady Janet Julian, idet hun sagde:

»De maa jo vide det bedst, Julian, men jeg tilstaar, at jeg ikke rigtig ser, hvilken Interesse denne Del af Historien kan have for os.«

»Det er netop det, jeg vilde sige,« tilføjede Horace. »Det er jo meget sørgeligt, men hvad vedkommer det os?«

»Lad mig læse det tredie Uddrag,« sagde Julian, »saa vil De faa det at se.«

Han læste følgende:

»Endelig fik jeg Underretning fra Hospitalet om, at Mercy Merrick var uden Fare; hun var vel endnu noget svag, men dog i Stand til at besvare de Spørgsmaal, jeg maatte kunne ønske at rette til hende. Da jeg kom til Hospitalet, blev jeg noget overrasket ved, at man bad mig først gaa ind til Overlægen i hans private Værelse. Denne Mand sagde til mig. »Jeg anser det for rettest, før De taler med Patienten, at raade Dem til at være forsigtig med, hvorledes De taler til hende, og ikke ophidse hende ved at vise Dem overrasket eller lægge nogen Tvivl for Dagen, hvis hun skulde tale til Dem paa en noget forunderlig Maade. Vi nærer her forskellige Anskuelse om hende. Nogle af os, og deriblandt jeg selv, tvivler paa, at hun er bleven helbredet baade paa Sjæl og Legeme. Vi siger ikke, at hun er sindssyg — hun er meget mild og rolig —, men vi nærer den Anskuelse, at hun lider af en Slags sygelig Indbildning. Husk paa det, jeg har sagt Dem — og gaa saa ind til hende og døm selv.« Jeg adlød, noget overrasket og forvirret. Da jeg nærmede mig den syges Seng, slog det mig, hvor svag og medtagen hun saa ud, men saa vidt jeg kunde dømme, syntes hun alligevel at være ved sine Sansers fulde Brug. Hendes Tone og hele Væsen tydede utvivlsomt paa, at hun var en dannet Dame. Efter at jeg med faa Ord havde forestillet mig selv, forsikrede jeg, at det baade som Embedsmand og privat skulde være mig kært, om jeg kunde

være hende til nogen Nytte. Medens jeg sagde disse Ord, kom jeg til at tiltale hende med det Navn, jeg havde set paa hendes Klæder. I det samme Øjeblik, som Ordene »Miss Merrick« kom over mine Læber, viste der sig et Udtryk af Vildhed og Hævnlyst i hendes Øjne. I en harmfuld Tone udbød hun: »Kald mig ikke ved det forhadte Navn! Det er ikke mit Navn. Alle Mennesker her forfølger mig med at kalde mig Mercy Merrick. Og naar jeg bliver vred paa dem, saa viser de mig Klæderne. Hvad jeg end siger, tror man dog, at det er mine egne Klæder. Hvis De gør ligesaa, saa viser De Dem ikke venlig imod mig.« Jeg huskede paa, hvad Lægen havde sagt. Jeg gjorde den nødvendige Undskyldning, og det lykkedes mig ogsaa at berolige hende. Uden at komme tilbage til det ophidsende Spørgsmaal om Navnet spurgte jeg hende blot om, hvilke Planer hun havde, og forsikrede hende, at hun kunde befale over mig, hvis jeg kunde yde hende nogen Bistand. »Hvorfor vil De vide, hvilke Planer jeg har?« spurgte hun mistænksomt. Jeg mindede hende om, at jeg var engelsk Consul, og at det var min Hensigt om muligt at være hende til nogen Nytte. »De kan gøre mig en overordentlig stor Tjeneste,« sagde hun ivrig. »Find Mercy Merrick!« Jeg saa atter det hævnlystne Udtryk i hendes Øjne, medens en hastig Rødme farvede hendes blege Kinder. Uden at lægge nogen Overraskelse for Dagen spurgte jeg hende, hvem Mercy Merrick var. »En slet Kvinde, efter hvad hun selv har tilstaet,« lød det hurtige Svar. »Hvor skal jeg finde hende?« spurgte jeg nu. »Søg efter en Kvinde i en sort Dragt med det røde Genferkors paa Skulderen; hun er Sygeplejerske i den franske Ambulance.« »Hvad har hun gjort?« »Jeg har mistet mine Papirer og mine Klæder; Mercy Merrick har taget dem.« »Hvorledes kan De vide, at Mercy Merrick har taget dem?« »Fordi ingen anden kan have gjort det. Tror De mig, eller tror De mig ikke?« Hun begyndte atter at blive ophidset; jeg forsikrede hende, at jeg uopholdelig skulde foretage Efterspørgsler efter Mercy Merrick. Hun vendte sig tilfreds om paa Pudene, idet hun sagde: »De er en god Mand! Kom tilbage og sig mig, om De har fundet hende.« Det var min første Samtale med den engelske Patient i Hospitalet i Manheim. Jeg behøver ikke at sige, at jeg tvivlede paa, at der eksisterede en Person som den omtalte Sygeplejerske. Det var mig heldigvis muligt at henvende et Spørgsmaal desangaaende til Lægen Ignatius Wetzel. Jeg skrev til ham og fik ogsaa Svar fra ham. Efter at Tyskerne ved det natlige Angreb var bleven Herrer over Stillingen, var han gaaet ind i det Hus, hvor den franske Ambulance havde været.

(Fortsættes).

Kendte Ansigter.

Fru Christine Garde.

Med Fru *Christine Garde*, der pludselig er død, har Aarhus Teater ikke alene mistet en intelligent og fint dannet Skuespillerinde, men et Skuespillerpar, som var af den allerstørste Betydning for den jyske Scene og dens fremtidige Kultur. Sceneinstruktør *Aage Garde* kan næppe udholde at forblive ved Teatret i Aarhus efter sin Hustrus Død.

De to hørte nemlig ubrødeligt sammen. Man kunde slet ikke tænke sig den ene uden den anden, næppe nok paa Scenen, hvor deres fine Sammenspil havde sit naturlige Udspring fra en Harmoni, saa fuldttonende, som man sjælden træffer den.

Af denne Fælleshed i alt, Arbejde og Hviletid, Bekymringer og Sejre, hentede den svage Fru Christine Kraften til sine kunstneriske Ydelser, og af hendes fine Mildhed hentede han Styrken til at udholde Kampen med skiftende Direktører, skiftende Teaterpersonale og skiftende Publikum og dog at bevare sin elskværdige, ligevægtige Karakter.

De to har i Aarhus haft lykkelige Aar, forsaa vidt som de her var faldet til Ro i en smuk Stilling, der bød dem baade Arbejde og Arbejdets Løn, men naar man tillægger Hr. *Aage Garde* Ære for Aarhus-Scenens bedste Stræben, maa man ikke forglemme den stille Kvinde, der stedse stod ved hans Side.

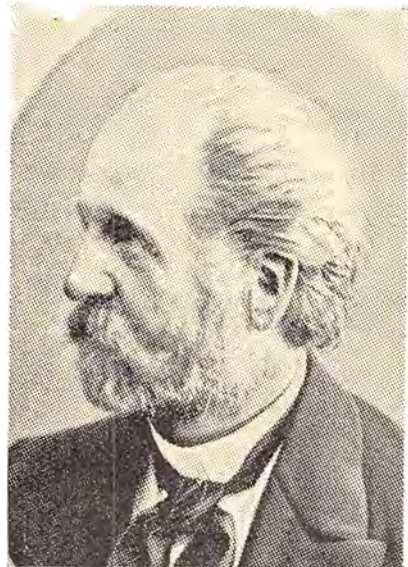
C. A.

Den landskendte og i vide Kredse skattede Digter *Zakarias Nielsen* har under stor Deltagelse fejret sit 40 Aars Forfatterjubilæum. Den gamle Professor, der bor ude i Charlottenlund, har i Anledning af Jubilæet udsendt sidste Del af sine Memoirer, der sikkert vil blive læst med stor Interesse. Af *Zak. Niensens* rige Produktion nævner vi: „Haardt prøvet“, „Nye Tider“, „Maagen“, „Kulsviere“, „Minder“ og „Mands Vilje“ (fra 1909). Fremdeles kan det anføres, at *Zak. Nielsen* har udført et stort Arbejde ved Søndagsbladet, af hvilket han i mange Aar var Medudgiver. —

Efter længere Tids Sygdom er Grosserer, Etatsraad *P. B. Kjær* afgaaet ved Døden i en Alder af næsten 76 Aar.

Han var Skolelærersøn og kom som ung Mand i Købmandslære. Da han havde udlært, ansattes han i det kendte Firma *Fr. Th. Adolphs Enke*; sammen med en Kollega, *Selgen Styhr*, som han her lærte at kende, stiftede han i 1866 Firmaet *Styhr og Kjær*, der efterhaanden naede en førende Stilling. Siden startede Firmaet Sodafabrikkerne, og det var i sin Tid

Medindehaver af *Richs Sønners Cikoriefabrik*. I 90'erne trak *Kjær* sig ud af Firmaet for at ofre sig for kommunale Interesser.

Zakarias Nielsen.

Etatsraad P. B. Kjær.

HVER 8 DAG

Nr. 37.

II. Juni 1911

17. Aarg.

Fra Indvielsen af den nye svenske Kirke i Grønningen. Paa vort Billede ses Hs. Maj. Kong Gustaf, der ved sin personlige Nærværelse forøgede Indvielsens højtidelige Præg.

Hos Direktør Arne Petersen.

Tivoli i Nutid og Fremtid.

Direktør Arne Petersen.

Hvilke Principper mener De bør være de ledende for en Tivolidirektør? spørger „Hver 8. Dag” Direktør Arne Petersen.

— Det var et stort Spørgsmaal at besvare saadan paa staaende Fod, udtaler Tivolis stilfulde Leder, der jo unægtelig er en noget anden, mere engelsk, Type end afdøde Direktør Thrane, og som man f. Eks. yderst sjældent ser med Paraply.

— Tivoli maa, begynder Arne Petersen, efter mit Skøn paa den ene Side følge Udviklingen ved at imødekomme de nye Krav, der stilles paa Kunstens og Forlystelseslivets Omraade. Men at gennemføre nogen hel Omvæltning lader sig paa den anden Side ikke gøre, fordi Etablissementet har en *Tradition* at bevare.

Jeg mener saaledes, at de gamle *Pantomimer* bør bibeholdes, hovedsagelig af Hensyn til Børnene. Og for Pantomimeteatrets Vedkommende maa Fornyetelsen skaffes til Veje ved Indførelsen af lettere Barnepantomimer som f. Eks. den engelske Peter-Pantomime, som i Sommer vil blive spillet.

Pierrot-Pantomimerne finder jeg derimod ikke, der skal røres ved. Der indleveres iøvrigt hele Stabler af dem til os. Men det er næsten altid Suppe paa en Pølsepind.

Hvad angaar vore *Artistnumre* paa Plænen, saa var der en Tid, hvor vi tænkte paa helt at stryge dem, blandt andet ud fra det Ræsonnement, at Folk havde faaet nok af saadanne Artistnumre i Vintersæsonen. Det viste sig imidlertid, at Artisterne havde deres Publikum; og vi giver derfor stadig vore Plæneforestillinger, om hvilke det med Urette er blevet sagt, at de ikke skulde være paa Højde med Varietéernes Artistnumre. Jeg hævder, at de absolut ikke er daarlige. Sagen er blot den, at de i Reglen ses ved Dagslys og uden Varietéens flatterende Ramme som Baggrund.

Saa er der vore *Koncerter*. Tivoli søger stadig at knytte de bedste Musikere til sig. Forholdet er i Øjeblikket det, at i de ca. 100 Dage, Sæsonen varer, giver vi 100,000 Kr. ud til Musik. Det er lige 1000 Kr. om Dagen. Men vi har ogsaa paa Festedage 7—8 Orkestre spillende samtidig.

A *propos* vore *Fester*, saa har man til Tider yndet at gøre gældende, at vi maatte kunne lave dem bedre. Hvorefter man uvægerligt henviser til *de italienske Fester*, der i Erindringens bengalske Skær staar som noget uovertruffet og saare glansfuldt. De italienske Fester var i Virkeligheden slet ikke saa vidunderlige. Hvad Dekorationerne angaar, stod de f. Eks. ingenlunde over vort venetianske Arrangement i Fjor. I Aar agter vi atter at forsøge med et Festarrangement ved Søen, denne Gang i *ægyptisk Stil*. *Carl Lund* er allerede i fuld Gang.

Med Hensyn til *Fyrværkerierne* saa var der en Tid, hvor jeg selv troede, at *Busch* ikke var paa Højde med sin Tid og ikke kunde forny sig. Men efterhaanden har jeg paa dette Punkt maattet ændre min Opfattelse. Jeg mener nu, at hvad han har præsteret paa det indskrænkede Terræn med de Midler, han har haft til Raadighed, i Virkeligheden har været beundringsværdigt. Som De maaske véd, forsøgte vi fornyligt at brænde et større Fyrværkeri af i Stil med de engelske „Ildfester”. Det viste sig, at et Fyrværkeri af den Kaliber vilde være absolut *livsfarligt* for Publikum. Vi har for lidt Plads. Et stort tysk Firma, med hvilket vi forhandlede om Leveringen af et flot Fyrværkeri, gjorde ogsaa den samme Indvending.

— *Hvilke Følger vil den nye Forlystelsesskat faa for Tivolis Vedkommende?*

— Først og fremmest den, at vi kommer til at betale ca. 30,000 Kr. Vi agter ikke at indvinde dette Beløb ved en Forhøjelse af Entréen, ikke en Gang ved enkelte Lejligheder — skønt Tivoli ifølge sin Kontrakt har Lov til 10 Gange om Maaneden at sætte Entréen op, en Rettighed, vi forresten aldrig benytter os af.

— *Kunde De tænke Dem Tivoli flyttet et andet Sted hen, f. Eks. ud til Kastellet?*

— Nej, thi i saa Fald maatte Etablissementet ganske simpelt gaa fallit. Med et Besøg af ca. 800,000 Mennesker i Sæsonen kan vi paaregne en Indtægt af ca. 350,000 Kr. Men Driften andrager 6—700,000 Kr.,

hvilket altsaa en passant vil sige, at Folk betaler 50 Øre, men faar for 1 Krone. Det er Lejerne og Vinterdriften, der dækker Udgifterne og bringer Balance i Regnskabet. Og tror De, vore store Lejere som *Wivel* og *Nimb* vilde flytte med ud til Kastellet?

Foreløbig gælder Tivolis Kontrakt til 1925. Til den Tid bliver det saa Spørgsmaalet, om vi vil fortsætte, og om Kontrakten vil blive fornyet. Derom kan jeg intet udtale. Men jeg kan sige Dem som min Opfattelse, at Tivoli er af stor Betydning for Turiststrømmen. Jeg har i Udlandet truffet mange Mennesker, der kendte Tivoli, men ikke vidste, det laa i Danmark. Og navnlig i Tyskland, men ogsaa i andre Lande (Belgien og Holland) nævnes Tivoli med Hæder.

Niels Th. Thomsen.

Fra Prins Hans' Ligfærd.

Under megen Højtidelighed fandt Prins Hans' Bisættelse d. 2. Juni Sted i Slotskirken i Nærværelse af Kongefamilien, dens Gæster og Landets fornemste Spidser. Konfessionarius Paulli mindedes Prins Hans' Valgsprog »*Æren og Fædrelandet*«. Efter den højtidelige Bisættelse førtes Kisten til Roskilde. Her bar Kong Haakon, Kronprins Christian, Prins Harald, Prins Gustav og de andre Prinser af Kongehuset under Orgelpræludium Kisten op gennem Kirkens Midtergang. Kisten stilledes ind i Frederik V's Kapel, hvor Stiftsprovst Paulli bad en kort Bøn. Derefter bar Kong Haakon og Prinserne Kisten ned i Krypten under Kapellet, hvor Zinkkisten sænkedes ned i en Egetræskiste.

Dronning Victoria af Spanien paa Jagt i Andalusien.

Hertugen af Orleans i Samtale med en af Bønderne paa Komtessen af Paris' Jagtrevier i Andalusien.

Gabriele d'Annunzio og Eleonore Duse.

For dem, der endnu holder af at fordybe sig i Bøger, hvor forfinet Sprogkunst og indtrængende Sjæleanalyse lader haant om Fordringerne til rask fremadskridende og spændende kriminalistisk Handling, er det en sand Oplevelse at tilegne sig Gabriele d'Annunzios rige, store Roman »Maaske og maaske ikke«.

Som den gennemført moderne Aand, d'Annunzio er, har han taget et saa nyt Emne som Flyvesporten op til poetisk Behandling. Og i en Række vidunderlige og uforglemmelige Skildringer af Flyvningens Poesi hæver han sig til høj digterisk Flugt. Den glødende Sensualisme, der præger Forholdet mellem Vingeflyveren *Paolo Tarsis* og den raffineret skønne *Isabella Inghirami*, vil uden Tvivl forekomme mangen Gennemsniitsaand saa langt paa Afveje, at den ikke længer lader sig følge, end sige kontrollere. Til Gengæld straalere Kapitlerne om Flyverens Ildhu og stolte Bedrifter af sund Klarhed; og i nogle korte Rids af en ganske lille Piges umiddelbare Sjæleytringer viser Forfatteren nye og indtagende Sider af sit sjældne Talent. Bogen er beundringsværdigt gengivet paa Dansk af Forfatterinden *Regitze Winge*. Og alle Elskere af d'Annunzios blændende Kunst maa være glad for, at vi har et stort Forlag som Gyldendals,

Gabriele d'Annunzio.

Eleonore Duse.

der kan tillade sig den Luksus at udsende en tyk Bog, der kun er Kost for Finsmagere.

D'Annunzio, Italiens mest omtalte Forfatter, er født i 1864 ombord i Briggen »Irene« paa Adriaterhavet og tilbragte sin Barndom i Byen Francavilla ved dette Hav. Han fik allerede sine første Digte trykt i 79 under Titlen »Primavera«. Og da han i 20-Aars Alderen kom til Rom, blev han hurtigt forgudet af Beundrere og Beundrerinder. D'Annunzio, hvis Noveller og Romaner er fulde af Sensualitet, har navnlig vundet Ry som *Sprogmaster*; han har beriget det italienske Ordforraad i høj Grad og, som ingen før, givet Sproget Farve og Skønhed. Derimod har hans Digtning moralske Værd ofte været omdisputeret.

Som Dramatiker har d'Annunzio skrevet flere Arbejder for vor Tids interessanteste og mest geniale Skuespillerinde *Eleonore Duse*, hvis sjæfulde Billede vi her bringer. Ingen er vel naaet saa højt som Duse i Fremstillingen af den kvindelige Sorg og Lidelse. Hun var i 1880—94 gift med Skuespiller, senere Konsul Chechi. Hendes Forhold til d'Annunzio har til Tider beskæftiget Europa og jævnligt givet kærkomment Stof til Selskabets *cronique scandaleuse*.

I 1898 valgtes d'Annunzio ind i Deputeretkammeret, hvor han sluttede sig til Socialisterne.

fra Comosøen.

Hans Rigdom er et Æsel
 og en tohjulet Vogn — —
 og dermed ruller rundt han
 fra Sogn til Sogn.
 Saa synger han fra Agebrædtet
 ud af fulde Hals,
 og han har Appelsiner
 i Massevis tilfals.

Og saa har han Humør
 og et vældigt Snakketøj —
 som skabt til, overalt
 at vække Opsigt og Halloj.
 Saa smisker han til Pigerne
 og faar et Nik igen — —
 og sludrer med sit Æsel,
 hans allerbedste Ven.

Og Fyren gør Forretning;
 for han er ung og køn,
 og Øjets glade Smil
 fanger ogsaa sin Løn.
 Desuden er han billig:
 kun en Lire for en Snes!
 Og Frugten er saa fristende,
 som sjældent den sés.

De to forstaar nu ogsaa
 hinanden som kun faa;
 for de har været Venner,
 fra de begge var smaa, —
 er født paa samme Plet
 og er begge femten Aar,
 og vokset op tilsammen
 i de tarveligste Kaar.

Og de har fulgt hinanden
gennem Aarene tro
og kender godt til Slid
og til Hug begge to.
De kom til Verden oppe
i det gamle Vingaardshus,
hvor Fattigdommen gabed'
under Olietræets Sus.

Og dog gled deres Barndom
saa lys og sorgløs hen — —
Et Liv er aldrig fattigt,
naar man bare har en Ven.
Og mangen solklar Morgen
og mangen Kvæld saa sval,
de leged glade sammen
paa Bjerg og i Dal.

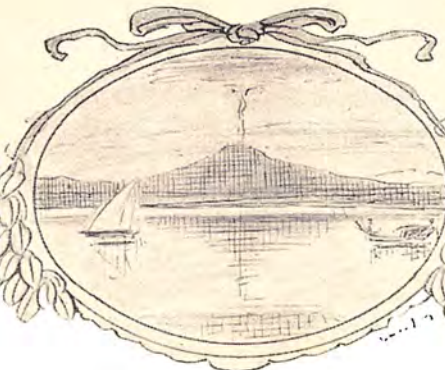
Men saa kom Livets Alvor
til de to med sit Bud;
for *dem* var det et Eventyr,
da de drog sammen ud,
ud i den store Verden,
hvor Turisterne lo —
og Solen allermest
til de frejdige to.

Og mangen Gang faldt ekstra
en Solde i hans Hat,
naar Fotografen ind
paa sin Plade dem fik sat.
Saa spidsed Æslet Ører,
med Hovedet paa Sned,
imens et Bagben løfted sig
lidt spottende derved.

— Men naar saa Gutten sént
hjem til Landsbyen kom
med Lommen fuld af Penge
og Vognen bar og tom.
Saa blev der Fest i Hjemmet,
hvor de to hørte til,
og Mutter fik saa travlt
ved sin Køkkengrydes Ild:

Mens Fatter talte Pengene
og slubred af sin Vin,
og Krogens Gamling klimprede
paa sin Mandolin.
Saa smasked liden Langøre
glad i Staldens Fred,
mens Gutten Macaroni
i sin Mave skovled ned.

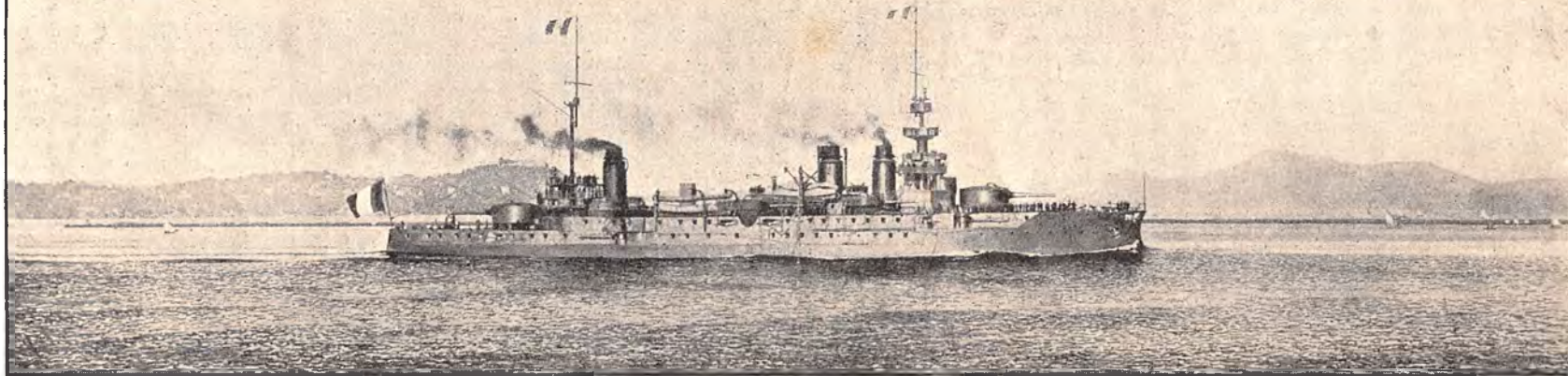
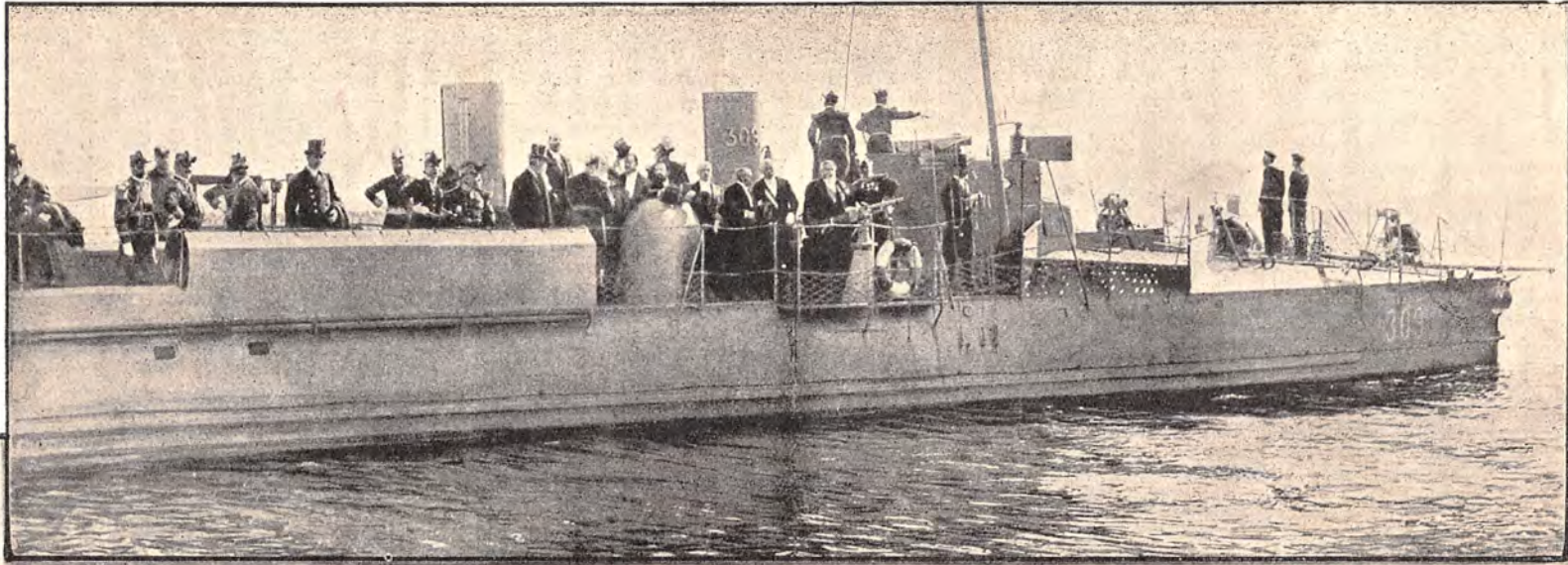
Chr. Langgaard.

En vordende tysk Kejser i Marmor. — En meget vellignende og ukonventionel Statue af det tyske Kronprinspars ældste Søn, udført af Billedhuggeren Hermann Paget.

Den franske Præsidents Rejse til Tunis.

Afrejsen fra Toulon. Paa det øverste Billede ses Præsident *Fallières*, omgivet af Admiraler og Medlemmer af Ministeriet. Fotografiet er taget under en pompøs Flaaderevu før Afrejsen. Paa det nederste Billede ses Krydseren »Verité« med Præsidentflaget hejst.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene« begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bëmægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcroft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdalenestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — ikke uden Grund, som det snart vil vise sig.

Han fandt de efterladte saarede Franskmand, men havde ikke set noget til en Sygeplejerske i sort Dragt og med det røde Kors paa Skulderen. Den eneste levende Kvinde dér paa Stedet var en ung engelsk Dame i en graa Rejseskappe, som var bleven standset ved Grænsen, og som var bleven hjulpen paa Vej hjemefter af en Korrespondent for et engelsk Blad.«

»Det var Grace,« sagde Lady Janet.

»Og Korrespondenten, det var mig,« tilføjede Horace.

»Endnu kun nogle faa Ord,« sagde Julian, »og De vil kunne forstaa, hvorfor jeg har lagt Beslag paa Deres Opmærksomhed.«

Han vendte for sidste Gang tilbage til Brevet og læste Slutningen af Uddraget:

»I Stedet for selv at indfinde mig i Hospitalet, meddelte jeg skriftlig, hvorledes mit Forsøg paa at opdage den savnede Sygeplejerske var mislykket. I nogen Tid hørte jeg ikke noget til den syge Dame, som jeg skal vedblive at kalde Mercy Merrick. Først i Gaar modtog jeg atter en Opfordring til at besøge Patientten. Hun var nu bleven saa rask, at hun kunde forlange at blive udskreven, og hun havde ladet sig forlyde med, at det var hendes Hensigt at vende tilbage til England. Overlægen havde derfor i Følelsen af det Ansvar, der paahvilede ham, sendt Bud efter mig. Det var umuligt at holde hende tilbage paa Grundlag af den Meningsforskel der herskede mellem Lægerne om dette Tilfælde. Alt, hvad han kunde gøre, var at give mig fornøden Underretning og saa lægge Sagen i min Haand. Da jeg atter saa hende, fandt jeg hende mørk og indesluttet. Hun lagde ikke Skjul paa, at hun tilskrev det en Mangel paa Iver for hendes Sag fra min Side, at jeg ikke

havde været i Stand til at finde Sygeplejersken. Jeg havde paa min Side ingen Ret til at holde hende tilbage. Jeg kunde kun spørge hende, om hun havde Penge nok til at bestride Omkostningerne ved Rejsen. Hun underrettede mig om, at Hospitalspræsten havde omtalt hendes forladte Stilling i Byen, og at de derværende engelske Familier havde sammenskudt en lille Sum, der satte hende i Stand til at vende tilbage til sit Fædreland. Da jeg spurgte hende, om hun havde Venner i England, svarede hun: »Jeg har een Ven, som er mere værd end en stor Mængde — det er Lady Janet Roy.« De kan forestille Dem min Overraskelse ved at høre dette. Jeg ansaa det for aldeles ørkesløst at gøre hende videre Spørgsmaal om, hvorledes hun kom til at kende Deres Tante, om Deres Tante ventede hende osv. Under disse Omstændigheder har jeg, da jeg fuldt ud ved, at jeg i et og alt kan sætte Lid til Deres Medfølelse for Ulykken, efter modent Overlæg besluttet at sikre det stakkels Væsen nogen Beskyttelse ved hendes Ankomst til London ved at medgive hende et Brev til Dem. De vil nu selv høre, hvad hun har at sige, og De vil bedre end jeg være i Stand til at se, om hun virkelig staar i noget som helst Forhold til Lady Janet Roy. Jeg skal endnu kun tilføje en eneste Oplysning, inden jeg slutter dette lange Brev. Som jeg allerede har sagt, afholdt jeg mig fra, da jeg første Gang talte med hende, at ophidse hende ved noget Spørgsmaal angaaende hendes Navn. Ved denne anden Sammekomst besluttede jeg imidlertid at spørge hende derom.

Da Julian læste disse sidste Ord, blev han opmærksom paa en pludselig Bevægelse fra hans Tantes Side. Lady Janet havde sagte rejst sig

fra sin Stol og var gaaet om bag ved ham i den Hensigt selv at læse Konsulens Brev over sin Neveys Skulder.

Julian opdagede imidlertid dette tidlig nok til at hindre hende deri ved at lægge sin Haand over de to sidste Linier i Brevet.

»Hvorfor gør De det?« spurgte hans Tante skarpt.

»De maa med Fornøjelse selv læse Slutningen af Brevet, Lady Janet,« sagde Julian. »Men før De gør det, maa jeg forberede Dem paa en meget stor Overraskelse. Fat Dem derfor, og lad mig langsomt læse videre, medens De ser paa mig, indtil jeg blotter de to sidste Ord, hvormed min Vens Brev slutter.

Han læste:

»Jeg saa Damen ind i Øjnene og sagde til hende: »De har, da De kom hertil, nægtet, at det var Deres eget Navn, hvormed Deres Klæder vare mærkede. Hvis De ikke er Mercy Merrick, hvem er De da?« Hun svarede uden Betænkning: »Mit Navn er — —«

Julian tog sin Haand bort fra Papiret.

Lady Janet saa paa de næste to Ord og for tilbage med et lydeligt Udbrud af Forbavselse, hvilket fik Horace til at springe op fra sin Stol.

»Sig mig det!« udbød han. »Hvilket Navn gav hun sig?«

Julian svarede:

»Grace Roseberry.«

TIENDE KAPITEL.

Et Tremandsraad.

Et Øjeblik stod Horace som lynslagen og stirrede forbavset paa Lady Janet.

Saasnart han atter havde fattet sig, udbød han, henvendt til Julian:

»Er dette en Spøg? Hvis det er Tilfældet, kan jeg for mit Vedkommende ikke finde noget morsomt deri.«

Julian svarede, idet han pegede paa de tætskrevne Sider i Konsulens Brev:

»En Mand skriver i fuldt Alvor, naar han skriver et Brev, der er saa langt som dette. Damen angav i fuldt Alvor, at hun hed Grace Roseberry, og da hun forlod Manheim, rejste hun til England, ene og alene for at fremstille sig for Lady Janet Roy.«

Han vedblev, henvendt til sin Tante:

»De saa mig fare sammen, da jeg første Gang hørte Dem nævne Miss Roseberrys Navn. Nu ved De hvorfor.«

Han vendte sig atter til Horace og sagde:

»De hørte mig sige, at De som Miss Roseberrys tilkommende Ægtefælle maatte være interesseret i at være tilstede ved min Samtale med Lady Janet. Nu véd ogsaa De hvorfor.«

»Dette Fruentimmer maa jo aabenbart være afsindigt,« udbød Lady Janet. »Men det er

ganske vist en højst mærkelig Form for Galskab, naar man første Gang hører det. Vi maa naturligvis i det mindste for Øjeblikket holde Sagen hemmelig for Grace.«

»Det er klart,« sagde Horace, »at Grace i sin nuværende Helbredstilstand ikke maa faa noget at vide derom. Det var bedst, om man straks gav Tjenerne et Vink i det Tilfælde, at denne Æventyrske eller Afsindige, hvad hun nu er, skulde gøre et Forsøg paa at trænge herind.«

»Det skal øjeblikkelig ske,« sagde Lady Janet. »Hvad der overrasker mig, Julian — vær saa god at ringe paa Klokkeren — er, at De i Deres Brev skulde sige, at De nærrede Interesse for denne Person.«

Julian svarede — uden at ringe:

»Jeg føler nu mere Interesse for hende end før, nu, da jeg finder, at Miss Roseberry selv er Deres Gæst i Mabletorpe House.«

»De har altid lige fra De var Barn, Julian, været noget egen i Deres Sympatier og Antipatier,« sagde Lady Janet. »Hvorfor ringer De ikke?«

»Af en god Grund, kære Tante. Jeg vil nødigt høre Dem befale Deres Tjenere at lukke Døren for dette venneløse Væsen.«

Lady Janet saa paa sin Neveu med et Blik, der tydelig sagde, at hun tænkte han havde taget sig en vis Frihed overfor hende.

I en noget overrasket Tone sagde hun:

»De venter vel ikke, at jeg skal tage mod dette Fruentimmer?«

»Jeg haaber, De ikke vil vægre Dem ved at tage imod hende,« svarede Julian rolig. »Jeg var ikke hjemme, da hun var hos mig. Jeg maa høre, hvad hun har at sige — og jeg vilde rigtignok helst høre det, naar De var til Stede. Da jeg modtog Deres Svar paa mit Brev, hvori De tillod mig at forestille hende for Dem, skrev jeg straks til hende og bad hende indfinde sig her.«

Lady Janet hævede i stum Uvillie sine klare, sorte Øjne op mod de udskaarne Kupidoer og Snirkler i Loftet.

Med en ironisk Resignation spurgte hun derpaa:

»Naar skal jeg have den Ære at modtage Ladyen?«

»I Dag,« svarede hendes Neveu med en uforstyrrelig Ro.

»Hvad Tid?«

Julian saa rolig paa sit Ur. »Der er allerede gaaet ti Minutter over den fastsatte Tid,« sagde han.

I samme Øjeblik viste der sig en Tjener, som gik hen til Julian med et Visitkort paa en lille Sølvbakke, idet han sagde:

»En Dame ønsker at tale med Dem, Sir.«

DEN NYE MAGDALENE.

»Det er hende,« sagde Julian lige saa rolig som før.

Lady Janet saa paa Visitkortet og rakte det derpaa harmfuld til sin Neveu, idet hun udbrød: »Miss Roseberry! Det staar trykt, det staar virkelig trykt paa hendes Kort! Julian, selv for min Taalmodighed er der Grænser. Jeg vil ikke se hende.«

»Hvor er Damen nu?« spurgte Julian den stadig ventende Tjener.

»I Frokostværelset, Sir.«

»Lad hende blive der og vent udenfor, indtil De hører Klokkerne.«

Tjeneren forsvandt, og Julian vedblev, henvendt til sin Tante:

»Tilgiv mig, at jeg giver Tjeneren Ordre i Deres Nærværelse, men det er mig meget om at gøre, at De ikke fatter en overilet Beslutning. Vi burde sikkert høre, hvad denne Dame har at sige.«

Horace var af en aldeles modsat Anskuelse.

Han udbrød med Varme:

»Det er en Fornærmelse mod Grace at høre, hvad hun har at sige.«

»Det samme mener jeg,« sagde Lady Janet, idet hun med en bestemt Mine foldede sine smukke Hænder i sit Skød.

Julian vendte sig først til Horace og sagde:

»Det var ikke min Hensigt at kaste nogen Skygge paa Miss Roseberry eller i det hele taget at indblande hende i denne Sag.«

Derpaa vedblev han, henvendt til sin Tante:

»Som De maaske husker, omtaler Konsulens Brev, at der var delte Meninger mellem Lægerne i Manheim angaaende deres Patients Tilstand, idet nogen af dem, og deriblandt Overlægen, nærede den Anskuelse, at hendes Sjæl ikke er helbredet som hendes Legeme.«

»Hvilket med andre Ord vil sige,« bemærkede Lady Janet, »at der er et afsindigt Fruentimmer i mit Hus, og at man venter, jeg skal modtage hende.«

»Lad os nu ikke overdrive,« sagde Julian rolig. »Det gaar ikke an i en saa alvorlig Sag som denne. Konsulen forsikrer os jo efter Lægens Udsagn, at hun virkelig er Offer for en mental Forstyrrelse, saa kan det stakkels Væsen virkelig gøre Krav paa vor Medfølelse, og saa bør hun anbringes under et passende Tilsyn. Spørg Deres eget Hjerte, kære Tante, om det ikke ligefrem vilde være grusomt at kaste denne ulykkelige Kvinde ud i Verden uden først at foretage nogen som helst Undersøgelse.«

Lady Janet maatte, skønt stadig modstræbende, med sin udprægede Retfærdighedsfølelse indrømme, at der var noget fornuftigt og noget humanitært i det, hendes Neveu havde sagt.

Hun flyttede sig urolig paa Stolen og sagde:

»Der er noget sandt i det, Julian. Mener De ikke ogsaa det, Horace?«

»Det kan jeg ikke sige,« svarede Horace i en bestemt Tone som en Mand, hvis Haardnakthed er hærdet mod en hvilken som helst Appel.

Julian besad imidlertid Taalmodighed nok til at han kunde trodse selv Horaces Haardnakthed.

»I ethvert Tilfælde,« tog han atter Ordet med uformindsket Godmodighed, ere vi alle tre lige interesserede i at faa Klarhed i denne Sag. Jeg vil henstille til Dem selv, Lady Janet, om vi ikke netop i dette Øjeblik have den bedste Lejlighed dertil. Miss Roseberry er ikke blot ude af Værelset, men ogsaa ude af Huset. Benytter vi ikke Lejligheden nu, hvem kan saa vide, hvilken uhyggelig Hændelse der kan indtræffe i Løbet af de næste Dage?«

»Lad Fruentimmeret komme ind,« udbrød nu Lady Janet med en rask Beslutning. »Men straks, Julian — før Grace kan komme tilbage. Vil De maaske nu ringe?«

Denne Gang ringede Julian.

»Maa jeg give Tjeneren Ordre?« spurgte han ærbødigt.

»Giv ham, hvad De vil. Lad os blot faa en Ende paa det!« svarede den gamle Dame heftigt, idet hun rejste sig og gik et Par Gange frem og tilbage i Værelset for at vinde den nødvendige Fatning.

Horace gjorde Mine til at ville forlade Værelset.

»De gaar vel ikke,« udbrød Lady Janet.

»Jeg ser ikke nogen Grund til, at jeg skulde blive her,« svarede Horace noget unaadigt.

»Men naar jeg nu ønsker at De bliver,« »Det er en anden Sag — saa bliver jeg naturligvis, men jeg vil dog bede Dem erindre, at jeg nærer en ganske anden Anskuelse end Julian. Efter min Mening har denne Kvinde intet Krav paa os.«

Et øjeblikkeligt Udbrud af Harme undslap nu Julian for første Gang.

»Alle Kvinder have Krav paa os, Horace,« sagde han i en streng Tone. »Man bør ikke være for haard.«

De havde uden at tænke derover nærmet sig hinanden under den lille Strid og vendte nu alle Ryggen til Biblioteksdøren.

Ved de sidste bebrejdende Ord, som Julian henvendte til Horace, blev deres Opmærksomhed vakt ved en let Støj, som foraarsagedes ved, at en Dør blev aabnet og atter lukket. De vendte sig alle tre om og saa hen i den Retning, hvorfra Lyden kom.

(Fortsættes).

Teatret Over Stalden.

Da det rygtedes, at Direktør *Fugmann* agtede at lave sin lille nette Sommervarieté om til et Strandvejsteater, var der mange, der mente, at det kunde blive et farligt Eksperiment. Og da Lockouten yderligere bidrog til at forsinke den nødvendige Ombygning af Lokalet, var der mange, som med bange Anelser imødesaa den *Fugmannske* Sommersæson.

Foreløbig er alt imidlertid gaaet paa bedste Maade. I rette Tid stod det nye Sommerteater færdigt; og Premièren, til hvilken et Publikum med mange kendte Ansigter fra By og Land var

V. Kolling som „Rollo“ i „Vikingefærden“.

Fru *Dagmar Krarup* og Hr. *Vald. Kolling* som de to Spejdere.

mødt frem, formede sig saa fornøjeligt og harmløst, at Salen genlød af Applaus.

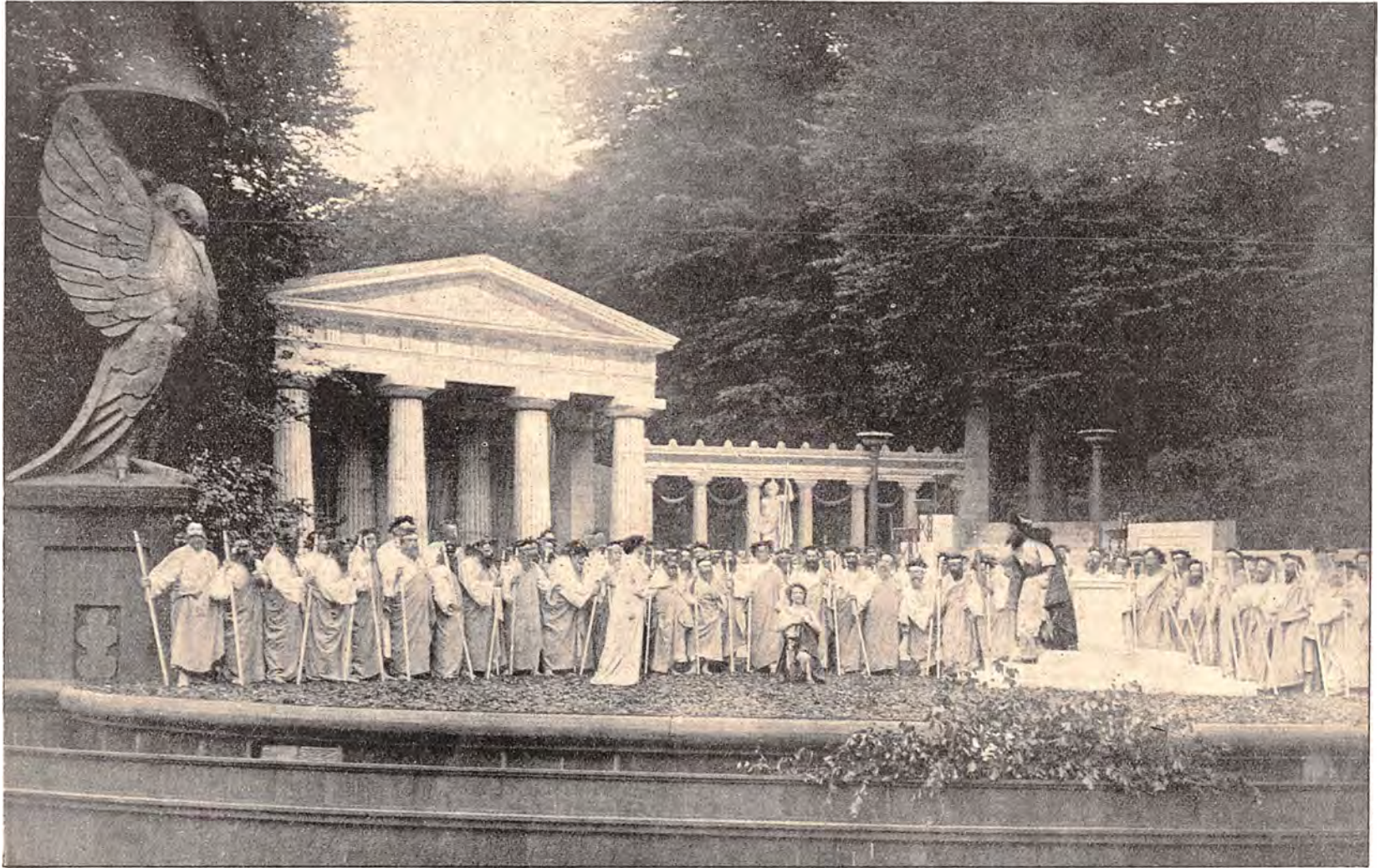
Den lette Kost, paa hvilken Teatret Over Stalden byder, bestaar først af en lille Opera-Travesti, »Don Juan og Stangæsten«, og dernæst en lidt gammeldags fransk Farce, »Betzys Profil«.

Tilslidst opføres en Revy — Revyerne er Tildens Løsen — af Hr. *Andreasen*. Den kaldes »Vikingefærden; dansk Arbejde i en uafbrudt Film med et lille Knæk paa Enden«. Den er fuld af snurrige Replikker og vittige Revyviser til gode Melodier. Og den bliver spillet med Liv og Humør.

Blandt det fortræffelige lille Personale nævner vi *Vald. Kolling*, der optræder som Spejder og »Prins Rollo« — og den nydelige Fru *Dagmar Krarup*.

I Hr. *Seemann* har den lille Scene en Kraft, der ved sin Sangkultur bidrager til at hæve Niveaue. Og det er vel *det*, der har været Tanken, da Hr. *Fugmann* sagde Varietéens kortskårte Damer Farvel for at hæve sig op i en højere dramatisk Sfære — med *Adolf Jensen* som »højre Haand«.

Fra Dyrehavsspillenes Premiére paa Friluftsteatret.

Et Optrin af Sofokles' Tragedie »Antigone«. Begunstiget af et vidunderligt Sommergejr. blev Premiéren paa »Antigone« en stor Sukces og en uforglemmelig Oplevelse for de Tusinder, der overværede den. Det store Personale, med Hr. *Adam Poulsen* og Fru *Blad* i Spidsen, vandt en afgørende Sejr, der varsler godt for Friluftssæsonen.

„Sommerrejsen“ i Tivoli.

Efter en Forsæson, i hvilken Fru *Frølichs* Gæstespil i *L'enfant prodigue* var den ikke videre paaskønnede Hovedbegivenhed i Tivolis Teatersal, har Direktør *Emil Wulff* overtaget Ledelsen af den lille Scene og straks slaaet sit Hovedslag med »Sommerrejsen«.

Det er uden Tvivl gavnligt og kun et Vidnesbyrd om vor Hovedstads Udvikling, at der er opstaaet en Pendant til den »rigtige« Sommerrevy paa Mor-skabsteatret. Den skærpede Konkurrence maa være d'Hrr. Revyforfattere en Spore til at gøderes bedste.

Just med Hensyn til »Sommerrejsen«s Forfattere gjorde der sig denne Gang en vis Hemmelighedsfuldhed gældende. Fra sin Start og indtil denne Sæson havde den været skrevet af *Anton Melbye* og *Johannes Dam*. Men nu var *Melbye* jo selv blevet Teaterdirektør for den Scene, der før var hans Konkurrent.

Det oplystes, at *Carl Arctander* havde haft noget med »Sommerrejsen«s Tilblivelse at gøre. Men han forklarede selv, at hans Medarbejderskab kun omfattede 4 Viser. Endelig fastsloges det, at det var d'Hrr. *Kjerulf*, Fader og Søn, hvem »Sommerrejsen« nærmest skyldtes. Lad det straks blive sagt, at de som Revyforfattere ingenlunde staar paa Højde med deres Forgængere, til hvem Publikum med Rette havde fattet Tillid.

Dagspressens Anmeldelser blev heller ikke ubetinget anerkendende. Gudbevares, der var gode Viser, morsomme Paafund, kønne Damer og flotte Kostumer. Men Helheden led under visse Brist, og mer end ét Sted skæmmedes den lille Revy af ildelugtende Platheder, der med Held kunde være undgaaet.

Stribolt og *Jutta Lund* i »Sommerrejsen«.

Naar disse Forbehold er taget, kan man godt hengive sig til en fuld og oprigtig Glæde over *Carl Alstrup*, der sammen med *Jutta Lund* trak »Sommerrejsen« frelst i Land. Disse to Skuespillere, der klæder hinanden og er saa godt sammenspillete, skaaner sig sandelig ikke. Navnlig *Alstrup*, der er betydelig rundeligere betænkt fra Forfatterens Side end *Jutta Lund*, gøgler med et uforligneligt Humør og stor Elskværdighed. Han begynder som Bisse, bliver si-

den Hotelportier, optræder en kort Stund som amerikansk Mariner og kopierer til Slut *Johannes Poulsen* som *Erik XIV* — dog ikke fuldt saa godt, som han i Fjor kopierede *Neiiendam*.

Jutta Lund, der ser brillant ud, især i sit Spejderkostume, foredrager sine Viser med vanligt Lune og Talent. Der er i Øjeblikket ingen herhjemme, som paa dette Felt overrager hende.

Ny i Ensemblet er den trivelige *Oscar Stribolt*, der synger Revyens bærende Vise om det gode gamle Københavnerhumør.

Fasten som Middel mod Sygdom.

Hver 8. Dag bragte for kort Tid siden (Nr. 33) et Interview med den bekendte Doktor *Alfred Bramsen*, til hvem Bladet bl. a. rettede følgende Spørgsmaal:

— Tillægger De *Fasten* nogen Betydning? Jeg har nylig læst om nogle interessante Fasteforsøg, anstillet af den bekendte amerikanske Forfatter *Upton Sinclair*.

Herpaa svarede Doktoren:

— Ja, naar man er syg, er *Fasten* af stor Betydning. Dersom De føler Dem syg, gaar til Sengs og faster i to Dage, bliver De rask.

Det er Maskinen, som hviler. Sengen giver den ydre *Ro*, *Fasten* den indre.

Det vil sikkert i denne Sammenhæng interessere en stor Del af vore Læsere at høre noget nærmere om, hvilke Erfaringer det var, Hr. *Upton Sinclair* havde gjort med Hensyn til *Fasten*. I *Cosmopolitan Magazine* skrev han en Artikel om at faste for Helbredets Skyld. Og Resultatet var, at han længe efter stadig modtog mindst et Dusin Breve om Dagen. Han fortæller selv desangaaende:

»Det Telt, som jeg bor i, bliver snart uboeligt paa Grund af Papæsker fulde af »Faste-Breve«. Jeg kunde grundlægge en Frimærkesamling ved Hjælp af disse Breve. Jeg fik paa samme Dag et fra Spanien, et fra Indien og et fra Argentina. Og jeg er sikker paa, jeg kunde have startet et Sanatorium for Folk, der har anmodet mig om at bo i min Nærhed, medens de fastede.

Ikke ét af to Hundrede blandt disse Breve kommer fra *Læger*. Fornylig talte jeg med en saadan — en kendt Læge, der kunde opvise smukke Resultater —, og han nægtede rent ud at tro, at et menneskeligt Væsen kunde eksistere i fem Dage uden at tage nogen Slags Næring til sig. Det nyttede ikke at drøfte Sagen — det var en physiologisk Umulighed; og selv da jeg tilbød ham at opgive Navn og Adresse paa ca. hundrede Mennesker, der havde prøvet det, lod han sig ikke besejre. Ikke desmindre bekender denne samme Læge sig til en Religion, der gennem to Tusind Aar har anbefalet »Bøn og Faste« som en Metode til Sjælens Fuldkommengørelse; maaske gaar han i Kirke og lytter ærbødigt til Beretningerne om en 40 Dages Faste i *Ørkenen!*

I Virkeligheden er »Faste-Kuren« aldeles ikke nogen ny Opfindelse. De gamle Indere docerede den for Aarhundreder tilbage. Og der findes Sanatorier, hvor man kan træffe Hundreder af Folk, der faster. For mindre end et Aar siden var jeg Vidne til, hvorledes en Mand gennemførte 50 Dages Faste. Jeg talte med ham fra Dag til Dag. Og jeg véd, at her ikke var Tale om Humbug. Faste-Symptomerne er iøvrigt lige saa tydelige og umiskendelige som f. Eks. Symptomerne paa Børnekopper. Og man kunde lige saa lidt overbevise en kyndig Mand om, at man fastede, naar man ikke gjorde det, som man kunde overbevise en Bacteriolog om, at man led af Sovesyge, naar man blot var doven.

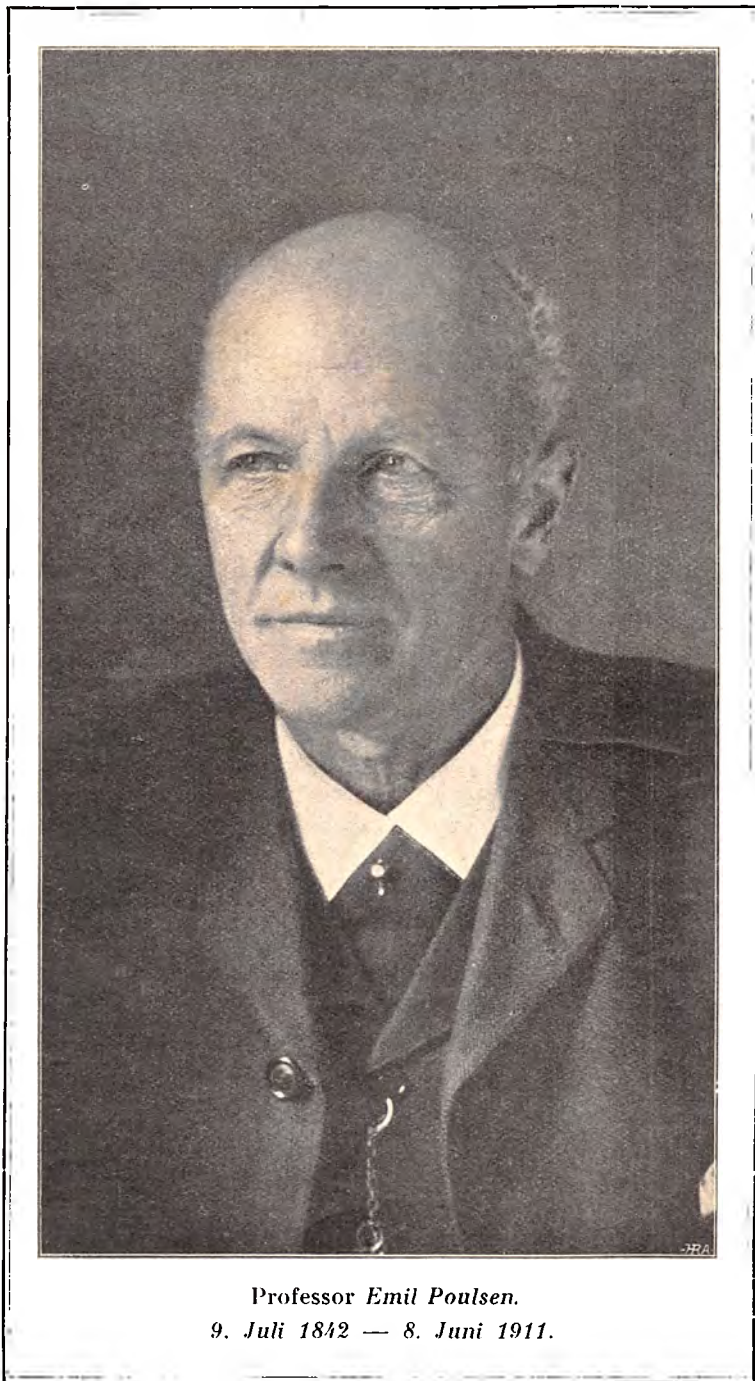
Da jeg var ganske lille, var der, husker jeg, en Doktor Tanner, som fastede i 40 Dage i et Museum i New York; og jeg husker udmærket godt, hvorledes man talte om Tildragelsen i min Familie. »Han faar noget at spise, naar ingen ser det,« blev der sagt. Men hvad saa med hans Vægt? Tænk Dem en Mand, der i Aarevis har gaaet omkring og vejlet ca. 150 Pund. Og pludselig begynder han at tabe et Pund om Dagen lige saa regelmæssigt, som Solen staar op eller gaar ned.

»Ja, saa er det vel, fordi han arbejder haardt for at blive af med sit Fedt!« vil en og anden sige.

Men hvorledes kunde en Mand gøre det, naar han ikke længer har tilstrækkelig Muskelstyrke til at bære sin egen Vægt oppe, og naar hans Puls kun er paa 35 Slag i Minuttet?«

Et af de interessanteste Eksempler paa Virkningerne af en Faste illustrerer *Upton Sinclair* ved Hjælp af hosstaaende to Billeder af en vis Hr. Richard Fausel, en Hotelejer fra Nord-Dakota, om hvem Forfatteren skriver, at han formentlig har taget vel rigelig til sig af al den gode Mad og Drikke, der var bestemt for hans Gæster. Han havde efterhaanden opnaaet den ubehagelige Vægt af 385 Pund. Han tog til et Sanatorium og fastede i 40 Dage; han kom af med 130 Pund. Og det var et pudsigt Syn at se Mr. Fausel ved Slutningen af sin Fasteid iført det samme Par Benklæder, som han bar, da han begyndte.

Ved Emil Poulsens Død.

Et Interview med Professor Otto Borchsenius.

Da Professor Emil Poulsens Stemme for stedse forstummede, var der en sjælden Samdrægtighed over det Kor af Røster, der hævdede sig for at berømme den Afdøde og beklage det Tab, som vort Samfund havde lidt.

Lykkelig den Mand, der faar et Eftermæle som Emil Poulsens. Og lykkelig hans efterlevende, for hvem Minderne om Mesteren bestandig kan staa i Skæret af en Idealets Glorie.

I Stedet for at bringe en Nekrolog, der vilde virke som en Gentagelse af Dagspressens Artikler om den afdøde Skuepladsens Behersker, har „Hver 8. Dag” henvendt sig til Professor Otto Borchsenius og bedt ham, der har kendt Emil Poulsen personligt og fulgt ham fra hans første Fremtræden til hans Død, fortælle om sine Indtryk af den afdøde som Menneske og Kunstner.

Prof. Borchsenius, der beredvilligt stiller sig til vor Disposition, begynder med at udtale følgende:

— Jeg kan huske Emil Poulsen fra hans ganske unge Aar, inden han endnu var begyndt at optræde paa Det kgl. Teater. Han var jo Student her fra København og spillede tidligt Komædie i Studenterforeningen, hvor jeg navnlig erin-

drer, med hvilken Spænding man imødesaa hans Medvirken i Hertz's „Eventyr i Dyrehaven", som *Høedt* satte i Scene.

Alle vi, der kendte Poulsen, var meget interesserede i, at han gik til Det kgl. Han var jo en af vore egne. Naturligvis var jeg til Stede hin April-Aften 1867, da han debuterede. Og jeg husker Aftenen overmaade godt. Vi undrede os noget over, at den unge Akademiker havde valgt Erasmus Montanus' Rolle. Thi Poulsen havde vist næppe nogen personlig Trang til at se skarpt paa Studenterverdenen. Men i og for sig var Rollen maaske ret karakteristisk, idet den gav Fremstilleren Lejlighed til at vise noget af de Evner, der siden helt skulde udfolde sig i hans Ibsenske Karaktérschildringer.

Gamle *Mantzius*, den nuværende Direktørs Fader, syntes, efter hvad det forlød, ikke rigtigt om, at den unge Poulsen spillede Erasmus og viste en anden Opfattelse af Rollen end den, der var *Mantzius'* egen. Det skal være kommen til nogle mindre Sammenstød hist og her mellem den ældre og den yngre Kunstner; men alt i alt maa det siges, at Emil Poulsen meget hurtig blev „gode Venner" med sine Kammerater. Navnlig kom han til at staa *Vilhelm Wiehe* meget nær.

Først i 1874, da man rykkede fra det gamle kgl. Teater til det ny, følte der indenfor Skuespilkunsten en mærkbar Forskydning mellem gammelt og ungt. Hidtil havde Emil Poulsen spillet sammen med den gamle Stab af Scenekunstnere, i Begyndelsen som Helt og Elsker. I *Agnes Nyrop* og Fru *Eckardt* havde han meget smukke Medspillerinder; jeg kan ogsaa nævne *Agnes Dehn* i *Cymbeline*. I næste Decennium blev Fru *Betty Hennings* hans store medspillende i det Ibsenske Repertoire. Og efterhaanden som den gamle Stab faldt fra, blev Brødrene Poulsen Det kongeliges bærende Kræfter. Emil bar det store Drama, medens Broderen Olaf bar Komedien, navnlig den Holbergske.

Nu var den Stund kommen, hvor Fru *Heiberg* som Sceneinstruktør øvede Retfærdighed mod de to store Nordmænd, hvis Stykker hendes Mand havde kasseret. Under Fru Heibergs Ægide opførtes baade Bjørnson og Ibsen; af den første spillede „*Maria Stuart*" med Emil P. som Darnley; derpaa kom Turen til Ibsens „*Kongsemnerne*", som blev en stor Begivenhed, med Vilh. Wiehe som Skule og Nyrop som Kong Haakon. Ved denne Lejlighed var det, at Emil P. med Bisp Nikolas' Rolle slog igennem som en meget stor Karaktérskuespiller. I Slutningen af 70'erne grundlagde Poulsen sit

store Ibsenske Repertoire med Figurer som Konsul Bernick, Helmer (Decbr. 79), Hjalmar Ekdal o. s. v. Samtidig med at han blev den fremragende Ibsenfortolker, vedblev han imidlertid at spille sit store romantiske og klassiske Repertoire: Bertran de Born, Ambrosius, Proconsulen i „*Fulvia*" (her havde han en herlig medspillende i Fru Eckardt, i hvis *Fulvia* han var stærkt charmeret); endvidere Prins Henrik i det Uddrag af „*Henrik IV*", som her spilles, og som en senere Udløber herfra Prinsen i Drachmanns „*Der var engang —*". Det var i disse Roller, at hans dejlige Røst og den Gang slanke Skikkelse skaffede ham den københavnske Almenheds og ikke mindst Damernes meget uforbeholdne Yndest.

I 90'erne, da Emil Poulsen sammen med Mænd som *P. Hansen* og *Pietro Krohn* havde Sæde i den store Teaterkommission, blev han tillige Sceneinstruktør og var det i en Række Aar. Paa dette Tidspunkt betragtedes Poulsen (hvad „*Politiken*" betegnende nok ikke med et Ord har berørt, og hvad jeg forøvrigt selv har skrevet i disse Dage) af alle, der elskede den store Kunst, Tragedien, som en Borgen for, at Det kgl. styrede mod de høje Maal. Og det var ikke sjældent, at den literære Radikalisme rettede sine Angreb mod ham. Emil P. og Fru Hennings hørte da ogsaa begge til dem, der ikke vilde spille i *Edvard Brandes'* „*Et Besøg*", skønt Kmh. *Fallesen* ønskede Stykket opført.

I denne Periode, hvor Poulsen samtidigt virkede som Skuespiller og Sceneinstruktør, var det, at han mærkede de første Mindelser af den Sygdom, der siden skulde tvinge ham bort fra Scenen. Og det var derfor meget gribende, at han i „*Vølund Smed*" kom til at spille Vølund, hvem netop en lignende Skæbne overgaar som den, der ramte Emil Poulsen.

Det var utvivlsomt Poulsen en stor Skuffelse, at Det kgl. ikke efter hans Afsked knyttede ham til sig som Sceneinstruktør. Denne Skuffelse har ogsaa været medvirkende til, at han lod begge sine Sønner debutere paa et andet Teater end det, som han og hans Broder havde tilhørt. Selv knyttedes han ogsaa paa anden Vis, som Konsulent, til Dagmartheatret. Det vakte heller ikke ringe Opsigt, at Emil P., der hidtil havde været Genstand for den literære Radikalismes Angreb, nu kom paa en næsten fortrolig Fod med den. De erindrer, hvorledes man fra Dagmartheatret skabte en Opposition mod Det kgl. ved Hjælp af Navne som *Edvard Brandes*, *Bjørnstjerne Bjørn-*

son, Betty Nansen og Emil Poulsen. Denne Opposition faldt imidlertid hurtigt bort, Fru Nansen knyttedes til Nationalscenen, Bjørnson sendte atter Det kgl. sine Stykker, og langt om længe kom ogsaa det Øjeblik, hvor Emil Poulsens Sønner stod paa den Scene, hvor de burde have debuteret, og som mange nu med Sorg ser Adam Poulsen forlade.

Om det Poulsenske Hjem udtaler Prof. Borchsenius slutteligt følgende:

— Emil Poulsen var jo alle Dage en Mand med akademisk Kultur — i Modsætning til de mange ureflekterede og umiddelbare Skuespillere. Derfor laa det nær, at hans Hjem blev et Samlingssted for aandeligt interesserede. Blandt de stadige Gæster kan jeg nævne *Peter Hansen*, Forf. *Carl Møller* og Dir. *Tetens*; *Etatsraad Lorch* har ogsaa staaet Poulsens meget nær. Dette Kunstnerhjem var paa en Gang gæstfrit og overordentlig stilfuldt — rigt paa god Kunst, Bøger, og fine, gamle Møbler. Efterhaanden som Børnene voksede op, blev det tillige et Hjem, hvor Sang og Musik ofte hørtes. Som ogsaa omtalt i Dagspressens Artikler var det Emil Poulsen en uendelig Trøst under hans Sygdom, at to af Sønnerne paa forskellig Vis havde arvet saa meget af hans Talent. Allerede længe havde det jo kunnet skønnes, at de begge gik en stor kunstnerisk Fremtid i Møde.

Emil Poulsen, der til det sidste var en ivrig Oplæser og Foredragsholder (hans Foredrag om Fru Heiberg var karakteristisk og saare udmærket) endte med Rette som en fra alle Sider uendelig højagtet og afholdt Personlighed.

— — —

For den yngre Generation, der med Beklagelse har maattet nøjes med Frasagnene om Emil Poulsens Triumfer paa Scenen, stod der alligevel en egen Glans om Professorens med den hvælvede Pande og de klare, kloge Øjne.

Hvor ofte havde vi ikke hørt de ældre udbryde: „Næh, saa skulde De have set Emil Poulsen som Bisp Nikolas!” Eller hvor tit var det ikke hændt os, at en ikke længer helt ung Dame, med let sværmerisk Betoning og fortabt i skønne Fortidsminder, sukkede: „Emil Poulsen som Ambrosius — det glemmer jeg *aldrig!*”

Tænk, at *det* var den gamle Herre, som man af og til saa kørende saa tappert afsted i sin Rullestol gennem Bredgade og ud ad Langelinje.

Ved en enkelt Lejlighed har den, der skriver disse Linjer, været i Selskab med Professoren hos Redaktøren af et stort Hovedstadsblad. Da alle de øvrige indbudte var samlede, kom til Slut Emil Poulsen, der halvvejs maatte bæres op ad de mange Trapper til 4. Sal. Det var øjensynligt, hvorledes han bed Smerte og Anstrengelse i sig og hurtigt kastede sig ind i Samtalen, livfuldt og fangende Interessen, skønt alt, hvad han ytrede, blev sagt paa en overordentlig stilfærdig og fordringsløs Maade. Da man skulde til Bords, blev Emil Poulsen siddende i Dagligstuen, indtil alle de øvrige havde indtaget deres Pladser. Saa først førtes han til Sæde, saa nær Døren til Spisestuen som muligt. Man tog uvilkaarligt Øjnene til sig, medens det stod paa. Og Gæsterne tav. Indtrykket var pinligt. Men Emil Poulsen selv var den, der hurtigst bidrog til at udslette det ved at lade denne skønne, fornemme Røst høre, til hvilken alle gerne lyttede. Han brød op først af alle, ledsaget af Professorinden. Og længe hørte man, med aftagende Styrke, Lyden af hans Krykkestokke mod Trappens Trin.

Hvilken Skæbne at maatte slæbe sig saaledes afsted, naar man forhen let og frit havde besteget Kunstens høje Tinder.

Men svigtede end Legemet — Aanden svang sig dog stadig didop, hvor den blaa Æter kuplede sig.

Det mærkede *vi*, der aldrig fik Lov at se Emil Poulsen paa Scenen, naar han samlede Publikum til sine uforglemmelige Oplæsningsaftener. Stemmen var der endnu — som et fortryllet Ekko fra hine Dage, da han beherskede den danske Skueplads og — sammen med Broderen — bar Repertoiret.

Mærket af aandelig Adel sad han dér ved Bordets grønne Tæppe, midt mellem Sønnerne *Adam* og *Johannes*, Patricierbørnene, der allerede havde tjent deres Sporer — og som nu er den bedste Riddervagt om Emil Poulsens Minde.

Niels Th. Thomsen.

Interessante Udtalelser af Prof. Emil Poulsen.

Prof. Emil Poulsen i sit Hjem. Fot. for „Hver 8. Dag“ af Jul. Aagaard.

Hver 8. Dag har selvfølgelig ofte ved tidligere Lejlighed beskæftiget sig med Prof. Emil Poulsen som Kunstner og Privatmand. Saaledes bragte Bladet d. 30. Aug. 1903 et af Hr. C. C. Clausens bekendte stenografiske Interviews med Professoren, der den Gang bl. a. udtalte følgende om *Sceneinstruktøren og hans Gerning*.

»Jeg er opdraget i den Lære, at jo mindre der tales om Sceneinstruktøren, des bedre har hans Arbejde været: thi det er netop et Arbejde, der skal foregaa i Stilhed; han er det tavse Spejl, i hvilket Skuespilleren skal kunne se, hvorledes det, som han frembringer, virker.

Da jeg kom til det kongelige Teater, var Fru Heiberg Sceneinstruktør. Høedt havde jeg haft megen Lejlighed til at omgaa og arbejde under tidligere ved Studenterkomedierne. Han

var kun ganske undtagelsesvis Sceneinstruktør i min Tid; han var Eleveinstruktør. Jeg betragter Fru Heiberg som absolut den betydeligste, fordi hun var den fantasifulde, og det er det, det gælder om ved al Kunst. Høedt var vittig og morsom, ved moderne, navnlig franske, Stykker var han aldeles fortrinlig til at faa alt aandfuldt og vittigt frem; men til det store Drama var Fru Heibergs Fantasi saa langt betydeligere.

Idealet er det, at Digteren selv kan lede Prøverne, selv kan faa sin Hensigt frem saa klart som muligt i, hvad Skuespillerne frembringer. Men naar han enten ikke kan være til Stede, eller hans Erfaring ikke er saa stor paa dette Felt, at han tør paatage sig selv at lede Prøverne, da er det, at Sceneinstruktøren træder til og varetager Digterens *partes*. Og det vellykkede i hans Virksomhed træder egentlig frem efter det gamle Ord, som jeg begyndte med, naar man slet ikke mærker, der ligger nogen Instruktion bagved.«

Senere hedder det:

»Man maa jo huske paa, at der er den store Mangel ved Skuespillerens Kunst, at han ikke som Maleren eller Billedhuggeren har sit Arbejde foran sig, borte fra sig selv. De kan se og bedømme Virkningen, men Skuespilleren kan ikke selv bedømme den Virkning, hans Arbejde gør nede i Salen; derfor er det saa nødvendigt og uundværligt, at Sceneinstruktøren sætter sig paa Publikums Plads og bedømmer Virkningen,

Eldre Portræt af Emil Poulsen.

bliver et paalideligt Spejl for Skuespilleren, der viser ham, aandelig talt, Resultatet af hans Arbejde. I det ligger i Grunden Sceneinstruktørens Hovedvirksomhed.

Der er navnlig i den senere Tid gjort meget Væsen af Sceneinstruktøren. Det maa vel hovedsagelig ligge deri, at der har været flere Brugbarheder end virkelig betydelige Kunstnere. Naar et Stykke er besat med lutter virkelige Kunstnere, bliver Sceneinstruktørens Arbejde det, jeg har betegnet som Idealet. Men nu kommer det Tilfælde, at Pluraliteten ikke er betydelige Kunstnere, men mere Brugbarheder, og da bliver Sceneinstruktørens Arbejde mere effektivt, det bliver nødvendigt for ham at lægge Digterens Intentioner klart frem for de fremstillende, hjælpe dem, naar de ikke kan skabe selvstændigt. Men det er kun en Nødhjælp, en Udvej.«

»Skansen« — Emil Poulsens tidligere Landejendom i Nærheden af Helsingborg.

Emil Poulsen som Hjalmar Ekdal i »Vildanden«.

I »Hver 8. Dag« for 4. November 1900 skildrede Forfatteren Carl Arctander et Besøg, han havde aflagt hos Emil Poulsen paa »Skansen« ved Helsingborg. Under den Samtale, som her fandt Sted, fortalte Professoren bl. a. følgende om Resultaterne af den Rejse, han for sit Helbreds Skyld havde foretaget til Syden:

»Jeg har jo den længste Tid boet i Taormina, og det er den klare, vidunderlige Luft, der har bragt mig Lindring. Den tyske Doktor Lahmanns Naturhelbredelsesmethode og den Kuhneske Badekur er det, som har helbredet mig. — *Ethvert Menneske bør blive Vegetarianer!*«

Og Professoren skildrer Markens Urter og Sundheden hos dem, der lever alene deraf, med saa glødende Overbevisning, fortsætter Hr. Arctander, at hver en Bøf, vi har spist, tynger paa vor Samvittighed. Dog undslipper der os et vantro: »Er Urter virkelig nok for et voksent Menneske!«

»Se paa mine lange Drengede der; det er Urter altsammen! Og sammenlign mig med mig selv for to Aar siden. Jeg har ikke en Gang Briller mere! Min Kone tager dem, naar jeg fristes til at bruge dem.

Om jeg vil optræde igen? Det vil Tiden vise, det kommer an paa. Men gaar det fremad som i den seneste Tid med Energien og Virkelysten, saa vil jeg tage fat paany. Om ikke paa selve Scenen vil jeg da læse op: Ibsen og Shakespeare.«

Paa samme Dag, som »Hver 8. Dag« med Skildringen af denne Samtale udkom, optraadte Emil Poulsen for sidste Gang paa det kgl. Teater ved en Afskedsforestilling (4. Nvbr. 1900), der forløb overmaade festligt. Det pinlige Indtryk, som mange vel havde frygtet, manede den store Skuespiller bort ved sin bestandig lige gribende Kunst.

Af Emil Poulsens Repertoire.

Leander i »Maskeraden«.

Ambrosius.

Hamlet.

Henrik IV.

DEN SIDSTE AFTEN.

Da Jerntæppet ved Emil Poulsens Afskedsforestilling havde sat sit Punktum for Tilskuerpladsens Hyldest, trak Skuespilleren sig tilbage til sit Værelse, som var festlig draperet og fyldt med Kunstens Laurbær. Her fik Kammeraterne Lejlighed til at frembære taknemlige Afskedshilsner, og her modtog han — just som han skulde forlade Teatret — »Hver 8. Dag«s fotografiske Medarbejder, der fik hans Tilladelse til at forevige det højtidelige Øjeblik.

Om Emil Poulsens Afskedsaften skrev »Hver 8. Dag« bl. a. følgende:
»Allerede Uger forud var hver Plads solgt ud til den Forestilling, ved hvilken Emil Poulsen vilde sige sin Scene Farvel. Tør det end ventes, at vor dramatiske Kunst endnu paa mange Maader vil modtage Impulser fra hans Geni og hans Dannelse, saa bliver det dog sagens sidste Gang, at Skikkelser som Shylock og Hjalmar Ekdal fik Liv gennem hans Fremstilling.

Men sikkert er det, at Emil Poulsen forregner sig, naar han i et Slags Gravskrift over sig selv

mener allerede nu at kunne »stige i Baaden og glide stille — ud af Sagaen — ned ad Glemselens Bølger«. Den er i det hele taget ikke til at lide paa, denne Tale om, at store Scenekunstners Værk dør med dem, eller endnu før. *Ryges, Fru Heibergs, Michael Wiehes* Genier taler den Dag i Dag til os fra Scenen gennem dem, hvem de inspirerede og opdrog, og saaledes vil ogsaa Emil Poulsens lyse Aand kaste Skær over vort Teater for lange Tider.«

Som man vil se, har Udviklingen bekræftet, hvad vor Anmelder den Gang skrev.

Nationalmindesmærket for Kong Christian IX.

Med Front mod Syd, saa Solen staar lige ind, og de kraftige Relieffigurer kaster stærke Skygger, og Soklen, som Skikkelserne ombølger, danner en solid Basis for Rytterstatuen for oven, saaledes skal Nationalmindesmærket for Christian den Niende stilles an i Slotsgaarden paa det nye Christiansborg.

Kunstværkets Moder. Fru *Marie Carl Nielsen*, har i de sidste Dage gjort nogle Forsøg med en stor Dekoration, som Teatermaler Carl Lund efter Fruens Skitse har fremstillet i Træ og Pap, for at Kunstnerinden og den Komité, som har fremskaffet Pengene, kunde faa Lejlighed til at skøne, hvorledes Monumentet vil tage sig ud i de Størrelsesforhold og Pladsforhold, som man har tænkt sig at give det.

Vort Billede viser Modellen, saaledes som den er opstillet ved det første Forsøg. noget for højt placeret, idet Grunden graves bort, omtrent en hel Alen, naar Slotspladsen en Gang bliver færdig og skal planeres.

Forsøgene er forøvrigt faldet ud til, at Komitéen, der er ængstelig for, at Pengene ikke skal strække til, ønsker Dimensionerne mindsket en Smule.

Kunstnerinden møder dette Krav med den største Bekymring. Hesten og Rytteren er om-

trent dobbelt naturlig Størrelse, og Figureerne paa Relieffet er, for at synes i naturlig Størrelse, øget med en Fjerdedel, saaledes at de maaler omtrent fire Alen.

Hvis de ikke holdes i denne Størrelse, vil Monumentet meget vanskeligt kunne gøre sig gældende, særlig paa denne Plads, hvor Slottets vældige Stenkolosser kommer til at danne Mindesmærkets Baggrund.

Bygningens Virkning som Baggrund kan man jo endnu ikke bedømme, men ventelig vil Kunstnerinden faa det ud af sine Forsøg med Opstilling af en Model. at Komitéen indser Nødvendigheden af at holde sig til de en Gang fastslaaede Størrelsesforhold, og at de nødvendige Pengemidler maa skaffes, naar de ikke allerede nu er til Stede.

Det skulde ikke synes svært, naar man erindrer sig den gamle Konges Ry for Ridderlighed parret med borgerlig Jævnhed. Størrelsesforholdene i Rytterstatuen paa Amalienborg Plads er omtrent de samme, som Fru Carl Nielsen ønsker i Christian IX. Statuen.

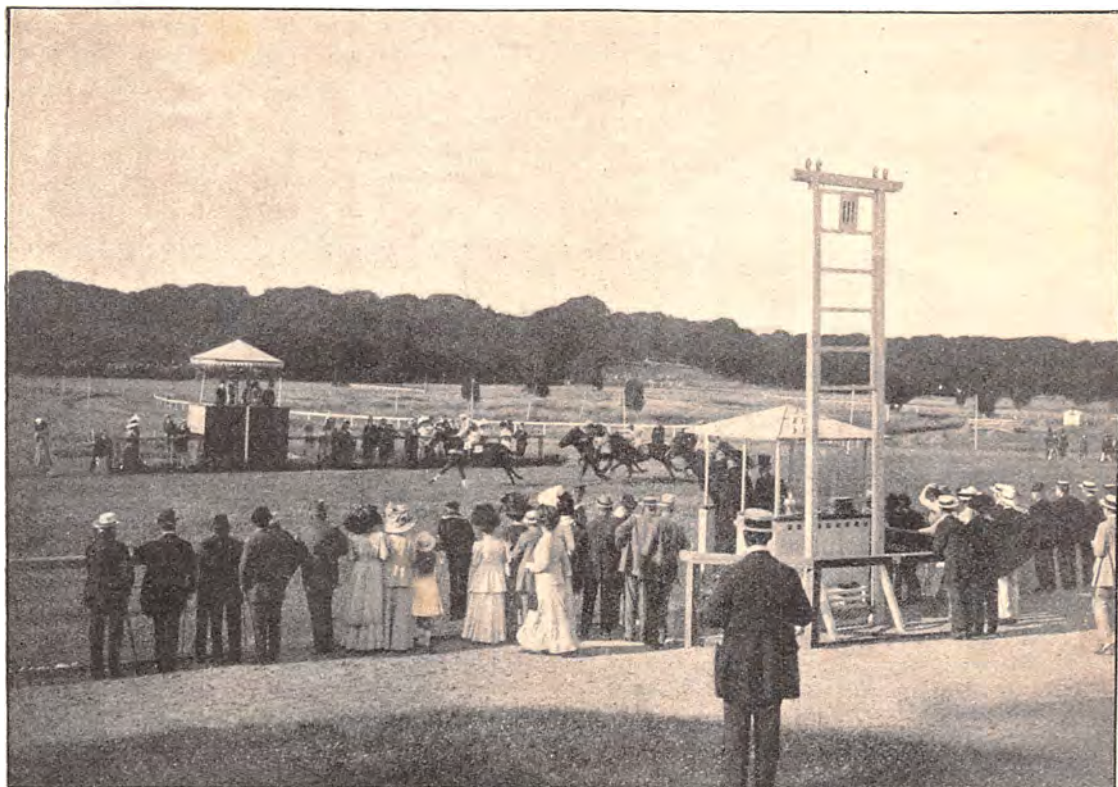
Høje og lave vil være med endnu en Gang med et Bidrag til Smykke for det nye Christiansborg, til Minde for den Christian blandt Konger, som Danske sidst havde kær.

C. A.

Modellen til Christian IX.'s Rytterstatue.

Fra Væddeløbsbanen ved Klampenborg.

Under Galopløbene i Søndags. Opløbet i 3 Løb.

Fransk Statsmand død.

En af Frankrigs mest betydende Politikere og Finansmænd, *Maurice Rouvier*, er afgaaet ved Døden i en Alder af lidt over 69 Aar.

I 1871 fik han Sæde i Nationalforsamlingen, og siden deltog han uafbrudt i aktiv Politik. Fra November 1881—Januar 1882 var han Handelsminister i Gambettas berømte Ministerium. I 1887 blev han Konsejlspræsident og Finansminister for et halvt Aar, fjærnede Boulanger og fremtvang Præsident Grévys Demission, efter at den Ordenssvindel, Præsidentens Svingersøn Wilson drev, var kommen frem. I 1902 blev Rouvier atter Finansminister. Og halvtredje Aar senere afløste han i Jan. 1905 Combes som Konsejlspræsident. Han knyttede som saadan sit Navn til den endelige Adskillelse mellem Kirken og Staten. Da Rouvier siden overtog Udenrigsministerposten i Anledning af det vanskelige Marokko-Spørgsmaal, havde han den Triumf, at dets foreløbige Løsning paa Algeciras-Konferencen blev en diplomatisk Sejr for Frankrig. I Marts 1906 fratraadte Rouvier Ledelsen af Regeringen og valgtes kort efter til Medlem af Senatet, hvor han kun sjældent deltog i Debat-terne.

Maurice Rouvier.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene« begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcroft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdalenestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — ikke uden Grund, som det snart vil vise sig.

EIVTE KAPITEL.

Den døde ilive.

Lige indenfor Døren stod der en lille Kvindeskikkelse, iført en tarvelig, næsten fattig sort Dragt. Hun løftede tavs sit sorte Slør op og blottede et sorgfuldt, blegt, udtæret og indfaldende Ansigt. Hendes Pande var lav og bred; Øjnene sad ualmindelig langt fra hinanden; de nedre Træk vare usædvanlig fint tegnede. I sund og rask Tilstand maatte denne Kvinde være i Besiddelse, om ikke just af en udpræget Skønhed, saa dog af et sjelden fængslende Ydre. Som det nu var, havde Lidelserne skæmmet Skønheden. Hendes Ansigt var endnu i Stand til at vække Opmærksomheden, ja endog Nysgerrigheden, men Beundring eller Interesse kunde det ikke længere vække.

Den lille, magre, sorte Skikkelse stod ubevægelig indenfor Døren. Det udtærede, blege Ansigt saa i Tavshed paa de tre Personer, der vare tilstede i Værelset.

Disse tre Personer stod paa deres Side et Øjeblik uden at røre sig af Stedet, medens de i Tavshed saa paa den fremmede Dame ved Døren.

Der var noget enten hos denne selv eller i den pludselige og hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa hun traadte ind i Værelset, som fik dem alle til at gysse, ligesom om de vare blevne berørt af en usynlig kold Haand, og som uvilkaarlig stødte dem bort fra hende. Skønt de vare hjemme i Selskabslivet og dets forskellige Forhold, bleve de dog nu for første Gang tvungne til at tie med en alvorlig Følelse af Forlegenhed, som de i en Fremmeds Nærværelse ikke havde følt siden Barndommen.

Havde Synet af den virkelige Grace Roseberry vakt nogen Mistanke hos dem til den Kvinde, som havde stjaalet hendes Navn og indtaget hendes Plads?

Nej, der var ikke saa meget som en Skygge af Mistanke til Mercy knyttet til den forunderlige Forlegenhed, som for Øjeblikket havde berøvet dem alle i lige høj Grad deres sædvanlige Høflighed og Aandsnærværelse. Det var lige saa umuligt for nogen af de tre at tvivle paa Huset's Adoptivdatters Identitet, som det vilde være for Eder, der læse disse Linier, at tvivle paa Eders nærmeste og næreste Slægtninges Identitet. Omstændighederne havde givet Mercy et Værn i den stærkeste af alle naturlige Rettigheder — den, at have taget Stillingen i Besiddelse først, og de havde væbnet hende med den uimodstaaelige Magt, der var en Følge af, at hun først havde gjort sig næsten uundværlig for sine Omgivelser. Den falske Grace Roseberrys Stilling var ikke bleven rokket saa meget som en Haarsbred derved, at den virkelige Grace Roseberry havde vist sig indenfor Mabletorpe Houses Døre. Lady Janet følte en vis Antipati mod den Fremmede, uden at vide hvorfor, og det samme var Tilfældet med Julian og Horace. Havde man i dette Øjeblik bedt dem om at gøre Rede for deres Følelser, vilde de have rystet paa Hovedet og ikke have kunnet give noget Svar. En ubestemt Anelse om en forestaaende Ulykke var traadt ind i Værelset til lige med den sortklædte Kvinde. Men den bevægede sig paa en usynlig Maade, og som alle Anelser talte den i et ukendt Sprog.

Der gik nogle faa Minutter. Ildens Knitren og Urets Tikken var den eneste Lyd i Værelset.

DEN NYE MAGDALENE

Den fremmedes Stemme — haard, klar og rolig — brød først Tavsheden.

Hun saa spørgende hen til de to Herrer, idet hun sagde:

»Mr. Julian Gray?«

Julian gik et Par Skridt hen imod hende.

»Det gør mig ondt,« sagde han, »at jeg ikke var hjemme, da De var hos mig med Deres Brev fra Konsulen. Vil De ikke tage Plads?«

Som for at give Eksemplet satte Lady Janet sig noget fra dem, medens Horace blev staaende ved hendes Side.

»Jeg er nødt til at høre paa denne Person,« tænkte den gamle Dame ved sig selv, »men jeg er ikke nødt til at tale til hende. Det bliver Julians Sag — ikke min.«

»Vil De ikke tage Plads?« gentog Julian, da han lagde Mærke til, at den Fremmede ikke syntes at have hørt hans Opfordring første Gang.

Med Blikket fæstet paa Husets Herskerinde spurgte hun:

»Er det Lady Janet Roy?«

Julian besvarede Spørgsmaalet og trak sig nu lidt tilbage for at afvente, hvad der vilde følge efter.

Den fremmede i den tarvelige, sorte Dragt, forandrede nu for første Gang sin Stilling. Hun gik langsomt gennem Værelset til det Sted, hvor Lady Janet sad, og henvendte sig ærbødig og rolig til hende. Hele hendes Holdning havde lige fra det Øjeblik, da hun traadte indenfor Døren, aabent, men ikke paa nogen upassende Maade tydet paa, at hun var vis paa at finde en god Modtagelse.

»Næsten de sidste Ord, som min Fader sagde til mig paa sin Dødsseng,« begyndte hun, »var, Frue, at jeg kunde vente en venlig Modtagelse og Beskyttelse hos Dem.«

Det var ikke Lady Janets Sag at give noget Svar herpaa. Hun hørte meget opmærksomt paa hende og ventede med den mest irriterende Tavshed paa at høre mere.

Grace Roseberry veg et Skridt tilbage, hun var ikke bleven bange, men hun følte sig ydmyget og overrasket.

»Havde min Fader Uret?« spurgte hun med en saa ukunstlet Værdighed, at hun tvang Lady Janet til meget mod sin Villie at opgive sin Tavsheds Politik.

Hun spurgte koldt:

»Hvem var Deres Fader?«

Grace Roseberry svarede i høj Grad forbavret:

»Har Tjeneren ikke givet Dem mit Kort? Kender De virkelig ikke mit Navn?«

»Hvilket af Deres Navne?« spurgte Lady Janet skarpt.

»Jeg forstaar ikke, hvad Deres Naade mener.«

»Saa skal jeg tale tydeligere. De spurgte mig, om jeg kendte Deres Navn. Nu spørger jeg paa min Side, hvilket Navn, De mener. Det Navn, der staar paa Deres Visitkort, er »Grace Roseberry«, men det Navn, der stod paa Deres Klæder, da De laa i Hospitalet, var »Mercy Merrick.«

Den Selvbeherskelse, som Grace havde vist fra det Øjeblik, hun traadte ind i Spisesalen, syntes nu for første Gang at svigte hende.

Hun vendte sig om og saa bønfaldende hen til Julian, som havde holdt sig afsides, medens han opmærksomt lyttede til, hvad der blev sagt.

Hun sagde:

»Deres Ven, Konsulen, har sagtens i sit Brev fortalt Dem om det Navn, hvormed mine Klæder vare mærkede?«

»Konsulen har underrettet mig om det, De har sagt ham,« svarede Julian i en venlig Tone. »Men hvis jeg maa raade Dem, saa skal De med Deres egne Ord fortælle Lady Janet Deres Historie.«

I en noget modstræbende, men dog høflig Tone sagde Grace nu til Lady Janet:

»De Klæder, som Deres Naade taler om, tilhørte en anden Kvinde. Regnen strømmede ned, da Soldaterne standsede mig ved Grænsen. Jeg havde i flere Timer været udsat for Uvejret, og jeg var derfor aldeles gennemblødt. De Klæder, der vare mærkede »Mercy Merrick«, havde Mercy Merrick selv laant mig, medens mine egne Klæder bleve tørrede. Jeg havde det fremmede Tøj paa, da jeg blev ramt af Bomben, og i det samme Tøj blev jeg baaren bevidstløs bort, efterat jeg var bleven opereret.«

Lady Janet hørte opmærksomt paa hende — men det var ogsaa det hele. Hun vendte sig fortrolig om til Horace og sagde i en ironisk Tone:

»Hun har sin Forklaring paa rede Haand.«

Horace svarede i samme Tone:

»Den er for godt udarbejdet.«

Grace saa fra den ene til den anden. For første Gang farvedes hendes Kinder af en let Rødme, idet hun stolt og rolig sagde:

»Vil De dermed lade mig forstaa, at De ikke tror mig?«

For Fredens Skyld lagde Julian sig nu imellem.

»Lady Janet gjorde Dem før et Spørgsmaal,« sagde han til Grace; »hun spurgte Dem om, hvem Deres Fader var.«

»Min Fader var afdøde Oberst Roseberry.«

Lady Janet tilkastede Horace et harmfuldt Blik, idet hun udbrød:

»Hendes Sikkerhed forbavser mig.«

Julian lagde sig atter imellem, før hans Tante kunde faa Lejlighed til at sige mere.

»Jeg beder Dem, lad os høre, hvad hun har at sige,« sagde han.

Han vendte sig nu til Grace og sagde venlig:

»Kan De give os noget Bevis for, at De er Oberst Roseberrys Datter?«

»Bevis! Er mit Ord Dem ikke nok?«

I den samme uforandrede og rolige Tone sagde Julian:

»Undskyld, men De husker ikke paa, at De og Lady Janet i dette Øjeblik ser hinanden for første Gang. Forsøg at sætte Dem selv i min Tantes Sted. Hvorledes skal hun kunne vide, at De er afdøde Oberst Roseberrys Datter?«

Graces Hoved sank ned paa hendes Bryst, og hun sank selv sammen i den nærmeste Stol. Udtrykket i hendes Ansigt vekslede fra Harme til dyb Modløshed.

I en bitter Tone udbrød hun:

»Ak, havde jeg blot de Breve, som er blevne stjælnede fra mig.«

»Anbefalingsbrevene til Lady Janet?« spurgte Julian.

»Ja.«

Hun vendte sig pludselig om til Lady Janet og sagde i en bønfuld Tone:

»Lad mig fortælle Dem, hvorledes jeg mistede dem.«

Lady Janet betænkte sig. Det stemmede ikke med hendes ædelmodige Karakter at afslaa den Bøn, der var henvendt til hende. Det var langt vanskeligere at vække Horaces Sympati.

Han udslyngede en ny Satirens Pil, der mest var beregnet paa Lady Janets private Morskab.

Med et Blik, fuldt af komisk Resignation, udbrød han:

»Endnu en Forklaring.«

Julian hørte disse Ord.

Han vendte sig atter til Grace og forsøgte nu at hjælpe hende ud af Vanskelighederne ad en ny Vej.

»Bryd Dem ikke om at give nogen Forklaring for Øjeblikket,« sagde han. »Har De ikke, nu da Deres Breve er borte, en Ven eller Slægtning her i London, som kan bevise Deres Identitet?«

Grace rystede sørgmodig paa Hovedet.

»Jeg har ingen Venner i London,« sagde hun.

Det var umuligt for Lady Janet — som aldrig i sit Liv havde hørt tale om nogen, der ikke havde Venner eller Slægtninge i London — at høre ligegyldig derpaa.

»Ingen Venner i London,« gentog hun, idet hun vendte sig om til Horace.

Horace udskød atter en Satirens Pil, idet han bemærkede:

»Naturligvis!«

Grace saa dem hviske sammen.

Noget heftig udbrød hun:

»Mine Venner er i Kanada. Der har jeg en

Mængde Venner, som kunde tage mit Forsvar, hvis jeg kunde faa dem hertil.«

Det kan ikke nægtes, at der var nogen Grund til at rejse Indvendinger mod den, der i Englands Hovedstad henviste til Kanada som et Sted, hvor man kunde søge Oplysninger.

Horace havde da ogsaa en ny Pil rede.

»Ganske vist noget langt borte,« sagde han.

Endnu engang forsøgte Julian med sin udtømmelige Godhed at udvirke, at man vilde høre den Fremmede, der var bleven betroet til hans Omsorg.

»Lidt Taalmodighed, Lady Janet,« sagde han; »lidt Overbærenhed, Horace, med en venneløs Kvinde.«

»Jeg takker Dem, Sir,« sagde Grace. »Det er meget smukt af Dem, at De vil forsøge at staa mig bi, men det nytter intet. De ville jo ikke engang høre paa mig.«

Hun forsøgte at rejse sig fra sin Stol, da hun sagde dette, men Julian lagde venlig sin Haand paa hendes Skulder og fik hende til atter at sætte sig.

»Jeg vil høre paa Dem,« sagde han. »De mindede mig for et Øjeblik siden om Konsulens Brev. Konsulen meddeler mig, at De mistænkte en bestemt Person for at have taget Breve ud af Deres Klæder.«

»Jeg nærer ingen Mistanke,« lød det hurtige Svar. »Jeg er vis i min Sag. Jeg siger Dem, at Mercy Merrick er Tyven. Hun var alene med mig, da jeg blev ramt af Bomben, og hun var den eneste, som vidste, at jeg førte Anbefalingsbreve med mig. Hun tilstod for mig, at hun havde været en slet Kvinde — hun havde været i Fængsel — hun var kommen ud af en Magdalenestiftelse —«

Julian afbrød hende her med et Spørgsmaal, som kastede en Tvivl over hele Meddelelsen.

»Konsulen meddeler mig,« sagde han, »at De bad ham om at søge efter Mercy Merrick. Er det ikke sandt, at han lod anstille Efterspørgsler, men at der ikke blev fundet noget Spor af en saadan Person?«

I en harmfuld Tone svarede Grace:

»Konsulen gjorde sig ingen Ulejlighed for at finde hende. Han forsøgte og miskendte mig som alle de andre.«

Lady Janet og Horace vekslede Blikke, og denne Gang var det umuligt for Julian at dadle dem. Jo længere den Fremmedes Fortælling skred frem, desto mindre fandt han, at den var en alvorlig Opmærksomhed værd. Jo længere hun talte, desto ufordelagtigere for hende blev Sammenligningen mellem hende og den Kvinde, hvis Navn hun saa haardnakket og dristig vedblev at kalde sit.

(Fortsættes).

Lille Peter Anton.

Fortælling af Fanny Norddin.

Gennem alle de graa-
tunge Skyer lister en lille
Solstraale frem.

I.

Ane Mads stod og græd.
Hun havde endnu Hat og Trøje paa,
saadan som hun for en Time siden var
kommen fra Købstaden tilbage til Hjem-
met, hvor de ikke havde set hende i to Aar.

Hun stod med Ansigtet gemt i sine Hænder
og græd ubehersket.

Broderen Søren Anton skændte, og hans pi-
bende Stemme lød hvinende af Ophidselse. Han
tog lange Skridt op og ned ad Gulvet, og Træ-
skoene slog haardt og buldrende for hvert
Skridt, han tog.

Saa standsede han pludselig foran hende.
Hans Hoved sank dybere ned mellem de høje
Skuldre, og Puklen syntes ligesom større.

Hun saa op paa ham.

Rystende af Vrede stod han foran hende. Øj-
nene, der stikkende borede sig ind i hendes,
skjultes halvt af de sammenknæbne Øjenlaag,
og der laa som Glød i Pupillen. De smalle,
farveløse Læber gled til Side, saa Tændernes
brede, sortgule Stumper grinede ud imod hende.

Med en Ed slog han den knyttede Haand i
Bordet, saa Kopperne dansede i Kaffespildet,
og Kniven klirrede paa Smørskaaen.

»Hvad vil du her?«

Han havde sagt det samme flere Gange uden
at faa andet Svar end Graad.

»Og saa med Ungen — der —«

Han slængte den lange Arm med de knog-
lede, tynde Fingre pegende over mod Sengen,
hvor et lille, spædt Barn laa trygt sovende.

»Skal vi nu klæde og føde dig og den —
til Tak for denne — denne Redelighed?«

Søren Anton drejede om paa Hælen og gik
to Skridt bort, saa vendte han om, og med sit
Ansigt ganske nær hendes sagde han:

»Hvem er han — Barnefaderen, hvad for en
er det?«

Det lød som en halvkvalt Hvisken, der endte
i en Hvæsen.

Ane skjulte igen Ansigtet i sine Hænder. Hun
hulkede.

Den knyttede Haand dundrede i Bordet.

»Jeg vil have Besked — forstaar du?«

Søren Anton var lige ved at slaa hende, der
kun græd, men i det samme lagde der sig en
Haand paa hans Skulder.

Det var Maren, den ældste af dem. Forknyt
og stille havde hun staaet henne ved Døren, og
ikke vidste hun sit levende Raad for al den
Elendighed, der var kommen over dem. Aldrig
i sit Liv havde hun set Broderen saa vred, eller

hørt ham sige saa meget paa en Gang, og al-
drig set nogen græde, saadan som Søsteren.

»Saa Søren Anton, lad hende nu være.«

Marens gode Hjerte taalte ikke al den Jam-
mer.

Søren Anton blev pludselig saa stiltfærdig.
Han saa ned i det lille Ansigt, hvor Smilet
altid sad i Øjenkrogene, men nu var det borte.

Der hørtes en svag Klynken henne fra Sen-
gen, og Maren var der henne, saa hurtig hun
kunde. Hun tyssede og smaasnakkede, og saa
smilte hun ned til de store, klare Barneøjne,
der undrende saa op paa hende.

Søren Anton tog Stuen i tre Skridt og var ude
af Døren.

— Ja, det var Maren og ham, der havde haft
al Slidet for Udkommet lige fra deres tidligste
Ungdom, da Forældrene faldt bort, og de sad
ene tilbage med den lille Ane —

— Saa køn hun var, og hun skulde spares
for alt, men hun var jo ogsaa Solskinnet i
Hjemmet, den lille, og de blev som Far og
Mor for hende. Men saa tog Ane hjemme fra
for at komme ud til noget finere; det var saa
smaat og fattigt alt der hjemme paa Gaarden.
Og de havde ikke set hende i to Aar, førend hun
nu kom med Barnet.

Det var, som om Søren Anton havde vanske-
ligt ved at gaa over Gaarden og ind i Kostal-
den, han var ligesom bleven tung i alle Lem-
mer, og Tankerne vilde ikke slippe det for-
færdelige, der var kommen over dem, at Ane
kunde gøre dem den Sorg. Det var ikke saa
meget for Folkesnakken, men Ane, den lille,
der aldrig havde været ude af deres Tanker. —
hende, de sled for og samlede til — — — og
hende havde han været lige ved at slaa.

II.

Søren Anton sad ude i Gaarden, han snit-
tede Rivetænder.

Men de lange Høriver fik iblandt Lov til at
ligge urørt, der var en ganske lille Rive, der
ligesom stjal sig ind mellem hans Hænder, naar
ingen saa det, og den interesserede ham aller-
mest.

Lille Peter Anton stod hos ham, ivrig optaget
af at se og spørge. Og han spurgte om alt,
men han fik ikke Svar paa alt, det kunde Sø-
ren Anton ikke overkomme.

Ane havde været hjemme et Par Aar, og nu
havde hun igen taget Plads. Maren vilde fore-
løbig beholde Drengen. Hun havde ved forskel-
lige Lejligheder forhørt sig hos Broderen, men
han havde ingenting svaret, vilde ligesom ikke
forstaa det.

Søren Anton var paa en Maade gaet af Vejen

for Ane og hendes Barn. Men da hun var rejst, havde han tusinde Ting at gøre der, hvor Drengen legede, eller i Køkkenet, hvor han og Maren gik og smaasnakkede. Han var jo altid i Skørterne paa hende, og han kunde allerede hjælpe til og tog ligesom forstandigt paa al Ting.

Søren Anton kunde sommetider falde i Tanker og glemme alt andet, naar han hørte Drengen snakke gammelklogt med Maren, og alt det, han spurgte om. Maren vidste tit ikke, hvordan hun skulde slippe uden om alle de Spørgsmaal, og han vilde have Besked.

Men en Dag kom den lille selv listende over i Stalden. Han havde aldrig for sin Mor maattet komme der, hvor Søren Anton var, for Ane havde haft svært ved at glemme den Modtagelse, hun fik af Broderen, og der var ikke vekslet mange Ord imellem dem siden den Dag.

Nu veg lille Peter Anton ikke fra ham, og det var, som om Maren næsten blev glemt.

Søren Anton snittede i Rivetænderne, saa Spaanerne fløj om ham. Ofte skar han for dybt i Træet, naar Øjnene skulde følge Drengen, der sprang rundt i Gaarden og legede med Hunden. Men pludselig var han hos ham for at se og spørge, og fik han intet Svar, krøb han helt hen til Søren Anton, og saa ham saa varmt, bedende ind i hans smaa, sammenknebne Øjne.

Den lille Rive maatte han da snart faa Lov til at prøve?

Søren Anton nikkede, han kunde ligesom ikke faa den lille Rive fin nok.

Da Drengen lidt efter skyndte sig ud bag Gaarden i Vænget, hvor Høet laa nyslaaet, humpede Søren Anton bag efter, saa hurtig som hans stive Ben tillod det.

Og den lille kunde saamænd rive sammen, ligefrem med Haandelag. Søren Anton stod og saa til. Han beundrede den lille Purk, der ikke lod sig sige, men havde sin bestemte Mening om alle Ting. Og saa var han saa rank i Ryggen, det var det allerskønneste ved ham, syntes Søren Anton.

Men der var ingen, der skulde mærke, hvor han elskede den Dreng.

III.

Lille Peter Anton var i Dag bleven konfirmeret, og han var lige kommen fra Kirke, han og Moderen.

Hun sad ved Bordet, hvor der var bredt Dug, og de fineste Kopper sat frem, men Ane sad alene ved Bordet og drak Kaffe. Hun var købstadklædt og stiv i Pynten.

Maren stod ved Døren til Køkkenet. Hænderne holdt hun under Forklædet, og Panden og Øjnene laa i dyb Skygge af det knyttede Hovedklæde.

Peter Anton hang over Vinduskarmen og stir-

rede ud i Gaarden, hvor Hunden jagede efter Hønsene, hver Gang de nærmede sig dens Æde-trug. Han saa saa lille ud i det fuldkomne, mørkeblaa Stadstøj. Salmebogen tog han med sig de Gange, han flyttede sig hen til Bordet og nu ved Vinduet igen. Urolig passede han paa Moderen, i Angst over det forfærdelige, der skulde ske, for i Dag vilde hun bestemme den Dag, han skulde bort fra Søren Anton og Maren og fra Gaarden.

De faa Gange, hun havde været i Hjemmet og set til ham, havde hun ligesom truet ham med, at han efter Konfirmationen skulde med hende til Byen og blive der hos hende, som han næsten ikke kendte. Han havde altid været lidt bange for hende. Hun var saa streng og saa fin i Klæderne, syntes han.

Søren Anton tog lange Skridt frem og tilbage i Stuen. Han havde ikke sagt ret mange Ord hele Dagen, men hans Øjne stjal sig nu og da hen paa Ane. Han gik kun og ventede paa det, hun havde at sige dem angaaende Drengen, men hun gav sig god Tid og drak den tredie Kop Kaffe.

Der var ingen af dem, der længe havde talt, saa skubbede Ane Koppen til Side og sagde:

»Det er dog en god Præst, der nu er kommen til Sognet.«

Søren Anton standsede et Øjeblik.

»Ja!« sagde han kun, han gik ikke nærmere ind paa det Emne.

Maren trippede henne ved Døren.

»Han taler godt, siger det, men har bare ikke Stunder til at gaa derhen.«

Saa gled hun ned paa Stolen ved Kakkelovnen og Haanden strøg som af Vane hen over den kolde Ovndør.

Ane nikkede.

Og de sad tavse en Stund.

Saa saa hun over paa lille Peter Anton.

»Ja, saa skal vi vel snakke lidt om ham der.«

Søren Anton stod stille midt paa Gulvet. Hovedet bøjede han dybt ned over Brystet, og Aarnerne stod saa tykke og spændte i Panden.

»Jeg har tænkt,« fortsatte Ane, »at tage ham med ind til Byen — en Lære fik man ham nok i, nu jeg har sparet lidt sammen, og naar jeg saa selv er ved ham.«

Søren Anton begyndte igen at gaa. Han strøg langs Børdet, det var, ligesom han gik lidt usikkert paa Benene. Hænderne holdt han knyttede bag Ryggen.

»Vil du tage ham fra os — nu?«

Det faldt ham mærkeligt at faa Ordene frem, det kunde gerne lyde, som om han bad.

Ane saa forundret op.

»Det har jo altid været Bestemmelsen — nu efter Konfirmationen,« sagde hun lidt skarpt. »Hvad mener du, Peter Anton — kunde du have Lyst?«

»Nej!« Drengen trykkede Næsen mod Ruden. Han vovede ikke at se til de andre.

Moderen saa truende hen paa ham.

Søren Antons smaa Øjne stjal sig igen hen til hende. Han vendte saa hurtig om paa Hælen, og stak Hænderne i Lommerne.

»Men jeg vil det — jeg din Mor.«

»Jeg tror, Ane, at han har det nok saa godt her.« Maren stod igen ved Døren. »Vi — vi kan vist ikke saadan undvære ham.« Hun trak Tørklædet længere frem over Øjnene, for at ingen skulde se de Taarer, der stjal sig ned over Kinderne.

»Ja.« Søren Anton stod nu lige over for Ane.

»Ser du, han kan jo faa dette her en Gang — — det er aldrig værd at gøre for meget ud af det.«

Saa gik han hurtigt gennem Stuen og ud af Døren. Det var ham ikke muligt at blive derinde længere.

Da han stod ovre i Stalden, sagde han ligesom undskyldende: Man bliver jo gammel, ja, man gør. Og han nikkede til Køerne, der brølede imod ham.

Saa gav han dem alle dobbelt Ration, men det var jo ogsaa lille Peter Antons Konfirmationsdag.

Peter Anton listede ubemærket ud af Døren. Moderen havde ikke sagt mere til ham, saa maatte han vel blive her.

Han ilede over Gaarden og ind i Hølæden. Der kastede han sig ned og greb og knugede alt det Hø, han kunde rumme i sine Arme, og saa bad han sit Fadervor mange, mange Gange af en brændende Trang til at sige Tak.

I Hølæden fandt Maren ham længe efter, og hun korsede sig over, saadan som han saa ud paa Stadstøjet.

Men lille Peter Anton bare lo, for hun sagde, at nu skulde han altid blive hos dem. Og da han kiggede ud i Gaarden og saa, at Søren Anton spændte for Stadsvoغن for at køre Moderen til Byen, gav han sig til at græde, og sagde:

»Jeg kan ikke gøre for det, men jeg holder dog mest af dig.«

Og han slog Armene om Marens Hals og kysede hende paa Munden.

Begum'en af Bhopal.

En indisk Fyrstinde paa Besøg i England. — 9 Tons Bagage. — Drikke- og Vadskevand medbringes fra Indien.

Hds. Højhed Begum'en af Bhopal i Centralindien er, efter et kort Ophold i Paris, arriveret til England, hvor hun efter Kong Georgs specielle Invitation overværer Kroningsfesterne. Fyrstinden landede i Dover, tilsløret og omgivet af orientalsk Pragt og Mystik; i Følget, der tæller 24 Personer, findes indiske Astrologer, Læger og Kokke. Tre overordnede Hofdamer var klædt i vidunderlige østerlandske Dragter med store Hovedsæt og lange Slør, hvori de næsten var helt indhyllede; Fyrstinden selv var klædt i hvid Silke og var, ligesom hendes Hofdamer, tæt tilhyllet, hvorimod nogle af Herrerne i Følget var fuldstændig europæisk klædt.

Fyrstindens Ekstratog kørte lige ned til Skibets Landgangsbro, saaledes at Salonvoغنs Dør var lige for Broen, og den øverste Hofembedsmand vaagede strengt over, at *ingen Mænd fik Prinsessen at se*; end ikke Damperens Kaptajn eller øvrige Officerer fik Lov at komme til Landgangen. Og saa snart Fyrstinden og Følget var i Toget, afgik dette straks til Redhill, Surrey.

Denne interessante Dame hersker over en Befolkning paa ca. 1 Mill. Indb., næsten alle Muhamedanere og Hinduer, og hun er 60 Aar. Fyrstinden, hvis Titel er Sultan Shah Jehan, medbringer en Bagage paa ikke mindre end 9 Tons samt alt det Drikke- og Vadskevand, Fyrstinden vil faa Brug for i Europa, thi Brug

af europæisk Vand vilde besmitte Damen.

Bhopals Kvinder overholder strengt Purdahen (Ansigtets Tilsløring), og da Fyrstinden i 1905 blev præsenteret for Kong Georg, der den Gang som Prins af Wales rejste i Indien, havde hun Ansigtet tilhyllet af en tynd, blaa Burka, medens hendes Dragt var af en dybere blaa Farve; paa Hovedet bar Fyrstinden en sjælden smuk Guldkrone, der sammen med Herskerværdigheden i Bhopal gaar i Arv fra Moder til Datter. Der er saaledes *altid en Kvinde paa Tronen*; Regentindens Gemal kaldes *Nawab*, en mandlig Titel, som dog ogsaa tilkommer Regentinden.

Shah Jehan er Enke, og hun er den eneste Dame i det britiske Rige, der er Indehaver af Ridderværdigheden, idet hun er Storkors af Indiens Stjerne.

Da Fyrstinden ankom til Marseilles, var de mange Hinduer, her lever, mødt fuldtallig op, behængte Fyrstindens Vogn med pragtfulde Tæpper og kastede sig derefter næsegrus til Jorden.

Bhopal har i de sidste 130 Aar været en loyal Vasalstat af England, og Shah Jehan er den eneste levende Regentinde, der personlig har ført Tropper i Kamp. Det vil ses, at den gamle Fyrstinde er en interessant og fornem Gæst, der sikkert vil vække megen Opmærksomhed overalt i England, hvor hun vil opholde sig i længere Tid.

A. H.

Kendte Navne.

Oberstløjtn. Collin Lundh.

Professor Chr. Haunstrup.

Herredsfoged Mangor.

Fhv. Overvejsinspektør *Collin Lundh* er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 85½ Aar. For ikke mange Maaneder siden røgede den aldrende Herre endnu me usvækket Kra t sit Embede. Fra 1. Maj havde han imidlertid begæret sin Afsked. Den afdøde havde været en dygtig Officer. Men allerede i 1865 forlod han Arméen og gik over i Vejvæsenet. I en Alder af 70 Aar blev han udnævnt til Overvejsinspektør, hvilken Stilling han altsaa beklædte i 15 Aar. Professor *Chr. Haunstrup*, en af Hovedstadens bedst kendte Sproglærere, er død i en Alder af 56 Aar. Han var Søn af en Bankdirektør i Ribe, fra hvis Katedralskole han blev Student. Siden tog han Magisterkonferens i Tysk. Han følte sig draget mod Scenen og opnaede i 1882 en Debut i „Wilhelm Tell“.

Herredsfoged *Mangor* fra Odense er afgaaet ved Døden paa Rigshospitalet i en Alder af 67 Aar.

Forretningsfører *Chr. I. Hørdum*, Socialdemokratiets ældste Veteran, er afgaaet ved Døden, 65 Aar gl. Hørdum, der var en af det samlede Demokratis første Banebrydere i København, anerkendes ved sin Død fra alle Sider som en nobel Personlighed a ubestikkelig Hæderlighed. Af døde var født 1846 som Søn af en Skomager ved Ebeltoft. Fra 1879 var Hørdum Forretningsfører for „Socialdemokraten“. Han repræsenterede gennem en Aarrække Kbhvns. 9. Kr. i Folketg.

Pastor *P. M. Petersen* til Viskinge og Aunsø Menigheder ved Kalundborg er død i en Alder af 64 Aar.

Forretningsfører Hørdum.

Pastor P. M. Petersen.

Krondiamantbryllup i Frederikshavn.

Fhv. Fragtmand *Th. Thomsen* og Hustru i Frederikshavn har under stor Deltagelse fejret deres Krondiamantbryllup.

Lille Sommerfugl.

(Inger.)

Allegretto leggiero.

E. Hechmann.

PIANO.

p

1. Lil - le Som-mer-fugl
2. Nys af Ro-sen rød

The piano introduction consists of two staves. The right hand plays a melody of eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a harmonic accompaniment with chords and single notes. A piano dynamic marking (*p*) is present.

fløj af Pup-pens Skjul, ud i Ha-vens ly - se Gan - ge;
drak den Saf-ten sød, lær - te Ly-set først at ken - de.

The first system of the vocal melody features a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The lyrics are written below the notes.

Kjo - len er saa net, Flug-ten er saa let_ o, du maa den ik - ke
Husk, at snart til Jord syn - ker Vin-gens Flor_ ej dens kor-te Liv du

The second system continues the vocal melody with the same notation and key signature.

fan - ge. *p*
en - de.

The third system concludes the vocal melody. It includes a piano dynamic marking (*p*) and a fermata over the final notes.

Et Sindssygedrama i Dalarne.

Af Else Nielsen.

O ppe i Dalarne, hvor Himlen højner sig over Bjærgene og spejler sig i de dybe Søer, har Menneskene Barmhjærtighed og Godhed. De ser saa højt, og de ser saa dybt, saa gode Gerninger øves daglig og øves i Stilheden, skønt Jorden er stenet, og Ploven har vanskeligere ved at gaa dør end paa saa mange andre Jordens Egne. Men Bønderne ser paa de høje Bjærg og tænker, der er noget over det daglige Jordens Stræb, og de ser i de dybe Søer og tænker dybt ind i den elendiges Liv, naar han kommer paa deres Vej. Derfor bliver Hjælpen en Selvfølge.

Naar en fremmed kommer til Egnene med de mange Søer og ser saa mangt og meget, griber han paa én Gang af Frygt og Medynk, naar han blandt andet træffer en sindssyg Stakkel, der driver om uden Hjem i de store Skove; men bliver han der længere, saa forstaar han, at den sindssyge møder venlige og hjælpsomme Hænder, der saa vidt muligt søger at erstatte Statens Mangel paa Sindssygeanstalter, og han glæder sig over, at Stakken ikke lider Nød, selv om der ikke er tilstrækkelig ordnet Hjælp. Men dog er det et tungt Ansvar for Staten, at den ikke har Plads, thi sindssyge gemmer ofte over Idéer, der kan blive skæbnsvangre for dem, de møder.

Det var en smeldende hed Juli-Dag, at Tokig-Hans kom vandrende paa Vejen langs Bjøken; Bønderne stak Hovedet ud ad Vinduer og Døre for at se efter ham.

Tokig-Hans tog til at løbe, som havde han selve den onde i Hælene paa sig. Den tykke Per Persson stoppede sin Pibe og mumlede: »Herregud, oh Jøsses ja, han tror jo, at selve Stenene bider. — Ane Mette, har du set, at Tokig-Hans er her igen? Har du sat Mælk op i Terrinen og lidt Kød og Brød paa en Tallerken? Du véd, han plejer at tage det, man sætter ud i Grøften, naar det er bleven lidt mørkere.«

Naar Tokig-Hans viste sig, satte Bønderne Fødevarer ud til ham, sommetider ogsaa Støvler og Klæder, thi han nærmede sig ikke til nogen; det turde han ikke.

I Sommerdagen, hvor alt var saa lyst og klart, var Tokig-Hans især sky; han fo'r af Sted for det mindste levende Væsen og gemte sig helst dybt i Skovtykningen.

»Oh ja, oh ja,« sagde Ane Mette, »at han skulde blive saadan efter Ulykken, det stakkels Menneske, det stakkels Menneske, han, som var saa skikkelig.«

Ane Mette tørrede sine Øjne med Forklædet og forsvandt snart ind i Huset.

Men ingen saa med mere Forundring paa Tokig-Hans end Børnene. De saa og saa paa den store, voksne Mand, der løb som en Gutunge. Atter og atter maatte man fortælle dem Tokig-

Hans' Historie. De sad paa Slagbænken eller Bordet og hørte med store, forfærdede Øjne om Ulykken, om alt Vandet, der pludselig brød frem i Minen og skjulte alle dem, der befandt sig dernede under Jorden. Den eneste, der blev reddet, var netop Tokig-Hans; men da han kom frem ved Grubens Indgang, da var han gal. Han løb lige med det samme fra dem, der havde reddet ham; de havde ikke en Gang faaet Tid til at give ham Mad og faa Klæderne tørrede.

»Oh ja, oh ja,« sagde Ane Mette, »du kan tro, det var et ynkeligt Syn, bitte Elise, at se ham fare af Sted med de vaade Pjalter dryppende efter sig.«

Bitte Elise sad stille og funderede i lange Timer, hver Gang Tokig-Hans havde været der — indtil hun glemte det hele over Kattekillingsens Krumspring.

Tokig-Hans fo'r af Sted; det var ham, som Stenene, der genlød af Støvlehælene, raabte efter ham: »Fang ham, fang ham!« Han løb, til han maatte standse et Øjeblik og trække Vejret. Men saa saa han Køerne, der sindigt vendte Hovederne om efter ham, og saa maatte han af Sted igen af Frygt for at blive spiddet paa Hornene. En Skovsti kom til Syne ved Vejens Omdrejning. Tokig-Hans løb ad denne ind i Tykningen; men dør stod Træerne truende, som om de vilde falde over ham, fange ham, kvæle ham i deres Arme. Han løb — revet og forslaaet blev han —, indtil han faldt om og sov ind paa en Blaabærbusk.

Naar Tokig-Hans vaagnede efter en som oftest lang Søvn, da var han roligere og kunde begynde at tænke mere sammenhængende, indtil Livets Indtryk igen kaldte Rædslen til Live og fik ham til at jage over Stok og Sten.

Tokig-Hans vaagnede, gned sig i Øjnene og rejste sig paa Alben; han saa sig rundt, saa, at han laa ved Søen under et Træ, men det første, der naaede til hans Tanker, var Græs- og Sivstraaene; han lo en sagte, gnistrende Latter.

»Ha, ha, I smaa Sladdertasker, I vil ogsaa gerne gøre ondt, men I kan ingenting,« grinede han, »jeg kan træde paa Jer med min Fod.«

Hvad, hvad siger I — siger I, at I kan fortælle til Søen, at jeg er her, saa at den svulmer op og jager mig til Bjærgene, for at de kan falde over mig.

Hvad, hvad er det, I siger?« Han trak Huen af og slog og smækkede paa Græsset ved Siden af sig.

»Siger I, at det kan ikke nytte noget, at jeg slaar nogen af Jer itu, for I er overalt — og jo mere jeg slaar des ondere bliver I.«

Tokig-Hans's Ansigt vred sig paany af Rædsel — saa lyste det lidt op — — men jeg skal nok finde dens Ophavsmand.

Han lagde sig ned igen og slog Panden mod Jorden.

Saa lo han pludselig, saa Bjærgene sendte et rungende Ekko tilbage.

»I ler af mig — ja — jeg skal lære jer!«

Han fo'r op og slog vildt med Stokken — — men jeg skal finde dig — — for det er dig — Fanden — eller en af din Familie.

Jeg skal finde dig.

Han satte i vildt Løb gennem de stille Skove — han slog paa Træstammerne — »er du derinde?« — — nej — ej — hi hi — ikke der — — — men jeg skal nok finde dig og saa skal jeg mase dig.«

Mo'r Ursula's Hus laa halvvejs til Bjærgets Top, lige forbi det var der ryddet op i Vildnisset, saa man havde en herlig Udsigt ned til Søen, hvori Aftenrøden spejlede sig.

De to Kattemødre, som var fælles om en Killing, sad og slikkede hinanden i Kurven, mens Killingen i Øjeblikket diede den sortstribede, Kaffekanden snurrede over Ilden, Mo'r Ursula sad selv ved Vinduet i Færd med at nyde en Kaffetaar, alt imens hun saa ud over Skoven og Søen.

Hendes milde Øjne skinnede i Dag endnu mildere under Brillerglasset, for hun havde faaet Brev fra Hans Jørgen, hendes eneste Søn, og han havde skrevet, at han nu kunde ventes hver Dag.

Derfor havde Mo'r Ursula ogsaa haft travll, alt havde hun skuret, Gulvet, Slagbænken, Bordet, og paa Kommoden stod Kobberlysestagerne og skinnede.

Nu var Mo'r Ursula færdig med baade den indvendige og udvendige Gærning, Frederikke, Koens fornøjede Brølen, lød ind til hende fra Stalden.

Mo'r Ursula nikkede og smilede i Glæde og glad Forventning.

Det var nu dejligt at leve, naar man havde saadan en Søn, der sendte Penge hjem hver Maaned, og som hang saadan ved sin Mo'r.

Mo'r Ursula sad hensunken i Drømme, og Drømmene forøgedes ved Solnedgangens skiftende Farver.

Mo'r Ursula elskede disse Juli-Afteners Solnedgange, thi med dem fandt hun sig beslægtet, naar derimod Skyerne hang tunge og sorgmodige paa Himlen — eller Stormen jog af Sted gennem Træerne, da krøb hun sammen ved Ovnens og følte sig fremmed overfor Naturen.

Hele hendes Liv havde jo ogsaa gledet saa roligt og stille hen — — hendes Forældre havde elsket hende, hendes Mand tilbød hende — deres Samvær havde været som den sarte, røde Farve i Horisonten bag Fyrretræerne, hans Kærligheds Ild havde brændt, men dæmpet af lille Ursulas stille Væsen, og saa var han død saa

blidt og roligt som et Julelys, der brænder ud.

I Farvernes Pragt fandt Mo'r Ursula Udtryk for alt, hvad hun havde følt, da hun første Gang blev kysset — da hun blev Moder, og da hun saa sin Søn vokse til — — hun forstod hver eneste Farve og dens fineste Nuancer — — for hende var disse Solnedgange talende og levende, og der var ingen Sorg i den Ting, at Farverne blev svagere og svagere, for til sidst at svinde bort i Nattens monotone Mørke, thi det gik saa umærkeligt og saa gradvist, at man var bleven vænnet til Natten, inden den kom.

Mo'r Ursula lænede sig tilbage i Stolen og lukkede Øjnene med et saligt Smil — — hun tænkte jo paa sin store Dreng, og paa hvordan han vilde kysse hende, naar han kom hjem.

Pludselig hører hun Støj — — — mon det skulde være ham.

Hun ser mod Ruden — — og ser Tokig-Hans's forvredne Ansigtstræk mod Ruden — — hans tænderskærende, ulykkestruende Fysiognomi faar Blodet til at stivne i Mo'r Ursulas Aarer — et Skrig trænger sig frem over hendes Læber, — Kaffekoppen falder til Jorden og knuses.

Hans Jørgen — Hans Jørgen, mumler hun — og løber mod Køkkendøren — men Tokig-Hans knytter Næven og griner hi—hi, saa der fandt jeg dig nok — du Fandens Oldemo'r, og nu skal du ikke slippe mig.

Som en Kat springer han om Huset og griber Mo'r Ursula i Døren, just som hun skulde til at slippe ud.

Fandens Oldemo'r, skriger han, og klemmer Hænderne om hendes Strube.

Hans Jørgen, raller Mo'r Ursula endnu engang — hun spjætter lidt med Armene, saa synker Brystet sammen — vider sig ud endnu engang — Øjnene træder næsten ud af Hulerne — saa slappes hun — alt er forbi.

Hi—hi, griner Tokig-Hans — nu fik jeg dig nok — og slæber Liget ind — — din lede Sattan siger han pludselig, og begynder at trampe paa Liget, til Indvoldene vælder ud — — og nu griber Raseriet ham for Alvor, han hugger og banker Liget — flænger og skærer det — smækker blødende Stumper — snart hist, snart her.

Pludselig standser han — — hi—hi, siger han, nu gør du nok ikke mere Skade, og højt syngende gaar han ud i Skoven — tilbage til Landsbyen — — spiser af den udsatte Føde, indtil Rædslen paany griber ham — — og han flygter af Sted som et jaget Vildt.

Store, tunge Skyer løftede sig over Bjærgene — — de tunge Skyer, som Mo'r Ursula først forstod paa sit sidste, og som altid svæver over alt hvad der lever.

Men over Skyerne, sagde Bønderne til Hans Jørgen, gemmer Himlen sig altid.

Sommer igen.

Jægermester Stens Gaard laa dejligt. Skov var der omkring den, og lunt laa den dernede i Lavningen, med Udsigt gennem Sluglen ud over Fjorden.

Det var Sommer, Sommer med varmt, bagende Solskin om Dagen, og hvide Taager ud over Engene om Natten; og der var Gæster paa Stensgaard -- saadan hed nemlig Gaarden.

Alf Sten, eneste Søn i Huset, laa paa en Plæne ude i Haven lige midt i Solskinnet; han laa i Grunden og kedede sig, han havde været paa Jagt ude i Moserne, og nu var han kommen for tidligt til Middagen, det var derfor han laa der.

— Naa, han blev nu ret hurtigt færdig med at kede sig, for pludselig hørte han oppe fra Hovedgangen sit Navn raabe, det var Inger, hans Søster, der med et aabent Brev i Haanden kom stormende ned til ham. »Aa Alf«, raabte hun allerede paa lang Afstand. »Ella Borg, du ved, hende jeg har fortalt om, Grosserer Borgs Datter, hun kommer i Morgen. Aa, hvor jeg glæder mig, du skal se, hvor sød hun er.« — Og hun dansede rundt om Alf, for hvem det først efterhaanden gik op, hvad der i Grunden var paa Færde.

— — —

Ella Borg skulde komme. Inger løb rundt og var utaalmodig. »Nu maatte de da kunne være der, der var jo kun en Mil til Stationen, og Jens Kusk plejede altid at køre hurtigt.« — Alf ventede ogsaa, men han blev ikke utaalmodig, han og Jens Ulf, en ung Bankmand fra København, sad ude i Haven og passiarede. — Endelig kom da Vognen med den længselsfuldt ventede. Man samledes oppe ved Hovedtrappen for at tage imod hende. — »Aa —«, sagde Jens Ulf, da han saa hende, »hun er da ikke saa forfærdelig en Skønhed.« — Men Alf, ja, han syntes hun var køn, og saa var der disse Øjne, saa søde; men de var smukke, det saa han.

Og hun, med sit tætte, brune Haar og sin slanke Figur og dette ejendommelige Ansigt, hun var i straalende Humør, hun hilste, hun lo, og hun snakkede, — og saa gik hun og Inger oven paa for at gøre Toilette. Alf og Jens Ulf gik ned til Fiskedammene, de talte om Ella.

Der var gaaet en Uges Tid siden Ella var kommen, og det var en munter Uge. Alf følte, at han var ved at blive indtaget i hende. Hun vandt ved Kendskab. — Om Aftenen skulde de ud at sejle paa Fjorden, hun havde bedt ham om en Sejltur, og han havde straks indvilliget. — Efter Theen tog de af Sted, de satte Kursen ned ad Fjorden. — Solen var forlængst gaaet ned, uden at de havde lagt Mærke til det. Et

Skud inde ved Stranden vækkede dem imidlertid op. De fik Baaden vendt, og i Maaneskin gik Turen hjemad. Der lyste Morild i Kølvaudet; Regnsøverne kom fløjtende ud over, ellers var alt stille. — Alf sad i Bagstavnen og fortalte Sagn dernede fra Troubadourernes Land; hun sad og saa drømmende ud over Vandet. Da han var færdig, saa hun paa ham og smilede. Aa, det Smil! — det blev paa en Gang klart for ham, at han elskede hende. De sad stille begge to, hun saa ud over Vandet, og han saa paa hende. Saa skurede Baaden mod Land. Hun tog hans Arm, da de skulde hjem, for Vejen fra Fjorden var ujævn. Da hun gav ham Haanden til God Nat, rystede den ganske lidt.

— — —

Alf laa længe vaagen og tænkte, han var saa urolig, undertiden kom det over ham med uimodstaaelig Kraft: »Han vilde eje hende«; og da var han glad. Men Tvivlen kunde ogsaa komme, han kunde tvivle paa sig selv, og da var han langt nede. Da han var faldet i Søvn, saa han hende i Drømme, langt borte, hun vinkede til ham, men saa blev hun til en anden, en han ikke kendte. — jo Øjnene. — —

I den Tid, der var tilbage, før Ella skulde rejse, talte de meget sammen, Alf og hun; men han fik det ikke sagt, det der dog laa ham saa tungt paa Hjertet. Og saa kom Dagen, da hun skulde rejse. Ved Afskeden trykkede hun Alfs Haand, men hun smilede ikke.

—————

Der var gaaet fem Aar siden den Sommer paa Stensgaard. Ella var bleven Skuespillerinde, og gift med en Kunstner i Faget, altsammen i en Rus; saa kom Tømmermændene, hun blev skilt, og nu, nu flakkede hun om i Udlandet, ingen vidste hvor. — Alf Sten, der, efter at være kommen hjem fra en Rejse, havde faaet alt at vide angaaende Ella, havde siden den Tid, med enkelte Ophold, fartet Verden rundt.

— For Tiden opholdt han sig i Berlin. Det var Efteraar, koldt og regnfuldt, gulnede, snavede Blade regnede langsomt ned fra Træerne, eller de føg med Efteraarstormens Fart ned gennem de lange, lige, nøgne Boulevarder. — Og paa en af disse uhyggelige Dage var det, de havde mødt hinanden, Alf og Ella; han havde ikke kendt hende straks, men saa saa' han Øjnene, ja, det var de samme Øjne, de havde blot faaet et noget mere tungsindigt Blik, end da han sidst saa dem, men det gjorde dem næsten kønere. Ella selv, hvor var hun bleg, hvor saa hun syg og forgræmmet ud. — Alf vilde skyn-

SOMMER IGEN

og hun blev reven med af hans Tale, hun følte Mindernes Magt, det lysnede for hende, det gæde sig forbi, men han kunde ikke, han kunde ikke, og saa standsede han og talte til hende. Han vidste ikke selv hvad han sagde, hans Stemme lød for ham som noget fremmet, en Lyd han ikke kendte.

—Hvor længe de havde talt sammen, det vidste han heller ikke, han vidste blot eet, at hun vilde komme om Aftenen. Dagen sneglede afsted. Alf gik hjemme i sine Værelser og gjorde hyggeligt, han ventede paa, at det skulde blive Aften. Endelig svandt det sidste Dagsskær. Aftenen kom, og Ella kom. De talte sammen, Alf talte sig varm, han talte om Fortiden, om hin Sommeraften ude paa Fjorden, om Turen hjem og om alt dette gamle. Han talte sig varm,

rede derinde, saa brød det igennem, og hun græd. Aa, hvor hun græd.

Vinteren gik hurtigt og Vaaren med. Sommeren kom, og med den kom Gæsterne til Stensgaard.

En Aften sad de derude, Alf og Ella, ude paa Bakkerne ved Fjorden. Det mørknedes mere og mere, saa stod Maanen op, den trak et bredt Sølvbælte ud over Vandet, der krusedes af den svage Nattevind. Regn-Spoerne lettede der nede ved Stranden og fløj ud over, deres langtrukne Fløjten lød der ude fra ind over Land. Endelig tav ogsaa disse; alt var Stillehed, Fred. — De sad der endnu. Alf lagde varligt Armen om hendes Liv, saa saa' hun op og smilede. Det var dette søre Smil.

D. S.

Fra teknisk Skole.

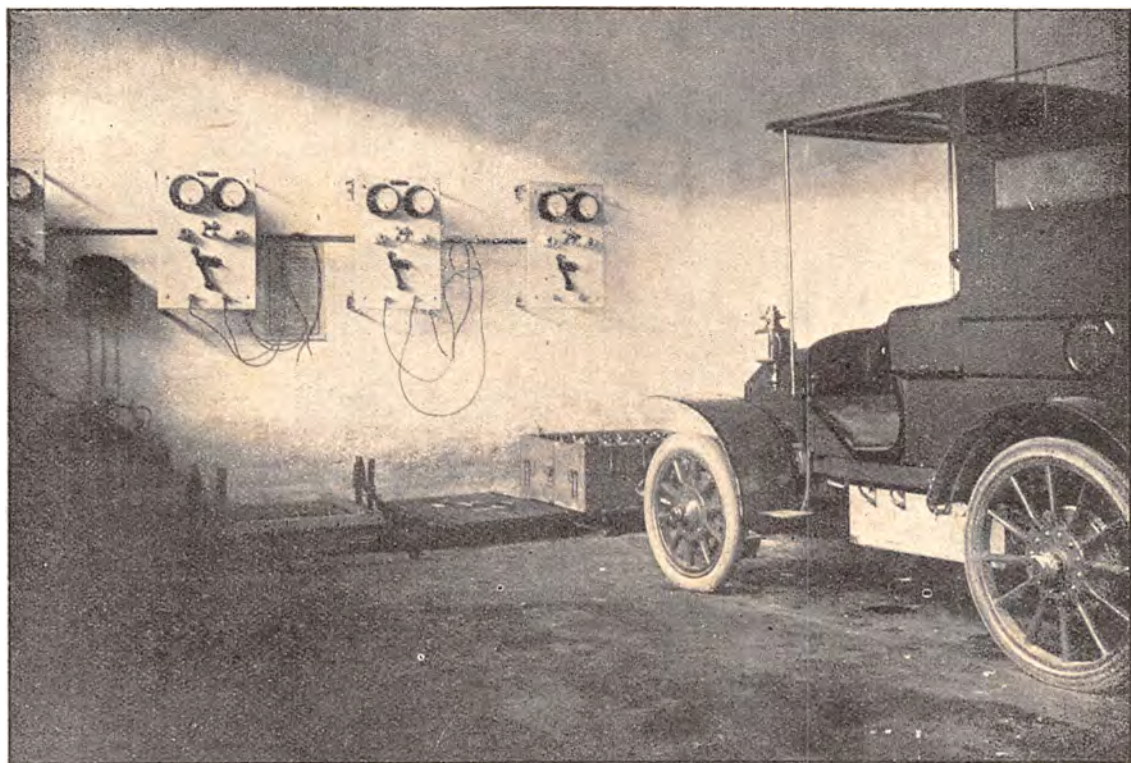

Vort Billede gengiver et Interiør fra en af Tegnestuerne paa Københavns tekniske Skole i Ahlefeldtsgade, ved Ørstedsparken. Det tekniske Selskabs Skole blev dannet i 1876. Institutet for Metalarbejdere er forbundet med den, ligesom Kunstakademiets Elementarskoler ogsaa er henlagt under den. Skolens Formaal er gennem

Aften- og Dagklasser at meddele Undervisning i saadanne Kundskaber i teknisk og kunstnerisk Retning, som kan være Haandværkere og Industridrivende til Nytte i deres Fag. Selskabet, der støttes af Kongen, Staten og Kommunen, ejer et Legat paa 50,000 Kr. efter Etatsraad Anker Heegaard

En Begravelse i Frelsens Hær. — Ved Major Erichsens Kiste paa Fasankirkegaarden. Midt paa Billedet ses Lederen af Frelsens Hær i Danmark, Kommandøren General Booths Datter.

Postvæsnets nye Automobil, som drives ved Akkumulatører.

HVER 8 DAG

Nr. 39.

25. Juni 1911.

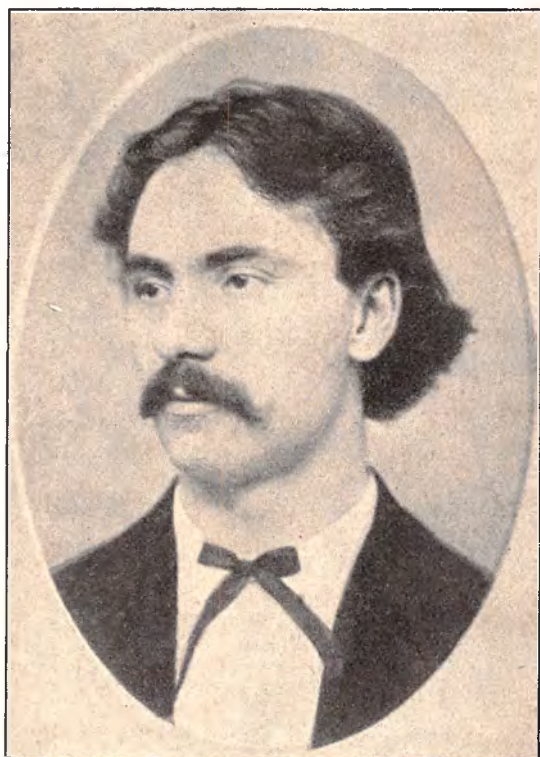
17. Aarg.

Kapelmester Johan Svendsen.
Født 30. September 1840. — Død 14. Juni 1911.

Finii Henriques om Johan Svendsen.

Et aabenhjertigt Interview.

Ungdomsportræet af Johan Svendsen.

Det tynder ud i Storskoven. — Umiddelbart efter Tabet af Dynastiet *Poulsens* højt anerkendte Nestor er fulgt *Johan Svendsens* Bortgang.

Tvende Mænd, der hver paa sin Vis har spillet en afgørende Rolle ved Udformningen af vor Nationalscenes Fysiognomi, har omtrent samtidigt fulgt hinanden i Døden. Og ved begge Baarer lyder kun Lovord. Ikke ud fra den Betragtning, der giver sig Udtryk i det gamle latinske Ord: *de mortuis nil nisi bene**). Men fordi alle følte, at i det Øjeblik disse to Aandens Stormænd forlod os, blev der tomt efter dem.

Sandelig — der aabner sig efterhaanden Plads for næste Generation. Men ingen vil for Alvor mene, at selv dens evnerigeste Repræsentanter staar Maal med de store afdøde eller endnu med moden Myndighed mægter at løfte Arven efter dem.

Som „Hver 8. Dag” ved Emil Poulsens Død henvendte sig til Prof. *Otto Borchsenius*, der som den afdødes Samtidige og gode Bekendt kunde give et paalideligt Billede af

ham, saaledes har Bladet efter Johan Svendsens Død søgt Komponisten *Finii Henriques*. Han er ikke alene en af dem, der virkelig ved noget om Svendsen som Menneske og Kunstner; men han er tillige ikke bange for at sige offentligt, hvad han ved (ved hvilken Egenskab han forresten adskiller sig væsentligt fra mange af sine Medmennesker).

— Er det om Johan Svendsen? spørger *Henriques* straks, da jeg beder om en Samtale. Han er ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad det gælder. Og jeg begynder med at spørge:

— Hvornaar gjorde De Johan Svendsens Bekendtskab?

— Det var ude hos *Angul Hammerich*. Jeg var dengang en Dreng paa en 13—14 Aar. Og Johan Svendsen stod i sin frodigste Blomstring. Jeg spillede allerede dengang med i Kvartetter og Trioer. Og jeg havde nu den store Glæde, at Svendsen tilbød at give mig teoretisk Undervisning i Musik.

— Hvordan var han som Lærer?

— Noget af det mest fuldendte, jeg har truffet. Siden kom jeg jo til at spille under ham i Kapellet og lærte ham at kende som Dirigent. Naar De spørger mig angaaende min Mening om ham som saadan, vil jeg sige, at han først og fremmest ikke var nogen *Traditionsdirigent*. Han dirigerede som den *Komponist*, han var. Og han, der i sin egen Produktion holdt sig saa nøje til den traditionelle Form (selv om han skabte nye Billeder), var som Orkesterleder ikke bange for at følge sin individuelle Opfattelse. — Er det ikke for hurtigt? kunde det hænde, at man spurgte ham fra Orkestret. — Nej, saadan vil Dirigenten ha' det, lød Svaret. Naar han af og til kunde blive lidt *norsk* i sin Maade at tale til sine Musikere paa, skete det jo ogsaa, at disse blev fornærmede, rejste sig og erklærede, at dette fandt de sig ikke i. Men de endte med at elske ham.

Med *Sangerne* havde han ogsaa af og til smaa Skærmydsler. Naar en meget kendt Tenor lejlighedsvis forlangte hurtigere *Tempi*, kunde det godt stikke Svendsen at svare: Derfor bliver det ikke *højere*; og De synge altfor lavt!

Han dirigerede som De véd med meget smaa Bevægelser. Men med sine lynende Øjne, kunde han ildne en Musiker blot ved et Blik. Man følte, at der bankede et Hjerte bag denne Orkesterchefs Skjortebryst. Svendsen var en forfærdelig god Mand.

Som bekendt fik han Lejlighed til at dirigere flere store Koncerter i Udlandet, saaledes i *Paris*, hvor man var meget begejstret

*) Der skal ikke tales ondt om de døde.

for ham og fandt, at han som Dirigent var noget ganske nyt og helt for sig selv. Set som udøvende Musiker var Svendsen en fortrinlig Violinist. Han havde været Koncertmester en Tid ved *Gewandthaus* i Leipzig.

For vor Opera har hans Betydning været overmaade stor. Det var jo ham, der indførte *Wagner* herhjemme. Man havde før han kom til Ro-

ret spillet „Mestersangerne”. Men dengang syntes man aldeles ikke om denne nu saa populære Opera.

Gamle

Professor Paulli, den tidligere Kapelmester, stod ganske uforstaaende overfor *Wagner*. „Det lyder jo rædsomt,” sagde han tit paa Prøverne. „Hold dog op; det maa jo være forkert”. Saadan noget som

Wagnerske Dissonanser var han jo ikke vant til. Og naar der saa virkelig blev spillet forkert, kunde det arrivere, at han troede, det var rigtigt.

Med Jo-

han Svendsen lukkedes der op for *Wagner*. „*Nibelungens Ring*” bragtes til Opførelse. Og Grunden lagdes til den *Wagnerforstaaelse*, vort Musikpublikum nu har tilegnet sig. Svendsen var forresten en personlig Bekendt af *Wagner*, der flere Gange har skrevet ven-skabeligt til ham og sendt ham Partiturer med egenhændig Dedikation.

Da Svendsen opgav Kapelmesterposten, blev der tomt efter ham. Dog kan jeg yde *Fr. Rung* den Ros, at han som Dirigent ved

de *Wagnerske* Operafremførelser er gaaet meget heldigt i sin Forgængers Fodspor. Ligesaa forkert *Rungs* Opfattelse er af italiensk Musik, ligesaa god er han, naar der er Tale om *Wagner*. Om Svendsen kan man sige, at hans *Wagner*opførelser næsten aldrig var for lange. Man kunde faa Lov at komme hjem i Seng Kl. 11 $\frac{1}{2}$. Det kan man

som bekendt ikke altid efter en *Wagner-Opera* i Tyskland.

— Hvad er Deres Mening om Johan Svendsen som *Komponist*?

— Jeg betragter ham afgjort som Norges største Instrumentalkomponist. I de smaa Ting, Sange for Eks., var *Grieg* uden Tvivl betydeligere. Til Gengæld stod Svendsen over *Grieg* som instrumentator. Naar man har indvendt, at hans Melodi kan være lidt banal, vil jeg sige: ikke banal,

maaske friskfyragtig til Tider;

men saa ge-

nialt gjort, at det forsoner med alt.

— Hvilken af hans Kompositioner sætter De højest?

— Hans Stryge-Kvintet. Og derefter kommer efter mit Skøn *D-Dur* Symfonien. Det er den mest Svendsenske. Her er han helt original. *B-Dur* Symfonien er vel nok hans vægtigste; men i den nærmer han sig mere til *Schumann* og *Wagner*. Jeg anser det for ganske uretfærdigt, naar Udlandet ikke spiller Svendsen mere, end Tilfældet er. Sa-

Ved Johan Svendsens Afsked fra Det kgl. — Kapelmesteren ses omgivet af *Wagnerske Valkyrier* fra Operaen.

Det sidste Billede af Johan Svendsen.

gen er den, at han ikke rigtig er kendt. I „Philharmonien” i Berlin spurgte jeg engang: „Hvorfor spiller I aldrig Svendsen?” „Svendsen . . . Svendsen?” lød Svaret grundende: „Nårh, Johan Svendsen, die Violin-romanze, ja, sehr schön.« Den kendte de. Men om hans Symfonier hed det: „Lad ham sende det herved, saa kan vi se paa det.” Jeg fortalte forresten aldrig noget om dette til Svendsen. Iøvrigt tror jeg, at en af Grundene til, at de omtalte Værker er saa forholdsvis lidt kendt, er den, at de foreligger i meget daarlige Udgaver, i hvilke man undertiden daarligt nok kan se, hvad der skal staa. Blandt rigtige Komponister ved man dog overalt, hvem Svendsen var, og forstaar at værdsætte ham efter Fortjeneste.

Naar Svendsen i en af Nekrologerne er bleven skildret som Kunstneren, der i Ungdomsaarene fik komponeret alt, hvad han virkelig havde paa Hjerte, og siden renoncerede paa at belemre sin Samtid og Eftertid med tomme Rutineværker, saa er dette

efter min Overbevisning ganske forkert. Næh, Svendsen følte sig besværet af sin Astma, der gjorde ham det uudholdeligt at sidde bøjet over Arbejdsbordet. Og der var ogsaa andre trykkende Forhold, som har kunnet virke hæmmende paa hans Skaberevne. Hvem véd — maaske kunde han under andre Vilkaar netop have skabt sit lødigste Værk i de seneste Aar!

— Hvorledes var det for en ung Komponist at komme til Joh. Svendsen med sit første Opus? Var han streng i sin Bedømmelse og i sine Krav?

— Ikke overfor mig, ialfald. Jeg kom til ham med Opus I og bad ham gennemse det, inden det gik i Trykken. Og han syntes ikke, jeg skulde rette en Tøddel i det. Men maa jeg forresten ikke være fri for at tale om mig selv. Jeg vil i denne Sammenhæng nøjes med at henvise til et Interview, der engang stod i et københavnsk Dagblad.

Henriques viser mig en Avis, hvor der midt i et Interview med Joh. Svendsen læses følgende: „Er Thornberg et Geni?” Svar: „Af vore egne Kunstnere er Fini Henriques den eneste geniale.«

— Hvorledes var det Svendsenske Hus at komme i? Sagtens et Hjem, hvor der hørtes megen Musik?

— Nej, egentlig ikke. Vi flokkedes nærmest om Svendsen som omkring en gammel Fortæller. Det var en utrolig Bunke Historier, han havde paa Lager. Saa var han jo en grumme livlig Selskabsmand, der ikke var bange for at holde ud til hen paa næste Formiddag. Forresten levede han et lykkeligt Familieliv med sin anden Hustru, født Haase, der har været overmaade meget for ham. Han efterlader sig en Søn, der spiller Kontrabas, og som jeg forresten har skaffet en Plads hos den talentfulde Kapelmester Hans Ishøy inde i Tivoli. Den unge Svendsen, der er meget dygtig — jeg anvender ham selv ved mine Symfonikoncerter — hedder Johan, ligesom min egen Søn; De ved, at jeg venter mig meget af min Dreng, og derfor glædede det mig, at en Mand som Johan Svendsen viste ham saa megen Venlighed. Paa sin 70 Aars Fødselsdag skrev Svendsen følgende i min Søns Stambog, som De her skal se: „Til Fini Henriques’ begavede Søn Johan Severin.« Signeret Johan Svendsen.

Men hør, nu kommer vi atter til at tale om mig og mine. I Dag gælder det kun ham, hvem ikke mindst jeg havde saa umaadelig meget at takke for.

Niels Th. Thomsen.

Forsorgen for de Blinde.

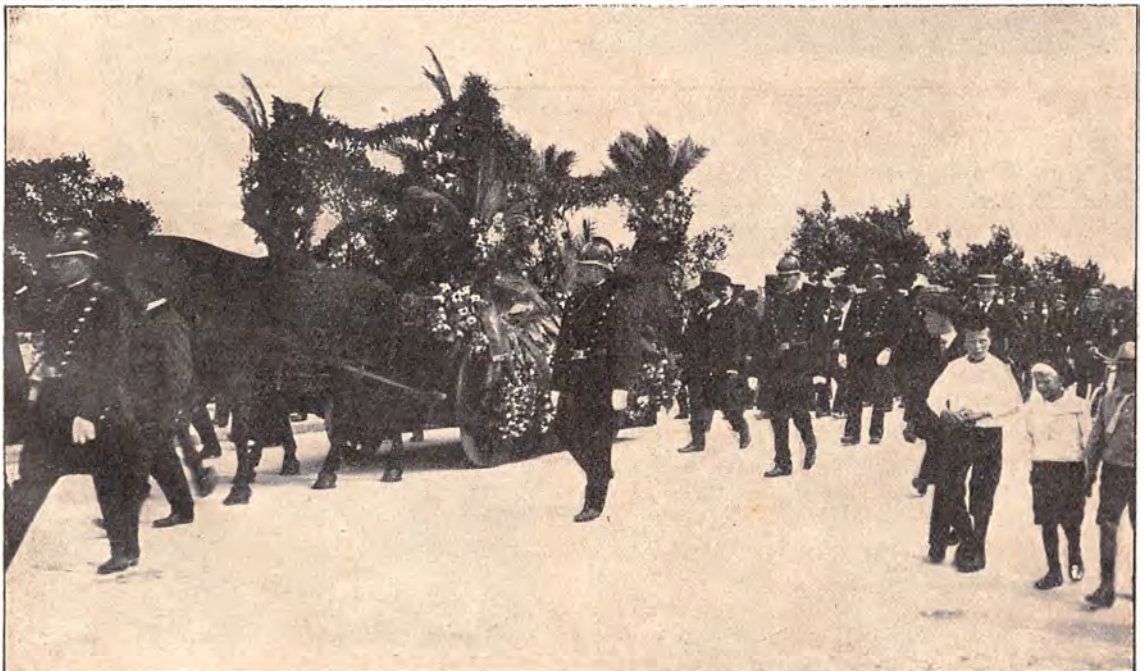
Fornylig har de Blinde fra hele Landet været samlet i Hovedstaden i Anledning af, at det gamle Velgørenhedsselskab »Kæden« d. 10. ds. kunde fejre 100 - Aarsdagen for sin Stiftelse. Kædeordenen besluttede for 100 Aar tilbage at samle sit Velgørenhedsarbejde om den Opgave at hjælpe de Blinde og har paa dette Omraade udrettet et stort og fortjenstfuldt Arbejde.

Selve 100 - Aarsfesten i Kædeordenens Hus i Klerkegade havde et meget højtideligt Præg og overværedes af Kongen, der i 20 Aar har været »Kæden«s Ordensherre.

Iøvrigt benyttede de Blinde Lejligheden, da de nu var samlede, til at danne en ny Organisation »Dansk Blindesamfund«.

En Undervisningstime paa Blindeinstituttet.

Hørdums Ligfærd. — Som det var at vente fik Arbejderpartiets ældste politiske Fører en Begravelse, der tilfulde svarede til det smukke Eftermæle, som blev den Afdøde til Del.

Flyvesportens Pionerer.

Paulhan. Farman. Blériot. Latham.

Louis Blériot.

Paa et Tidspunkt, hvor Flyvesporten herhjemme rigtig har faaet »Vind i Sejlene«, vil det uden Tvivl interessere vore Læsere at opfriske Navnene paa nogle af de dristige Mænd, der i Historien vil blive nævnt som Flyvesportens Pionerer.

Vi begynder med at nævne Franskmanden *Paulhan*, en af de mest maleriske i den store Gruppe af Viageflyvere, med hvilke Frankrig har bidraget til Luftens Erobring. *Paulhan* er en Slags Luftens Vovehals. Han gjorde Tjeneste i Hærens Ballonkorps, fik saa en Stilling som Mekaniker hos Firmaet *Voisin* (der bl. a. byggede *Nervos* Maskine) med en Gage af 60 Francs om Ugen. Han byggede sig et Monoplan: nogle Venner laante ham Penge til at købe en Motor før; og tre Uger efter, at han havde fløjet første Gang, satte han en Højderecord. Mekanikeren, der fik 60 Francs om Ugen, var blevet »Luft-

chauffør« og tjente i det første Aar 50,000 Dollars.

I de forenede Stater havde *Paulhan* ikke videre Held med sig, idet nemlig Brødrene *Wright* lagde ham Hindringer i Vejen. Dog fløj han i Los Angeles og andetsteds og imponerede alle ved sin Dygtighed og sit Mod.

Det var *Paulhan's* Flyvning fra *London* til *Manchester*, der bragte ham frem i Aviatikernes første Række.

Henry Farman, som paa et Besøg i de forenede Stater blev den første, der viste New York et Aëroplan i Luften, er lille og skægget og ryger altid Cigaretter. Han er Søn af en Skotte, der er Pariser-Korrespondent til en engelsk Avis. Han er konservativ som en Britte og impulsiv som en Franskmand. Han har særlig udmærket sig ved Udholdenhedsflyvninger.

Den mest forbløffende af de franske Avia-

Henry Farman.

Hubert Latham, den bekendte franske Flyver, der fornylig med Nød og næppe undgik Døden.

tører, efter Paulhan, er *Louis Blériot*, der var den første, som fløj over Kanalen. Et Uheld, der ramte ham kort forinden denne mindeværdige Bedrift, er typisk for ham. Blériot havde brændt sine Fødder slemst og maatte gaa paa Krykker hen til sit Aëroplan.

»Kan jeg ikke gaa, saa kan jeg flyve,« sagde han.

Da han begyndte som Flyver, var der en Ven, som sagde om ham:

»Blériot vil forbavse Verden eller knække Halsen!«

Han har gjort det første og adskillige Gange været nær ved at gøre det andet. Han er en tavs, frygtløs Mand, meget koldblodig — og præget af en vis dramatisk Sorgløshed. Oprindeligt var han Fabrikant, men han blev saa interesseret i Flyvesport, at han solgte sin Forretning og helligede al sin Tid til Flyvning og Konstruktion af Flyvemaskiner. Man kunde kalde ham »Luftræven«, fordi han pudsede *Hubert Latham*, der havde sat sig for at gøre ham Rangen som den første Kanalflyver stridig. Me-

dens Latham sov, startede Blériot ved Daggry og udførte Daaden.

Endnu blot nogle Linjer om Latham, der for kort Tid siden med Nød og næppe undgik Døden, da han i Brookland styrtede ned paa Taget af en Hangar. Til alt Held var Flyveren imidlertid som sædvanlig bundet fast til sit Sæde og slap derved med ubetydelige Saar. Hans Fader var en Englænder fra Lancashire, hans Moder Pariserinde. Skønt han kun er 27 Aar, har han gjort en æventyrlig Karrière. Han har været paa Hvalfangst i Grønland og paa Æventyr i Afrika. Han begyndte paa Flyvning, fordi den Bestilling, som han en Gang sagde, »giver En flere Chancer for at knække Halsen end noget andet Kald«. Han er gulblond, blaaøjet, rødmusset og af en tiltalende Fremtræden.

Da han forsøgte at flyve til England, gik der Brud paa hans Motor, og han faldt i Vandet. Da den franske Torpedobaad, som skulde følge ham, dampede op paa Siden af ham, fandt man ham rolig siddende paa Vraget af sin Maskine, ryggede en Cigaret.

Ved Kroningen i Ion den 23. Juni.

Den forrige kronede Dronning af England, Enkedronning Alexandra.

Den nye Dronning, Mary. Til det engelske Kongepars æventyrligt-pragtfulde Kroningshøjtidelighed er Folk fra alle Verdens Egne stimlet sammen i London.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene« begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Engländerinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcroft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdalenestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — og ikke uden Grund. Af en Ven er Julian Gray nemlig blevet anmodet om at tage sig af en Kvinde, der i længere Tid har ligget paa Hospitalet. Da hun indbragtes her, haardt saaret af en tysk Bombe, bar hendes Tøj Navnet Mercy Merrick. Selv paastaar hun imidlertid at hedde Grace Roseberry. Men flere af Lægerne tror, hun lider af Sindsforvirring. Denne Kvinde, der fortæller, at hun har besiddet et nu bortkommet Anbefalingsbrev til Lady Roy, indføres af Præsten hos denne paa Mabletorpe House. Da den falske Grace uventet ser den Kvinde, hun troede død, falder hun besvimmelig om.

Med en sidste Anstrengelse for at vise sin Taalmodighed sagde Julian:

»Naar vi nu ogsaa indrømme alt, hvad De har sagt, hvilken Brug kunde saa Mercy Merrick gøre af Deres Brev og Deres Klæder?«

»Hvilken Brug?« gentog Grace forbausset over, at han ikke kunde se Sagerne i det samme Lys, som hun saa dem. »Mine Klæder vare jo mærkede med mit Navn. Det ene af mine Breve var en Skrivelse fra min Fader, hvori han anbefalede mig til Lady Janet. En Kvinde, der er kommen ud af en Magdalenestiftelse, kunde meget godt være i Stand til at fremstille sig her i mit Sted.«

Skønt dette var sagt uden nogen bestemt Hensigt og uden Spor af Bevis til Støtte, havde det dog sin Virkning. Hendes Ord kastede en Skygge paa Lady Janets Adoptivdatter, som var altfor krænkende.

Lady Janet rejste sig straks, idet hun sagde:

»Giv mig deres Arm, Horace. Jeg har hørt nok.«

Horace bød hende sin Arm, idet han bemærkede:

»Deres Naade har fuldstændig Ret. Det er den forunderligste Historie, der nogensinde er bleven opfundet.«

I Harmens Hede havde han talt saa højt, at Grace kunde høre det.

Hun gik et Skridt hen imod ham og spurgte trodsig:

»Hvad forunderligt er der deri?«

Julian standsede hende. Skønt han kun havde set Mercy en eneste Gang, var ogsaa han bleven opbragt over den Fornærmelse, der var bleven udslynget mod det skønne Væsen, som ved det første Blik havde vakt hans Interesse.

For første Gang talte han i en streng Tone til Grace, idet han sagde:

»Ti! De fornærmer Lady Janet. Det, De siger, er jo mere end absurd; det er en Fornærmelse, naar De taler om, at en anden Kvinde kan have taget Deres Plads.«

Graces Blod begyndte at koge i hende. Hun harmedes over Julians Tilrettevisning og kastede et næsten rasende Blik paa ham, idet hun udbrød:

»Er De en Præst? Er De en dannet Mand? Har De aldrig i Blade og Bøger læst om Folk, der have tilegnet sig andres Rettigheder? Jeg betroede mig blindt hen til Mercy Merrick, for jeg fik at vide, hvem hun i Virkeligheden var. Af den Læge, der bragte mig til Live igen, fik jeg at vide, at hun forlod Huset i Landsbyen, fuldt og fast overtødet om, at Bomben havde dræbt mig. Mine Papirer og mine Klæder forsvandt paa samme Tid. Er der ikke noget mistænkeligt i disse Omstændigheder? Der var Folk i Hospitalet, som ansaa dem for højst mistænkelige, Folk, som lod Vink falde om, at jeg kunde finde en Bedrageriske paa min Plads.«

Hun standsede pludselig. Hendes Øre havde opfanget den raslende Lyd af en Silkekjole.

Lady Janet vilde lige til at forlade Værelset sammen med Horace.

Med en sidste fortvivlet Kraftanstrengelse ilede Grace hen og stillede sig foran dem, idet hun sagde:

»Blot et Ord, Lady Janet, før De vender mig Ryggen. Et Ord, saa vil jeg være tilfreds. Har Oberst Roseberrys Brev fundet Vej til dette Hus eller ikke. Og hvis det er kommet hertil, har da en Kvinde bragt det?«

Lady Janet saa paa hende, som kun en fornem Dame kan se, naar en lavere stillet Person undlader at vise den pligtskyldige Ærbødhed.

I en isnende Tone sagde hun:

»De tænker formodentlig ikke paa, at der i disse Spørgsmaal ligger en Fornærmelse imod mig.«

»Og endnu mere en Fornærmelse mod Grace,« tilføjede Horace heftig.

Den lille, sortklædte Skikkelse, som stadig spærrede Vejen for dem, begyndte pludselig at skælve fra Isse til Fod. Der glimtede en ny Mistanke i hendes Blik, medens hun udbød:

»Grace! Hvilken Grace? Det er mit Navn, Lady Janet, De har faaet Brevet! Den Kvinde er her!«

Lady Janet slap Horaces Arm og gik hen til sin Neveu, til hvem hun sagde:

»Julian. For første Gang i mit Liv tvinger De mig til at minde Dem om den Agtelse, jeg kan fordrø i mit eget Hus. Send den Kvinde bort.«

Uden at vente paa Svar gik hun atter tilbage til Horace og tog hans Arm.

»Vær saa god at fjerne Dem,« sagde hun rolig til Grace.

Denne veg imidlertid ikke af Pletten. »Den Kvinde er her,« gentog hun. »Stil mig Ansigt til Ansigt med hende og send mig saa bort, hvis De vil.«

Julian gik hen til hende og drog hende til Side, idet han sagde:

»De glemmer, hvad De skylder Lady Janet, og De glemmer ogsaa, hvad De skylder Dem selv!«

Med en fortvivlet Anstrengelse sled Grace sig løs fra ham og standsede Lady Janet i Døren til Drivhuset, medens hun sitrende af Harme udbød:

»Retfærdighed! Jeg fordrer min Ret til at blive stillet Ansigt til Ansigt med denne Kvinde. Hvor er hun? Stil mig lige overfor hende.«

Medens disse heftige Ord strømmede fra hendes Læber, hørtes Lyden af Vognhjul, der standsede udenfor Huset. Under Øjeblikkets oprørte Stemning lagde imidlertid de i Spisesalen tilstedeværende hverken Mærke hertil eller til, at Gæledøren blev aabnet. Horace protesterede i en

heftig Tone mod den Fornærmelse, man havde tilføjet Lady Janet; denne sidste trak voldsomt i Klokkestrengen for at hidkalde Tjenerne, og Julian havde atter taget den rasende Kvinde ved Armen og forsøgte forgæves at berolige hende — da Bibliotheksdøren langsomt blev aabnet af en ung Dame i Hat og Kaabe.

Mercy Merrick traadte ind i Værelset, tro mod det Løfte, hun havde givet Horace.

De første Øjne, der opdagede hendes Nærværelse paa Scenen, var Grace Roseberrys.

Med en voldsom Bevægelse fo'r hun et Skridt frem og pegede henimod Bibliotheksdøren, idet hun med et Udbrud af hævnerrig Tilfredsstillelse raabte:

»Ih! Der er hun!«

Ved Lyden af dette Skrig vendte Mercy sig om og mødte nu et vildt triumferende Blik fra den Kvinde, hvis Navn og Stilling hun havde stjaalet, og hvis Legeme hun havde forladt, da det laa udstrakt som et Lig. Et kort Øjeblik stirrede hun paa de vildt flammende Øjne, som nu havde fundet hende; men straks efter faldt hun bevidstløs om paa Gulvet.

TOLVTE KAPITEL.

Julian fjærner sig.

Julian stod tilfældigvis nærmest ved Mercy, og han var den første til at hjælpe hende.

I det Udraab af Skræk, der undslap ham, da han løftede hende op i sine Arme, i Udtrykket i hans Blik, da han saa hendes dødblege Ansigt, laa der en tydelig, allfor tydelig Tilkendegivelse af den Interesse og den Beundring, han nærede for hende. Horace lagde Mærke til dette. Han ilede hen til Julian og sagde i en Tone, der røbede hans Skinsyge:

»Overlad hende til mig.«

Julian adlød stiltiende. Hans blege Ansigt farvedes af en let Rødme, da han trak sig tilbage, medens Horace bar hende hen til Sofaen. Han sænkede Blikket til Jorden; han grundede over den Betydning, der kunde ligge i den Tone, hvori hans Ven havde tiltalt ham, og han syntes nu at være fuldstændig ligegyldig for, hvad der foregik omkring ham.

Han vakttes af sine Tanker ved, at man berørte hans Skulder.

Han vendte sig om. Den Kvinde, som havde givet Aarsag til al denne Forstyrrelse — den fremmede i den tarvelige sorte Dragt —, stod bagved ham. Med et haanligt Smil pegede hun paa den bevidstløse Skikkelse paa Sofaen, idet hun sagde:

»De ønskede nylig et Bevis. Dér er det.«

Horace hørte, hvad hun sagde. Hans Ansigt, som ellers havde en frisk Farve, var nu blevet ganske blegt af undertrykt Raseri.

»Tag den elendige bort øjeblikkelig,« udbød

han, »eller jeg svarer ikke for mine Handlinger.«

Disse Ord vakte Julian af hans Drømmerier. Han saa sig om i Værelset. Lady Janet og hendes Husholderske var begge sysselsatte med den besvimele. De urolige Tjenere havde samlet sig ved Biblioteksdøren. En af dem tilbød at hente Lægen, en anden spurgte, om han skulde hidkalde Politiet.

Julian bød dem tie og sagde derpaa, henvendt til Horace:

»Vær blot rolig. Jeg skal nok i al Stilhed føre hende bort herfra.«

Han tog Grace ved Haanden. Hun forsøgte at gøre Modstand, men Julian pegede paa Tjenerne, som stod og saa til, idet han sagde:

»De har skaffet Dem enhver, som findes her i Værelset, til Deres Fjende. Venner og Bekendte har De ingen af her i London, og vil De nu ogsaa have mig til Fjende?«

Hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst, og hun svarede ikke. Julian befalede Tjeneren at fjerne sig og fulgte saa efter dem ind i Biblioteket med Grace ved Haanden. Før han lukkede Døren kastede han endnu et Blik ind i Spisesalen.

»Er hun kommen til sig selv?« spurgte han.

»Endnu ikke.« svarede Lady Janet.

»Skal jeg sende Bud efter den nærmeste Læge?«

Her lagde Horace sig imellem. Før at forebygge, at Julian endog blot paa denne Maade skulde vise Mercy nogen Tjeneste, svarede han:

»Hvis det bliver nødvendigt, skal jeg nok selv hente Lægen.«

Julian lukkede Biblioteksdøren. Adspredt slap han Graces Haand, idet han mekanisk pegede paa en Stol. Hun satte sig i tavs Forundring og fulgte ham med Blikket, medens han gik langsomt frem og tilbage i Værelset.

Før Øjeblikket var hans Tanker langt borte fra hende og alt, hvad der foregik i det tilstødende Værelse. Det var umuligt, at en Mand med hans fine Iagttagelsesevne ikke opfattede Grunden til Horaces Adfærd overfor ham. Som det var hans Sædvane undersøgte han alvorligt og uforbeholdent sit Hjerte.

»Skulde hun virkelig,« tænkte han, »efter at jeg kun har set hende en eneste Gang, have gjort et saadant Indtryk paa mig, at Horace har kunnet opdage det, inden jeg selv var mig det bevidst. Skulde det allerede nu være kommen saa vidt, at min Pligt mod min Ven byder mig ikke mere at se hende.«

Grace, der imidlertid var bleven ked af hans Tavshed, afbrød ham nu i hans Tankegang ved at sige:

»Jeg er gaaet herud med Dem, som De ønskede. Vil De hjælpe mig? Kan jeg stole paa Dem som en Ven?«

Han saa adspredt paa hende. Det kostede ham nogen Anstrengelse at yde hende den Opmærksomhed, hun ønskede.

»De har været haard imod mig,« vedblev hun imidlertid, »men De viste mig i Begyndelsen nogen Venlighed. De forsøgte i det mindste at faa de andre til at høre paa mig. Nu spørger jeg Dem som en retfærdig Mand, om De nu tvivler om, at den Kvinde, der ligger i Værelset her ved Siden af, er en Bedragerske, som har tilranet sig min Plads. Kan der gives nogen tydeligere Tilstaaelse af, at hun er Mercy Merrick, end den, hun har givet. De saa det selv, og de andre saa det ogsaa. Hun besvimele, da hun fik Øje paa mig.«

Julian gik — stadig uden at svare — hen og trak i Klokkestrengen.

Da Tjeneren kom, bad han ham hente en Droske.

»Til hvem er den?« spurgte Grace i en skarp Tone.

»Til Dem og mig,« svarede Julian. »Jeg vil føre Dem tilbage til Deres Logis.«

»Men jeg gaar ikke. Min Plads er her i dette Hus. Hverken De eller Lady Janet vil kunne benægte de Kendsgerninger, der er klare som Dagen. Alt, hvad jeg bad om, var at blive stillet Ansigt til Ansigt med hende. Og hvad skete der saa, da hun traadte ind i Værelset? Hun besvimele, da hun saa mig.«

Medens hun i en triumferende Tone gentog dette, saa hun paa Julian med et Blik, der tydelig sagde: Svar herpaa, om De kan.

»Saavidt jeg forstaar,« svarede Julian uden Tøven, »synes De at tage det for givet, at en uskyldig Kvinde ikke vilde have besvimet ved at se Dem. Men nu skal jeg sige Dem noget, der maaske vil bibringe Dem en lidt anden Anskuelse. Da denne Dame ankom til England, meddelte hun min Tante, at hun tilfældigvis var truffen sammen med Dem ved den franske Grænse. og ogsaa at De, efter alle Solemærker at dømme, var bleven dræbt lige ved hendes Side af en Bombe. Husk paa dette, og tænk saa paa, hvad der nys er hændet. Uden med et Ord at være bleven forberedt paa, at De endnu er ilive, staar hun pludselig Ansigt til Ansigt med Dem. Hvad forunderligt, hvad paafaldende er der i, at dette gør et saadant Indtryk paa hende. at hun besvimer?«

Der kom intet Svar. Hvad var der at svare herpaa. Mercy havde været klog nok til at beskrive den Maade, paa hvilken hun først traf sammen med Grace, saavel som den ulykkelige Hændelse, der fulgte efter, og dette havde kun altfor godt tjent til at fremme hendes Hensigt. Det var ligefrem umuligt for dem, der kendte hendes Beretning, at betragte Besvimelsen som et Bevis paa hendes Brøde.

(Fortsættes).

Peterskirken, Peterspladsen og Vatikanet, som de viste sig for Flyveren Beaumont ved hans Ankomst til Rom. Paa Hjørnebilledet ses Paven, ifærd med at velsigne den sejrriige Flyver.

Kate Meyer tager Afsked.

Frk. Kate Meyer, fotograferet i det Øjeblik, da hun stiger ind i Toget for at begive sig til London. Den unge Dame, der vakte en ikke ringe Opmærksomhed ved sin Debut som »Dollarprinsessen«, og hvis smukke Sangstemme har skabt hendes Position i det københavnske Teaterliv, har sikkert en Fremtid for sig i Udlandet.

Iøvrigt har man fra den seneste Tid et ret beklageligt Eksempel paa, at det ikke altid gaar saa let som for Adelina Genée og Britta Petersen at erobre Verdensbyen. Vi tænker paa Ægteparret Aggerholm, der som bekendt opgav deres Engagementer ved Det ny Teater for at søge til London. De havde forbedret sig gennem grundige og aarelange Sprogstudier og knyttede store Forventninger til det Engagement, de opnaaede ved Dalys Theater. Nu erfarer man, at den Rolle, Fruen skulde have spillet i »Greven af Luxemburg«, er blevet hende frataget, hvorpaa det unge Par er blevet løst fra Engagementet og har begivet sig til Amerika.

En sjællandsk Matador.

Interessen for Flyvesporten har fra Hovedstaden bredt sig ud over Landet. I adskillige af vore Provinsbyer har man allerede set smukke Flyvninger. Og det viser sig, at der Danmark over findes ikke saa faa Matadorer, som er vilige til at bringe de nødvendige pekuniære Ofre for at lokke en Flyver til Staden. En saadan Mand er Rentier Gudmund Frandsen, Ringsted, af hvem vi her bringer et Billede. Han har paa egen Haand engageret Svendsen til en Flyvning ved Ringsted i denne Maaned; og han omgaas yderligere med Planer om at arrangere en sjællandsk Rundflyvning.

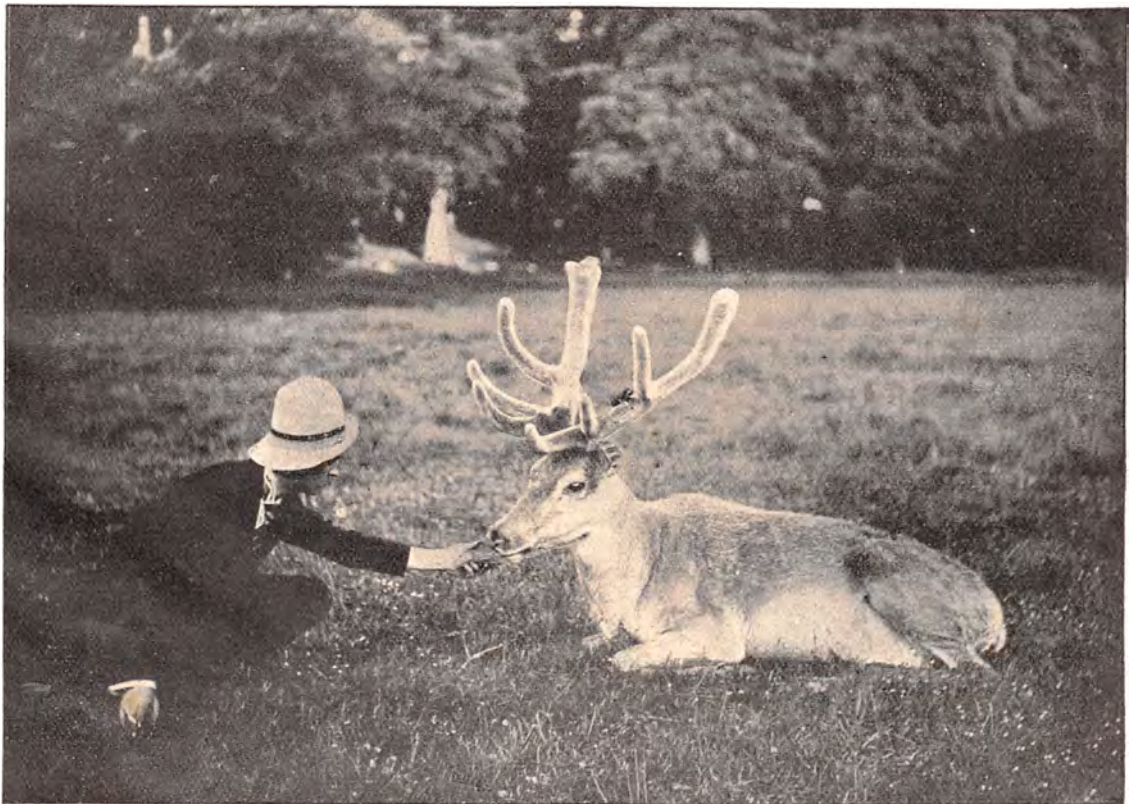
Naar man ser, med hvilken kolossal Interesse de store internationale Rundflyvninger i Udlandet følges, tør man formode, at en Rundflyvning over dansk Territorium virkelig vilde kunne opflamme os koldsindige Danskere til Begejstring. Særlig stor vilde Glæden uden Tvivl blive i de Byer, hvor man endnu aldrig har haft Lejlighed til at se en Flyver i Luften.

Det ryrejste Mindesmærke over afdøde Direktør Julius Schiøtt paa Fasankirkegaarden

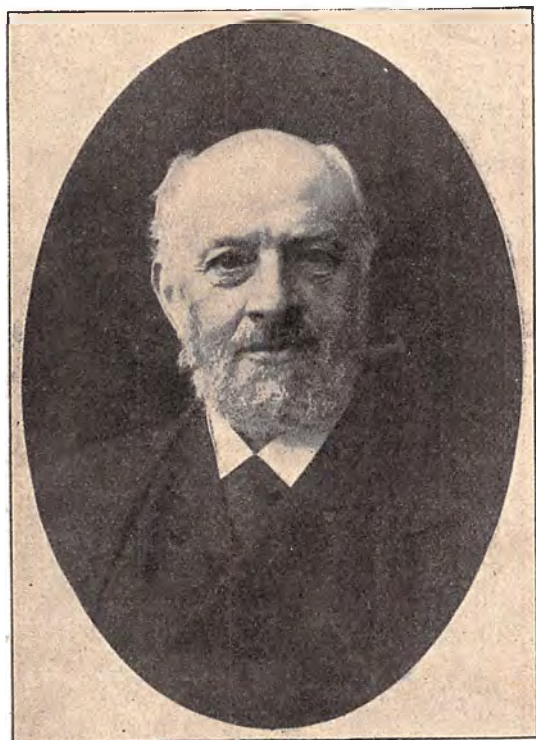

Øjebliksbillede fra Damegarderoben paa »Sommerlyst«.

Den hvide Hjort i Dyrehaven.

Kendte Mænd.

Lærer Ludvig Trier.

Lærer *Ludvig Trier* i København er afgaaet ved Døden i en Alder af 73 Aar. Han var en Søn af den højtansete Læge Etatsraad Trier og Broder til Overlæge Fr. Trier, der døde for flere Aar siden. Lærer Trier havde i 40-50 Aar ofret sig for sin pædagogiske Gerning, som han udførte fuldkommen gratis.

D. 17. Juni fejredes paa Island 100-Aarsdagen for Politikeren *Jon Sigurdssons* Fødsel. Han var

Jon Sigurdsson.

gennem mange Aar det islandske Altings mest fremtrædende Medlem og ofte dets Præsident. † 1879. I Løbet af en nær Fremtid agter man at afsløre en Statue af ham, antagelig foran Altingsbygningen paa Torvet i Reykjavik.

Forfatteren Anton Andersen.

Forfatteren *Anton Andersen* er død i Odense, 55 Aar gammel. Afdøde var Lærer ved Havrehed Skole paa Fyn. Af hans Produktion nævnes „Fra Planternes Verden“ (1885), en Biografi af Historikeren Vedel Simonsen, „Fra de stille Skove“ (1890), samt flere Fortællinger og Romaner.

Tandlæge *Viggo Wigh* i København er afgaaet ved Døden, kun 49 Aar gammel. Han hørte til de mest ansete indenfor sin Stand og virkede ivrigt for at udbrede Kendskabet til en rationel Tandpleje. Hans nydelige tysk-fødte Hustru var i mange Aar Korrespondent til tyske Blade.

Wigh overtog ved Sophus Sørensens Død dennes gamle og velkendte Forretning i Tordenskjoldsgade. Det udstrakte Klientel lærte at sætte Pris paa den unge Tandlæge, bl. a. paa Grund af hans vindinge Væsen.

Tandlæge Viggo Wigh.

Fra Emil Poulsens Begravelse.

Fru Aars skal paa Landet.

Fortælling af Fanny Norddin.

Stille Veje.
Delte Kaar,
hvor vi gaar.

Fru Emma Aars skulde paa Landet. Hun var bedt ud til Etatsraadens paa Sølyst ligesom de foregaaende Aar.

Etatsraadinden var en Barndomsveninde. Hun og Fru Aars var fra samme By, og som Børn havde de været uadskillelige Veninder, indtil Emma med sine Forældre forlod Byen. Saa var der gaaet mange Aar, hvor de to ikke havde set hinanden, indtil de en Dag tilfældig mødtes, men det var langt borte fra den kære Provins.

Emma var bleven gift med en Urtekræmmer, og Sofie var allerede den Gang Etatsraadinde.

Saa gik der igen en Del Aar, men Sofie besøgte Veninden i hendes lille Hjem, hvor de to smaa Piger, Thea og Ellen, voksede op. Der var jo noget mørkt og trangt i de to Stuer bag Butikken, og Emma tabte sit friske Udseende. Men det var vel ogsaa Kampen for det daglige Brød, der gjorde sit til, at hun var bleven saa hulkinde og stille.

Da Urtekræmmeren omsider døde, og Etatsraaden ligeledes sagde Farvel til Livets Glæder, blev det en staaende Regel, at Emma hver Sommer en Maaned skulde ud paa Landstedet hos Veninden.

Sofie vilde det. Saa længe jeg lever, sagde hun, skal det være saadan.

Og Emma havde nu fem Aar i Træk været Gæst paa Etatsraadindens fine Landsted paa Strandvejen.

Paa Sølyst var der altid fuldt af fremmede. Etatsraadens havde mange Børn, og de havde deres Venner og Veninder i Besøg den hele Sommer, og Ungdommen dominerede hele Huset.

Hvad der stødte Fru Aars allermost var, at de altid talte Engelsk ved Bordet. Hun og Etatsraadinden sad gerne, som om de næppe hørte med — blev ikke regnet. Og naar Børnene talte til deres Mor, lød det som en Befaling. Naar det en Dag var umuligt for de unge at færdes ude paa Grund af Regnvejr, var der ikke en fredlyst Plet i hele Huset. De unge spillede, sang eller dansede, saa Fru Aars ofte ganske forstumlet tyede ind til Veninden, der gerne sad og smaa-sov i sin egen lille Stue, hvor hun helst vilde være alene. Fru Aars' Værelse var en Slags Gennemgang til de andre Gæsteværelser, og de unge fo'r stadig ud og ind, de satte Haar og klædte sig om mange Gange om Dagen.

Nu er det Ungdommen, der regerer, sagde altid Etatsraadinden, men man har jo selv en Gang været ung, og det maa man ikke glemme.

Forrige Sommer var Etatsraadinden bleven syg, og der var selvfølgelig ingen Indbydelse kommen til Fru Aars. Hun beklagede Veninden, men følte sig tilfreds ved at kunne blive i Hjemmet.

Dette Landophold var nærmest for hende en Plage og tillige et Savn at være borte fra Børnene. Thea og Ellen havde deres Beskæftigelse hele Dagen i en Forretning ude i Byen, men i Fritiden var Fru Aars og hendes Døtre alt for hverandre. De levede ellers deres stille, ensformige Tilværelse i ret trange Kaar, men hvor gerne var Moderen ikke bleven hjemme i Stedet for at være Gæst paa Sølyst.

Da de hørte om Etatsraadindens Sygdom, tog Thea ud til Landstedet med en Buket Blomster til den syge. De havde rigtignok aldrig hørt et Ord om de Blomster. Etatsraadinden havde maa-ske aldrig faaet dem. Det var jo ogsaa saadan en lille Fattigmandskost, Thea var kommen stikkende med op ved Døren. Der stod Blomster i Haven, som var langt smukkere og større end dem, hun kom med; og de havde dog kostet 2 Kr. Det var lige de Drikkepenge, Moderen ellers gav Pigen ved Afrejsen fra Sølyst.

Aah, hvor Thea havde følt sig lille og fattig, da hun stod ved Døren med Blomsterne; hun kunde have kastet dem og løbet sin Vej. De havde heller ikke bedt hende inden for, hvad hun selvfølgelig ikke havde taget imod om aldrig det, selv om de havde været nok saa indtrængende og venlige, men det havde været saa opmærksomt, om de havde sagt, at hun endelig maatte gaa ind og sidde lidt efter den lange Tur. Hun var naturligvis spadserende fra Jernbanestationen, og Vejen var lang. Og saa morsomt det havde været at kunne fortælle dem, der nysgerrigt spurgte om hendes Visit hos Etatsraadens, om deres Venlighed imod hende, ogsaa for Moderens Skyld, hvor vilde det dog have glædet hende.

Men det allerværste var jo, at Thea i Forfjamskelsen helt havde glemt at spørge, hvorledes Etatsraadinden havde det. Der kom flere yngre Damer ud i Entréen, hun formodede, at det var Døtre, og kiggede paa hende, men Pigen tog imod Blomsterne, og Pigerne i saadanne fine Huse er jo altid noget afvisende.

Fru Aars og hendes Døtre gik i lange Tider i stadig Uvished, for man kunde jo aldrig vide, hvor syg Etatsraadinden var, og de saa hver Dag efter i Dødsanmeldelsen. Døde Veninden, saa sendte Familien saamænd ikke Urtekræmmer Aars' Enke noget Bud, saa meget kendte hun da

til Etatsraadens Ungdom, men det talte hun ikke højt om.

Veninden døde da ikke denne Gang, og Indbydelsen kom som sædvanlig i Juni.

Fru Aars modtog den som en Ulykke, der kom over hende, men Thea og Ellen udmalede alt det gode, der var saadant et Sted, og Moderen skulde jo ud at hvile sig og være Badegæst. Der var maaske lidt Forfængelighed med i Spillet, saa Moderen lod dem tale, hun nænnede ikke helt at sige, hvor nær hun tog sig at blive reven ud af det daglige, rolige Samvær med sine Smaapiger.

Og der kom store Forberedelser til Rejsen. Garderoben skulde være i mønsterværdig Orden.

Man kunde jo ikke godt have de samme Kjoler med hvert Aar, man vidste jo aldrig, hvad der kunde blive sagt. Og Thea og Ellen ofrede gladelig deres Fritid for at hjælpe Moderen med at sy og forandre. Der var jo et og andet, de gerne overlod hende, kun skulde der en større Indsynning af alle Sømmene, førend deres Mo'r, der var lille og spinkel, kunde passe deres Kjoler, men de vidste da heldigvis altid at hjælpe sig.

Fru Aars begyndte at pakke Kufferten tre Dage før Afrejsen. Der var jo en Del at pakke, og saa skulde det ligge ordentligt, saadan at det ikke blev for krøllet og ikke kunde glide omkring. Paa Jernbanen kastede de jo frygteligt med Rejsegodset.

Inden Fru Aars fik lagt Tingene ned, laa alt udbredt paa Sengen i Soveværelset. Børnene maatte jo først glæde sig over Synet; alt laa jo der saa sirligt, og det saa helt velhavende ud. Og Fru Aars strøg Haanden hen over Rækker af alle de pæne Ting, som hendes Smaapiger havde gjort saa meget ud af, for at det skulde blive rigtig smukt.

Hun havde ogsaa laant en af Ellens fine, broderede Natkjoler. Der stod rigtignok Ellens Navn paa, men hvad gjorde det; Pigerne gik da ikke saadan og saa efter — skønt man kunde ikke vide det, men det var da Synd at skulle sprætte det smukke, broderede Navn af for den korte Tid. Herre Gud, det var jo Ellens Udstyrs-Natkjole. Fru Aars stod og saa beundrende paa hvert Stykke, som Børnene saa kærligt havde overladt hende.

Naar nu hun bare ikke skulde gøre Pigen Ulejlighed med at hjælpe sig med den Kjole, der skulde hægtes i Ryggen. Det var saa kedeligt at skulle bede fremmede om Hjælp.

De sidste Aftener blev de længe oppe.

Moderen gav Thea og Ellen Anvisning paa, hvorledes de nu skulde indrette sig med Indkøb til Madlavning, og hvad de helst skulde koge, noget, der kunde strække til i flere Dage. Og Thea, der skulde staa for Husvæsenet, for hun kom først hjem fra Forretningen, fik en Liste over gode, billige og holdbare Retter. Fru Aars

var saa bange for, at hendes Smaapiger skulde gaa og tage det altfor nemt, deres Middagsmad maatte de have, det holdt hun strengt paa.

Og naar Andersen kom om Aftenen, Andersen var Ellens Kæreste, maatte de ikke glemme at give ham Rabarbergrød, det holdt han saa meget af. Andersen holdt forresten af alt, han spiste alt, og sulten var han altid, men lige mager blev han. Andersen var et godt Menneske, der hverken røg eller drak og gav aldrig en Øre ud til noget unyttigt, bare for at spare til Brylluppet. Det havde de nu talt om i seks Aar, han og Ellen, men lige vidt kom de.

Det var den sidste Aften.

Andersen var kommen, og han havde et Stykke Sæbe med til Fru Aars. Det var saadan et godt, duftende Stykke af dem til tre for en Krone.

Fru Aars takkede glad, men Ellen blev næsten rørt til Taarer, det var saa sjældent, at Andersen fandt paa saadan noget.

Da de unge var gaaet ind i Dagligstuen, stod Fru Aars længe foran den aabne Kuffert. Hun faldt i Tanker.

Andersen var jo et rart Menneske, ja, det var han. Nu havde han siddet der paa det Kontor i mange Aar og slidt i det for næsten ingen Ting, men Andersen gjorde da vist heller ikke noget for at se sig om efter noget bedre, og imidlertid gik Ellen og blev en gammel Pige — ak, Herre Gud. Men Andersen var jo Skikkeligheden selv.

Thea stak Hovedet ind ad Døren. »Men Mor staar jo endnu med Sæben i Haanden!«

»Ja, ja, læg du den ned.« Fru Aars saa noget træt ud.

De kom sent til Ro den Aften, der var stadig saa meget at tale om, syntes de, men det var jo Lørdag Aften, og Andersen blev til næsten tolv.

Der var ligesom kommen noget vemodigt over Thea. Hun kunde ikke lade være med at tænke paa, at det skulde være en hel Maaned, inden de igen saas. Det vilde føles saa underligt, naar de kom hjem og Moderen ikke var der, og de vilde savne de hyggelige Timer om Aftenen, naar de sad og fortalte hverandre om Dagens Begivenheder, eller hvad der af Nyt havde staaet i Avisen. Hun vidste ogsaa, at Moderen vilde føle Savnet mellem de fremmede Mennesker, hun vilde jo altid have Børnene i sine Tanker. Men den friiske Luft derude paa Strandvejen vilde nu gøre hende godt, og saa det, at hun kom til at leve saa udmærket. Det var ikke saadan, at de manglede noget hjemme, de levede saamænd rigtig godt, men hos Etatsraadens var det jo meget finere, alt af bedste Sort, og de spiste Æg hver Dag og fik Vin til Middagen. Sidst Moderen kom hjem, havde hun set saa rask ud.

Thea hørte kun halvt efter, hvad Moderen og Ellen talte om. Andersen sad som sædvanlig og sagde kun ja eller nej.

Og Thea smilte lidt, naar hun tænkte paa den første Gang Moderen kom fra Sølyst. Der havde været noget usædvanligt over hende, ligesom lidt indesluttet og stift — noget af Etatsraadindens fornemme Maade at bøje Hovedet paa, naar hun sad og hørte efter en Forklaring. Og nu og da kom hun med nogle fremmede Ord. Moderen havde jo hørt dem en hel Maaned, og derfor kom de maaske uvilkaarlig, men de skurrede; her hørte de ikke hjemme. Men det var jo allsammen kun de første Dage. Og saa var der dette, at Middagsbordet blev ligesom mere omhyggeligt dækket; de tog det ellers saa nemt som muligt, naar de kom hjem. De første Dage kunde Moderen ofte sidde helt aandsfraværende og stirre frem for sig, og hun spiste næsten ingen Ting. Det var jo ikke saa meget om Ellen og Thea der blev talt, men mest om Etatsraadindens Gæster — Ungdommen, der dominerede Huset. Moderen saa mere mildt paa det hele, naar hun først var hjemme igen. De unge kunde saamænd til Tider været ret venlige, naar man gav dem en Haandsrækning.

Andersen fulgte med paa Jernbanen; det var jo Søndag, og de løste alle Perronbillet.

»Det er rart at komme tidlig,« sagde Thea.

Moderen havde faaet Vinduesplads, og de tre stod nede paa Perronen, hvor der var et Virvar af Mennesker, glade Skovgæster, der fo'r rundt og søgte Plads.

Der var saa meget, syntes Fru Aars, hun havde at sige Børnene. Det med at lukke Dørene godt af og slaa Smæklaasen for, det havde hun sagt flere Gange, og hun gentog Paamindelser om et og andet i Hjemmet, og hun sukkede saa dybt, hver Gang hun sagde: »Og hav det nu godt alle sammen.« Der var noget saa beklemt over Moderen, at Thea stod og kæmpede for ikke at græde.

Der kom en Sangforening marcherende. Alle Herrerne havde hvide Huer paa.

»Vi gaar i aaben Vogn, der kan vi alle sidde.«

Det var vist Dirigenten, der gav Besked ned over Rækken.

»Glem ikke Pelargonien oppe i Gangvinduet.« Fru Aars bøjede sig ned mod Børnene, der var saa optaget af Mylderet paa Perronen.

Der blev raabt af Mennesker, der skulde mødes. En ganske ung Mor gik med et lille grædende Barn paa Armen, og en havde hun ved Haanden; hun gik langs Toget og søgte og søgte om Plads, men alle Vegne var der optaget, ingen brød sig om hendes Spørgen, og Barnet blev ved med at græde. Thea var lige ved at løbe hen

for at hjælpe hende med at søge, men saa kom hun da endelig ind i en Kupé.

Thea og Ellen saa begge op paa Moderen.

»Ja, vi skal nok huske Pelargonien.«

»Endelig ikke for meget Vand paa en Gang, du ved Thea, jeg tager gerne en Kop fuld.«

»Ja!«

Der kom nogle Svenskere. De spurgte tre—fire Gange ind i Kupéerne, de gik forbi, om Toget gik til Skodsborg. Og der kom en Herre løbende med en Hund; han skubbede til alle Mennesker for at komme frem. Andersen fik ogsaa et Puf, saa han tabte sin Straahat, men Thea frelste den, inden der blev traadt paa den.

De kom alle til at le, og de rykkede nærmere til Trinbrættet.

Lidt efter sagde Fru Aars, seende op mod Himlen: »Ja, Vejret er jo smukt, og det er varmt.«

»Ja,« svarede Thea, »og du skal saa meget som mulig være ude i den friske Luft, det er jo dejligt at sidde i Haven.«

»Ja, og ved Stranden,« sagde Ellen.

»Du skulde gaa en Tur hver Dag i Skoven, det giver saadan en god Appetit.« Thea nikkede op til Moderen, der vedblev med at se alvorlig ud.

Der var vist nogle af Sangerne, der begyndte at stemme i der henne i den aabne Vogn, men det blev ikke til noget.

Der kom to blinde gaaende; de førtes af en, der bad dem om at skynde sig; og de blinde gik hurtig til, idet de holdt Hænderne ud for sig, og Ansigterne strakte de frem, men de smilte ligesom undskyldende, og Folk veg til Side for at give dem Plads.

»Bare nu Kufferten kommer med.« Fru Aars spejdede ned ad Perronen, hvor Rejsetøjet blev transporteret op i Godsvognen.

»Det var Mors Kuffert, de nu langede ind,« sagde Ellen.

»Saa du den?« Fru Aars bøjede sig længere ud.

»Jo, det var den,« forsikrede Thea, og Andersen havde ogsaa set den.

Konduktøren gik nu langs Toget og lukkede Dørene.

Thea saa op paa Moderen og smilte.

»Ja, Børn — Glem nu ikke at dække over Møblerne for Solen.«

»Nej!«

»Og saa Blomsterne oppe paa Trappen.«

»Vi skal nok huske det allsammen.«

Det var ligesom Moderens Øjne var duggede, da hun havde slaaet Vinduet ned og saa ud. »Ja, saa Farvel, Børn, Farvel!«

Thea skulde lige til at springe op paa Trinbrættet for at kysse Moderen, men Konduktøren raabte til hende.

Andersen og Ellen nikkede smilende. Thea kom til at sige »hils« to Gange.

Og Toget gik.

»Farvell! Farvell!«

De vinkede alle med Lommetørklæderne, men

Thea kunde næsten ikke se Moderen, saadan kom Taarerne hende i Øjnene.

Fjernere og fjernere saa de det hvide Tørklæde vifte langt forude, indtil Banelinien drejede, og Toget buldrede hurtigt bort.

Kapløbet mod Sydpolen.

Den australske Ekspedition medbringer Aëroplan. — Grønlandske Slædehunde. Shackletons Anbefaling.

Blandt de mange Ekspeditioner, der har Sydpolen som Maal, er Dr. *Mawsons* australske Ekspedition vistnok en af dem, der har de bedste Chancer.

Lederen af Ekspeditionen, Dr. Douglas Mawson, har deltaget i baade Captajn Scotts og Løjtnant Schackletons tidligere Ekspeditioner, og han var en af de Mænd fra Shackletons Ekspedition, som naaede frem til den magnetiske Sydpol og dér hejste det Unions-

Flag, som Dronning Alexandra havde medgivet Ekspeditionen.

Det kniber lidt at faa den fornødne Kapital samlet i en Hurtighed, thi Dr. Mawsons Ekspedition skulde gerne starte i næste Maaned. Da nu baade Scotts og Shackletons Ekspeditioner modtog saa stor økonomisk og anden Støtte fra Australien, har Sir Ernest Shackleton slaaet til Lyd for en virkningsfuld Gengæld fra Englands Side. I »Daily Mail« har Sir Ernest fremsat følgende

Paa Syapols-Ekspedition.

Appel til Fordel for den australske antarktiske Ekspedition under Ledelse af min gamle Kammerat, Dr. Douglas Mawson«.

»Australien har gjort meget, ikke blot finansielt, for Sydpols-Ekspeditionerne, specielt for den Ekspedition, som jeg ledede, og for den, som Capt. Scott f. T. leder.

Nu vil Australien udsende en Skare videnskabelige Forskere for at drage det Slør, som dækker vor Verdens største ukendte Terræn, endnu mere til Side. Jeg paakalder Hjælp til dette Formaal — Hjælp fra denne Side Ækvator og fra de Australiere og Ny-Zeelændere, som nu samles i London til Kroningsfesterne.

Ekspeditionens Formaal.

Den australske Ekspeditions Formaal er at udvide vort Kendskab til de antarktiske Regioner og at kortlægge de 2500 miles ukendte Kyststrækninger nordfor Sydpolen. Her er utvivlsomt et af de rigeste Felter for videnskabelige Undersøgelser, og betragter vi den økonomiske Side, som ogsaa er af stor Betydning i denne trivielle Verden, saa vil alene det meteorologiske Arbejde være af den største Værdi ved at hjælpe os til Erhvervelse af korrekt Bedømmelse af de Vejrforhold, som er af saa stor Betydning for Australiens Velstand.

At Dr. Mawson er beundringsværdig kvalificeret til det Hverv, han har paataget sig, ved alle Videnskabsmænd. Han beklæder Stillingen som Lektor i økonomisk Geologi ved Universitetet i Adelaide; hans Duelighed som Polarforsker kan jeg attestere. Dr. Mawson er en af de Mænd, som naaede til Toppen af den store, virksomme Vulkan Mount Erebus, og han var en af de tre Mænd, som for første Gang trængte frem til den magnetiske Sydpol og højste Dronning Alexandras engelske Flag paa flette hidtil uopdagede Punkt. Det var den længste ikke-understøttede Slædetur, der nogen Sinde er foretaget i Polarregionene, baade i Syd og Nord.

Underhandling om Ekspeditions-Skib.

Det kgl. geografiske Selskab har vist sin Sympati for den australske Ekspedition paa den

praktiske Maade, at det har tegnet sig for et Bidrag paa £ 500 (ca. 10,000 Kr.), ligesom til Capt. Scotts Ekspedition. I Australien er der dannet en Hjælpe-Komité for Ekspeditionen, og Dr. Mawson fører f. T. Underhandling om et passende Fartøj og har truffet sit Valg.

En Sum af £ 12,000 er absolut nødvendig for at kunne købe dette Skib og faa Ekspeditionen klar til Start i Juni.

Mine egne Erfaringer, som jeg med Taknemlighed henviser til, har lært mig, at om Støtte til et Foretagende af denne Art kan man med Fortrøstning henvende sig til den britiske Nation. Bortset fra de videnskabelige Formaal har Sagen ogsaa sin sentimentale Side: Vi er i Dag lige saa opsat som nogensinde paa, at Briterne holder Stillingen som Polarforskningens Fortrop!

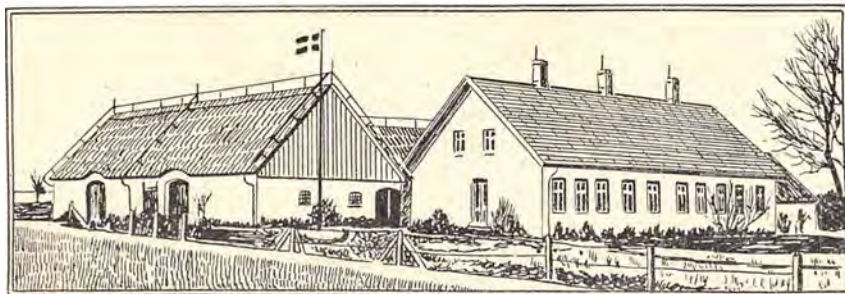
Af disse Grunde henvender jeg mig tillidsfuldt til den britiske Nation om Hjælp til dette store australske Foretagende.

Ernest Shackleton«.

»Daily Mail« modtager Bidrag til den australske Ekspedition og er svært henrykt for Sir Ernests »Broderhaand« til den australske Forsker.

Det har iøvrigt sin Interesse, at en Dansk har ydet Dr. Mawson megen Hjælp ved Ekspeditionens Udrustning. Denne Landsmand er Hr. C. A. Bang, Førstemanden i det bekendte engelske Forlagsfirma Wm. Heinemann. Hr. Bang, der er en Skolekammerat af Ejnar Mikkelsen, skaffede i sin Tid denne den afgørende Støtte til Alaska-Ekspeditionen, og ham skyldes det ligeledes, at en Række danske Forfattere har vundet Indpas i England. Til Dr. Mawsons Ekspedition har Hr. Bang skaffet Slædehunde fra de danske Kolonier i Grønland. I Løbet af Juni ankommer Hundene, 50 i Tallet, til København, hvorpaa de direkte skal afgaa til Australien eller Tasmanien, sandsynligvis med et af de skandinaviske Dampskibsselskabers Skibe, da Ekspeditionens Skib vil blive saa fuldt, at det næppe vil kunne medføre de urolige grønlandske Hunde.

Dr. Mawsens Ekspedition medfører et Aëroplan. Det er første Gang dette Hjælpemiddel benyttes i Polarforskningen.

Net-bynallederen.

Paa hosstaaende Skitse af en Bondegaard ses et Lynafleder Anlæg, udført efter det saakaldte Netsystem

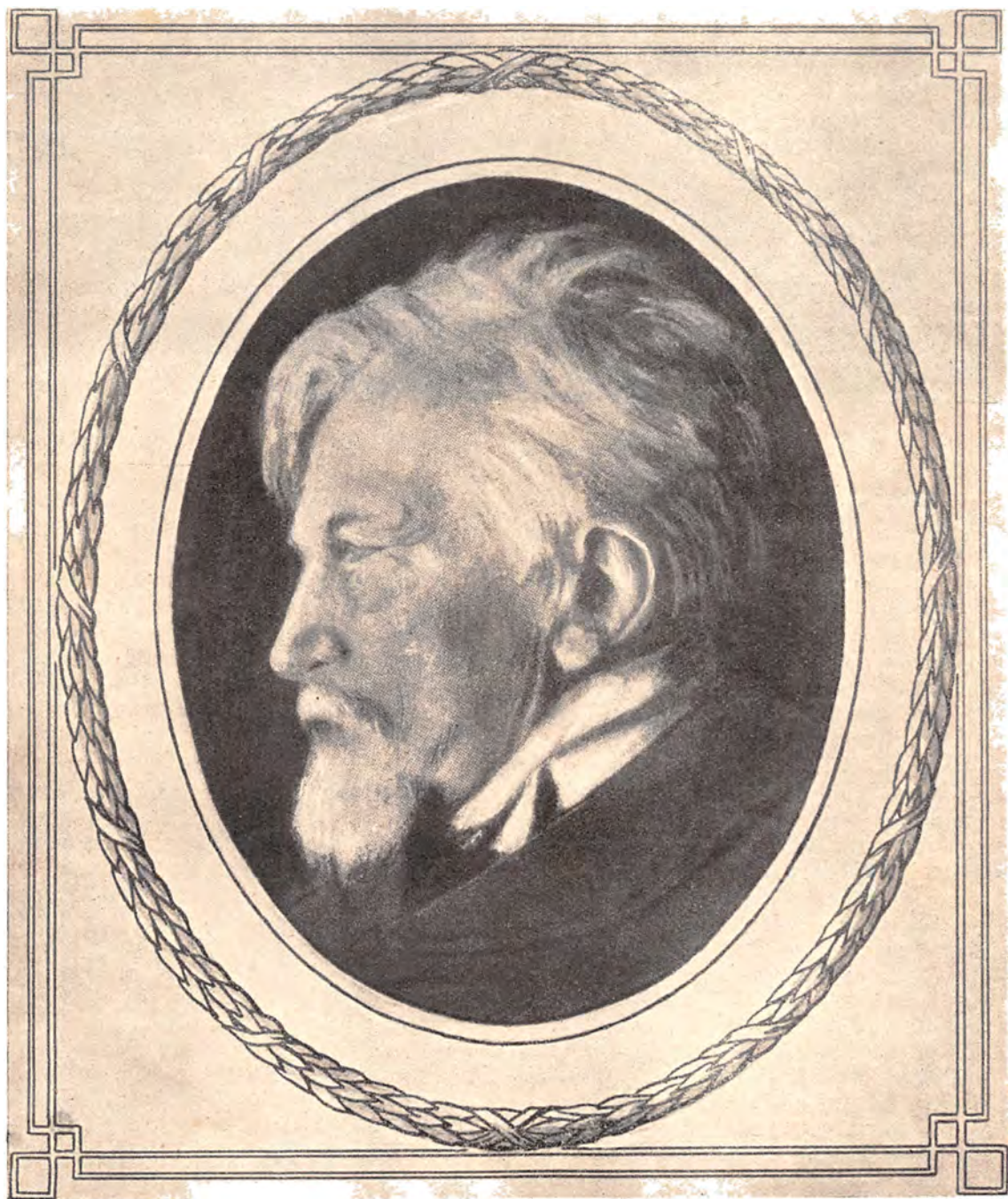
Anlægget her er udført af Installatør Ovesen i Præstø.

HVER 8 DAG

Nr. 41.

9. Juli 1911.

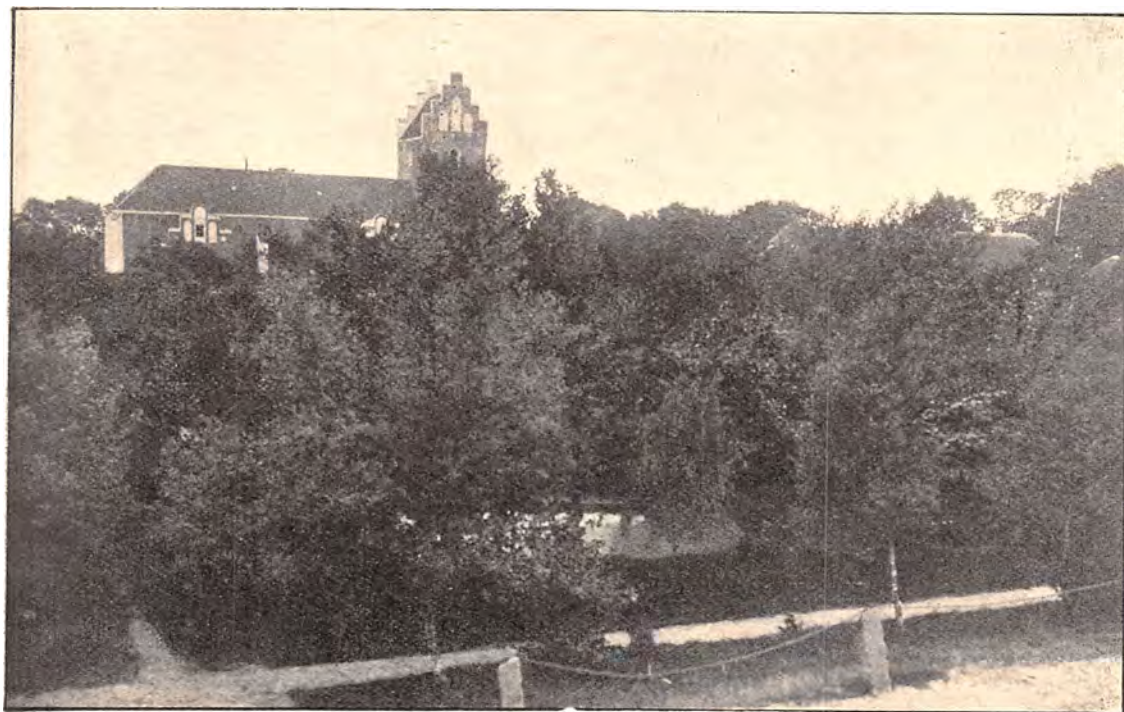
17. Aarg.

Professor Vilhelm Bergsøe.
Født 8. Februar 1835. — Død 26. Juni 1911.

Læsø.

En Sommerrejse — udnom Turiststrømmen.

Byrum Kirke paa Læsø.

Fot. Agnes Nielsen.

Mon der er ret mange Københavnerne, som aner, at man paa fire Dage kan gøre en Rejse til en af Danmarks ensomste og ejendommeligste Smaaøer, hvor der endnu hverken findes Badehotel, Sommerpensionat eller Turister, og hvor man for nogle Dage kan faa Hovedstaden luftet rigtig godt ud af sin Hjerne, medens man i Ordets egenlige Forstand „vender tilbage til Naturen”.

Øen hedder *Læsø*. Og Turen kan gøres paa følgende Maade:

Jeg tager fra København Søndag Aften med Det forenedes store Norgesdamper „Melchior”. Den er i Frederikshavn Mandag Morgen Kl. 7. Hvis man hører til de Lykkelige, der kan sove om Bord til Trods for Stemplernes Hamren og sine Medmenneskers Snorken, kan man benytte Formiddagen til at kigge lidt paa *Frederikshavn*, hvis Hovedfærdselsaare „Danmarksgade” er af en forbløffende Længde. Og føler man sig træt efter Nattens Sejlads, har man Tid nok til at hvile ud. Thi først Kl. 1¼ starter den lille Læsødamper, som det vil være formaalsløst at kritisere, eftersom den er ene om at besørge Forbindelsen mellem Læsø og Fastlandet.

Midtvejs ude i „Læsørenden” (Farvandet

mellem Jylland og den lille Ø højt oppe i Kattegattet) faar jeg mig en Passiar med den joviale Maskinmester *Larsen*.

— Naa, saa *De* skal til Læsø. Ja, saa vil jeg haabe, at det ikke gaar Dem som det gik *Herman Bang*. For hvad han i sin Tid skrev om vores Ø, skulde ikke friste ret mange til at tage derover. Ganske vist var han meget søsyg paa Turen. Og det har naturligvis indvirket paa hans Artikel. Han er jo noget sensibel. —

Iøvrigt taler vi lidt om Læsøboerne og deres Kaar. Og i denne Sammenhæng fortæller Maskinmesteren følgende, der er karakteristisk og bemærkelsesværdigt:

— Ca. 75 Procent af Befolkningen har *sejlet*. Men medens Fanøboen gaar til Søs for at blive Skipper, driver Læsøboen det som Regel ikke videre end til Matros. Uden Tvivl vilde det derfor være af ikke ringe Betydning for Øen, om den kunde faa en *Navigationsskole*, hvor de unge Mænd kunde lære Sømandsskab. Saa vilde adskillige af dem ende som dygtige Kaptajner i Stedet for at blive Agrarerer paa deres gamle Dage. —

Ved *Vesterø* kommer vi i Havn; og derfra kører jeg i en gammel Kaleshevogn ned til *Byrum*, der ligger omtrent midt paa Øen og er dens Kulturcentrum. Her residerer Lo-

vens øverste Haandhæver, den prægtige, vel-signet menneskelige Birkedommer *Nielsen*. Her ligger Præstegaarden, Lægeboligen og Posthuset. Og op over den idylliske Landsbys spredte Bebyggelse hæver *Byrum Kirke* sit blegrøde Taarn med hvidtakkede Gavle. Der staar Aarstallet 1773 paa Taarnmuren. Og nede paa den venlige Kirkegaard støder man paa mangan ældgammel Ligsten med halvt eller helt udviskede Indskrifter i en Stil, som forlængst er gaaet af Mode. „Her- under *leger* velbyrdige og velædle osv.« læses der saaledes paa en flad Stenhelle, der dækker de jordiske Rester af et salig hen-sovet Ægtepar. Og af gamle, fremmedartede Person-Navne ses ofte Efternavnet *Gaj*.

Paa Cykle videre ned over Øen — ad *Østerby* til.

Det er Tirsdag. Solskin, med en lille uska-delig Douche fra en Byge af og til. Jeg er sammen med Doktoren, som en Gang imellem springer af Maskinen og ser ind til sine Patienter. Han forklarer, at de *sanitære* Forhold paa Øen er fortrinlige. Der er jo bl. a. en Luft, som næsten *smager* af Salt og Friskhed! Saa meget beklageligere er det, at de *hygiejniske* Forhold maa betegnes som ret slette. Mange af de lave, tangtækte Hytter er som menneskelige Boliger betragtet miserable, hvor maleriske og egenartede de end virker. Og de fleste Steder maa man sende Bud efter en Smed eller en Snedker, hvis man skal have et af Vinduerne op. De er nemlig spigret solidt til paa god gammel dansk Bondemanér. Jeg risikerer i denne Sammenhæng en Vitighed i Haab om, at i al Fald ikke alle Læserne kender den:

„Hvorfor er Luften saa god paa Landet?“ spørger en lille Hovedstadspige sin Mama.

„Det er fordi Bønderne aldrig lukker deres Vinduer op!“ lyder Svaret, som jo er temmelig ondskabsfuldt og næppe vilde finde Naade for en *Pinstrups* Øren.

Til Trods for de udmærkede klimatiske Forhold er Tuberkulosen ret stærkt udbredt paa Øen, tildels formodet manglende Forstaelse af den moderne Hygiejne. I de senere Aar er der dog nogen Fremgang at spore paa dette Omraade. Flere af Beboerne, der har ligget paa Sanatorium, kommer hjem, paavirket af den moderne Sanatorie-behandlings Principer. Og de gør nu Nytte som Hygiejnens Pionerer. —

Fra den sparsomt befærdede Hovedland-vej drejer vi af til venstre ad en Sidevej, der paa Kortet staar særdeles elegant afmærket, men som i Virkeligheden hurtigt reduceres til et Par dybe, sandede Hjulspor paa hver sin Side af en Strimmel Hedejord. Her

er Cyklerne til ingen Nytte. Og i Stedet for at trække dem sætter vi dem fra os i en Grøft. Der er ingen Risiko ved *det*. Thi paa Læsø er Tilstandene omtrent som i Frode Fredegods Tider. Ligesom han roligt kunde lægge en Guldring fra sig paa Alfarvej, uden at nogen fandt paa at tage den, saaledes falder det ingen ind at attackere vore Cyklinge!

Vi fortsætter Turen til Fods. Vejen er træls og tung. Paa begge Sider kun Lyng og Gyvel, Gyvel og Lyng; hist og her nogle forkrøblede Birke, som Blæsten har taget i Nakken. Langsomt nærmer vi os Maalet for vor Vandring, en lang Klitbræmme, *Høje Sande*, der nær Havet strækker sig i Retningen fra Vesterø til Østerby. Af og til gaar Vejen pludselig over Mosegrund. Hjulsporene forvandles til Pytter, Lyngen erstattes af saftiggrønt Græs, spækket med lilla Gøgeurter.

Da vi endelig bestiger den første Klit, er vi enige om, at Turen er Møjen værd. Vi skuer ud over en bred Forstrand, hvor Ryllerne holder til for af og til at hæve sig paa sitrende Vinger. Videre ude *Havet*, snart glitrende i Solen, snart graat under Skyerne.

Det er mærkeligt med dette Klitplateau — *Foldegaarden*, som det kaldes —, der rejser sin takkede Kam et godt Stykke inde i Landet og ikke umiddelbart ved Kysten. En Forklaring ligger der i den Antagelse, at Klitterne paa Læsø stammer fra en vældig Sandstorm, som omkring Midten af det 16. Aarhundrede hærgede den arme Ø. Fra *Høje Sande* kan man studere Læsøs Geografi, idet man bl. a. ser det meste af Kystlinjen fra Vesterø til Østerby. Paa hele denne Strækning gaar der hver eneste Stormnat to Mænd, som skal varsko, hvis der er Fare for Stranding. De mødes midtvejs og vender saa om. Ret ud for os har vi en af de lave Redningsstationer.

I geologisk Henseende er Læsø særdeles interessant. Saaledes deles den af en Stenrøse i en frugtbar og en mindre frugtbar Del. Og dette stenede Skel menes at være Øens ældste Kerne, som i Tidernes Morgen hævede sig af Havet.

I Skumringen er jeg ovre for at høre efter Breve og faar en Passiar med den elskværdige Postmester *Christensen*, der er god gammel Københavner. Under Postmesteren sorterer tillige Statstelefon og Telegraf. Om Natten staar Stationen i konstant Forbindelse med *Switzers* Repræsentant i Frederikshavn. Og i Mobiliseringsstilfælde er det Postmesteren, der først af alle bryder Seglet for

Den gamle Telegrafstation.

den hemmelige Ordre eller rettere det Løsen, som giver enhver, der udtaler det, fortrinsvis Adgang til at benytte Linjen. Naar man ser Instruksen med den forseglede Ordre hænge dér lige for Næsen af sig, faar man en vis Lyst til at pille ved Lakken. Men man slaar sig absolut ved at lade være. Da det for nogen Tid siden blev forsøgt — af to nysgerrige Handelsrejsende —, kostede det en Bøde paa et Par Tusinde Kroner.

En skøn Dag kan det hænde, at den Traad, der sætter Læsø i Rapport til den omgivende Verden, pludselig ikke fungerer. Saa er der ti Chancer mod én for, at det er Tyskerne, der har været paa Spil. De kender nemlig Læsørenden fuldt saa godt som nogen indfødt Skipper. Og de gaar der igennem med deres Panserskibe, ganske vist undertiden med det noget kedelige Resultat, at de skærer Kablet mellem Frederikshavn og Læsø over. Sidst da det skete, var Øen i ca. en Maaned afskaaret fra Forbindelse pr. Traad med Omverdenen. Og det kostede den tyske Marine omkring ved 6000 Kr. at faa Skaden udbedret.

Læsø er 2,11 Kvadratmil stor og har kun 2909 Indbyggere. Til Sammenligning tjener, at Amager er 1,48 Kvadratmil, men har ikke mindre end 67,369 Indbyggere, af hvilke en væsentlig Del jo ganske vist bor paa Christianshavn.

Af de Skovstrækninger, som i fordums Dage dækkede Øen, er der nu kun lidet til Rest. Dog findes der nær Byrum en smuk Birkeskov, hvad der jo er sjældent i Danmark. — Vi har vist kun én til af den Slags, mener Birkedommeren, med hvem jeg Onsdag Eftermiddag gaar en Tur ind gennem Skoven, der i botanisk Henseende frembyder adskillig Interesse. Paa Læsø skal der saaledes findes ikke mindre end 700 Arter af dansk Flora.

Midt inde i Skovensomheden slumrer flere af Læsøs æventyrlige Bondegaaarde, af

hvilke nogle er deres 300 Aar gamle. Det to —tre Alen tykke Tangtag luder tungt ned over Bindingsværksmure, som baade er vinde og skæve. De sodede Loftsbjælker ker er haarde som Ben. De stammer fra en Tid, hvor Beboelsesrummene ikke var dækkede af Loft som nu om Dage, men hvor Røgen drev op gennem „Lyrhuset” og røgede Træværket ordentligt igennem. Mærkeligt nok er Tangtagene, ovenpaa hvilke der tit gror baade Græs og Syrener, ingenlunde særlig brandfarlige. De ser ud, som om de vilde futte af, blot man satte en Tændstik til. I Virkeligheden kan Ilden godt ligge og „yre” i dem i Dagevis.

Jeg skal ikke efter faa Dages Ophold driste mig til at give nogen afsluttende Karakteristik af den Befolkning, som har til Huse i disse alderstegne Gaarde og de omliggende lave Rønner. I al Almindelighed tør man sikkert hævde, at den paa de fleste Omraader er ca. halvandet Hundrede Aar bagefter Landets øvrige Indbyggere. I god Samklang med, hvad her er udtalt, staar de talrige Eksempler paa rent middelalderlig *Overtro*. man den Dag i Dag træffer blandt Læsøboerne. Saaledes er det ikke ualmindeligt,

En typisk gammel Bondegård.

at Bønderne trækker Køer, der skal kælte, baglæns ind i Stalden, for at onde Aander ikke skal faa Magt over Kalvene. En særlig overtroisk gammel Kone har slaact Kors for sin Dør og ophængt en Trepægleflaske over Indgangen i den Overbevisning, at Flasken nok skal falde ned i Hovedet paa enhver, som nærmer sig hendes Bopæl med onde Hensigter.

En særlig og besynderlig Pariakaste paa Læsø er de saakaldte *Mætter*, der sandsynligvis er af Zigøjnerafstamning. Mætterne er en Slags Mindremænd, der lever under en usynlig sort Kokardes Forbandelse og ikke regnes lige med andre Mennesker. En kendt og velaget Mand giftede sig med en Mætte. Han havde hidtil nydt stor Anseelse,

var designeret til Sogneraadsmlem etc. Men efter sit Giftermaal sank han med et tilbage i den dybeste Ubemærkethed!

Læsø er rig paa *Originaler*. En enkelt af dem har ogsaa optraadt i København; det er „Mesterbageren” *Klitteng*, som mener at have opfundet en ny, epokegørende Metode at bage Wienerbrød paa. Snart skal han paa Vej rundt til Europas Fyrstehoffer for at gøre dem delagtige i sin Opfindelse! Tidligere var det hans Agt at starte et Badehotel paa sin Fødeø. Han fik skaffet Kapital, og man begyndte at opføre „Hotellet”, der uvist af hvilken Grund blev lagt saa langt fra Vandet, som omtrent muligt. Længe inden Bygningen var færdig, averterede Klitteng efter en engelsktalende Tjener. Han skulde hellere have averteret efter en engelsktalende Gæst! I den Tid, Hotellet var paa Tapetet, var følgende Scene ikke ualmindelig:

Klitteng ankommer fra en af sine Rejser (til Frederikshavn), medførende en stor Kuffert, Haandtaske og Paraply. Inden Damperen lægger til ved Vesterø, fremtager han af den ellers fuldstændig tomme Kuffert en Plaid. Og ved Landgangen hidkalder han en lokal Drager, peger paa sin Bagage og siger med internationalt Tonefald: *4 Koll!*

Badehotellets Saga er omme, før den ret

begyndte. Bygningen, i hvilken der ikke er Spor af „Indmad”, ligger tom og ubenyttet hen. Den ligner en Mellemting mellem en Fabrik og et Forsamlingshus. Klittengs Paarørende tørrer Uld-Stromper derinde. —

En anden nok saa sympatetisk Læsø-Original er den saakaldte *Skytte-Karl*, der er et stort Stykke af en Filosof. Han bestiller ikke det Gud lader skabe ud over at drive omkring med Bøssen paa Nakken som en vældig Jæger for Herren. En Gang vilde Tilfældet, at Skytte-Karl vandt 20,000 Kr. i Lotteriet. Han engagerede fluks en Tjener, drog saa til *Paris* og formøbdele her sin hele Formue som *grand seigneur* i Løbet af et Aars Tid. Derefter vendte han glad tilbage til Læsø og genoptog sit afbrudte Jægerliv. Nu ejer han ikke en Skilling — udover hvad han kan tjene paa de Snepper, Harer og Agerhøns, som han nedlægger. Men han siger selv, at hvis Lykken atter en Gang tilsmilede ham og lod ham vinde i Lotteriet, vilde han ikke betænke sig paa at bruge Pengene paa selv samme Vis som sidst. Forøvrigt er der noget lige saa *grand seigneur*-agtigt over hans Filosofi som over hans Syn paa Mammon!

Man skal op med Lærken, naar man vil hjem fra Læsø. Kl. 5 $\frac{3}{4}$ kører den gamle gule Diligence fra Byrum Posthus. Det er Aar

Post-Diligence holder udenfor det gamle Posthus.

Fot. Agnes Nielsen.

og Dag siden, jeg har brugt den Slags Befordring. Jeg faar Plads paa Bukken hos Postkører *Nielsen*, en sindig Mand, som har kørt Post i 15 Aar og som derfor kan fortælle et og andet om de Steder, vi kommer forbi i den aarle Morgen, medens den skarpe Blæst faar vore Øjne til at løbe i Vand nu og da.

„Se dér bor en Perlefisker, som i mange Aar var paa Perlefiskeri ved Australiens Kyster. Han kom hjem med 70,000 Kroner. Nu planter han Fyr paa sin Hedejord. — Dér staar et Taxtræ; det er maaske her i Danmark det eneste, som er saa stort. — Og dér, i *den gamle Gaard*, er jeg født. Der fødtes min Far og Bedstefar og Oldefar før mig!”

Klokken 7 løber Damperen ud af Vesterø Havn. Vi er en Handelsrejsende, en Tjenestepige, en Provst og en Journalist paa Agterdækket, som snart spules af fraadende Styrtesøer. Og vi bliver bravt vippet. Af og til løftes Skruen op over Bølgerne og snurrer arrigt rundt i Luften! Først lidt over 9 naar vi indenfor Frederikshavns imponerende Havnemoler.

Det er Torsdag Morgen. I Eftermiddag Klokken 4,30 gaar Damperen til København. Jeg har „gjort” Læsø paa fire Dage og har endda god Tid til at faa mig en kogt Rødspætte paa *Hoffmanns Hotel!*

p. t. Frederikshavn.

Niels Th. Thomsen.

De frivillige Drenges forlader Rosenborg Eksercerplads.

De frivillige Drenges Stævne.

Søndag den 25. Juni ved 1-Tiden samledes ca. 1800 danske og svenske »frivillige Drenges» paa Rosenborg Eksercerplads, hvor de traadte an i 9 Kolonner, hver med et Musikkorps paa Fløjen.

I straalende Solskin marcherede den ungdommelige Armé herfra op ad Nørrevold og videre ad Vesterbro og Frederiksberg Allé ud til Søndermarken med vajende Faner og klingende Spil.

Alt i alt var der samlet 4—5000 Mennesker, da det store Møde paa Sportspladsen i den smukke Park aabnedes med »Der er et ynçigt Land«. Efter Taler af Pastor *Widner* ved den svenske Kirke i København og Pastor *Valentiner*, der er Landsforbundets Formand, marcherede Drengene til Runddelen, hvor Stævnets officielle Del sluttede.

De fleste svenske Deltagere afrejste Søndag Aften. De tog sig brillant ud i deres hvide Bluser. Og medens deres Damper stod ud gennem Haven, genlød Luften af Sang og Hurraraab.

Glade Ungdom.

Tre kendte Københavnerne.

Sven Gade. Frode Hass. Aage Hertel.

Ovenstaaende Fotografi af tre kendte Københavnerne er taget i Slutningen af Firserne og forestiller (fra venstre til højre) *Sven Gade, Frode Hass og Aage Hertel.*

De tre unge Mennesker, der alle følte kunstneriske Anlæg gære i sig, var den Gang Elever paa det kgl. Teaters Malerskole under Dekorationsmaler *Güllich*. Og i ham havde de en Lærer, om hvem de den Dag i Dag kun har Lovord at sige, og paa hvem de tænker med den største Veneration.

Af de tre unge Mænd, til hvis gode Minder det saaledes hører at have arbejdet under *Güllich*, er *Gade* den eneste, som er blevet ved Faget og i Berlin har skabt sig en fremragende Stilling som moderne Dekorationsmaler og *künstlerischer Beirat* ved flere tyske Hovedstadsscener.

Frode Hass er som Litograf gaaet over i praktisk Forretningsvirksomhed. En snævrere Kreds har dog jævnlig Lejlighed til at glæde sig over

de smagfulde og dygtige Skitser og Modelstudier, han maler i Ny og Næ. Og paa et bestemt Omraade har han stadig bevaret Forbindelsen med Teatret: Han har skabt sig en Specialitet ved at levere kunstneriske Teaterplakater. Næsten alle de iøjnefaldende, kolorerede Plakater, der i Sæsonens Løb fanger Publikums Øjne og minder det om Øjeblikkets Sukces, er udgaaet fra *Frode Hass' Etablissement*.

Endelig er der *Aage Hertel*, der som bekendt blev Skuespiller, men som ogsaa stadig maler og bl. a. har udstillet gode Ting hos Winkel og Magnussen. Iøvrigt har Hertel viist udpræget Sans for smagfuld Samstemning af Farver. Han havde saaledes sin betydelige Andel i de Skønhedsindtryk, man modtog ved Friluftsteatrets Opførelser af »*Antigone*«; thi de smukke antikke Kostumer var tegnede af ham. Indenfor Teaterkredse vurderes han højt som Kostumetegner og Kostumier.

Fra de store Kroningtligheder i London.

De engelske Kongepar. iført Kroningsdrakterne

Kronprins Christian og Direktør Nielsen-Ladefoged.

Under Kroningsfestlighederne i London holdt Foreningen *Danmark* en Havefest, der samlede hele den danske Koloni. Festen fandt Sted i Direktør *Nielsen-Ladefogeds* prægtige Park og overværedes af Hs. kgl. Højhed Kronprins *Christian*, der ankom i en kongelig Bil, ledsaget af sine engelske Adjutanter, Obersterne *Holford* og *Bridges*.

Kronprinsen underholdt sig længe med de tilstedeværende Gæster, hvorpaa »Det danske Selskab«s Formand takkede ham for hans Nærværelse og udbragte et Leve for det danske Konge-

hus. Kronprinsen takkede i en mark.

Efter at den kongelige Gæst fortsattes den fornøjelige Havefest, der var anrettet i et Kæmp, blev mørkt, smykkedes Haven af orientalske Lamper.

Siden blev *Gustav Wiedes* »Erspillet af Dilettanter, hvorefter den som er enestaaende i den danske Historie, afsluttedes med en Række Tableauer.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene: begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcraft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdale- nestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — og ikke uden Grund. Af en Ven er Julian Gray nemlig blevet anmodet om at tage sig af en Kvinde, der i længere Tid har ligget paa Hospitalet. Da hun indbragtes her, haardt saaret af en tysk Bombe, bar hendes Tøj Navnet Mercy Merrick. Selv paastaar hun imidlertid at hedde Grace Roseberry. Men flere af Lægerne tror, hun lider af Sindsforvirring. Denne Kvinde, der fortæller, at hun har besiddet et nu bortkommet Anbefalingsbrev til Lady Roy, indføres af Præsten hos denne paa Mabletorpe House. Da den falske Grace uventet ser den Kvinde, hun troede død, falder hun besvimmel.

De behøver imidlertid ikke at være bange for, at den ulykkelige Kvinde atter skal vise sig i Deres Hus. Efter min Tilskyndelse er hun fuldt optagen med at skrive til sine Venner i Kanada. Værtinden, der er en erfaren og paalidelig Person, har Tilsyn med hende.

Jeg beder Dem, naar De finder det belejligt, meddele dette til Miss Roseberry tillige med min ærbødige Hilsen og Lykønskning til hendes hurtige Helbredelse. Og saa beder jeg Dem endnu en Gang undskyldte, at jeg ikke kunde benytte mig af Deres venlige Indbydelse til at gæste Mabletorpe House.«

Lady Janet foldede Brevet sammen, langt fra tilfreds med dets Indhold. Hun sad en Stund og grundede over det, hendes Nevø havde skrevet til hende.

»Et af to.« tænkte den gamle Dame. »Enten har Prokuratoren Ret i, at det ikke er bedre fat med Julian end med den Dame, han har taget under sin Beskyttelse, eller ogsaa har han en anden Grund til denne besynderlige Rejse. Men hvad kan det være for en Grund?«

I Løbet af Natten gjorde Lady Janet sig atter og atter dette Spørgsmaal. Trods al hendes Skarpsindighed kunde hun dog ikke besvare det, og der stod hende derfor ingen anden Udvej aaben end taalmodig at vente paa Julians Tilbagekomst.

Den næste Morgen rejste Lady Janet og hendes Selskabsdame til Brighton. Horace havde

bedt om Tilladelse til at ledsage dem, men efter Mercys udtrykkelige Ønske blev dette nægtet ham. Hvorfor — kunde ingen gætte, og Mercy selv nægtede at angive nogen Grund.

TRETTENDE KAPITEL.

Julian vender tilbage.

Der er forløbet en Uge. Vi ser atter Lady Janet ved Frokostbordet i Spisesalen, men denne Gang er hun alene. Hendes Opmærksomhed er dels henvendt paa en Avis, som hun holder i Haanden, dels paa sin Kat, som hun fodrer. Den nærmer sig sin Herskerinde med en Mængde kokette Vridninger og lugter kræsant og tøvende til de lækre Stykker, som bydes den.

Lady Janet standser midt i en ledende Artikel og ser med et sorgfuldt Ansigt ned paa Katten.

»Alt vel overvejet, Tom.« udbryder hun pludselig paa sin stilfærdig ironiske Maade. »vilde jeg paa Ære ønske, at jeg var i dit Sted.«

Katten fo'r op, ikke paa Grund af sin Herskerindes Smiger, men fordi det umiddelbart derefter bankede paa Døren.

Lady Janet raabte et »Kom ind!« og vendte sig lige gyldig om for at se, hvem det var, men ligesom Katten fo'r hun op, da Døren aabnedes, og — Julian Gray traadte ind.

»Er det Dem selv eller Deres Genfærd?« udbrød hun.

Hun havde straks opdaget, at Julian var ble-

gere, end han plejede at være, og at der var en egen Uro over ham — noget, der var usædvanligt for ham. Han satte sig ved Siden af hende, tog hendes Haand og kyssede den, men afslog ethvert Tilbud om at gøre sig til Gode med Retterne paa Bordet.

I spændt Forventning betragtede Lady Janet sin Nevø. Hun var fast bestemt paa nu at ville have »Hemmeligheden« ud af ham, men vilde dog først afvente, hvad han selv havde at sige. Der var saaledes ikke andet for Julian at gøre end at bryde Tavsheden og meddele sin Beretning, saa godt han formaaede.

»Jeg kom i Aftes tilbage fra Fastlandet,« begyndte han, »og som jeg lovede, er jeg straks kommen herhen for at melde min Hjemkomst. Hvorledes befinder Deres Naade sig? Og hvorledes har Miss Roseberry det? Er hun stadig syg efter den Rystelse — —«

»Ja, hvad skulde hun ellers være syg af! Jeg kan aldrig tilgive Dem, Julian, at De bragte den forrykte Bedragerske ind i mit Hus.«

»Kære Tante, da jeg var det uskyldige Midde til, at hun kom herind, havde jeg ingen Anelse om, at der eksisterede en Person som Miss Roseberry. Ingen kan være mere ked af, hvad der er sket, end jeg er det. Har De raadspurgt en Læge?«

»Ja, og det var efter hans Raad, at jeg for en Uge siden tog hende med ned til Kysten.«

»Har Forandringen af Luft da ikke gjort hende godt?«

»Ikke det mindste. Det har snarere haft den modsatte Virkning paa hende. Undertiden kan hun i hele Timer sidde bleg som Døden og stirre ud i Rummet uden at mæle et Ord. Til andre Tider kommer der Liv i hendes Ansigt, det ser ud, som om hun vil sige noget — men saa, Himlen alene véd hvorfor, griber hun sig pludselig i det, som om hun var bange for at tale. Det kunde jeg endda finde mig i. Men hvad der gør mig inderlig ondt, Julian, det er, at det ser ud, som om hun ikke mere har Tillid til mig, ikke holder af mig, som hun før har gjort det, ja, det ser næsten ud, som om hun var bange for mig. Hvis jeg ikke vidste bedre, kunde jeg næsten fristes til at tro, at hun mistænker mig for at fæste Lid til, hvad det elendige Fruentimmer har fortalt om hende. Kort sagt, jeg begynder — men det forbliver mellem os. Julian — at nære Frygt for, at hun aldrig vil overvinde den Skræk, der var Aarsag til, at hun besvimed. Der er noget galt fat med hende og oven i Købet noget alvorligt, men hvad det er, det gaar over min Forstand.«

»Kan Lægen intet udrette?«

Lady Janets store, store Øjne svarede ham, før hun havde sagt noget, med et Blik fuldt af den dybeste Foragtl.

»Lægen!« gentog hun haanligt. »Nej, efter at jeg i Nat havde bragt Grace tilbage hertil, sendte jeg i Morges Bud efter ham. Han er en af sin Stands dygtigste — men han forstaar sig alligevel ikke mere paa dette Tilfælde end jeg. Men lad os forlade dette Emne og fortæl mig saa helere, hvorfor De rejste udenlands.«

Ved dette Spørgsmaal betragtede Julian hende forbavset.

Endelig sagde han:

»Det har jeg jo skrevet til Dem. Har De ikke faaet mit Brev?«

»Jo, det har jeg. Det var saamænd langt nok, men hvor langt det end var, gav det mig dog ingen Oplysning om den eneste Ting, jeg ønskede at vide.«

»Og hvad var det?«

Lady Janets Svar hentydede — omend i Begyndelsen ikke meget tydeligt — til den særlige Grund til Julians Rejse, som hun havde ham mistænkt for at have holdt hemmelig for hende.

»Jeg vil vide,« sagde hun, »hvorfor De gjorde Dem den Ulejlighed i egen høje Person at anstille Efterforskninger paa Fastlandet. De véd jo, hvor min gamle Kurér er at finde. De har selv sagt, at han er en meget opvakt og paalidelig Mand. Svar mig ærlig — kunde De ikke have sendt ham i Deres Sted?«

»Jeg kunde naturligvis nok have sendt ham,« indrømmede Julian nølende.

»Hvorfor gjorde De det saa ikke?«

»Jeg havde mine Grunde til selv at ville rejse.«

»Det forstaar jeg,« svarede Lady Janet med en Mine, der tydede paa, at hun var beredt til at vente paa Forklaringen — om det saa skulde vare til den næste Morgen.

»Grunde,« vedblev Julian, »som jeg imidlertid nødig vil omtale.«

»Aah, en ny Hemmelighed!« sagde Lady Janet. »Og rimeligvis en anden Kvinde i Forbindelse dermed. Mange Tak, det er tilstrækkeligt, jeg har faaet nok at vide. Det er ikke underligt, at De ser lidt konfus ud. Men lad os nu atter tale om noget andet. Nu, De er kommen hjem, tager De vel Ophold her?«

Atter saa det ud, som om den berømte Prædikant ikke vidste, hvad han skulde svare, og atter saa Lady Janet ud, som om hun, hvis det skulde blive nødvendigt, var beredt til at vente til midt i den følgende Uge.

Julian tog sin Tilflugt til et Svar, som vilde have været det mest hverdagsagtige Menneske paa den civiliserede Jords Overflade værdigt.

»Jeg beder Deres Naade modtage min Tak og mine Undskyldninger.«

Lady Janets med en Mængde Ringe smykkede Fingre, der mekanisk strøg ned ad Kattens Ryg i hendes Skød, begyndte nu at stryge den for-

kerte Vej. Lady Janet's udtømmelige Taalmodighed syntes endelig at ville svigte hende.

»Meget høfligt,« sagde hun. »De skulde gøre det fuldendt. Sig, at Mr. Julian Gray gør Lady Janet Roy sin Kompliment og beklager, at en tidligere Forpligtelse . . . Julian!« afbrød den gamle Dame sig selv, idet hun, øjensynlig i et meget slet Humør, skød Katten fra sig. »Julian, hvad er nu dette for noget? Deres Adfærd kan kun forklares paa én Maade — det er øjensynligt, at De skyr mit Hus. Findes her nogen, som De ikke kan lide? Er det mig?«

Julian antydede med en Gebærde, hvor urimeligt han ansaa Tantens sidste Spørgsmaal for at være.

Lady Janet vedblev:

»Er det maaske Grace Roseberry?«

Selv Julians Taalmodighed syntes nu at svigte ham. I en bestemt Tone sagde han:

»De vil endelig vide det. Nuvel, det er Miss Roseberry.«

»De kan ikke lide hende?« udbrød Lady Janet med et pludselig Udbrud af harmfuld Overraskelse.

Julian vedblev:

»Hvis jeg faar hende at se igen, vil jeg blive det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Hvis jeg ser hende igen, vil jeg blive en Forræder imod min gamle Ven, som skal ægte hende. Hold os borte fra hinanden. Gør det, hvis De bryder Dem om, at jeg skal bevare min Sjæls Fred.«

»De vil da vel ikke dermed sige, at De er forelsket i Grace,« udbrød hans Tante i en paa én Gang nysgerrig og forbausset Tone.

Julian sprang urolig op fra sin Plads.

»Jeg véd ikke, hvorledes jeg skal forklare Dem det,« sagde han. »Jeg kan næppe selv se klart i denne Sag. Ingen anden Kvinde har nogensinde vakt den Følelse i mig, som hun synes at have kaldt til Live i et eneste Øjeblik. I Haab om at glemme hende brød jeg mit Løfte til Dem. Jeg greb med Forsæt Lejligheden til at anstille Undersøgelser i Udlandet. Det var til ingen Nytte. Jeg tænker paa hende Morgen, Middag og Aften. I dette Øjeblik ser og hører jeg hende for mig lige saa tydeligt, som jeg ser og hører Dem. Hun er bleven en Del af mit eget Jeg; jeg kan ikke tænke mig Livet uden hende. Min Viljekraft synes at være forsvunden. Jeg sagde til mig selv i Morges: »Jeg vil skrive til min Tante; jeg vil ikke vende tilbage til Mabletorpe House.« Og nu er jeg her alligevel, nærrede oven i Købet i al Hemmelighed det Haab, at hun vilde træde ind i Værelset, naar jeg kom hertil. Jeg haaber det endnu. Og hun er forlovet med Horace Holm-croft — min ældste og min bedste Ven! Er jeg en elendig Djævel, eller er jeg en svag Taabe? Gud alene véd det — jeg ikke. Bevar min Hemmelighed, Tante. Jeg skammer mig over mig

selv. Jeg har altid troet, at jeg besad mere Karakter. Sig ikke et Ord om det til Horace. Jeg maa, og jeg vil, overvinde denne Lidenskab. Lad mig blot gaa nu.«

Han greb sin Hat.

Lady Janet rejste sig imidlertid hurtig som en ung Kvinde, fulgte ham gennem Værelset og standsede ham ved Døren, idet hun i en bestemt Tone sagde:

»Nej, jeg lader Dem ikke gaa. Kom herhen til mig.«

Da hun sagde disse Ord, lagde hun med en vis Stolthed Mærke til den blussende Rødme, der bedækkede hans Kinder — den flammende Ild, der gav hans Øjne en forøget Glans. Hun havde aldrig før set ham saa smuk.

Hun tog hans Arm og førte ham tilbage til den Plads, de lige havde indtaget. Det var oprørende, det var urigtigt — det indrømmede hun i sit Indre — under disse Omstændigheder at se paa Grace med andre Øjne end en Broders eller en Vens. For en Præst var det maaske endnu mere oprørende og urigtigt. Men med al Respekt for Horaces berettigede Krav kunde Lady Janet dog ikke dadle Julian. Ja, hvad der var endnu værre, hun følte, at han, hvorledes det nu gik til, snarere var stegen end sunken i hendes Agtelse de sidste Par Minutter. Hvem kunde nægte, at hendes Adoptivdatter var et henrivende Væsen? Hvem kunde forundre sig over, at en Mand med en god Smag uvilkaarlig maatte beundre hende? Lady Janet var i det hele taget human nok til at indrømme, at hendes Nevø snarere var at beklage end at dadle. Hvilken Evadatter — hvad enten hun var sytten eller halvfjerdsindstyve Aar — vilde være kommen til et andet Resultat? Lad en Mand gøre, hvad han vil; lad ham gøre sig skyldig i en Fejl eller en Forbrydelse; saa længe der staar en Kvinde i Forbindelse dermed, er der altid et udtømmeligt Fond af Tilgivelse for ham i en anden Kvindes Hjærte.

»Sæt Dem ned,« sagde Lady Janet smilende. »og tal ikke mere paa denne frygtelige Maade. En berømt Mand som De, Julian, bør vide at beherske sig.«

Julian lo bittert.

»Send Bud op ovenpaa efter min Selvbeher-skelse,« sagde han. »Den er i hendes Besiddelse — ikke i min. Farvel, Tante.«

Han rejste sig, men Lady Janet puffede ham atter ned i Stolen, idet hun sagde:

»Jeg forlanger, at De bliver her, selv om det kun er et Par Minutter endnu. Jeg har noget at sige Dem.«

»Angaar det Miss Roseberry?«

»Nej, det angaar den frygtelige Kvinde, der forskrækkede Miss Roseberry. Er De saa tilfreds?«

(Fortsættes.)

Københavns Vaaben.

Københavns Vaaben i »Stadens Privilegier« af 24. Juni 1661.

Den 24. Juni var det 250 Aar siden Udstedelsen af Københavns Privilegier af 1661. Kommunalbestyrelsen har i den Anledning foranstaltet Udsendelsen af et Festskrift, forfattet af Raadstuearkivaren *Dr. phil. Villads Christensen*.

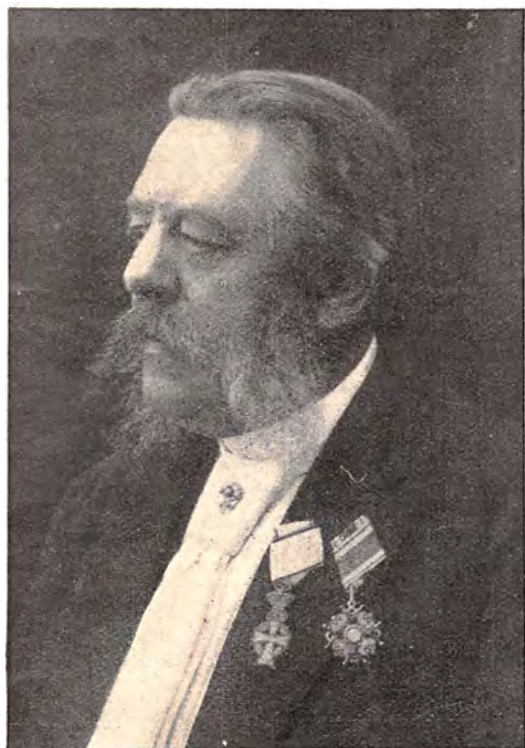
Det var efter Enevoldsmagtens Indførelse, at de nye Privilegier af 24. Juni 1661 udstedtes.

Ved denne Lejlighed fik København det Vaaben, der anvendes den Dag i Dag.

Det findes koloreret paa en Side i Originalen til Privilegierne. Originalen er udført paa Pergament med Seglet vedhængende i en svær Kapsel. Den opbevares i Raadstuearkivet.

Fra Galpløbene St. Hans Aften paa Banen ved Klampenborg.

Fot. W. Matthison-Hansen.
Domorganist Waage Matthison-Hansen.

Kendte Mænd.

Domorganist Waage Matthison Hansen i Roskilde er efter længere Tids Sygdom afgaaet ved Døden i en Alder af 70 Aar. Han var en af sin Slægts mest kendte Repræsentanter. I Orgelspil var han Elev af sin Fader, i Klaver af August Winding. Efter at have været Organist Ho stebro og Nykøbing paa Falster blev han sin Faders Vikar i Roskilde og senere hans Efterfølger. Han udfoldede en betydelig Virksomhed som Komponist. Han har saaledes skrevet ca. 30 Sange til Digte af Hauch, Blicher, Winther og flere.

*

Den 1. Juli kunde en kendt og agtet Politimand, Overbetjent C. G. Lurgenstein, fejre sit 25-Aars Jubilæum ved Frederiksberg Politi.

Overbetjent C. G. Lurgenstein.

Grimselsee med Hospitalet, hvor de bekendte St. Bernhardshunde stammer fra.

Den tyske Kejsers Børnebørn, Prinserne William og Louis Ferdinand leger Soldat.

Forfatteren *Sophus Claussen*,
der fornylig har læst op paa Sommerlyst.

Fot. Boivin, Paris.

Samtale med Digteren Sophus Claussen.

Et Interview paa Sommerlyst.

Siden *Sommerlyst* under afdøde Direktør *Fritz Petersens* moderne og dristige Ledelse blev et ligefrem Brændpunkt for Københavnernes Interesse — i alt Fald paa de uforglemmelige Aftener, da *Esmann* i sine blændende Konferencer rettede sit historiske Vid og sin kyniske Malice mod retfærdige og uretfærdige —, siden hin Glansperiode har Etablissemmentet staaet i Stampe.

Ledelsen har savnet *Fritz Petersens* smarte Blik for, hvad der kunde lokke Hovedstadens Sommerpublikum — trods Varme og dermed følgende Ugidelighed. Og Udviklingen har ikke givet os nogen ny *Esmann*. *Axel Breidahl* kan jo være meget morsom og harmløs som Konferencier. Nogen *Esmann* er han ikke. Tværtimod, kunde man næsten sige. Thi *Breidahl* er jo nærmest elskværdig, mens *Esmann* var funklende ond!

I Aar har *Sommerlyst* været præget af den jævne Borgerlighed. Det ledes af en Grosserer i Cabaretkunst og Smørrebrød. Navnet *Arvid Ringheim* betegner det kunstneriske Niveau. Haven udenfor »Teatersalen« kokerterer med Tidens demokratiske Tendenser og drives som »Folkepark«. Her ude optræder *Ringheim* dog ikke. Hvorfor i Grunden? Har Friluftsteatret i Dyrehaven ikke netop belært os om, at det i Grunden er med Skuespillere som med Cigarer: Selv de mindre gode kan nydes i fri Luft!

En typisk køn og kvik lille Københavnerinde, Frk. *Tilly Christiansen* har gjort sit bedste for at sætte Stemningen paa *Sommerlyst* op. Hun har ødslet med Smil og Humør. Men en enkelt Svale skaber ikke *Sommerlyst*!

Saa hændte det, at en i visse Kredse meget kendt Københavner, *studiosus juris perpetuus Hans O. Buemann* skrev en Artikel om, hvad der kunde gøres for at føre *Sommerlyst* ud af Stagnationen. Han foreslog, at der skulde laves en Serie »Digter-Aftener«, paa hvilke Publikum skulde stilles Ansigt til Ansigt med en hel Del af vore Forfattere, fortrinsvis de ganske unge, som mod et rimeligt Vederlag skulde devovere sig og foredrage egne Værker til Akkompagnement af Hr. *Kreutz' Knive, Gafler og Tallerkener*.

— Ja, vil *De* paatage Dem at arrangere det, sagde Direktør *Kreutz* til *Buemann* efter at have læst den vise Ynglings Artikel. Og *Buemann*, der hører til dem, som mener, at man ikke bare skal kritisere, men ogsaa maa godtgøre, at man kan føre sine reformatoriske Idéer ud i Praksis, paatog sig hele Ulejligheden med at henvende sig til Digterne og engagere dem til at optræde paa Hr. *Kreutz' Dukketeater*.

En af de mest betydende blandt dem, som *Buemann* har faaet knyttet til Digteraftenerne, er Forfatteren *Sophus Claussen*, med hvem Undertegnede havde en Samtale forleden, da han var ude paa *Sommerlyst* for at prøve. Det er nemlig ikke saa lige en Sag at foredrage Digterværker for en spisende og drikkende Skare sommerglade Københavnerne. Og selv om man hører til de ældre og længst anerkendte i Sangerlauget (*Claussen* er født i 1865 og debuterede 1887), er det ingen Skade til at forsøge, hvordan Stemmen lyder i det store, mod Haven aabne Lokale, inden man staar for Publikums Domstol.

— Er De vant til at læse op? spørger jeg *Sophus Claussen*, som har slaaet sig ned i et skyggefuldt Hjørne af »Folkeparken« sammen med Ungdomsvennen *Frederik Graae*. Digteren med det lyriske Krushoved og den ødanske Dialekt nipper til sin iskolde Whisky og svarer:

— Ja-a, jeg har jo da læst ikke saa lidt op i min Tid, baade privat og nede i Studentersamfundet. Og dér var Folk meget glade for mig.

— De taler jo heldigvis ogsaa et Sprog, som er adskilligt lettere forstaaeligt for os Københavnerne end *Jeppe Aakjærs* Ravjysk. Hvor er det egentlig, De er født?

— I Helletofte paa Langeland. Jeg er altsaa ikke Lollok, som Folk almindeligvis tror.

— Lollok! indskyder Overretssagfører *Graae* foragteligt. Ved De, tilføjer han, at det ikke er saa forfærdeligt længe siden, da man paa Falster, hvor *Claussen* og jeg har tilbragt saa mange Aar sammen, betragtede Lollokerne ontrent paa samme Maade, som Beboerne af de amerikanske Sydstater betragter Negrene!

— Næ, det vidste jeg ikke.

— Saa ved De maaske heller ikke, hvad

Grundtvig en Gang har sagt om Langeland? spørger Sophus Claussen.

— Nej, heller ikke.

— Grundtvig sagde, at Langeland var et Kanaans Land, men at Kananiterne skulde jages ud. Forøvrigt kunde jeg godt fortælle Dem mere om Grundtvig og Langeland. Men mange vilde maaske synes, at det ikke var pænt af mig. Derfor springer vi det over.

— De maa hellere skrive Historien om den brune Vest! griber Fr. Graae atter ind. Det hændte, at en falstersk Bonde en Dag, da han kom kørende hen ad Landevejen, fik Øje paa en brun Vest, som forekom ham bekendt. Han var vis paa, at den havde prydet Statsrevisor Rasmus Claussen. Nu var den syet om til Sønnen. Og denne laa reverenter talt og sov en lille Rus ud i Landevejsgroften. Saa tog Bonden Knægten med hjem

— Gråae var i Forvejen bleven kørt hjem paa en Trillebør, afbryder Claussen her. Vi var nogle Skolekammerater, som var taget ud sammen. Det var Arrak, vi havde drukket.

— Maa jeg i Tilslutning hertil bemærke, fortsætter Graae, at nu bor Sophus Claussen paa Missionshotellet »Frydenlund«.

— Virkelig! udbryder jeg uvilkaarligt.

— Ja, hvorfor ikke, siger Forfatteren. Appelsinerne er søde — Skallerne lader man ligge. Jeg maa sige, at jeg er overmaade godt tilfreds med det Hotel.

— Vil De for Resten ikke give mig Ret i, fortsætter jeg Interviewet, at Digtere næsten altid læser daarligt op?

— Jeg ved ikke Claussen trækker paa det.

— Jeg kan fortælle Dem, rykker Graae til Undsætning, at da Holger Drachmann i sin Tid afsluttede en Oplæsningstourné i Nykøbing F., udtalte han følgende: Nu er Formaalet med denne Rundrejse naaet — Publikum har set den store Digter for læse op, det kunde han lige saa godt have sat et Bybud til!

— Aa, jeg havde for Resten saadan en anstrengende Nat! siger Claussen og stryger sig træt over Panden. De ved, hvordan det er at væ-

re sammen med norske Forfattere. Det kan være forfærdelig trættende. I Nat maatte jeg sidde og høre paa *Niels Collett Vogt*, der talte ustandseligt. Jeg forstod ikke det halve af, hvad han sagde. Men Enden paa det blev, at Vogt triumferende udraabte: »Med min Logik knuste jeg Sophus Claussen!« Jeg kom forfærdelig sent hjem. Men min Kone blev ikke vred, da jeg fortalte hende, hvad jeg havde været udsat for. Og medens Solen skinnede ind i Stuen, udbød jeg: Naar jeg dør, skal der skrives paa min Ligsten: »Han levede i Flyvekunstens Morgen og var gift med den sidste Engel!«

(Saaledes taler en Digter!)

— Hører De til de dovne eller de flittige Poeter? spørger jeg.

— Jeg ved ikke Claussen ser over paa Graae, som straks er rede:

— Jeg kan sige Dem, at i den Tid Claussen boede nede paa Falster og skrev i »Lolland Falsters Folketidende«, var han sandelig alt andet end doven. For det første gjorde han hele Redaktionssekretær-Arbejdet, skrev endvidere talrige Anmeldelser og selvstændige Artikler, og samtidig fik han endda Stunder til at skrive 4—5 Bøger, deriblandt nogle af de allerbedste: »Valfart«, »Pilefløjter« og »Antonius i Paris«. Det kan man dog ikke kalde doven!

— Jeg har paa én Nat, tilføjer Claussen selv, skrevet »Borgfrøkenen« — det er 36 Sider paa Vers.

— Hvor meget drak du? spørger Graae straks.

— Ja, jeg drak en Flaske Bourgogne Men hør, jeg maa ind og have den Prøve overstaet!

Og Claussen bestiger Hr. Kreutz' Scene. Snart klinger Digterens kokette Vers ødansk nynnende gennem den tomme Sal. Han læser noget af den Samling, der i Fjor udkom i Paris under Titlen »*De Thulé á Ecbatane*« i Oversættelse ved Guy Charles Cros, en talentfuld ung fransk Lyriker.

Mon der er andre af de Digtere, som Buemann nu fremfører, hvem den Ære skal times at udkomme paa Fransk?

Qui vivra, verra.

Niels Th. Thomsen.

Kongressen i Odense.

Kongressens Deltagere samles foran Raadhuset.

Der har i Odense været afholdt en Kongres af Venner af P. H. Lings Gymnastikmetode, en Kongres, der bar Navnet »Den internationale Kongres for legemlig Opdragelse«, og som foruden Danske havde samlet 222 Deltagere fra 17—18 fremmede Lande, ikke blot Norge og Sverrig, men England, Frankrig, Belgien, Østrig, Portugal, Polen, Rusland, ja selv fra Amerika. Hans kongelige Højhed Kronprinsen var Kongressens Protektor, Konsejlspræsidenten, Kultusministeren og Indenrigsministeren var Ærespræsidenter.

Kronprinsen besøgte Kongressen den 7. Juli, spiste Frokost i Stiftamtmandsboligen, overværede en Gymnastikopvisning i Spodsbjerg Skole og var til Stede under Forhandlingerne paa Raadhuset, hvorefter Hs. kgl. Højhed afrejste med Eftermiddagstoget til Jylland.

Raadhuset var Sædet for Møderne. Billedet forestiller Indgangen til dette, hvor Kongressisterne er i Færd med at samles.

Medlemmerne ankom den 6. Juli til Odense og samledes med deres Værter samme Aften i den smukke Læseforenings Have i Odense, hvor de spiste til Aften. Kl. 9 næste Dag begyndte Mø-

derne paa Raadhuset, og derefter gik Dagene Slag i Slag, til Deltagerne samledes Søndag den 9. Juli til en afsluttende Middag paa Raadhuset, hvorefter der var Udflugt til Fruens Bøge.

P. W. Wulff.

En af Provensens Matarorer, Købmand P. W. Wulff i Stubbekøbing er afgaaet ved Døden i København. Afdøde var et stort merkantilt Talent og skabte sig en anselig Formue, der øgedes ved Arv. Wulff blev 71 Aar gammel.

Købmand P. W. Wulff.

To nye Kunstværker af Billedhuggeren Niels Holm.

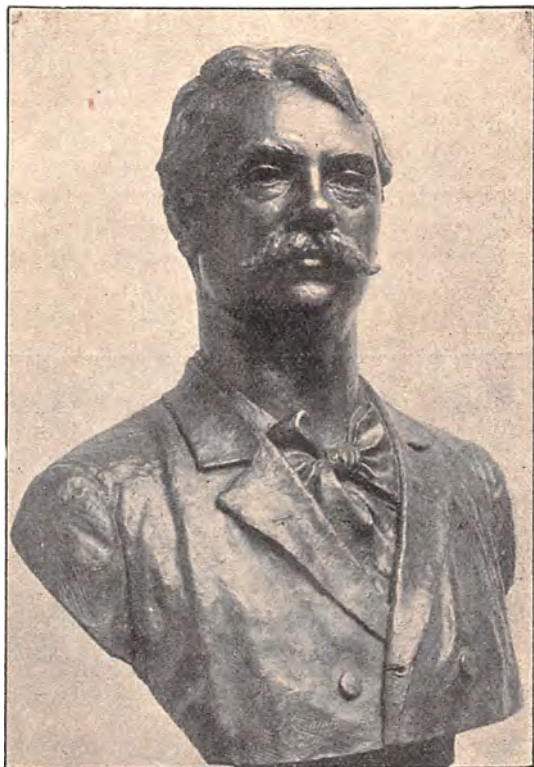
De to Kunstværker, som vi her gengiver, skyldes Billedhuggeren *Niels Holm*.

Det ene er en Buste af den afdøde berømte Komponist og Kapelmester *Johan Svendsen*. Den gengiver ham med veltruffen Lighed fra den Tid, da han stod i sin Manddoms fuldeste Kraft. Det kgl. Teaters Direktion overvejer netop for Tiden, hvorvidt Teatret skal indlemme *Niels Holms* smukke og karakteristiske Buste blandt de Teater-Berømtheder, som smykker Foyeren.

Det andet Billede gengiver *Niels Holms* »Mindebrønd« for afdøde Direktør *Julius Schiøtt*.

En Komité og en Kreds af Zoologisk Haves trofaste Venner arbejder paa at faa opstillet denne Brønd et Sted ude i Haven, hvor *Schiøtts* utrættelige Initiativ jo gav sig de mærkbareste Udslag.

Holm er en beskeden og fordringsløs Kunstner, der arbejder udholdende og er besjælet af en anerkendelsesværdig Stræben. Vi kunde unde ham den Glæde, at de to Mindesmærker, han her har skabt, blev anbragt, hvor Kunstneren har tænkt sig det. —

Buste af Johan Svendsen.

Lady Aberdeen.

»Mindebrønd« for *Julius Schiøtt*.

Den irske Lady Aberdeen, der kommer til København for at holde Foredrag.

Fra New York.

En af »Hver 8. Dag«s Venner har sendt os hosstaaende interessante Billeder fra New York, hvor man som bekendt for Tiden næppe kan aande for bare Varme, og hvor Folk dør i Hundredevis som Følge af Solstik og Hedeslag.

Paa det første af Billederne ses New Yorks

New Yorks »Salatfad«.

»Salatfad« (eller som Amerikaneren kalder det »Black Maria«). Vognen holder udenfor Municipal Retten, hvorfra den skal befordre Kriminal-

Gammel Omnibus som Spisevogn.

fanger til Tugthuset »Sing Sing«. Fangerne er bagbundne. Som Regel staar der en stakkels Morlille paa Vagt for at faa et Glimt af sin fortabte Søn, inden Fængslets Porte lukker sig efter ham.

Det næste Billede er mere fornøjeligt. Det forestiller en Restauration paa Hjul. Gamle, ud-tjente Omnibusser opkøbes af Afholdsselskaberne og indrettes til »Spisevogne«. Almindeligvis tager disse Stude i Nærheden af en Bar eller Restauration og optræder som Konkurrenter til de Beværtninger, hvor der udskænkes Whisky og anden Spiritus. Videre mondæne er saadanne gamle Vogne naturligvis ikke. Men man spiser billigt og ganske godt i dem.

Stanford Whites Fontæne udenfor Botanisk Musæum.

Endelig viser det tredje Billede et lille Glimt af New Yorks Arkitektur. I Baggrunden ses Stadens botaniske Musæum, foran hvilket man fornylig har opstillet et meget smukt Springvand, der kostede ikke mindre end 50,000 Dollars.

Tegningen var udført af den meget bekendte Arkitekt *Stanford White*, hvis Navn for nogle Aar tilbage var paa alles Læber. Han var en af Hovedpersonerne i et sensationelt Ægteskabsdrama og blev skudt af Millionæren *Harry Thaw* en Aften paa en Varieté, hvor den unge Arkitekt havde indfundet sig i Selskab med den skønne Mrs. Evelyn Thaw.

Den Retssag, der paafulgte, vakte Opmærksomhed Verden over og vil endnu være vore Læsere i Minde.

Jørgen Petersens Mindesmærke

ved Dalum Landbrugsskole.

Den 5. Juli afsløredes ved Dalum Landbrugsskole Syd for Odense et Mindesmærke, rejst af Natursten, for Skolens Stifter Jørgen Petersen. Den øverste Sten, som er fisket i Havet ved Faaborg og som vejer sine 20,000 Pund, hviler paa tre, ligeledes utilhugne, Sten, hver vejende ca. halvt saa meget. Den fulde Størrelse ses dog ikke, da Jorden er højnet omkring dem. Endvidere er det flankeret af lignende Sten i Hjørnerne. Det har været Hensigten at rejse en Bavta uden andet Brug af Værktøj end til Indhugning af Inskriptionen.

Under Navnet læses: »Forstander for Dalum Landbrugsskole fra Skolens Grundlæggelse 1886 til hans Død 1908« og nederst den Devise, Jørgen Petersen havde sat over sin Gerning: »Aldrig færdig, men altid paa Vej«. Paa Bagsiden staar Navnene paa de to Foreninger, der har rejst Stenen: »Dalum Venner og Dalum Lærlinge«.

Desuden fejrede Skolen samme Dag sit 25 Aars Jubilæum ved Afholdelse af et Landbrugsmøde den 5. og 6. Juli. Og Lærer ved Skolen Hans Appel, Mælkeritidendes bekendte Redaktør, kun-

Jørgen Petersens Bavtasten.

de samtidig se tilbage paa 25 Aars Virksomhed ved Jørgen Petersens Side. Det var saaledes en tredobbelt Fest. Forstander Madsen-Mygdal er Skolens nuværende Leder.

I de forløbne Aar har der rejst sig et helt Kompleks af Bygninger omkring Skolen. Kristen Kold havde Højskole her i 8 Aar indtil 1870. Ogsaa han er mindet ved en Mindesten paa den modsatte Side af Indkørslen, saa denne nu er flankeret af to anelige Mindesmærker.

Danse macabre. —

Der gaar Dans i de Dødes Have
— huhej, hvor sælsom en Dans —;
hen over øde Grave
dances den vildeste Dans.

Musikken er Stormens brusende Sang
samt Lyden af raslende Kæder. —
Der gaar Dans i de Dødes Havegang,
saa sælsom en Dans man der træder.

Huhej, huhej, huhej, hvor det gaar
over Gravenes Roser røde;
naar Døgnet Midnatstime slaar,
saa danser — danser de Døde.

Maanen bader i koglende Glans; —
en ung, vidunderlig Kvinde
har smykket sig med sin Kistekrans,
véd ej andre Blomster at binde.

I Graven kan ikke hun finde Ro,
kan ej sig med Tanken forlene,
at paa Jorden, der hviler man to og to,
men i Grav maa man hvile ene. —
Og derfor hun danser sin vilde Dans
i de lange, ensomme Nætter —
sin vilde, sælsomme Dødningsedans
over Grave og øde Sletter.

Havet bruser, og Skoven skælver;
langsomt sagtner den vilde Fart.
Himlen i stor Majestæt sig hvælver,
melder, at Dagen sig nærmer snart.
Snart stiger Solen bag Skovkantens Bryn —
langsomt viger det sælsomme Syn.

Eva.

Blandt Udlændinge, der ivrigt tager Del i Londons High-Life, indtager den danskfødte Baron Rosenkrantz og hans Gemalinde en fremskudt Plads. Baronen er en Broder til Forfatteren Palle R. Naar Billedet bringes i saa stort Format, er det, fordi det samtidigt kan tjene som Illustration for, hvorledes man skal være paaklædt efter sidste engelske Mode.

Fra de norske Gutteres Koncert paa Bispetorvet i Aarhus.

Fot. Ellemoe.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene: begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun fatter for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcraft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdale- nestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — og ikke uden Grund. Af en Ven er Julian Gray nemlig blevet anmodet om at tage sig af en Kvinde, der i længere Tid har ligget paa Hospitalet. Da hun indbragtes her, haardt saaret af en tysk Bombe, bar hendes Tøj Navnet Mercy Merrick. Selv paastaar hun imidlertid at hedde Grace Roseberry. Men flere af Lægerne tror, hun lider af Sindsforvirring. Denne Kvinde, der fortæller, at hun har besiddet et nu bortkommet Anbefalingsbrev til Lady Roy, indføres af Præsten hos denne paa Mabletorpe House. Da den falske Grace uventet ser den Kvinde, hun troede død, falder hun besvimet om.

FEMTENDE KAPITEL.

En Kvindes Anger.

Da Horace havde varmet sig tilstrækkeligt ved Kaminen, vendte han sig om og opdagede, at han og Lady Janet var alene.

»Kan jeg komme til at tale med Grace?« spurgte han.

Den lette Tone, hvori han sagde dette — en Tone, der tydede paa en vis Ejendomsret over Grace —, irriterede i dette Øjeblik Lady Janet. For første Gang i sit Liv drog hun Sammenligning mellem Horace og Julian — og den faldt ud til Julians Fordel. Horace var rig, af en gammel, anset Slægt og med en pletfri Karakter. Men hvem af dem havde den bedste Forstand? Hvem af dem havde det største Hjærte? Hvem var den mandigste af de to?

»Ingen kan komme til at tale med hende.« svarede Lady Janet. »Ikke engang De.«

»Vil De dermed sige, at hun ligger til Sengs?«

»Jeg vil dermed sige, at hun opholder sig paa sit Værelse, at jeg gentagne Gange forgæves har anmodet hende om at gøre sig i Stand og komme herved, og at jeg ikke anser det for rimeligt, at hun vil gøre for Deres Skyld, hvad hun —«

Her standsede hun pludselig. Lyden af en raslende Silkekjole, der kom nærmere og nærmere, fangede hendes Opmærksomhed.

Horace udbød:

»Hvad vædder vi? Det er Grace, der kommer.«

Lady Janet tog ingen Notits af hans Bemærkning, men vedblev at stirre mod Biblioteksdøren. Den raslende Lyd hørte et Øjeblik op; Døren blev langsomt aabnet, og den falske Grace Roseberry traadte ind i Værelset.

Horace gik hende i Møde, men uden at tale til hende. Forfærdelse over den Forandring, der var foregaaet med hende siden sidst, han saa hende, gjorde ham stum. Det var, som om en Byrde tyngede hende til Jorden, og for dem, der havde set hende, før den fremmede fra Manheim aflagde sit skæbnsvangre Besøg, var det Vraget af Kvinden, der nu viste sig i Stedet for Kvinden selv. Og dog var der endnu noget af den gamle Tiltrækningskraft hos hende, Hovedets ædle Holdning, Udtrykket i Øjnene, de fine, velformede Træk, den medfødte Ynde over enhver af hendes Bevægelser — med ét Ord, den ubetvingelige Skønhed, som Lidelserne ikke kan ødelægge, og over for hvilken selv Tiden er magtesløs.

Lady Janet gik hen til hende og greb hjærteligt begge hendes Hænder.

»Velkommen iblandt os igen, kære Barn.« sagde hun. »Jeg antager, det er for at glæde mig, at De er kommen herved?«

Hun bøjede Hovedet som en Tilkendegivelse af, at det forholdt sig saaledes.

Lady Janet vedblev, idet hun pegede paa Horace:

»Her er en, som har længtes efter at se Dem, Grace.«

Hun saa ikke op; med Blikket fæstet paa en lille Kurv med kulørt Garn, som hang paa hendes Arm, sagde hun:

»Tak, Lady Janet! Tak, Horace!«

Horace lagde hendes Arm i sin og førte hende hen til Sofaen.

En Tjener kom ind og meldte nogle Fremmedes Ankomst.

Med en beklagende Bemærkning fjernede Lady Janet sig, og Mercy var saaledes alene med sin Forlovede.

Horace satte sig paa den tomme Plads paa Sofaen. Saa vidt det laa i hans Natur at nære Hengivenhed for nogen, saa vidt nærrede han det for Mercy.

Med en oprigtig Sorg præget i sit Ansigt sagde han til hende:

»Søg at glemme, hvad der er sket.«

»Jeg søger at glemme. Tænker du meget derpaa?«

»Men, kære Ven, det er dog virkelig alt for latterligt, til at man bør skænke det en Tanke.«

Hun satte sin Arbejdskurv i Skødet. Hendes magre Fingre begyndte mekanisk at sortere Uldgarnet deri.

»Har du truffet Mr. Julian Gray?« spurgte hun pludselig.

»Ja.«

»Hvad siger han dertil?«

Hun saa forskende paa Horace.

»Jeg har virkelig ikke spurgt Julian om hans Mening,« lød det undvigende Svar.

Hun saa atter med et Suk ned i Kurven i sit Skød.

Lidt efter vedblev hun:

»Hvorfor har Mr. Julian Gray ikke været her en hel Uge? Tjenestefolkene fortæller, at han har været udenlands. Er det sandt?«

Horace indrømmede, at Tjenestefolkene havde Ret.

Hendes Fingre ophørte pludselig med deres rastløse Arbejden med Garnet; hun trak Vejret hurtigere. Hvad havde Julian Gray haft at gøre i Udlandet? Havde han anstillet Undersøgelser? Var han den eneste af alle dem, som var Vidner til det frygtelige Møde, der nærrede Mistanke til hende? Ja! Han var den mest intelligente af dem; han havde en londonsk Præsts Erfaring om Svig og Bedrageri og om de Kvinder, som gjorde sig skyldige heri. Der kunde ikke være nogen Tvivl om det. Julian nærrede Mistanke til hende.

I en Tone saa sagte, at Horace næppe kunde høre det, spurgte hun:

»Hvornaar kommer han tilbage?«

»Han er allerede kommen tilbage i Nat.«

En svag Rødme bedækkede hendes ellers saa blege Kinder.

»Hvor er — —«

Hun standsede, Stemmen var ved at svigte hende, og hun foldede sine Hænder i Skødet for ikke at forraade deres Skælven.

Lidt efter vedblev hun dog i en fastere Tone:

»Hvor er den Person, som kom hertil og forskrækkede mig?«

Horace skyndte sig at berolige hende, idet han sagde:

»Det Menneske kommer ikke igen. Tal ikke om hende! Tænk ikke mere paa hende!«

Hun rystede paa Hovedet.

»Der er noget, som jeg gerne vilde vide,« sagde hun lidt efter. »Hvorledes gjorde Julian Gray hendes Bekendtskab?«

Dette var let at besvare. Horace omtalte Konsulen i Manheim og hans Anbefalingsbrev.

Hun lyttede ivrig til hans Ord og sagde derpaa i en mindre usikker Tone end før:

»Hun var altsaa forud fuldstændig fremmed for Mr. Julian Gray?«

»Fuldstændig,« svarede Horace. »Men lad os ikke tale mere om det, Grace! Jeg forbyder dig at tale derom. Naa, min egen, kære Pige,« sagde han derpaa, idet han greb hendes Haand og ømt bøjede sig over hende, »søg nu at blive i godt Humør! Vi er unge, vi elsker hinanden og skal nu til at nyde vor Lykke.«

Hendes Haand blev pludselig kold og skælvede i hans. Hendes Hoved faldt tungt ned paa hendes Bryst.

Horace rejste sig forskrækket.

»Du bliver jo ganske kold,« sagde han. »Lad mig bringe dig et Glas Vin.«

Karafferne stod endnu paa Frokostbordet. Horace opfordrede hende indtrængende til at drikke et Glas Portvin. Hun drak kun et halvt Glas; men det gjorde allerede sin Virkning; det hævdede hendes svigtende Aands- og Legemskraft.

Efter at Horace ubemærket ængstelig havde iagttaget hende, gik han hen i den anden Ende af Værelset for at lægge mere i Kaminen. Hendes Blik fulgte ham med et Udtryk af haabløs, taareløs Fortvivlelse.

Hviskende gentog hun for sig selv: »Søg at blive i godt Humør! Mit Humør! O, Gud!«

Hun saa sig om i det overdaadig udstyrede Værelse som en, der kaster et sidste Afskedsblik til hjemlige Steder. I næste Øjeblik hvilede hendes Øje paa den kostbare Dragt, hun bar — en Gave fra Lady Janet. Hun tænkte paa den forløbne Tid; hun tænkte paa Fremtiden. Var den Stund maaske nu kommen, da hun skulde tilbage til Magdalenestiftelsen eller til Gaderne? — hun, som havde været Lady Janets adopterede Datter og Horace Holmcrafts Forlovede!

En halvt vanvittig Følelse af Galgenhumor greb hende ved Tanken om den forestaaende Afslutning. Horace havde Ret. Hvorfor skulde hun ikke være i godt Humør? Hvorfor skulde hun ikke paa bedste Maade benytte Tiden? Hendes sidste Timer dør i Huset nærmede sig jo. Hvorfor skulde hun ikke nyde sin stjaalne Stilling, medens hun endnu kunde det? »Eventyrerske,« hviskede det i hendes Indre, »fald ikke ud af din Rolle. Bort med Angeren! Angeren hører den retskafne Kvinde til.«

Hun tog sit Arbejde op af Sykurven og gav sig til at sy paa det.

»Har du talt med din Moder i de sidste Dage, Horace?« spurgte hun saa pludselig.

»Jeg besøgte hende i Gaar,« svarede Horace.

»Jeg haaber, hun véd, at jeg ikke er saa rask, at jeg kan besøge hende. Hun er vel ikke vred paa mig?«

»Vred paa dig! Kære Grace, hun bad mig bringe dig en hjertelig Hilsen; og hvad mere er, hun har en Brudegave til dig.«

Mercy bøjede sig ned over Broderiet — saa dybt, at Horace ikke kunde se hendes Ansigt.

Noget adspredt spurgte hun:

»Véd du, hvori den bestaar?«

»Nej. Jeg véd kun, at den venter paa dig. Skal jeg hente den i Dag?«

Hun hverken modtog eller afslog dette Tilbud — hun arbejdede endnu ivrigere end før.

Horace vedblev:

»Der er jo god Tid; jeg kan hente den før Middag.«

Hun saa endnu ikke op.

Endelig sagde hun:

»Din Moder er meget god imod mig. Jeg var en Gang bange for, at hun ikke skulde anse mig for god nok til at blive din Hustru.«

Med en godmodig Latter svarede Horace:

»Hvor kan du sige det? Du er jo i Familie med Lady Janet Roy. Din Familie er næsten lige saa god som vor.«

»Næsten?« genlog hun. »Kun næsten?«

Familiespørgsmaalet var alt for alvorligt til, at det kunde behandles letsindigt. Med et vist højtideligt Væsen udbrød han:

»I vor Familie kan vi paa min Faders Side regne tilbage til Sakserne, paa min Moders til Normannerne. Lady Janets Familie er ogsaa af gammel Æt — men kun paa hendes Side.

Mercy lod sit Broderi synke i Skødet og saa Horace ind i Ansigtet, idet hun sagde:

»Hvis jeg nu ikke havde været i Familie med Lady Janet, vilde du saa nogensinde have tænkt paa at gifte dig med mig?«

»Men kære, hvorfor spørger du om det? Du er jo i Slægt med Lady Janet.«

Hun vilde dog ikke lade ham slippe saa let fra Svaret.

»Men sæt nu, at jeg ikke havde været det,« sagde hun. »Sæt, at jeg kun havde været en ung Pige uden anden Anbefaling end mine egne gode Egenskaber. Hvad vilde din Moder saa have sagt?«

»Hvorfor spørger du om det?«

»Jeg spørger for at faa et Svar. Vilde din Moder have syntes om, at du ægtede en fattig Pige uden nogen Stamtavle — uden anden Anbefaling end sine egne gode Egenskaber?«

Horace kunde nu ikke længere komme uden om Svaret.

»Hvis du endelig vil vide det,« sagde han, »saa vilde min Moder aldrig have givet sit Samtykke til et saadant Parti.«

»Lige meget, hvor brav og god Pigen end kunde være?«

Der var noget trodsigt, noget næsten truende, i den Tone, hvori hun talte.

Horace svarede:

»Min Moder vilde have respekteret en saadan Pige uden at ophøre at respektere sig selv. Min Moder vilde have husket paa, hvad vi skylder Familienavnet.«

»Og hun vilde have sagt nej?«

»Hun vilde have sagt nej.«

»Ah!«

Der var i dette Udbrud en umiskendelig Foragt, som fik Horace til at fare sammen.

»Hvad er der?« sagde han.

»Intet,« svarede hun, idet hun atter greb sit Broderi.

Der sad han nu ved hendes Side og saa ængstelig paa hende. Hele hans Fremtidshaab var koncentreret i dette hans Ægteskab. Hvis hun vilde, kunde hun en Uge derefter som hans Hustru blive Medlem af den gamle Familie, om hvilken han havde talt med saa megen Stolthed.

»Ak,« tænkte hun, »hvis jeg blot ikke elskede ham! Hvis jeg kun behøvede at tænke paa hans ubarmhjertige Moder.«

Med en urolig Anelse om en Forstyrrelse i det gode Forhold mellem dem sagde Horace:

»Du er da vel ikke vred paa mig?«

Hun vendte sig atter om til ham, medens hendes Arbejde sank ned i hendes Skød. Hendes store Øjne oplivedes af et Udtryk af Ømhed, og der skælvede et Smil paa hendes fine Læber, idet hun kærtegnende lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Du vilde have elsket mig, Horace, uden at tænke paa Familienavnet, vilde du ikke?«

Igen Familienavnet! Hvor det var forunderligt, at hun stadig kom tilbage dertil! Horace saa paa hende uden at svare; han søgte forgæves at udforske, hvad der foregik i hendes Indre.

Hun greb hans Haand og trykkede den

haardt, som om hun paa den Maade vilde presse et Svar ud af ham.

»Du vilde have elsket mig?« gentog hun.

Paavirket af hendes søde Stemme og Trykket af hendes Haand svarede han:

»Under enhver Omstændighed, under ethvert Navn.«

Hun slyngede Armene om hans Hals og saa ham ind i Øjnene, idet hun sagde:

»Er det sandt?«

»Ja.«

Hun nød dette dejlige Ord med en graadig Glæde. Hun tvang ham til at gentage det under en anden Form, idet hun sagde:

»Lige gyldig, hvem jeg kunde have været? Alene for min egen Skyld?«

»Alene for din egen Skyld.«

Hun slyngede begge sine Arme om ham og trykkede lidenskabelig sit Hoved til hans Bryst, idet hun udbød:

»Jeg elsker dig! Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!«

For hver Gang hun gentog disse Ord, hævedes hendes Stemme med krampagtig Styrke — men pludselig sank den atter ned til et hæst Udbrud af Raseri og Fortvivlelse. I det samme Nu, da hun forsikrede ham om sin Kærlighed, stod hendes sande Stilling for hende i al sin Rædsel; hendes Arme sank mat ned; hun sank tilbage paa Sofapuderne og skjulte sit Ansigt i Hænderne, idet hun med svag Stemme stønede:

(Fortsættes.)

De 100 Drengene af „Frivilligt Drengesforbund“s Landsforbund afrejser til Kristiania.

»Frivilligt Drengesforbund« har i de senere Aar gentagne Gange været paa kortere eller længere Ture i Sverrig. I Aar besøges for første Gang Norge. Det Hold, som forleden afrejste til Kristiania, er sammensat af Drengene fra alle Landsforbundets 62 Afdelinger. Desuden deltager et Dreng-

orkester paa 20 Mand. Rejsen er at opfatte som et Led i Bestræbelserne for at faa Drengene til at se sig om i de ganske unge Aar. Hidtil har man holdt sig indenfor Skandinaviens Grænser. Ad Aare gaar Turene maaske til Tyskland, England og Frankrig.

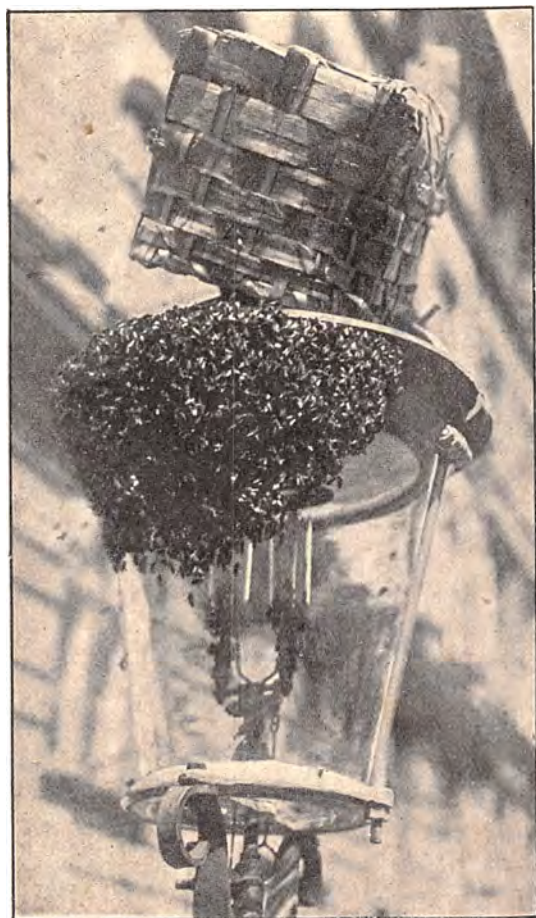
Dyrskuet i Viborg.

Udsigt over Ungskuepladsen.

For det store Ungskue i Viborg blev det en Begivenhed af største Betydning, at Hs. Maj. Kongen med Familie d. 15. ds. af lagde den gamle jydsk Kongestad et Besøg og tog Skuet i Øjesyn. Efter en Tale af Formanden for Foreningen af jydsk Landboforeninger, fhv. Folketingsmand *Jensen Toustrup* og en Takketale af Majestæten foretog de kgl. Herskaber en Runde paa Pladsen og besøgte Planteavlsudstillingen. I det kære Viborg var der idel Glæde — som ikke formidskedes af Ordensregnen.

Et sjældent Syn.

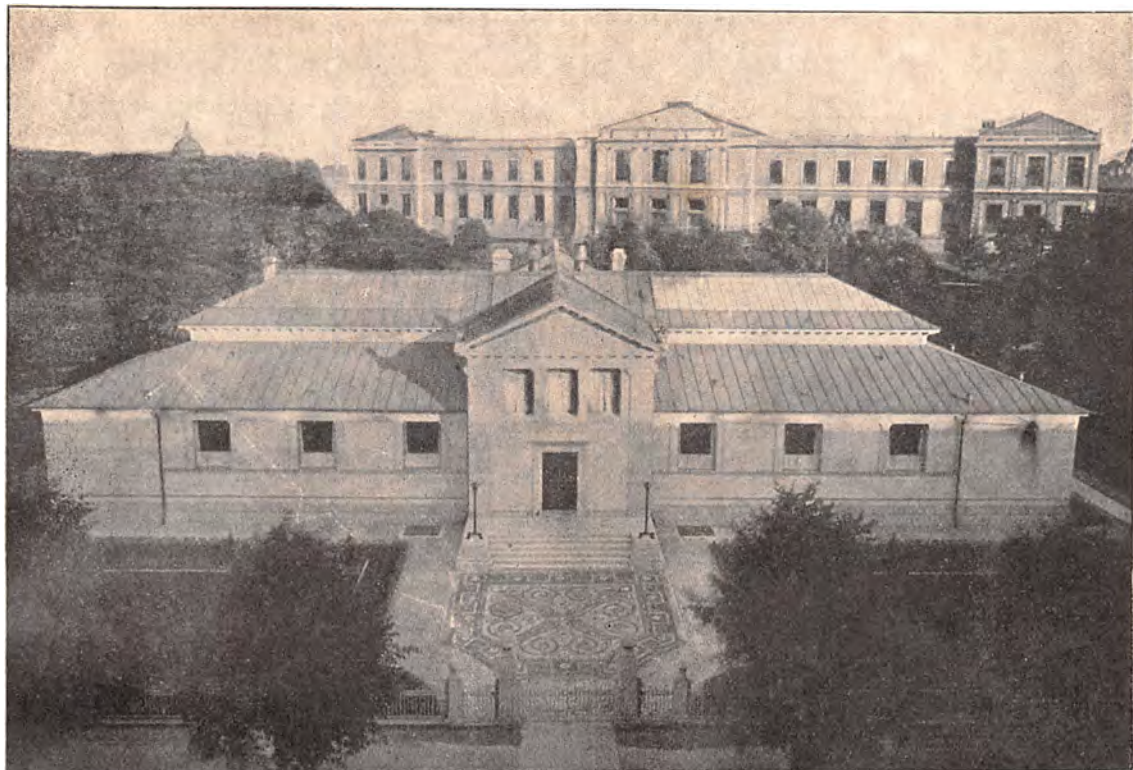
En Bisværm paa en københavnsk Gadelygte.

Hornbæk-Gilleleje-Banen.

Allerede i 8 Aar har der været Planer oppe om at føre Helsingør-Hornbæk-Banen videre til Gilleleje. En saadan Fortsættelse er ganske naturlig. Dog maa Gilleleje kun betragtes som en foreløbig Endestation. Det naturligste vil nemlig være at føre Banen helt ned over Raageleje til Tisvilde. — Nu synes det at lysne for Hornbæk-Gillelejebanen. Det erkendes at der er Trang til Banen. og Interessen for den er stigende. Efter en Tur, som Pressen forige Lørdag var indbudt til at gøre gennem den skønne Egn, hvor Banen skal løbe, er Sagen bleven Genstand for udførlig Omtale og Diskussion i Bladene og derved forhaabentlig bragt et Skridt videre frem mod sin Gennemførelse.

Paa Gillelejes Havnemole.

*Det nyaabnede Hirschsprungske Musæum i Østre Anlæg.
Billedet er taget i Fugleperspektiv. I Baggrunden Kunstmusæet.*

*Scene af »Bryllupet paa Kvisten« i Tivolis Teatersal.
Fru Jessen. Dethlefsen. Stribolt. Frk. Kirkegaard. Jessen.*

Kendte Mænd.

Kontreadmiral C. A. Garde.

neste paa Fregatten »Gefion«, der i Eckernførde Fjord blev taget af Fjenden, efter at Linjeskibet »Christian VIII.« var sprunget i Luften. Garde slap dog hurtigt paa fri Fod igen. Under Krigen 64 var han Næstkommanderende paa Skrueskonnerten »Fylla«. 1869—70 gjorde han et Togt til Vestindien med Korvetten »Thor«. — Sine sidste Aar levede han i Charlottenlund.

Kontreadmiral C. A. Garde, en af vore ældste Marineofficerer, er afgaaet ved Døden, ca. 77 Aar gammel. Garde var paa det nærmeste jævnaldrende med fhv. Folketingsmand, Kommandør Bluhme og havde ligesom han deltaget i Krigen 48—50. I 1849 gjorde han Tje-

nessen Professor Axel Hertel, Skolehygiejens Skaber, er afgaaet ved Døden i en Alder af noget over 71 Aar. Han var med som Underlæge i Krigen 64, foretog som Kandidat en Del Studierejser til Udlandet og blev i 1872 Kommune- læge paa Nørrebro, hvor han nu havde praktiseret i 39 Aar. Efter at hans Interesse for Sundhedsforholdene i vore Skoler var vaagnet, udrettede han paa dette Felt et stort Arbejde. Han fik nedsat en Kommission, tog personlig til Udlandet for at undersøge Skoleforholdene der og udgav sammen med Prof. Drachmann en Sundhedslære. Hans Arbejde fik baade praktiske Resultater og vandt megen Anerkendelse. 1898 blev Hertel Skolelæge. Han var i høj Grad agtet og afholdt.

Professor Axel Hertel.

Vi bringer her et Billede af Flaadens nye Torpedobaad »Søridderen«, der førtes til København af Kaptajn Wenck. Undervejs maatte Baaden anløbe Frederikshavn for at indtage Kul og blev her fotograferet.

HVER 8 DAG

Nr. 44.

30. Juli 1911.

17. Aarg.

Skuespillerinden *Fru Clara Wieth.*

Fot. Elfelt.

Samtale med Fru Clara Wieth.

Sommer-Interview foran Angleterre.

Friluftsteatret har med Held genoptaget sin største Sukces fra forrige Sæson, Shakespeares „En Skærsommernatsdrøm«, der jo virkelig — i Modsætning til „Røverne” — i høj Grad egner sig til at opføres i en Skov. I det hele taget maa det vel nu betragtes som fastslaaet, at Teatret i Ulvedalene i alle Maader havde mere Held med sig i Fjor end i Aar. „Hagbarth og Signe” betegnede et lykkeligt Greb imellem de dramatiske Værker, der kunde være Tale om at fremføre paa denne Scene. „Antigone”, med hvilket der indlededes i Aar, var straks adskiligt mere af et Eksperiment. Og hvad man end vil mene om Udførelsen, angaaende hvilken der kan diskuteres: én Ting er ubestridelig, den nemlig, at danske Bøge og oldgræsk Arkitektur ikke har noget med hinanden at skaffe og mildest talt heller ikke „staar” rigtig godt sammen.

Med „Skærsommernatsdrømmen” er man atter inde paa den Vej, Erfaringen har vist var den rigtige. Og selv om det naturligvis er noget af en Falliterklæring for Friluftsscenen at maatte byde paa endnu en Reprise i Stedet for noget nyt — til Repriser er dette Teaters Sæson virkelig for kort —, saa er Shakespeares Midsommernatsspil en nydelig Forestilling. Den nye Rollebesætning har ikke forandret dens Fysiognomi i synderlig Grad. Fru Clara Wieth spiller jo nemlig atter Puck. Og det er næsten det vigtigste. Thi det var Udførelsen af denne Rolle, der i Fjor indeholdt det nye og overraskende, som man ikke havde set Magen til før. Fru Wieth gav os en helt anden Puck end den traditionelle. Og alle, der ikke sidste Sommer fik Lejlighed til at se denne i Sandhed glansfulde Præstation af den talentfulde, energiske og meget alsidige lille Dame, bør i Aar kunne sige, at de har faaet indhentet det forsømte.

— — —

— Var det nu Deres egen Idé at spille Puck paa denne nye Maade? spørger jeg Fru Wieth. (Vi har været saa heldige at faa Plads foran Angleterre, hvor Damerne sam-

tidig faar travlt med at beundre og diskutere Fru Wieths nyeste Hat — et Under, som min svage Pen ikke evner at udmale for Læserne. Og medens Isen smelter i vores Lemon squash, fortæller Fru Wieth følgende):

— Ja, det var *min* Idé. Men jeg maa sige, at den i Grunden kom ganske af sig selv. Her ude i Skoven kunde Puck slet ikke være anderledes, følte jeg. Og jeg havde den Tilfredsstillelse, at Direktør Johannes Nielsen betegnede min Præstation som den bedste, der paa det Tidspunkt var ydet paa Friluftsteatret. Derfor vil De ogsaa forstaa, at jeg smilte et lille uskyldigt Smil, da jeg forleden læste om Fru Aggerholms Puck-Sukces paa „His Majestys Theatre” i London. Det var en helt ny og uventet Puck, halvt en Satyr, halvt en skælmsk lille Skovtroll, som hun under Publikums begejstrede Bifald introducerede paa Verdens første Shakespeare Scene, hed det.

Det glæder mig, at „Politiken” til Beretningen om Fru Aggerholms Triumf føjede den Bemærkning, at man i London maaske næppe vilde have fundet hendes Puck saa ny og original, dersom man havde set min Udførelse af Rollen i Ulvedalene.

Nu er jeg forhindret i at realisere min Plan om at rejse ud i Verden og spille Puck, starte i London og siden „gøre” Amerika. Thi dersom jeg nu kom, vilde Englænderne uden Tvivl beskyldte mig for at kopiere Fru Aggerholm.

Clara Wieth smiler, meget ironisk og meget indtagende, medens hun suger lidt af den kolde, syrlige Drik til sig.

— Fra næste Sæson er De jo atter fast knyttet til Dagmarsteatret, ikke sandt? fortæller jeg Samtalen.

— Ja, hvor jeg skal begynde med den Rolle, jeg har her: Fantusus i „Syvsoverdag”. Jeg tror, jeg kan gøre den en hel Del bedre nu end i sin Tid paa det Kgl. Og jeg er for Resten glad ved at vende tilbage til mit gamle Teater.

— Betyder dette nu, at De helt har opgivet Varietéen?

— Opgivet er saadan et stort Ord. Der- som jeg ikke føler mig tilfreds ved paany at komme ind i det københavnske Teaterliv, kan jeg jo altid betragte Varietéen som en Udvej. Min Optræden i Vinter paa „Cirkus Varieté” blev ikke det, jeg havde ventet mig. Mange uheldige Omstændigheder bidrog til, at mit Nummer ikke blev den Sukces, det kunde være blevet. Det eneste, jeg havde ud af mit Forsøg, var den store Gage — af hvilken en klækkelig Del gik til de forskelligste Omkostninger ved Nummeret, Afgift til „Husagenturet” etc. Det *tog* meget paa mig at optræde i Cirkus. Dette, hver Aften, ene paa Scenen, at skulle fængsle et stort Publikum, kostede en uventet Anspændelse, der gjorde mig nervøs og mat. Jeg havde jo ikke Artistens Rutine.

Da jeg havde sluttet, maatte jeg lægge mig ud paa Skodsborg Sanatorium for at rekreere mig. Saadan havde den Maanedes Arbejde og Spænding ødelagt mig. Til syvende og sidst er der for mig en adskil- lig dybere kunstnerisk Tilfredsstillelse i at spille Komædie end i dette hver Aften at skulle lefle for Publikum paa en stor Varieté. Men hvad der unægtelig baade morede mig og interesserede mig vældigt, det var at komme Livet bag en Varietés Kulisser paa nært Hold, vandre midt ind mellem Artisterne og lære dem at kende som de godmodige, for- nøjelige og ofte dannede Mennesker, de er. Fejlen ved mit Nummer var den, at det var lavet, som ethvert Varieténummer laves — uden tilstrækkelig Hensyntagen til, hvad der er det karakteristiske ved mig, og hvad jeg nu netop kan gøre.

— Hvordan forløb den Udenlandsrejse, De har været ude paa siden dengang?

— Udmærket. Vi var i Italien, hvor vi var meget sammen med Forfatteren *Frederik Poulsen*, Arkæologen, De véd. Italienerne havde naturligvis travlt med mit lyse Haar, *la bella bionda!* hed det evig og altid. *Spanien* fandt jeg interessantere end Italien. Men havde jeg, f. Eks. i Neapel, følt mig oprørt og ulykkelig over at sé, hvorledes man mishandlede de radmagre Heste, som var spændt for vor Vogn, saa blev jeg jo rigtignok udsat for ganske andre Sindsbe- vægelser af den Art, da jeg for første Gang saa en *Tyrefægtning*. Indledningen til saa- dan en Forestilling er flot og begejstrende, rigtig som man har tænkt sig det. Men naar man saa sér, hvorledes Tyren bliver tirret til at rive Bugen op paa Heste, som den mest af alt har Lyst til at lade være i Fred . . . naar man tvinges til at se disse stakkels Dyr staa og trampe i deres egne Indvolde, saa væmmes man og faar Kvalme. Jeg holdt mig tapper, fordi jeg *vilde* sé, hvordan det var. Men bag efter gik jeg hjem paa Hotel- let og laa i min Seng Resten af Dagen.

I *Wien* saa jeg de flotteste Officerer, jeg no- gensinde i mit Liv har sét. Og i *Berlin* ople- vede jeg nogle uforglemmelige Teateraftener. Forresten finder jeg, at det er ved at rejse, man lærer at sætte Pris paa sit Hjemland.

Men hør, jeg sidder her og snakker, og er lige ved at lade Tiden løbe fra mig. Nu maa jeg have fat i en Bil. Jeg har saa travlt med at filme i disse Dage.

Saa følger jeg Fruen hen til en Vogn. Sommersolen skinner over Kongens Nytorv — og over Fru Wieths gyldengule Haar. Hun er meget kønnere end paa Billedet!

Niels Th. Thomsen.

Fra Mexiko.

Amerikanere og Oprørere ved Rio Grande, Dagen før Stormen paa Juarez.

Vi havde næsten tænkt os, at Urolighederne i Mexiko var et forbigangent Emne, som vi ikke mere skulde beskæftige os med, da en af vore Forbindelser paa selve Stedet sender os hosstaaende karakteristiske

Billeder, der uden Tvivl vil interessere vore Læsere.

Vor Korrespondent, som er bosat i Deming, Nord Mexiko, var selv Øjenvidne til Indtagelsen af El Paso og har været saa heldig at faa fat i

Oprørere ved Stormen paa Juarez.

Mexikanske Soldater paa »Federal Hospital« efter Indtagelsen af Juarez.

nogle fortrinlige Gengivelser af visse Hovedtildragelser under Urolighederne.

Paa det første Billede ses Oprørerne og en Del Amerikanere henholdsvis paa mexikansk og amerikansk Grund. Floden — Rio Grande — danner den naturlige Grænse. Fotografiet er taget Dagen før Stormen paa Juarez.

Det næste Billede gengiver en Episode fra denne Bataille. Man ser Oprørerne, der under Stormangrebet har et udmærket fast Anlæg for Bøsserne og delvis Dækning for sig selv i en næsten mandshøj Jordvold. De er klædte paa og bevæbnede, som det bedst kan træffe sig, og danner en udpræget Modsætning til de saakaldte Ruralere, der er Mexikanernes Yndlinge. Originalere, kostbarere og mere malerisk Dragt ejer sikkert ingen Armé i Verden, og et Korps af mere kække og forvovne Skikkelser kan heller næppe noget Land opvise. Disse Ruralere indtager forøvrigt en militær Særstilling, idet de ikke er Soldater af Linien, men hører ind under Justitsministeriet og kun i Krigstilfælde og under indre Uroligheder staar til Disposition for Krigsdepartementet. Ruralernes Korps, der bestaar af Cowboys rundt om fra Mexiko, er sammensat af udsogte Folk, der selv ønsker Optagelse. Der antages kun en Brøkdel af dem, der melder sig, og kun de stærkeste og mest velskabte. Korpsset bestaar af 2200 Menige. Officerernes Uniformer og Hestenes Seletøj er rene Pragtstykker. Den menige Rural er, som hosstaaende Billede viser, udrustet med Karabin, Revolver og Lasso.

Endelig bringer vi et Hospitalsbillede, paa hvilket man ser en Del af de mexikanske Soldater, der saaredes under Indtagelsen af Juarez.

Menig Rural til Hest.

Hvorledes Danmark har været sin egen Lykkes Smed.

Neger-Professoren Booker Washington mener, at Folke-Højskolerne har »løftet« vor Nation.

Professor Booker Washington.

Efter sit Besøg her i Landet har den sorte Professor *Booker F. Washington* i Magasinet »The Worlds Work« skrevet en Artikel, der er meget smigrende for os Danske.

Han foregiver beskeden at have sin meste Viden om vort Land fra en engelsk Medrejsende i Toget fra »København i Danmark til Hamburg i Tyskland«.

(Ja, saadan maa man skrive i Amerika, for at den bedre Brøkdæl af Læserne skal forstaa, hvor Rejsen gaar hen.)

For sin egen Regning indleder Professoren Samtalen med at sige, at Danmark, efter alt, hvad han har set paa sine Rejser, er det lykkeligste Land i Verden. Derpaa spurgte han sin Rejsefælle: Kender De noget Sted i Verden, hvor Befolkningen er saa nær ved at have opfyldt alle sine Krav, som i Danmark?

Den anden syntes først en Smule forbløffet, og derefter morede han sig over Professorens Maade at tage Tingene paa, men saa indrømmede han, at han aldrig havde besøgt noget Land, hvor den almindelige Sundhed og Velstand syntes saa stor som i det lille Land, de just forlod.

Danmark er ikke noget rigt Land i samme Forstand som England og de forenede Stater. Jeg ved ikke, hvad Nationaløkonomerne siger om den Ting, men jeg formoder, at der i Danmark er faa eller ingen af de store Formuer, som man finder i England, de forenede Stater eller rundt om i Evropas Byer.

Sagen er, der er ikke Plads i dette lille Land til en Mangemillionærs Bevægelser. Landet er jo ikke mere end en Tredjedel saa stort som Staten Habana, skønt det har en Tredjedel flere Indbyggere.

Efter at have sagt dette og omtalt, hvilken Anseelse Landets Opdyrkning nyder blandt Landmænd hele Verden over, spørger Professoren paany sin Rejsefælle: Hvad er det, der har skabt denne Kultivering af Danmark?

— Det er de danske Skoler! lyder Svaret.

Og nu følger en begejstret Skildring af de danske Højskoler, som Professor Booker Washington blandt andet siger følgende om:

Det var først, da jeg kom til Danmark, da jeg selv saa Skolerne, talte med Lærerne, det var først, da jeg forlod Danmark, efter at jeg havde haft Lejlighed til at lære deres Historie at kende og til at studere deres Organisation, at jeg begyndte at forstaa den Andel, som de har i Folkets Dannelse, og hvorledes de har hjulpet til at opbygge Landets Kultivering.

To Ting havde særlig Interesse for mig.

Først, at Folkehøjskolerne har deres Oprindelse i en Trang efter at hjælpe Almuen, og dernæst, at de har haft Held i deres Stræben. Jeg vover at sige, at intetsteds i Verden er den almindelige Dannelse hos Bønderne større end i Danmark.

Jeg var imponeret over den Mængde Blade og Bøger, jeg fandt ved mine Besøg i smaa Bondhjem.

I forskellige Egne af Evropa er der i de senere Aar rejst en Bevægelse for at bedre de arbejdende Klassers Kaar ved Oplysning.

Hvorsomhelst der er gjort Forsøg i større Stil paa at bedre Landbruget, er det sket gennem en eller anden Fagskole.

For Eksempel i Ungarn.

Ingensteds i Evropa, fortæller man mig, har man gjort saadanne Kraftanstrengelser for at fremme Landbruget ved Forsøgs- og Undersøgelsesstationer, Landbrugsskoler, Højskoler og Folkeskoler.

Der er imidlertid den Forskel paa Ungarn og Danmark:

Ungarn er begyndt ved Toppen, har skabt en Stab af Lærere og Ledere, som venter sig Indflydelse paa og Herredømme over en Arbejds-klasse under dem.

Danmark er begyndt ved Grunden.

I Ungarn har man anlagt Skolerne saaledes, at »Undervisningen bibringer de forskellige Samfundsklasser, hvad de behøver, og samtidig nøje passer paa, at de forskellige Klasser ikke lærer for meget, fremfor alt, at de ikke lærer noget, som gør dem utilfredse med deres Levevilkaar.«

Ordene her er hentet fra en af det ungarske Landbrugsministeriums Rapporter.

Professor Washington fremhæver for at understrege dette Forhold, at man i sin Tid fandt det nødvendigt at lukke en Landbrugsskole i Debresin, som var anlagt i Forbindelse med en Landbohøjskole, fordi Eleverne i den første Skole, der var i daglig Berøring med Begyndelsesklasserne i den højere Skole, begyndte at efterabe Eleverne der, stillede større Krav end nødvendigt efter deres sociale Stilling og i det hele stræbte højere, end de kunde naa.

De danske Skoler er en Modsætning hertil. De har begyndt deres Arbejde blandt de smaa Bønder og har Aar efter Aar udvidet deres Virkefelt, indtil de nu omfatter alle Samfundsklasser paa Landet.

I denne Skole hænder det, at en Bondepige og en Komtesse sidder paa Bænk sammen, og at en Herremands søn og en Husmands søn arbejder Side om Side i Venskab og daglig Omgang med deres Lærer.

Det mest slaaende ved Folkehøjskolerne i Danmark er, at de hverken er tekniske eller faglige og aldrig, skønt oprettet særlig for Landboerne, giver sig af med Landbrugsvidenskab, ialtfald ikke for direkte at give Undervisning hverken praktisk eller teoretisk i dette Fag.

Det ser forunderligt ud, siger Professoren, at en Skole for Landbrugere ikke beskæftiger sig med Landbrug, og jeg tilstaar, at det tog nogen Tid for mig at finde Forbindelsen mellem disse Skoler og Landbrugets Fremvækst.

Det forekom mig, som det vilde forekomme de fleste, at den nærmestliggende Vej til at fremme Oplysningen i Agrikultur var at undervise i Agrikultur i Skolerne.

Den virkelige Forskel mellem Ungarns og Danmarks Metode ligger imidlertid mere i Aanden end i Formen.

Opdragelsen gaar ud fra et Kastesystem. Smaaanden maa ikke i Skolen lære at se op til Klassen over ham. Hvis han begynder at haabe og drømme om noget, der er bedre end den Tilværelse, han er vant til, saa bliver et socialt og politisk bærende Princip forstyrret og Myndighederne maa skride ind.

Resultaterne af denne Politik finder man i Emigrantstatistikken.

Alt, hvad Ungarns Regering har gjort for at fremme Oplysning om Landvæsensforhold, har ikke kunnet mindske Utilfredsheden blandt Bønderne. Tusinder af Ungarns Bønder foretrækker Aar efter Aar at friste Lykken i Amerika, og den stadige Udvandring af Landboere vil vedblive.

Folkehøjskolerne i Danmark har dyrket en modsat Politik. De har vedholdende søgt at styrke Bondestandens Selvfølelse og højne dens aandelige Standpunkt.

Istedet for at opmuntre Bondedrengen, der længes ud mod den vide Verden, til at gaa til

Amerika, til Byen eller til Studeringerne, har Skolerne bragt det nye ud til Bondelandet.

Mest at beundre er den Evne, Højskolerne har haft til at oplyse om alt det, et dannet Menneske bør vide, i en saadan Form, at det vækker Interesse og kan modtages af en Bondedreng eller Bondepige, som maaske kun har fattige Erindringer fra en fattig Landsbyskole som Grundlag.

Efter at have omtalt den grundtvigske Vækelse, Oprindelsen til Højskolerne, hvis Hemmelighed er, at de »vækker« de Unge, fortæller han om sine Besøg hos Højskoleforstander *Bredsdorff* og paa Kærehave Husmandsskole hos *Nielsen-Klodskov*.

Hovedsummen af det hele samler den sorte Professor i følgende Lovord:

Lærerne i disse Folkehøjskoler er fødte Pædagoger. Det er de nødt til at være, idet de giver det meste af deres Undervisning i Form af Foredrag uden Lærebøger af nogen Art, og Udbyttet alene afhænger af deres Evne til at arbejde og forelægge Emnet.

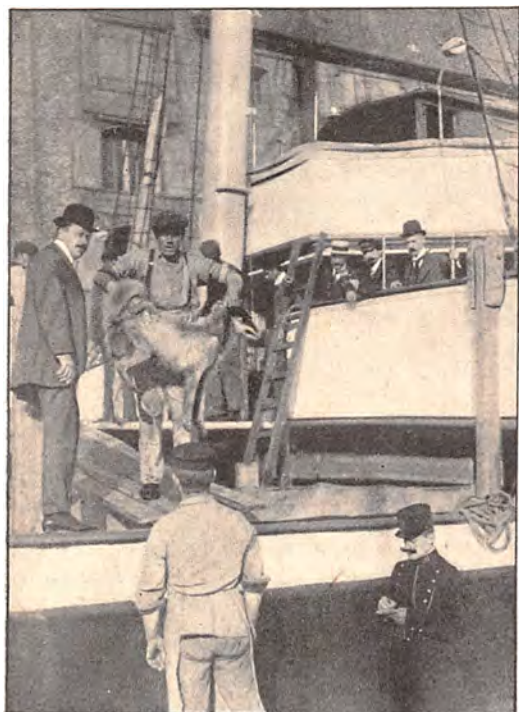
For at vække Interesse og Begejstring, maa disse Lærere stadig søge til Kilderne for deres Kundskab. — — —

Fra Tivolis Teatersal.

Scene af »Hyrdens Drøm«.

Grønlandske Hunde.

Hundene omlades.

Med »Hans Egede« ankom forleden ca. 90 grønlandske Hunde, der skulde benyttes som Slædeforspand paa to nær forestaaende Sydpolsekspeditioner, Filchners og Mawsons.

Hundene maatte ikke betræde dansk Grund (fordi der hersker *rabies* oppe i Grønland), men blev efter Ankomsten omladet til to andre Skibe. Det ene Hold Hunde, der var udtaget af en Dr. König, som personlig havde været oppe at hente dem, var i udmærket Foderstand; det andet Hold, der skulde dirigeres videre herfra af den danskfødte Dir. *Bang* fra London, var mildest talt noget sorgmodige at se paa. Nu vilde *Bang* gerne have nogle af Königs Hunde. Men det protesterede König selvfølgelig imod. Og Dyrlæge *Bagge*, der var tilkaldt som Sagkyndig, holdt med König. — Paa vort øverste Billede, der er taget under Omladningen, ses Hr. *Bagge* som Tilsynsførende og nede paa Kajen en kontrollerende *Bejtent*. Det andet Fotografi viser Hundene i Lasten paa »Hans Egede«.

De grønlandske Hunde i Lasten paa »Hans Egede«.

Naar man kommer med Bil til Odder.

Odder har indlagt sig den tvivlsomme Fortjeneste kategorisk at forbyde al Bilkørsel indenfor sine Grænser. Naar man kommer med Bil til denne Landsby med de 3700 oplyste Indbyggere, er der derfor ikke andet at gøre — naar man da ikke vil bryde Loven — end at lade sin Motorvogn lide den Forsmædelse at blive omdannet til Hestekøretøj for en kort Stund, saaledes som man ser det paa hosstaaende Fotografi.

Automobilet tilhører Tandlæge *Lønne*, en loyldig Borger, der har fundet sig i, at hans moderne Kraftvogn er blevet forspændt med en ældre Vognmandshest.

Et mærkeligt Optog i 1911.

Badeliv i Ladegaardsaaen.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.
(Fortsat.)

»Den nye Magdalene: begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitter, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss. Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun faider for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcraft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdale-nestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — og ikke uden Grund. Af en Ven er Julian Gray nemlig blevet anmodet om at tage sig af en Kvinde, der i længere Tid har ligget paa Hospitalet. Da hun indbragtes her, haardt saaret af en tysk Bombe, bar hendes Tøj Navnet Mercy Merrick. Selv paastaar hun imidlertid at hedde Grace Roseberry. Men flere af Lægerne tror, hun lider af Sindsforvirring. Denne Kvinde, der fortæller, at hun har besiddet et nu bortkommet Anbefalingsbrev til Lady Roy, indføres af Præsten hos denne paa Mabletorpe House. Da den falske Grace uventet ser den Kvinde, hun troede død, falder hun besvimet om.

»Aah, forlad mig! Gaa! Gaa!«

Horace forsøgte at rejse hende op, men med en hysterisk Voldsomhed stødte hun ham fra sig, som om hun var bange for ham.

Horace forsøgte at berolige hende. Han kunde lige saa godt have forsøgt at berolige Vindene og det oprørte Hav.

»Gaa!« gentog hun, idet hun pressede sin knyttede Haand mod sit Bryst. »Jeg befinder mig ikke vel. Det ophidser mig at tale; det gaar nok over, naar jeg bliver alene. Gaa bort!«

»Skal jeg ikke sende Lady Janet eller Pigen herind?«

»Nej, nej! Hvis du bryder dig om mig, saa lad mig være alene. Forlad mig nu!«

»Jeg ser dig vel igen om lidt?«

»Ja, ja!«

Der var ikke andet for Horace at gøre end at adlyde. Modstræbende og fuld af Anelser forlod han Værelset.

Med et dybt, lettende Suk sank hun ned i den nærmeste Stol. Hvis Horace var bleven et Øjeblik til, følte hun ved sig selv, at hun ikke længere vilde have været i Stand til at skjule den forfærdelige Sandhed.

Hun trykkede sine kolde Hænder mod de brændende Øjne, idet hun tænkte:

»Ak, kunde jeg nu blot græde, nu, da ingen ser mig!«

Værelset var tomt, og hun havde al Grund til at tro, at hun var alene. Og dog var der i dette Øjeblik Øren, som lyttede, og der var Øjne, som ventede paa at faa hende at se.

Lidt efter lidt blev Døren bag ved hende, som var lige overfor Biblioteket og førte ind til Billardsalen, lydløst aabnet Tomme for Tomme indvendig fra, og en Haand i en sort Handske kom til Syne.

Nu holdtes Døren fast, og Grace Roseberrys blege, udtærede Ansigt kastede et stjaalent Blik ind i Spisesalen.

Hendes Øjne funkledede af hævn-gerrig Glæde, da de opdagede Mercy, som sad alene i den anden Ende af Værelset. Tomme for Tomme lukkede hun Døren højere op; hun gik et Skridt fremad, men standsede saa atter.

Hendes Øre havde opfanget en svag Lyd i den anden Ende af Drivhuset.

Hun lyttede, overbeviste sig om, at hun ikke havde taget fejl, og trak sig saa med et Udtryk af Misfornøjelse tilbage og lukkede sagte Døren igen for ikke at blive set. Den Lyd, der havde forstyrret hende, kom nærmere; det var tydeligt at høre, at det var to Mænd, som sagte talte sammen.

Hvem kunde disse Mænd være, og hvad havde de for? De kunde gøre et af to; de kunde enten træde ind i Værelset eller fjerne sig igen

gennem Haven. Grace Roseberry knælede ned bag Døren og ventede med Øret til Nøglehullet paa, hvad der vilde ske.

Mercy var saa fordybet i sine egne Tanker, at hun ikke havde hørt Havedøren blive aabnet eller Lyden af Stemmer i Drivhuset.

Hun stod nu i dette Øjeblik lige overfor den frygtelige Nødvendighed, som af og til i den forløbne Uge havde opfyldt hendes Tanker. Hun skyldte Grace Roseberry at tilstaa Sandheden. Jo længere hun udsatte dette, desto grusommere forurettede hun den Kvinde, hvis Navn hun havde stjaalet — den hjælpeløse Kvinde, som hverken kunde fremføre Vidner eller fremlægge Dokumenter, og som var uden Magt til at tilkæmpe sig sin Ret. Skønt Mercy klart indsaa dette, faldt det hende dog alligevel vanskeligt at besejre den Rædsel, som bemægtigede sig hende, naar hun tænkte paa den forestaaende Tilstaaelse.

Var det Frygten for, hvorledes det skulde gaa hende selv, der lukkede hendes Læber?

Hun skælvede — som ethvert Menneske i hendes Sted maatte have skælvet — ved den blotte Tanke om at blive kastet tilbage til den Verden, hvor hun oprindelig hørte hjemme.

Denne Frygt kunde hun dog have overvundet. Det var ikke Frygten for selve Tilstaaelsen eller for de Følger, den maatte have, der bandt hendes Tunge. Det, hun frygtede, var, at hun skulde tilstaa for Horace og Lady Janet, at hun ved et Bedrageri havde tilvendt sig deres Kærlighed.

Lady Janet blev for hver Dag, der gik, venligere imod hende, ligesom ogsaa Horaces Kærlighed voksede for hver Dag.

Hvorledes kunde hun tilstaa for Lady Janet og Horace, at hun havde narret dem.

»Jeg kan ikke gøre det. De er saa gode imod mig. Jeg kan ikke gøre det!«

Paa denne haabløse Maade var det endt de syv Dage, der var forløbne, og paa den samme haabløse Maade endte det ogsaa nu. — —

Den Mumlen af Stemmer, der havde ladet sig høre i Drivhuset, hørte nu op. Døren til Billardværelset blev atter aabnet ganske langsomt.

Mercy sad stadig paa den samme Plads uden at vide, hvad der foregik i hendes Nærhed. Hendes Tanker havde imidlertid lidt efter lidt taget en ganske ny Retning. For første Gang fik hun Mod til at se Fremtiden i et nyt Lys.

Naar man nu antog, at Tilstaaelsen havde fundet Sted, eller at den Kvinde, hvis Plads hun havde taget, havde fundet Midler til at opklare dette, hvilken Fordel, spurgte hun nu sig selv, vilde saa Grace Roseberry have af, at Mercy Merrick faldt i Unaade?

Kunde Lady Janet til den Kvinde, som virkelig var hendes Slægtning, overføre den Kærlighed, som hun havde skænket den, der havde udgivet sig for hendes Slægtning. Nej! Hvor megen Ret end den virkelige Grace havde dertil, vilde hun dog aldrig komme til at indtage den falske Graces Plads. De Egenskaber, ved hvis Hjælp Mercy havde vundet Lady Janets Kærlighed, tilhørte Mercy selv. Lady Janet kunde øve streng Retfærdighed — men skænke sin Kærlighed til en Fremmed for anden Gang, det kunde hun ikke. Grace Roseberry vilde blive formelt anerkendt — men det var ogsaa alt, hvad hun vilde opnaa.

Var der noget Haab i denne Maade at se Sagen paa?

Ja! Der var det falske Haab om at kunne bringe den uundgaaelige Udsoning i Stand paa anden Maade end ved at tilstaa Bedrageriet.

Hvad havde Grace Roseberry egentlig tabt ved den Uret, der var begaaet imod hende? Hvis det var Penge, hun ønskede, kunde Mercy, som havde sparet en Del sammen af den rigelige Indtægt, hun havde hos Lady Janet, tilbyde hende nogle. Eller hvis hun nu ønskede en Plads, kunde Mercy ogsaa skaffe hende den ved Hjælp af sin Indflydelse hos Lady Janet. Mercy kunde byde Grace alt, hvad denne vilde forlange, naar hun blot vilde gaa ind paa en Overenskomst.

Styrket af dette nye Haab rejste Mercy sig, træt af at sidde ubeskæftiget alene i Værelset. Medens hun nogle faa Minutter forud skælvede ved Tanken om, at de skulde mødes igen, tænkte hun nu ivrig paa at finde Midler til at faa en privat Samtale med Grace. Det maatte ske saa hurtigt som muligt — helst endnu i Dag.

Medens hun grundede over, hvorledes dette skulde lykkes hende, saa hun sig mekanisk om i Værelset. Hendes Blik kom tilfældigvis til at hvile paa Døren til Billardværelset.

Var det Indbildning eller saa hun virkelig Døren først blive aabnet ganske lidt — derpaa pludselig og sagte blive lukket igen?

Var det Indbildning eller hørte hun virkelig i det samme Øjeblik en Lyd bag ved sig, som om nogen talte i Drivhuset?

Hun saa om i denne Retning, ivrigt lyttende. Hun hørte ikke længere noget. For at faa Vished i sin første Formodning, gik hun hen imod Døren til Billardværelset. Hun rakte Haanden ud for at aabne Døren, da hun i det samme tydelig hørte to Mænd tale sammen i Drivhuset.

Denne Gang var hun endog i Stand til at høre, hvad de sagde.

»Nogen videre Ordre, Sir?« spurgte den ene.

»Nej, ikke videre,« svarede den anden.

Mercy for sammen ved Lyden af den sidstes

Stemme. Hun stod tæt ved Billardværelset og betænkte sig paa, hvad hun skulde gøre.

Efter et lille Ophold hørte hun atter den samme Stemme, men denne Gang meget nærmere.

Den spurgte forsigtig:

»Er De der, Tante?«

Atter en Pavse.

For tredje Gang hørte hun Stemmen, der nu sagde:

»Er De der, Tante, jeg har noget at sige Dem.«

Mercy fattede endelig en Beslutning; hun svarede:

»Lady Janet er ikke her.«

I samme Øjeblik vendte hun sig om mod Drivhusdøren og saa Julian Gray staa paa Dørtærskelen.

De saa paa hinanden uden at sige et eneste Ord.

De var begge, skønt af vidt forskellige Grunde, i lige høj Grad forlegne ved dette Møde.

Julian saa den Kvinde for sig, som han elskede, men som han ikke turde elske.

Mercy saa den Mand, som hun frygtede; den Mand, hvis Handlinger — som hun udlagde dem — viste, at han nærrede Mistanke til hende.

Det var Mercy, som først talte.

Noget tvungent spurgte hun:

»Ventede De at finde Lady Janet her?«

Han svarede om muligt endnu mere tvungent:

»Det har intet at betyde. Jeg kan opsætte det til en anden Gang.«

Han trak sig tilbage, idet han sagde dette. Med Fortvivlelsens Mod gik hun imidlertid hen til ham i den velovervejede Hensigt at forsøge at holde ham tilbage.

Det Forsøg, han havde gjort paa at fjerne sig, og den Tvang, der var præget i hans Svar, havde øjeblikkelig styrket hende i hendes falske Overbevisning om, at han og han alene havde anet Sandheden! Hvis dette var rigtigt — hvis han i al Hemmelighed havde gjort saadanne Opdagelser udenlands, som bragte hende i hans Magt —, saa vilde det aabenbart være til ingen Nytte at forsøge at faa Grace til at gaa ind paa et Forlig. Det, som hun nu først og fremmest maatte have at vide, var, hvorledes hun i Virkeligheden var stillet overfor Julian Gray. I en frygtelig Spænding, som gennemsnede hende fra Hoved til Fod, standsede hun ham, da han vilde gaa, idet hun med et svagt Forsøg paa at smile sagde:

»Lady Janet har Besøg for Øjeblikket, men hvis De vil vente her, kommer hun vist straks.«

Den Anstrængelse, det voldte hende at skjule sin Bevægelse for ham, havde bragt Rødmen op i hendes Kinder, og hvor mat og syg hun end saa ud, var Synet af hendes skønne Skikkelse dog nok til at holde ham tilbage mod hans Vilje. Alt, hvad han havde at sige Lady Janet,

var, at han havde truffet en af Gartnerne i Drivhuset og havde givet ham de samme Anvisninger som Portneren. Han kunde med Letthed have skrevet dette paa et Stykke Papir og sendt det til Tanten, medens han selv forlod Huset. Hvis han vilde bevare sin egen Sindsro, og hvis han vilde opfylde sin Pligt mod Horace, burde han gribe den første Undskyldning, der frembød sig, og forlade hende. Han vilde gøre et Forsøg, men i det samme mødte hans Øjne hendes, og han gik et Par Skridt frem, idet han forvirret sagde:

»Hvis jeg ikke er til Ulejlighed, vil jeg vente her.«

Hun lagde Mærke til hans Forlegenhed; hun saa, hvorledes han bestræbte sig for ikke at se paa hende. Hendes eget Blik fæstedes paa Gulvet, da hun opdagede dette. Hun kunde ikke fremføre et eneste Ord, og hendes Hjærte bankede hurtigere og hurtigere.

»Hvis jeg ser paa ham igen,« tænkte hun, »maa jeg falde paa Knæ for ham og sige alt, hvad jeg har gjort mig skyldig i.«

»Hvis jeg ser paa hende igen,« tænkte han, »maa jeg falde paa Knæ for hende og tilstaa, at jeg elsker hende.«

Med nedslagne Øjne satte han en Stol hen til hende, med nedslagne Øjne tog hun imod den og satte sig.

Der fulgte en højst uhyggelig Tavshed. Aldrig har nogen menneskelig Misforstaaelse været mere fuldstændig end den, der fandt Sted mellem disse to.

Tavsheden vedblev. Døren til Billardværelset blev atter ganske langsomt aabnet; bag ved den kunde man se den lyttende Kvindes Ansigt.

»Vil De ikke tage Plads?« spurgte Mercy endelig.

Han vendte sig om for at tage en Stol, og det skete saa hurtigt, at han saa Døren til Billardværelset bevæge sig, idet Grace Roseberry lukkede den igen.

»Er der nogen i det Værelse?« spurgte han Mercy.

»Det véd jeg ikke,« svarede hun. »Det forekom mig for et Øjeblik siden, at jeg saa Døren blive aabnet og lukket igen.«

Han gik uden Tøven hen imod Døren for at kaste et Blik ind i Værelset. I det samme table Mercy et af sine Garnøgler paa Gulvet. Han standsede og tog det op — derpaa aabnede han Døren og saa ind i Billardværelset.

Det var tomt.

Hadde der været nogen derinde, som havde luret, og havde vedkommende faaet Tid til at slippe bort? Gennem den aabne Dør til Rygværelset saa man, at dér heller ikke var nogen. Endnu en tredje Dør stod aaben; den førte ind til den lille Forhal, som stødte op til Haven.

(Fortsættes.)

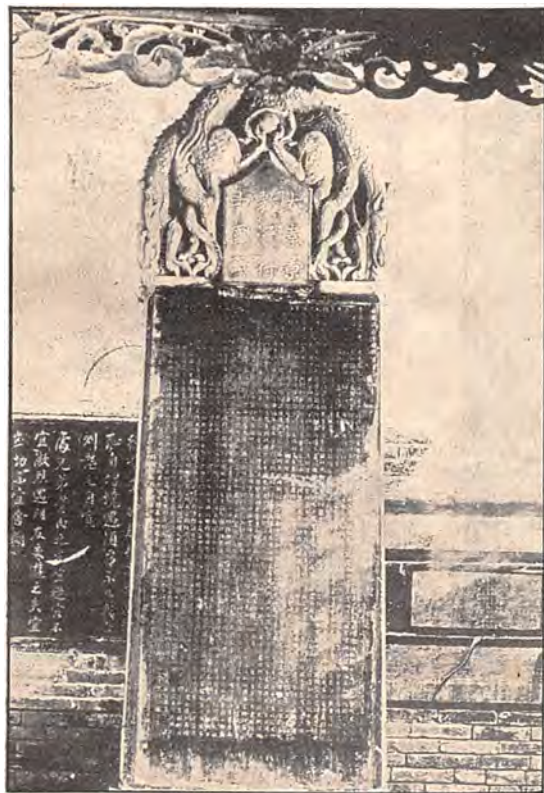
Frits Holm.

Direktør Frits Holm.

Fra New York har vi modtaget hestaaende Billede af vor bekendte Landsmand, Direktør *Frits Holm*, der i 1907—08 ledede den danske Nestorianerekspedition til Sian-fu, hvor Holm tog en Afstøbning af det interessante Monument, af hvilket vi her bringer

et Billede. Den unge Mand, der fuldførte denne vanskelige Ekspedition, er kun 30 Aar. Han holdt Fødselsdag den 23. Juli. I Efteraaret ventes han til København, hvor han skal holde Foredrag i Geografisk Selskab. Derefter vil han deltage i Orientalist-Kongressen i Athen 1912. Og endelig paatænker han en centralasiatisk Ekspedition i Smag med Sven Hedins.

Den originale Nestorianersten.

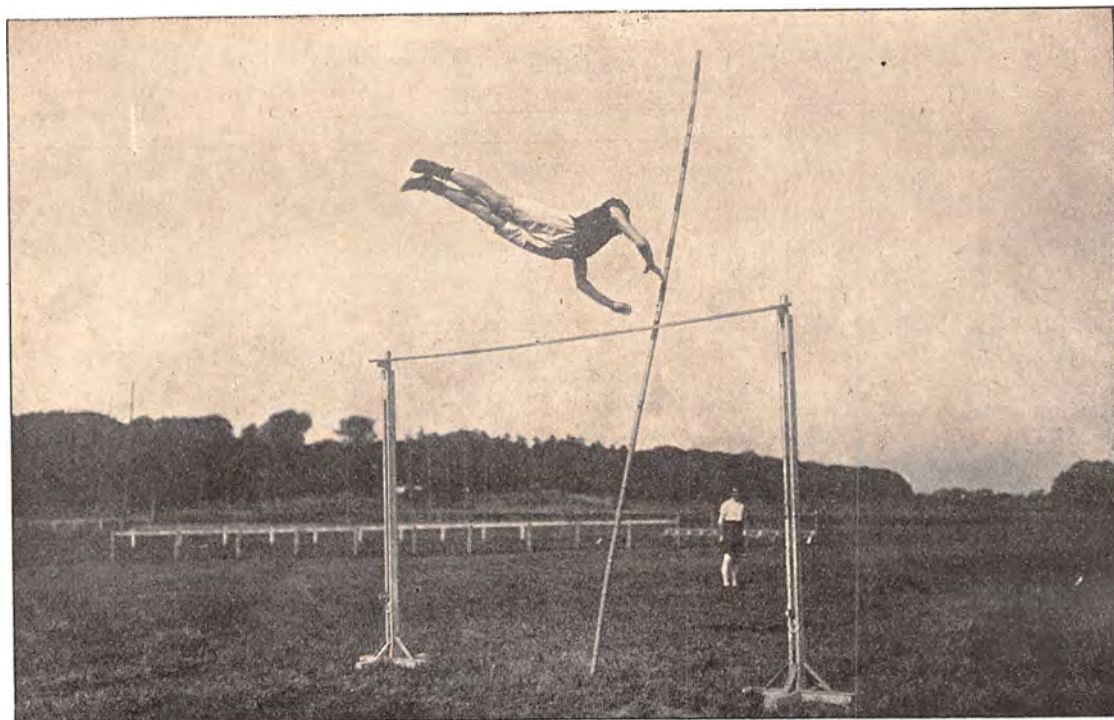
Lord Kitchener.

Ægyptens nye Vicekonge.

Det har Verden over vakt den største Opmærksomhed, at *Lord Kitchener* er bleven udnevnt til afdøde *Gorsts* Efterfølger som Englands vigtigste officielle Repræsentant i Ægypten. Hans Udnævnelse maa opfattes som en Sejr for det engelske Højre, de saakaldte *Jingoer*, der knytter store Forhaabninger til den nye Vicekonge, Ægyptens virkelige Hersker, med *Khediven* som Straamand.

Idrætsopvisningen paa Galopbanen.

Et flot Stangspring.

Fot. Michelsen.

Holger Pedersen og Karen Møller i Sommerrevyen.

Sommerrevyen 1911.

Sjældent er en Sommerrevy blevet modtaget saa enstemmigt rosende som d'Hrr. *Melbye* og *Dams* nyeste Værk fra i Aar. Hemmeligheden ved denne »Bombe-Sukces« er uden Tvivl den Kendsgerning, at Revyen denne Gang slaar saa nogenlunde ligeligt til alle Sider. Den er ikke noget Tendensarbejde, men staar som et sjældent lykkeligt Udtryk for, hvad to uafhængige og Pokkers vittige Mænd af Staden har haft paa Hjerte i Anledning af Aarets mangehaande Tildragelser.

Til at fortolke det vellykkede Opus raader *Direktør Melbye* over Teaterverdenens første Kraft paa dette Felt, Danmarks »Visekonge« *Frederik Jensen*. Alle er enige om, at han aldrig har været mere fuldkommen og uimodstaelig end i Aar. Selv *Edvard Brandes* roser ham i »Politiken«s Kronik.

Iøvrigt sekunderes »den gamle Garde« bravt af de unge Kræfter. *Holger Pedersen* og den chikke Frk. *Karen Møller* (Datter af Alfr. M.) er et meget indtagende Par. De er morsomme, gør Lykke og har sikkert en Fremtid for sig.

Fra en katolsk Gudstjeneste i Maribo.

Hvert Aar kommer der som bekendt adskillige Tusinde polske Mænd og Kvinder til Danmark, især til Lolland-Falster. Størsteparten ankommer ved Foraarstid og forlader atter Landet, naar Roedyrkningen er tilendebragt. Nogle bliver her dog i flere Aar. Da Maribo har en ret stor

katolsk Kirke, søger en stor Mængde Polakker til Byen paa de store katolske Helligdage for at deltage i Gudstjenesten. De er da klædt i deres brogede nationale Højtidsdragter, hvad der paa saadanne Dage giver den lille idylliske By et interessant og fremmedartet Præg. Kirken kan ofte

ikke rumme alle de fremmede Gæster. Derfor hænder det, at Gudstjenesten maa holdes i det fri — i Præstegaardshaven, som ved saadanne Lejligheder smykkes med Flag og katolske Symboler. Vort Billede er taget under en Procession fra Christi Legemsfest.

Kendte Navne.

Vekselmægler P. Severin.

Fhv. Overbetjent A. Kjær.

Bogtrykker Chr. Rasmussen.

Vekselmægler P. Severin er afgaaet ved Døden i en Alder af 64 Aar. Den sympatetiske og retskafne Mand, der nød stor Anseelse indenfor de Selskaber, han var knyttet til, fik sin Bestalling i 1873. Han var i en Aarrække Medlem af Kursnoteringsudvalget.

Fhv. Overbetjent i Opdagelsespolitiet Aug. Kjær er død som Følge af et Hjertereslag. Den 1. Juli faldt han for Aldersgrænsen og fik sin Afsked. Han var 70 Aar, men saa ud som en Mand paa de 60. Paa Grund af sine udmærkede Sprogkundskaber indtog han en særlig Plads indenfor Politiet. I de store Fyrstebesøgs Dage vandt han sine Sporer.

Bogtrykker Chr. Rasmussen, Lederen af Krigsministeriets Trykkeri, er død, 63 Aar gl. Afdøde havde i 42 Aar været ansat i Ministeriet og havde i de sidste 20 Aar ledet Trykkeriet. Rasmussen udførte tillige et stort filantropisk Arbejde, der navnlig kom

Børnesagen til Gode.

Pensioneret Ritmester O. C. Høgh-Müller er afgaaet ved Døden under et Ophold hos sin Svigersøn paa Juellund ved Thureby. Han blev 87 Aar gammel.

Frk. Vilhelmine Bardenfleth, Priorinde paa Vemmetofte Kloster, er død i den høje Alder af 78 Aar. I de sidste 15 Aar havde hun været Priorinde paa Vemmetofte. Den afholdte gamle Dame var en Søster til Stiftamtmand Bardenfleth i Vejle.

Fru Ida Florentine Wiehe, Enke efter den berømte Skuespiller Vilh. W. er død. Hun var født 1824 som Datter af Skomagermester Adami og blev saaledes 87 Aar gl. 1851 ægtede hun Vilh. W., med hvem hun fik tre Børn, den nulevende Skuespiller Vilh. W., Jacques W., der døde i Maj Maaned ifjor, og Datteren Johanne, som allerede i 1909 afgik ved Døden. Gamle Fru Wiehe blev Enke i 1884.

Ritmester O. C. Høgh-Müller.

Frk. Wilhelmine Bardenfleth.

Fru Ida Wiehe.

Ulrich Nebendals Kærlighed.

En Fortælling fra Napoleonstiden.

Af

JEROME K. JEROME.

Oversat af Carl Nutzhorn-Kjersmeier.

— Ja, i din Alder, Ulrich, sagde Pastor Winkelman, idet han satte Ølkruset fra sig, i din Alder var jeg allerede Familiefader — havde to raske Drengene og en sød lille Pige. Du har aldrig set hende, Ulrich; hun var saa sød og rar. Hun hed Marie.

Præsten sukkede og fo'r sig med Haanden hen over sit grovtskaarne, rødladne Ansigt.

— Ja, hvor der er Børn, er der altid Liv, indrømmede Ulrich og fulgte med sine blaa, drømmende Øjne de tætte Røgskyer, der fra hans Pibe hvirvlede op mod Loftet. Jeg har altid holdt meget af Børn.

— Se at faa dig en Hustru, indskød Pastoren ivrigt. Det er din Pligt. Den gode Gud har ikke skænket dig Livet for at du skal nyde det ene og alene. Ungkarle skaber gamle Jomfruer — ingen af begge Slags er til stor Nytte.

— Pastoren har Ret, sagde Ulrich. Jeg har ofte selv tænkt det samme; og det vilde være rart at vide, at man ikke arbejdede for sig selv alene.

— Der er nu f. Eks. Else, fortsatte Præsten; hun er en dygtig Pige, gudfrygtig og sparsommelig.

— Ja, Else er skam en dygtig Pige, sagde Ulrich og smilte over hele Ansigtet. Og hendes smaa Hænder — har Pastoren lagt Mærke til, hvor de er hvide og bløde?

Præsten skød Ølkruset fra sig og lagde Albuerne op paa Bordet:

— Jeg tror ikke hun vilde sige nej. Hendes Moder jeg har Grund til at tro jeg kan jo forsøge

Den gamle Præsts rødladne Ansigt blev endnu rødere ved den behagelige Tanke, at han skulde være Ægteskabsmægler.

Men Hjulmageren Ulrich Nebendal vendte og drejede sig uroligt om paa Stolen.

— Aa — ikke endnu! bad han. Lad mig først tænke lidt over Sagen! En Mand bør ikke gifte sig, før han er fuldstændig klar over, at han virkelig elsker — det vilde være Synd for Pigen!

Præsten rakte sin Haand tværs over Bordet og lagde den paa Ulrichs Arm.

— Saa er der Hedvig, sagde han; du fulgte hende hjem to Gange i sidste Uge.

— Vejen er lang og farlig for en enlig Pige, og saa skal man jo over Floden, forklarede Hjulmageren.

Præstens Ansigt, der for et Øjeblik var bleven formørket, lysnede atter op.

— Ja, hvorfor ikke? Else kunde vel passe bedre i flere Retninger, men Hedvig — ja hun er ogsaa en dygtig Pige — lidt vel munter maaske, men det gaar nok over med Tiden. Har du sagt noget til hende?

— Ikke endnu.

— Men du har maaske til Hensigt at gøre det?

Nu var det Ulrich, der tankefuldt lagde Albuerne op paa Bordet.

— Hvordan skal en Mand kunne vide, om han elsker — om det er netop den Kvinde og ingen anden, han har skænket sit Hjerte?

— Naar du elsker hende højere end dig selv; naar du kan ofre dit Liv for hende!

De sad en Stund tavse; den lille, trinde Pastors Tanker dvælede ved Fortiden; den lange, magre Hjulmager drømte om Fremtiden.

*

Samme Aften traf det sig, at Ulrich paa Vejen til det lille Hus, hvor han boede alene med gamle Anna, mødte Else med de smaa, hvide Hænder. De mødtes paa Broen, der fører over Mühlde. Han talte en Stund med hende og sagde saa Godnat.

Men hvor dejligt havde det ikke været at se hende rette sine store, straalende Øjne mod hans — hvor dejligt havde det ikke været at trykke hendes lille bløde Haand og føle sin egen Styrke! Han elskede sikkert Else højere end sig selv — det var der ingen Tvivl om! Han forestillede sig hende som et Bytte for Sorg og Bekymring — forestillede sig hende truet af de vilde Soldaterhorder, der lig onde Aander drog frem gennem de skønne sachsiske Dalstrøg, hvor Død og Elendighed betegnede deres Vej. Skulde han ikke kunne ofre sit Liv for at frelse hende?

Og det blev ham klart, at det var den lille Else, der havde vundet hans Hjerte.

Men næste Morgen, da han løftede sine Øjne fra Saven og saa' Margot staa leende foran sig — Margot, den skælmske og lunefulde unge Pige, der endnu for ham kun var det Barn, han havde leget med for Aar siden, og som han Hundreder af Gange havde baaret paa sine Arme — da skød Blodet op i hans Ansigt ved Tanken om, at der kunde true Margot noget ondt!

Hele Eftermiddagen granskede Ulrich sin Sjæl og søgte at komme til Klarhed over sine Følelser — men forgæves. Thi Else, Hedvig og Margot var ikke de eneste. Vilde han være ærlig mod sig selv, saa maatte han indrømme, at der i hele Byen ikke var en Pige, som han ikke elskede. Siesel, som sled og slæbte alt hvad hun

orkede, og alligevel blev skældt Huden fuld af sin gamle, arrige Tante; Susanne, der var grim og vanskabt og som aldrig havde haft nogen Tilbeder. Alle disse smaa Væsner — thi i lange Ulrichs Øjne var de alle smaa —, hvor kunde man vel elske det ene af dem mere end det andet?

Men hvorfor skulde han ikke kunne føle den rette Kærlighed? Den maatte være det herligste af alt — uden den var Menneskene jo ikke andet end unyttige Skabninger, der opfyldte Jordens Overflade.

— Blot jeg kunde gifte mig med hele Byen! tænkte Ulrich ved sig selv. Men det er jo en ren Umulighed!

*

Næste Foraar blev alle Krigens rovlystne Udyr paany sluppet løs i det blodbestænkede Land, men denne Gang forenede hele Tyskland sig og styrtede som en mægtig Bølge frem for at skylle alt fransk bort fra tysk Grund. Ulrich, som ikke syntes skabt til Kvindekærlighed, kunde idetmindste elske sit Fædreland og blive en af de tapre Mænd, der samlede under de præjsiske Ørne.

Men Ulrich med de drømmende Øjne syntes heller ikke at forstaa, hvad Fædrelandskærlighed vilde sige. Han var vandret af Sted, uden Maal eller Med.

En Aften, da han gik gennem en stor Skov, syntes han, at et svagt Raab om Hjælp naaede hans Øre. Han standsede, lyttede og hørte nu tydeligt en dæmpet Jamren. Han gik efter Lyden og kom tilsidst til en Lysning, hvor der laa fem menneskelige Skikkelser udstrakt mellem Græs og vilde Blomster. To af dem tilhørte det tyske Landeværn, de andre bar de forhadte Franc-tireurers Uniform. En lille Forpostfægtning havde nylig fundet Sted — kun den ene af Fransk-mændene levede endnu, men blødte stærkt af et dybt Saar i Brystet.

Ulrich løftede ham op. Han kunde ikke tale Tysk, og Ulrich forstod ikke andet Sprog end sit Modersmaal; men da den saarede tilkastede ham et sælsomt bedende Blik, forstod Ulrich, hvad han mente, og slæbte ham længere ind i Skoven. I en Hule redte Ulrich et Leje af Græs og Løv til den saarede; han plejede ham en hel Uge, og da han atter var blevet rask, ledsagede Ulrich, hvis højeste Ønske det for kort Tid siden havde været at slaa alle Fransk-mænd ihjel, ham paa Vej og trykkede endog hans Haand til Afsked.

*

Ulrich begav sig nu atter hjem til sin Fødeby, det skovomkransede Alt Waldnitz. Udenfor Byen, dér, hvor Skoven holder op, laa en Mand paa Knæ med Ansigtet vendt mod Byen — det var den gamle Præst, der laa hensunken i inderlig Bøn. Da Ulrich lagde sin Haand paa

hans Arm, rejste han sig hurtigt og gav ved Synet af Ulrich sin Sorg og Bekymring frit Løb. Efter Ulrichs Afrejse var Ulykken væltet ind over den lille By. En Afdeling franske Soldater havde taget Kvartér dér, og to Gange i sidste Uge havde man fundet franske Soldater myrdede i Skoven. Byens Befolkning havde maattet udrede store Bøder, og den franske Oberst havde udslynget forfærdelige Trusler om Hævn og Gengældelse. I Gaar havde man — for tredje Gang — fundet en Soldat dræbt ved et Knivstik i Ryggen, og Obersten havde svoret paa, at han, hvis Morderen ikke blev udleveret ham en Time før Dag gry, vilde lade hele Byen gaa op i Luer.

— Det er skammeligt at øve saadant Værk, sagde Ulrich.

— Folket er ude af sig selv af Had mod Fransk-mændene, svarede Præsten. Maaske er det en — maaske et helt Dusin, der har besluttet selv at tage Hævn. Maatte Gud tilgive dem!

— Vil de da ikke selv melde sig for at frelse Byen?

— Nej — der er intet Haab for os mere; Byen bliver brændt ligesom Hundreder andre før den.

Ulrich tog Afsked med den gamle Præst; han blev staaende og saa med drømmende Øjne ud over Alt Waldnitz, hans Fødeby. Præstens Ord randt ham i Hu: »Du skal elske hende højere end dig selv — for hende skal du kunne ofre dit Liv!« Og Ulrich vidste, at den, der havde vundet hans Hjærte, var Byen Alt Waldnitz, hvor alle de, han elskede, boede: de gamle, de unge, de leende Børn, de hjælpeløse, stumme Dyr med deres sørgmodige Blikke, de kvidrende Fugle, de summende Bier, de Tusinder smaa bevingede Insekter!

*

De hængte ham med Ansigtet vendt mod Alt Waldnitz, højt oppe i en gammel Elm, for at alle i Byen, unge og gamle, kunde se ham, og saa drog de bort til Lyden af Trommer og Trompeter. Det lille skovomkransede Alt Waldnitz samlede endnu en Gang sit fredelige Livs mange Traade og vævede dem til brogede, skiftende Mønstre. Man talte og ræsonnerede — nogle berømmede ham, andre dadlede ham. Men Præsten forstod ikke noget af det hele, før en døende Mand mange Aar senere lettede sit Hjærte, og Sandheden derved kom for Dagen.

Da gravede de atter Ulrichs Kiste op; de unge Mænd bar den ind i Byen, og de gav ham en Plads paa Kirkegaarden, saa de altid kunde have ham hos sig. Over ham rejste de et i deres egne Øjne storslaaet Mindesmærke med Indskriften:

»Den elsker højest, som lader sit Liv for sine Venner.«

mig. Han blev dømt til 6 Maaneders Fængsel, fordi han havde kastet en Hammer efter Op-synsmand Ruddle henne paa Skotøjsfabrikken. Men han *har* ikke kastet Hamren — han kunde have afgjort deres Mellemværende med Næverne Nej, min Tommy har ikke kastet Hamren efter Ruddle

I det samme aabnedes Fængselsdøren, og en ung Mand traadte ud. Han missede med Øjnene mod Lyset og løb hurtigt hen til den gamle Kone, tog hende i sine Arme og kyssede hende paa Panden.

— Hvor er min Kone — hvor er Sil, Mor? spurgte han og saa sig omkring.

Den gamle Kone hostede sagte:

— Hun skjuler sig ikke for dig, Tommy!

— Skjuler sig ikke for mig — hvad skal det betyde, Mor?

— Du forlod os, og vi havde ingen Penge; det var Vinter og bitterlig koldt

— Sig mig Sandheden, Mor! For Guds Skyld! næsten skreg han.

— Jeg er over de 60 og gik ud med Sil for at faa Arbejde, men forgæves. Saa sad vi hjemme og halvsultede. Ruddle begyndte at luske omkring Huset, altid med en stor Cigar i Munden. »Det gør mig ondt for Dem, Fru Brown,« sagde han, »jeg skal sende Dem Mad og Vin, endskønt Tommy har forsøgt at ombringe mig med en Hamer.« — Sil stod og hørte til; hun skælvede over hele Legemet. Og da Ruddle begyndte at tale om Teater og Cirkus, var hun helt væk af Forbavselse. Jeg drog Sil med mig ind i Huset og lukkede Døren bag ved mig.

Næste Dag kom en Mand med to store Kurve med Madvarer.

»Vil du tage Mad af den Mand, der har bragt Tommy i Fængsel?« spurgte jeg Sil.

Hun støttede sig mod Bordet; hendes Ansigt var ligblegt.

»Nej, nej,« stønnede hun, »jeg faar sikkert Arbejde i Morgen.«

Saa faldt hun bevidstløs om paa Gulvet. Da havde du siddet en Maaned i Fængsel, Tommy.

Tommy for sammen; hans Bryst arbejdede, som om det skulde sprænges.

— Gaa videre! Jeg vil høre alt! stønnede han.

— Ruddle blev stadig ved med at luske om Huset og ryge sine store Cigarer. Sil kunde ikke staa længe imod, det følte jeg. Hun havde sikkert sagt ja til alt for længe siden. Hvis jeg ikke havde været. Saa sultede vi da videre.

En Dag fandt jeg en Pose Bolscher i hendes Lomme — hun havde taget imod den af *ham*! Hun havde jo ogsaa sultet længe. Da havde du endnu 3 Maaneder tilbage, Tommy.

Ruddle gik nynnende op og ned foran Huset; naar han fik Øje paa mig, lo han. Saa at man

kunde se det blaa Hammer-Ar lige over Munden.

»Garnisonen maa snart overgive sig, Fru General Brown,« grinte han.

Jeg havde en Kniv i Haanden og vilde have jaget den i Brystet paa ham, men Sil greb min Haand og begyndte at græde.

»Han faar hende,« tænkte jeg. »Han faar hende, og saa kaster han hende bort som en gammel Sko.«

Næste Dag sagde jeg til Sil, at hun skulde tage sin Kurv og gaa hen til Simpson og købe noget Traad. Hun gik. Jeg vidste, Fru Simpson var paa Torvet, og jeg løb derfor ad Genveje hen til Butiken

Noget efter at jeg var kommet tilbage, kom Sil hjem uden at have truffet Fru Simpson. Hun gik ind paa sit Værelse. Et Kvarter efter var der en, der bankede paa Døren; jeg gik ud og lukkede op. Udenfor stod Fru Simpson.

»Fru Brown,« sagde hun, »Deres Svigerdatter var før inde i min Butik.«

»Ja,« svarede jeg, »hun havde Brug for noget Garn.«

»Ja, det lader skam ogsaa til, hun har haft Brug for min Mands Sølvur!« skreg hun rasende.

»De kan træffe hende inde paa hendes Værelse,« sagde jeg, »jeg kan ikke altid gaa og passe paa hende.«

»Jeg har sendt Bud efter en Politibetjent. Hvis De ikke har noget imod det, Fru Brown, vil vi gerne tale et Par Ord med hende.«

Politibetjenten kom til, vældig selvbevidst. Sil sad paa Sengen, men sprang forskrækket op, da hun fik Øje paa ham. Fru Simpson gik lige hen til Kurven, og i næste Nu holdt hun Uret i sin Haand

— Det er Løgn! udbrød Tommy og ruskede den gamle Kvinde. Hans Øjne lynede af Vrede.

— Det var mig, der havde været henne i Fru Simpsons Butik før Sil og derefter lagt Uret i hendes Kurv. Hun blev dømt til 3 Maaneders Fængsel — Fængslet var det eneste Sted, hvor hun var sikker for ham. Det har holdt hende ren!

Manden slap den gamle Kone og saa paa hende med et Blik halvt af Had, halvt af Taknemlighed.

Fængselsporten knirkede.

— Hører du, Tommy! Det er Sil! Hendes Tid er nu forbi. Gaa hen til hende, Tommy. Jeg har holdt hende ren! —

En ung Kvinde kom til Syne og styrtede med udbredte Arme hen imod Tommy. Et Glædes-smil bredte sig over hans Ansigt.

— Sil, Sil! hviskede han og slog sine Arme om hende.

Med Vindens Fart,
er det bleven bekendt, at der faas
Pianoer

uden Udbetaling — 10 Kr. mdl. Afdrag.
Pianomagasinet Vingaardstræde 25.

HVER 8 DAG

Nr. 45.

6. August. 1911.

17. Aarg.

Skuespiller Ejnar Zangenberg.

Ejnar Zangenberg som Flyver.

Et Interview med hans Hustru.

Skuespiller Ejnar Zangenberg har købt Flyveskolens Øvelsesmaskine »Flyvefisken«.
Dagspressen.

Ejnar Zangenberg ligger paa Landet i Dragør. Dette idylliske Sted kan man naa med „Amager-Ekspressen” paa 20 Minutter. Men at træffe Hr. Zangenberg er ulige vanskeligere. Mit Forsøg paa at faa ham i Tale lykkedes i al Fald ikke. Derimod havde jeg det Held allerede paa Stationen at møde hans nydelige unge Hustru, Skuespillerinden Fru *Alfi Zangenberg*, der modtoges af sin lille Datter *Lillian*, et henrivende Barn med skælmske blaa Øjne, gyldent Haar og Sommerteint.

Vi følges ad gennem Provinsbyen Dragør, hvor Gæssene marcherer i Geled paa de lokale Boulevarder.

— Har De set Manden med de dresserede Gæs inde i Cirkus? spørger Fruen.

— Ja, er han ikke storartet?

— Det er den rene *bluff*, forsikrer jeg Dem. Intet i Verden er lettere end at „dressere” Gæs. Ved nogle faa enkle Bevægelser kan man faa dem til at gaa, staa eller løbe og gøre højre eller venstre om, ganske som man vil have det. Og saa sidder Folk inde i Byen og tror, at de ser paa et fænomenalt og mageløst Dressurnummer!

Vi er imidlertid naaet ned til Zangenbergs Sommerresidens, der er beliggende i Brøndstræde, en snæver Gyde med Rendesten midtvejs og toppede Brosten, rene „Pebernødder”. Men Huset er rummeligt, og der er en Have, hvor man kan sidde i Fred og lade haant om sine Medmennesker og deres Ondskab ved en kold Whisky og Vand.

Og unge Zangenberg har i Grunden været udsat for ikke saa lidt Ondskab. Man har smilet af hans „Flyvegriller”; en mindre Revyforfatter har endog tilladt sig at kalde ham Bängenberg. Men det er en daarlig Vittighed, for er der noget, Zangenberg ikke er, saa er det bange.

— Han er snarere for dristig, baade naar han sejler, og naar han kører med Motorcykle! siger Fruen.

— Tror De, jeg træffer ham hjemme?

— Nej, det er ikke sandsynligt. Selv ser jeg ham kun engang imellem. For Tiden lever og dør han paa Flyvepladsen. Hver Dag venter vi ham hjem til Middag. Men som Regel faar hans Kuvert Lov til at staa ubenyttet.

Heller ikke i Dag synes Husets Herre at ville arrivere. Men Fruen overlader mig med Nølen foranstaaende „Flyverbillede” af Manden, hvorefter hun venligst inviterer mig paa en Whisky i Haven, sekunderet af Frk. *Lillian*, der afgjort foretrækker mandligt Selskab for kvindeligt.

— Hvad siger De til, at Deres Mand vil være Flyver

— Jeg har raadet ham fra det. Men hvad kan det nytte. Naar han nu vil. Der er vist ikke mange af vore Kapitalister, han ikke har søgt for at faa dem til at interessere sig for ham. Ingen har han kunnet vinde for sine Planer.

— Men nu har han altsaa alligevel skaffet sig en Maskine.

— Ja.

— Købesummen ubekendt?

— Ja, jeg véd i al Fald ikke, hvor meget den har kostet. Og nu skal der jo endda indsættes ny Motor. Naa, men han tjener jo glimrende ved at filme. Og han mener, at han vil kunne tjene endnu mere ved at flyve.

— Flyver han nu helt bort fra os?

— Næ, foreløbig er han da engageret til Casino for den kommende Sæson. I hans Kontrakt staar der: „med Tilladelse til at filme og flyve”.

— Jeg vil flyve med Ejnar! indfletter den lille *Lillian*, et fremmeligt Barn af sine tre Aar. Da hun forleden var paa Flyvepladsen med sin Mama, sagde hun til Severinsen: „Pas paa, du ikke skvatter ned, Søren!” Nu sender Moderen den lille Frøken i Byen med følgende Besked: „Kan du gaa ind til Købmanden og hente en Bajer til Mama!”

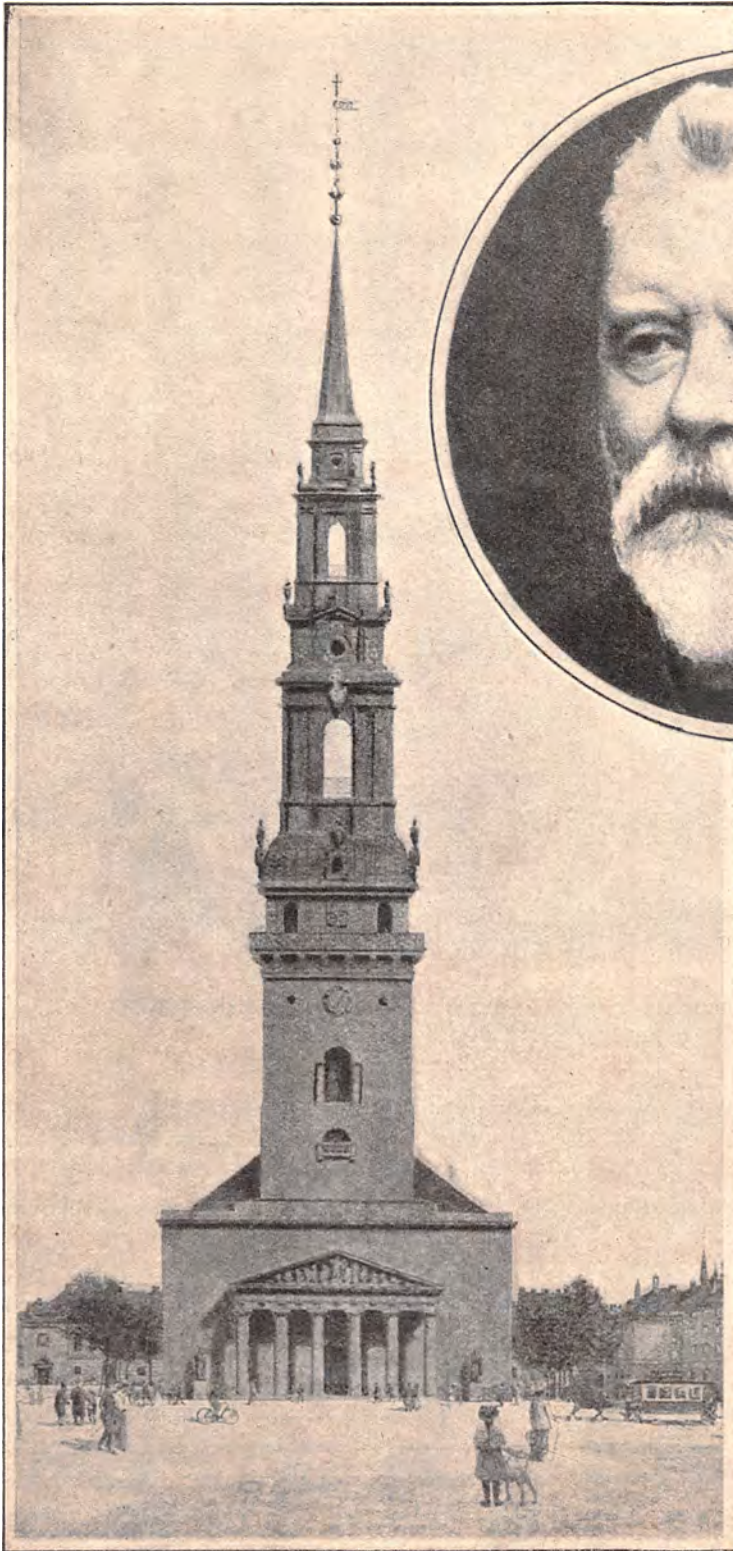
Imidlertid gaar Tiden, som ofte før i dette Sommerhjem, med at „vente paa Far”.

Mild og lun sænker Sommeraftenen sig over Dragør. Oppe fra Huset svirrer Tonerne af en Mandolin ud gennem den stille Luft. Kl. 10 vader Natvægteren gennem de stille Gyder og Smøger og synger monotont om, at „det er paa de Tide, man følger sig til Sengs”.

Det er fuldkommen idyllisk!

Niels Th. Thomsen.

Spiret.

Vi er grundige herhjemme, altfor grundige, har Brygger, Dr. h. c. Carl Jacobsen vist tænkt mangan god Gang, medens han gik og ventede paa, at det monne behage Autoriteterne at tage endelig Stilling til hans rundhaandede Tilbud om at genrejse Spiret paa Vor Frue Kirke.

Det trak længe ud, inden den nedsatte Kommission afgav Betænkning, og endnu længere, inden Kultusminister Appel lod høre fra sig. Man troede allerede, at alt var i Orden. *Vi faar Spiret*, hed det i Bladene. Og der herskede almindelig Glæde over, at de kyndiges Beslutning fulgte den herskende Folkestemning. Saa kom, som en uhyre Skuffelse, Ministerens Svar, gaende ud paa at forelægge Rigsdagen Sagen. Og dermed er Spørgsmaalet om Spiret paany skudt ud paa ubestemt Tid.

Frue Kirke med det nye Spir.

Under Marokko-Krisen.

De fem Brødre Mannesmann, for hvis Skyld Tyskland sendte Krigsskibet Panther til Agadir.

Ved at sende et Krigsskib til Agadir i Marokko har Tyskland skabt en ny udenrigspolitisk Situation, der pludselig har givet Verdenspressen noget alvorligt at beskæftige sig med midt i Agurketiden.

Maa Situationen ikke være alvorlig, naar Kejser Wilhelm pludselig afbryder sin Ferietur i Norge, og naar den engelske Atlanterhavsflaades Besøg i norske Farvande opgives?

Man kan vente sig allehaande af denne Situations videre Udvikling. Og det er ejendommeligt at tænke sig, at det er en tilsyneladende Ubetydelighed, der har givet Anledning til disse bevægede Marokkodage.

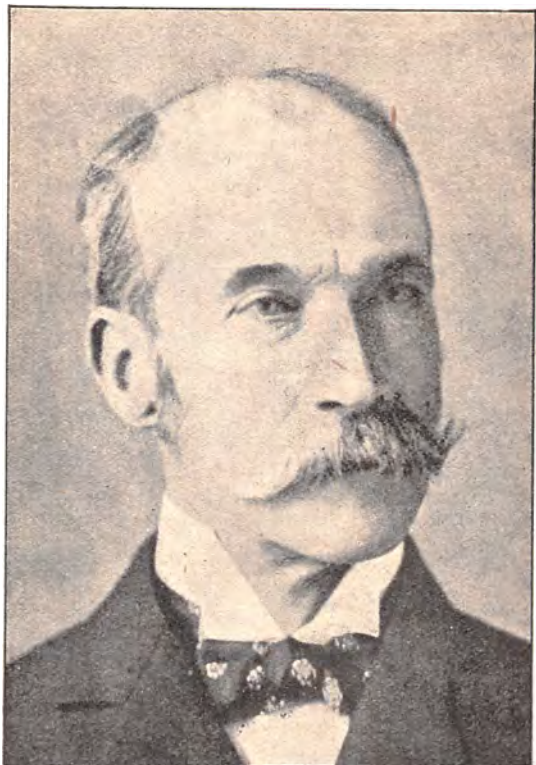
Vort Billede, der har gaaet den franske Presse rundt, viser de fem Brødre Mannesmann, for

hvis Skyld Tyskland sendte Panther til Agadir. Og under de højtidelige diplomatiske Forhandlinger mellem Frankrig og Tyskland, de saakaldte »Marokko-Dialoger«, er Navnet Mannesmann blevet som et Slags Løsen. Det er de Mannesmannske Interesser, der ikke maa krænkes. Familien Mannesmann stammer fra Rhinprøjsen og har skabt sig Formue ved Jernværks- og Minedrift. Siden hen har den udfoldet en omfattende Virksomhed i Marokko, opnaaet Koncessioner, foretaget forskellige betydelige Anlæg og paa enhver Vis søgt at udnytte Landets Hjælpemidler. Det er næppe videre overdrevent at identificere »de tyske Interesser i Agadir« med Familien Mannesmann.

Fra den engelske Forfatningskamp.

Samtidig med, at England har fordret det som sin Ret at tage Del i de Forhandlinger, Marokko-Krisen foranlediger, har Forfatningskampen raset indenfor Landet selv, hvor kamplystne Konservative har villet desavouere *Balfour*, Højres vigtigste Fører, og *Lansdowne*, af hvem vi her bringer et Billede.

Som førende i Kampen mod det adelige Landsting staar Englands Premierminister, *Asquith*, et interessant Fysiognomi, hvad Portrættet viser. *Asquith* er tidligere Sagfører. Hans Hustru skal være gennemtrængt af den mest glødende Ærgerrighed, der næppe har været uden Indflydelse paa Mandens Karrière. *Asquith* stod længe nølende i Kampen, medens *Lloyd-George* sammen med de andre mere radikale Ministre og Underhusets Arbejderrepræsentanter fortsat stillede Krav om den afgørende Kamp, som har været fulgt med Interesse den civiliserede Verden over.

Marquis'en af Lansdowne.

Ministerpræsident Asquith.

Balfour har ikke mægtet at holde sit Parti samlet og har vaklet i de kritiske Øjeblikke.

Det er under Forhandlingerne kommen til stormende Scener i Underhuset. Ved Aabningen af Debatten angaaende Forslaget om, at Underhuset skulde behandle Overhusets Ændringsforslag til Vetoloven, var det saaledes umuligt for *Asquith* at komme til Orde. Da han rejste sig for at tale, hilst af Bifald fra Tilhængerens Side, raabtes der fra Oppositionens Pladser: *Forræder!* Under den paafølgende vilde Larm hørtes Raabet: Lad *Redmond* tale, han er den virkelige Fører! — Sandelig — der sker noget ude i den store Verden for Tiden, medens vi herhjemme synes, at Sommertiden glider stille og fredfyldt hen. —

Fra London til Brighton.

Dette er den behageligste Maade at gøre Turen paa. — Billedet forestiller Lord Leconfields mail-coach »Old Times«, kørende op ad Bakken ved Ewell.

Kendte Ansigter.

Professor N. V. Ussing.

Fhv. Telegrafbestyrer Kyhl.

Oberst Dornonville de la Cour.

Professori Mineralogi, Dr. N. V. Ussing er afgaaet ved Døden i en Alder af kun 47 Aar. Afdøde var Søn af den kendte klassiske Filolog J. L. U., Madvigs Ven og Arvtager. Efter at være bleven polyteknisk Kandidat i 1886 deltog N. V. U. i en videnskabelig Grønlands-ekspedition. Efter sin Hjemkomst ansattes han ved mineralogisk Museum, blev 1890 Docent, 1893 Dr. phil. og 1895 Professor. En Broder til Afdøde er den kendte Provst Lic.theol. Henry Ussing.

Fhv. Telegrafbestyrer Kyhl er død, 82 Aar gl. Kyhl kom 1856 i Telegrafvæsenets Tjeneste som kst. Telegrafist i Fredericia Han gjorde Tjeneste til 1870, i hvilket Aar han udnævntes til Overtelegrafist. Som saadan virkede han, indtil han 1887 blev Telegrafbestyrer i Nyborg, hvorfra han i 1894 forflyttedes til Helsingør.

Oberst Niels Peter Georg Dornonville de la Cour i Odense er d. 24. Juli afgaaet ved Døden.

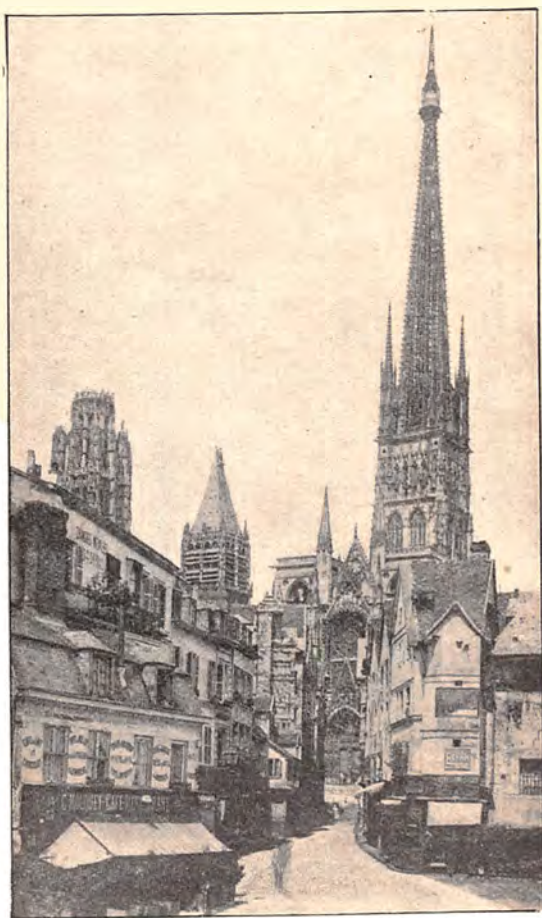
Skoleforstanderinde Fru Anna Laursen, Aarhus, Folketingsmand N. J. Laursens Hustru, er død som Følge af en Hjertelidelse.

Hun vandt stor Anerkendelse som Leder af en Skole, der fra en ringe Begyndelse vokse- de op til at blive et stort eksamensberettiget Institut, og hun udførte i 22 Aar et betydeligt Arbejde som Formand for Dansk Kvindesamfunds Aarhusafdeling.

Skoleforstanderinde Fru A. Laursen.

Fra Rouen.

Rue de l'Épicerie med Dømen i Baggrunden.

Kejser Wilhelm.

Kejser Wilhelm har fornylig været paa sin aarlige Sommerrejse til Norge, et Land, han sætter stor Pris paa at besøge, og hvor han mange Steder har skaffet sig Venner. Man glemmer ikke i Norge den raske Beslutsomhed, med hvilken den tyske Kejser sendte Hjælp efter den uhyggelige Katastrofe i Aalesund. Kejseren holdt for kort Tid siden en glimrende Flaaderevu paa Sandeffjord, inden han afbrød sin Ferie og forlod Norge. Man havde ventet, han vilde gæste Trondhjem, men dette Besøg blev opgivet.

Et Billede fra Kroningen i London.

*Prinsen af Wales i sin Kroningsdragt.
Ved hans Side staar Søsteren, Prinsesse Mary.*

Astronomen.

Af J. I. Kronstrøm.

Den unge Forfatter J. I. Kronstrøm har vundet Anerkendelse som Proletarskildrer. Senest har han paa Jespersens Forlag udgivet en lille Samling Skitser, »De Martrede«, hvorfra nærværende Skildring er hentet.

J. I. Kronstrøm.

Hans egentlige Navn var vistnok Jensen. Men vi, der boede i »Skyen« — denne femetaages Menneskerede — vi kaldte ham »Astronomen«, fordi han saa tit fortalte os om Maanen og Stjernerne. Solen interesserede han sig ikke videre for.

Men Nattens

Himmeltegn var han helt fortrolig med.

I een Henseende var han misundelsesværdig. Han kendte ikke til at have Kval med Huslejen. Hele hans Bolig bestod nemlig af — Skarnkasserne. I deres askeblandede og ilde lugtende Indhold havde han første Prioritet, skønt han maatte udstaa en svær Konkurrence med de andre »Naturforskere«. Men naar det gjaldt om at spise et Maaltid Mad eller sove en Times Tid dér, saa var der ingen, som gjorde ham Rangen stridig, undtagen Gadedrengene. Gadedrengene er nogle brutale Humorister. De er mere drillevorne end Politibetjentene og omtrent lige saa frække som Hundene.

Naar Astronomen henad Aftenstid kom luddende ind gennem »Skyen«s lave Port, blev der et øredøvende Spektakel. Alle de graaøjede, pjaltede Unger styrtede ud af deres Smuthuller og dansede Krigsdans om den gamle, skrutryggede Mand. En snappede efter Sækken, han brugte som Forklæde, en anden puffede til den Pose, hvori han samlede Affaldet fra de andre Skarnkasser. Posens Indhold var hans Rigdom. Ud af den ragede »Svttallet« — den Jernkrog, han rodede op i Kasserne med.

Men Astronomen lod sig ikke forknytte af Drengenes bidske Vittigheder. Sindigt rokkede han hen til sin Yndlingsplads — den sidste af de store Zinkkasser ved Retiraderne. Her var han hellig og ukrænkelig. Værtinden havde selv givet ham Eneret paa Pladsen og bragte ham ofte en Kop varm Kaffe.

Og i Krogen var der nogenlunde Læ for

Storm og Regn. Besværligt krøb han op, anbragte omhyggeligt Posen ved sin Side og halede saa et Stykke Yver frem af Lommen — købt for et Par Ører i Stegekælderen. Saa tog han den første Slurk af »Regulatoren« — en mægtig, grøn Brændevinsflaske, som hvilede tæt ved Hjertet — strøg den rystende Haand gennem sit filtrede, urene Skæg og nikkede velbehageligt.

Efter Maaltidet blev han siddende og pludrede godmodigt med Børnene. Trods deres nærgaaende Drillerier holdt han af dem.

Denne Mand var nemlig trods alt ikke ked af Tilværelsen.

— Jeg har jo saa mange gode Steder at gaa paa! sagde han. Ved »Steder« mente han Skarnkasser.

Udbyttet solgte han til Kludegrossereren for en latterlig lav Betaling.

Hans stadige Sorg var, at de andre »Naturforskere« jævnlig stjal af hans Pose. Han mente nemlig, at alle Mennesker maatte være lige saa skikkelige, som han selv....

Saa fortalte han noget usammenhængende noget om alt det, han havde at bestille. Han skulde passe paa, at Maanen og Stjernerne blev tændte. Og der var en Mand i St. Petersborg, som han ofte talte sammen med.

Skarnkassen i Krogen var hans Yndlingsopholdssted. Han kaldte den spøgende sin Lænestol. Der var noget betydningsfuldt i dette. Han lignede jo selv et Vrag, der var kastet paa Livets Skarnkasse.

Rygtet sagde, at han for lang Tid siden havde haft en god Forretning og været en velhavende Mand. Men Konen ødelagde det alt sammen.

Nu vandrede han hjemløs om som en Stodder, hærdet af Vind og Vejr — sløvet af Modgang, Savn og Brændevin.

Skarnkassen var det faste Punkt i hans lurvede Tilværelse. Dér spiste og drak han, dér sov han. Dér sørgede han over Kammeraternes Tyvagtighed. Og dér havde han sine Elskovstimer. Thi Trangen til at give og modtage i Kærlighed havde Livets onde Vejr ikke mægtet at dræbe i ham.

Og selv om det var gamle, pjaltede Kvinder — Vrag som han selv —, der tog mod Kærtegnene, gav han dem dog med al den Æmhed, han ejede. Han delte ud af sine Skatte. Han var Fyrste — i en stinkende Krog, hvor Rotterne peb og Kattene skreg!

En Nytaarsmorgen fandt vi »Astronomen« siddende stivfrossen paa sin vante Plads. En forsoren Fyr hældte lidt Brændevin i Halsen paa ham. Han aabnede Øjnene svagt, som om han vilde sige Tak. Saa mumlede han noget om Stjernerne. Lidt efter kom Lægevagtsstationens Vogn. Men inden den naaede Hospitalet, var han død. — —

Nu staar Pladsen paa Skarnkassen tom. Men hver Gang jeg ser derhen, mindes jeg — *de Levende*.

Alle de Menneskevrag, der er smidt paa Livets store Skarnkasse, men som trods Vintermørket kan drømme en mild Drøm om de evige Stjerner.

Den nye Magdalene.

Roman af
WILKIE COLLINS.

Oversat af Inga Damkier.

(Fortsat.)

»Den nye Magdalene« begynder i Frankrig i Efteraaret 1870. Hvad der er sket i de foregaaende Kapitler, er i Korthed følgende. Ved den lille Landsby Lagrange, nær den tyske Grænse, har Sygeplejersken Mercy Merrick truffet den unge Englænderinde Grace Roseberry, som er paa Vej til England, og medfører et Anbefalingsbrev fra sin afdøde Fader til en ansét engelsk Dame, Lady Roy, der har tilbudt at antage hende som Selskabsdame. En tysk Bombe springer lige uden for det Værelse, hvor Damerne opholder sig. Miss Roseberry falder til Jorden. Den tilstedeværende Læge erklærer hende for død. Og nu er det, at Miss Merrick, der er kommen paa den forkerte Side af Livet, fristes til at bemægtige sig Miss Roseberrys Papirer for med dem som Legitimation at begive sig til Lady Roy og fremstille sig for hende som Grace Roseberry. Hun falder for Fristelsen. Men Bedraget volder hende stærke Kvaler, ikke mindst efter at den unge Horace Holmcraft har forelsket sig i hende og ønsket at ægte hende snarest muligt. Nu kommer Lady Roys Nevø, Pastoren Julian Gray paa Besøg. Miss Merrick har hørt ham engang, medens hun opholdt sig paa en Magdale- nestiftelse. Og hendes indre Uro øges stærkt ved Præstens uventede Komme — og ikke uden Grund. Af en Ven er Julian Gray nemlig blevet anmodet om at tage sig af en Kvinde, der i længere Tid har ligget paa Hospitalet. Da hun indbragtes her, haardt saaret af en tysk Bombe, bar hendes Tøj Navnet Mercy Merrick. Selv paastaar hun imidlertid at hedde Grace Roseberry. Men flere af Lægerne tror, hun lider af Sindsforvirring. Denne Kvinde, der fortæller, at hun har besiddet et nu bortkommet Anbefalingsbrev til Lady Roy, indføres af Præsten hos denne paa Mabletorpe House. Da den falske Grace uventet ser den Kvinde, hun troede død, falder hun besvimmelig om.

Julian lukkede den i Laas og vendte saa tilbage til Spisesalen.

»Døren til Billardværelset har sandsynligvis ikke været rigtig lukket,« sagde han, »og saa maa Trækvinden fra Hallen have faaet den til at bevæge sig.«

Hun tog i Tavshed denne Forklaring for god. Han selv saa imidlertid ikke ud til at være tilfreds med den. Et Øjeblik saa han sig urolig omkring, men den gamle Fortryllelse fik atter Overhaand. Atter dvælede hans Blik ved hendes yndefulde Hoved.

Hun kunde endnu ikke samle tilstrækkeligt Mod til at gøre ham det kritiske Spørgsmaal — nu da hun havde faaet ham til at blive i Værelset. Hun var stadig sysselsat med sit Arbejde, saa ivrig, at hun hverken fik Tid til at se paa ham eller tale til ham.

Tavsheden blev tilsidst aldeles utaalelig. Han

brød den med et almindeligt Spørgsmaal om hendes Helbredstilstand.

»Jeg er rask nok,« svarede hun, »til at skamme mig over den Ængstelse og Uro, jeg har givet Anledning til. I Dag er det første Gang, jeg er herinde. Jeg vil forsøge at arbejde lidt.«

Hun saa ned i sin Kurv. De forskellige Slags Garn var dels i Nøgler, dels i Dukker, der var blandede imellem hinanden.

Med et svagt Smil udbrød hun frygtsomt:

»Her er saamænd en sørgelig Uorden; hvorledes mon jeg skal faa Orden i det?«

»Lad mig hjælpe Dem?« sagde Julian.

»De?«

»Ja, hvorfor ikke?« spurgte han med lidt af den ham ejendommelige Humor. »De husker vel, at jeg er Præst, og Præster har nu engang Privilegium paa at staa unge Damer bi med deres Raad. Lad mig nu prøve?«

Han satte sig paa en Taburet tæt ved hende og udsøgte sig saa en af Garndukkerne. I det næste Øjeblik var Garnet udspændt paa hans Hænder, medens han ventede paa, at Mercy skulde gribe den løse Ende og begynde at vinde Garnet op. Der var noget i den Opmærksomhed, som lagde sig for Dagen i denne ubetydelige Handling, hvilket til Dels formindskede hendes Frygt for ham.

Hun begyndte at vinde Garnet op i et Nøgle, og medens hun var sysselsat hermed, fremførte hun de Ord, som lidt efter lidt skulde bringe ham til at forraade sin Mistanke, hvis han virkelig nærrede nogen saadan.

SYTTENDE KAPITEL.

Skytsenglen:

Mercy begyndte:

»De var jo her, da jeg besvime, ikke sandt? De maa vist anse mig for en stor Kujon, selv af en Kvinde at være?«

Han rystede paa Hovedet.

»Det anser jeg Dem langt fra for at være,« svarede han. »Selv den modigste vilde have bukket under for det Slag, der ramte Dem. Det forbavser mig slet ikke, at De besvime. Det forbavser mig heller ikke, at De har været syg.«

Hun lod et Øjeblik Garnet ligge. Hvad betød disse Ord, der indeholdt en saa uventet Medfølelse? Lagde han en Snare for hende? Tilskyndet af denne alvorlige Mistanke sagde hun mere aabent:

»Horace har fortalt mig, at De har været udenlands. Havde De et godt Udbytte af denne lille Ferie?«

»Det var ingen Ferie. Jeg rejste til Udlandet, fordi jeg ansaa det for rigtigt at foretage visse Undersøgelser — —«

Han afbrød sig selv her, da han nødig vilde dvæle ved en Sag, som han vidste maatte være pinlig for hende.

Hendes Fingre skælvede om Garnnøglet, men det lykkedes hende nogenlunde rolig at sige:

»Kom De til noget Resultat?«

»Ikke til noget, der er Omtale værd.«

Dette forsigtige Svar bidrog kun til at styrke hendes Mistanke. Med Fortvivlelse i Hjærtet gik hun lige til Sagen.

»Jeg vilde gerne høre Deres Mening,« begyndte hun.

»Ikke saa hurtig,« sagde Julian. »De bringer jo Garnet i Uorden igen.«

»Jeg vilde gerne høre Deres Mening om den Person, som forskrækkede mig paa en saa frygtelig Maade. Mener De, at hun — —«

»At hun — —?«

»At hun er en Eventyrerske?«

Idet hun sagde dette, blev Grenene i en lille Busk i Drivhuset lydløst adskilte af en Haand i

en sort Handske. Bag ved Bladene kunde man skimte Grace Roseberrys Ansigt. Uset var hun sluppet bort fra Billardværelset, og hun havde nu listet sig ind i Drivhuset som det sikreste Skjulested. Bag ved Busken kunde hun baade se og høre, hvad der foregik, og hun ventede her taalmodigt paa, hvad der skulde komme.

»Jeg betragter Sagen med milde Øjne,« svarede Julian. »Jeg tror, hun lider af en fiks Idé. Jeg dadler hende ikke, jeg har Medlidenhed med hende.«

»De har Medlidenhed med hende?«

Medens Mercy gentog disse sidste Ord, rev hun de sidste Garnender af Julians Hænder og kastede dem ned i Kurven tillige med Nøglet.

Hun tilføjede kort:

»Vil det sige, at De tror, hvad hun siger?«

Julian rejste sig og saa forbavset paa Mercy, idet han udbød:

»Men du store Gud! Hvor falder De dog paa den Tanke?«

Idet hun gjorde Forsøg paa at tale i en spændende Tone, svarede hun:

»Jeg er jo næsten en fremmed for Dem. De har truffet denne Person, før De traf mig. Der ligger ikke saa langt et Skridt mellem at have Medlidenhed med hende og at tro hende. Hvor kunde jeg være sikker paa, at De ikke nærrede Mistanke til mig?«

»Nære Mistanke til Dem!« udbød han. »De ved ikke, hvor De bedrøver og forfærder mig ved at sige noget saadant. Nære Mistanke til Dem! Det er aldrig et Øjeblik faldet mig ind med en Tanke. Der gives ikke noget Menneske, der kan nære en mere ubegrænset Tillid til Dem end jeg.«

Hans Øjne, hans Stemme, hans Væsen, alt sagde hende, at disse Ord kom fra Hjertet. Hun sammenlignede hans ædelmodige Tillid til hende med sin egen Mistillid til ham. Hun havde ikke blot forurettet Grace Roseberry — hun havde ogsaa gjort Urct mod Julian Gray. Kunde hun bedrage ham, som hun havde bedraget de andre? Den ubegrænsede Tillid, han nærrede til hende, tyngede som en haard Byrde paa hende; hun vendte i Tavshed sit Hoved bort fra ham og undgik at møde hans Blik.

Lidt efter sagde hun:

»De ved ikke, hvor Deres Tillid rører mig. De kan ikke tænke Dem, i hvor høj en Grad jeg er taknemlig for Deres Godhed imod mig.«

Her afbrød hun sig pludselig. Hendes fine Takt advarede hende imod at tale i en altfor varm Tone — den Maade, hvorpaa hun udtrykte sin Taknemlighed, kunde blive ham paafaldende som i høj Grad overdreven. Hun rakte ham sin Arbejdskurv og sagde i en roligere Tone:

»Vil De ikke sætte den bort. Jeg føler mig ikke oplagt til at arbejde i Øjeblikket.«

Han rejste sig for at sætte Kurven bort. Da han kom tilbage, spurgte hun:

»Vil De blive meget utaalmodig, hvis jeg for tredje Gang vender tilbage til den Person, vi har talt om?«

»De kan jo prøve det,« sagde han smilende.

»Lad os antage, at De ikke betragtede hende med et barmhjertigt Øje.«

»Ja.«

»Lad os antage, at De troede, at hun paa en slet Maade gik ud paa at narre andre for at skaffe sig selv en Fordel — vilde De saa ikke med Rædsel og Væmmelse vende Dem bort fra en saadan Kvinde?«

»Gud forbyde, at jeg skulde vende mig bort fra noget menneskeligt Væsen,« svarede han alvorligt. »Hvem iblandt os har Ret til at gøre det?«

Hun vovede næsten ikke at fæste Lid til hans Ord.

»De vilde alligevel føle Medlidenhed med hende!« udbrød hun. »Alligevel have noget tilovers for hende!«

»Ja, af mit ganske Hjerte!«

»Hvor De er god!«

Hun saa et Øjeblik beundrende paa ham, men sænkede saa atter Blikket mod Jorden. Ak, om hun blot havde haft ham til Ven og Raadgiver, da hun først vendte sine Skridt mod Mabletorpe House. Hun udstødte et bittert Suk, medens hendes Hjerte knugedes af denne haabløse Tanke.

Han hørte hendes Suk og saa forundret paa hende.

»Miss Roseberry!« sagde han.

Hun var saa hensunken i de bitre Minder om Fortiden, at hun ikke hørte ham.

Han gentog:

»Miss Roseberry!«

Nu saa hun op.

»Vil De tillade mig at gøre Dem et Spørgsmaal?« sagde han venlig.

Hun skælvede ved at høre dette.

»De maa ikke tro, jeg taler blot af Nysgerrighed,« vedblev han. »Og De maa ikke svare mig paa mit Spørgsmaal, undtagen De kan gøre det uden at forraade en Tillid, man maaske har vist Dem.«

»Tillid!« gentog hun. »Hvilken Tillid mener De?«

»Det er faldet mig ind, at De maaske kunde have haft en særegen Grund til at henvende de Spørgsmaal til mig, som De gjorde mig for et Øjeblik siden. Skulde De ikke tilfældigvis have hentydet til en eller anden ulykkelig Kvinde — naturligvis ikke til den Person, som forskrækkede Dem, men til en Kvinde, som De selv kender?«

Hendes Hoved sank langsomt ned paa hendes

Bryst. Det var tydeligt, at han ikke nærrede den ringeste Mistanke om, at hun havde talt om sig selv; baade den Tone, hvori han talte, og hans hele Væsen svarede for, at hans Tro paa hende var saa stærk som nogensinde før. Alligevel kom hun til at skælve ved at høre disse sidste Ord; hun turde ikke svare paa dem.

Han opfattede hendes bøjede Hoved som et Svar.

Lidt efter spurgte han:

»Interesserer De Dem for hende?«

»Ja.«

»Har De søgt at indgyde hende Mod?«

»Det har jeg ikke turdet.«

Med et pludseligt Udbrud af Begejstring for sin Sag sagde han:

»Gaa til hende, og lad mig gaa med Dem og hjælpe Dem!«

Svaret lød mat og sorgfuldt:

»Hun er sunken altfor dybt.«

»Hvad har hun gjort?«

»Hun har bedraget — bedraget uskyldige Mennesker, som satte deres Lid til hende. Hun har forurettet — skændigt forurettet — en anden Kvinde.«

»De dømmer hende meget haardt,« sagde Julian, idet han satte sig ved Siden af hende. »Ved De, hvilke Prøvelser og Fristelser hun kan have været udsat for?«

Der fulgte intet Svar.

»Sig mig,« vedblev han, »lever den Person, hun har forurettet, endnu? I saa Fald kan hun jo gøre sin Uret god igen. Den Tid kan komme, da ogsaa denne Synderinde kan vinde vor Tilgivelse og fortjene vor Agtelse.«

»Kunde De nære Agtelse for hende?« spurgte Mercy bedrøvet. »Kan De sætte Dem ind i, hvad hun har gennemgaaet?«

»De glemmer de sorgelige Erfaringer, jeg har gjort,« svarede han. »Skønt jeg endnu er ung, har jeg dog mere end de fleste andre truffet Kvinder paa min Vej, som har syndet og lidt. De har ikke fortalt mig meget, men jeg tror alligevel nok, jeg kan sætte mig i hendes Sted. Jeg kan for Eksempel godt tænke mig, at hun kan være bleven fristet mere, end et Menneske har kunnet modstaa. Har jeg Ret?«

»De har Ret.«

»Hun kan have været stillet saaledes, at der ikke var nogen, som kunde raade hende, advare hende og frelse hende. Er det Tilfældet?«

»Ja.«

»Fristet og overladt til sig selv og Øjeblikkets onde Indskydelse kan denne Kvinde have styrtet sig hovedkulds over den Handling, hun nu angærer. Hun længes maaske efter at udsone sin Brøde, men ved ikke, hvorledes hun skal gøre det første Skridt. Al hendes Kraft kan være kuert af den Fortvivlelse og Rædsel for hendes eget Jeg,

ud af hvilken den sandeste Anger fremgaar. Og er nu en saadan Kvinde kun at dadle? Jeg benægter det. Hun kan derfor godt være i Besiddelse af en ædel Natur, og hun kan endnu vise dette paa en ædel Maade. Giv hende den Lejlighed, hun behøver, og hun vil endnu kunne indtage en Plads mellem de bedste af os; hun vil endnu kunne blive æret og lykkelig.«

Mercys Øjne, der vedholdende havde hvilet paa ham, medens han talte, sank nu atter i Fortvivelse til Jorden, idet hun sagde:

»Der er ikke forbeholdt den Kvinde, som jeg tænker paa, en saadan Fremtid. Hun har ladet det gunstige Øjeblik gaa sig forbi; hun har opgivet Haabet.«

Julian tænkte et Øjeblik alvorlig over Sagen og sagde saa:

»Lad os søge at forstaa hinanden. Hun har gjort sig skyldig i et Bedrag, som har skadet en anden Kvinde. Var det ikke det, De sagde?«

»Jo.«

»Og hun har selv draget Fordel af denne Handling?«

»Ja.«

»Trues hun med at blive afsløret?«

»Hun er sikker paa ikke at blive det — i det mindste for Øjeblikket.«

»Sikker, saa længe hun ikke blotter sig?«

»Ja.«

»Deri ligger det gunstige Øjeblik for hende!« udbrød Julian. »Hun har endnu Fremtiden for sig; hun har endnu ikke mistet ethvert Haab.«

Med sammenknugede Hænder og i aandeløs Spænding lyttede Mercy til disse Ord.

»Forklar Dem nærmere,« sagde hun, »sig hende gennem mig, hvad hun skal gøre.«

»Hun skal af sin frie Villie tilstaa Sandheden,« svarede Julian. »Hun skal yde den Kvinde, hun har forurettet, Retfærdighed, medens denne Kvinde endnu ikke har det i sin Magt at afsløre hende. Hun skal ofre alt, hvad hun har vundet ved sit Bedrageri, paa Udsoningens hellige Alter. Hvis hun kan gøre dette, saa har hendes Anger ædelt blottet den bedre Natur, der er i hende, og saa er hun en Kvinde, som man kan stole paa, agte og elske.«

Med tilbageholdt Aandedrag hørte Mercy paa ham, og lidt efter lidt foregik der stille og hemmelighedsfuldt en Forandring med hende. Forvirringen i hendes Ansigt veg for en stille Ro; det skiftende Glimt af Rædsel og Spænding forsvandt fra hendes store, graa Øjne og efterlod i dem en indre Ild, præget af en høj og ren Bestemthed.

Der opstod et Øjebliks Tavshed. De følte begge Trang dertil.

Endelig sagde Julian:

»Har jeg nu overbevist Dem om, at hun endnu har Tid til at handle? Indser De ligesom jeg,

at hun ikke har mistet alt Haab?«

»De har overbevist mig om, at hun i hele Verden ikke har nogen mere trofast Ven end Dem,« svarede Mercy i en mild, taknemlig Tone. »Hun skal vise sig værdig til den ædelmodige Tillid, De nærer til hende. Hun skal vise Dem, at det, De har sagt, ikke er faldet i gold Jord.«

Han forstod hende endnu ikke. Han gik hen imod Døren, idet han sagde:

»Spild ikke den kostbare Tid. Hvis De ikke kan gaa til hende, saa lad mig gaa i Deres Sted.«

Hun standsede ham ved en Haandbevægelse. Han gik et Skridt tilbage, medens han forbavset lagde Mærke til, at hun ikke syntes at ville rejse sig fra sin Stol.

I en pludselig forandret Tone sagde hun:

»Bliv her!«

»Undskyld,« svarede han, »men jeg forstaa Dem ikke.«

»De vil snart forstaa mig. Giv mig blot lidt Tid.«

Han stod i Nærheden af Døren, medens han fæstede et spørgende Blik paa hende. En Mand, der nærrede en mindre blind Tillid til Mercy end han, vilde nu have begyndt at ane Uraad. Julian mistænkte hende nu lige saa lidt som før.

»Ønsker De at være alene?« spurgte han deltagende. »Skal jeg forlade Dem lidt og saa komme tilbage?«

Med et Blik fuldt af Rædsel saa hun op, idet hun gentog:

»Forlade mig?«

Hun sagde ikke mere. Næsten hele Værelsets Længde skilte dem ad. De Ord, som hun længtes efter at udtale, vidste hun aldrig vilde komme over hendes Læber, medmindre hun kunde se nogen Opmuntring i hans Ansigt.

Pludselig udbrød hun heftig:

»Nej, forlad mig ikke! Kom tilbage til mig!«

Han adlød i Tavshed. Hun pegede, ligeledes i Tavshed, paa en Stol tæt ved sig, paa hvilken han tog Plads.

Hun saa paa ham, men betænkte sig endnu. Hun var fast bestemt paa at ville gøre den frygtelige Tilstaaelse, men vidste blot ikke, hvorledes hun skulde faa begyndt. Kvindens Instinkt hviskede til hende: Søg Mod i hans Haandtryk!

Ligefrem og ukunstlet sagde hun til ham:

»Giv mig lidt Opmuntring. Giv mig Styrke. Lad mig tage Deres Haand.«

Han gav intet Svar og bevægede sig ikke. Han syntes pludselig at være bleven optagen af sine egne Tanker. Hans Øjne hvilede paa hende med et vagt Blik. Han var lige ved at opdage hendes Hemmelighed. I det næste Øjeblik vilde han have fundet Vej til Sandheden. Hun greb imidlertid nu hans Haand, uskyldig som hans Søster kunde have gjort det.

(Fortsættes.)

Eleonora Duse.

Den verdensberømte Skuespillerinde *Eleonora Duse*, af hvem vi her bringer et smukt og sjælfuldt Billede, agter efter et Forlydende, der er fremkommen i Pariserbladet »Le Temps«, at trække sig tilbage fra Scenen.

Hun skal være blevet træt af Teaterlivet, og hendes mangeaarige Impresario, Direktør *Lugné Poe* bekræfter Rygtet om, at Divaen vil opgive sin anstrengende og omflakkende Tilværelse og bosætte sig i Ravenna, »de Dødes By«, hvor hendes Vugge stod.

Verden er ubarmhjertig. Det første Spørgsmaal, der følger denne Meddelelse, er dette: Hvem er nærmest til at arve Dusés Stilling?

Herpaa har *Lugné Poe*, der er velkendt fra flere Tourneer til København, givet Svaret ved at lancere et helt nyt Navn, *Greta Prozor*, en ung Pige, der hidtil har spillet nogle Smaaroller paa »L'oevre«.

Fra Kunstkobbersmederiet i Vejle, som har faaet Guldmedaille og Æreskorset for udført Arbejde. Fot. D. Nissen, Vejle.

HVER 8 DAG

Nr. 47.

20. August. 1911.

17. Aarg.

EFTER BADET.

Marmorstatue af Oskar Garvens.

Et Besøg paa Det kgl. Teater.

Hvor Tiderne forandrer sig!
Ikke mindst for Det kongelige Teaters Vedkommende. Endnu medens Grev *Danneskjold Samsøe* var Chef, virkede Nationalscenen paa de fleste, der kom i Berøring med den, som en saare bureaukratisk Anstalt, der bevarede en haardnakket og konservativ Tillukkethed udadtil og specielt forholdt sig temmelig afvisende overfor Pressen.

Søgte man „Teatergreven” i en eller anden Anledning, havde man nærmest Følelsen af at blive modtaget i Audiens af en Rangsperson. Samtalen bevægede sig i de stiveste Former. Og hvis dens Udgangspunkt havde været en Anmodning om noget saa betænkeligt som et Interview, blev Resultatet som Regel negativt.

Greven holdt sândelig paa Værdigheden udadtil. Til Gengæld var der ikke det mindste i Vejen for, at han, patriarkalsk kunde tage Affære indadtil i Anledning af Forhold, som man maaske ikke vilde formode, han skænkede Opmærksomhed. Var en af Ballettens unge Damer f. Eks. blevet noget blegnæbbet i Sæsonens Løb, kunde det godt hænde, at Greven dekreterede: „Lad os faa hende lidt ned paa Nordfeld i Sommerferien, saa skal Mamsellen mintro nok faa røde Kinder.”

Det lyder som et Æventyr i vore moderne Tider. Og det formede sig nok ogsaa nærmest som noget i Retning af et Æventyr for de unge Damer, i hvis Lod det faldt at holde Sommerferie paa det grevelige Gods.

* * *

Nu kan man ringe Det kgl. Teaters Chef op i Telefonen, ovenikøbet med Udsigt til at faa en Forespørgsel øjeblikkeligt og fyldestgørende besvaret. Det er absolut ikke nogen bureaukratisk Tone, der hersker i den forhenværende ministerielle Kontorchefs elegant monterede Modtagelsessalon nede i Teatrets Administrationsbygning. Et Interview er for den moderne anlagte Teaterchef *Weis* den naturligste Ting af Verden. Dersom han bliver lige saa imødekommende og medgørlig, naar han en Gang trækker sig tilbage som Departementschef, vil han blive et Særsyn indenfor denne Kategori af Medborgere.

Det mest karakteristiske for den ny Æra, der indlededes, da Hr. *Weis* og Dr. *Mantzius* overtog Ledelsen af vor nationale Scene, var vel nok dette, at *Dørene blev luk-*

kede op, for at bruge et Udtryk, der kan have Gyldighed saavel i bogstavelig som i overført Betydning. Nu kan man næsten smile ved Tanken om, at det skulde vare saa længe, inden Det kgl. Teater opdagede, at der var noget, som hed Telefon, og at dette var en Indretning, som et Teater med Held kunde betjene sig af.

Samtidig med Telefonen holdt Pressen *in corpore* sit Indtog i Chefskontoret. Det blev Coutume ved Sæsonens Begyndelse at indbyde dens Repræsentanter til et Møde, paa hvilket Teaterchefen udførligt gjorde Rede for det forløbne Teateraars finansielle Resultater og dernæst forelagde en mer eller mindre liflig Menu for den kommende Sæson.

* * *

Atter i Aar har dette Møde fundet Sted. Teaterchefen har talt pæne Ord til den i en Rundkreds placerede Presse og rost dens villige Holdning overfor Talescenespørgsmaalet. Han har videre understreget det betydningsfulde i, at Det kgl. Teater nu anerkendes som en *Statsanstalt* af Hs. Ekscellence Kultusministeren og samtlige Ordførere i Rigsdagen. Og han er derefter gaet over til at forelægge en Spilleplan, som har været udførligt meddelt i Dagbladene Landet over, og som derfor ikke her skal gentages.

Hvad der slaar én ved Gennemlæsningen af Listen over Nationalscenens Løfterepertoire, er dette: Hvor faa danske Skuespilnyheder! I Sæsonens første Maaned er der Udsigt til at gøre sig bekendt med et Lystspil af Hr. *Jul. Magnussen*: „Hvo som elsker sin Fader“. Det kgl. Teater vil spille *Magnussen*. I Sandhed: Dørene er blevet lukkede op. Naa, det er jo muligt, at denne Yngling har forbedret sig, siden han sidst serverede vort Publikum en tynd Kop Te. *Artigere* er han i alt Fald blevet, hvilket maaske har behaget Det kgl. „Hvo som elsker —“ kan imidlertid ikke en Gang fylde en hel Aften, men maa kobles sammen med en antik Enakter, antagelig Heibergs „Nej“. Det bliver forsmædeligt for *Magnussen* at maatte dele Honorar med den store Afdøde.

Saa leder man iøvrigt temmelig forgæves efter de nationale Skuespilnyheder, som man skulde tro, det var Det kgl.s Opgave fortrinsvis at tage sig af. I Sæsonens sidste Halvdel loves et Lystspil af *Poul Nielsen*: „*Sommervarme*“. Chefen bemærker vittigt, at den Aktualitet, der ligger i denne Titel, vel næppe tør forventes at ville holde sig til,

Januar. Men hvorfor saa ikke hellere spille Poul Nielsen i Sommervarmen?

Forgæves efterlyses det af *Agnes Henningsen* antagne Skuespil „Ungdommens Fyrste”. Chefen oplyser herom, at det var en Forudsætning for Stykkets Opførelse, at *Adam Poulsen* skulde spille Titelrollen. Men nu er Ungdommens Fyrste gaaet til Dagmarteatret. Hvorefter det staar til ham at tage sig af *Agnes Henningsen*. Dog søger man forgæves efter „Ungdommens Fyrste” paa Dagmarteatrets Spilleplan.

„Men hermed har jeg jo intet at gøre,« slutter Hr. Weis.

* * *

Efter Teaterchefens lille Konference blev der givet Pressens Gesandter Lejlighed til at bese Teatret fra Kælder til Tag. Værsgod, mine Herrer. Alle Døre er aabne!

Økonomiinspektøren fører an efter Ordre af Chefen. Man vandrer gennem Garderoberne, i hvilke en imponerende og delvis uerstattelig Hoben Kostumer er magasineret.

Med Andagt ser man paa nærmeste Hold Trops Hat, der nu bæres af Dr. Mantzius i „Recensenten og Dyret”. Nogle rene Pragtstykker som et Par guldforsirede Frakker, der i sin Tid var med ved Napoleons Kroning, er som skabt til at ende i det af Hr. *Agerholm* projekterede Teatermuseum.

Det aller nyeste i Garderoben er Kostumerne til *Puccinis* „Madame Butterfly”, der nu endelig ventes bragt til Opførelse i Oktober med Fru *Ulrich* og Frk. *Tenna Frederiksen* alternerende i Titelpartiet.

Fra Malersalen, hvor der arbejdes paa Dekorationerne til Førsteforestillingen „Der var en Gang —”, naar man endelig over til selve Scenen.

Den er imponerende stor — og imponerende skummel, saadan en solvarm Sommereftermiddag. Scenegulvet faar sin aarlige Reparation. Hvad man især undrer sig over, naar man staar paa dette underligt sammensatte Gulv, der minder om et Puslespil af Træklodser, er, at Balletten kan danses paa det. Men man maa bøje sig for den Kendsgerning, at der *kan* danses. — En al-

mindelig Stuedekoration optager kun en rent forsvindende Del af denne vældige Scene. Men ved flere af de store Friluftsdekorationer er den næsten fuldt i Brug.

Det stærkeste Indtryk af Scenerummets kolossale Størrelse faar man næsten, naar man staar oppe paa en af Snoreloftets „Broer”.

At vandre ud paa disse smalle Luftbroer og se ned i Scenedybet er ikke tilraadeligt for Personer med Anlæg for Svimmelhed. Det skal for Resten ikke være helt ualmindeligt, at flere af Teatrets Unge overværer Prøver eller Forestillinger oppe fra Broerne og lejlighedsvis morer sig med at lade Ærter dratte ned i Hovedet paa de Agerende.

Det kgl. Teaters rummelige og hyggelige Paaklædningsværelser betegnes af fremmede Gæster som nogle af de bedste i Verden. Damegarderoberne ligger til højre for Scenen, paa „Kongesiden”, som det hedder, fordi Kongelogen ligger paa samme Side. Herreværelserne ligger derimod paa „Damesiden” ø: samme Side som Hofdamelogen.

Interessant og usædvanligt er det at bese Kronloftet, til hvilket en snæver Trappe fører fra Ballettens store Dansesal med det scenskraa Gulv.

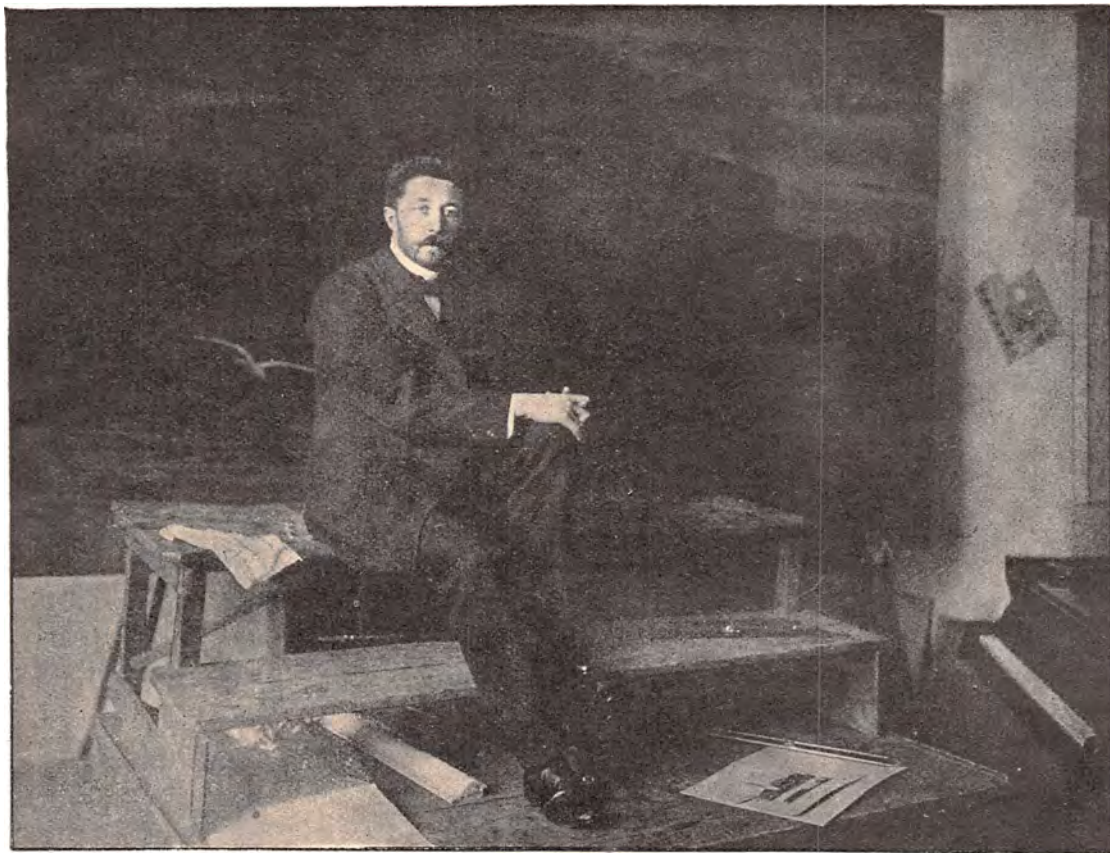
I det Rum, hvorfra den store Lysekroner hænges ned, er der anbragt nogle Tilhørerpladser, hvor Folk, der studerer Musik, kan faa Lov at sidde. En Gang hændte det, at en Dame, der havde bøjet sig vel langt frem, tabte en Kikkert ned i Hovedet paa en Dame i Parkettet. Mærkværdig nok passerede den Lysekronen uden at knuse en eneste af Lamperne. Men siden den Aften har man anbragt et Gitter, der forhindrer, at noget lignende kan gentage sig.

Efter at have taget den smukke Skuespillerfoyer i Øjesyn samles Pressen sluttelig endnu en Gang i Chefskontoret for at sige Farvel. Hr. Weis trykker med en Amerikanerpræsidents Energi hver enkelt i Haanden.

Og den gamle liberiklædte Tjener fra Fallesens Tid byder Cigarer, idet han tænker: „Saadan var det ikke i gamle Dage!”

Niels Th. Thomsen.

Prins Eugèn i sit Atelier.

»Skyen«, Maleri af Prins Eugèn.

Prins Eugèn som Udstiller.

I Brighton afsluttedes for nylig den svenske Kunstudstilling, der har vakt betydelig Opmærksomhed indenfor den engelske Kunstverden.

Prins Eugèn af Sverrig, den bekendte Landskabsmaler, deltog i denne Udstilling med ikke mindre end 9 Malerier, der ingenlunde havde behøvet en saa særstillet Ophavsmand for at gøre sig gældende.

Paa det ene af vore Billeder ses Prinsen siddende i sit Atelier paa Slottet Waldemarsudde i Stockholm. Det andet Fotografii gengiver et af Prinsens Malerier, »Skyen«, der tilhører Musæet i Gøteborg.

Sædekornet.

Novelle af Else Nielsen.

Sporvognen raslede af Sted gennem en af Storbyens Hovedgader, det peb i de elektriske Traade, Automobiles, Arbejdsvogne, Cykler og smaa Drengene, der kørte Trækvogne, banede sig Vej gennem den stadig forbigående Mængde paa den sjaskvaade Asfalt.

Lygterne skinnede svagt i den tætte Taage, de kunde lignes ved trætte Øjne, der døjede med at se, og som dog anstrengte sig for at komme til Bunds i det bølgende Livs Hemmeligheder, der her blev beskyttet af Taagen og det stadig tættere Mørke.

Men Taagen var ubarmhertig; tættere og tættere bølgede den op om Glasset, der holdt Vagt over Lyset, som tilsidst ganske syntes at opgive Ævret.

Folk blev mere og mere gnavne; de vaade Fødder, den klamme Luft fik dem til at gyse. Ingen tænkte paa at købe af den tyndklædte Blomstersælgerskes Kurv, alle hastede af Sted, det gjaldt om at blive færdig og naa hjem i den lune Kakkellovnskrog.

Pludselig lød der et halvkvalt Skrig. Nogle Mennesker samlede sig hurtigt om en sammen-sunken Skikkelse — det var Blomstersælgersken, der var faldet om ved den Lygtepæl, hvorved hun havde taget Stade.

Betjentens blanke Hjælm rakte over Mængden, svævede langsomt forbi alle de høje Hatte og Kasketter, tilsidst forsvandt den ved Lygtepælen.

Et Øjeblik summede Mængden omkring den Syge, hvis blege Ansigt lyste mod Betjentens mørke Skikkelse. — Hvem er det? Hvad er det? var de hurtige Spørgsmaal, der løb fra Mund til Mund, men ingen havde noget Svar, og da Drosken kom frem og den Syge var blevet anbragt i den, spredtes den et Øjeblik tiltrukne Mængde hastigt.

Drosken kørte gennem Gade paa Gade, indtil den naaede et højt, oplyst Hus i et Udkantskvarter.

»Marguerite Dirivals Optagelseshjem for gamle og syge Blomstersælgersker«, stod der at læse over Husets Facade.

Den Syge slog sine Øjne op et kort Sekund, idet de dvælede ved denne Indskrift, saa sænkede de trætte Laag sig paany, og hun mærkede intet til, at Betjenten bar hende ud af Vognen og ind i den oplyste Port, hvor Portneren telefonerede efter en Baare. Hun mærkede heller ikke, at hun blev ført gennem lyse, højloftede Gange til et enligt Kammer, hvor to Syge-

plejersker klædte hende af og lagde hende i Sengen.

Heller ikke mærkede hun, at Lægerne undersøgte hende og beordrede Medicin, og at de fjernede sig, idet de rystede paa Hovederne.

Den Syge laa hen i Halvdøs, men Tanken gled halvt i Drømme tilbage til svunden Tid.

Hun mindedes tydelig sin gamle Fader, hvis eneste levende Barn hun havde været; hun huskede hans blege, døde Ansigt, hans sidste angstfyldte Ord: »Hvad skal der blive af dig, min lille Marguerite!«

Saa kom Tiden, hvor hun flittigt sad bøjet over Sytøjet, mens de unge Øjne stod fulde af Taarer, fordi Savnet af Faderen tyngede Hjertet.

Sygeplejersken løftede hendes Hoved for at vende den kolde Side af Pudsen mod den brændende, bankende Tinding.

Den fremmede Kvinde kastede sig frem og tilbage i Sengen uden Fred og Ro, hendes Læber gik ustandseligt, mens enkelte Ord løsrev sig, hæse og rallende:

»Du var en slet Veninde, Claire — oh — hvor jeg hader dig — du fik mig bort fra Francoise, der elskede mig, — og trak mig ind i Byens Hvirvel . . . !«

Sygeplejersken badede hendes Pande.

»Jeg vil til Francoise!« skreg hun pludselig og fo'r op i Sengen.

Sygeplejersken ringede efter Hjælp. Den Syge kastede sig uafsladligt frem og tilbage. Med ét lagde hun sig tilbage i Sengen, mens en sagte Nynnen af en Vals tydelig hørt fra hende.

Hendes Ansigt fik et hengivent og henrykt Udtryk.

Saa holdt hun op at synge. Sygeplejersken troede, hun sov. Men paa én Gang følte hun en Haand liste sig ind i sin, og da hun saa paa Patientten, laa hun der med store, mørke Øjne over de udtærede Kinder og saa paa hende.

Sygeplejersken bøjede sig over hende, men den Syge vinkede, at hun skulde sætte sig igen.

Efter en lille Stund sagde hun:

»Jeg er Marguerite Dirival — det er mig, der har stiftet dette Hjem!«

Der gled et umærkeligt lidt vantro Smil over Sygeplejerskens Læber.

Den Syge saa det og smilede roligt.

»Jeg fantaserer ikke, tro ikke det jeg er klar; det er sandt, hvad jeg siger.«

Hun famlede med Hænderne over Tæppet.

»Det er den eneste gode Gerning, jeg nogen Sinde har gjort!« Taarerne vædede frem i hendes Øjne. » . . . Og nu høster jeg selv noget

af det, jeg saaede. Jeg skal ikke dø paa en Fattiggaard!«

Hendes Bryst hævede og sænkede sig, men hun pressede frem:

»Det er sandt, at som du saar, saa skal du høste! Jeg tænkte kun paa mig selv. Jeg lænkte kun paa min egen Glæde, og derfor gik det, som det gik — derfor ligger jeg nu her!«

Hendes Ansigt blev næsten graat.

» Jeg gik fra Mand til Mand. De strakte alle Armene ud efter mig, fordi jeg var smuk. Hver eneste af dem var som Legetøj i mine Hænder. Jeg kunde have gjort dem til gode, til opofrende Mænd, men jeg brød mig kun om den Nydelse, de skaffede mig, og kastede dem bort, naar der kom en, der var rigere eller smukkere — og saa blev jeg selv tilsidst vraget, indtil ingen gad røre mig.«

Hun trak Vejret dybt og rallende.

»For ogsaa i det,« fortsatte hun, »høster man, som man har saaet!«

Tunge Taarer flød over hendes Kinder » Jeg kunde have gjort saa meget, saa meget godt — men jeg fik kun gjort dette.«

Sygeplejersken strøg over hendes Pande.

»De maa ikke arbejde Dem saadan op; De kan ikke taale det.«

»Jeg fik Skønhed, og i Skønhed ligger der en stor Magt; den, som er skøn, kan faa, hvad han vil — men jeg tænkte kun paa mig selv«

»Men De byggede jo dette Hus her,« indvendte Sygeplejersken blidt. »Det siger De jo, De gjorde.«

Patienten smilede. »Ja, det kostede mig kun et Ord!« hviskede hun.

»Ser De, det var en Aften. Salen var fyldt af Blomster, Musiken tonede fra det skjulte Orkester, Tjenerne gik lydløst paa det tæppebelagte Gulv.

Jeg sad i en skinnende Atlaskes Dragt, med Diamanter — ægte Diamanter — i Haaret og om Halsen. Lord Seligman, Baron Groth og nogle andre Herrer omgav mig.

Jeg havde lænet mig tilbage i den store Stol og lukkede Øjnene. Musiken gjordé mig blid. Tankerne kredsede om min Fader — og jeg følte bitter Anger

»Gaa væk!« hørte jeg pludselig en af Herrerne sige, »hvordan Pokker er hun kommen her ind?«

Jeg aabnede Øjnene og saa en fattig, lidende Kvinde, der strakte en Buket Violer ud mod mig.

Tjeneren stod allerede bag ved hende og vilde føre hende ud.

Men hvad der skete i mig i dette ene Sekund, ved jeg ikke. Jeg tror, jeg har haft en Slags Vi-

sion. Det var for mig, som denne fattige Kvinde var mig selv.

Jeg strakte Haanden afværgende ud, og da Herrerne saa, at jeg ønskede at hjælpe, blev hendes lille slunkne Pung fyldt med Guldstykker.

Da hun var gaaet, sad jeg stille og tavs. Pludselig fik jeg en Indskydelse. Jeg vidste, at hvad jeg end vilde, kunde jeg gennemføre.

Jeg saa paa Herrerne, der alle var optagne af at betragte mig og af at efterkomme mit mindste Vink.

»Godt,« sagde jeg, idet jeg saa roligt paa dem. »Hvem af Dem, der kan finde den bedste Plan til en god Gerning, vil jeg gifte mig med!«

Hver af dem var ivrige efter denne Gunst. Jeg siger Dem, omend De næppe tror mig, at jeg kunde have vundet en Dronningekrone. om jeg havde sat mig dette til Maal.

Baron Groth foreslog øjeblikkelig at give alle fattige Børn en Skovtur næste Søndag. En anden vilde bespise Gamle og Svage. En tredjed vilde give Juletræ i Fattiggaarden, men Lord Seligman, som altid forstod mine inderste Tanker, foreslog et Asyl for syge eller gamle Blomstersælgersker.«

Den Syge hostede, hede Taarer brød frem af hendes Øjne.

»Han var saa god, saa fin, Lord Seligman, og som han elskede mig! Havde han levet, da var alt gaaet anderledes, da var jeg bleven en lykkelig Hustru. Men han døde to Maaneder efter denne Tildragelse.

Og saa« — Blodet flød ud af Patientens Mund — »og saa endte det her!«

»For Guds Skyld!« bad Sygeplejersken, »De maa ikke tale!«

Men den Syge gjorde en Krampetrækning, idet hun hviskede: » Som du saar, saa skal du høste. Dette Hus er min eneste gode Gerning, og derfor er jeg her!«

Blodet strømmede over det hvide Lagen; hendes Hoved bøjede sig til Siden.

Saa rejste hun sig op med en Kraftanstrengelse.

»Havde jeg forstaaet, hvad jeg forstaaer nu, saa havde jeg gjort mange, mange gode Gerninger!« Hendes Øjne aabnedes vidt. »Oh,« stønnede hun, »om Mennesker kun gjorde gode Gerninger, da aner man ikke, hvor godt der blev paa Jorden!«

Saa sank hun tilbage i Puderne og var død.

Ved Undersøgelse viste det sig, at det var sandt. Det var den døde Marguerite Dirival, der havde stiftet det Asyl, hvori hun udaandede. Hun begravedes i Asylets Gaard, og paa Stenen over Graven blev der indhugget de faa Ord:

»Som du saar, saa skal du høste.«

Vandalisme.

Det truede Tempel.

I den fransk Landsby *Moulins-près-Noyers* (*Yonne*) findes der et smukt Kapel med et ejendommeligt gammelt Krucifiks fra 1766.

Kommunen vil lade det nedrive. Men nu arbejdes der af indflydelsesrige Mænd paa at bevare det.

Kristusfiguren, udskåret i Træ.

Spejder-Generalen.

»Spejder«-Bevægelsens Fader, den bekendte engelske General Baden-Powell, der for Tiden gæster Norge og i September ventes til Sverrig.

Under Sporvejsstrejken.

Fogeden, Birkefuldmægtig Carstensen, er ude for at hente Uniformgenstande hos de strejkende Sporvejsfunktionærer.

Under Sporvejsstrejken.

923

Fra venstre til højre: Fabrikant Ballin, bagved ses Sporvejsdirektør Hammerich, endvidere Dir. Hauberg, Sporvejsdirektør Angelo og, i Døren, Bogtrykker Langkjær.

Dschavo.

En Fortælling fra Armenien.

Af AVETIS AHARONEAU.

Oversat af Carl Nutzhorn-Kjersmeier.

En stille Sommernat nærmede to Kvinder sig Vansøens Bred. Den ene var høj, med mandhaftige Bevægelser, den anden mindre og spinklere bygget. De blev et Øjeblik staaende ved en Fiskerbaad.

— Er du bange for at sejle? spurgte den høje Kvinde.

Den anden rystede paa Hovedet til Svar, og de steg begge op i Baaden.

— Kan du styre?

— Ja! lød det dæmpede Svar.

— Godt, sæt dig saa, sagde den høje Kvinde. Naar alt kommer til alt, har vi dog dette tilbage!

Og hun pegede mod Himlen og derefter paa Vansøens sorte Vande.

Den unge Kvinde greb Roret, den anden Aarnerne, og hurtigt gled Baaden henover Søens spejlblanke Flade . . .

*

Hvem var disse to Kvinder?

Den høje Kvinde var Dschavo, den anden hendes Svigerdatter, den skønne Heghinor. Alle i Landsbyen A. kendte Dschavo, den store, mandhaftige Kvinde, i hvis rynkede Ansigt der lyste to vrede, dybtliggende Øjne. Naar man saa dette Ansigt, skulde man tro, at Dschavo altid var vred, altid pønsede paa Hævn eller altid var utilfreds med noget. Hun bar altid sit Hoved stolt hævet, hendes Skridt var lange og sejge som en Mands — overhovedet var der noget mandhaftigt over hele hendes Væsen. Hun forstod sig heller ikke paa Kvindearbejde og havde aldrig holdt en Naal i sin Haand, men hun roede bedre end nogen Mand, kendte ikke til Frygt og fulgte altid med sin Ægtefælle Vitho ud paa Fiskeri. Alle frygtede Dschavos Tunge og Vrede — mest af alle hendes Mand. Bønderne vidste det, og Vitho blev aldrig kaldt andet end »Dschavos Vitho«. De havde kun et eneste Barn, en Søn, der fulgte med Forældrene ud paa Fiskeri. Da han blev voksen og giftede sig, overlod Dschavo Fiskeriet til sin Mand og Søn, medens hun selv tog Vare paa Huset og Svigerdatteren. Man saa aldrig denne udenfor Huset. Den strænge Svigermoder lod ikke Heghinor være et eneste Øjeblik alene. Thi Svigerdatteren var blændende smuk. Hun var blevet hentet fra en Landsby paa den anden Side af Vansøen, og Rygtet om hendes Skønhed var gaaet forud for hende.

Saaledes gik Aarene; men en Dag væltede Ulykken ind over Dschavo. Vitho og hans Søn blev en Dag, da de laa og fiskede ude paa Søen, overfaldet af en hæftig Storm. Nogle Dage efter fandt man deres Lig.

Slaget var frygteligt. De to Kvinder klædte sig i Sort og sørgede. Dschavo græd længe, men forblev ubøjet — kun de to dybe Folder omkring Munden blev endnu dybere. Armoden, der nu stod for Døren, gjorde hende bitrere og mere menneskefjendsk end før. Hun talte ikke til nogen mere, men man sagde, at hun var blevet venligere mod sin Svigerdatter, som om hun vilde søge Trøst hos hende. Dog slappede dette ikke hendes Vagtsomhed — nej, hun var endnu mere end før opsat paa at ville forsvare Husets Ære, indtil Heghinor atter kunde blive gift!

*

Der blev atter inddrevet Skat i Landsbyen — for hvilken Gang vidste ingen. Skatteopkræverne havde allerede taget alt af Værdi — Husdyr, Smykker og Klæder. Alligevel trængte de atter ind i Husene for at plyndre dem for det, der kunde være tilbage. Mord og Kvinderov hørte til Dagens Orden. Mændene flygtede, Kvinderne skjulte sig, Landsbyen stod i Flamme.

Den Dag var Dschavos Ansigt mørkt af Fortvivlelse. Hvad skulde hun gøre for at frelse sin Svigerdatter? Hun ledte hele Huset igennem for at finde noget at give Skatteopkræverne, men fandt intet af Værdi — det eneste, hun havde tilbage, var sin Svigerdatter og Husets Ære . . .

Mørket faldt paa. Hen paa Natten hørte hun Larm i Nabohuset. Dschavo gik op paa Taget og stirrede ned i Nabohuset gennem Tagvinduet. Et forfærdeligt Syn mødte hendes Øjne. En tyrkisk Bey og en halv Snes Politisoldater fyldte Huset. Børnene skreg, Korænen krøb grædende sammen i et Hjørne af Stuen, Tyrkerne pryglede Manden.

— Her er intet mere tilbage — I har jo allerede taget alt! stønnede han.

— Godt, sagde Beyen roligt, saa tager vi din Kone i Stedet for Skatten!

Børnene skreg og klyngede sig grædende til deres Moder, Politisoldaterne kastede dem raat til Side og slæbte af med den ulykkelige Kvinde. Dschavo saa ikke mere; hun steg hurtigt ned fra Taget, greb sin Svigerdatter ved Haanden og flygtede af Sted med hende. Endskønt der var stillet Vagtposter ud, lykkedes det dem dog

at naa ned til Vansøen, og nu var de paa Vej til Svigerdatterens Forældre, der boede paa Søens modsatte Bred

*

De var allerede komne et godt Stykke bort fra Bredden, da Heghinor vendte sig om og fo'r sammen. Dschavo havde allerede længe været klar over, at de blev forfulgt, men havde intet sagt — kun roet endnu stærkere til. Baaden syntes at flyve henover Vandet, men Forfølgernes Baad, hvis Lygter de lige kunde skimte, halede stærkt ind paa dem. Dschavo roede og roede, men tilsidst sank hendes Arme dødstrætte ned Forfølgerne kom nærmere og nærmere — tilsidst var de ikke mere end 20 Alen borte.

— Hvem er I? raabte Tyrkerne.

Dschavo svarede ikke — hun sad og rokkede fortvivlet frem og tilbage i Baaden, vidste ikke, hvad hun skulde gøre

Den tyrkiske Baad var nu kun et Par Alen fra de to Kvinder. Et Glædeshyl trængte sig frem fra Tyrkernes Struber:

— Naa, dér har vi dem nok! Sagde jeg ikke, at de var flygtet ud paa Søen! Lad os nu bringe dem tilbage til Byen!

*

Snart efter sad de to Kvinder i Tyrkernes Baad. Dschavo sad alene paa Bagsædet, men Heghinor var bleven anbragt midt imellem Politisoldaterne, en Skive for deres raa Spøg.

Dschavo var nu fuldstændig rolig — hun havde lagt sin Plan. Hun saa, hvordan en Politisoldat slyngede sin Arm om Svigerdatterens Hals, medens en anden rev Sløret fra hendes Ansigt Mere saa Dschavo ikke — hun sprang med et Sæt op fra sin Plads, bøjede sig lynsnart over Rælingen, greb om den med begge Hænder og styrtede sig i Vandet, idet hun af al Kraft drog Baaden efter sig

Baaden kængrede lige over hendes Hoved og sank straks. Man hørte en halvkvalt Rallen, nogle Raab om Hjælp Saa blev alt atter stille

Politisk Situationsbillede.

Frankrig (til Tyskland): »Naa, jeg træffer Dem altsaa her, gørende Kur til min Myndling. Maa jeg i den Anledning straks udbede mig en Samtale, at jeg kan være klar over Deres Hensigter?«

Varmebølgen.

— Hvor er du paa Vej til i denne Hede, gamle Dreng?
 — Jeg vil op til Hornbæk.
 — Hornbæk! Véd du, at dér er nogle og tyve Grader i Skyggen?
 — Hvem si'er, at jeg ska' gaa i Skyggen?

General Pau.

General Pau.

I Februar Maaned følte den franske General *Trémeau* sig nødsaget til af Helbredshensyn at trække sig tilbage. Og da der nu var Tale om at udpege en ny Vicepræsident for Overkrigsraadet, der i Marken, i selve Hærgorganisationen, skulde udfylde Rollen som Generalissimus, lod det til, at Overkrigsraadets Medlemmer næsten enstemmigt havde kastet deres Stemmer paa General *Pau*. Ikke desmindre blev General *Michel* valgt.

Nu gik det saaledes, at lige fra Overraadets første Møder viste der sig at være betydelig Forskel paa General *Michels* og de øvrige Medlemmers Synspunkter. Og da General *Dubail* efter Ministeriet *Monis'* Fald blev udnævnt til Chef for Generalstabens, traadte han som saadan straks i den mest absolute Opposition til General *Michel* paa Spørgsmaalene om deres respektive Magtomraader og Ansvar i Krigstilfælde.

Man anser det nu for givet, at General *Pau* bliver Generalissimus.

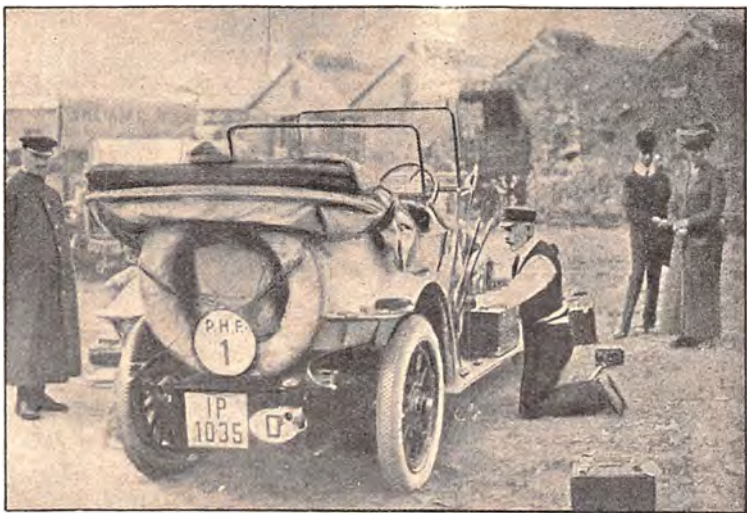
Prins Heinrich.

Den tyske Prins *Heinrich* er en meget ivrig Automobilist.

Han deltog fornylig personlig i »Prins *Heinrich* Løbet 1911« med den store Landevejsautomobil, som ses paa nærværende Billedet.

Fotografiet er taget paa den engelske Strækning af Løbet. Prinsen har haft et Maskinuheld og tvinges til at være sin egen Mekaniker.

I Baggrunden overværer Prinsesse *Heinrich* og Prins *Sigismund* den lidt usædvanlige Episode.

Prins *Heinrich* som sin egen Mekaniker.

Paven.

Pave Pius X's Helbredstilstand har i den senere Tid været yderst betænkelig og givet Anledning til alvorlig Bekymring.

Paven lider af en vidt fremskreden Aareforkalkning og pines af hyppige Anfald af Hjertelammelse og Besvimelse. De sidste Ugers ulidelige Hede har bidraget i væsentlig Grad til at forværre Tilstanden.

Trykket af en nærførestaaende Katastrofe behersker Livet i Vatikanet. Med den dybeste Bekymring har Pavens Nærmeste været Vidne til, hvorledes den gamle Kirkeøverstes Ydre i den seneste Tid er undergaaet en frygtelig Forvandling. Hans Ansigt er præget af dyb Melankoli. Og han er afmagret, saa Klæderne hænger som en Sæk omkring ham.

Det er nu 8 Aar siden, Pius X udnævntes til Pave af Kardinalerne. Det forlyder om ham, at han ingensinde helt har kunnet forlige sig med Vatikanets strænge Etikette. Han er endnu paavirket af sin landlige Oprindelse og optræder langt mere ligefrem end sin store Forgænger Leo XIII. Medens denne indtog sine Maaltider i ensom Majestæt, sætter Pius X Pris paa Selskab ved Bordet. Han spiser ofte sammen med sine Søstre og nogle Sekretærer. Og han finder det ingenlunde upassende at underholde sig med dem som en almindelig dødelig.

Paven sætter megen Pris paa Motion og foretager jævnligt lange Spasereture i Vatikanets udstrakte haver. Men sin meste Tid har han plejet at tilbringe i Biblioteket, hvør han har modtaget Besøg af Kardinaler og høje Prælater.

Hans Hellighed Pave Pius X.

Biskop Peder Madsen.

Biskop Peder Madsen.

Den 7. August afgik Sjællands Bisp, Dr. theol. *P. Madsen*, ved Døden paa sin Ejendom Vedbygaard.

Han havde ikke uden store Betæneligheder indvilliget i at overtage Embedet som den danske Kirkes Primas efter Biskop Rørdams Død. Dels var han ikke præsteviet, dels turde han ikke stole paa sit Helbred.

Det er endnu i frisk Minde, hvorledes han under Indvielsen af den nye Godthaabs Kirke blev overfaldet af et alvorligt Ildebefindende. Efter dette foretog han en Rekreatjonsrejse, der hidførte en forbigaaende Bedring i hans Helbredstilstand. Men da han for nogle Uger tilbage blev angrebet af en Influenza, der kompliceredes med en Lungebetændelse, svigtede

hans Modstandskraft.

Peder Madsen var Bondesøn, født i Vinding ved Holstebro den 28. Aug. 1843; han naaede saaledes paa det nærmeste en Alder af 68 Aar. Han tog Artium fra Viborg 1862 og teologisk Embedseksamen 6 Aar senere.

1874 blev han Docent efter en fleraarig Studierejse i Udlandet. 1875 udnævntes han til Professor, og 1879, ved Universitetsjubilæet, vandt han den teologiske Doktorgrad. I Aarene 1889—90 og 1903—04 var han Universitetets Rektor.

Fremragende Evner i Forbindelse med Jernflid bragte ham frem til den danske Kirkes fornemste Em-

bede. For Troeslivet i Danmark havde han haft indgribende Betydning, medens han virkede som Professor i Dogmatik.

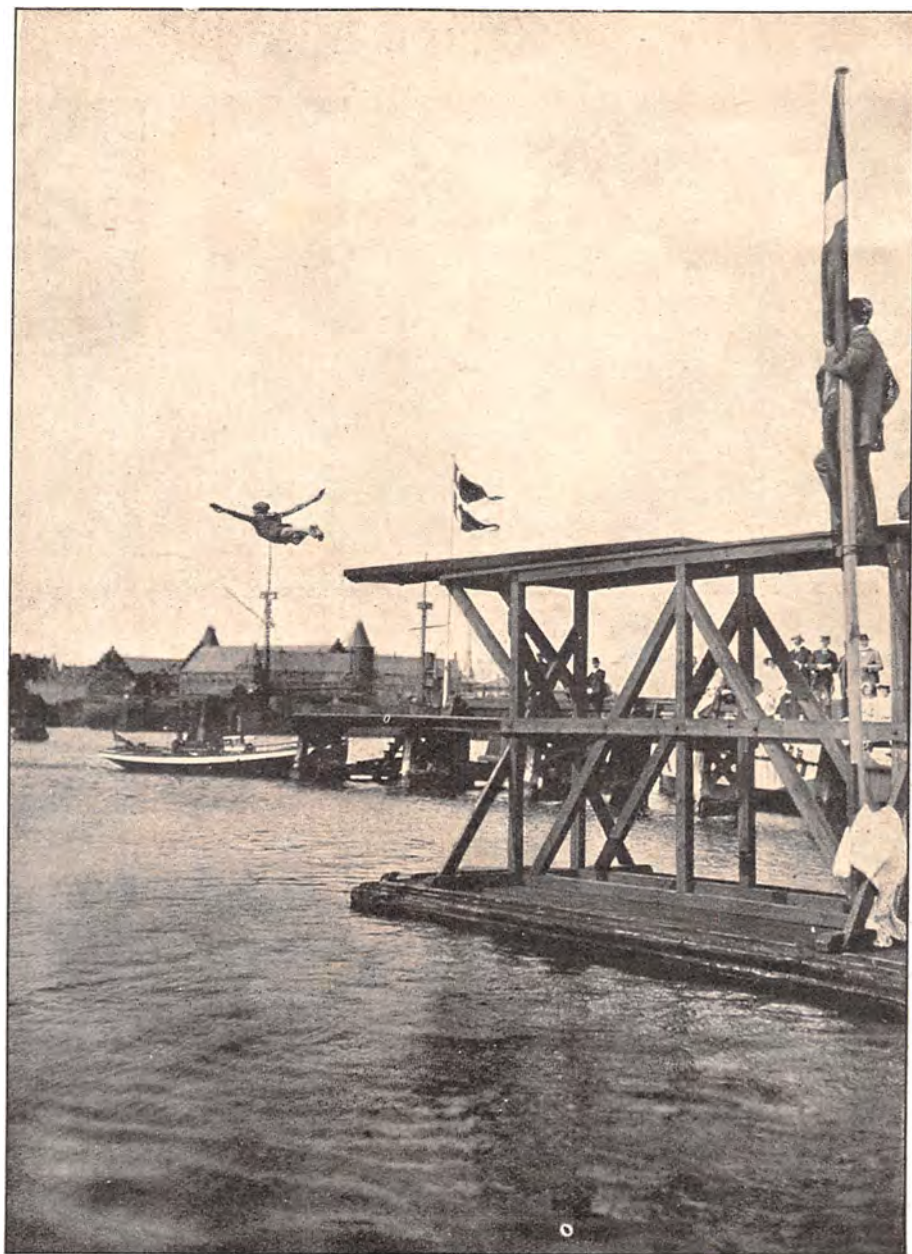
Han var en yderst konservativ og meget varsom Personlighed, der aldrig betragtede sit Arbejde eller sine Studier som afsluttede. For de teologiske Studenter vilde han helst staa som en Ven. Hans unge Elever kunde altid tillidsfuldt henvende sig til ham. Og i en lang Aarrække aabnede han og hans Hustru, Fru Charlotte Madsen, f. Storck, deres Hjem gæstfrit for mange studerende, der nødtigt vilde være Minderne om disse hyggelige Aftentimer hos Peder Madsen foruden.

Svøm!

I denne ualmindelige Sommer har det næppe været nødvendigt at opfordre Folk videre stærkt til at gaa i Vandet. Det giver sig af sig selv, at i nogle og tyve Graders Réaumur er Vandet, helst det friske Hav, et af de behageligste Steder at opholde sig.

Derimod er der stadig Anledning til at indprente Publikum Nødvendigheden af, at Ungdommen lærer at svømme. I Hovedstaden svømmes der med Liv og Lyst.

Vort Billede, der er et *snapshot* af et flot Dameudspring, er taget under en Kapsvømning paa Orlogsværftet.

Sommerglæder.

En Amatørfotograf har sendt »Hver 8. Dag« hosstaaende kvikke Billede af en sød, lille Pige, der er kommen op at ride paa et Æsel.

Det lader ikke til, at den lille lyshaarede Frøken er helt glad ved Situationen.

Kendte Mænd.

Forf. Charles Gandrup.

Grosserer G. Halberstadt.

Fhv. Skifteskriver Falckenthal.

Sagfører E. Albrechtsen.

Forstanderen ved det kgl. Vaisenhus, Forf., cand. theol. *Charles Gandrup*, er i en Alder af 64 Aar afgaaet ved Døden.

Grosserer *Gustav Halberstadt* er død, 58 Aar gl. Han grundlagde i 1888 sin Maskinforretning og var desuden Indehaver af »Sannitas«, den kendte Forretning i Badeartikler.

Fhv. Skifteskriver *F. C. Falckenthal* er død i den høje Alder af 80 Aar. Først for et halvt Aars Tid siden tog han sin Afsked.

Sagfører *E. Albrechtsen*, Svendborg, er afgaaet ved Døden.

Stadsdyrlæge *Høyberg* paa Frederiksberg er fornylig blevet meget rost i ledende engelske Blade for sin Mælkekontrol-Metode, der kaldes den bedste i Verden.

Malermester *Chr. Juul* er afgaaet ved Døden, 54 Aar gl.

Gamle *H. F. Noer* i Faaborg har fejret sin 90 Aars Fødselsdag og var i den Anledning Genstand for mange Opmærksomheder.

Malermester Chr. Juul.

Stadsdyrlæge Høyberg.

H. F. Noer.

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 49.

3. September 1911.

Pris 10 Øre.

Forfatterinden Fru Karen Ewald-Shaw.

Et Hornbæk-Resultat.

HORNBÆKSÆSONEN nærmede sig sin Slutning.

Det store Opbrud, da Skuespillerne og Skuespillerinderne forsvinder for at stille til Prøverne paa Teatrene, der begynder i de første Dage af August, havde allerede fundet Sted, og dermed var egentlig Hornbæks »største« Charmeforbi for i Aar. Om nogle Dage skulde ogsaa Børnene igen i Skole, og naar man gik forbi Villaerne, kunde man ikke undgaa at lægge Mærke til, at man de fleste Steder var begyndt at pakke og at tage de medbragte Gardiner ned, og at enkelte Huse allerede stod helt tomme.

Den Iagttagelse havde Maja Holck ogsaa gjort, da hun for lidt siden var gaaet ned til Stranden for at bade, og hun var kommet til at tænke paa, at det jo nu snart var hendes Tur til at skulle afsted. Tanken havde gjort hende forstemt, ikke saa meget fordi hun var ked over, at Ferien var forbi, som fordi hun havde saa meget lidt Lyst til at komme hjem igen.

Maja Holck kom nemlig fra et lille Hjem, og var der noget, hun hadede, var det ganske smaa Forhold, hvor man skulde tælle hver Øre, der blev givet ud, og hvor det ikke sjældent endogsaa var saa galt fat, at der slet ikke var noget at tælle. Og saaledes var netop Majas Hjem. Faderen var nemlig Kunstmaler, men af de smaa, der har vanskeligt ved at sælge, og Moderen sled sig op ved alskens Haandarbejder for at skaffe Penge til Huslejen, som de altid var bagud med, og Mad til dem selv og fire Børn, hvoraf Maja var den ældste. Maja hjalp til, det hun kunde, men meget blev det ikke. Hendes Fortjeneste ved at male paa Porcelænsfabriken var ikke stor, og skulde man gaa nogenlunde ordentlig klædt, hvad Maja absolut holdt paa, kostede det jo ikke saa lidt.

Nej, det var sandelig ikke lystigt at tænke paa; i en Fart var hun kommet ind i Badehuset og af Tøjet, og idet hun nu stod i sin tætsluttende Badedragt, der klædte hende saa godt, kiggede hun ud gennem Døren, hun holdt paa Klem, for at se, om der var mange ved Stranden, og hvem der var.

Gud, var det det hele! Et Par ældre Damer, hun ikke engang kendte, og saa ham, Fuldmægtig Hansen, som laa og lod, som om han læste i en Avis. For at han uafbrudt skævede hen imod Badehuset, hvor hun var, det var da tyde-

ligt nok. Han maatte altsaa rimeligvis ogsaa have ligget dør, da hun for lidt siden var gaaet forbi og optaget af sine Tanker hverken havde set til den ene eller den anden Side. I Grunden var det jo ogsaa komplet ligegyldigt, han interesserede hende jo ikke — ikke det allermindste.

En, to, tre, saa var Maja paa Hovedet i Vandet. Aah, hvor det gjorde godt! Hun kunde ligefrem mærke, hvor Saltet bed i Huden, og hun svømmede og svømmede, for det var jo et af hendes sidste Bade, kom hun til at tænke paa. — — —

Da Maja en halv Time senere kom ud af Badehuset, laa Fuldmægtig Hansen stadig i Sandet. At han havde ventet paa hende, var ikke til at tage fejl af; Avisen havde han foldet omhyggeligt sammen, og saa snart hun viste sig, rejste han sig op og hilste ærbødigt som paa en Dronning. Og det var slet ikke saa underligt, for der var virkelig noget majestætisk over Maja, som hun dør i al sin Selvbevidsthed kom gaende langs Broen. Smuk var hun, en ligefrem yppig Skikkelse til Trods for, at hun endnu kun var et Par og tyve, og den brune, friske Ansigtssfarve, hun havde lagt sig til, takket være den megen Sommersol, klædte hende fortræffeligt.

Maja og Fuldmægtig Hansen havde taget Plads paa Stranden, omtrent helt nede ved Vandet. Konversationen gik til at begynde med trægt; Fuldmægtig Hansen var ikke af de meget talende, og Maja syntes slet ikke oplagt til at hjælpe ham paa Gled. Han begyndte at snakke om de Folk, der allerede var rejst eller i de nærmeste Dage skulde rejse, men da hans Bekendte ikke hørte til hendes Venner, interesserede de hende ikke, og Samtalen gik hurtigt i Staa.

Himlen var noget overtrukket, det blæste en Del, og Bølgerne skvulpede op over Vandet med en Fart, som legede de Tagfat. Maja trak uvilkaarligt Benene til sig et Par Gange, for selv om hendes brune Sko hverken var ny eller kønne, skulde de jo holde Efteraaret ud, og det gjaldt derfor om ikke at faa dem vaade.

Fuldmægtig Hansen, der sad og saa beundrende til, rømmede sig pludselig og sagde: »Se, hvor selv Bølgerne er ivrige for at komme Dem helt nær, Frøken Holck!«

Maja, som, optaget af sine egne Tanker, sad og tegnede i Sandet med hans Stok, saa forbavset hen paa ham. Fuldmægtig Hansen var blevet helt rød i Hovedet af Anstrængelse for at finde paa en Kompliment og af Generthed over at have sagt den.

Maja kom uvilkaarligt til at smile. »Lad nu vær med at være fjollet,« sagde hun og viste sine dejlige, stærke, hvide Tænder.

Fuldmægtig Hansen blev endnu mere rød, idet han stammende forsikrede, at han sandelig kun havde sagt, hvad han havde ment.

Denne Gang saa Maja ikke hen paa ham; det var tydeligt nok at mærke, at hans Ord pludselig havde givet hende noget alvorligt at tænke paa. At Fuldmægtig Hansen havde været optaget af hende lige fra den første Gang, han havde mødt hende nede ved Stranden, havde hun jo nok haft en Anelse om, men at Herrerne syntes om hende, var jo ikke noget nyt, og det havde hun derfor ingen Vægt lagt paa. Ikke engang den Dag, da hun, efter at han en Tid havde gaaet og kredset om hende, halvt for Morskabs Skyld, halvt af Koketteri, havde faaet det Indfald at tage sin Bog lige for Næsen af ham for at give ham en Lejlighed til at snakke til hende. Den Gang havde hun jo desuden været saa optaget af Erhard, ham Journalisten, som kunde skrive saa morsomt om de smaa Københavnerinder i Bladene, og som alle Damerne var saa forgabede i. Men at Erhard ikke var til at stole paa, det havde hun jo hurtigt opdaget, og hun var i det hele taget mer og mer kommet paa det rene med, at den Slags Kavalerer skulde en ung Pige helst holde sig fra, da de var alt for optagne af sig selv og af ethvert nyt Skørt, der dukkede op, til at de kunde have »reelle Hensigter« med en enkelt. Og at gaa og lade sig kysse, saa af den ene og saa af den anden, som saa mange unge Piger gjorde i Hornbæk, det skulde Maja ikke have noget af. Og at Herrerne heller ikke syntes om den Slags udover at more sig med dem, det var da tydeligt nok, for ikke en eneste af dem var jo blevne hverken gifte eller forlovede, og det uagtet de havde været i Hornbæk flere Somre i Træk.

Felix Gram kunde det vist heller ikke nytte at tænke paa, selv om han ganske vist havde sagt hende mange smukke Ting og vistnok havde været lige ved at fri til hende den Lørdag Aften paa Kroen, hvis Karen Brink, der altid skulde have sin Næse i alling, ikke i det samme var kommet og havde forstyrret. Gud og hver Mand talte jo kun om hans Gæld og om, at han ingenting bestilte. I det hele taget skulde man vist ogsaa vogte sig for Herrer, der gik og lapsede sig med lysfarvede Sokker i Laksko. For den Slags havde som Regel ingenting at gifte sig paa. Kedeligt var det rigtignok, for smuk var han og havde de dejligste hvide Tænder, naar han smilte. Og uimodstaaelig fræk kunde han være. Men hvad kunde det alt sammen nytte, naar — — —

Fuldmægtig Hansen rømmede sig. Han havde nu haft Tid til at finde paa noget nyt at sige til hende, og han sagde:

»Det synes mig, som om jeg aldrig rigtig har levet, før jeg havde den Lykke at møde Dem, Frøken Holck. Da først følte jeg Solen skinne, og alt blev saa smukt. Ja, netop som Solen,« tilføjede han pathetisk, »saa klar og ren, lys og varm.«

Maja tav, smilede lidt genert, for der var jo ingen Tvivl om, at nu var det store Øjeblik i hendes Liv kommet, da en Mand vilde fri til hende — en Mand, som mente det alvorligt. Kun Skade, at det var Fuldmægtig Hansen; havde det været Felix Gram, og han havde haft Penge eller blot en Stilling til at gifte sig paa, hvor vidunderlig dejligt vilde det hele saa ikke have været. — — —

Majas Tavshed gav aabenbart Fuldmægtig Hansen Mod. Roligt og sindigt begyndte han at fortælle om den Lykkefølelse, der havde besjælet ham hver Gang, det var blevet ham forundt at være i hendes Nærhed, og hvor taknemmelig han havde været de faa Gange, hun havde tilladt at standse hende, og de havde spaseret lidt sammen. Kun ét havde gjort ham ondt, og det var Følelsen af, at hun foretrak de andres Selskab for hans.

»Ja, for det syntes jeg var Synd,« sagde han pludselig med hævet Stemme; »det Selskab, Felix Gram søger, kan vistnok være meget morsomt, men det passer sandelig ikke for en sød, ung Pige som Dem, Frøken Holck.«

Han skævede hen til hende, angst for at have sagt for meget, men Gud ske Lov syntes Maja at tage det ganske roligt.

»Kender De Felix Gram?« var alt, hvad hun sagde.

Fuldmægtig Hansen rømmede sig. Ja, eller rettere, han havde kendt ham. Gram havde nemlig en Gang været ansat i den samme Assuranceforretning, hvor han selv nu var Fuldmægtig, men han havde mistet sin Plads, fordi han ikke passede sine Ting. Iøvrigt var han vist et meget rart Menneske, naar blot han ikke var saa forfærdelig letsindig i Pengesager.

»Jeg er vis paa,« sagde Fuldmægtig Hansen pludselig med Iver, »at selv om Felix Gram tjente de fem, seks Tusind Kroner, jeg nu tjener om Aaret, vilde han alligevel altid være i bundløs Gæld. Og det har en Mand dog ikke Lov til,« tilføjede han bebrejdende, »især hvis han tænker sig den Mulighed engang at stifte Hus og Hjem.«

»Tjener De virkelig saa meget?« spurgte Maja, hvem alene Tanken om at have seks Tusind Kroner om Aaret ganske overvældede.

»Ja, det gør jeg skam rigtignok,« svarede Fuldmægtig Hansen med Selvfølelse, »og jeg haaber sandelig, at jeg skal komme til at tjene endnu mere.«

Maja flyttede sig lidt; hun var kommet til at erindre sit fattige Hjem, hun nu snart skulde tilbage til, og det gjorde hende urolig.

Majas Uro behagede Fuldmægtig Hansen. Han var paa det rene med, at nu eller aldrig maatte han vove det afgørende Skridt.

»Frøken Maja,« sagde han dæmpet, »tror De, at en fem, seks Tusind Kroner er nok til, at to kunde leve rigtig lykkeligt?«

»Ja — ja, det kunde de da sagtens,« svarede Maja undvigende, idet hun fik travlt med at se til den anden Side.

»Kunde De tænke paa at prøve det med mig?« spurgte Fuldmægtig Hansen saa, næppe hørligt.

Da Felix Gram et Par Dage senere sad foran d'Angleterre og nød sin Eftermiddags-Absinth,

kom Journalist Erhard straalende hen til ham.

»Har De hørt den sidste? Maja Holck har forlovet sig med Fuldmægtig Hansen.«

»Nej da! Saa blev der jo dog altsaa et Hornbæk-Resultat,« smilede Felix Gram.

»Ja, og et Hus mer, man maa se at komme i,« lo Erhard. »For Maja bli'er skam en dejlig, lille Kone.«

Villy Verner.

Efteraar paa Landet og i Byen.

DER havde været lidt koldt ude paa Vædeløbsbanen; Skovbrynet omkring Banen har allerede de første Tegn paa Efteraarets mangefarvede Fordærvelse, og fra Grydens Bund duftede det syrligt og sundt af Efteraar. Men saa kom jeg ind paa den kære Veranda og befandt mig atter midt i Sommeren. Bag Buffeten stod den elskelige Frk. Nimb, som hun nu har staaet der hele Sommeren. Og rundt ved Bordene sad de samme Mennesker, som jeg har set der omtrent hver Aften: alle vi, der har været bundne til Byen, og som Aften efter Aften har nikket trøstende til hinanden paa den kære og kølige Veranda. Og de sagde omtrent de samme Ting, som de har sagt hele Sommeren, og jeg nikkede til dem og til mig selv. Der var noget i dette, som gjorde mig tryk, det med Efteraaret var Løgn; saa længe

Frk. Nimb stod bag denne Buffet, var det Sommer.

Men saa kom jeg herind igen et Par Dage efter. Det var en Formiddag; Frk. Nimb var der ikke, og der var for Resten ikke et eneste Menneske paa Verandaen. Det regnede uroligt og stødvis, Regnen slog imod Ruderne, og uden for lød en lille, vemodig Lyd: Lysekronernes Glasprismer, der ringlede svagt for Vindstødene. Det var Efteraaret, som blev ringet ind.

Jeg gik ud i den gamle Have for at se, om jeg alligevel ikke tog fejl. Men der var ingen Vej udenom, det var Efteraar. Fra Trærne, som ruskedes af Regnen og Blæsten, løsnedes de brune Blade og faldt ned paa Gangenes vaade Jord. Efteraaret kom mig i Møde fra alle Sider: det dryppede ned fra Himlen, og det slog op imod mig fra den regnvaade Jord og de visne Blade, det hviskede til mig fra den underlige Stilhed herinde: fare hen, fare hen

Der er ingen Steder, hvor man fornemmer Efteraaret tydeligere end i Tivoli. Der er saa meget, der dør med Sommeren derinde, der er saa meget andet, der falder sammen med Blade. Der har blusset saa mange Roser, nu blegner de og dør. Der er mange smaa muntre Hjul, som nu standser deres Fart. For Tivoli er om Sommeren trods alt Byens Hjerte, her sker i den lyse Sommers korte Tid det meste af det, der skal ske. Her fuldbyrdes i al Beskedenhed nogle smaa Skæbner. Og det er delte, der gør Efteraaret i Tivoli saa tungt, for intel Steds er Efteraaret saa alvidende og saa vemodigt. Da Trærne sprang ud i Maj, skyggede de med deres lyse Løv over saa megen straalende Ungdom, over saa mange frimodige Foraarsaab, skærmede dem om Dagen mod Solen og om Aftenen mod næsvise Lygter. De har set de unge Hjerter mødes, fulgt Øjnenes underfundige

Fritten, hørt de ømmeste Ord og de hedeste Forsikringer og lyttet til den dæmpede Lyd af mange knitrende Kys. Sommeren igennem har de beskyttet alt dette, taalmodigt har de hvælvet deres Himmel over al denne Ungdom, mens de selv blev gamle og graa af Sol og Støv. Nu oplever de Skuffelserne, brudte Løfter, forgæves Venten, Troløshed, Skoser, Skældsord og Adskillelse. Dette er mere, end de kan bære, og tunge af Vemod og Viden falder Bladene lydløst og langsomt ned over Gangenes fugtige Grus og den regnslimede Asfalt. Fare hen, fare hen . . .

aktiv Erfaring i ni og halvfems af hundrede Tilfælde virker afstumpende og ikke udviklende, fordi de fleste unge Kvinder af Skræk for ikke at faa deres Part af Kagen som Regel sluger den første den bedste Dromedar, Livet serverer dem, og siden enten spyer den fra sig med stort Staahej eller, hvad værre er, tier stille.

Jeg vil gøre Kvinder kræsne.

Bogen er for sammentrængt og for hæslæsende.

Jeg er som mange Begyndere lidt for forhippet paa at præsentere mine Guldorn.

Den er ogsaa allfor ensidig, og det er det, jeg holder mest af i den.

Karen Ewald.

Men uden for ligger Byen. I Sommer har den ligget og lyttet til sit hamrende Hjerte. Nu slaar den sine brusende Vinger ud og venter det store Efteraar med dets Lys og Liv og Larm. Byen er rede.

Axel Meier.

* * *

ET BREV.

London, 31. Juli 1911.

»HVER 8. DAG« har bedt mig skrive et Par Ord om min lille Bog, som udkommer til Efteraaret, og det vil jeg gerne.

Jeg har, fra jeg var ganske ung, ønsket at skrive for og om helt unge Kvinder, og nu har jeg gjort det, saa godt jeg kan.

Tendensen i min Bog — og saa lidt af en **Kunstner er jeg**, at jeg aldrig vil kunne skrive uden Tendens — er den at vise, at der er ingenting, der kan gøre En mere klog og *erfaren* end det at bruge sine Øjne og Øren og ikke være bange for at huske, hvad Livet lærer En, om det saa er aldrig saa grimt; og at *personlig* —

DØDSFALD.

CHEFEN for Randers Garnison, Oberst i Rytteriet *Hannibal Stockfleth*, er død, 58 Aar gammel.

I Marts Maaned bragte vi en Artikel om Randers-Garnisonen med Interiører fra Kommandantens Bolig og fik Lejlighed til at fremhæve Obersten som en dygtig, pligtopfyldende og dog afholdt Officer, lige højt værdsat af Kammerater og underordnede.

Oberst *Stockfleth* var dekoreret med Kommandørkorset af Dannebrog, Sølvkorset og en Række udenlandske Ordner.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Baronesse Wedel Jarlsberg.

GAMLE Baroness Wedel Jarlsberg blev forleden 90 Aar, og den sjældne Fødselsdag blev selvfølgelig fejret af Slægten gennem flere Led: En Datter, Fru Steenbock, Børnebørn og Børnebørns Børn.

»Tante Fio«, som Familie og Venner kalder Baronessen, var frisk og munter tilstede ved en større Festlighed hos Nimb og stillede ved denne Lejlighed næsten sit gamle Ry for Rørighed i Skygge, skønt Baronessen nogle og firs Aar gammel havde et Sammenstød med en lykkelig og faldt saa uheldigt, at hun brækkede et Ben ved Hoften.

Baronessens Aandsevner og muntre Humør tilsvarede godt nok denne Førlighed. Tænk en Gang paa en 90-aarig, som lærer at spille Bridge!

En saa beundringsværdig Alderdom, der hverken falder den gamle Dame selv eller hendes Omgivelser til Byrde, har man fra alle Sider fulgt med gode Ønsker, der rækker over 100-Aaret, og hertil slutter vi os i fuldt Maal.

FRU Karen Ewald, som vi i Dag bringer et Billede af, er fornylig blevet gift med den riske Forfatter Desmond Shaw og har samtidig bosat sig i London til Sorg for den unge smukke

Frues mange Venner her. Hendes Debutbog, som imødeses med saa stor Spænding, fordi hun er en Datter af Forfatteren Carl Ewald, udkommer i den nærmeste Tid, og andetsteds i Bladet offentliggør vi et Brev, Fruen har været saa elskværdig at skrive til »Hver 8. Dag« om denne sin ny Bog.

I Anledning af den Udstilling af malede Børneportrætter, der agtes afholdt i November Maaned under H. M. Kongens Protektorat og til Indtægt for Dr. Louises Børnehospitals udvidede Poliklinik for syge Børn fra Vesterbros Sidegader, henvendte vi os til Grevinde Agnete Brockenhuus Schack, da vi havde Grund til at antage, at Udstillingen arrangeredes af hende, og derfor ønskede at bringe hendes Billede.

I et elskværdigt Brev oplyser Grevinden os nu om, at dette er en Misforstaaelse, og frabeder sig paa det bestemteste, at hendes Billede bringes i den Anledning, idet hun beskedent tilføjer, at hun simpelthen »kun er Medlem af Forretningsudvalget — og ikke andet«, et Standpunkt, hun som bekendt senere ret kraftigt har hævdet saavel i »Politiken« som i »København«.

Naar en saa ung og nydelig Dame som Grevinde Schack udtaler et Ønske, er vi selvfølgelig straks lydhøre. Og det er saa meget lettere for os i dette Tilfælde, som der jo er saa mange

Grevinde Agnete Brockenhuus Schack.

andre Grunde til at bringe hendes Portræt. Grevinde Schack hører nemlig til de af vore unge Damer, man ikke kan andet end beundre. Rig og fornem fra Fødslen — hun er en Datter af den billedskønne Grevinde Jessy Ahlefeldt Bille til Egeskov — havde hun kunnet tage sig Livet let, hvad saa mange Kvinder i hendes Stilling nøjes med. Men se om hun gør det! *Stilleben* er ikke noget for hende, og ligesom hun attraar at være blandt de første i alskens Sport, indtager hun som Regel ogsaa sin Førsterangspads, hver Gang der er Tale om at virke for de mindre heldigt stillede i Samfundet.

Grevinde Agnete Brockenhuus Schack har vist, at hun har Forstaaelsen af Ordet: *Noblesse oblige*.

FRU Karin Gillberg Gades Navn er godt kendt fra Koncerter i København. Hun har nu nydt den store Ære, at Richard Strauss personlig har anmodet hende om at synge Hovedpartiet i »Der Rosenkavalier«, som opføres for første Gang i Londons Covent Garden d. 23. Sept., og som imødeses med saa stor Forventning. Fruen, der er svensk af Fødsel, interesserer os saa meget mere, som hun er gift med Danskeren Svend Gade, der som bekendt er en fremragende Sceneinstruktør i Berlin, hvor han er knyttet til »Neues Schauspielhaus« og »Kleines Theater«. Baade Hr. og Fru Gade var her i Sommer paa et kort Besøg, og mange vil erindre at have set den straalende og smukke Frue i livligt Selskab soupere hos Frkn. Nimb i Tivoli.

Sangerinden Fru Gillberg Gade.

I fornemt Selskab.

Dr. Bull paa Skagen mellem de to virkelige Etatsraader Hr. Jacob Hegel og Overdommer Nyholm fra Ægypten.

SKAGENS Sæson er nu sluttet, og takket være det dejlige Sommervejr, vi har haft i Aar, har Badelivet deroppe været en saadan Sukces, at baade det store Hotel paa Grenen og Brøndum, for slet ikke at tale om de mange Pensionater, nu sidder og pønser paa, om det ikke vilde være klogt at udvide sig til næste Aar. Takket være en meget elskværdig Amatørfotograf, hvis Evner til at kunne fotografere manges en Professional kunde misunde ham, ser vi os i Dag i Stand til at bringe et Par fornøjelige Billeder deroppe fra som en lille Erindring om den dejlige Sommer ved Skagens Strand.

Direktor Aug. Bagge og Frue paa Spaseretur langs Skagens Strand.

A PROPOS Amatørfotografer lægger vi de mange, der beskæftiger sig med denne smukke Kunst, alvorligt paa Sinde at tænke paa »Hver 8. Dag«, hver Gang de har præsteret noget, der kan være af almen Interesse. »Hver 8. Dag« har blandt saa meget andet sat sig til Opgave at være Organ for dansk Liv saavel i Byerne som paa Landet. Hvad enten det drejer sig om at bringe Billeder af saa glædelige Begivenheder som en Forlovelse eller et Bryllup, en nyudnævnt Kammerherre eller Hofjærgermester, en Rigsdagsmand i eller udenfor Funktion, en Provinsstorborger af en virkelig eller uvirkelig Etatsraad, en Skuespiller eller Skuespillerinde paa eller udenfor Scenen osv. osv., vil »Hver 8. Dag« altid søge at være med i første Række, men hertil kræves selvfølgelig Støtte af vore Amatørfotografer — og vi behøver næppe at udtale, at alle brugbare Billeder vil blive modtagne med Tak og ogsaa honorerede.

TILLAD os en lille Bemærkning. Herhjemme er vi saa tilbøjelige til at drage Sammenligninger med det store Udland og at beklage os, naar vi ikke har det ganske som dør. For at tage et Eksempel fra det os mest nærliggende Tilfælde. Udlandet har smukke illustrerede Ugeblade — smukkere og større end vi kan præstere dem herhjemme. Men hvad koster de ikke? I Danmark er vi tilbøjelige til at tro, at vi kan faa all for en 10-Øre, og sandt at sige faar vi

herhjemme mere for den lille 10-Øre end noget andet Steds. For Eksempel findes der hverken i England, Tyskland eller Frankrig et Ugeblad i Udstyrelse som »Hver 8. Dag« for en 10-Øre. Men at Bladet kunde præsentere sig endnu smukkere, hvis vi kunde faa mere for det, er en Selvfølge. Og det er derfor, vi nu har bestemt os til ogsaa at bringe en Udgave paa fint, crideret Papir for at vise, at vi heller ikke i dette Tilfælde behøver at staa tilbage for Udlandet. Vi haaber derfor, at alle de, der kan, f. Eks. vore Landsmænd i Udlandet, vore Godsejere og vort rige Bourgeois, fremtidigt vil holde Luksusudgaven af »Hver 8. Dag« og derved overbevise sig om, at smukkere Blad til den Pris findes ikke noget Steds i Verden. Det bemærkes, at Luksusudgaven kun kan faas gennem Abonnement. (Se omst. Annonce.)

IDEEL for en Mand er den Kvinde, der tror alt, hvad han fortæller hende. G. Sinnick.

* * *

DEN Mand, der vover sig ind i sin Kones Paaklædningsværelse, er enten en Filosof eller et Fæ. Balzac.

Selvfølelse.

»Undskyld, men Frøkenen skulde vel ikke ha' set en Mand gaa forbi her i samme Uniform som min.

Direktør Frederik om den kommende Sæson.

GO'MAAREN, BREI! Go'maaren,
naa, min Ven, hvodn

gaar'en?
Skriver Du no'et?
Eller driver Du?
Ja, for jeg maa jo slide,
begriver Du!

DIRTØR, aa pjat med Dit Dir'tør!

Kald mig Fredrik, som Du
har kaldt mig før.
Min Stilling —, ja gu' er
jeg glad for den,
men for dig er jeg altid
den gamle, min Ven.

REVVYEN — hva sier Du, ja sikken et Syn:
halvtreds Gange udsolgt

Hus til Revy'n!
Ja, jeg maa jo altsaa være
fjøllet, min Dreng!
Gud, er det ikke et dejligt
Refræng!

DE ANDRE TEATRE? Ja, hvodn skal
det gaa?

De har jo ej en Fredrik at
bygge paa?
for ikke at tale om
Melby og Dam,
og saa lille Olfert, ja glem
ikke ham.

DEN STAKKELS KARL MANTZIUS,

jeg tænker med Gru
paa hvordan han skal klare
den nu,
— Se LINDSTRØM han
filmer nu, da det gik galt
men Mantzius maa ikke,
det er sgu brutalt!

Og DAGMAR? Ja Dramaet er ADAMS

han kan bide sig i sig
Adams-Æble.
Han klarer den aldrig,
for en Ting det ved je:
Folk VIL ha' Revy og ej
klassisk Komedje.

Og FOLKETEATRET, det blir JOHANNES

Død,
og de Staklers, der er i
Johannes' Brød.
Han laver Teaterring —,
det er altid en Ting,
for har han ej andet, saa
har han da en RING.

Og FJELDGAARD, som danser ud med
Fru Hansen Ott,

ja han er snart bag af
Dansen gaat!
Der er Dødningsdans i
Amallegade,
det er den sidste
Kasinomaskerade!

Og IVAR SCHMIDT, den altfor gæve
Skræder,

det bliver hans Kiste, den
Scenes skæve Brædder.
Skønt selv han praler
selvbevidst og vammelt,
„det NY Teater — det blir
sgu ikke gammelt.“

Og CIRKUS WULFF, det ny Centralteater
med JUTTA, KESTEN og
andre Akrobater!

„Carl Rullepølse“ er Chef,
med Skam at melde,
og den første Kraft det er
„Carl Frikadelle“!

Og SØNDESBROS VICTOR, det arme Skind,

han a'magres, han svinder
ganske ind.
Han græder, men snart er
det uae, thi
han har kun „Det gyldne
Horn“ at tude i!

Nej Du, saa har jeg større Tro
til FREDERIKSBERG og
NØRREBRO.

Ja, til Vinter, gaar det daarligt
for GREGERS, desværre,
men til Sommer kommer
Fredrik og redder Fredsberre.

BREI.

Amatørfot. Robert Hansen.

FRA GALOPBANEN

Fot. A. W. Sandberg.

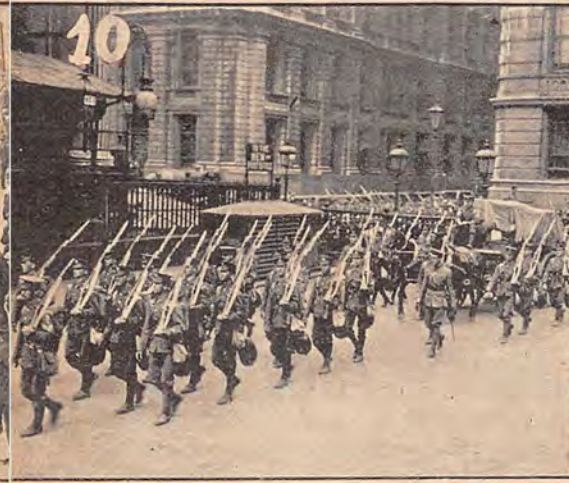
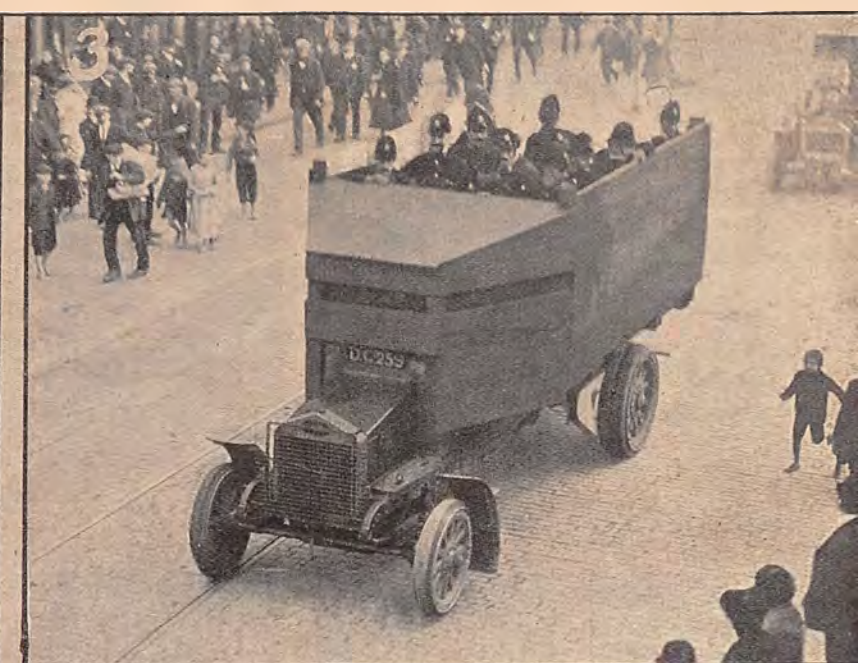
Øverst: Hs. Maj. Kongen ledsaget af Formanden, Skibsrheder Robert Hansen.

Tilvenstre: Træningsbilleder, taget Fredag Morgen af Formanden.

Tilhøjre: En bekendt Hesteejer: Hr. Dahlbom.

Den engelske Storstrejkes første Navn: Indenrigsminister Winston Churchill udenfor Handelsministeriet.

Billeder fra den engelske Stor-Strejke:

1) & 9) Varetransport under Politibeskyttelse, 2) butik plyndres, 3) Pansret Politiautomobil, 4) Børnene demonstrerer, anført af en Spejder, 5) Militær i Bivouak paa Banegaarden, 6) Forfriskninger tirhedsvagten, 7) Politiet bortfører en Voldsmand, 8) Mr. Thomas taler paa det første Strejkemøde, 10) Militæret mobiliserer til Kamp, 11) Byen forsyn frisk Fisk.

Fot. L. N. A. London & Worlds Pictorial News

UGENS PORTRÆTGALLERI

Kaptajn
Secher Feveje.

Varemægler
Henr. W. Christensen.

Fru Puggaard
f. Wormstrup.

Overbetjent
Niels Jensen.

Dir. Nielsen
Centralteatret.

Dir. Emil Wulff
Centralteatret.

Dir. Ivar Schmidt
Det nye Teater.

Dir. Emanuel Gregers
Frederiksberg Teater.

Kaptajn *Secher-Feveje* er død paa Skagen, 86 Aar gammel. Gennem 25 Aar Inspektør ved Schneekloths Skole og derefter i 30 Aar Klokker ved Frederiksberg Kirke. Blev som nogle og tyveaarig dekoreret med Ridderkorsen for Tapperhed, udvist i Trearskrigen.

Varemægler *Henr. W. Christensen* er død, 68 Aar gammel, efter længere Tids Sygdom. I sin Tid Bestyrelsesmedlem i Mæglerens Understøttelsesforening, Medlem af Bestyrelsen for Kastrup Glasværk og for Korntørrings- og Oplagsmagasinet. I en Aarrække Medlem af Industribankens Repræsentantskab.

Enkefru *Puggaard*, den sidste Bærer af det ansete Købmandsnavn, er død, 94 Aar gammel. Den gamle Dame levede under fem Konger og tilbragte største Delen af sit Liv paa Godset Hjuleberg i Halland, hvorfor hendes Familie gerne kaldtes »de svenske Puggaards«. Familien var beslægtet og besvogret med de gamle ansete Familier Hartmann, Gade, Heise og Hage.

Overbetjent *Niels Jensen* af Odense Politistyrke fejrede 1. Sept. 25-Aars Jubilæum. Født 56, indtraadte i Polititjeneste 82, Overbetjent siden 1903. Hovedkasserer i Afholdsselskabet »Det

hvide Kors« og dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Sammen med et spøgefultt versificeret Interview af Teaterdirektør *Frederik Jensen*, skrevet af en af vore Revyforfattere, bringer vi i Dag Billeder af nogle af de nye Teaterledere, som *Frederik*, beruset af sin enorme Succes, er ond ved.

Vi begynder med Vesterbros Teaterdirektører, med de to Ledere af det nye Variété-Teater i Cirkusbygningen, *Central-Teatret*.

Direktør *Nielsen* er en i Variétéverdenen kendt og anset Mand. Ved sin Ledelse af Odense Folketeater og af Hovedrestauranten paa Landsudstillingen tjente han sig en Formue, og i Forbindelse med Direktør *Emil Wulff*, som han forhen har samarbejdet med, vil han sikkert faa noget nyt og flot ud af Central-Teatret.

Direktør *Ivar Schmidt* er allerede startet paa *Det nye Teater* og har fra alle Sider faaet en venlig Modtagelse.

Direktør *Emanuel Gregers* tør vente det samme, naar *Fr. Jensen* fortrækker fra Frederiksberg Teater til Nørrebro og overlader den unge sympatiske Skuespiller at forfølge Successen paa den lille Scene i Alléen.

Det sidste Demonstrationsmøde.

Folketingsmand, Redaktør Borgbjerg taler.

Til Læserne!

MED det i Dag foreliggende Nummer overtager jeg Redaktionen af »Hver 8. Dag«.

Som det vil ses, præsenterer Bladet sig samtidig i en noget ændret Skikkelse, men helt at faa det ind under den Ramme, jeg har tænkt mig, vil dog næppe lykkes før den første Oktober, da »Hver 8. Dag« begynder sin Aargang.

Bladets ny Program skal jeg ikke bringe. Lad mig nøjes med at sige, at det skal være min Bestræbelse at gøre »Hver 8. Dag« saa aktuelt, saa smukt og saa underholdende som muligt, saa at vore Kunstnere og Forfattere vil faa lige saa stor Lyst til at bidrage til »Hver 8. Dag« som Publikum til at læse det.

Et skal jeg dog røbe: »Hver 8. Dag« har oprettet sit eget Kontor i Londons Fleet Street, selve Arnestedet for Verdenspressen. Vi vil derigennem blive i Stand til at bringe Billeder fra Udlandet, som intet andet dansk Blad kan bringe,

og hurtigere, end det før har kunnet lade sig gøre.

Endvidere at »Hver 8. Dag« fra nu af vil udgaa i to Udgaver, idet der bliver en Luksusudgave, trykt paa krideret Papir, for de mange, der sætter særlig Pris paa et Blads fine Udstyrelse.

Til Slut en Tak til Hr. Odin Drewes for det store og samvittighedsfulde Arbejde, han har udført som Leder af »Hver 8. Dag« i de sidste ti Aar. Hans eminent Forretningsdygtighed og varme Interesse for Bladet skyldes det, at »Hver 8. Dag« saa sejrrikt har kunnet trodse enhver Konkurrence i den forløbne Tid, og det er mit Haab, at den præcise, mønsterværdige Orden, der har hersket ved Bladet under hans Ledelse, skal kunne fortsættes og bibeholdes, naar »Hver 8. Dag« nu i saa mange andre Retninger ændrer Kurs.

GEORGE C. GRØN.

HØRT OG SET.

JEG ser i et engelsk Blad, at Byraadet i Colchester har udsendt en Opfordring til Borgerne om ikke at holde Begravelser om Søndagen af Hensyn til Kirkebetiente, Gravere o. s. v.

Hvis de gode Colchestere havde fuldstændig frit Valg, tror jeg, at de vilde foretrække slet ikke at blive begravede.

* * *

VEN af Huset: »Hvorfor svnger din Kone ikke for Barnet, naar det skriger?«

Ondskabsfuld Ægteemand: »Det skal jeg sgu sige dig. Vi har nemlig gjort den Opdagelse, at vore Naboer foretrækker at høre paa Ungen, og det fortænker jeg Dem ikke i.«

* * *

I GAMLE DAGE holdt Lægerne paa, at deres Patienter skulde lide Blodtab, hvortil de brugte Iglær. Nu er det det fineste først at lade Patienterne bløde, naar de faar Regningen.

* * *

KUNDEN (i en Bagerbutik): »Er dette Brød her bagt i Daag?«

Bagerjomfruen: »Ja, det ved Gud det er!«

Kunden: »Ja, jeg spør kun, fordi det var Brødet ikke, som jeg fik her i Gaar.«

* * *

»JEG synes, at de fleste Mænd ganske mangler Selvbeherskelse.« sagde en ung Pige til sin Moder.

»Det skal du saamænd ikke være ked over.« svarede Moderen. »For var det ikke Tilfældet, vilde de fleste unge Piger dø som gamle Jomfruer.«

Sagføreren: »De er den største Svindler her i Byen, at De véd det.«

Børsmanden: »Min Herre, De glemmer Dem selv!«

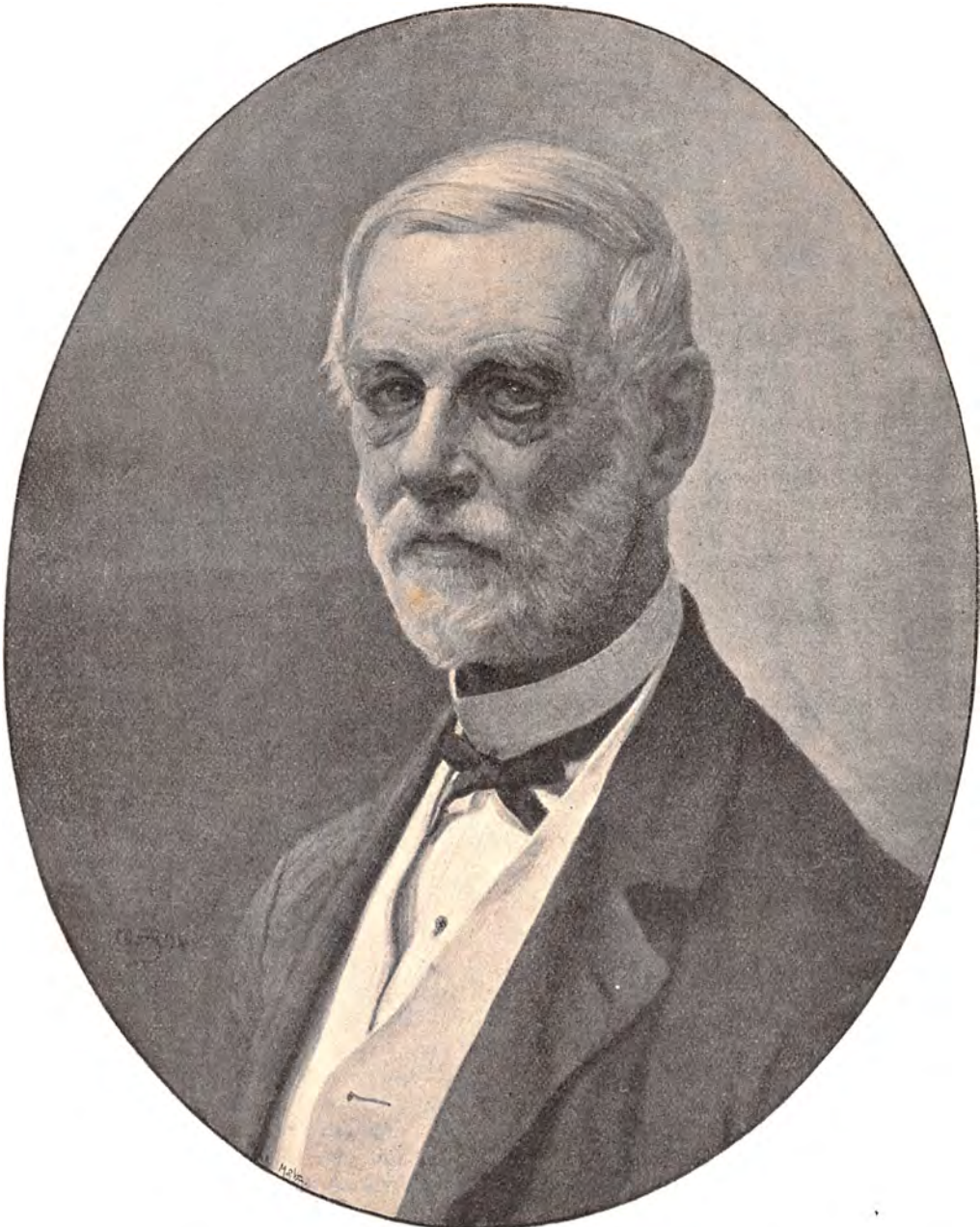
Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 50.

10. September 1911.

Pris 10 Øre.

Kaptajn J. C. Jacobsen,
Bryggeriet Carlsbergs Grundlægger.

En Afslutning og en Begyndelse.

Ved mag. art. *Aslaug Mikkelsen.*

TOGFØREREN gav et Stød i Fløjten, og Toget gled ud fra Stationen. I en Førsteklasses Kupé sad en ung Kvinde og en ung Mand lige overfor hinanden. De var fremmede for hinanden, og dog var der mærkelig nok noget beslægtet i deres Udtryk, et Udtryk, som om de havde set ind i deres egen Sjæl og intet Haab kunde øjne. Men der var den Forskel, at medens Udtrykket i Mandens Ansigt vidnede om en vis Svaghed, var det karakteristiske i Kvindens Ansigt den Styrke, som trods Verdens Dom, og det Mod, som uden at klage finder sig i det uundgaelige. Hun havde en meget smuk Mund, Læber, som en Mand havde kysset, til de lærte, hvad Smerte vilde sige, og Øjne, som var klare og forstandige. Hun var omkring seks og tyve Aar gammel.

Manden var rimeligvis noget yngre. I Begyndelsen sad han og stirrede ud af Vinduet, hensunken i mørke Tanker, medens han trommede med Fingrene paa Ruden. Et Par Gange saa' han paa sin Rejsekammerat, og under andre Forhold vilde hans Blik have været beundrende. Hun var velklædt, smuk og tilsyneladende uden en eneste Sorg eller Bekymring. Saa lagde han Mærke til hendes Mund og undrede sig over det bedrøvede Udtryk. Deres Øjne mødtes, og hendes Blik holdt ham fast uden mindste Antydning af Koketteri. Det var, som om de spurgte hans Sjæl, hvorfor den var bukket under for Fortvivlelsen, og da han saa' paa de ubehandskede Hænder i hendes Skød, stærke og velformede, slog den underlige Tanke ned i ham, at det var Hænder, som kunde helbrede.

»Har De noget imod, at jeg taler til Dem?« sagde han, idet han bøjede sig frem imod hende. »Vi standser ikke før Southampton, og i Aften vil jeg begaa Selvmord. Maaske bliver De det sidste Menneske, som jeg kommer til at tale med.«

Det slog ham senere, at enhver anden Kvinde vilde have betragtet ham som en gal Mand, trukket i Nødbremsen eller have begyndt at skribe. Men den unge Kvinde bøjede sig kun frem imod ham og saa' paa ham med et roligt Blik.

»Hvorfor?« spurgte hun stilfærdigt. »Sig mig det!«

»Det vil jeg gerne, hvis jeg maa. Jeg har gemt det hos mig selv, lige siden det begyndte at gaa galt, og dog har jeg hele Tiden længtes saa inderlig efter en Smule Sympati. Nu, da

det er for sent, faar jeg den maaske Jeg har løbet Linen ud. Folk tror, at jeg rejser til Southampton for at reflektere paa et Avertissement fra en Vinhandler, som søger sig en Kontorist med god Opdragelse Ja, det er meget rigtigt, at jeg rejser paa »Første«! Man kan ikke bryde med alle sine gamle Vaner i Løbet af nogle faa Uger. Jeg har prøvet at bære min Skæbne som en Mand, men jeg kan ikke Der er, saa vidt jeg véd, et Sted paa Vestkysten, hvor man kan drukne sig uden alt for stort Besvær, naar det er Højvande. Man behøver vist bare at gaa ned i Vandet fra Stenbroen. Jeg er frygtelig angst for selve det Øjeblik — det er derfor, jeg ikke tror, jeg kan skyde. Men jeg har en Pistol for det Tilfældes Skyld, at det ikke er Højvande. Ikke sandt, Folk siger, at det er en ganske behagelig Fornemmelse at drukne?«

Kvinden, som sad og hørte paa ham, vidste meget godt, at de, som taler om Selvmord, sjælden bringer deres Tanke til Udførelse. Men det saa ud, som om det var ramme Alvor for den unge Mand. Hans Ansigt var magert og forpint, og det skar hende i Sjælen at se den Elendighed, der lyste ud af hans Øjne. Det var, som om Forsynet onskabsfuldt havde rettet sine Angreb mod et uskadeligt, umælende Dyr, hvis eneste Synd var Glæde over Tilværelsen. Et Ansigt som hans, forekom det hende, burde altid være tilfreds og smilende.

»Ikke sandt, det skal være en ganske behagelig Fornemmelse at drukne?« gentog han.

»Synes De, at det har ret meget at sige, hvad Midler man anvender, naar man blot opnaar sin Hensigt — nemlig Døden?« spurgte hun. »Det er meget muligt, at det er helt behageligt. Naturen er god og mild.«

»Det er en forbandet Skæbne at være jaget ind i et Hul og tvunget til at dø som en Hund!« klagede han. »Jeg har altid elsket Livet.«

»De maa vist hellere fortælle mig noget mere. Det er mærkeligt, at vi to sidder her og taler paa den Maade om Liv og Død. Jeg tror nok,« hun smilede svagt, et halvt ironisk, halvt sørgmodigt Smil, »at jeg er særlig skikket til at raade Dem.«

»Det hænger saadan sammen: Jeg blev opdraget som alle andre unge Mennesker, der ikke behøver at tjene deres Brød. Eton og Universitetet — og, ja, det var en storartet Tid! Jeg bestilte ikke mere end højst nødvendigt — jeg kunde ikke indse, hvorfor jeg skulde det! Jeg kan saamænd ikke engang stave ordentligt, men min Haandskrift er meget pæn, og det er derfor, Vinhandleren vil have mig. Jeg forlod Universitetet den Gang, den Gamle døde, og blev forlovet med en ung Pige, som jeg ligefrem for-guede. Hun var et rent Pragteksemplar, forstaar De — rider som en Amazone, spiller

Bridge, er min Overnand i Billard og har et Ansigt og en Stemme som en Engel.« Han var lidt usammenhængende i sine Lovtaler, men derfor var de aabenbart ikke mindre alvorlig ment. »Hendes Familie er ikke rig, men de er af den Slags, som skal have det bedste af alt, fordi deres Fædre har levet paa den Maade, lige siden Henrik den Ottende skænkede dem Titel og Gods. Vi kunde have klaret os med den Indtægt, jeg havde, men jeg prøvede at forøge den og anbragte alle mine Penge i Ting, som skulde give svimlende Renter. Renterne var svimlende nok, men saa styrtede det hele sammen med et Brag, før jeg rigtig fik Tid til at tænke mig om. Jeg var bankerot. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde klare mig overfor hende og hendes Familie. Jeg havde haabet, at hun vilde have ventet, til jeg kom paa Benene igen, men det lod til, at hun havde tabt Troen paa mig. Maaske vidste hun, at jeg var et større Fæ, end jeg selv troede. I alt Fald gav hun mig Rejsepas. Det slog helt Benene fra mig — jeg var færdig. Jeg gik i Hundene — det er man ikke ret længe om —, og nu maa jeg sagtens gøre det eneste, der staar tilbage for mig at gøre. Det er det hele.« Han begyndte igen at se ud af Vinduet.

»Og De synes« — hendes Stemme var meget klar —, »at Deres Selvmord er forsvarligt?«

Han vendte sig igen om imod hende: »Gør De ikke?«

»Vil De høre Sandheden?«

Han nikkede.

»Jeg synes, det vilde være det mest krysteragtige, De nogen Sinde kunde finde paa at gøre.« Hun rettede sig. »Efter hvad De selv har fortalt mig, kan jeg kun se, at al den Modgang er det Punkt, hvorfra Deres egentlig Liv skal tage sin Begyndelse. Kan De ikke forstaa, at det er Begyndelsen til det hele for Dem?«

»Det er ellers en ret original Tanke, at den Druknendes sidste Halmstraa skulde kunne føre én over et larmende Vandfald!«

»Jamen det er nu alligevel saadan. Kun er det en stor, solid Planke, hvis De blot vidste det, og De vilde være en ussel Svækling, hvis De gik til Bunds. De har jo aldrig levet før nu. Kan De da ikke indse, hvorfor den unge Pige vilde gifte sig med Dem? For Deres Penges Skyld. Hun vilde ikke se til Dem, da De var ruineret. For en Mand i Deres Alder er det en enestaaende Chance til at vise, hvad han duer til. Det er meget rimeligt, at De ikke egner Dem til Kontorarbejde — det er De ikke skabt til. Deres Legeme er bestemt til at arbejde i fri Luft, under Guds klare Himmel, til at kende Savn, til at hærdes og paa den Maade blive sundt og stærkt. Naar De kommer til Southampton, saa skal De straks gaa om Bord i en af

Damperne, der gaar til Kolonierne, og begynde forfra. Ja, De skal begynde et nyt Liv!«

Manden formelig snappede efter Vejret. Han havde en Følelse, som om hans Hjerne havde været forstumlet, omtaaget, og som om denne unge Kvinde overhældte ham med koldt Vand, forfriskede ham, styrkede ham og fyldte ham med nyt, vidunderligt Haab. Det fortvivlede Udtryk svandt fra hans Øjne. Hun saa' det — saa', hvorledes de lyste. Men alt, hvad han sagde, var:

»Maaske hører De til dem, som anser Selvmord for uundskyldeligt — under alle Omstændigheder?«

Det varede noget, før hun besvarede det, og da hun gjorde det, var det roligt og behersket, som om hun valgte og vragede hvert Ord.

»Naar Talen er om en ung Mand, er det meget sjældent forsvarligt. Hvad der for bestandig ødelægger en Kvindes Liv, er i Reglen kun en mindre væsentlig Episode i Mandens. Jeg vil give Dem et Eksempel: Tænk Dem en Kvinde, som har forladt sin Mand for en anden Mands Skyld. Tænk Dem, at denne Mand har forladt hende — og knust hendes Hjerte. Tænk Dem, at hun indser sit Fejlgreb, og at hun vilde give selve sin Sjæl for at raade Bod paa den Skændsel, hun havde bragt over sin Mand, som før han døde, i Sorg og Bitterhed, havde givet hende fri, saa at hun var — saa at hun ikke tilhørte nogen For en Kvinde er det Afslutningen paa hendes Tilværelse.«

»Det lyder saa uvirkeligt, der er for meget — for meget Intrige. Det er ligesom en Roman. Men hvis noget saadant var hændet en Kvinde, saa vilde jeg sige«

»Nej nu er vi snart ved Southampton. Vi kører langs Vestkysten. Se, det er Lavvande. Jeg vil have Dem til at love mig én Ting.«

»At jeg skal lade være at gøre det?«

»Ja, har jeg ikke tydelig nok vist Dem, at De ikke behøver at opgive Haabet? Naar der er gaaet nogle Aar, saa vil De, hvis De følger mit Raad, komme tilbage — og maaske vil De igen køre her forbi med Toget og se ud over Havet og Solnedgangen og takke mig. Kun at jeg ikke vil være her for at høre Deres Tak. Lov mig det!« Hun vidste, at han gennem hendes Ord igen var kommet til at se sundt paa Tilværelsen, men paa ægte Kvindevis trængte hun til en Forsikring.

»Jeg lover det, og jeg er Dem mere taknemmelig, end jeg kan sige.« Han rakte Haanden frem imod hende, og hans Læber skælvede. »De har talt til mig, som intet andet Menneske nogen Sinde har gjort. Jeg kan ikke finde Ord for at udtrykke, hvad De har givet mig. Det er Fredag, og der gaar rimeligvis en Damper i Aften. Den vil jeg rejse med. Og — vil De

ikke sige mig Deres Navn, for at jeg — hvis jeg kommer tilbage «

»De kommer tilbage,« svarede hun. »Og maa-ske — hvem véd — vil jeg høre om det. Det er lige meget. Det eneste, det er værd at tænke paa, er, at De vil klare Dem.«

Toget standsede, og de steg ud. Han hjalp hende ind i en Droske og stod og saa' efter hende, til den var forsvunden. Da den drejede om Hjørnet, vinkede hun til ham.

Han vinkede tilbage, gik op ad Gaden med ny Spændstighed i Gang og Holdning og tog med Toget ud til Dokkerne.

Samme Nat sejlede han til Australien.

Men ved Morgengry var der en Kvinde, som skød sig paa Byens bedste Hotel.

Seyr Kjeldskov

I FORRIGE UGE afsløredes paa Vestre Kirkegaard et smukt og stort Minde i Granit for Redaktør Seyr Kjeldskov, som saa pludselig døde ved Juletid.

Den smukke Gravsten er bleven rejst af Journalistforeningen, i hvis Bestyrelse den Af-døde gjorde et stort Arbejde og gjorde sig ualmindelig afholdt ved sit jævne elskværdige Væsen og tørre Lune.

Soldatens glade Liv

DISSE Soldaterbilleder, der er taget i Lejren ved Birkerød, vil hos mange vække muntre Minder om dengang, da man selv var Barn som disse glade Jenser, der har Gavtyvestreger for med en sovende Kammerats Selestropper, og som har forstaaet at faa et fikst lille Genrebillede ud af en Teltaabning.

Fra Kapskydningen ved Aalborg { Det danske Hold.
Øverst Mesterskytten, *Læge Madsen.*

Løjtnant v. Holstein-Rathlow og Frue.

VI LOVEDE i vort sidste Nummer at bringe Billeder af Nyforlovede og Nygifte, hvis Navne er kendte udenfor en ganske snæver Kreds. Vi begynder i Dag med de Nygifte. Hr. Løjtnant v. *Holstein-Rathlow*, der for kort Tid siden er blevet gift med den lige saa smukke som elegante Frøken *Ellen Howden-Rønnenkamp* fra Næsbyholm, er en Søn af Hofjægermester v. *Holstein-Rathlow* til Rathlousdal. Hans Moder er som bekendt en Datter af den berømte Malerinde, Fru *Jerichow* og bl. a. Søster til den afdøde Kunstmaler *Holger J.*

De unge Nygifte, der for kort Tid siden er vendt hjem fra en længere Bryllupsrejse, har nu efter et Ophold paa den skønne Hesselø, hvor Brudgommens Forældre bor om Sommeren, taget Ophold her i København.

DET ANDET nygifte Par, vi bringer, er Hr. *Ove Frederik Gram* og hans unge nydelige Brud *Aja*, født *Brammer*, Datter af Teglværksejer B. fra »Nøjsomhed« ved Helsingør. Brudgommen, der er en Søn af den ansete Direktør i

Kontorchef *Ove Frederik Gram* og Frue.

Bikuben, *Etatsraad Gram*, har i flere Aar været knyttet til Foreningen *Fremtiden*, hvor han indtager en fremskudt Stilling.

Det unge Par, der kun har været gift en Uges tid, er begge meget musikalske og teaterinteresserede. Fruen har saaledes ofte med Held deltaget i private Koncerter, og hun har senest taget Undervisning i Sang hos Fru *Sigrid Wolf Schiøller*.

SAMMEN med de unge Brudepar, som vi her har præsenteret for vore Læsere, bringer vi Billedet af et *Sølvbrudepar*, Fabrikant *Steen-*sen og Frue, født *Knudsen*, fra Vejle.

Hr. *Steen* er landskendt som den største Mand i sin By, og skønt nu udenfor offentlig Virksomhed stadig interesseret og aktiv, hvor det gælder *Vejles Ve* og *Vel*.

Fabrikant *H. Steensen* og Frue.

En Datter af *Sølvbrudeparret* er gift med Legationssekretær *Scavenius* og bosiddende i Paris.

Trods saadant fint Slægtskab sætter Fabrikant *Steen* Pris paa at faa fremhævet, at han hverken har Ordner eller Titler, og *Sølvbrylluppet*, som ellers var saa smuk en Foranledning, gjorde af denne Grund ej heller Fabrikanten til *Etatsraad*.

DEN KONGELIGE PORCELÆNSFABRIK har gjort sit bedste for at bidrage til *J. C. Jacobsens* Forherligelse ved den nylig fejrede Hundrede-aarsfest paa Carlsberg ved Fremstillingen af en

Række dekorative Platter, der paa en smuk Maade genkalder i Erindringen, hvad den afdøde virkede ved storstilet Gavnildhed. Vi gengiver tre af de smukkeste Platter.

VI ER i Dag i Stand til at bringe et lige saa interessant som vellykket Billede af den saa populære Forfatter, Direktør *Peter Nansen* i Samtale med *Fru Bjørnstjerne Bjørnson*, den store afdøde Digers højtbegavede Enke, som vi uden Frygt for Overdrivelse tør kalde en elskelig gammel Dame. *Fru Bjørnson*, der desværre er blevet meget tunghør i de sidste Aar, er som bekendt livligt interesseret i alt, der passerer baade i og udenfor hendes egen Verden, og at Danmark og danske Forhold har en stor Plads i hendes Hjerte, har hun talrige Gange givet Beviser paa. Af Billedet kan man da ogsaa se, hvor interesseret hun er af at høre paa *Nansen*. Det drejer sig her sikkert om de sidste Begivenheder indenfor den litterære Verden, og *Nansen* er jo en fortræffelig Fortæller.

Direktør Peter Nansen og Fru Bjørnstjerne Bjørnson.

Den udmærkede Amatørfotograf, hvem vi skylder Billedet, har paa det strengeste forbudt os at nævne hans Navn. Derimod er det ikke blevet os forbudt at meddele, at Fotografiet er

taget paa Hr. Etatsraad *Jacob Hegels* skønne Sommerbolig Skovgaard i Ordrup, hvor *Fru Bjørnson* saa ofte har været en kærkommen Gæst.

For Amatørfotografer vil Billedet være et godt Eksempel til Efterlignelse. Saadanne Fotografier af kendte Personligheder er netop, hvad »Hver 8. Dag« gerne vil kunne offentliggøre.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

KAPTAJN *J. C. Jacobsen*, hvis Navn i disse Dage er nævnet med saa megen Ære i Anledning af, at det er hundrede Aar siden, han blev født, fortjener tilfulde al den Hæder, vi kan give hans Minde, hans Hus og hans Søn.

Thi for *J. C. Jacobsen* var Iveren for Forretning, Interessen for Kunst og Omsorgen for Videnskab samlet i et eneste godt dansk Ord: *For Fædrelandet*, og naar Festskrifter og Festartikler i alle Danmarks Blade i disse Dage har berømmet ham, vil disse Røster fra mange Sider samle sig i et skønt Eftermæle over en god dansk Mand, hvis Arbejde og Ofre for *Danmark vor Moder* er det smukkeste Eksempel paa sønlig Kærlighed.

DIREKTØR *Carl Jacobsen*, Æresdoktor ligesom sin Fader, har sat sig en Ære i at følge hans Fodspor. Vanskeligt siger man noget nyt om denne Mand og umuligt noget mere rosende, end han alt har hørt ved forskellige Lejligheder. Vi vil nøjes med at citere et Par Linjer af en fortræffelig Artikel, som *Harald Bing* har skrevet om *Carl Jacobsen* i Tidsskrift for Industri: »Alvor og Arbejdslyst, Kærlighed til Kunst og Ærbødighed for Videnskab, Rankhed i Viljen og Renhed i Sind; men ét blev ham nægtet: Evnen til at føje sin Mening ind under andres!« — —

Dertil er Brygger *Carl Jacobsens* Personlighed alt for stærk.

DE unge, *Helge* og *Vagn Jacobsen*, tredje Led i Generationen, *Carl Jacobsens* Sønner, hvoraf ogsaa nu den yngste indtræder i Bryggeriernes Direktion, skal først vise, hvor

stærke Personligheder, hvor stor Dygtighed og hvor megen Offervillighed de har taget i Arv efter deres store Fader og stolte Bedstefader.

Imidlertid tør man tro, at det ikke alene er de rendyrkede Gærbaciller, Kilden til al Rigdommen, de tager i Arv, men ogsaa hemme-

lighedsfulde Slægtsbaciller, dem, hvorfra Gæring og Uro, Fremdrift og Energi skabes i stærke Sind. Faa har saa solide Ahner som disse Ætlinge af en Brygger-Slægt.

Den aabne Port.

Af en hjemløs Københavners Betragtninger.

GENNEM Dansk Genealogisk Institut har Frøknerne Else og Emma Edlefsen — Gud hjælpe mig — faaet Tilladelse til at føre Slægtens gamle Familienavn Bachtzen-Blohm Jeg nævner det kun som et af de mange smaa Beviser paa, hvor svært det er at leve. Jeg har set det saa ofte i den Sommer, der svandt. Det bliver vanskeligere for hvert Aar, vi ældes.

I vor Barndom gled Dagene umærkeligt hen. Vi følte næppe Overgangen mellem Sommer og Høst. Nu er Aars-tiderne blevne en Kæde af *Sæsoner*, og hver enkelt Sæson har sine egne Midler til at slide os. Denne evige Skiften — det forskellige Lys, de vekslende Lyde. Luftens bestandige Forandring —, alt paa-virker vore Nerver, gør dem følsomme og urolige. Selv den blanke Asfalt under vore Fødder, Københavnerens tilsyneladende saa ensformige Eftermiddagstur gennem Strøget, er ikke mere den samme. Asfalten har hver Dag en ny Lugt, Kvinderne, som glider os forbi, skifter baade Farve og Form med Aarstiden, og just som vi — efter noget Besvær — havde vænnet vor Tunge til et venligt læspende »Farvel, Frøken Edlefsen«, forlanger man af os en ny Mundakrobatik: »Goddag, Frøken Bachtzen-Blohm!« Vort Liv er bleven en aaben Port, vi tager Afsked og vender hjem, et flygtigt Haandtryk og saa Farvel, en hastig Omfavnelse: Her har du mig igen!

* * *

VORE Rejser er Længsel mod Hjemmet, vor Tilværelse her en evig Udvé efter det fremmede. Hvor finder vi vel det faste Punkt i Sjælens Uro?

Jeg fandt det i Sommer i Frøknerne Nimbs *Serinekager*. Det var tidligt paa Sæsonen, og jeg skulde rejse. Mine Kuffter var pakkede, intet var glemt, Sovevognsbilleten bestilt i god Tid, Toget ventede paa Hovedbanegaarden med Damp oppe for det store Udland, jeg havde blot at gaa ind i Waggonen og lægge mig. Nu sad jeg og spiste Middag i Bazaren med en lidt flov Fornemmelse. Hvad var det vel, jeg savnede?

Da kom Frøken Serine Nimb med en lille Pakke.

— Se her, mit søde Barn, sagde hun, tag disse

Kager med Dem og tænk paa mig og Jette en Gang imellem!

Tilfældet vilde, at jeg i Løbet af Sommeren kom fire Gange frem og tilbage over Kanalen. Jeg spiste saaledes baade Serinekager i Folkestone og Boulogne og i den lange Nat mellem le Havre og Southampton. Jeg vaagnede i Paris paa mit helvedeshede Hotel og tog en Bid til et Glas Whisky-Vand, og jeg sad en Dag i Oxford paa Bredden af Themsen og fodrede en engelsk Dreng. Disse Kager var udholdende og trofaste!

Det faldt mig ind, at et ungt Menneske, der af en eller anden Grund føler sig hjemløs og fremmed blandt sine nærmeste, meget vel kan erstatte sit Savn i Længslen efter — f. Eks. Nimbs Terrasse. Den staar og vifter os saa hjemligt i Møde med sine Palmer og sine røde Pelargonier, alle de kendte Smil og Nik, vore Bysbørns forborgne Blikke, hvis Hemmeligheder vi kender

* * *

JO, man har ikke taget fejl! Ens Hjerter kan banke, naar man igen efter flere Maaneders Bortrejse en Aften kommer op ad Stentrappen. Men de er her alle, og Frøken Nimb staar som før bag sin store, brede Disk og smiler til os et Velkommen hjem! Alt er endnu, som før vi rejste. Den gamle Kammerherre sidder bestandig ved det samme Bord, lige overfor Forfatteren af det blege og distinguerede Ydre. Tjener, siger han og hviler paa Ordene, — vil De bringe mig Aftenbladene! Champagne-Grosserereren har som sædvanlig svensk Middag, og paa en rød

Seddel i et blankslebet Glas staar med Inspektørens Haandskrift: *Optaget Ole Petersen*.

Jeg hilser paa baade Petersen og Petterson, vor svenske Ven fra Sverige, en kendt Strøm glider forbi, Greverne af de *Felt'er* og *Skjold'er*, Baronerne med baade *Krantz* og *Dorff* i Enden og af de skønneste Fuglenavne. Der er ogsaa Aviatikerne, som tror sig forfulgt af en Isbjørn og derfor er begyndt at flyve. Alt saadant véd vi om hinanden, fordi vi hinsides Rang og Stand dog alle tilhører den samme lille Familie, der ved Ægteskaber indenfor Øriget har blandet Blod siden Gorm den gamles Dage. Vi kender hver en Frue paa Hatten, hver en lille Frøken paa Gangen, og vi erkender atter med hjemlig Fryd, at næsten ingen dansk Frue forstaar at vælge sin Hat, kun de udvalgte at gaa paa deres Fødder. Saa er vi da atter i Danmark, paa Terrassen, midt i vore kæres Kreds. Og den unge Mand, hvis Hjerte svulmer af Gensynsglæde, — maa han ikke lægge Baand paa sig selv for ikke at løbe midt ind i Kredsen og omfavne den eneste, med hvem han vilde gøre sig Jorden underdanig!

* * *

MEN han gør klogt i at blive siddende! Man skal være forsigtig i Familie kredsen. Se, hvor dumt hun smiler, den elskede, lille Gaas! Der findes i hendes Bekkasinherne kun den ene Tanke ikke at gøre Skandale. Sæt, Baronens saa' det! Hvad vilde ikke Petersens sige! Alle de smaa røde Sedler i de blanke Glas vilde vende sig omkring.

Intet er saa farligt som at komme hjem. Kender vi ikke fra Barndomsaarene paa Kostskolen den Dreng, der kom tilbage fra Sommerferien ladet med Latter og Sol. Aa, han lo ad ingen Ting! Han lo alt for højt og støjende! Kammeraterne forstod da, at Fyren havde faaet Latterkrampe, og Læreren, der ikke kunde sove ved Siden af i sit aarvaagne Tremmebur, dikterede Stuearrest i en Uge!

Man bør aldrig være for munter og for hjertelig, især ikke efter en Ferie. Det misforstaas. I Familie kredsen har nemlig hver faaet sit ud af Sommermaanederne. En har fundet sig selv, en anden har ved Badestedet fundet en Elsker, og den Frue, der før bedrog sin Mand, indser maaske nu efter en Maaned tilbragt om Bord paa en Yacht eller efter en Cykleturs Erfaringer gennem den jydsk Hede, at det dog er ham og ham alene, som hun egentlig holder af! Man bør især være forsigtig overfor den Mand, der har fundet sig selv. Thi intet er saa højtideligt.

Den unge hjemvendte gør derfor klogt i ikke at udlevere sig. Han er selv blandt sine nærmeste paa usikker Grund. Sommeren har gjort Værdierne flydende, som man siger, og fljttet mange Etiketter. Vi er ikke de samme nu, som

da vi skiltes. Og det er flovt at hilse hjerteligt Goddag, Frk. Edlefsen, og faa et køligt Svar: »Undskyld, men jeg hedder virkelig Bachtzen-Blohm!«

* * *

MAN begynder da maaske, næppe hjemme igen, at længes efter at rejse ud. Der er Trækvind i Porten. Og nordfra og sydfra stryger netop i de samme Dage gennem Byen en Sværm af fremmede. Dør gaar Europa i København. I Paladshotellets Vestibule staar Portierererne og giver Forklaringer paa Amerikansk, og gaar man en Aften ind i Angletteres Grillroom for at spise Middag, tiltaler Kellneren én paa Fransk. Blandt fremmede tager den hjemvendte da sin Uges Stuearrest. De store Hoteller Jorden over er ens. Man er mellem Palmer og Restaurationsmøbler bestandig paa Rejse. Man møder fremmede og ligegyldige Ansigter, og man griber sig i midt blandt disse Udlændinge at ville kalde Kellneren ved tredje Ret og sige: »Vil De sige, at mine Kufferter skal pakkes; jeg gaar herfra i Morgen Kl. 8 med Sydekspressen!«

Tænk, man tror virkelig et Øjeblik, at man har gjort København og kan rejse! Men da fanges ens Blik i det samme af et Par Øjne. Det er en Udlænding, som har opdaget, at jeg er dansk. Han saa' det i et Blik fra et andet Bord, hvor nogle ukendte Landsmænd gumler over Middagen. Vi har end ikke hilst paa hinanden, men den opmærksomme Iagttagelse har alligevel Ret, da vore Øjne helt tilfældigt mødtes, at vi tilhørte den samme Race. Han kan se, at vi véd noget om hinanden. Vi bevogter hinanden.

(Ellers plejer Danskere i internationalt Selskab baade at gnubbe sig i Ryggen, pille Næse og udtrykke Mæthedsfølelser. De véd ikke, at selv om Sprogene er forskellige, findes der visse Fagter, som er internationale. En Gennemsnitsdanske opfører sig kun dannet, naar han véd sig iagttaget af Landsmænd. Herpaa kender man Danmark!)

* * *

MAN er opdaget. Det var kun en Indbildning, at man skulde kunne rejse uden at forlade København! Turisten vil ikke vedkende sig den indfødte. Der er ikke andet for end at finde sig til Rette, og jeg beder Kellneren, der allerede smilende har nærmet sig, om at servere Kaffen paa Terrassen ved et Bord, hvorfra jeg kan høre Julian Olsens Orkester.

— — Vi er lænkede til disse Brosten. Man maa slaa sig ned paa Fortovet. Det stille Torv ligger solbeskinnet en Efteraars Eftermiddag. *Hesten* rider frem mellem knejsende Asters og falmende Træer. Og om *Hesten* samles den lille By, som er vor. Pludselig kan da et Strejf af Solen kaste nyt Lys over alle de smaa Kafé-

borde med kendte Københavnerne. Vi ser, at de unge Piger er solbrændte — langt mere, end en Udlænding vilde finde passende —, og at det klæ'r dem; de unge Herrer er tvangfri og vader hjemligt rundt fra Bord til Bord, hvor kun faa Præsentationer er fornødne, men det hele virker saa hyggeligt. Det lille København er atter ved at lukke sig om den hjemvendte som Skallen om en Østers. Snart er han igen interesseret i den sidste Skilsmisse, og han véd paa en Prik Besked om enhver Forgrening indenfor Familien Bachtzen-Blohm. Han deltager behersket og med smaa uskyldige Ondskabsfuldheder i Konversationen, han udleverer andre, men aldrig sig selv, og med et Smil indrømmer han, at den pludselige Rejselyst efter den pludselige Skuffelse kun var en Grille. Hjemme er dog bedst! Nu aabner Teatrene og Palmehaverne — Han er ikke mere hjemløs!

Andreas Winding.

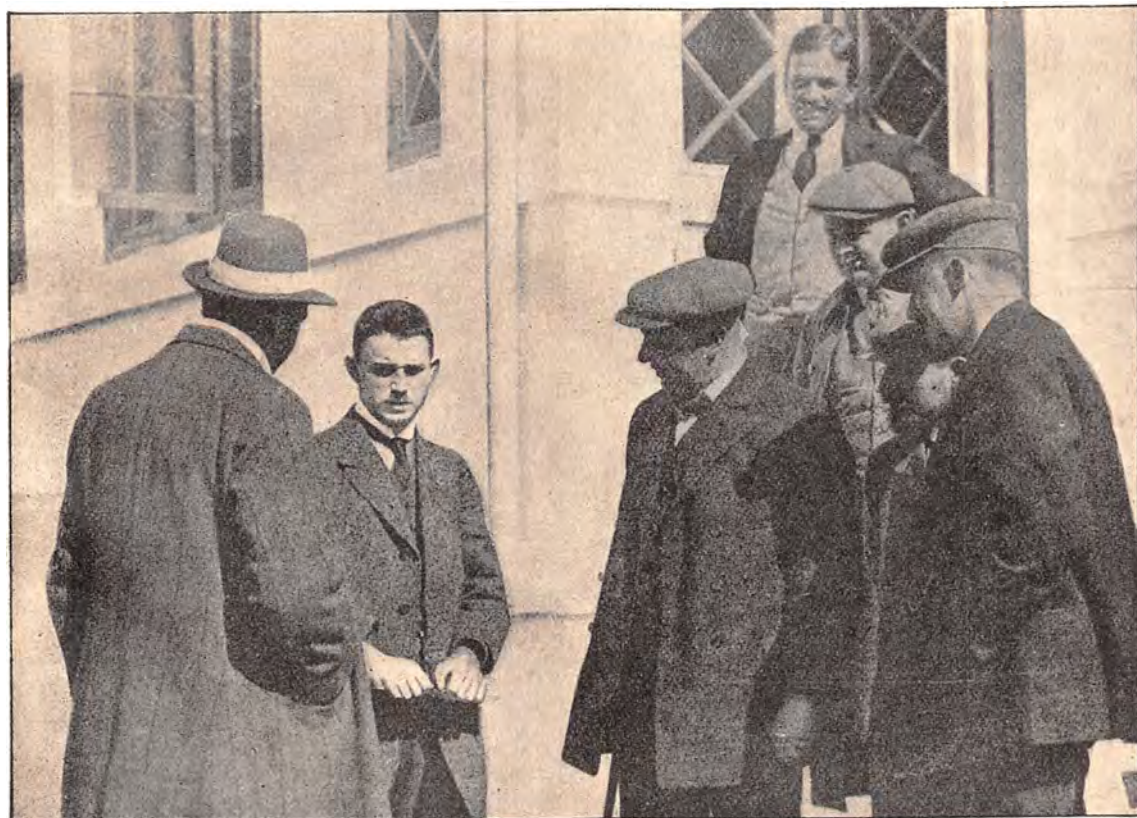

Det store Tyveri fra Louvre-Musæet.

Mona Lisas berømte Øjne.

Aarhus—København pr. Flyvemaskine

De første Interviewere modtager Hr. Thelen ved Mørkøv.
 Journalist Kringelbach. Dir. Herman. Journ. Ervøe.
 Thelen og hans Vært (øverst): Proprietær Lunn. Dir. Kappel, »Heimdal«.

DEN første virkelige Langfart pr. Flyvemaskine her i Skandinavien kom aldeles overraskende for de fleste. En Flyvning fra Aarhus til København uden lang Forsnak og endeløse Forberedelser kunde man slet ikke tænke sig.

Men Thelen viste, at han i mere end én Forstand ikke ynder lang Snak. Han gik lige til Sagen, til den farlige timelange Flugt over Kattøgattet, hvor der ikke var saa meget som en eneste Hjælpebaad. Lørdag Morgen satte han hele Vestsjælland i Oprør ved uventet at bære den lille Landsby *Tornved* med en Mellemlanding. Vort Billede viser, hvorledes Befolkningen strømmer til for med ligefrem Ærefrygt at tage den forunderlige Fugl i Øjesyn.

Det var imidlertid ikke blot de gode Vestsjæl-

lændere, Thelen overvældede. Det overfor Flyvning meget mistroiske københavnske Publikum har han ogsaa besejret.

Saa udmærkede Flyvepræstationer, vi har haft Lejlighed til at se herhjemme: *Delagranges* elegante Flyvninger ved Aarhus under Landsudstillingen, *Nervøs* dristige Fart over Københavns Taarne og Tage, *Svendsens* Sundflyvning og *Poulains* hurtige Præstationer og Passengerflyvning over Vand, aldrig har noget imponeret som denne 3-Timers Tur fra Aarhus til København.

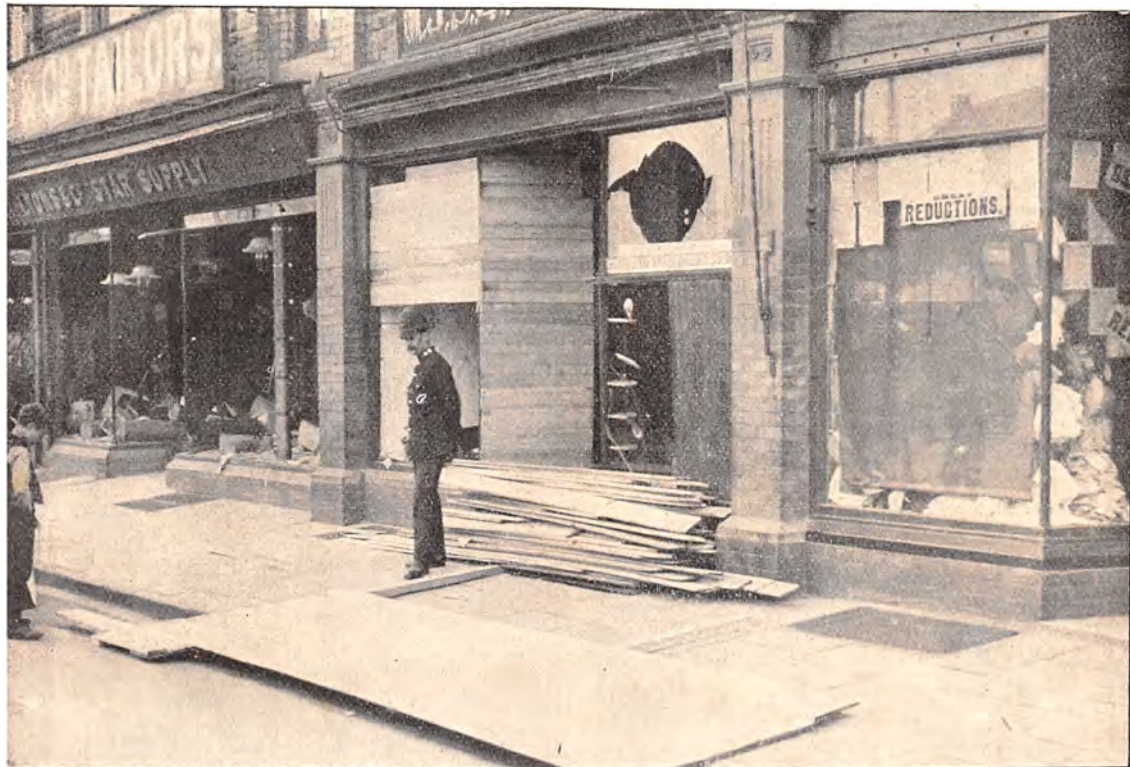
Vi har jo dog vænnet os smukt til Kallundborg-Ruten og synes, at den med de seneste Forbedringer er slet ikke saa gal. Nu kommer denne Sportsmand og viser os, hvor gammeldags vi er.

Hemmeligheden er, at den unge Tysker, som selvfølgelig maa modtage de Pengepræmier, det smarte Annoncebureau »Heimdal« har budt ham, fordi hans Risiko, ikke alene paa Liv og Lemmer, men ogsaa paa den kostbare Maskine, er saa stor, først og fremmest er Sportsmand. Det tilfredsstillende ham at sætte Vovemod og Kraft ind paa en Opgave, som ingen før ham har løst, og Heldet har staaet den kække bi.

Thelen er Dagens Helt, og mangt et lille Damskjerte banker i Takt med Gnommotorens tusindminutlige Eksplosioner, naar den kække unge Mand svinger sig højt op paa sin elegante Todækker. Men der er absolut intet Haab for den lille Københavnerinde. Thelens Hjerter tilhører en Kristiania-Jente, og der kan aldeles ikke være Tale om, at hans Hjerter »sætter ud« saaledes som hans Motor undertiden.

Gnom.

Jødeforfølgelserne i Wales

De plyndrede Jødebutikker.

En jødisk Juveler, som har jaget Røverne paa Flugt med sin Jagtbøsse.

UGENS PORTRÆTGALLERI

Grosserer Anthony Worm.

Læge Lakier.

Oskar Rohmann.

Carl Marius Fritzner.

Professor Christiansen.

Skrædermester M. H. Becher.

Redaktør Reventlow.

Sprøjtefører Jacobsen.

Forfatterinden
Fru Karin Michaëlis.

Journalisten
Andreas Winding.

Skribenten
Jul. Magnussen.

Fortatteren
A. C. Andersen.

GROSSERER *Anthony Worm* begravedes forleden fra Frederiksberg Kirke. Afdøde drev i sin Tid en Kaffeforretning en gros og i de sidste 30 Aar en Agenturforretning, som fortsættes af Sønnen, *Chr. A. Worm*.

DOKTOR *Lakier* var et af Ofrene for den ondartede Halsepidemi i Hellerup. Afdøde har en Aarrække praktiseret som Læge paa Østerbro.

DE TO MATROSER er Ofrene for den frygtelige Ulykke i »Havhesten«, *Oskar Rohmann* og *Carl Marius Fritzner*, begge et Par unge Værnepligtige, som gjorde Tjeneste i den gamle Torpedobaad.

PROFESSOR ved Polyteknisk Lærestalt *C. Christiansen* har fejret sit 25 Aars Jubilæum som Universitetslærer, hyldet af sine gamle Elever, der satte Professorens friske Lune og jævne Ligefremhed meget højt.

SKRÆDERMESTER *M. H. Becher*, Studiestræde, fyldte 1ste September 80 Aar. Den gamle, der er Veteran fra 64 og deltog i Forsvaret ved Dybbøl, har i 40 Aar drevet Forretning samme Sted.

REDAKTØR *Reventlow*, meget paa Tale i den sidste Tid for sit skarpe Angreb paa Sundhedsstyrelsen. Vi vilde særdeles gerne samtidig have

TEKST FRA PORTRÆTGALLERIET

bragt et Billede af Sundhedsstyrelsens Formand, Dr. *Muus*, men han hører desværre til dem, der skal dø ufotograferet, med mindre »Hver 8. Dag«s Fotograf en skønne Dag snapper ham.

SPRØJTEFØRER *Jacobsen*, en af vore ældste og bedst kendte Sportsmænd, særlig kendt som Bokselærer. Har fejret sit 25 Aars Jubilæum som Brandmand.

FORFATTERINDEN, Fru *Karin Michaëlis*, Moder til Verdenssuccessen »Den farlige Alder«, nylig hjemkommen igen til Danmark.

JOURNALIST *Winding*, »Politiken«, har heri

Bladet skrevet Ugens journalistiske Opsats. Hr. *W.* er som bekendt en af vore mest læste yngre Journalister.

SKRIBENTEN *Jul. Magnussen*, bekendt Journalist, nu ansat ved »Riget«, er med sit Stykke »Hvo, som elsker sin Fader« gaaet ind i Rækken af det kgl. Teaters dramatiske Forfattere.

FORFATTEREN *A. C. Andersen*, der slog igennem 1906 med »Husmandens Datter«, udsender om kort Tid fra »Gyldendalske Forlag« en ny stor Bog om Bønder.

Slut paa Sommeren

Kaproning ved Aalborg. I Anledning af 25 Aars Jubilæet. Svømmeopvisning hos Paul Petersen (Brevduer slippes løs).

HØRT OG SET □ □ □ □

»POLITIKEN« sluttede sidste Søndag en Konkurrence om de ti bedst kendte Københavnerne, og ret a propos mødte Dagens Mand, Dr. *Carl Jacobsen*, med det største Stemmetail.

»Hver 8. Dag« modtog samtidig, vel sagtens af en Fejlagelse, følgende Rim:

Til Bladet vittige Konkurrence
jeg møder og haaber at have en Chance:
Carl Jacobsen staar vist med sine Søre
ret højt, det indser man let.
Næst ham kommer *Ilum* og *Wessel & Vett*,
det er allerede de fire.
Med *Bestle* og *Hector* har vi de seks,
med *Robert Svendsen* og *Fred'rik Jensen* og *Herold* er
Prøven forbi,

thi Sagen er io, at alle ni
staar sammen om Kongen — *Frederik Rex!*

Af disse Navne bliver *Hectors vort* a propos — i Anledning af den smukke Artikel, han har skrevet i dette Nummer af »Hver 8. Dag« paa Bladets 2. Side!

DET er først, naar vi faar Folk paa Afstand, at vi forstaar, hvorledes vore Følelser for dem i Virkeligheden er.

Lucas Cleeve.

I de store Kriser i vort Liv er vi ikke tilbøjelige til at handle, som Klogskaben og den sunde Fornuft venter, at vi skal handle, eller som andre, der ikke er interesserede i Sagen, tænker sig, at de vilde have handlet.

Lucas Cleeve.

HUN: »Naa, saa De skal altsaa nu være min Svigersøn?«

HAN: »Ja, det er rigtigt. Det har jeg skam ikke tænkt over før.«

Udgiver: A S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 51.

17. September 1911.

Pris 10 Øre.

Den engelske Forfatter Bernhard Shaw.

Fot. Worlds Pictorial News.

Cirkusliv

Ved A. M.

Hun skulde forestille en Cowboy og red i Spidsen for Toget.

Barrasfords berømte Cirkus og Menageri.

I Aften Kl. 8!

Absolut eneste Optræden!

Den verdensberømte Skytte, Kaptajn Texas vil skyde en Cigaret af Munden paa en Kvinde paa en Afstand af fem og halvfjers Alen!

OVENSTAAENDE var et Uddrag af en af de mange stærkt kolorerede Plakater i den nordengelske Fabriksby Carchester. Spændingen havde været stor blandt Fabriksarbejderne, for omrejsende Cirkus'er hørte efterhaanden til Sjældenhederne, og Befolkningen elskede den melankolske Klown, Skimlerne og de vilde Dyr i Bur.

Med Middagstid en brændende hed Augustdag kørte en lang Række Vogne i brogede Farver langsomt gennem de smudsige Gader, anført af det sædvanlige larmende Orkester. Kvinderne i Triumfvognene var pailletsmykkede Karrikaturer af klassiske Gudinder, og deres lurvede Pragt stod i skærende Modstrid med deres medtagne Ansigter og trætte Øjne.

De var allesammen ude over deres første Ungdom med én Undtagelse — en ung Pige paa omtrent tyve Aar, som var klædt i en rød Skjorte, Ridebenklæder og Støvler og en stor, blød Filthat. Hun skulde forestille en Cowboy fra det fjerne Vesten, og hun red i Spidsen for Toget paa en stor, mager, kastaniebrun Hest med den ene Haand i Læderidehandsken hvilende paa Hoften og en Lasso paa Sadlen foran sig.

Hun havde en spinkel, udviklet Figur, næsten som en Dreng. Hendes Ansigt var lille og blegt, og det eneste, der fangede Opmærksomheden, var et Par flammende Zigøjnerøjne under lige og usædvanlig smukt tegnede Øjenbryn.

Der var et træt, bedrøvet Udtryk over den fyldige, noget tvære Mund, og da Kavalkaden omsider standsede ved et stort Telt, som var opført paa et Stykke uopdyrket Land udenfor Byen, lod hun sig glide ned af Sadlen og stod og lænede sig op til sin Hest, som om hun var alt for udmattet til at flytte sig.

En høj, flot Mand med et dristigt, forsorent Ansigt drejede sin Hest om mod hendes og kaldte hende ved Navn, ligegyldigt som man taler til et Barn eller et Dyr.

»Nell!«

Den unge Pige rørte sig ikke af Stedet, og da han saa' det, smed han Tømmen til en af Staldkarlene og sagde irriteret:

»Tag den, dit Fjols, og lad det gaa lidt villigt!«

Han var af den Type, som i Reglen gør Indtryk paa Kvinder, og af hans smalle Hænder og Fødder og den Maade, hvorpaa han bar sit Hoved, kunde man slutte sig til, at han oprindeligt tilhørte de højere Klasser. Han saa' betydelig ældre ud, end han var, blaseret og kynisk, og skønt Ansigtstrækkene var regelmæssige, var Læberne tynde og grusomme, og Øjnene sad alt for tæt sammen.

Han slentrede over til den unge Pige og lagde fortroligt Haanden paa hendes Skulder.

»Hvorfor svarer du ikke? Drømmer du? Jeg vil gerne have dig med ind for at prøve, nu da vi har Teltet for os selv.« Saa saa' han forskende paa den lille bestemte Profil. »Er du bange, Nell? Nu er det for sent til at trække sig tilbage!«

»Hvem snakker om at trække sig tilbage?« sagde den unge Pige skarpt med lynende Øjne. »Hvis jeg er bange, bliver det min egen Sag, ikke sandt? Naar har jeg nogen Sinde sviglet dig, Jeg staar vel nok dér hver Aften og lader mig skyde paa! Og det er alt, hvad du ønsker! Det er alt, hvad du bryder dig om!«

Manden trak paa Skulderen.

»Saa, saa, lille Arrigtrold!« svarede han i en ligegyldig Tone. »Tillad mig blot at bemærke, at det er Cigaretten, jeg skyder paa — ikke dig. Det lader til, at du har mistet din Tro paa, hvad Plakaterne kalder min »uovertrufne Skydefærdighed«. Du ser ud, som om du ikke rigtig er dig selv. Du finder da vel ikke paa at tabe Hovedet?«

Han løftede Teltforhænget til Side og lod hende gaa foran sig ind i Teltet. Der gik en uvilkaarlig Gysen gennem den unge Piges Skikkelse, idet hun saa sig om. Det Indre af et Cirkus er ikke oplivende, naar man ser det ved Dagslys, med sine Rader af tomme Bænke, det snavsede Sejldug og den nylig revne Jord, men hun besindede sig hurtigt, tog Cigaretten, som hendes Ledsager rakte hende, og gik hen i den fjerneste

Krog af Arenaen, medens han kravlede op paa den anden Bænkerad lige overfor for at tilvejebringe den nødvendige Afstand.

Vanen havde til en vis Grad helbredet hende for den Angst, hun i Begyndelsen havde følt ved dette Kunststykke, men i de sidste Uger havde hun mere end nogen Sinde haft en Følelse af, at hun »stod og lod sig skyde paa«. Et alt for stærkt Hang til Drik og Kortspil havde været medvirkende til at berøve Kaptajn Texas det Navn, som tilkom ham i Følge hans Fødsel og hans Stilling som Major i et anset Kavalleriregiment. Hans Kendskab til Heste havde skaffet ham en Plads i dette omrejsende Cirkus, og en Tid lang havde det sunde, men ret besværlige Vandreri hængt ham i Udskjelser, men i den sidste Tid var det igen begyndt at gaa tilbage med ham, og Resultatet af de mange Glas daarlig Whisky var en stadig tiltagende Pirrelighed og ringere Sikkerhed paa Haand og Øje.

Den unge Pige saa', hvorledes han stadig sank dybere og dybere, men hun elskede ham, og hun bed Tænderne sammen og holdt ud. Hun vidste, at hvis hun nægtede at optræde sammen med ham, vilde han blive afskediget, og deres Veje vilde skilles. Der var ingen anden Kvinde til at tage hendes Plads, og hun kunde hverken ride uden Sadel, gøre Jonglørkunster eller friste Skæbnen i en Trapez.

Og i de sidste tre Uger havde Nell haft noget at bære, som var værre end den rent fysiske Angst — Angsten for en lykkelig Medbejlerske. For havde ikke den mexikanske Skolerytterske »La Tina« aabenlyst haanet hende, da de stod sammen ved Indgangen til Manégen, og pralede af, at hun, hvis hun vilde, kunde gøre den smukke Sennor til sin ydmyge Slave? I Begyndelsen havde den unge Pige været alt for beskeden til at nære Skinsyge, og desuden havde hendes Elsker forsikret hende om, at Mexikanerinden kedede ham, og at han hadede hendes simple, udfordrende Væsen.

Siden havde hun imidlertid jævnlig set dem sammen, og La Tina havde altid skottet til hende fra Siden og let, naar de tilfældigvis traf hinanden, ja, og La Tina var smuk og Mændene ...

Hun blev afbrudt i sine Betragtninger af en skinger Fløjten, og hun tog sig sammen og stod rank, med Hænderne paa Ryggen og Cigaretten i Munden.

Næsten umiddelbart efter Signalet lød et Revolverskud, og den lille Rulle Tobak faldt paa Jorden, skaaret midt over.

Fem Minutter efter gik hun ud af Teltet med en stærk Følelse af Lettelse over, at hun endnu var i Live og hel paa alle Lemmer. Manden slentrede ligegyldigt ved hendes Side med Hænderne i Lommerne.

»Saa er det i Orden!« sagde han i en selvtilfreds Tone. »Hvis det altid gaar saa godt, behøver du ikke at være bange. Gaa nu ind og faa nogle andre Klæder paa, Nell, medens jeg kommer af med det forbandede Stads og faar noget at drikke. Saa kan vi gaa en Tur i Marken bagefter.«

Den unge Pige havde taalmodigt ventet mere end en halv Time, før han igen kaldte paa hende, men hun var vant til, at han lod hende vente, og hun sagde ingenting.

De gik sammen forbi de andre Medlemmer af Truppen, som laa og drev omkring i Græsset, og paa en Trætrappe, der førte op til Mexikanerindens eget private Rum, sad hun skødesløst henslængt og røg paa en Cigaret.

Hun var en høj, smidig Kvinde med et ondt Ansigt, smalle, sammenknæbne Øjne og et fladt slangeagtigt Hoved. Hendes tynde, smidige Legeme saa' ud, som om det var uden Knogler, og derved forøgedes yderligere det slangeagtige Indtryk.

Da den unge Pige og Kaptajn Texas gik forbi, hilste hun dem med et muntert Tilraab paa sit eget Sprog, medens hendes smilende, skaanselsløse Blik foragtelig gled hen over Nells fattigt klædte Skikkelse, og derfra bifaldende fæstede sig ved Mandens smukke, blaserede Ansigt og elegante Figur.

»Madre de Dios!« haanlo La Tina. »Aah, de Englændere! Altid skal de spadsere, spadsere! Kan I ikke lægge jer i Solen og ryge og være saa lykkelige, som jeg er? Men det er sandt, I er jo Kærestefolk — det havde jeg rent glemt; og I skal selvfølgelig være alene for at snakke.

Hendes Tone og Stilling var i sig selv en Udfordring. Nell blev ved at gaa videre, som om hun ikke havde hørt, hvad den anden sagde. Hendes Elsker blev tilbage og sagde hastigt et Par Ord paa Fransk, og La Tina, som kendte alle Lande og alle Sprog, svarede paa simpelt Pariserfransk. Mandens ligegyldige Mine var som blæst bort, for Mexikanerindens æggende, drillende Væsen ansporede hans trætte Sanser, og han gjorde et Skridt frem imod hende og greb hende om Haandlede, da hun pludselig snoede sig fra ham, forsvandt ind i Teltet og slog Døren i efter sig. Hun havde sat sin Fakkelt til Baalet, og hun vilde ikke komme til at vente længe, før hun saa Flammerne stige mod Himlen. Englænderen skulde lære, at han ikke kunde kysse hende om Aftenen, naar ingen saa det, og om Dagen spadsere aabenlyst ud med denne blege, tavse Skabning med sine store Øjne og sit bedrøvede Ansigt. Han var en Mand, caramba, denne Sennor Kaptajn, og hun, La Tina, var en moden Kvinde af Kød og Blod — ikke Mælk og Vand som denne engelske Pige.

(Afsluttes i næste Nr.)

Biskoppen af London prædiker for Soldaterne.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

BERNHARD G. SHAW, af hvem vi i Dag bringer et vellignende Portræt, er den mest bekendte, mest ansete og mest omstridte blandt Englands moderne Forfattere og Dramatikere. Det er gaaet ham som saa mange berømte Skribenter; hans egne Landsmænd var længe om at faa Øjnene op for hans Værd, og i lang Tid spillede hans Stykker for tomme Bænke. Ild-Tilbeder af Henrik Ibsen gjorde han alt for at gøre den store norske Digters Værker populære i England og anbefalede ihærdigt unge engelske Forfattere at studere og efterligne den norske Mesters store Teknik og rammende Logik. Det var vel nok Grunden til, at han ret hurtigt fik Tilnavnet: Englands Ibsen. Og intet kunde være mere fejlagtigt; skulde han sammenlignes med nogen nordisk Skribent, maatte det da være med Gustav Wied; men heller ikke her passer Sammenligningen, idet Bernhard Shaws Ironi og Satire er af en ganske anden Art end Gustav Wieds. Af hans Teaterstykker, der har skaffet ham mere Berømmelse paa Kontinentet end hjemme i England, blev et enkelt, »Helte«, opført paa det kongelige Teater, hvor det gjorde stor Lykke med Dr. Mantzius i Hovedrollen.

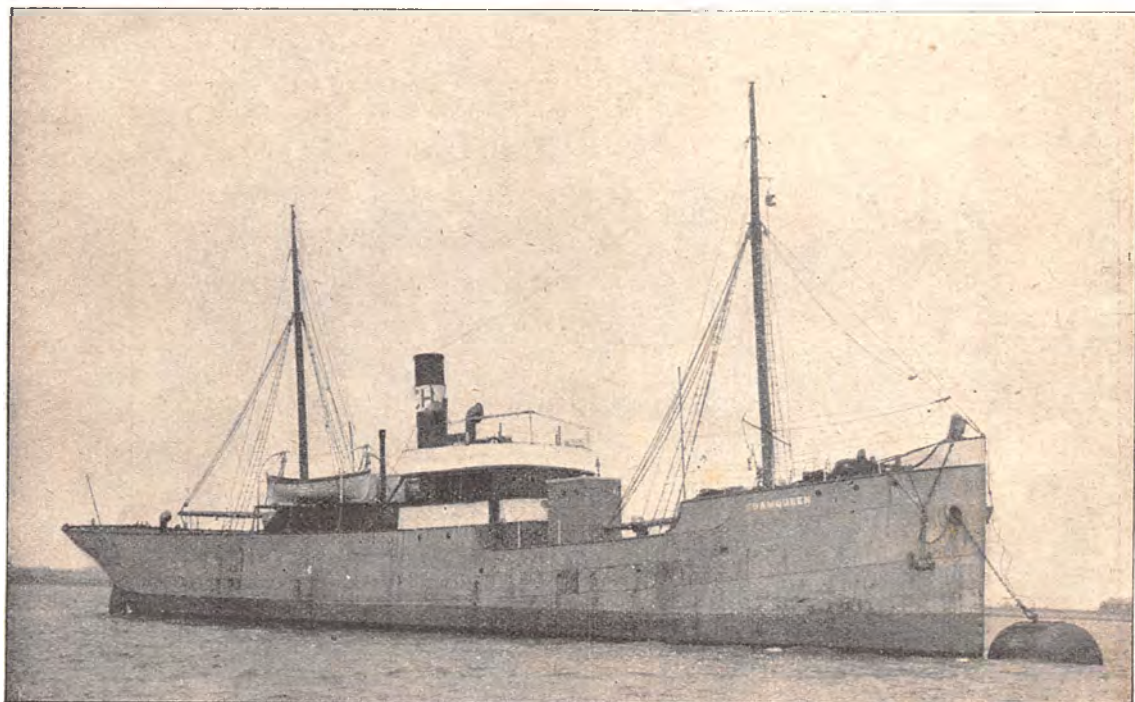
Paa vort Billede ses Bernhard Shaw i Selskab

*Den portugisiske Minister
og hans Sekretærer i Gesandtskabet i
London*

med Skuespillerinden Miss Lillah Mac-Carthy. Shaws nyeste Stykke, »Fanny's First Play« (Fannys første Teaterstykke), vækker netop i denne Tid stor Opsigt i London, ikke mindst, fordi han haardnakket nægter at vedkende sig Forfatterskabet, uagtet enhver véd, at det er ham, der har skrevet Stykket.

DEN MYSTISKE Dampers »Foamqueen«, som blev standset paa Themsen af Flodpolitiet, og som blev fundet stuvende fuld af Geværer, Feltkakoner og Ammunition, har været Gen-

Den engelske Dampers »Foamqueen«.

NYT I BILLEDER OG TEKST

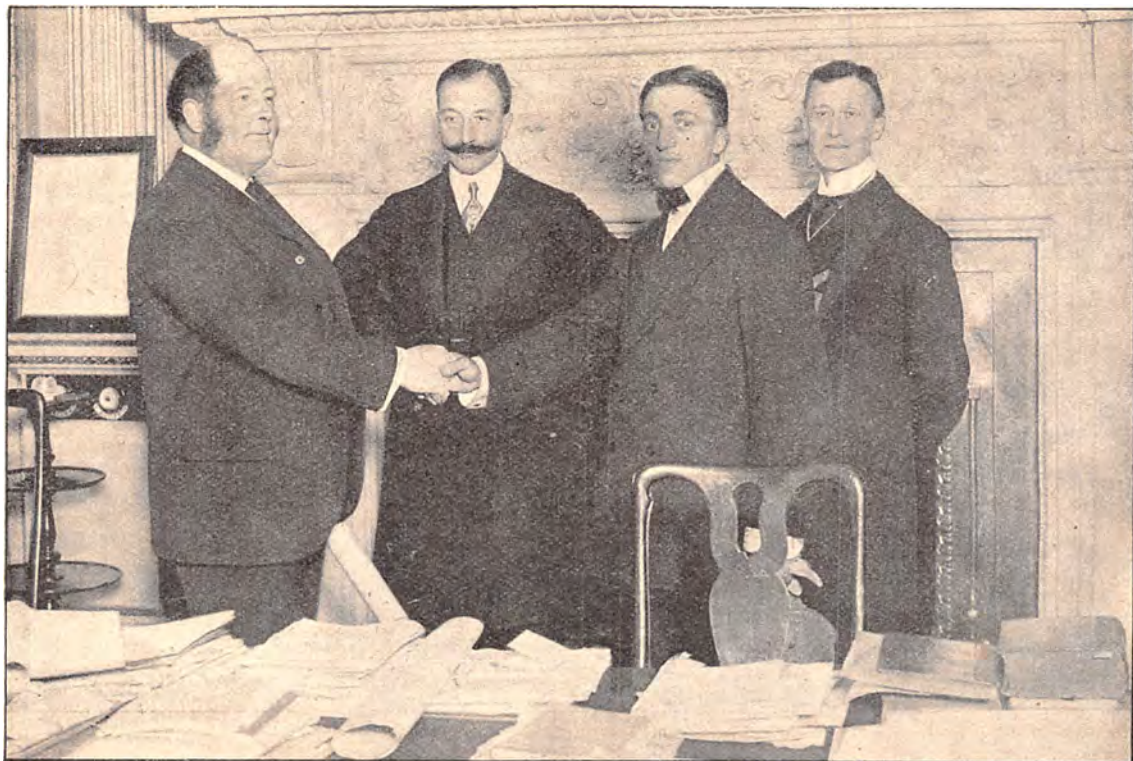

Generalkonsul Johan Hansen.

stand for megen Omtale overalt i Verden. Saa vel Kaptajnen som Rederne nægtede nemlig at give nogen som helst Forklaring om Skibets Ladning og Bestemmelsessted, og det var jo nok til at sætte allehaande Rygter i Omløb. Først troede man, at Damperens Maal var Sydamerika, og at Expræsident Castro sikkert havde en Finger med i Spillet. Senere erfarede man, at det var efter Anmodning fra den portugisiske Minister i London, at Damperen blev stoppet, idet han havde Grund til at antage, at Skibet skulde bringe Geværer og Ammunition til Royalisterne i Portugal. Og denne sidste Antagelse er sikkert den rigtige. I hvert Fald er det en kendt Sag, at Sammensværgelsen mod den portugisiske Republik nu har sit Hovedkvarter i London og ikke — hvad først var Tilfældet — i Spanien.

Vort Billede er taget i det portugisiske Gesandtskab i London.

JEG BEUNDRER »Biskoppen af London«. For ikke saa meget længe siden læste jeg om ham, at han under et Besøg i de Forenede Stater havde vakt baade Opsigt og Anerkendelse paa to vidt forskellige Omraader. Først havde han, som den udmærkede Sportsmand han skal være, spillet Tennis med selve Ex-Præsident Roosevelt, og da Roosevelt som bekendt ogsaa er en Mester i alt, hvad hedder Idræt, hvad enten det drejer sig om, klædt som Cowboy, at jage Bøfler

Lord-Mayoren i London lykønsker den unge Italiener, der har gaaet fra Rom til London.

paa Vestens Prærier eller gaa paa Tiger- eller Flodhestejagt i Indiens og Afrikas Urskove og ved Nilens Bredder, var det ikke et almindeligt Parti Tennis, som man spillede det i en ledig Morgentime for Motionens Skyld, men en virkelig Kamp, der varede flere Dage. Hvem der vandt, holdtes den Gang strengt hemmeligt for Pressen, men Rygtet fortæller, at det var Biskoppen, der gik af med Sejren.

Et Par Dage senere meddelte Telegrafan, at hans Højærværdighed havde holdt et Folkemøde i *Wall Street*, New Yorks bekendte Børs- og Finansgade, hvor næsten enhver amerikansk Millionær af Betydning har sit Kontor, og jeg saa senere Billeder af ham i samtlige illustrerede Verdensblade talende til en uhyre Folkmængde udenfor en af New Yorks Børser, ved hvilken Lejlighed han mindede om — hvad Amerikanerne ikke kan høre for tidt —, at Penge, hvor rare de end er at have, dog ikke er *alt* i denne Verden.

Paa Billedet, vi bringer i Dag, ser vi nu Biskoppen præke under aaben Himmel for et helt Regiment, der hører til hans Menighed, naar de er stationerede i London. Sommer og Efteraar har imidlertid engelske Soldater ligesom vore egne Jenser deres Lejr et eller andet Sted paa Landet, og Biskoppen har nu benyttet den saakaldte *Week end*, som ogsaa har faaet Indpas

En Automobil-Skønhed.

Prinsesse Wilhelm af Preussen.

her under Navnet »Ugelov« eller »Ugeferie, til at aflægge Soldaterne et Besøg. Ligesom disse bor han fra Lørdag til Mandag i et Telt, og Gudstjenesten, der holdes under aaben Himmel, er frivillig — d. v. s. ingen er forpligtet til at give Møde, uden de føler Lyst. Alligevel flokkes de om ham, for de véd, at han er vel værd at høre paa, forstaaende og klog som han er med Evnen til ikke blot at vække deres Interesse, men ogsaa til at holde den fangen længe efter, at han har talt.

Hvad om vore egne Præster fulgte dette smukke Eksempel! Var det ikke en Opgave for en Mand som f. Eks. Provst Fenger, om hvem vi jo dog véd, at han ikke blot er en talentfuld og nidkær Prædikant, men ogsaa har Evnen til at vælge sine Ord og Emner, saaledes at enhver kan forstaa ham og nyde godt af hans Tale.

NAAR VI i Dag bringer et Billede af den tidligere Handelsminister, nuværende Generalkonsul, Skibsreder Johan Hansen, sker det, fordi han vel nok tør siges atter for en Tid at have været en af Landets mest omtalte Mænd. Bil-

*En bekendt London-Skønhed,
Lady Annesley, med sin Datter, forestillende
Sundhedens Gudinde.*

ledet, vi bringer, stammer fra hans store Glansperiode. Det blev nemlig fotograferet for »Hver 8. Dag«, da han som vor første Handelsminister havde installeret sig i det nyoprettede Handelsministeriums Kontorer. Hans Regeringstid blev imidlertid af for kort Varighed til at sætte Spor af Betydning for vor Handel og Industri. Efter Ministerkrisen var hans Navn igen paa Tale som Medstarter af Dagbladet »Riget«. De Forhaabninger, han derved gjorde sig, maa dog vistnok siges at være bristede, og han blev en Tid lang igen en stille Mand, indtil Sammenstødet med de andre Skibsredere pludselig igen bragte ham frem i Forgrunden, en Strid, der foreløbig har haft til Følge, at han har maattet nedlægge sine Æresposter i forskellige Rederiforeninger og samtidig trues af Arbejdsgiverforeningen med kolossale Bøder for at have forbrudt sig mod dens Love.

KONKURRENCEN er stærk i vore Dage, lige meget, i hvilken Branche man arbejder for Livets Ophold, og det gælder ogsaa, og ikke mindst, Journalisterne. Vil man frem, maa man finde paa noget Nyt, og den, der bedst forstaar

at vække Sensation, er mest skattet og bedst betalt ved det Blad, han arbejder for. Som vore Læsere vil vide, har en ung amerikansk Journalist — hvis Billede vil findes blandt Ugens Portrætter — saaledes fundet paa at gæste alle Europas Storbyer og at tjene sit Livsophold og Rejse ved i en Uge at arbejde som Reporter for et Blad i hver By. Her har »Politiken« engageret ham.

En ung Italiener har paa lignende Vis sat sig til Opgave at spasere fra Rom til London for at overbringe Lordmayoren (Overborgmesteren) et Brev, hvilket er lykkedes ham, og vi ser paa hosstaaende Billede Lordmayoren beundrende trykke den unge Sportsmands Haand i Overværelse af den italienske Legationssekretær og Konsul. Det varer næppe længe, før en dansk Journalist ogsaa overrasker os med en ny og opsigtsvækkende Bedrift.

VI HAR i Dag den Fornøjelse at præsentere vore Læsere for en af Tysklands unge Prinsesser, der ved sin store Ligefremhed og sit fortryllende Smil har gjort sig yderst populær i Kejserriget. Vort Billede er saa meget interessantere, som det er taget af hendes Mand, Prins August Wilhelm af Preussen, der har Ord for at være en fremragende Amatørfotograf.

KKE MINDRE interessant er Billedet, vi bringer af en Automobildame, som baade skal være ung og smuk. Det er nødvendigt at bemærke det, for se det af Portrættet kan man jo unægtelig ikke. Var det ikke paa Tide at finde paa en mere klædelig Dragt for Damer, der driver Bilsport? Kvinder vil jo dog helst elskes og beundres, og den Slags Følelser vækkes næppe, naar en Mand møder et saadant Uhyre paa sin Vej.

MERE KVINDELIGT og skønt finder enhver det Costume, som Lady Annesley har valgt for sig og sin Datter, da hun ved en Havefest præsenterede sig som selve Sundhedens Gudinde. Den nydelige Dragt vil være vel værd at kopiere, naar Vinteren kommer, og vore unge Damer igen skal til at tænke paa Karnevalstolletterne.

KVINDER er alt for tilbøjelige til at dømme alt ud fra deres eget personlige Synspunkt.

* * *

DE FLESTE MÆND dømmer Kvinder efter den Kvinde, som staar dem nærmest.

Arabella Kenealy.

Ovenstaaende Isbjørne, der for Tiden ses i Regent Park, London, tilhører en dansk-født Dame, gift med en sydamerikansk Mangemillionær.

Et Par Ord om den akute Børnelamhed.

Af Overlæge Monrad.

DEN akute Børnelamhed, der for Tiden opskræmmer Sindene her i Landet, er *ikke* — som mange tror — en hidtil ukendt Sygdom, en ny Syøbe for vort Samfund.

Tværtimod! Allerede fra 1840 foreligger der en klar og fyldig Beskrivelse af Sygdommen, og siden da er vort Kendskab til dens Forløb og forskellige Symptomer blevet uddybet ved indgaaende Undersøgelser.

Her er altsaa — lad mig fremhæve det straks — paa ingen Maade Tale om en Sygdom, som Lægevidenskaben staar *uforstaaende* overfor, og her er, kan jeg tilføje, heller *ikke* Tale om en Sygdom, overfor hvilken Lægerne er *ganske* magtesløse. Af disse Grunde bør ikke skabes nogen Panik.

Men, vil man indvende, Sygdommen optræder dog nu med langt større *Hyppighed* end tidligere. Ogsaa dette er kun delvis rigtigt. Man maa nemlig erindre, at i tidligere Tider, da Lægernes Kendskab til Sygdommen var mere mangelfuldt, sejlede adskillige Tilfælde af Børnelamhed under falsk Flag; de erkendtes ikke for at være, hvad de egentlig var, og opførtes derfor under andre Sygdomme, hvorved Statistiken selvfølgelig blev forkert. Jeg har saaledes set adskillige Børn, der frembød utvivlsomme Tegn paa en for Aar tilbage gennemgaaet Børnelamhed, om hvilken Forældrene aldrig havde haft Anelse.

Men selv om Børnelamheden virkelig i det sidste Decennium skulde være bleven hyppigere her i Landet og være begyndt at optræde epidemisk, saa er og bliver den dog en *meget sjælden* Sygdom i Sammenligning med de fleste andre Børnesygdomme. Et Par Tal vil illustrere dette: i 1905, det Aar, da Børnelamheden var mest udbredt her i København, angrebes ialt kun 22 Børn. Men i det samme Aar fik 1190 Børn *Skarlagensfeber*, 1481 *Kighoste*, og ikke mindre end 3940 Børn blev angrebne af *Kolerine*. Disse Tal viser med al ønskelig Tydelighed, at Børnelamheden ikke bør vække særlig Ængstelse paa Grund af sin Hyppighed.

Men, hedder det videre, det uhyggelige ved Sygdommen er dette, at man ikke véd, hvorledes Børnene faar den, ikke véd, ad hvilke Veje de bliver smittede, ja end ikke kender selve Smitstoffet.

Dette er rigtigt, og selvfølgelig vilde det være et store Fremskridt, om vi kendte disse Forhold, men man maa dog erindre, at Børnelamheden

heller ikke i disse Henseender indtager et Særstandpunkt, der gør denne Sygdom mere gaadefuld end mange andre Sygdomme. Skønt f. Eks. Mæslinger, Skarlagensfeber og Kighoste har været kendt i Aarhundreder, er det endnu ikke lykkedes os at opdage deres Smitstof, at isolere de Bakterier, der formodentlig er disse Sygdommes Aarsag. Og om de Veje, ad hvilke de smitter, hersker der endnu megen Tvivl og Usikkerhed. Kun saa meget kan man sige, at de nævnte Sygdomme er *langt mere smitsomme* end Børnelamheden. Jeg har saaledes i min Hospitalsvirksomhed *aldrig* set et Barn blive smittet, selv om der paa samme Stue laa et andet Barn med Børnelamhed, og de Tilfælde, hvor et af Sygdommen angrebet Barn har smittet en Broder eller Søster, er saa sjældne, at de næsten er Undtagelser.

Hermød være ikke sagt, at Patienter med Børnelamhed overhovedet ikke *kan* smitte andre, og at det derfor skulde være overflødigt at isolere de angrebne Børn. Selvfølgelig bør man — særlig naar man, som her, staar overfor en ukendt Fjende — gøre alt, hvad man kan, for at isolere det Individ, der huser Fjenden, og selvfølgelig skal man ikke sende sine Børn hen til Steder, hvor man véd, at Sygdommen holder til, men man skal paa den anden Side vogte sig for at gaa til Yderligheder. Derved gør man ofte Synd mod sin Næste og skaber sig selv et kvalfuldt Liv. Naar man lever i et Samfund, maa man finde sig i nu og da ogsaa at føle nogle af Samfundets Onder.

Det, der særlig skaber Uhyggen ved Børnelamheden, er den Maade, paa hvilken den ytrer sig. For det første dette, at den som oftest udsøger sig sine Ofre blandt de sundeste og raskeste Børn; det er ingenlunde blandt Svæklिंगene, denne Sygdom holder til, ligesom det heller ikke fortrinsvis er de Børn, som lever paa Livets Skyggeside, der angribes. Dernæst er der det uhyggelige ved Børnelamheden, at den ofte kommer som et Lyn fra klar Himmel. Barnet kan lægges rask i Seng om Aftenen, og naar det vaagner om Morgen, er et Ben eller en Arm lammet. Andre Gange indledes Sygdommen med almindeligt Ildebefindende, Feber, Opkastninger, Kramper o. s. v., og saa viser Lamhederne sig i Løbet af 1 eller 2 Døgn. Kun yderst sjældent optræder Lamhederne med saa stor Udbredelse og Voldsomhed, at Barnet dør; som Regel indskrænker de sig til at ramme et eller flere Lemmer. Er dette end et sørgeligt Syn, behøver man dog ikke derfor straks at opgive alt Haab. Thi som Regel taber de fleste Lamheder sig allerede i Løbet af en Uges Tid eller to og indskrænker sig til at afficere ganske enkelte Muskelgrupper, men ogsaa disse kan dog under dertil egnet Behandling med Tiden gen-

vinde deres Førlighed. Med andre Ord: *den akutte Børnelamhed bærer talrige Helbredelsesmuligheder i sit Skød*. Jeg kender saaledes fra min Praksis ikke faa Børn, der har været meget haardt angrebne af Børnelamhed, men som nu er *fuldkommen helbredte*.

Andre Gange efterlader Sygdommen desværre blivende Lamheder, der gør Barnet til mere eller mindre Invalid. Selv om en saadan Invaliditetstilstand selvfølgelig er meget sørgelig, er der dog ogsaa her Lyspunkter, og da først og fremmest dette, at Barnets *aandelige Evner* saa godt som aldrig lider mindste Skaar. Heller ikke den blivende Invaliditet efter Børnelamheden behøver da at fylde Sindene med overdreven Rædsel. Der er mange andre Sygdomme hos Børn, der efterlader ganske anderledes hyppige og alvorlige Spor; jeg behøver her blot at nævne den

rheumatiske Infektion, der angriber en Mængde Børn, og som hos en stor Del af disse efterlader en Hjertesygdom, der gør dem helt eller delvis arbejdsudygtige for Resten af Livet. Men hvem tænker i disse Tider paa denne og lignende Sygdomme, der dog i langt højere Grad er Svøber for Børnene, end Tilfældet er med den akutte Børnelamhed. Ulykken er, at denne Sygdom er bleven et Sensationsnummer, der ganske betager Folk Sans og Samling. Der er da al Anledning til at minde om, *at den akutte Børnelamhed er en sjælden Sygdom, at den næppe er meget smitsom, at den kun yderst sjælden medfører Døden, at den kan helbredes fuldstændig, og at den vel ofte efterlader blivende Defekter, men at disse kun sjælden gør Barnet til fuldstændig Invalid*.

En omstridt Statue.

Billedhuggeren Bøgebjerg og hans meget omtalte Statue af Grundtvig.

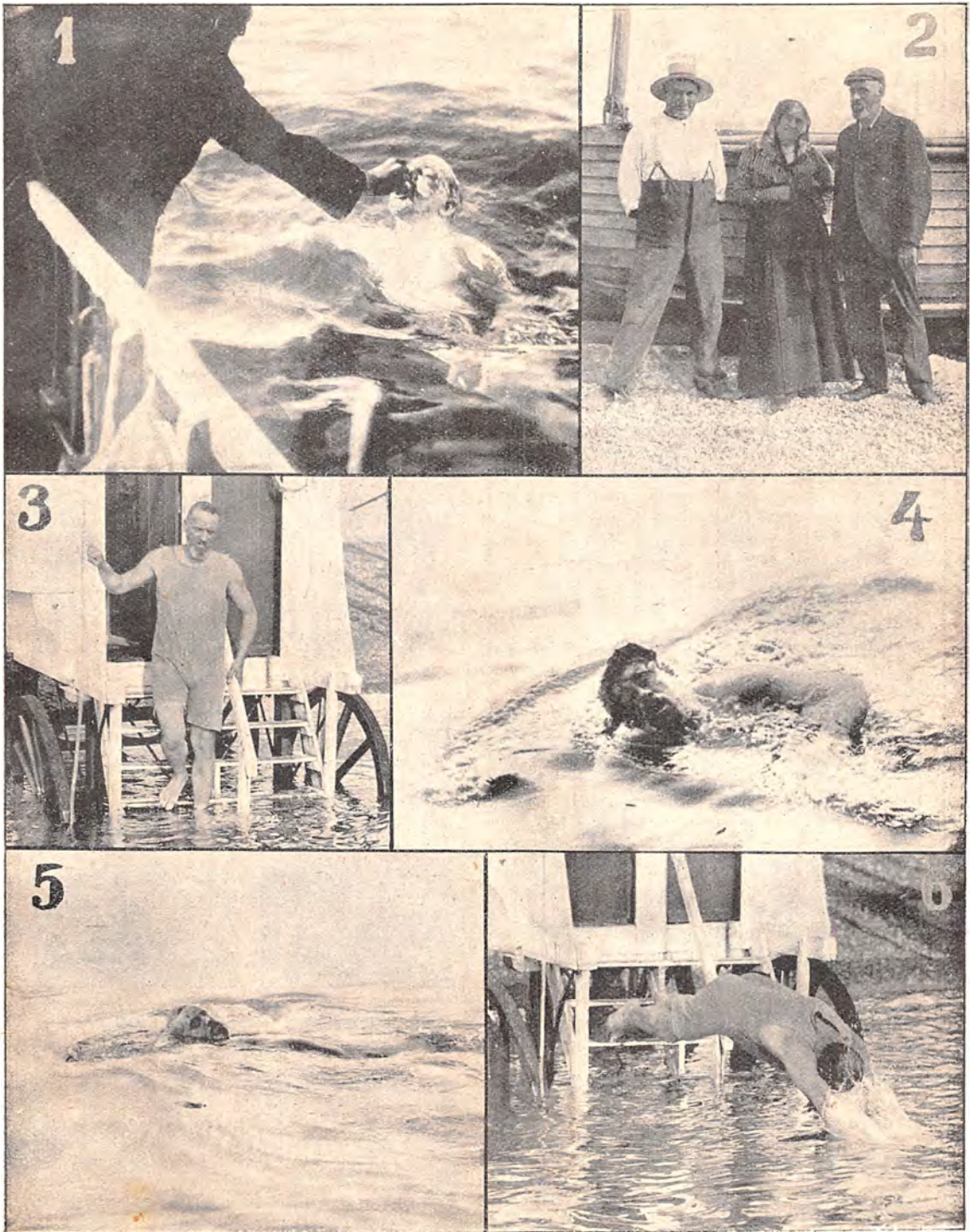
Spejdernes „entente cordiale“.

Fot. Worlds Pictorial News.

Engelske Spejdere aflægger franske Spejdere et Besøg. Nederst tilhøjre Spejdergeneralen Baden-Powell efter Revuen paa Eremütagesletten.

Den sidste store Svømme-Rekord.

Fot. Worlds Pictorial News

Burgess svømmer. over Kanalen.

SVØMMEREN 1) modtager Føde, 2) med sin Moder, 3) før Udspringet, 4) paa Siden, 5) paa Ryggen. 6) Et godt Udspring.

UGENS PORTRÆTGALLERI

Legationsprovst Siletzky.

Bankbestyrer Theisen.

Kapelmusikus Skjerne.

Apoteker Frk. Petersen.

Journalist Hess.

Tegneren Melchior.

Skuespiller Malberg.

Skuespiller Poul Reumert.

Kritikeren Ch. Kjerulff.

Forfatteren Jeppe Aakjær.

Sangeren Saxtorph-Mikkelsen.

Pastor Arboe-Rasmussen.

PROVST SILETZKY. Menighedspræst ved den russiske Legations Kirke i Bredgade, København, døde 1ste September efter godt en halv Snes Aars Ophold her i Landet. Afdøde, der havde været Hofpræst i Stuttgart og London hos Medlemmer af det russiske Keiserhus, havde nu lært sig Dansk til Fuldkommenhed og oversat adskillige religiøse russiske Bøger til Dansk. Menigheden, som tæller adskillige fattige, satte Provst Siletzky meget højt.

L. THEISEN. Bestyrer for Landmandsbankens Vesterbroafdeling, har fornødt fejret sit 25-Aars Jubilæum som Bankmand og for sin Ansættelse i det udmærkede Pengeinstitut.

CARL SKJERNE. kgl. Kapelmusikus, har lige-

ledes fornødt holdt 25 Aars Jubilæum. Hr. Skjerne har i næsten en Menneskealder været vor betydeligste Klarinettist og er velkendt fra Tivolis Koncertsal, hvor han i 27 Aar har medvirket som Solist. Siden 1895 Lærer ved Musik-konservatoriet.

VIRGINIA PETERSEN. Danmarks første kvindelige Apoteker. Frk. Petersen, der blev cand. pharm. 1909 og for Tiden er Farmaceut paa Vajsenhusapoteket i København, har med sin vordende Ægtemand som Kompagnon overtaget Rødbv Apotek.

LOUIS P. HESS. en amerikansk Journalist, som reiser Jorden rundt med en Uges Ophold i hver større Bv, hvor han kan faa et lille

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 52.

24. September 1911.

Pris 10 Øre.

To russiske Dværge, Fader og Søn, som er ankomne til London, hvor de skal optræde i Earl's Court.

Autoriseret Oversættelse af
Josephine Aarbye.

DET VAR en meget gammel Dame, der med ganske smaa Skridt og støttende sig til en Stok kom gaaende henad Jernbaneperronen. Hun søgte efter Damekupéen i det Iltog, som gaar sydpaa Klokken 8,55 om Aftenen.

Som alle ærværdige, gamle Damer havde hun en lang, sort, pelsforet Kaabe, en sort Bindehat paa det hvide Haar, sorte Silkehandsker og et tæt Slør, som til Dels skjulte hendes gamle, gustne, magre Ansigt.

En høj, gammel, fornemt udseende Tjener gik bagefter hende og bar en gammeldags Vadsæk med adeligt Vaaben paa.

Den gamle Dame blev staaende foran en første Klasses Vogn. Ved Hjælp af sin Tjener og støttet af en velvillig Herre kom hun med stor Besværighed op ad Trinene, og nu vraltede hun langsomt gennem den smalle Kupégang hen til Damekupéen. Der var ikke mange Rejsende med Toget, da Sæsonen allerede var temmelig langt fremskreden, og der sad kun en eneste Dame i Damekupéen.

Den gamle Dame gik derind, hilste høfligt, og støttet af sin behjælpssomme Tjener satte hun sig til Rette i Hjørnet lige overfor den unge Dame.

— Sidder Fru Grevinden godt? spurgte den tro Tjener. Er der ikke noget, Deres Naade ønsker? Den unge Greve venter jo Fru Grevinden ved Togets Ankomst Ønsker Deres Naade ikke en Hovedpude?

— Nej, Tak, Firmin, jeg sidder godt. Saa kan De gerne gaa, sagde hun med en gammel, sprukken Stemme.

Tjeneren gik ud af Kupéen, trak omhyggelig Døren til efter sig og fjernede sig gennem Kupégangen for at komme ud af Toget. I samme Øjeblik lød Afgangssignalet, og Toget satte sig i Bevægelse.

Den anden Dame i Kupéen var den henrivende Marcelle d'Houlgate, der efter at være optraadt i en af Paris' store Variétéer, hvor hun havde en Gage af hundrede og tyve Tusind Francs om Aaret, nu rejste ned til Azurkysten for at tage Del i de store Karnevaller.

Som saa mange Artister, der uden den mindste Blufærdighed viser sig for Publikum med saa lidt som muligt paa, havde Marcelle d'Houlgate, naar hun var udenfor Scenen, nogle mærkelige Idéer om, hvad der passede sig. Hun

rejste i Damekupé, fordi hun fandt det stridende mod Sømmeligheden at gaa i Sovevogn, ligesom hun i Adfærd og Manerer var yderst bange for at støde an. Hun holdt heller ikke af at laæse sig gøre Kur til, naar hun var paa Rejse, og det blev hun jo forskaanet for, naar hun gik i Damekupé.

Som alle hendes Lige var hun besjælet af en dyb Ærbødighed for Adelen og Aristokratiet, og derfor blev hun glædelig overrasket ved den fine, gamle Dames Ankomst. Hun blev ganske rørt over at se den store Omhyggelighed, den gamle Tjener udviste overfor sin Frue, og det gav næsten et Sæt i hende, da han benævnedes hende: »Fru Grevinde«.

Fra det Øjeblik besluttede Marcelle, at hun ogsaa vilde opføre sig som en Verdensdame og om muligt give sig en aristokratisk Holdning. Hvis det var Hænderne, det kom an paa, saa kunde hun nok gaa for en Adelsdame, thi de var fine og hvide med blanke, mandelformede Negle. I de sidste syv Aar havde hun plejet dem med den yderste Omhu, noget, hun havde lært i tidligere Tid, da hun var Kammerjomfru.

Marcelle, der lod, som om hun læste, afventede kun en Anledning til at faa en Samtale i Gang.

Lejligheden lod ikke længe vente paa sig.

Den gamle Dame takte sin Stok; Marcelle skyndte sig med at samle den op, og idet hun rødmede, som hun aldrig havde gjort det, spurgte hun, om der ikke var andet, hun kunde være hende behjælpelig med.

Den gamle Dame takkede hende venligt, men sagde, at der var intet, hun ønskede. Nu var Isen imidlertid brudt, og der blev gjort nogle Bemærkninger i al Almindelighed om Behagelighederne og Ubehagelighederne ved at rejse. Den gamle Dame fortalte om, hvorledes det var i hendes Ungdom, og talte om, hvor fri Folk var i deres Væsen nu til Dags, og hvorledes Damer, selv i de bedste Familier, trak paa Skuldrene og rynkede paa Næsen ad de faa, fint dannede Damer, der rejste i Damekupé.

Marcelle, der var mere fornøjet, end hvis en amerikansk Millionærkonge havde tilbudt hende sin Haand og sit Hjerte, gøs af Glæde over Komplimenten. Hun fremkom med Betragtninger over Mændenes Paatrængenhed, som hun illustrerede med Eksempler, der nok kunde lyde lovlig vel underrettet for hendes Vedkommende.

Det lod dog til, at den gamle Dame ikke bemærkede det. Nu udbredte hun sig igen om de gode, gamle Tider og den utiltalende, moderne Emancipation, og Marcelle besvarede hendes Bemærkninger med: »Ja, Fru Grevinde« »Det har Fru Grevinden rigtignok Ret i!«

Da Grevinden derefter paa den elskværdigste og mest taktfulde Maade havde ført Samtalen hen paa hende selv, plaprede hun løs, Sandhed og Usandhed imellem hinanden. Hun lod Grev-

I DAMEKUPE

inden forstaa, at hun tilhørte en berømt, men ulykkelig Familie, men at hun var nær beslægtet med en Masse højtstaaende Officerer baade i Hær og Flaade. Hun rejste naturligvis til Syden for at træffe sammen med sin Mand.

Skønt det var hende meget imod at rejse alene, havde hun dog denne Gang været nødt dertil, og nu var hun jo ogsaa ene om at passe paa alle sine Smykker. Hun var gaaet i Damekupé for ikke at være sammen med for mange Rejsende. Saa fortalte hun om sine Smykker, fortalte, hvad de havde kostet, og viste den gamle Dame sine kostbare Diamanter og Perler.

— Og de er ægte, Fru Grevinde. Der er ikke én uægte Sten imellem. Jeg kan ikke fordrage, hvad der er uægte. Det siger jeg altid til til min Mand. Naar du ikke vil give mig ægte Smykker, min Skat, saa skal du hellere ingen give mig. Har jeg ikke Ret i det, Fru Grevinde? Fine Damer bærer ikke uægte Smykker

Nu lod det til, at den gamle Grevinde var bleven søvrig, og Marcelle gjorde sig saa nyttig som vel mulig. Hun stoppede Rejsetæppet ned om hendes Fødder med moderlig Omhyggelighed, trak Gardinerne for Vinduet og Døren og trak den grønne Silkeskærm ned over Lampen i Loftet. Da der var bleven halvmørkt i Kupéen, og Toget netop forlod en Station for at køre ud i den mørke Nat uden Ophold i de første to Timer, lagde Marcelle sig til Rette paa det modsatte Sæde.

Hun saa den gamle, adelige Dame ligge lige overfor sig og sove trygt med en lille astmatisk Snorken. Hun var meget stolt over at have opført sig saa dannet, men hun tænkte med Ængstelse paa, hvorledes hun kunde fortsætte dette Bekendtskab, der var bleven indledet paa en saa heldig Maade Saa følte hun sig træt og døsig af Vognens Slingren, hendes Øjenlaag faldt blidt til, hendes Mund stod lidt aaben, saa man skimtede de blændende hvide Tænder, og hun trak Vejret dybt og regelmæssigt. Hendes smukke Hoved laa tungt ned paa Pudsen, og saa sov ogsaa hun trygt og roligt.

Der herskede den dybeste Stilhed i Kupéen, og de sovende mærkede ikke, at de blev stødt og rystede under den lynsnare Kørsel

Pludselig havde Marcelle en frygtelig, men urimelig Drøm: Det forekom hende, at den ærværdige, gamle Dame rejste sig op i Halvmørket, men med et af disse Blændværk, der ofte forekommer i Drømme, var det ikke mere den gamle Dame. En modbydelig Skikkelse var traadt i hendes Sted. Det var en lille, mager, men ung og kraftig Mandsskikkelse med Knæbenklæder og en mørk Jakke, men han havde den gamle Grevindes Hoved dog det var ogsaa forandret. Sløret og det hvide Haar og Hatten var skubbet tilbage fra Panden og holdtes kun fast om Halsen med Hattebaandene.

Hun saa et langt, gulligt, truende Ansigt med onde Øjne, og det sorte Hovedhaar var ganske tætklippet.

Da Spøgelset saa Marcelle lukke Øjnene op, kastede det sig med en Kats Smidighed over hende, og da hun rædselsslagen vilde skribe, løsgøre sig og ryste denne frygtelige Hallucination af sig, hviskede en hæs Stemme hende i Øret:

— Ti stille!

Og Marcelle følte, hvorledes hun blev grebet, og en tyk Maske med en kvælende Ætherlugt blev trykket mod hendes Mund og Næse. Hun gjorde nogle fortvivlede Anstrengelser, men en Jernhaand holdt hende nede paa Sædet; hun havde en Følelse af, at hun skulde dø, og faldt saa bevidstløs tilbage.

Skikkelsen, som stod lænet over hende, gav hende Kloroformen med en Læges Sikkerhed. Da han ansaa det for at være tilstrækkeligt, tog han lemfældigt Masken bort og gav sig til at »arbejde«. I Løbet af faa Minutter havde han gennemrodet hendes Haandtaske, taget hendes Ur, Kæde og Halsbaand af, taget alle hendes Penge og Diamanter og filet Ringene af hendes Fingre. Han puttede det hele i sin Lomme, trak saa Betrækket af sin gammeldags Vadsæk og tømte den. Der puttede han Grevindens Kaabe, Slør, hvide Paryk og sorte Hat ned. Han tog saa en Klædeskasket og en graa Regnfrakke paa.

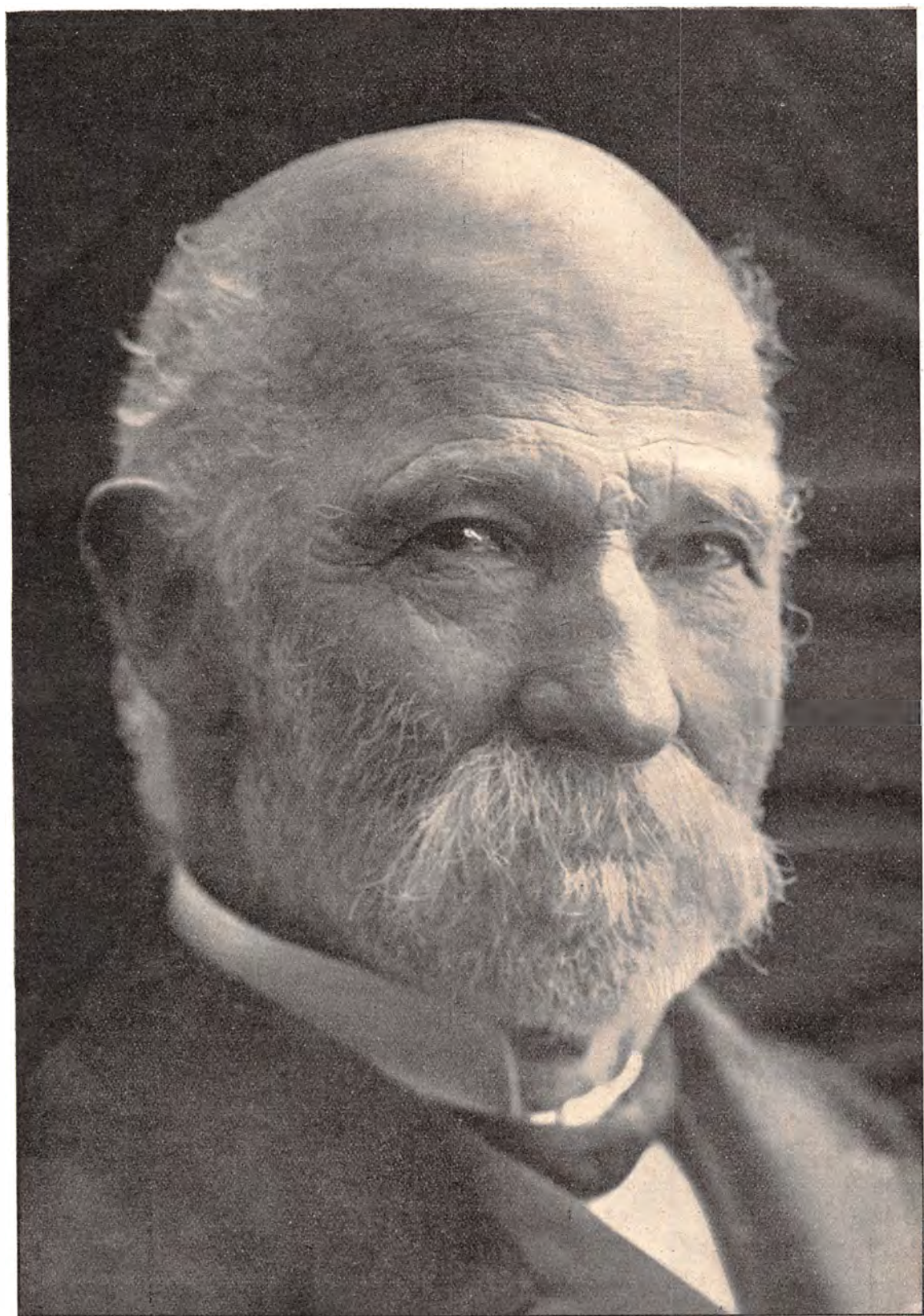
Han undersøgte derefter, om Marcelle sov, gav hende en lille Dosis Kloroform til, betragtede hende et Øjeblik og syntes at tøve Fortrød han det?

— Nej, her er intet at fortryde, brummede han. Om fem Minutter holder vi ved Stationen.

Han saa paa sit Ur, gik hen og aabnede Døren lydløst, forvissede sig om, at der ingen var ude i Kupégangen, gik ind og hentede sin Vadsæk, og efter at have kastet et sidste Blik paa den sovende Skønne gled han sagte ud som en Skygge og lukkede forsigtig Døren efter sig.

Nu kørte Toget ind paa Stationen. Der blev lidt Uro i Sovevognene. Ud af Kupéen ved Siden af kom den gamle Grevindes tro Tjener, men ved Hjælp af en elegant Pels, en høj Silkehat, Æreslegionens Roset i Knaphullet og sine hvide Bakkenbarter havde han faaet Udseende af en højtstillet, meget stiv og alvorlig Embedsmand.

Med et forstaaende Blik lod de hinanden vide, at alt var gaaet efter Ønske. Fem Minutter efter forlod den højtstaaende Embedsmand, efterfulgt af den magre, unge Mand med Kasketten, og som underdanigt bar hans Rejsetaske og hans Rejsetæppe, Banegaarden. Jernbanepersonalet hilste ærbødigt paa ham, medens Toget satte sig i Bevægelse med den ulykkelige Marcelle, der vist næppe mere gik i Damekupé.

Afdøde Etatsraad Niels Andersen.

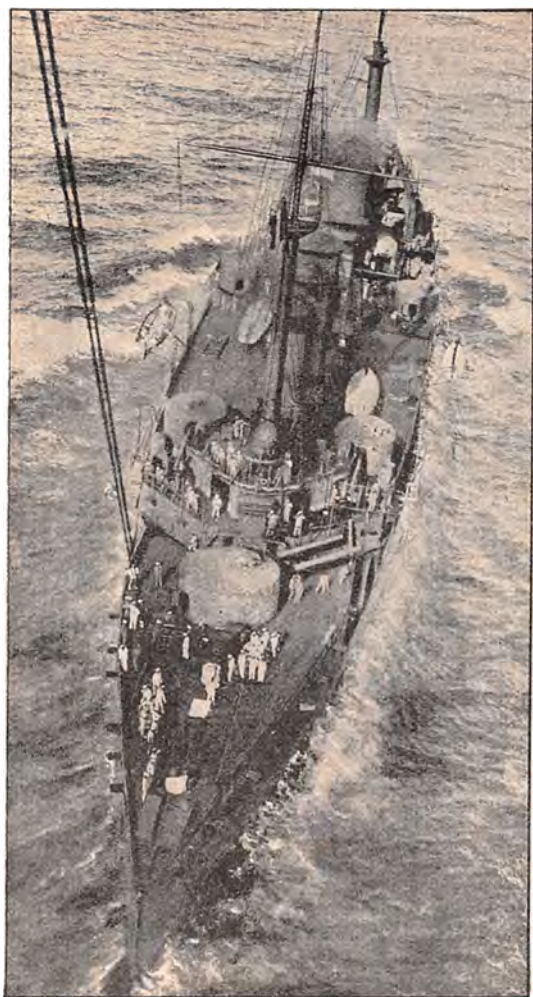
NYT I BILLEDER

OG TEKST.

ETATSRAAD *Niels Andersen*, af hvem vi lige overfor bringer det nyeste Billede, naade efter et Liv, der var stræbende og arbejdsoptaget som ingens, den høje Alder af 74 Aar.

Faa har staaet i en saadan Kampstilling som den gamle Fører for Arbejdsgiverne under den store Lock-out, og færre har forladt en saa fremskudt Plads lige højtaget af Meningsfæller og Modstandere.

Niels Andersens Minde vil altid blive æret, fordi han var en Mand, som kunde faa Arbejde udrettet og selv udrettede et stort og udbytterigt Arbejde. Mange Aar efter at han havde sluttet sin private Virksomhed, ofrede han sin rige Energi for det Offentlige, og Arbejdsgivernes Organisation skylder først og fremmest Etatsraad Andersens Energi sin Fasthed og Styrke.

I Fugleperspektiv.

Fotografi optaget fra mandbærende Drager.

Thelen starter fra Holbæk til Kallundborg.

Fot. Johs. P. Pedersen.

BAADE ude og hjemme paakræver Luftsportens vedholdende Publikums Interesse. Vi er i Dag i Stand til at bringe nyeste Nyt paa Aëro-Sportens Omraade og begynder med Billedet af et fransk Krigsskib, Krydseren »*Edgar-Quinet*«, som er fotograferet i Fugleperspektiv.

Det er dog hverken fra en Bro, saaledes som Tyskerne ofte fotograferer i Kielerkanalen, eller fra Ballon eller Flyvemaskine, Billedet er taget.

Man ser i venstre Side af Billedet et Par Tove. Det er Snorene til det Dragesystem, der bærer Fotografen.

Maaske erindrings man, at den norske Forsker *Roald Amundsen* til Observation paa sin Polarfærd medfører nogle mægtige kinesiske Drager, saa store, at tre-fire i Forening kan bære en Mand.

Det er fra saadanne mandbærende Drager, Franskmandene har foretaget den interessante fotografiske Optagelse.

NÆSTE FLYVEBILLEDE er af den snart landskendte Hr. *Thelen*, taget ved hans Start fra Holbæk til Kallundborg Onsdag Aften.

FRA ENGLAND har vi modtaget en Hilsen pr. Luftpost. Vi bringer en formindsket Genivelse af Brevkortet, paa hvilket man ser det engelske Postvæsens Stempel: *Første Luft-Post*. Generalpostdirektøren i London føler sig dog ikke mere tryk overfor den nye Postbefordring, end at han paa Kortet tager særligt Forbehold overfor, hvad der kan hænde, hvis Postføreren falder ned med Postsækken.

Hele London er optaget af den nye Postrute, og Tusinder har benyttet den første Lejlighed til at sende Venner og Bekendte et Luftbrev.

Særlige Postkasser til »Luftbrevkort« er opstillet i de store Etablissementer i London. Paa vort Billede ser man Postembedsmænd tømme en af disse Kasser.

TIL SLUT et lille Billede af Danmarks yngste Flyver. Saa stor Begejstring er der vakt i Vendsyssel ved Poulains Flyvninger deroppe, at

Et Luftbrev.
Besøget fra London i Flyvemaskine.

selv de yngste vil forsøge sig. Bare det nu gaar godt!

ODENSE aabner 5. Oktober sin elektriske Sporvejslinje for almindelig Drift. Som man kan se af Fotografiet, Vogn Nr. 2, der foretager Prøvekørsel paa Sdr. Boulevard, er Materiellet anlagt efter Aarhus Mønster. Ligesom i Jyllands vil man i Fyens Hovedstad prøve at undvære Konduktor. Passagererne betaler hos Vognstyren i en Bøsse.

K. F. U. M. har indviet sin egen Bygning i Aalborg, paa Hjørnet af Danmarksgade, altsaa ganske nær Jernbanestationen.

Den staar Foreningen i noget over 100,000 Kroner og vil sikkert blive en god Borg for Arbejdet blandt de unge i Limfjordsbyen.

Købmand *Valdemar Bisgaard* har Ære baade af Indsamlingen til Bygningen, der har staaet paa i over 10 Aar, og af dens Opførelse.

SØNDAGENS Sportsinteresse i København samlede sig maaske nok saa meget om Bokseren *Holberg* og hans Kamp med Negeren *Billy Gordon* som om Banerytternes Cykleløb, Travløbene og Efteraarsmeetinget paa Galopbanen.

Det var Negeren, der udfordrede vor sympatiske Landsmand, og han havde i Kampen en stor Fordel for *Holberg*, idet han vejer 15 Pund mere end sin Modstander.

Alligevel lykkedes det *Holberg* at »slaa ham ud« Gang paa Gang, afgørende i 12te Omgang, hvor Negeren var saa medtaget, at han ikke kunde rejse sig igen.

KRYDSEREN »ÆTNA«s Besøg hos os staar næppe i mindste Forbindelse med de Flaadebevægelser, hvormed de krigsberedte Stormagter foruroliger hverandre. Den fredelige Visit,

som Italien her aflægger os, kan næppe forurolige andre end Italiens herværende Repræsentant, Generalkonsul *Glückstadt*, som i de Festdage, Besøget fører med sig, har store repræsentative Pligter.

DANMARKS GESANDT i Washington, Grev *Carl Moltke*, som for Tiden er hjemme paa Besøg, har under dette modtaget den Kammerherretitel, som vil være ham en absolut Nødvendighed, hvis Rygtet om hans Forflyttelse til et af de europæiske Hoffer taler sandt.

I Amerika, hvor Grev *Moltke* har en usædvanlig fin Position baade blandt Landsmænd og Amerikanere, spurgte ingen om en saadan Titel, og man har derfor haft liden Anledning til at forundre sig over, at Greven først nu har modtaget den.

Luft-Posten i London. — Postkasserne tommes.

Fot. Worlds Pictorial News.

BISKOP *Harald Ostenfeld*, den danske Kirkes nye Primas, er endnu ikke fyldt 47 Aar, en usædvanlig ung Alder for en Biskop, endsige for Bispen over dem alle, Indehaveren af Sjællands Bispestol.

I den Kamp mellem Kultusministeren og Landets Biskopper, som ganske øjensynlig staar for, vil man efter alt, hvad der foreligger, finde *Harald Ostenfeld* paa Hr. *Appels* Side.

Fot. Axel Andersen.

Biskop Harald Ostenfeld.

Vort Billede er taget i Biskoppens Have umiddelbart efter Udnævnelsen til den ansvarsfulde Stilling.

VI ER NU INDE i »Kvartalsbrølene«s Tid, og hver Dag bringer et nyt og endnu mere glimrende Tilbud fra gavmilde Blade til den snart helt overvældede Læseverden. »Hver 8. Dag« deltager ikke i dette Kapløb, men indskrænker sig til at meddele, at vi vil lægge al Vægt paa at gøre *selve Bladet* saa interesserende og godt, som det er muligt. Vi vil i Oktober

K. F. U. M.'s Bygning i Aalborg.

Kvartal yderligere udvide Bladets Rammer, saaledes at der ind under disse bringes en hel Del Stof af nærmest oplysende Art. Vi har i dette Øjemed knyttet en Række Special-Medarbejdere til Bladet, der i de kommende Numre vil præsentere sig for vore Læsere. Bladets Redaktion modtager ogsaa gerne saadanne Bidrag udefra og betaler dem med sædvanligt Honorar. Og en god Idé til nye Rubrikker i Bladet finder altid venlig Paaskønnelse hos os; vi vil i det Hele gerne, at Publikum i videst muligt Omfang følger med. Alt dette vil dog paa ingen Maade

Amatørfot. Axel Ramhøj.

»Den elektriske« i Odense.

Bokseren Holberg.

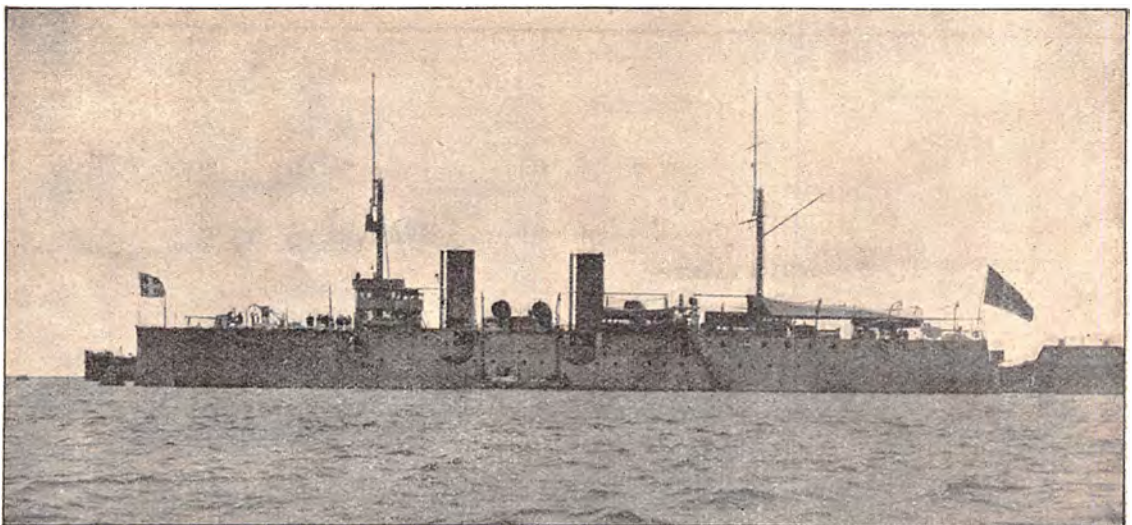
gaa ud over Illustrationsstoffet. Vore Forbindelser i Ind- og Udland vil stadig forsyne os med prægtige Billeder, hvoraf vore Læsere har haft Lejlighed til at se Prøver i de sidst udkomne Numre.

Der er al Anledning for os til at give vore Købere et godt Raad nu ved Kvartaalsskiftet: *Tegn Abonnement paa Bladet.* Trods det, at vi forsøger vort Oplag fra Uge til Uge, er vi allerede udsolgt fra Ekspeditionen Fredag Eftermiddag eller Lørdag Formiddag, og det vil sikkert let kunne tænkes, at enkelte ældre Numre slet ikke haves i Fremtiden. For at faa Bladet komplet bør De derfor sikre Dem det ved at indmelde

*Danmarks Gesandt i Washington,
Greve Carl Moltke.*

Dem som Abonnent hos Deres Boghandler, paa Postkontoret eller direkte i vor Ekspedition, Vinggaardsstræde 25, Telefon 6822. Det allernemmeste er at indsende en Postanvisning til os paa 1 Kr. 25 Øre, saa kommer Bladet til Dem den næste og de følgende Uger. For dem, der sætter Pris paa Bladet i smuk Udstyrelse, minder vi om vor *Luksusudgave* til 2 Kr. 50 Øre.

Den italienske Krydser »Ætna« for København.

rot. Michelsen.

Der bydes for dette Beløb et Blad, der fuldt ud staar paa Højde med andre langt dyrere Ugeblade herhjemme. Vi vil meget gerne — saa langt vort Oplag rækker — sende Prøvenumre gratis og franko til alle, der anmoder os herom. Og vore Venner ude omkring i Landet kunde gøre os en Tjeneste ved at sende os et Brevkort om, at de paa en eller anden Kafé eller Barberstue forgæves har spurgt efter vort Blad. Vi vil nemlig meget gerne have Lejlighed til at faa det ind paa *alle* disse Steder, og det er jo ogsaa i Meddelerens egen Interesse, at Bladet findes, hvor han selv plejer at søge hen.

Den murdede Ministerpræsident Stolypin.

SAA NAAEDE det revolutionære Rusland, som for fem Aar siden gjorde et forgæves Attentat paa Ministerpræsident *Stolypin*, og som man troede lammet under denne uforfærdede og stærke Mands Regimente, endelig at standse ham. Et Par Døgn efter Attentatet døde den haardtsaarede Mand af en Bughindebetændelse, som Revolverkuglen havde foraarsaget.

Det skal vise sig, om de revolutionære atter rejser Hovedet efter *Stolypins* Mord, eller om Regeringen raader over en haandfast Mand, der paa Grundlag af Mordet kan knægte dem stærkere endnu end *Stolypin*.

Mogens starter. Fot. Herlu W. Jensen Frederiks. Sva.

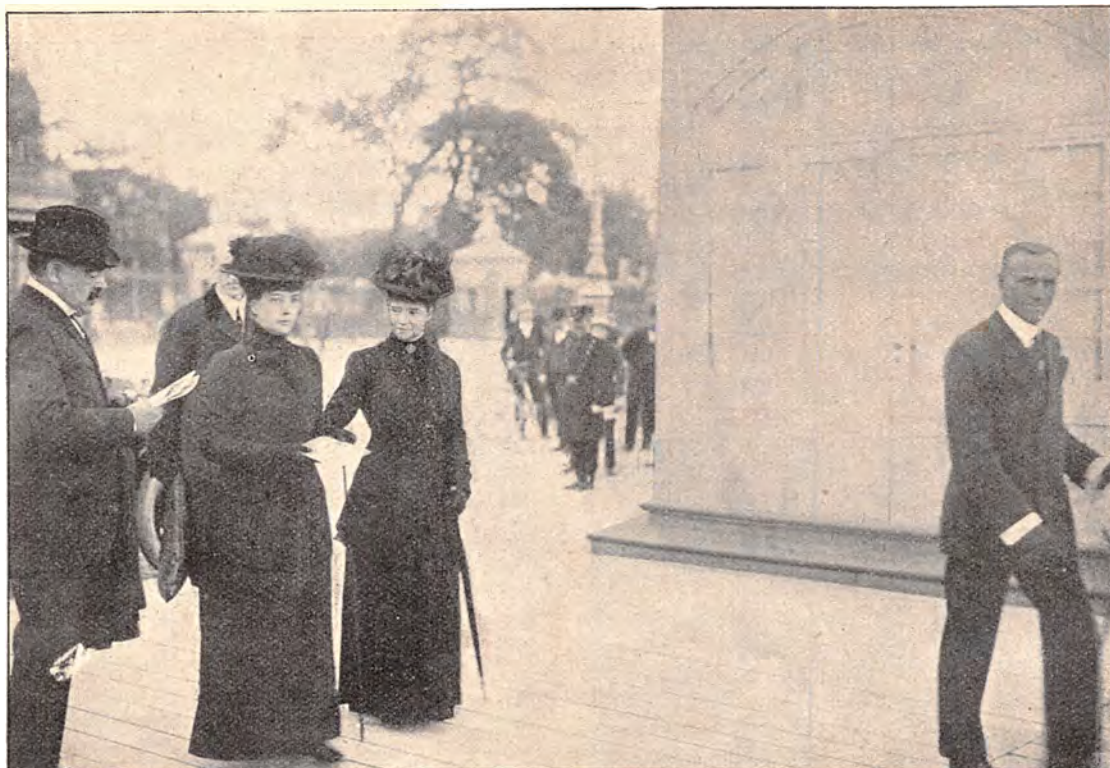
SOMMEREN er nu snart kun et Minde eller, smuk og solrig, som den var, en Mindekranse af herlige Friluftsdage, af Uger, hvor lykkelige Ferierende og lidet forvænte Landmænd hver Morgen vaagnede op med et forundret: Faar vi virkelig ogsaa godt Vejr i Dag?

Som en skøn lille Erindring om denne Sommer bringer vi et Billede af et typisk jysk Landskab, en Hedeaa, der ringler sig gennem Lyngen og rander sine Bredder med grønne Græspletter.

Haderis Aa, som en fiks Amatørfotograf her har foreviget, er et Barn af den vældige *Karup Aa*, som *Jeppe Aakjær* saa skønt har besunget. Den skal nu reguleres, fordi dens poetiske Bugter ikke passer ind i moderne Landbrug.

Fot. H. K. Hansen, Feldborg.
Haderis Aa.

To Kongedøtre:

Fot. Damgaard.

Dronning Alexandra og Kejsersinde Dagmar paa Københavns Toldbod.

Eftertryk forbydes.

Et Eftersommer-Brev.

Septbr. 1911.

KÆRE VEN! Da du rykkede mig for det lovede Bidrag til dit »renoverede« »Hver 8. Dag«, sad jeg hensvedende paa Grand Hotel Victoria i Interlaken, hvor Temperaturen uforanderligt var mellem 30 og 35 Grader Celsius. Ak, hvilken Ungdomsfriskhed, hvilken Livsenergi har ikke den kære George, tænkte jeg. Eller maaske der nu allerede er koldt igen paa Paladshotellet, hvor han ligger paa Landet.

Jeg havde ikke i ti Dage set noget dansk Blad; jeg var lykkeligt uvidende om Tilstandene hjemme og usigeligt ligeglad. Det er efter min Mening det eneste behagelige ved at rejse, at man for en Tid kan komme helt udenfor det dagligdags. Men Betingelsen er, at man ikke forfølges af vore hjemlige Blade. Og det er Synd af Cavling ustandselig om Sommeren at banke ind i Udenlands-Rejsendes Erindring, paa hvilke Kaféer og i hvilke Hoteller de kan finde deres kære *Politiken*.

Morsomt er det, som bekendt, ikke at rejse. De moderne Samkvemsmidler er saa mangelfulde, at vi snart ikke længere kan være det bekendt. Værre Svindel end den, der drives med Rejsebureauers Reklame for moderne Rejsekomfort, eksisterer ikke. Er der overhovedet noget saa væmmeligt som en Jernbanevogn? Fra det røde Plyds ryger Støvet, blot man rører sig. Om Vinteren enten kvæles man af Varme eller ryster man af Kulde. Om Sommeren, naar Solen bager, naar Støvet og Kulrøgen fyger ind ad de aabne Vinduer, føler man, efter en halv Times Rejse, sin fugtige Hud overklistret af Snavs.

Og Sovevognene, — jeg antager, at vor berømte Retsplejes »Skabe« har været Forbillede for dem. Her lukkes man inde for 7—8 Timer i en Biks, der er en Meter i Bredden og to i Længden. At lade Vinduet staa aabent er livsfarligt paa Grund af Kulrøgen. Og holder man det lukket, faar man en Fornemmelse af, hvordan det er at være Hermetik-Sardin. Det værste er dog de til Sovekabinetterne hørende Toiletbekvemmeligheder. Alt er anbragt saa forkert som muligt, netop paa det Sted, hvor det ikke

burde være. Spejlet f. Eks. er altid i den mørkeste Krog. Og hvem mindes ikke med Rædsel de smaa hemmelige Møbler i Saucekande-Façon, der ikke maa benyttes, naar Toget »er paa Færgen« eller »holder paa en Station«? De kan give et renligt Menneskes Fantasi meget at sysle med.

(Lad mig i Tarentes for Retfærdighedens Skyld bemærke, at de danske Sovevogne, navnlig de i Jylland, er absolut de netteste og rene-
ste, jeg har truffet.)

Modbydeligst om Sommeren er dog den moderne Rejse-Elegances Triumf: Spisevognene. Lad gaa, at Maden er Hundead. Hvor Pokker skulde den arme Kok kunne lave ordentlig Mad af de Fødemidler, der har hængt og svedt sig halvfordærvede i det lumre, fluefyldte og stinkende Hul, som kaldes Køkken. Men nødvendigt var det dog vel ikke, at Opvarterne i Spisevognene var mere lurvede og snuskede end i selv de tarveligste Restaurationer, og at Gæsterne blev behandlere med en Gevorbenhed, som om de var Tugthusfanger. De betaler jo dog ærligt og redeligt for deres Forplejning, mens Tugthusfangerne faar den gratis. Selskaberne har selv en Fornemmelse af, at det ikke er nogen ublandet Nydelse at blive forplejet i deres »Luksus-Beværtninger«, og med en Galgen-Humor, der er det eneste forfriskende i disse Rædsels-Kabinetter, opfordrer de de Rejsende til at nedlægge Klager over Mad og Betjening i dertil indrettede Postkasser. Kasserne er saa snildt lavede, at de naivt nedlagte Klager fingernemt kan opfiskes, inden de naar deres spøgefulde Bestemmelsessted.

Du, kære Ven, har jo været i Amerika. Og der gaar Frasagn om, at der dér findes Tog med smukke, rene Vogne, som ikke ryster og slingrer; med Toiletter og Badeværelser, der er saa velholdte, at man ikke føler Modbydelighed ved at benytte dem; med Telefon og Telegraf og Skrive-saloner og Læseværelser o. m. m.

Det er jo altsaa muligt, at det er behageligt at rejse i Amerika.

I Europa er Befordringsmidlerne sikkert fortræffelige for Suveræner og Millionærer, der rejser i Salonvogne, og de er vistnok taalelige for unge haardføre Personer, der nøjes med 3die Klasses Træbænke og selv medbringer deres Forplejning.

For os, der er midt imellem, er Rejselivet en Pine, — det lokker med en Bekvommelighed, som er Humbug; det staar ikke i Forhold til den Norm for Liv, vi fører hjemme og har vænnet os til.

Millionærerne vil jo desværre altid være i Mindretal. »Pøsetyskerne« vil mer og mer beherske Turist-Markedet. De er haardføre, de er

livslystne, de har samme ungdomsfriske Energi som du, der bor i den sympatiske Melankoliker Anders Jensens Storstadsdrøm »Paladshotellet« og tror paa, at man kan faa Folk til at skrive Artikler til dit Blad, mens Hjernen sveder dem ned ad Panden.

Hil »Pøsetyskerne«. Og hil de Aviser, der nu pludselig har faaet Øje for deres Yndefuldhed.

Vi Danske er et løjerligt Folkefærd. Vi har et skarpt Blik for andres latterlige Egenskaber. Vi bilder os taabeligt ind, at vi selv er smukkere end de andre.

Gud hjælpe os — hvis de andre Nationer havde Tid og Lyst til at være lige saa kritiske. Sikke »Pøsedanskere«, de tyske Blade da kunde afbilde.

Hvor maa man ikke, navnlig naar man véd, hvor modbydeligt det er at rejse, beundre Tyskernes Fanatisme for stadigt at lære nyt at kende, stadigt indsamle nye Indtryk.

Hvor beundringsværdige er ikke disse tyske Mellemstandsfolk, der samler op hele Aaret til deres Sommerrejse. Til en Bjergtur i Tyrol eller Schweiz, til en Nordlandsrejse (for at se Fænomenet Midnattsolen) eller til en Udflugt til Kjøbenhavn, via Warnemünde, for at beundre Thorvaldsen og Tivoli og Brygger Jacobsen. Apropos Thorvaldsen: er det ikke taabeligt, at der i Kjøbenhavn ikke findes en Statue for denne Kunstner, der mere end nogen anden, mere end noget andet, drager Folk til vor By? Brygger Jacobsen har her et nyt Spir at rejse. Thorvaldsen, det største Geni, Danmark har fostret, burde have et Spir — ikke paa den skønne, men vanrøgtede Bygning, som rummer hans Skatte, men i en Statue, som ragede op over alle andre Statuer i »Byen med Statuer for smaa Mænd«. Saa højt skulde den rage op over alle vore andre Statuer, at den kunde ses af enhver »Pøsetysker«, der gaar ombord i vore Færger i Warnemünde.

Og saa paa glad Gensyn næste Sommer alle »Pøsedanskere«, som med 100 eller 200 Kr. i Lommen drager ud i den store Verden paa 3die Klasses Træbænke og morer Jer kongeligt og ikke har sarte Fornemmelser og ikke føler Jer forpligtede til at være mondæne Turister, der gisper i Sovekupéernes Hyttefade og faar Kvalme i Spisevognenes Ligkapeller.

Kære George, nu er denne Vidundersommer med evig Sol og Varme forbi. Nu maa vi være glade, om vi kan faa en smuk Oplevelse blot hver 8de Dag. Nu staar altsaa vort Haab til dig.

Din

Peter Nansen.

Journalist- Besøget i København.

1. Luthspillersken Frk. Vivi Pedersen.
2. Efter Audiensen paa Amalienborg.
3. Gæster og Vært paa „den historiske Trappe“ i Fredensborg.

Fot. Elfrida Madsen,
Fredensborg.

Fot. Sandberg

Vi nævner her Personerne paa Billedet fra venstre til højre, idet v dog kun medtager dem, hvis Ansigt er synligt.

Esricht. Scharrmann. Loeser. Berolzheimer. Schultz-Tornau. Sundstrøm. Hartmann. Lundstrøm. Normann. Kirsch. Kroth.

DE NORDEUROPEISKE PRESSEMÆND, som vi har faaet fotografere i to fornemme Situationer, efter Audiensen paa Amalienborg og paa den historiske Slotstrappe i Fredensborg, bar smukke Minder med sig fra Besøget i København.

Fremmest blandt alle Erindringer staar dog efter fleres fortrolige Ud sagn til os Billedet af den danske Kvinde. Der stod Strid om, hvorvid vore Damer var skønnest personificeret i den purunge Pige paa Ham lets Grav, der ombølget af sit lange, hvide Automobilslør straks blev kald *Ophelia*, eller af Frk. *Vivi Pedersen*, Luthspillersken, som henrykkede vore Gæster først i Palmehaven og siden i Tivoli.

Den smukke Dame, der spiller saa skønt paa Strængeleg, har modtage en fuldkommen nordeuropæisk Uddannelse, først hos Fru *Elna Hornemann*, derefter hos *Sextus Miskow*, *Wilh. Matthisson-Hansen* og hos *Luthens Mester*, Hr. *Sven Scholander*. Frøkenen har koncerteret en Del Sverige og Finland, blandt andet ved »M. M.«s store Soiré i Helsingfors for 1½ Aar siden. For den unge Kunstnerinde er København kun Vejer sydpaa, hvor Uddannelsen skal fuldkommengøres.

Som sagt, der stod Strid, særlig mellem Tyskerne, om Frk. *Ophelia*, al hvem vi desværre ikke ejer et Billede, og Frk. *Vivi*.

Men skønt denne Strid staar uafgjort, bringer vi dog Sangerindens Billede sammen med vore Gæsters, og vi haaber, at denne Nationens sidste Opmærksomhed mod de fremmede vil falde i deres Smag og blive en smuk Afslutning paa deres Oplevelser i Danmark.

Cirkusliv

Ved A. M.

(Sluttet)

Kaptajn Texas vandrede med rynket Pande hen over Markerne, indtil de kom til et grønt Krat, som stødte op til Jernbanelinien.

»Hvorfor Satan gaar du saa hurtigt, Nell?« spurgte han gnavent. »Og hvorfor siger du ingenting? Kom, lad os sætte os ned! La Tina har Ret. Vi er et Par Fæhoveder, at vi gaar her og halser af i den Hede!«

»Der er saa meget af det, jeg gør, som nu er dig imod,« svarede den unge Pige roligt. »Det var helt anderledes før —« Hendes Stemme skælvede ved de sidste Ord, og hun bed sig i Læben. Hendes Instinkt sagde hende, at det nu var ved at være forbi, det, som i de sidste korte Maaneder havde gjort Verden saa vidunderlig lys og lykkelig for hende. Det var selvfølgelig alt sammen hendes egen Skyld, sagde hun til sig selv. Kunde hun vente for bestandig at beholde en Kærlighed, som var kommet til hende fra en Verden, hun ikke tilhørte. Født og opdraget i et Cirkus havde hun fra sit femtende Aar staaet paa egne Ben, og dog havde en medfødt Finhed hindret hende i at blande sig med den Klasse, hun tilhørte, og det var denne medfødte Finhed, som fra første Færd havde tiltrukket Kaptajn Texas. Han kunde ikke leve uden Kvinder og Kvinders Beundring, og i sin Fornedrelse havde han fundet en vis Trøst ved at lade sig opvarte og tilbede af denne lille Pige, som var saa forskellig fra alle de andre Kvinder, som han nu var tvunget til at opholde sig iblandt. Selvfølgelig maatte det høre op, som den Slags Ting uvægerligt maa. La Tina havde vakt alle hans sletteste Instinkter til Live, og han følte, at han maatte tilføje et eller andet Menneske noget ondt.

»Du er skinsyg, Nell! Har jeg ikke altid sagt dig, at jeg var en Slubbert? Du vilde være bedre faren uden mig. Nej, du maa ikke se paa mig med disse store Øjne! Til Tider minder du mig om den gamle irske Setter, jeg havde inde i Byen, og som blev kørt over af en Automobil. Undertiden hader du mig, ikke sandt?«

»Nej, jeg hader kun — hende!« svarede Nell ligefrem. »Hun bryder sig ikke om andre end sig selv. Hun er et forfærdelig slet Menneske.«

»Du er i det mindste ærlig, min Pige! Ja, vist er hun en Djævel, men det er den Slags Djævel, som alle Mænd hellere end gerne tilgiver.«

»Bryder Mænd sig da ikke om, at man skal holde af dem? Er det kun Kvinder, der bryder sig om det?«

»Det er det vist! De fleste af os véd slet ikke, hvad vi bryder os om, og naar vi endelig faar

det, tilfredsstiller det os ikke. Du er en god, lille Pige, og derfor vil du have evig Troskab — som man kun finder i Bøgerne. Hvad jeg vilde bryde mig om, er nogle Tusind om Aaret, saa jeg kunde begynde et nyt Liv, og i Øjeblikket længes jeg mest efter at sidde i de store Lænestole i min Klub og høre Isen klirre i mit Glas — men hvad kan det nytte at klynke? La Tina er lige som Opium — hun døver Erindringen i én! Hvis jeg havde en Smule Mod tilbage, saa skød jeg mig en Kugle gennem Hovedet i Stedet for at skyde den Cigaret i Stumper og Stykker. Kys mig, Nell, du er en god, lille Pige, og du skal ikke se saa forskrækket ud! Saa, saa, du bryder dig jo alligevel en lille Smule om mig?«

»Altid! Altid!«

Hun klyngede sig lidenskabeligt ind til ham med sine tynde Arme. Det var atter, som om Paradisets Porte aabnede sig for hende. Hun havde været rigtig dum og taabelig, at hun saadan havde været skinsyg og bildt sig saa mange Ting ind! Det maatte være hende, han elskede, og ikke Mexikanerinden — ellers vilde han jo ikke være her!

Men hele Tiden, medens Manden kyssede hende, saa' han La Tina for sig — La Tina med de funklende sydlandske Øjne og den skarlagensrøde Mund i det olivenfarvede ovale Ansigt.

* * *

DET var tre Uger senere i en anden Fabriksby, større og mere smudsig end den foregaaende. Der var stor Gallaforestilling i Cirkus Barrasford til Ære for Borgmesteren og Garnisonens Officerer, som alle var til Stede.

Kaptajn Texas og La Tina havde nu fundet hinanden, og foran Spejlet i det usle, lille Telt sad Nell og smykkede sig til det, hun selv følte var hendes sidste Optræden paa Arenaen. Hendes korte Kærlighedssommer var nu forbi, og det næste, hun havde at gøre, var at forsvinde. Hun havde ingen Planer, hun fulgte blot det Instinkt, som faar et Dyr til at krybe i Skjul, naar det er sygt eller saaret. Hun kunde nu ikke længer haabe eller føre sig selv bag Lyset. Han ænsede knapt hendes Nærværelse, og han drak mere end nogen Sinde.

Det var underligt, at man kunde lide saa meget og dog blive ved at leve fra Dag til Dag! Efter nogen Tids Forløb var det, som om man blev sløv og ikke følte saa meget. Hun saa' kritisk undersøgende paa sig selv, som hun sad der foran det lille, runde, billige Sejl og saa' ind i sine egne vidt opspilede, fortvivlede Øjne.

»Jeg er grimmere end nogen Sinde!« tænkte hun med Bitterhed. »Det er intet Under, at han er bleven træt af mig.« Skønt hun kun var tyve Aar, saa' hun ud, som om hun mindst var ti Aar ældre. Direktøren havde knurret forleden

Dag og sagt, at hun »lignede et vandrende Lig«. Hun fandt nogen Sminke frem og begyndte, halvt mekanisk, at anvende det. Da det var sidste Gang, hun skulde optræde, vilde hun gøre sig saa pæn som mulig. Hun havde ogsaa faaet en ny Dragt i Dagens Anledning — et malerisk, broget Kostume med et flammende rødt Tørklæde om Hovedet.

Da hun var færdig, gik hun ind i den snævre Gang, som førte til Indgangen, og saa' sig fortvivlet om. Musikken og det larmende Bifald fra Tilskuerpladsen lød ud til hende, som om det kom langvejs fra. Orkestret spillede med stor Applomb »Valse Bleue«, og La Tina eller »Jagtens Dronning«, som hun kaldtes paa Plakaterne, jøg som en rasende rundt om Manégen paa Ryggen af en flot Skimmel. Hun havde lagt den korrekte Ridedragt og Hat, hvormed hun ellers optraadte, og var klædt i et nedringet Liv og korte Skørter af mørklilla Tyll, stram, mørklilla Silketrikot og Strømper og Sko uden Hæle af samme Farve. Om hendes Haar var snoet et Baand af Guldmor, og hun havde store, runde Guldringe i Ørene.

Kaptajn Texas stod i Gangen i langskødet Frakke, Kalvekrøs og lange Støvler. Han holdt sin trekantede Hat og sin Pistol i Haanden, og hans Øjne fulgte hver Bevægelse, La Tina gjorde. Han var rød og ophidset, og det var tydeligt, at han havde drukket og var gnaven og pirrelig.

Da Nell kom til Syne, stirrede han paa hende. »Halløj, Nell! Hvad er der i Vejen med dig? Du ser ud, som om du skulde til Begravelse!«

Hun bed sig i Læben for at gøre Stemmen lidt mere sikker.

»Skal vi ikke snart ind?« spurgte hun.

»Hvad siger du? Om vi snart skal ind? Kan du ikke se, at La Tina ikke er færdig endnu? Ved Gud, er hun ikke storartet i Aften? Se, hun bliver ved at hilse, men de vil ikke lade hende slippe. Det fordømte, gamle Bæst af en Major smider Blomster op til hende!«

Inde paa Manégen stod La Tina og gjorde Pirouetter, medens hun smilede og kyssede paa Fingrene ad Publikum.

»Kom, Nell!« sagde Kaptajn Texas og rakte utaalmodigt Haanden frem. Den unge Pige veg tilbage og greb krampagtig fast i Træværket.

»Jeg kan ikke!« klagede hun.

»Lad nu være at skabe dig!« sagde Manden haardt. »Kom!« Nell rakte mekanisk Haanden frem, og han førte hende ned mod Indgangen. La Tina susede forbi dem, forpustet og sejrstolt, med Favnen fuld af Blomster. Hun rev en gul Rose ud af en af Buketterne og smed den til Kaptajn Texas.

»Skynd dig, amigo! Jeg venter her!«

Orkestret standsede midt i en Tone, medens

Tilskuerne satte sig til Rette i deres Stole og forberedte sig paa en ny Spænding.

Som en Søvnægner gik Nell hen til sin sædvanlig Plads paa Arenaen, anbragte Cigaretten mellem Tænderne, vendte Siden til og ventede paa Signalet.

Men samtidig med den langtrukne Fløjten, hun kendte saa godt, lød en anden Lyd, en høj, klar Kvindestemme, som raabte et Kælenavn paa Spansk, efterfulgt af en drillende Latter.

I Stedet for den hvislende Lyd af Kuglen hørte Nell et Skud, saa et tungt Fald, en Stønnen, og derefter var alt stille.

Kaptajn Texas laa med Ansigtet ned i Barken, skudt gennem Lungerne med sin egen Pistol.

Den uventede Lyd havde rystet hans Nerver, som allerede var ødelagte af Drik, og Kaptajn Texas, fordum i hans Majestæts 12te Husarregiment, var færdig med Livet og sine Elskovsæventyr.

La Tina styrtede frem imod den faldne med et vildt Skrig, men Nell var kommet hende i Forkøbet og laa sammenkrøben paa Jorden med udstrakte Arme som for at skærme ham, hun elskede.

Over den livløse Skikkelse mødtes de to Kvinders Blikke. I den unge Piges Øjne var der flammende Had — i den ældre Kvindes Frygt.

Tilskuerne rejste sig fra deres Pladser og strakte Hals for at se, hvad det var, og Kvinderne skreg højt, medens Personalet i alle Slags fantastiske Kostumer trængte sig sammen i Indgangen. Direktøren, som var ligbleg og stærkt ophidset, udstedte usammenhengende Ordre til Staldkarlene og bønfaldt Tilskuerne om at blive siddende.

»Han tilhører mig!« sagde Nell med høj, klar Stemme. »Han har aldrig for Alvor tilhørt dig. Lad os være alene.«

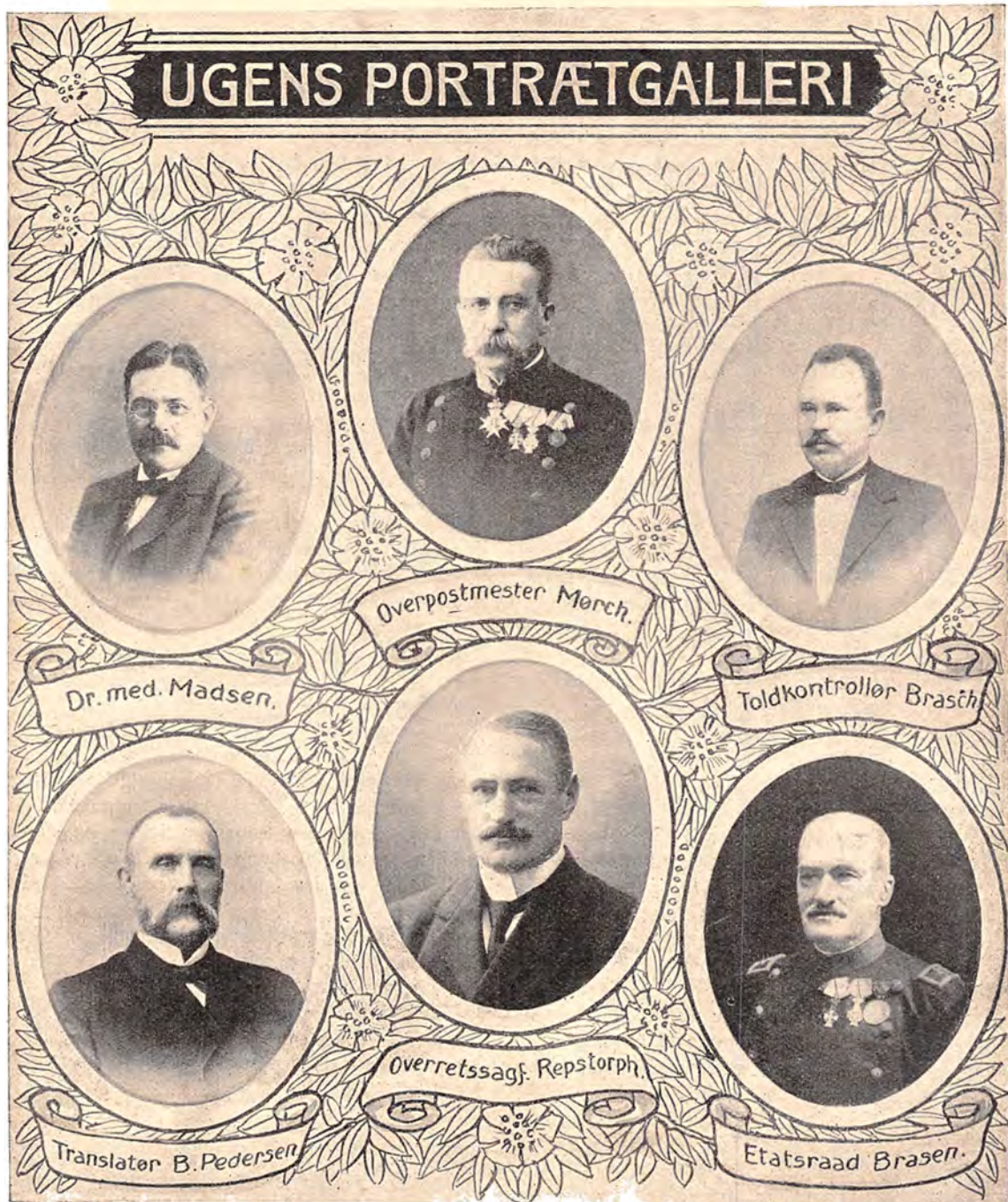
Mexikanerinden udstødte en uartikuleret Strubelyd. To Gange forsøgte hun at tale, men hun kunde ikke. Saa vendte hun sig bort og forlod langsomt Arenaen.

JEG kender en Kvinde, som sagde, at hun giftede sig kun for Morskabs Skyld. Og saa er der dog dem, der paastaar, at Kvinden mangler Sans for det Humoristiske. G. Sinnick.

* * *

FORFATTERINDEN Christabel Pankhurst paastaar, at Kvinden klamrer sig til ethvert Haab om at blive gift. For denne Advarsel bør ethvert forsigtigt Mandfolk være virkelig taknemmelig.

DR. ALFRED MADSEN, bekendt Specialist i Mavesygdomme og Indehaver af en meget besøgt Klinik. Pludselig død, kun 44 Aar gl.

V. I. M. BRASCH, Toldkontrollør i København, er død, 50 Aar gammel, efter at have virket som Toldembedsmand gennem 35 Aar. Den Afdøde var meget afholdt i sin Etat.

DE TRE HALVFJERDSAARIGE. Overpostmester Mørch, Translatør Balthazar-Pedersen og fhv. Stabsintendant, Etatsraad Brasen, kæmper

om Æren af at være den yngste. Virksomme har alle de tre Herrer været, og virkelystne er de endnu.

H. REPSDORPH, den unge Overretssagfører, er bleven Midtpunkt i Ugens Portrætgalleri, fordi han i Forhandlingerne om Hotel d'Angleterres Skæbne lagde saa store Forhandlingsevner for Dagen, at man nævner ham som den, der reddede Hotellet fra den Fallit, der var saa meget paa Tale.

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 1.

1. Oktober 1911.

Pris 10 Øre.

Keramikeren Kongstrand arbejdende i sit Atelier.

Moderen.

AF VINGIE E. ROE.

MIDT UDE paa en øde, ufrugtbar Slette laa et mægtigt, vidtstrakt Bygningskompleks, hvis skumle, graa Mure ikke var til at tage fejl af. Paa den forkerte Side af disse Mure sad tre Mænd og talte sammen med den forholdsvis store Frihed og Uforstyrrethed, som man kan erhverve sig ved »ekstra god Opførsel«. De var alle iført den Dragt, som er foreskrevet i denne Stat i Staten — en kedelig, graa Farve med hvide Striber.

Disse tre havde følt sig draget til hinanden, uvægerligen, paa samme Maade, som de havde hævet sig over Mængden op i det Plan, som betegnedes de »paalidelige«. De var alle tre intelligente og i Besiddelse af en vis Kultur.

I Øjeblikket sad de i et Hjørne af den aabne Gaard, hvorhen de var bleven sendt for at gøre lidt i Stand ved en Vandrende, og de diskuterede om, hvilken Form for Kærlighed der stod højest — Moderkærlighed eller Hustruens Kærlighed til Manden.

»Moderkærlighed,« sagde den ældste af de tre — en høj, slank Mand, hvis rolige, brune Øjne og ranke Holdning gav ham et Præg af Personlighed, som selv de ni Aars Fængselsophold ikke havde kunnet udslette —, »Moderkærlighed er Menneskehedens uforanderlige Grundprincip, den eneste Følelse, som man helt ud kan stole paa. Den overgaar alle andre, som Dagen behersker Natten. Den er Sjælen i alt det skabte, fra de ringeste af Naturens Børn og opetter.«

De havde været ved at grave og sad nu paa den opkastede Jord for at hvile et Øjeblik, og Fangevogteren var saa velvillig at se gennem Fingre med dette Brud paa Reglementet. Den yngste Fange — en ung Fyr paa tyve Aar, som skulde tilbringe sine ti bedste Aar i Fængslet — tog en Klump Jord og trykkede den itu mellem Fingrene. Hans Øjne duggede, og han passede paa ikke at se op, før han var færdig med Jordklumpen.

»Ja, det tror jeg nok, jeg kan tale med om,« sagde han med anstrengt Stemme.

Den tredje — en Mand i sine bedste Aar, en smuk Mand med et stolt Raseansigt og det ubeskrivelige, som fortæller om en vis Renlivethed — havde hidtil ikke sagt ret meget. Nu talte han, og der var en haard Klang i hans dæmpede Stemme, som ikke plejede at være der.

»I er nok ikke gift, I to,« sagde han. »Men det er jeg.«

Den ældste af de to Mænd afbrød ham. »Jeg har været det,« sagde han ligefrem.

Den anden, hvis Navn i Fængsels sproget var »Nr. 1822«, gik videre:

»Der er Ting, som man selv maa have erfaret for at kunne tale med om dem, i alt Fald med virkelig Forstaaelse. Den Tanke, at en Ting altid maa være saadan, fordi den i Reglen er det, er blind Fordom. Folk taler, som I to taler, fordi de gaar ud fra, at det, som er Reglen, maa gælde i alle Tilfælde; og indtil de erfarer Undtagelsen fra Reglen, brutalt og paa første Haand, saa sværger de i deres Uvidenhed paa, at den ikke kan omstødes. I ser kun den Regel, som gælder i de fleste Tilfælde — jeg har erfaret det, som muligvis kun er Undtagelsen.«

De to andre tav — den ældste, fordi han forstod sin Kammerats Tanke, den yngste, fordi han ikke forstod den. Lidt efter fortsatte Nr. 1822:

»Skønt vi tre er saa gode Venner, som Mænd kan være under Forhold som dem, vi lever under, saa har ingen af os endnu fortalt sit Livs Historie. Min er en direkte Gendrivelse af jeres Teori. Jeg er her, fordi min Moder sendte mig herhen. Ikke at jeg ikke fortjente det — jeg er saa meget Mand, at jeg selv tager Ansvaret for mine Handlinger —, men dér har I alligevel Undtagelsen fra Reglen.

Det er en ganske almindelig Historie — som Hundreder af andres Historie her paa dette Sted. Det er en Historie om en Bank, hvor jeg beklædte en ansvarsfuld Post, Kammerater, som levede højt og brugte mange Penge, hensynsløst Leven over Evne, Gæld, mere Gæld, en Opvaagen, det sædvanlige Haab om at betale Penge tilbage, som i al Hemmelighed var laant for et Par Dage, et pludseligt Krach, Vanære, Ruin og ingen anden Udvej end Flugt. Min Hustru, en fin, sart Skabning, sank helt sammen, da jeg blev tvunget til at aabenbare hende hele den brutale Sandhed. Jeg forlod hende« — den Talende vendte sig langsomt om og sad i flere Minutter og saa' paa den triste, graa Mur; saa mødte han igen modigt Kammeraternes Blik, skønt hver Bloddraabe var veget fra hans Ansigt ved Mindet om hine Dages Sjælekval —, »jeg forlod hende knækket, knuget til Jorden af Sorg, fordi hun elskede mig. I sin Fortvivlelse raabte hun blot, at hun elskede mig, og at jeg havde knust hendes Hjerte.

Jeg vilde forsøge at flygte fra Byen og gik til min Moder for at bede hende hjælpe mig. Hun sad i sin Stue, omgivet af alle sine Familieportrætter, og jeg mindes endnu, hvorledes hendes Ansigt, indrammet af det jerngraa Haar, pludselig ældedes og stivnede som vaadt Ler, indtil det var saa stift og ubevægeligt som de Ansigter, der saa' ned paa mig fra Væggene. Vor Familie har altid været retskafne Folk, og jeg er den eneste, som nogen Sinde er veget

bort fra Dydens og Pligtens Vej. Min Moder hørte min forhastede Beretning, fremsat i usammenhængende Ord, usikkert og famlende — for jeg havde altid næret en vis Ærefrygt for hende —, og jeg véd, at hun led mere i dette ene Øjeblik, end hun nogen Sinde har lidt i hele sit Liv. Hun stirrede paa mig, lamslaaet af Fortvivlelse. Saa snart hun kunde røre sig, saa hun op paa de lange Rækker af Familiebilleder, som om hun bønfaaldt disse tavse, stærke Forfædre om Hjælp. Saa gik hun, uden at sige et eneste Ord, ned gennem den lange Stue og ringede paa en Klokke. Hun var mit sidste Haab, og den uundgaelige Følge var, at jeg, inden Timen var omme, var udleveret til Myndighederne.

Selve Forhørene var uden Betydning. Der var ingen formildende Omstændigheder. Jeg saa' min Hustru — en eneste Gang, og saa blev jeg ført hertil. Det var en Del af min Straf, at jeg ikke havde Lov til at modtage Meddelelser fra Omverdenen. Det er nu tre Aar siden. Om en Uge skal jeg forlade dette Sted — jeg har faaet ti Maaneder eftergivet paa Grund af god Opførsel —, og naar jeg kommer ud, skal jeg til at tage Kampen op med Livet — for saa vidt som der er noget tilbage at kæmpe for. Kan I undre jer over, at jeg, som stadig hører min Hustrus Graad give Genlyd i mine Øren, som ikke et Øjeblik kan slippe Erindringen om hendes skælvende Læber, som presseses mod mine, og hendes Arme, som holdt mig saa fast, at hun i sidste Øjeblik maatte slæbes bort med Magt, kan I undre jer over, at jeg sætter hendes Kærlighed — svage Kvinde som hun var — over al anden Kærlighed i Verden? Byen, den larmende By, som ligger ikke ret mange Mil herfra, rummer dem begge, men hvem af dem tror I vil modtage mig — en Mand med Fængslets Brændemærke paa sin Pande, vanæret, beskæmmet —, naar jeg vender tilbage til mit gamle Liv? Jeg overlader til jer at drage jeres egne Slutninger.«

Nr. 1822 rejste sig hastigt, tog sit Værktøj og gik tilbage til sit Arbejde. Der var et undrende Udtryk i den unge Mands store, blaa Øjne. Den ældre sad et Øjeblik, sukkede, rystede paa Hovedet og vendte saa ogsaa i Tavshed tilbage til Arbejdet.

En Uge senere stod Nr. 1822 i et af Værelserne i det uhyggelige Bygningskompleks. De graa- og hvidstribede Klæder var forsvundne, og i deres Sted bar han et færdigsyet Sæt mørkt Tøj, saa øjensynlig middelmaadigt, at det paavirkede ham mere ubehageligt, end Fangedragten nogen Sinde havde gjort. Der var flere af Myndighederne til Stede, og de Ord, der veksledes, var mere som de Ord, der veksles mellem Mand og Mand, end de, som ellers blev givet de bortdragende Gæster med paa Vejen. Et Par sidste

Formaliteter, og Fangen, som havde udstaaet sin Straf, blev ført ned gennem den lange Gang til de tunge Døre, der førte ud til Yderverdenen.

En sand Storm af indbyrdes modstridende Følelser gennemborede hans Hjerte, og den pinefulde Uvished næsten tvang ham i Knæ. Hans Hænder var som Is, og Benene rystede under ham. Saa stod han ved de tunge Porte, og han vendte sig om mod sine to Kammerater, den ældre og den ganske unge Mand, som i Følge særlig Tilladelse — maaske ligefrem ved Brud paa Fængselsreglerne — havde faaet Lov til at følge ham til Fængslets Dør. En Betjent stak en stor Nøgle i den velsmurte Laas, rørte ved en Knap, og Døren aabnedes lydløst. Det klare Sollys strømede ind i Fængslet, og Nr. 1822 traadte frem mod den Frihed, som nu atter tilsmilede ham.

Han skulde lige til at storme ned af Trappen, saa ubehersket som en Skoledreng, da han pludselig standsede og stod stiv som en Støtte paa det øverste Trin.

For Foden af Trappen stod et mørkt Automobil, og bag den liberiklædte Chauffør sad en Kvinde — ef gammel Kvinde, hvis Ansigt var indrammet af jerngraat Haar, og paa hvis retskafne, strenge Ansigt en usigelig Sjæle kval havde præget sit Stempel. Hendes bedrøvede Læber dirrede ikke, da hun slog Vogndøren tilbage og rakte sin behandskede Haand frem.

»Kom, min Søn!« sagde hun alvorligt.

Hjælpeløst, som om han handlede under Indflydelse af en ukendt Magt, gik Manden paa Trappen ned imod hende. Han lænede sig til Vogndøren og greb den udstrakte Haand.

»Moder!« raabte han.

En forfærdelig Tavshed paafulgte, og der gik en smertelig Trækning over Kvindens Ansigt.

»Agnes?« sagde han aandeløst.

»Skilt og gift igen — i Frankrig.« Hun drog ham blidt til sig, og han traadte ind i Vognen. Moderen lukkede Døren. »Hjem, Steffnis!« sagde hun med fast Stemme.

De store Porte lukkede sig atter for Gruppen ved Fængslets Dør, men der var et mildt Lys i den ældre Mands venlige Ansigt, da han paany traadte ind i Rækkerne.

VI KAN IKKE faa Ting, der er lavet paa Maskine, til at se ud som andet, end hvad de er. Heller ikke kan vi bibringe dem noget af Skaberens Personlighed.

Jarlen af Fortescue.

* * * * *

KUN DE, som kan stille sig paa samme Niveau som de ringeste af deres Tilhørere, kan naa ind til deres Hjerter, som de taler til.

Lord Ilkeston.

Rhytmisk Gymnastik.

Fra Jaques-Dalcrozes Opvisning i Koncertpalæets store Sal.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

GREVINDE KNUTH, født Gamèl, hører til dem, der vil blive savnede ogsaa udenfor Familiens snævre Kreds. Et sjældent fint og elskværdigt Menneske var hun et af dem, om hvem det kunde siges, at de ligesom bragte Solskin med sig, hvorhen de kom. Hendes Vennekreds var da ogsaa stor. Hun holdt af Mennesker, og Mennesker holdt af hende. Grevinde Knuth var en Datter af afdøde Etatsraad Augustin Gamèl og blev i en ung Alder gift med Grev Eigil Knuth, der er Kaptajn i Garden.

DE PLANER, som Styrmand *Ejnar Mikkelsen* drog ud paa, var officielt at finde Mylius Erichsens og Hagens Lig. Efter hvad der foreligger oplyst gennem de sidst hjemvendte Grønlandsfangere, er det afgjort, at *Ejnar Mikkelsens* Planer nu er ikke saa lidt vidererækkende. Han er ganske sikkert gaaet nordpaa og har

Nordpolsfareren Ejnar Mikkelsen.

*Marie Dijnpha Grevinde Knuth, f. Gamèl,
f. 14/10 1877. † 17/9 1911.*

dermed indskrevet sit Navn i Rækken af Polforskere, blandt de Stjerner, som sjælden ses henede, men som staar straalende over kolde Polarlandes lange Vinternat.

Den kække, unge Forskers Skæbne følges her hjemme fra med nogen Uro. Forhaabentlig viser det sig, at han kommer til at nævnes blandt dem, der vandt hjem med Ære.

Mod og Udholdenhed og aarelang Træning, altsaa de væsentligste Forudsætninger, fattes ikke.

I TILSLUTNING til vort Forsidebillede skal vi meddele en Smule om Keramikeren Hr. *Kongstrand* fra Esbjerg, som i denne Tid for Pressen har arrangeret en Udstilling af sine keramiske Arbejder i Billedhuggerinden *Elna Borchs* Atelier.

De udstillede Arbejder udmærker sig ved en enkel og fin Smag, som er lige gennemført i Form og Farve, og de er Hr. *Kongstrand* til stor Ære, idet de efter Sagkyndiges Skøn udmærket taalet at sidestilles med Kählers berømte Keramik.

Den lille Udstilling bliver efterfulgt af en større i December Maaned i Ole Haslunds Hus.

Offentligheden vil her faa Lejlighed til at give os Ret i vor rosende Omtale af det unge Kunsthaandværk og til at

Koncertsangerinden Fru Mau.

erhverve sig udsøgte Stykker af Hr. Kongstrands Frembringelser.

Hr. Kongstrand er Isenkræmmer og bor i Esbjerg, men des mere beundringsværdig er en kunstnerisk Stræben, som har fundet saa heldige Udtryk.

MRS. ELLEN MAU, den danskfødte Sangerinde, som fra London er kommet hjem for at forbavse sine Landsmænd, fik ved sin Koncert i Lørdags en venlig Modtagelse.

Ved aarelangt Arbejde er det lykkedes Fruen at gennemarbejde sit Stemmemateriale, saa hun har kunnet synge med Held fra Londons største Scene, Covent Garden, og Fru Maus Koncert herhjemme har for hende været et lykkeligt Goddag igen! til Danmark.

FORFATTEREN Axel Garde, som efter Sigende lever et lykkeligt Landliggerliv Aaret rundt oppe i Hørsholm, har ladet sig friste af Formandskabet i »Studentersamfundet«, som han har overtaget med det nye Semester. Hans Opfindsomhed og Energi har allerede givet sig gode Udslag, sidst i et fortrinligt ar-

rangeret Rusgilde, ved hvilket hans Frue, født Thyregod, var den fortræffeligste Værtinde.

Men hvad bliver det til med Landliggeriet, og hvad siger den lille Niels, naar han Lørdag-Aftener skal sidde alene paa den lange Bænk udenfor Huset i Hørsholm?

Aa, det er jo sandt: Sommeren er slut, og naar Fa'er rejser ind til sit Studentersolderi, saa er Solen gaet ned og lille Niels forlængst i Seng! Og naar Søndag Morgen-Solen staar op over Hørsholm, saa er Studentersamfundets Formand som den gode Fader, han er, hjemme igen!

UAGTET der fra højeste Sted blev gjort Forsøg paa at forhindre Udgivelsen af Prinsesse Louisa, Ex-Kronprinsesse af Sachsens, Memoirer, kan de dog nu læses i hele Verdenspressen og vil snart foreligge i Bogform. Som det var at vente, har de vakt stor Sensation og vil sikkert indbringe Prinsessen, nuværende Fru Toselli, en hel Formue i Forfatterhonorar. Prinsessen forsikrer, at det ikke har været hendes Hensigt at skade nogen med disse Memoirer, men at de udgives udelukkende for at gavne hendes Børn.

»I lang Tid,« skriver hun, »har jeg ønsket at vise Verden, hvad der virkelig foregaar ved Hoffet i Dresden. Lige til nu er jeg blevet dømt uden Rettergang, derfor sender jeg i Dag selv mit Forsvarsskrift ud i Verden.« »Min egen Historie« er den Titel, hun har givet sin Bog, og

Studentersamfundets Formand med Familie.

hendes Fortolkning af de Begivenheder, der medførte hendes opsigtvækkende Forsvinden fra det sachsiske Hof, kan i sammentrængt Form siges at være følgende:

Da hun nægtede at underordne sig Dresdener Hoffets Etikette, blev det besluttet at gøre hende »uskadelig« ved at anbringe hende paa en Sindsygeanstalt. Da hun havde faaet Beviser for, at det virkelig var hendes strenge Svigerfaders, den senere afdøde Konges Hensigt, flygtede hun til Schweiz, men da hun var bange for at blive udleveret af Myndighederne dér, hvis Regeringen i Sachsen gjorde Henstilling derom, besluttede hun sig til at gøre en saadan Skandale, at hendes Tilbagevenden til Sachsen under den ene eller den anden Form blev en Umulighed. Dette opnaaede hun ved at sende Bud efter sine Børns Huslærer, Giron, som onde Tunger allerede havde haft travlt med i Forbindelse med hendes Navn. Som det vil erindres, blev Girons Ophold i Zürich kun af kort Varighed, og kort efter var det saa, at hun forbavsede Verden igen ved pludselig at gifte sig med den italienske Musiker Toselli, som hun nu efter faa Aars Forløb vil skilles fra.

Prinsessen hører som bekendt til en urolig Slægt, og da hun endnu er ret ung, gør man bedst i at være forberedt paa nye Overraskelser fra hendes Side i en Række Aar endnu.

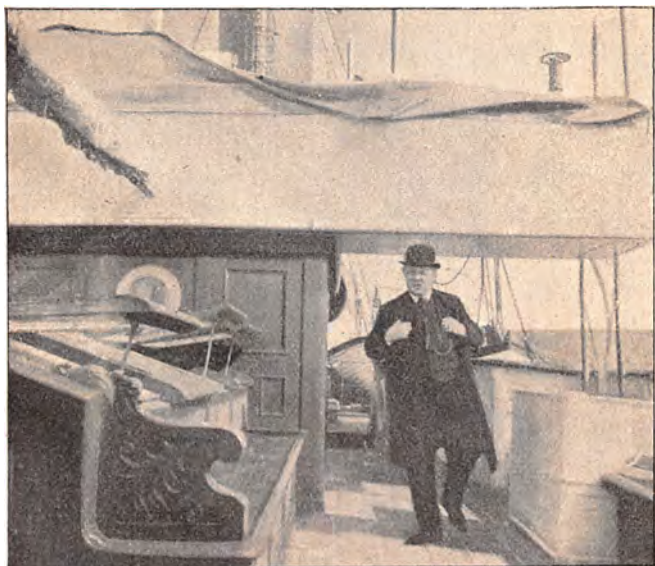
ALTINGSFORMANDEN *Skuli Thoroddsen* har, som vore Læsere naturligtvis véd fra Dags-

pressen, været ude i en stor Fejde af den Art, der er Islændernes bedste Fryd og Fornøjelse.

Minister *Kristian Jónsson* beskyldte ham for, at han ikke havde brugt bevilgede 1200 Kroner til en Repræsentationsrejse til Rouen, at han overhovedet ikke havde sat sin Fod i Frankrig.

Madame Toselli, Ex-Kronprinsesse af Sachsen.

Den sidste Islands-Fejde.

Altingsformand Skuli Thoroddsen ombord paa »Ceres«.

Hr. Thoroddsen overvejer.

Amatørfot, Agnes Lunn.

NYT I BILLEDER OG TEKST

INGENIØR RICHTER, den tyske Videnskabsmand, der Ugevis blev holdt fangen af tyrkiske Røvere, indtil der blev betalt Løsepenge for ham, maatte døje noget af hver, inden han slap bort fra Banden. Hans sidste Lidelse var et Karantæneophold, som hans Befrierc, Gendarmerne, just fører ham bort til i det Øjeblik, vort Billede er optaget.

LIGE EFTER vort Farvel til Sommeren følger vor Hilsen til Efteraaret, dets høje Luft og friske Jægerliv.

Her har vi et lille, fint Jagtbillede, hvis Midtpunkt dannes af en bekendt Nimrod, Hofjægermester *Holstein Rathlou*, som med sit Selskab er fotograferet foran Villaen paa Hesselo. hvor Familien nu lever Aaret rundt, i Fred for næsvis Naboer, i Krig kun med Harerne, som nedlægges i Hundredevis hvert Efteraar.

Verdensmester-Bokseren Jack Johnson underskriver Kontrakten, og hans Modstander, »Bombardier« *Weiis*, sidder ved Siden af ham.

Lange Arme er en af Hovedbetingelserne for at blive en god Bokser. Vort Billede viser *Wells* Rækkevidde, der siges at være den længste i Verden.

Skuli Thoroddsen beviste, at han havde opholdt sig et Antal Dage i Rouen, og vi vil med vort Billede bevise, at Alltingsformanden har været i England.

Her ser man den meget omtalte Ætling af Rollo ombord paa »Ceres« d. 26. Juni.

DEN NY STORE BOKSEKAMP mellem den berømte Neger, Verdensmesteren Jack Johnson, der besejrede Jeffries i Kalifornien, og den engelske Champion-»Bombardier« *Wells* er Dagens Samtaleemne i alle Sportskredse i den store Verden. Byraadet i London har nemlig forbudt Ejerne af Earl's Court (Londons Tivoli) at lade Kampen finde Sted dér, men Forbudet er blevet ignoreret, og der raser nu en vild Strid for og imod Byraadets Beslutning i Pressens Spalter. Kampen finder Sted i Oktober, og Præmien, der udsættes, andrager paa det nærmeste 150,000 Kroner.

Ingeniør Richter løslader af de tyrkiske Røvere..

Fra Hesseløen.

Ballonen »Danmark« i Læ af Hesselø.

SAMTIDIG med, at vi nu har Hofjægermesteren i Tale, vil vi benytte Lejligheden til at genopfriske en af Sommerens Begivenheder med et Billede, som ikke før har været fremme.

Det forestiller Ballonen »Danmark«, just som den er indbjerget i Læ af Hesselø.

Hofjægermesterens øvrige Bedrifter, paa Middelhavstogtet med »Echo«, paa Rejserne i Ægypten, Algier og Guinea, stilles ganske i Skygge af den Rotur, som den resolute Friluftsmand foretog i en lille Baad i temmelig høj Sø for at bjerge Ballonen og dens forkomne Passagerer.

Den kække Daad, der tidligere har været omtalt, men mere eller mindre uden ret Forstaaelse

af Redningsmændenes Indsats paa den Bedrift, de øvede, fortjener offentlig Anerkendelse.

Fot. A. Brædstrup Holm.

Idyl fra Ringkøbing.

SOM ET APROPOS til den landlige Idyl, der leves paa en Ø i Kattegat, har vi her et Billede af en Idyl i Byen. Man ser tydeligt, i hvor høj Grad det paa kalder Strøgets Interesse, naar man genner Grise i Ringkøbing.

FRA ODENSE stammer Pendenten til dette Grisebillede. Fynboerne lader sig ikke bringe i Forlegenhed, fordi Grisesoen dør bort, mens Børnene er smaa.

I en snæver Vending engagerer man en Hund som Amme, og den Mælk, der skulde gaa i Hundene, bliver nu givet til

Fot. H. L. Poulsen, Odense.
Ogsaa en Amme.

Amatørfot. Dir. Alfr. Andersen, Carlsberg.
Tvilling-Føl.

En frygtelig Jernbaneulykke i Amerika.

Grisen. Og paa Landet er man glad, naar der ikke gaar noget tabt.

DET SMUKKE BILLEDE af de to Tvillingføl er oplaget hos Gaardejer Vilh. Adamsen, Munkerup pr. Gilleleje. Vi beder vore Amatørfotografer mærke sig, hvem der har sendt os det, og notere, at det ikke ligger under nogens Værdighed at være fotografisk Medarbejder ved »Hver 8. Dag«.

FOR KORT TID siden skete der igen en frygtelig Jernbaneulykke i Amerika. Toget sprang af Skinnerne nær ved en Bro ned i en Afgrund. Lokomotivet og fem Vogne klarede sig, men de midterste, som bestod af de fine Pullman Salonvogne, knustes, hvorved mange Rejsende, mest Kvinder og Børn, kvæstedes eller dræbtes.

REDAKTØR J. A. Jensen, Chefen for de radikale Venstreblade paa Lolland-Falster, har i forrige Uge fejret sit Sølvbryllup. I de fem og tyve Aar, Sølvbrudeparret ser tilbage paa, har Redaktørens Virksomhed ført med sig, at Hjem-

Redaktør J. A. Jensen og Frue.

met er blevet flyttet adskillige Gange. Vilhelm Lassens Redaktionssekretær i Aalborg i Halvfemsernes Begyndelse, Medarbejder ved Politiken, Redaktør af »København« og siden 1903 Redaktør paa Lolland-Falster betegner kun Hovedstationerne paa Rejsen.

Under hele dette urolige Journalistliv har hans Hustru, f. Valeur, været ham en trofast Hjælp og Støtte.

◉ HVER 8 DAG ◉

Russisk.

ET STRAALENDE oplyst Teater, Czaren selv i den kejserlige Loge, paa Scenen et nationalt Festsplil, paa Tilskuerpladsen de store Navne, glimrende Uniformer og Toiletter, Rigdom og Skønhed — Czar-riget udfolder hele sin Pragt, der ikke er mindre glansfuld, men heller ikke stort mærkeligere end den Pragt, Vesteuropa udfolder ved lignende Lejligheder.

Saa sker det, som er mere end vesteuropæisk. En ung Mand rejser sig fra sin Plads, gaar nogle Skridt hen mod det Sted, hvor Ruslands almegetige Ministerpræsident staar, og strækker sin Arm ud. To Skud falder, og Stolypin synker sammen — —

Czaren træder hen til sin Loges Rand, Tilskuerne hylder ham med Nationalsangen, paa Scenen knæler Skuespillerne og Koret. Forestillingen, der mod Programmet endte som en blodig Tragedie, er forbi.

— — —
DER BERETTES, hvor omsorgsfuldt det russiske Politi havde søgt at skærme Kejserbesøget i Kjev.

Banelinjen fra Petersborg til Kjev gærdet som af et levende Espalier, for hver 250 Meter en Soldat med opplantet Bajonet og Antallet fordoblet Dagen før Afrejsen! Ti Tusinde — 10,000 med runde Tal — af hemmeligt Politi sendt til Byen, foruden det uniformeredes store Skarer; ved hvert eneste Hus fire Soldater posterede, Forbud mod at vise sig i Vinduerne eller paa Balkonerne, alle Lofter aflaaede, at ingen skulde kaste noget ned oppe fra dem! Og for yderligere Sikkerheds Skyld havde man fyldt Fængslerne med fire Tusind Mistænkelige, der vilde være at løslade, naar Festligheden var lykkeligt forbi.

Nu kunde Czaren, komme!

Og han kom, med Stolypin ved sin Side, og faa Skridt fra ham dræbtes hans Førsteminister af Dimitri Bagroffs Revolver.

HVORDAN det kunde ske, alle Forsigtighedsregler tiltrods? Forklaringen er ikke vanskelig, og den aabenbarer ikke noget væsentlig nyt om russiske Politimyndigheder, selv om det naturligvis hører til Sjældenhederne, at det dræbende Vaaben er leveret Morderen af Politiet selv og Teaterbilletten stukket ham i Haanden af selve dets Chef. Det er jo ikke første Gang, at det oplyses, hvorledes det hemmelige russiske Politimed en saare ringe Grad af Kræsenhed vælger sine Redskaber og med sjælden Ugenerthed gør Jesuiternes berømte Valgsprog til sit.

Forklaringen er ganske simpelt den, at den unge Sagfører var en Forræder, og den er tilstrækkelig.

— Han havde gjort os mange Tjenester, erklærede den sønderknuste Politichef, saa vi stolede paa ham.

Ord kan ikke være mere talende, naar man véd, at de Tjenester, Bagroff gjorde Politiet, alle var Forræderi mod hans eget Parti.

Man stolede paa ham, der Gang paa Gang havde vist sin Upaalidelighed ved at bringe fordums Kammerater til Sibirien eller Galgen, og man gav ham tillidsfuldt Plads i Stolypins umiddelbare Nærhed og ikke længere borte fra Czaren, end at hans Brownings Kugle ogsaa med Lethed kunde have fundet Vej til ham.

Var det Dumhed alene? Eller er det ikke snarere en fundamental Mangel paa moralsk Begreb, at det ikke falder nogen ind praktisk og sundt at vende Sætningen om: han har gjort os saa mange Tjenester, altsaa kan vi ikke stole paa ham!

Det er i hvert Fald ganske russisk, og det stiller den tragiske Begivenhed i Kjevs Teater i et Lys, hvori man ser andet end det Blod, der rinder af Stolypins Saar.

* * *

LYKKELIGVIS er Danmark ikke Rusland, og lykkeligvis er vi saare langt fra russisk Korrupsion og Barbari, her, hvor lidt Spektakler om nogle Sporvogne er Ugens Emne, og Striden om en Præsts større eller mindre Rettroenhed fylder Hundreder af Bladenes Spalter.

Men fik vi dog ikke forleden ligesom en Fornemmelse af, at der ogsaa kan ske noget russisk hos os. Det var, da det gennem et Blad oplystes, at et kostbart Kunstværk var ganske og aldeles forsvundet, saa man ikke havde nogen Anelse om, hvor det var havnet.

Var der ikke noget næsten æventyrligt østerlandsk i det, at et Kongemonument, en Marmor-Sarkofag over Kristian den 4., et højt berømmet Værk af Thorvaldsen og Hetsch, maatte efter-

lyses som bortkommet, og at det var et kvart Aarhundrede siden, man havde tabt dets Spor.

Hvorledes var det gaaet til, og lød det ikke mærkeligt og fantastisk? Det var jo dog ikke saadan nogen let haandterlig Nipsgenstand, som den første den bedste Liebhaber kunde løbe bort med, saadan som man borteskamoterer en Mona Lisa eller en gammel Hollænder under en skærmende Regnfrakke. Hvilken monstrøs Skurkestreg maatte der ikke ligge bag denne opsigtsvækkende Forsvinden, og hvem kunde det være, der havde gjort sig skyldig i et saa eksempeløst Rov?

Sensationen holdt sig dog ikke mange Dage. Der laa ingen russisk Forbrydelse bag Konge-Sarkofagens Forsvinden, og den fandtes da ogsaa. Lidt efter lidt. En Del af den, selve Kongestatuen, der skulde have kronet det hele Værk, i Roskilde Domkirke, hvor det oprindeligt skulde have været opstillet, andre Dele, nogle Bronce-Ornamenter, i Kunstindustrimusæet, hengemt paa dets Loft, og selve Sarkofagen i Rosenborg Slots Kælder i Stumper og Stykker! Man havde, uden nogen smaalig Undersøgelse af, hvad det havde været, nu og da brugt af det, naar man var i en øjeblikkelig Forlegenhed for en Stump Marmor.

Og det oplystes, at denne lidt usædvanlige Fordeling af et kostbart og værdifuldt Kunstværks forskellige Bestanddele ikke skyldtes noget Ulykkestilfælde, men det ikke helt usædvanlige Fænomen, at man ikke i sin Tid kunde naa til Enighed om, hvor og hvorledes og hvem. Til det hele saa at sige smuldrede bort mellem Fingrene paa dem, der stredes om Kompetencen, og ingen tilsidst vidste, hvor man skulde søge.

Heldigvis — det var altsaa ikke saa russisk, som det saa ud til. Til Gengæld var det saa meget mere — dansk!

Ogsaa det, at man straks var paa det rene med, at nu skulde der raades Bod paa den gamle Skandale og Kongemonumentet straks stilles op, bortset fra at det ikke kan stilles op, hvor det var tænkt at skulle staa, desformedelst at Kristian den 4.s Kapel længst har faaet en anden Udsmykning, der gør det umuligt i hvert Fald paa den Plads.

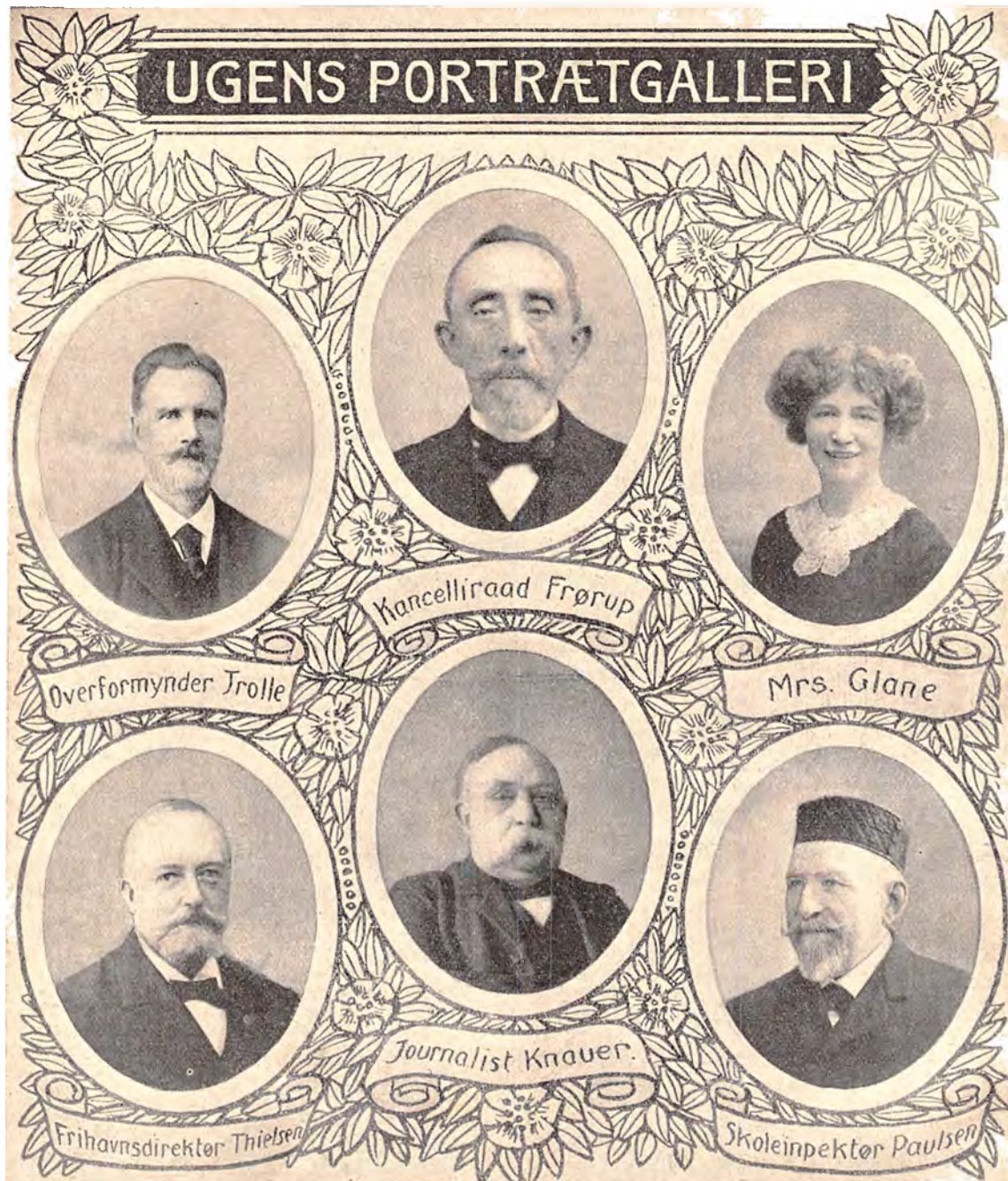
Det var alle enige om. Der var dog en fornuftig Mand, der føjede til: Ja, det skal det maaske nok. Men lad os først prøve at stille det op og se, om det er kønt.

Ja, hvad om vi først prøvede, Thorvaldsens berømte Navn tiltrods. Det er i det hele taget en Vej, der tør anbefales. Gik vi altid den, var vi nu maaske fri for adskilligt, vi nu desværre allerede har, og havde ikke nødvendigvis frygtet for det — vi venter.

Helmer Lind.

MATTERHORN den berømte Bjergtinde, som den nylig afdøde Tindebestiger Whymper først af alle erobrede. Skønt Toppen ser ud som en skarp Spids, er der dog et lille Plateau med to Tinder, den italienske og den svejttege er med paa dette Billede.

OVERFORMYNDER TROLLE har efters sytten Aars Virksomhed i dette ansvarsfulde Embede taget sin Afsked.

Statens Anerkendelse: Kommandør af 1ste Grad.

ASSISTENT FRØRUP i Østifternes Kreditforening fejrer 1ste Oktober 50-Aars Jubilæum. Den 75-aarige er i Anledning af den sjældne Fest udnævnt til Kancelliraad.

MRS. GLANE, kendt af alle danske i London fra det Bureau, som hun i 1906 oprettede til Un-

derretning og Støtte for danske i Kæmpebven, er for Tiden paa Besøg herhjemme.

FRIHAVNSDIREKTØR THIELSEN har holdt 60-Aars Fødselsdag. Vittig og højt vurderet Selskabsmand, som alle Københavnerne er glade ved at se saa ofte som muligt.

JOURNALIST KNAUER har holdt 70-Aars Fødselsdag. Vor Kollega har det Fortrin for de fleste indenfor Standen, at han kun har Venner.

SKOLEINSPEKTØR POULSEN fra Kastrup har holdt 50-Aars Jubilæum. Den 71-aarige Pædagog blev hvidet af hele Amagers Befolkning.

Vore Teatre.

Skuespillerinden Ellen Rindom og Hr. Eigil Rostrup i »Kærlighed og Venskab«.

SÆSONENS første Maaned er nu forbi, og desværre kan vi ikke sige, at vore Teatre indtil nu har bragt noget epokegørende nyt.

Det er imidlertid ikke og skal heller ikke være »Hver 8. Dag«s Opgave at bringe Teaterkritik i almindelig Forstand. Vi vil i saa Henseende helt stille os paa Publikums Side, d. v. s. uden Hensyn til de paa-gældende Stykkers literære Værdi meddele, om de interesserede eller mere Publikum, saa at vore Læsere kan faa en paalidelig Oversigt over, hvad der »gør sig« i Øjeblikket, og til hvilke Teatre de skal søge hen, hvis de ikke vil spille baade deres Tid og deres Penge. Og at være en saadan Vejleder for vore Læsere er os saa meget lettere, som »Hver 8. Dag« hverken skylder Teatrene, Skuespillerne eller Forfatterne noget som helst Hensyn og derfor ganske upartisk kan referere Stemningen i Teatret ved enhver Førsteopførelse.

Hvad Teatrenes Præstationer i den forløbne Maaned angaar, har det, som det sig hør og bør, absolut været det kgl. Teaters, der har behaget Publikum mest. De to Forestillinger, der særlig trækker Hus, er Strindbergs fra i Fjor genoptagne geniale, men lidet klare Drama *Erik d. XIV* og Julius Magnussens noget lette, men til Gengæld saa ungdomsfriske Lystspil *Hvo, som elsker sin Fader* —, der navnlig i de sidste Akter er saa blottet for sund Fornuft, at det nærmest maa betragtes som en Farce. Naar begge Stykker trods deres aabenbare Mangler dog er blevet en virkelig Sukces for Teatret, skyldes det først og fremmest den glimrende Udførelse og den fortrinlige Iscenesættelse, der er blevet dem til Del. Johannes Poulsens *Erik d. XIV* er en Præstation, som sent vil glemmes, og den viste tilfulde, hvor uvurderlig en Kraft vor Nationalscene ejer i ham. Alene for hans Skyld bør alle se *Erik d. XIV*, som virkelig fængsler. saa meget mere fordi Hr. Nicolaj Neiiendams Fremstilling af Goran Persson ogsaa er en Kunstnydelse af allerførste Rang.

Og de, der helst vil le og more sig en hel Aften igennem paa en behagelig og lidet anstrengende Maade, bør absolut se *Hvo, som elsker sin Fader* —. Ogsaa her var Udførelsen gennemgaende fortræffelig, og navnlig bør man fremhæve Hr. Poul Reumert, hvis fine, dæmpede Spil forbavsede og indtog én ved sin Naturlighed. Ogsaa Hr. Mantzius ydede virkelig god Kunst, ligesom Fru S. Neiiendam var uimodstaaelig i sin højkomiske Rolle. Kun forundrede og irriterede det, at de ellers saa kyndige Teaterledere havde kunnet overlade Drengerollen til en Dame, som saa lidet evnede sin Opgave, at hendes Præstation nærmest blev en ren Parodi.

Skuespillerinden Fru Rindom og Hr. Henrik Malberg i »Kærlighed og Venskab«.

Hr. Adam Poulsen som Kong Jorsalfar
i Vanvidsscenen.

Og det var saa meget større Synd, som den lille Rolle virkelig var godt lagt til Rette fra Forfatteren og sikkert vilde have gjort stor Lykke, var den bleven anbragt i de rette Hænder.

Af vore Privatteatre har Dagmar-teatret hidtil været det heldigste. Peter Egges Lystspil *Kærlighed og Venskab* morer Folk, og det spilles ogsaa gennemgaaende godt. Fru Ellen Rindom er virkelig morsom som den moderne Forfatterinde, og Henrik Malberg gør ogsaa Lykke som Literaturhistorikeren, ihvorvel vi tror, at han vilde behage endnu mere, hvis han overdrev lidt mindre. Ogsaa Fru Rostrup er indtagende som den forskudte Hustru, og nydelig ser hun ud.

Derimod har Dagmar-teatret ikke faaet den Glæde af Genopførelsen af *Sigurd Jorsalfar* og Hostrups *Syvsoverdag*, som Direktøren sikkert havde ventet sig. Takket være J. P. E. Hartmanns herlige og indsmigrende Musik er *Sovsoverdag* dog altid et Stykke, der vil drage mange til Huse og det med Rette.

Folketeatret synes at skulle faa Glæde af Hjalmar Bergstrøms Skuespil *Med i Dansen* —, der ved Premièren i Lørdags fik en meget venlig Modtagelse. Det samme gælder Palle Rosenkrantz' *Københavnsk Porcellæn*, der spilles paa Frederiksberg Teater; og Fjelstrups Genoptræden som Friskfyren i *De smaa Landstrygere* vil ogsaa nok trække Folk til det ny Teater.

Fot. H. Damgaard.

V. P.

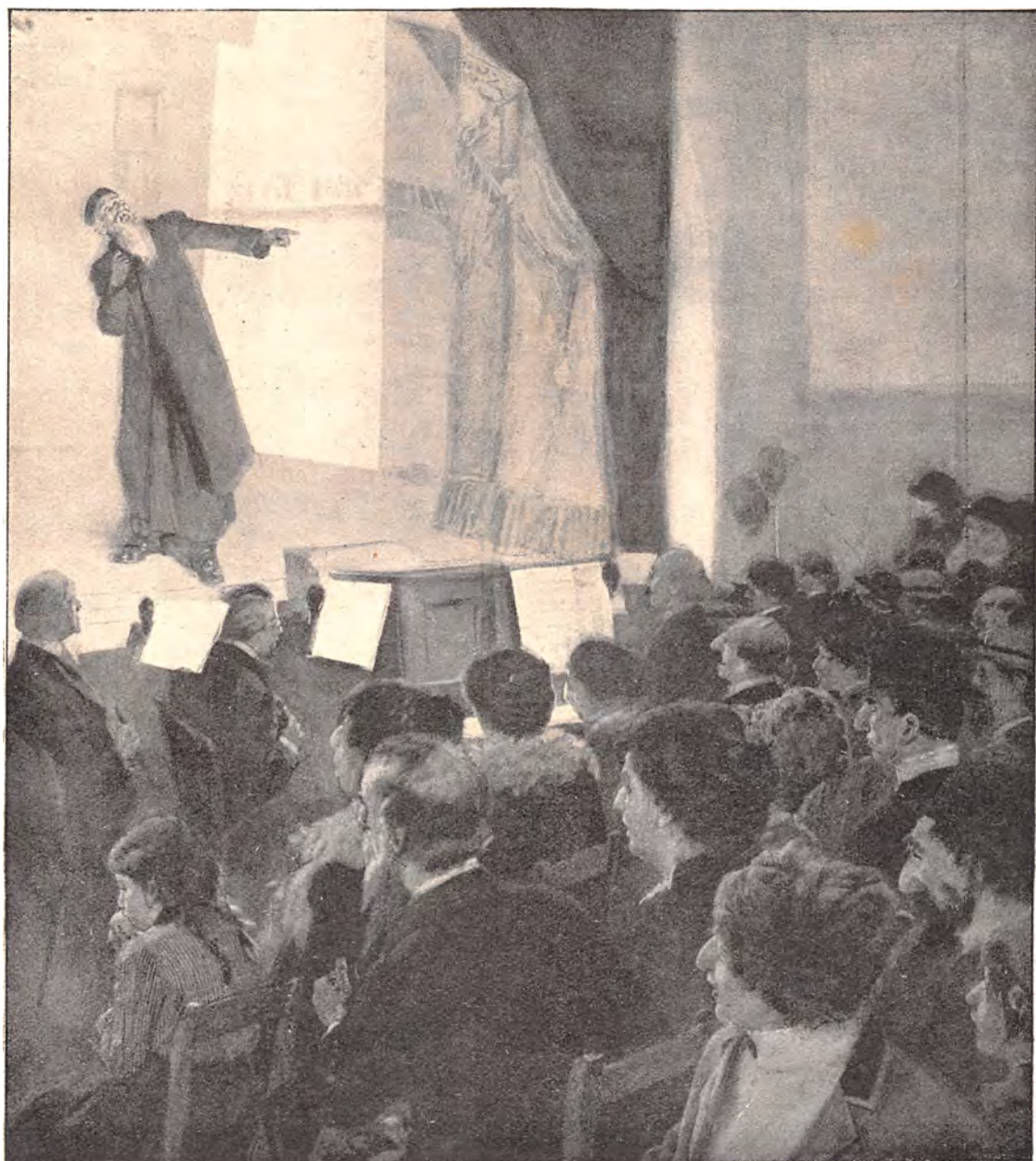
Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 2.

8. Oktober 1911.

Pris 10 Øre.

Fra det jødiske Teater i London.

Betragtninger i Anledning af en Vinter-Overfrakke.

Af Viggo Cavling.

MIN VEN STUDENTEN aflagde mig forleden et Besøg. Jeg havde netop faaet Vinterfrakken ned fra Loftet og underkastede den et Eftersyn, da han kom. Dette blev Udgangspunktet for vor Samtale.

— Ja, sagde han, der er allerede Vinter i Luften, og vi har snart glemt Sommeren. Og dog har denne Sommer været rigere paa smukke Aftener end nogen tidligere. Hvem husker nu det?

— Der er vel nok en og anden, der husker det, sagde jeg.

— Maaske, fortsatte han, men for den store Hob har Sommeren været ganske indholdsløs. De fleste har slet ikke *set* den. Jeg har altid været forbavset over, hvor ringe Opfindsomhed Københavnerne er i Besiddelse af, naar det gælder Anvendelsen af en Fyraften eller en Søndag Eftermiddag. De kender Biografteatret om Hjørnet og Tivoli og maaske Slangstrupbanen; men *Søen* er for dem et lukket Omraade.

— »Holger Danske« skal dog efter Sigende have haft pænt at bestille!

— Den Stribe Vand langs Strandvejen er maaske kendt; men — har De været paa Salt-*holmen*, kender De Svaneklapperne og Koklap-

perne, har De aflagt Besøg paa Sluseværkerne, er De gaaet i Land ved Kongelunden, har De været i Hundekrogen?

— Jeg indrømmer, *det* har jeg ikke

— Disse Steder ligger dog kun nogle faa Bøsseskuds Afstand fra Raadhuspladsen, og stiger De op i Taarnet, har De det Hele for Øje. Men De *vil* ikke se. Else og jeg kan fortælle herom.

— Saa fortæl!

Studenten satte sig til Rette i Lænestolen og fortalte:

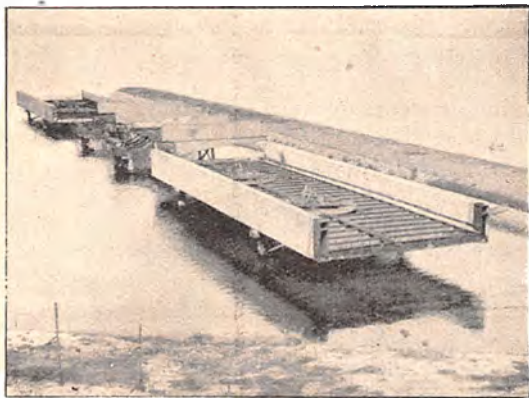
— Naar man er Student og har en Kæreste, er det ikke let at bringe Overensstemmelse mellem Indkomst og Udgifter. Men frisk Luft er en Luksus, som selv den Fattige kan overkomme, og derfor holder jeg en Kragejolle i Vandet. Den Jolle sparer mig en Del Penge, thi al vor Fritid tilbringer Else og jeg i den. Provianten stuver vi ned i Agterskottet, og der er ikke Udgifter den Søndag. Og hvilken herlig Følelse, naar Sejlet er kommet op, og »Enigheden«s Havn ligger bag os! Else og jeg styrer udefter med hinanden om Livet og er Konge og Dronning — der er noget, som hedder »frie Folk paa frit Vand«, det er et Ord, der forstaas af den, som blot ejer en fattig Jolle.

Ofte sejlede vi over til Saltholmen og aflagde Besøg hos Øens joviale Oversergent Wiltrup. Sammen med Dirchsen og et Par andre Jordbrugere bebor han denne Ø, der er saa stor som

Sluseværkerne.

For. K. Damgaard.

Fot. K. Damgaard.

Den gamle Knippels-Bro.

en Tredjedel af Amager. Den henligger om Sommeren som Græsningsplads for de amagerske Hartkornsejeres Kvæg. Stille og fredeligt er der ude paa den store Grønsværs-Fæled. Tænk Dem Flyvepladsen forstørret en Snes Gange, og De har Saltholmen. Foruden et Par spredte Gaarde ligger der paa Øens Sydende et lille Jagthus, der ejes af Overretssagfører Hillerup og Grosserer Dahl, som af Lodsejerne har erhvervet Jagtretten. Der er Fasaner og saa mange Harer, at man kan fange dem med Hænderne. Det skal man dog tage sig i Agt for, thi rører man Dyrene, kommer Oversergenten, der foruden at være Øens Kommandant, Skolelærer og Præst tillige er øverste Politimyndighed. Efter Sigende er han ikke blid mod Krybskytter, og i Sommerens Løb har han gentagne Gange haft Sammenstød med disse Herrer, der ikke er bange for at sende en Kugle efter ham og den lille islandske Hest, han rider paa. Det er en Fornøjelse at aflægge Besøg paa denne Ø, der ligger fri og uberørt i det aabne Vand med Udsigt til Hundreder af Dampere og Sejlere og med Københavns blaa Silhuet i Horisonten. Kun de færreste véd, at man kan komme derover for 50 Øre med Postbaaden fra Kastrop. Øen er os nær — og dog saa fjern.

Syd for Saltholmen ligger »Svaneklapperne«, men dér tør intel Menneske komme af Frygt for Oberstinde Mehrn, som har erhvervet de 20 Smaa-Øer til Fredning af Fugle. Hvad Fornøjelse Dyrevennerne kan have af at frede de graadige Klodsmagere, der sluger en Torsk paa indtil 2 Pund, er Else og mig ubegribeligt; men vi kritiserer ikke Dyreværneforeningen; vi vil ikke anses for slette Mennesker.

Fra »Svaneklapperne« gaar Turen Syd paa forbi Dragør, man runder Amager og lægger til ved den ny Anlægsbro foran Kongelunden. Det

er nødvendigt at pejle Kursen, thi skønt der er Vand nok i Køge Bugt, er der her ofte Lavvande, og det hænder undertiden, at ikke en Gang den lille Motorbaad, der vedligeholder Forbindelsen med Knippels-Bro, kan gaa ind. »Kongelunden« har jo et godt Navn siden Fru Heibergs »En Søndag paa Amager«, men de Besøgende har ikke stor Fornøjelse af Skoven, da Adgang til Stierne er forbudt — af Hensyn til Fasanerne. Men der er en Kro, hvor Gæsterne kan faa en Pot Kegler, og om Søndagen rører der sig paa Dansestraden et Liv, der fremkalder Minder om det gamle København og det gamle Amager, da Folk endnu ikke var blaserte. Her danser Else og jeg en Sekstur, og bagefter gaar vi ned paa Stranden foran Skoven, der med sine høje, hvide Klitter ikke findes smukkere i Danmark.

Med en klods Bidevind tager det en Timestid at stikke over i Hundekrogen paa Sjællandssiden. Inderst inde i Krogen tæt ved Hundie ligger Hr. F. Faustinus' Hus. Tanken føres hen paa de uhyggelige Mosestrækninger i Conan Doyles Roman »Baskervilles Hund« — det lille Hus ligger paa en øde Grønsværsgrund, omgivet af høje, spøgelsesagtige Popler og Pile.

Følger man Kysten forbi Avedøre-Fortet, kommer man snart til de af de københavnske Fiskere udsatte Garn. Det er særlig Aal, der tages her paa Grænsen af Kalvebod Strand og Køge Bugt, og blanke Fiske: Makrel, Sild og Hornfisk. Nu og da haler Fiskerne ogsaa en Laks op, Laks paa en 30—40 Kroner, men det hører til Sjældenhederne.

Om Fiskeriets Størrelse gør man sig et Begreb, naar man hører, at Brødrene Nielsen har over 200 Bundgarn i Vandet til 60—70,000 Kroner. Men de Penge kommer igen: i de tre Efteraarsmørker August, September og Oktober fyldes Garnene med Aal, saa de er ved at sprænges. Om Aftenen bringes Ladninger paa en Snes Tusind Kroner ind til Fiskerihavnen; men Fiskerne

Fot. K. Damgaard.

Sluseværkerne med la Cours Elektricitets-Mølle.

sælger ikke straks, de gemmer Fangsten Vintren over i deres Hyttefade og slipper kun Fisk nok ud paa Markedet til at dække Dagens Forbrug. »Man skal ikke trykke Priserne,« er Fiskernes Ordsprog, »men Pigerne.«

Ved Siden af disse Konsortier er der adskillige Fiskere, som kommer ud med Lystret for at faa fat i en Aal til Aftensmaden. Naar de har hapsset Aalen, faar Konen maaske Lyst til en Regnsbove eller en Moseand, der kan pynte paa Bordet, og Fatter sætter da Raasejleren over mod Koklapperne, som ligger udenfor Taarnby. Her er der fuldt op af Vildt, og i de stille Aftener plaffer Bøsserne livligt. Men det er ikke altid, at Jægeren er tilfreds med en Fugl og en Fisk, sommetider gribes han af Lyst til at faa en Flaske Vin paa Bordet. En god Rødvind koster 3 Kroner, og det er den Sum, Fiskeriinspektionen betaler for Halen af en Sælhund. Det gælder da om at faa en Sæl paa Skud, og Kurser sættes over mod »Sælhundestenen«, en stor Graasten, der ligger midt i Dybet.

Ikke langt herfra bag »Karensminde« og den

poetiske Luciemølle ser vi den store Dæmning, der forbinder København med Amager, og i hvis Midte Sluseværkerne findes.

Kun faa Københavnerne har aflagt Besøg paa Toppen af Elektricitetsmøllen. Lige under Værket ser Beskueren Resterne af den gamle Knippels-Bro. Til højre har vi Amager med »Mejlgården« og Artilleriets grønne Skydebaner, til venstre Frederiksholms Teglværker, Monbergs Havn og Djæveløen og bagved Byen med de skønne Taarne, Østersøens Dronning — ja, jeg bliver helt poetisk.

Studenten pauserede et Øjeblik. Saa sagde han ganske stille:

— Jeg kan fortælle Dem om mine Rundture derude, men jeg formaar ikke at skildre den Stemning, der hviler over Byens Periferi. Else og jeg har følt den i de lune Sommeraftener, naar Baaden skvulpede af Sted, og vore Hænder mødtes ved Rorpinden. Ak, det var en smuk Sommer, og nu staar De og betragter Deres Vinter-Overfrakke.

Det er ikke vanskeligt at se, hvem af de to, der har været paa Bryllupsrejse før

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Vor Landsmandinde, Skoleryttersken
Frk. Anna Stennis.

DANSKE, som i dette Efteraar kommer til Berlin, bør ikke forsømme en Aften at tage ud til Kommissionsraad *Buschs* store Cirkus ved Museums-Øen; dér vil de nemlig faa Lejlighed til at glæde sig over en ualmindelig nydelig Landsmandindes Sukces som Skolerytterske. Frk. *Anna Stennis* er den unge Dames *Manége*-Navn, og hun har efter sin vellykkede Debut høstet de mest smigrende Lovord i hele Berliner-Pressen. Frøkenen rider i Herresadel, og hun bærer den »delte« Ridkjole med al ønskelig Gratie. Hun har et ualmindeligt Herredømme over sin Hest, en prægtig engelsk Fuldblods-Fuks, som — uden at den smukke Rytterske behøver at bruge stærke Midler — udfører de vanskeligste Gangarter med glimrende Sikkerhed, vel at mærke: den gamle, klassiske Skole, ikke de Cirkus-Tricks, hvormed de fleste andre Skoleryttersker lader sig nøje. Intet Under altsaa, at Frk. *Anna Stennis*' Sukces var »durchschlagend«, og at hun hyldedes med de skønneste Blomster og talrige Fremkaldelser.

ALLE, der kender den unge Rytterske, vil af Hjertet glæde sig over hendes Held i *Buschs* europæisk kendte *Manége*. Thi Frk. *Anna Ludvigsen* (hvilket er hendes *rigtige* Navn) har udført et stort og flittigt Arbejde, inden hun fik sin Debut. Som Datter af en Landmand, Proprietær *Ludvigsen*, »*Stenisgaard*« ved den lille *Vildmose*, fik hun tidlig Mod paa *Ridning* og *Friluftsliv*; at blive *Skolerytterske* har dog ikke været hendes Maal i hin *Barndoms-Periode*, men det var nærmest et Tilfælde, der — for 1½ Aar siden — bragte hende paa slige *Tanker*. Og med al sin Energi, sin Lyst til at skabe sig en *Livsvirksomhed* — den være aldrig saa besværlig og tornebestrøet — tog Frk. *Ludvigsen* fat paa *Opgaven*. Hendes *Ridning* hos *Direktør Cintiselli* heri *København* forrige Sommer var kun en *Prøvetid*. Saa vidste den unge Rytterske, hvad *Cirkusfolk* mente, og derefter sled hun i et halvt Aar hos den kendte *Ridelærer Stensbech* i *Berlins »Tattersall«*. Efter dette var hun moden til for *Alvor* at debutere, først i *Hamburg* for nogle Uger siden og senere i *Berlin*. Hos *Busch* bliver Frk. *Ludvigsen* nu foreløbig. Forøvrigt staar hendes Hu til *Amerika*, hvor de store *Gager* venter . . . naar man er i den lykkelige *Tyveaars-Alder* og tilmed saa dygtig og saa rentud *valkyrie-smuk* som Frk. *A. L.*, vil *Triumferne* sikkert ikke lade vente paa sig!

SKØNT *Kritiken*, som sagt, har fejret den unge *Skolerytterske* med de stærkeste Lovord, er hun heldigvis vedbleven at være den naturlige og ligefremme unge danske Pige, hendes Venner har lært at kende i hende. Frk. *Anna Ludvigsen* elsker sit jyske *Hjem* ved *Vildmosen* over alt andet. Hvor meget hun end holder af sin *Ridning* og »det farende Liv«, vil *Ferien*

Skoleryttersken med sin Yndlingshest,
Prins Hamlet.

Skak-Verdensmesteren Capablanca med sine Modstandere Pritzel og Giersing.

derhjemme i Jylland dog hele hendes Liv blive den bedste Tid for hende. V. S.

S KAKSPILLERE i København havde forrige Søndag en stor Dag, dobbelt interessant fordi man paa samme Tid fik Lejlighed til at se en enestaende Spiller og til at overvære en Kamp med levende Brikker. Den unge Kubaner *Capablanca* sejrede overlegent over vore Mesterspillere *Giersing* og *Pritzel*.

P AA det kgl. Teater er den italienske Stjerne, Operasangerinde *Maria Labias* Optræden bleven en Kæmpe-Sukces.

Hendes Fremkomst i »Bohème« sammen med *Niels Hansen*, *Tenna Frederiksen* og *Max Müller* var allerede en afgørende Sejr, men i »Tosca«, hvor den polske Sanger *Zawielowsky* reddede Forestillingen fra at strande paa Sygemelding, blev Sejren til den store, den straalende Sukces, som ikke heller svigtede i »Dalen«.

Den kloge Ledelse af vor Nationalscene fastslaas da ogsaa ved det Faktum, at Teatret har en Række udsolgte Huse paa Engagementet af denne Gæst — netop i de samme Dage, da man maa oplyse, at sidste Sæson har givet det kgl. Teater et passende Underskud.

Jo, nu har vi Underskud, eller —

om det lyder kønnere! — nu har vi Krav om Tilskud igen! Den første store Sæson med den stærke Tilstrømning er forbi, og tilbage bliver under den nye Ledelse som under tidligere det solide: Tilskudet!

Selvfølgelig, og saadan skal det være. Vor Nationalscene maa koste Penge. Den tør aldrig angle efter en Sukces og sjælden forfølge sine Sukceser, fordi den har den fornemme Pligt fremfor Privatteatrene at skulle bringe visse Ting frem uden Hensyn til deres forretningsmæssige Udsigter.

Det kgl. Teater røgter for Tiden denne sin Opgave med Honnør og uden al Smaalighed. *Julius Magnussens* Stykke var i adskillige Henseender saare svagt, og med hans tidligere Teatermeriter in mente havde den unge Forfatter ikke store Hensyn at kræve hos Teaterledelsen.

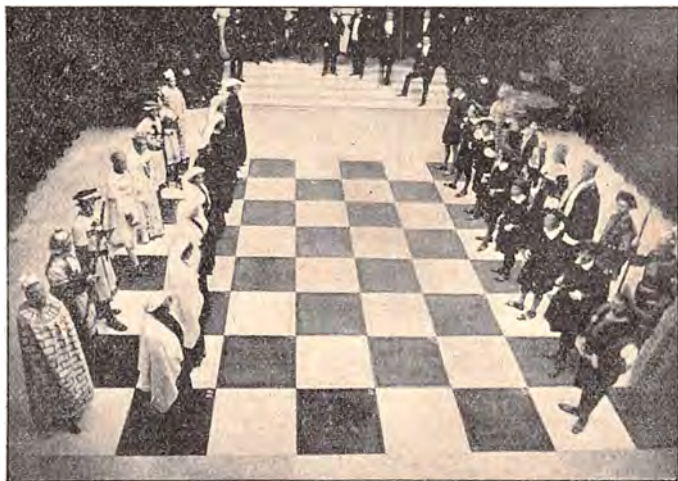
Men hans Stykke kom op. Og godt det samme, friskt og kvikt, talentfuldt og lovende, som det var. Det kom endda op med al mulig Honnør, med Teatrets bedste Kræfter paa Hovedrollerne, og hvor kunde det saa andet end gøre Lykke og give Direktøren Ret i Antagelsen af Stykket.

Hans Rædsel og Skræk, den danske Rigsdag, hos hvem han skal hente Tilskudet, er just i disse Dage kommet til Byen og fylkes om Aftenen tæt paa Fripladserne i det kgl.

Men Rigsdagsmændene nikker bifaldende. *Julius Magnussens* Ungdommelighed morer dem, og *Maria Labia* bedaarer dem!

Engagementet af *Signora Labia* bliver ogsaa kun en ny Hæder for den feterede *Dr. Mantzius*.

P AA Vestre Kirkegaard har Venner af afdøde Biskop *Rørdam* rejst ham et monumentalt Minde, tegnet af Professor *Nyrop* og udført i Sandsten paa *Arps* Etablissement. Vor Gejstlig-

Skakpartiet med levende Brikker i Paladshotellet.

Fot. Paul Heckscher.

Operasangerinde Signora Labia i »Paa Sicilien«.

heds ledende Mænd med Biskop *Ostenfeld* i Spidsen, Bispinde *Rørdam*, hendes tre Sønner og to Svigersønner, Pastor *Welding* og Valgmenighedspræst *Johan Clausen* var til Stede ved Højtideligheden. Biskop *Wegener* holdt en stærkt bevæget Tale om sin afdøde Ven og Embedsbroder.

SIGRID ARNOLDSSENS Koncert forleden blev noget af en Skuffelse for de mange, der

Nyrops Monument over Biskop Rørdam.

Sejrherren i Sjælland rundt.

havde ladet sig lokke hen i Koncertpalæet af Sangerindens berømte Navn paa Plakaten. Men størst blev Skuffelsen dog for dem, der havde haft den Lykke at høre Sangerinden for femtentyve Aar siden, da baade hun selv og hendes Stemme hørte til det skønneste, man kunde se og høre. For selv om Sigrig Arnoldsen endnu har bevaret meget af den krystalklare Klang i sin Stemme, som gav Tidens Koncertkritikere Anledning til at sætte hende i Række med Sangstjerner som Jenny Lind, Christine Nielson og Adeline Patti, saa kan det jo ikke nægtes eller skjules, at man følte, at den var saare langt fra at være, hvad den den Gang var. Tyve Aar er jo ogsaa en lang Tid — særlig for en Stemme. Og for Tiden bør man bøje sig — selv om det kan være nok saa trist.

Operasangerinden Sigrig Arnoldsen i »Manon«.

Tyrkisk Kaffe.

JEG ER lige kommen hjem fra Paris og sættes straks af min Ven, Redaktionssekretæren, der er ude efter 100 Linier, til at skrive om Søslaget ved Prevesa. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke set det og mangler altsaa ikke de journalistiske Forudsætninger: Kendsgerningerne behøver ikke at distrahere mig. Jeg har virkelig engang gaaet i Prevesas Gader og bevarer et uskyldigt Minde om en lille Havneby, der lignede Korsør. Ja, hvis Korsør blev bombarderet, saa vilde jeg maaske tænke paa den Tid! Jeg var dengang 21 Aar og bekrigede Tyrkiet paa græsk Side, og derfor naaede jeg ikke at se saa meget af Tyrkiet.

Alligevel har jeg staaet i en tyrkisk Lejr, og det vil jeg hellere fortælle om end om Søslaget ved Prevesa. Det hændte i Nærheden af Janina, hvor det ogsaa nu gaar løs. Janina er Grænsebyen paa tyrkisk Side, ligesom Arta er det paa den græske. Jeg var kommen til Arta sammen med L. C. Nielsen og Alexander Svedstrup. Dengang havde L. C. Nielsen et dejligt, gyldent Haar, og Svedstrup lignede endnu Adam paa Jul. Poulsens Billede, som han har staaet Model til. Vi var saa vidunderlige unge og stod midt i Begivenhederne, i en belejret By fyldt af Spænding og Krigslarm. De gode Borgere var flygtede over Hals og Hoved, og Soldater fyldte hvert Hus. Der var akkurat en ung Pige i Byen. Stakkels unge Pige!

Gennem Arta flyder Bjergfloden Arachtos. Den flyder skummende ind under en gammel Bro, i hvis Sprækker Figentræer vokser, og medens Floden skiller Grækenland fra Tyrkiet, forener Broen disse to Lande. Langs Flodbredderne laa de to Lejre — de var hinanden saa nær, at de

Markedspladsen i Tripolis.

to Hære uden synderlig Anstrengelse kunde snakke sammen, og de benyttede da ogsaa undertiden Lejligheden til at spy hinanden over med Ukvemsord. Krigen var ikke udbrudt endnu, først senere blev Arta skudt i Grus af de tyrkiske Kanoner. Men det hændte sommetider om Aftenerne, at Vagtblussene paa den tyrkiske Side tændtes i en lang løbende Linie, der fulgte Flodkrumningen. Det var ikke noget opbyggeligt Syn, og der blev straks slaaet Alarm paa græsk Side.

Jeg havde længe spekuleret paa at komme over i den tyrkiske Lejr. Og en Dag, da vi tre Danske stod nede ved Floden og spejdede over mod Lejren, sagde jeg: Nu gaar jeg derover! De andre fraraadede mig det, men jeg dyede mig ikke. Jeg er ikke synderlig modig — men jeg elsker at føle mit Hjerte banke, jeg elsker at være bange. Det er altsaa ikke netop Mod. Nu maatte jeg over den Bro, men da jeg var kommen midt ud paa den, standsede jeg et Øjeblik. Paa den modsatte Flodbred dukkede Vagtposterne frem. Vilde man fange mig og hænge mig som Spion? Vilde jeg overhovedet nogensinde slippe tilbage paa den modsatte Bred. Ligemeget — jeg maatte derover. Jeg greb en Figengren fra Brobalustraden og vinkede til Vagtposterne. De nærmede sig, og da jeg ikke kunde tale et Ord Tyrkisk, greb de mig og førte mig ind i Lejren, hvor jeg øjeblikkelig blev omringet af Tyrkere, der efter en kort Raadslagning førte mig ind i et mægtigt Telt. Det viste sig at være Officersteltet.

Teltet var saa stort som et Ridehus, paa Gulvet var der bredt spraglede Tæpper, og paa disse Tæpper sad de tyrkiske Officerer rundt langs Teltvæggen i en passende Afstand fra hinanden og hver enkelt med et lavt Bord og en Vandpibe foran sig. De sad paa Hug med de korslagte Ben trukket op under sig. Teltet havde ingen Vinduer, og Lyset trængte dæmpet ind gennem Sejldugen.

Tripolis.

Jeg blev ført frem. De fezprydede Hoveder rørte sig ikke, og Ansigterne fortrak ikke en Mine. De blev alle siddende, og kun de brune Øjne rettedes sløvt og ligegyldigt mod mig. Blot de graa Tobaksdampe, der nu og da slap fra deres Læber, forraadte, at de levede. Den Stilhed, der herskede i Teltet, var knugende, slet ikke til at holde ud, og jeg begyndte derfor at tale til den nærmest siddende Officer. Han rystede svagt paa Hovedet — kunde aabenbart ikke Fransk. Han maa imidlertid have givet en Ordre, Vagten greb mig ved Armene, og jeg blev ført tværs gennem Teltet over til den modsatte Side.

Allerede dengang var Tyskland en Tyrkiet venligsindet Magt. Det faldt mig ind, at jeg maatte udgive mig for tysk Korrespondent. Paa den Maade kunde jeg vel slippe bort igen. Jeg var bleven ført over til en Officer, der skulde forhøre mig paa Fransk. Men da han hørte, jeg var Tysker, mente han, det var bedst, der blev sendt Bud efter den tyske Tolk. Jeg blev unægtelig lidt hed i Hovedet. Hvis den tyske Tolk opdagede, at jeg kun talte maadeligt Tysk, hvad saa? Vilde man saa ikke med det samme være klar over, at jeg var Spion. Naturligvis vilde man det.

Det gjaldt om at komme bort i en Fart.

Imidlertid var der bleven skudt et lille Bord frem foran mig. Paa Bordet anbragtes en Vandpibe, et Ildfad og en Kop stærk tyrkisk Kaffe. Den tyrkiske Kaffe er blot et Brus af Sukker og

Kaffegrums, og den serveres i en Kop saa stor som et Æggebæger.

Det blev betydet mig, at jeg skulde sætte mig. Der var ikke andet for — jeg maatte sætte mig paa Hug som de andre. Vandpiben blev tændt, og jeg maatte tage nogle Drag af den. Jeg smagte paa Kaffen, jeg drak den ud. Der var ganske stille i Teltet, ikke et Ord blev vekslet mellem Officererne. Dér sad jeg og ventede paa at blive afløret som Spion.

Heldigvis kom Tolken ikke. Da der var gaaet et Kvartierstid, ansaa jeg Øjeblikket for modent til at stikke af. Jeg rejste mig, bukkede for den Officer, jeg havde talt med, og gik med stive Øjne og den elskede Hjertebanken gennem Teltet og naaede Udgangen. Ikke en af Officererne havde rørt paa sig eller fortrukket en Mine.

Ved Udgangen fik Vagten atter fat i mig. Det lykkedes mig at faa de skikkelige Tyrkere til at føre mig tilbage til Broen, og et Øjeblik efter var jeg sluppen helskindet ud af den tyrkiske Lejr og stod triumferende hos mine Venner paa den anden Side af Floden.

De vilde nu forsøge det samme som jeg, men det lykkedes ikke for dem. Da de var naaet midt ud paa Broen, blev de vist tilbage af Vagten.

Naturligvis drillede mine Venner mig med, at det var forgiftet Kaffe, jeg havde drukket i den tyrkiske Lejr. Det har i saa Fald været en meget langsomt virkende Gift. Louis Levy.

Husherren (gabende): — Det eneste Middel til at faa Gæsterne til at forsvinde, Emilie, er at lade Fru Petersen synge.

Smeden som de ikke torde slippe ind i helvede.

EN GÅNG i de dager da Vorherre og St. Peder gik og vandred paa jorden, kom de til en smed. Han havde gjort den kontrakt med fanden, at han skulde høre ham til om syv aar, imod at han den tiden skulde være mester over alle mestere i smidekunst; og den kontrakten havde baade han og fanden skrevet navnet sit under. Derfor havde han ogsaa sat med store bogstaver over smidjedøren: »Her bor mesteren over alle mestere!«

Da Vorherre kom og fik se det, gik han ind.

»Hvem er du?« sa han til smeden.

»Læs over døren,« svarte smeden; »men kanke du ikke kan læse skrift, saa faar du vente til der kommer en som kan hjelpe dig.«

Før Vorherre fik svaret ham, kom der en mand med en hest, som han bad smeden sko for sig.

»Kunde ikke jeg faa lov at sko den?« sa Vorherre.

»Du kan prøve,« sa smeden; »galere kan du nu ikke faa gjort det, end jeg kan faa det rigtigt igjen.«

Vorherre gik da ud og tog det ene ben af hesten, la det i smidjeavlen og gjorde skoene gloende; derpaa hvæssed han haker og grev, neidde sømmene, og saa satte han benet helt og holdent paa hesten igjen; da han var færdig med det, tog han af det andre forbenet og gjorde lige ens med det; da han havde sat paa igjen det ogsaa, tog han bagbenene, først det høire og saa det venstre, la dem i avlen, gjorde skoene gloende, hvæssed haker og grev og neidde sømmene, og satte saa benene paa hesten igjen.

Imens stod smeden og saa paa ham. »Du er ikke saa daarlig smed endda du,« sa han.

»Synes du det?« sa Vorherre.

Lidt efter kom smedens mor til smidjen og bad ham komme hjem og spise til middag; hun var meget gammel, fælt krocket i ryggen og rynket i Ansigtet, og kunde med nød og næppe gaa.

»Læg nu merke til hvad du ser,« sa Vorherre; han tog Konen, la hende i smidjeavlen og smidde en ung deilig jomfru af hende.

»Jeg siger som jeg har sagt, jeg,« sa smeden, »du er slet ikke nogen daarlig smed. »Der staar over døren min: Her bor mesteren over alle mestere; men endda siger jeg rent ud: en lærer saa længe en lever,« og dermed gik han frem til gaarden og spiste middag.

Da han vel var kommet tilbage til smidjen igjen, kom der en mand ridende, som vilde have skodd hesten sin.

»Det skal snart være gjort,« sa smeden; »jeg har netop nu lært en ny maade at sko paa; den er god at bruge naar dagene er korte.« Og saa

begyndte han at skjære og bryde saa længe til han fik af alle hestebenene; »for jeg ved ikke hvad det skal være til at gaa og pusle med ett og ett,« sa han. Benene la han i smidjeavlen, slig som han havde set Vorherre gjorde, la dygtig kul paa, og lod smeddrene drage raskt i belgstangen. Men saa gik det, som en kunde vente: benene brændte op, og smeden maatte betale hesten. Dette syntes han ikke videre om; men i det samme kom en gammel fattigkjærring gaaende forbi, og saa tænkte han: lykkes ikke det ene, saa lykkes vel det andre, tog kjærringen og la hende i avlen, og alt hun graat og bad for livet, saa hjalp det ikke; »du skjønner ikke dit eget bedste, saa gammel du er,« sa smeden; »nu skal du bli en ung jomfru igjen i et øieblik, og endda skal jeg ikke ta saa meget som en skilling for smidningen.« Det gik da ikke bedre med kjærringen, stakkar, end med hestebenene.

»Det var ilde gjort det,« sa Vorherre.

»Aa, der er vel ikke mange som spør efter hende,« svarte smeden; »men det er skam for fanden: det er ikke mer end saa han holder det som staar skrevet over døren.«

»Ifald du nu kunde faa tre ønsker af mig,« sa Vorherre, »hvad vilde du saa ønske dig?«

»Prøv mig,« svarte smeden, »saa tør du faa vide det.«

Vorherre gav ham da de tre ønsker.

»Saa vil jeg først og fremst ønske, at den jeg ber klyve op i det pæretræet som staar her ude ved smidjevæggen, maa bli siddende der, til jeg selv ber ham komme ned igjen,« sa smeden; »for det andet vil jeg ønske, at den jeg ber sætte sig i lænestolen som staar der inde i verkstedet, maa bli siddende i den, til jeg selv ber ham staa op igjen; og endelig vil jeg ønske, at den jeg ber krybe ind i den staastraadpungen jeg har i lommen min, maa bli der inde, til jeg selv gir ham lov til at krybe ud igjen.«

»Du ønsked som en daarlig mand,« sa St. Peder; »først og fremst burde du ha ønsket dig Guds naade og venskab.«

»Jeg torde ikke ta saa høit til jeg,« sa smeden. Derpaa sa Vorherre og St. Peder Farvel og gik videre.

Det led med det skred, og da tiden var omme, kom fanden, saaledes som det stod i kontrakten, og skulde hente smeden.

»Er du færdig nu?« sa han, han stak næsen ind igjennem smidjedøren.

»Aa, jeg skulde saa nødvendig slaat hode paa den spikeren først,« svarte smeden; »kryb du imens op i pæretræet og pluk dig en pære at gnage paa, du kan være baade tørst og sulten efter veien.«

Fanden takked for godt tilbud, og krøb op i træet.

»Ja, naar jeg nu betænker alt vel,« sa smeden, »saa faar jeg slet ikke slaat hode paa denne

SMEDEN, SOM DE IKKE TORDE SLIPPE IND I HELVEDE

spikeren i de første fire aar, for dette er pokker til jern saa haardt; ned kan du ikke komme i den tiden, men du faar sidde og hvile dig saa længe.«

Da nu den tid var ude, kom fanden igjen for at hente smeden. »Nu er du vel færdig,« sa han, »nu synes jeg du kunde ha slaat hode paa spikeren.«

Fanden tigged og bad saa, tyndt som en toskilling, at han maatte faa lov til at komme ned igjen, men det hjalp ikke. Tilsidst maatte han da love, at han ikke skulde komme igjen før de fire aarene var omme, som smeden havde sagt.

»Ja, saa kan du komme ned igjen,« sa smeden.

»Ja, hode har jeg nok faat paa den,« svarte smeden; »men likevel kom du et lidet grand for tidlig, for odden har jeg ikke hvæsset endnu; saa haardt jern har jeg aldrig smidd før. Mens jeg slaar odd paa sømmet, kunde du sætte dig i lænestolen min og hvile dig, for du er vel træt, kan jeg tænke.«

25 Aar.

DIREKTØR ALFRED ANDERSEN, Carlsberg Bryggerierne, fejrede i Søndags 25-Aars Jubilæum som Bryggerimand. Hr Andersen fik nemlig 1ste Oktober 88 Ansættelse paa *Marstrands* Bryggeri, blev fire Aar efter Inspektør og senere Overinspektør ved »De forenede Bryggerier«.

For fem Aar siden havde han den sjældne Karrière, at Carlsberg erobrede ham, et slaaende Bevis paa hans eminente Dygtighed og den Anerkendelse, den allerede da havde vundet sig i vor Forretningsverden.

I de fem Aar, Direktør *Andersen* har været knyttet til Carlsberg, har han yderligere befæstet sin fine Position, og dertil i sjælden Grad vundet baade sine Meddirektører og sit Personale for sig ved en ligevægtig Elskværdighed, som er sjælden hos Mænd med en lang Arbejdsdag og et stort Ansvar.

Den store Marineulykke.

Hvad der blev tilbage af det prægtige franske Krigsskib »La Liberté« efter Eksplosionen i Toulons Havn.

DAMERNE Udstilling

TIVOLI OKTOBER.

Største Udvalg af
Møbler
i alle Stilarter

Rococo Louis XVI Læder-
møbler etc.

LYSBERG & HANSEN

Tapetserere og Dekorører

4 PALÆGADE 4

Telefon 4787

Grundlagt 1840

Egne Værksteder

Første Tapetserer- og Dekorør-
firma i København

PROGRAM

— — DAMERNE Udstilling,
DER BLEV AABNET D. 30. SEPT.
1911 AF HDS. M. DRONNINGEN,
HAR TIL HENSIGT AT FREM-
STILLE DEN RAMME, DER OM-
GIVER VORE DAMER, AT VISE,
HVAD VELSITUEREDE KVINDER
VÆLGER AF MØBLER OG DRAG-
TER, NYTTE- OG LUKSUSGEN-
STANDE, HVAD DE HAR VIRKET
MED NAAL OG VED VÆV, OG
HVORLEDES INDUSTRIEN DEL-
VIS HAR FRATAGET DEM DENNE
STILLE VIRKEN, SAA DE KAN
OFRE SIG FOR NYE OPGAVER.

EMMA GAD

Th. Schmidts
Møbeletablisement

Udstyrssøgende bedes
aflægge et Besøg i For-
retningen, Gamle Konge-
vej 124, hvor De vil finde
flere monterede Værelser
med Møbler til Udvalg.

Saa godt som alle
Møbler er fremstillet
efter vore originale Teg-
ninger.

Ærbødigt

Th. Schmidt.

Singer Co. Symaskine Aktieselskab

København:

Købmagergade 18.
Falkoneralle 82.
Nørrebrogade 58.
Østerbrogade 35.
Amagerbrogade 131.
Vesterbrogade 69.
Helsingør, Stengade 40.
Nykøbing F., Slotsgade 14.
Nakskov, Nygade 27.
Næstved, Hjultorvet.
Køge, Vestergade 10.
Slagelse, Sl. Mikkelsg. 14.
Holbæk, Algade 55.
Rønne, Torvegade 10.
Odense, Kongensgade 23.

Vore Butiker kendes

paa dette Skilt.

Svendborg, Møllergade 35.
Middelfart, Vestergade.
Aalborg, Gravensgade 8.
Hjørring, Stokbrogade 3.
Thisted, Nytorv 1.
Skive, Frederiksgade 2.
Aarhus, Vestergade 26.
Herning, Østergade 12.
Silkeborg, Tværgade.
Horsens, Hestedamsg. 1.
Randers, Houmeden 2.
Viborg, Mathiasgade 58.
Kolding, Jernbanegade 1.
Fredericia, Oldenborgg. 10.
Veje, Nørregade 29.
Esbjerg, Kongensgade 65.

Udstilling af Specialmaskiner: København, Krystalgade 15.

DAMERNE

ENHVER ANDEN end Admiralinde *Gad*, som har givet os Optakten for „Damernes Udstilling“, vilde være glad ved Resultatet.

Thi baade er Opgaven løst, idet man har faaet samlet det meste af, hvad Kvinders Interesse knytter sig til af gammelt og nyt, og tillige er Opgaven løst med Takt og Behændighed. Hvis det at arrangere en Udstilling bare var at samle all det skønneste, man kunde finde, og give det en stilfuld Ramme, men ak, ogsaa Udstillere har deres Krav, deres Idéer og deres egen Smag,

Fru Professorinde Matzen, Fru Emma Gad.
Komitéen venter de kgl. Herskaber.

som de ønsker at følge, naar man forlanger, at de skal betale for at faa Lov at være med. Det drejer sig da om at lede og læmpe, at værne og vejlede, at være bestemt og overbærende og trods alle Vanskeligheder at faa noget ud af det hele.

MAN HAR faaet *meget* ud af Damernes Udstilling.

For saa vidt kunde Admiralinde *Gad* godt staa ved den Udstilling. Men den udmærkede Dame vil have, at det skal hedde sig som det er: Industriforeningen og Tivoli har Ansvaret, baade for Udstillingens Fremkomst, dens for sene Start og dens lidt tilfældige Form.

Altsaa: D'herrer *Axel Meyer* og *Arne Petersen* eller i et Ord Hofjuvelerer *Dragsted* har Æren for Udstillingen.

Om vi nu faar nogle høje Efteraarsdage i Oktober, skal det nok vise sig, at den bliver en Succes

En kort Gennemgang af Udstillingen vil sige hvorfor.

Kolonnade E. (Se Oversigtsplanen sidste Side).

 Fajancefabriken
□ „ALUMINIA“ □

Fru I. Arlaud, Porcellænsmaling.

PARFUMERIE
J. FISKER & CO.

Østergade 32 ☉ ☉ ☉ ☉ Vesterbrogade 26
Frederiksberggade 30 ☉ Østerbrogade 50
Frederiksberggade 31 ☉ Gl. Kongevej 108
Købmagergade 34 ☉ Aarhus, Søndergade

Højeste Udmærkelse for Parfumer
København 1888 Malmø 1896

Grevinde Danners Skønhedsmiddel.

PARFUMERIE BREINING

Nordens største Specialforretning
i Toilet- & Parfumeriebranchen. ::

Theuerkouffs Transponerings-Piano.

D. Biltzings chemiske Depot.

V. I. Grøndahls chemiske Fabrikata.

Frk. E. Juel, Broderier.

LYSBERG & HANSEN

Tapetserere og Dekoratorer

☉ 4 PALÆGADE 4 ☉

JUL. OSTERMANN

FJERFABRIK

☉ ☉ ☉ ☉ GRUNDLAGT 1835 ☉ ☉ ☉ ☉

TELEFON PALÆ 387

Ellen & Har. Falck. Rasmussen, Broderier.

Spisestue i Mahogni,
udstillet af Firmaet Lysberg Hansen, Palægade.

VI BEGYNDER fra Hovedindgangen, idet vi gaar tilvenstre ad Kolonade E, hvor vi først træffer Fabrikken „Alumina“. Med en smuk lille Udstilling som Baggrund sidder der to unge Malerinder ved Arbejdet. Næst denne Afdeling for den skønne Kunst kommer vi til en Afdeling for skønne Kunster. Grevinde Danners Skønheds-middel — som ikke er udstillet forat ingen skal stjæle Hemmeligheden! — reklamerer mellem de to Parfumefabrikanter *Fisker* og *Breining*. Den sidste, som foreviser et kunstnerisk Haararbejde, idet nogle Parykmagersker tæller Hovedhaar af til de Skaldede, hævder at indehave det største Parfumerie i Norden. Hans Genbo, den maliciøse Fabrikant *Fisker*, paastaar at han er den største Parfumeur i Kristen Bernikowsstræde, og afventer, hvad Hr. *Breining* vil svare paa den!

Hds. M. Dronningen og Admiralinde Gad.
Hs. M. Kongen og Professorinde Matzen.
De kongelige kommer.

Frk. Julie Nehammer
Korsetmagasin
Købmagergade 23. Telf. 5923

P. Trolle, Dragter.
Emmy Thulstrup, Konfekt.

FOX-NORMAL-MAGASINET
er Eneforhandler for Skandinavien af FOX-Normal-
Underbeklædning, FOX-Uldgarn, BLIX-Sundheds-Livstykke
C. JESPERSEN, Kronprinsensgade 2,
Hj. af Købmagergade. Telf. 4315. Telegr.-Adr.: FOX.

**Tombola.
Salgsbureau.**

I en særlig Bygning: **Sysler i Hjemmet:**
Ida Haas, Læderplastik.
Dansk Husflidsforening.
Inger Hoff, Læderplastik.
Emilie Stilling, Sølvarbejder.
Violet Adler, Læderplastik.
Dansk Kunstflidsforening.
Tosterups Kniplinger.
Foreningen til Gavn for Kvinders Haandarbejde.
Tønderske Kniplinger.
Grønlandske Haandarbejder.

Hal D. (Se Oversigtsplanen sidste Side).
Fanø Arbejder.
Julie Simonsen, Bogbinderarbejder.

Winkel & Magnussens Kunsthandel
MOHR & HVENEGAARD
... Højbroplads 7 ...
Gamle Kobberstik og Reproduktioner paa
Damernes Udstillings historiske Afdeling
Historiske Samlinger.
Hds. M. Dronningens Samling.

Hal C. (Se Oversigtsplanen sidste Side).
Englands, Frankrigs og Italiens Udstillinger.
Anker Kyster, Bogbinderarbejder.
Lauritz Rasmussen, Bronceafstøbninger.

Severin & Andreas Jensen
Kgl. Hof. Møbelfabrikanter

Chr. & Vald. Plum.

C. B. Hansens Etablissement
Hof-Møbel-Fabrikant
== (Se Planen sidste Side!) ==

Thyra Vieth, Cicelør.
A. Dragsted, Hof Juvelerer & Hof-Guldmed.
A. Michelsen, Kgl. Hof- og Ordens-Juvelerer.

UDSTILLING

Grevinde Polly Ahlefeldt.

Frk. Gerda Günther.

Admiralinde Ida Bardenfleth.

Grevinde de Beaucaire.

Etatsraadinde Ida Ruben.

Lensgrevinde Reventlow, Brahetrolleborg.

Grevinde Elisdt Laurvigen.

Hds. Louise.

Admiral Gad.

Lady Coningham Greene.

Professorinde Matzen.

Lensgrevinde Raben Levetzau.

Fru Overlæge Fischer.

Frk. Aagot Hagerup.

Professorinde Arnold Krog.

KOMITÉEN FOR DAMERNES ULLING OG DENS PROTEKTRICE

I TIVOLI

IMENS GAAR VI VIDERE for at beundre Firmaet *Lysberg-Hansens* smagfulde Saloner ved Siden af. En Spisestue i Mahogni, tegnet af *Sigfr. Wagner*, og en Dagligstue i lys Silke, saa lækker, at den ganske bortleder Damernes Opmærksomhed fra Hr. *Ostermanns* Pleureuser ligeoverfor.

Næst disse Udstillinger træffer vi to andre Konkurrenter vis a vis, Frk. *Nehammers* fine franske Korsetter og Hr. *Jespersens* Fox-Normal Korsetter, lige saa forskellige som de to Vendinger Frk. *Klüwer*, der dirigerer Salgsbureauet og Frk. *Christoffersen*, der forestaar Libertys Stand lidt længere borte.

Imellem de to vagtsomme Damer Hovedkvarterer har vi Udstillingens allerfineste, den historiske Afdeling. De gamle Sager, uvurdelige og uerstattelige, samlet ind fra Kongeslottet, fra de rigeste Gaarde og de fineste Samlere i Landet. Her er nok at se paa en halv Dag for den, der interesserer sig for sligt, og en Beskrivelse er ganske uoverkommelig. Medens den ene lange Væg er smykket med gamle Malerier af adelige Fruer og Frøkner, finder vi paa den modsatte *Winkel* og *Magnussens* pragtfulde Række Fotogravurer af Verdens mest berømte Skønheder, sidst i Rækken selve *Mona Lisa*.

Hds. M. Dronningens Pragtsmykker, som staar i en Montre midt i Hallen, vil samle stor Opmærksomhed om sig.

NÆSTE AFDELING, Hal D, rummer de tilsendte franske, italienske og engelske Skatte, og efter dem kommer vore egne Kunstnere, Hofjuvelererne *Dragsted* og *Michelsen* og *Sev. & Andreas Jensen*, som udstiller to dejlige Stuer, et Soveværelse i Birketræ og en Kombination af Spisestue og Herreværelse i Egetræ. Man spørge ikke, hvad dette Herreværelse skal paa „Damernes Udstilling“, thi Kunsten er jo netop den, at man med Smag og Snille narrer Manden for hans egen Stue og sparer paa Huslejen, uden at det gaar ud over Damerne.

Gavlæggen i denne Hal oplages af tre Værelser, udstillet af C. B. Hansens Etablissement. Se paa Planen, sidste Side, hvad de tre Værelser bestaar af. Udførelsen af Arbejdet er hævet over al Kritik, som man vel kan vente sig, naar det drejer sig om dette anerkendt fine Firma.

I HALLEN B, det største Udstillingslokale, har *Geismar*, *Crome- & Goldschmidt* og *Singer Co.* taget den ene Længdevæg i Besiddelse. Arbej-

Støvsugeren „Nilfisk“

FISKER & NIELSEN

Største Støvsugerfabrik i Norden

Telefon 8622 - Falkonerrallé 94 - København F.

Hal B. (Se Oversigtsplanen sidste Side).

Geismars Dampvæveri

Dækketøjer, Drejler, Lærreder, Hvide Varer

5 Fabriksudsalg

Müller & Co., Dampvæveri. H. Petersen, Dampvæveri.

Crome & Goldschmidts Fabriker

Køb Dansk Arbejde!!

N. F. LARSEN & SØNNER

KGL. HOF-HANDSKEFABRIK

Købmagerg. 7, Østerg. 4, Frederiksberg. 28

Bergmann & Hüttemeier

Symaskinefabrik

Udsalg: Havnegade 5

Husquarnas Symaskiner
ved H. Rothenburg.

Trikotage- og Linnedfabriken A/S.

Chr. Brønning

Udsalg: Nørrebrogade 180 B.1, (lige for Stefanskirken)
Amagerbrogade 163, Sundborg.

Singer Co. Symaskine Aktieselskab

Vore
Butiker
kendes

ved
dette
Skilt

Hovedforretning: København, Købmagergade 18
Udsalgsteder i alle større Byer.

BENDIX & CO.

: Holmens Kanal 5 :

Største Udvalg af Symaskiner til Familiebrug
og alle industrielle Øjemed

dende Maskiner. Væve og Symaskiner, behersker hele dette Lokale, hvor *Bergmann & Hültemeier* snildt udstiller sammen med Handskefabrikanterne *Larsen & Sønner*, medens *Bendix & Co.* med sine Maskiner er en skarp vis a vis til *Singer*. Hvad der lappes og stoppes paa *Bendix's* Maskiner er simhelthen forbløffende og overgaas maaske kun af, hvad der broderes paa *Singers*. Rene Kunstværker, udført paa Symaskine, smykker *Singers* store Udstilling.

Nu kommer vi fra *Trikotage- og Linnedfabrikens* Udstilling, hvor man demonstrerer Hjemmesyerskernes Færdighed, til Kolonnade G, hvor Indledningen er en pragtfuld Mahognitræs Spisestue fra *Th. Schmidt*, det fortrinlige Møbellfirma paa *Gl. Kongevej*.

Saa vel i Tegning som i Udførelse ser man en selvstændig kunstnerisk Stræben, der ikke gaar tilside for store Opgaver og som i foreliggende Tilfælde har haft Held med sit Arbejde.

Paa Hjørnet, just foran Hr. Geismars Udstilling, har Støvsugeren „Nilfisk“ sin Stand. Den udmærkede lille Maskine, som er saa nem at haandtere og billig at bruge, er enhver Dames lønlige Ønske. Efterat den er opført paa Budgettet, slipper de besøgende forholdsvis lettere over Udstillingens senere Fristelser, der er samlet i en Række Værelser, som Udstillingskomitéen har monteret ved en Række ansete Firmaers Assistance.

Sidst i denne Kolonnade finder vi to kendte Firmaer i hver sit Værelse. Cyclefabriken „Adler“, der udstiller en pragtfuld Bil, selvfølgelig styret af en Dame i high-moderne Bildress, og Firmaet *Bøgelund-Jensen*, Raadhuspladsen, det bekendte Udstyrsfirma med et Mønsterkøkken.

NAAR DETTE ER GENNEMSET, har man kun den sidste Søjlegang, Kolonnade F. tilbage.

Severin & Andreas Jensen og *C. B. Hansen* udstiller Side om Side to pragtfulde Værelser, hvoraf det ene har Æren af at være Hds. M. Dronningens Modtagelses-Salon. Nu er vi paany ved Udgangen og slutter i en stilfuld lille Restaurant, hvor Damerne serverer The og Kaffe med Kager, og hvor vi nikker Farvel til en Herre, som efter vor Formening har været Udstillingens fikseste og kvikkeste Mand: Hr. *Henry Adler*. „Atelier 1009“.

Med sin Smag og ægte kunstnerisk Talent har han sat en Række af de største Udstillinger herinde i System og har under dette Arbejde været nær ved at opnaa det højeste, der kan times os Mennesker: Damernes Beundring!

Kolonnade G. (Se Oversigtsplanen sidste Side).

Møbelsnedkeri **Møbelpolstrer**
Th. Schmidt
Gl. Kongevej 124

Carl Molter, Dameskriveborde

GEORG KOFOED
Møbel-Etablissementer
St. Kongensgade 31 og Vesterbrog. 97

Krügers Tapeter.
Orientalsk Tæppelager.
Holtzweissig, Sølvmed.

AUGUSTA REIMER
ØSTERGADE 9, STUEN
HATTE OG BLOMSTER FOR TOILETTER

A/S **SILKEHUSET**
fh. J. R. Schjelderup
VIMMELSKAFTET 39
Udstilling i Forretningen fra 4.—8. Oktb.

Alfred Didrichsen, Kunsthandel.

Spisestue med
Møbler fra Snedkermester A. Svendsen, Nordre Frihavnsgade 13.

Glas fra Hofglashandler Fritsche.
Tæpper & Portierer fra I. C. Olesen.

Dagligstue med

Møbler fra V. Bloch Jørgensen.
Bogbind fra Fru Julius Clausen.
Flygel fra Hornung & Møller.
Tapeter fra Fraenckel.
Frukt fra Vildthandler Bøytler.

Sølvit, galv. Pudsemiddel.

Adler Cycle Akts.
Søtorvet 1—3

Cycler, Automobiler, Symaskiner
Skrivemaskiner

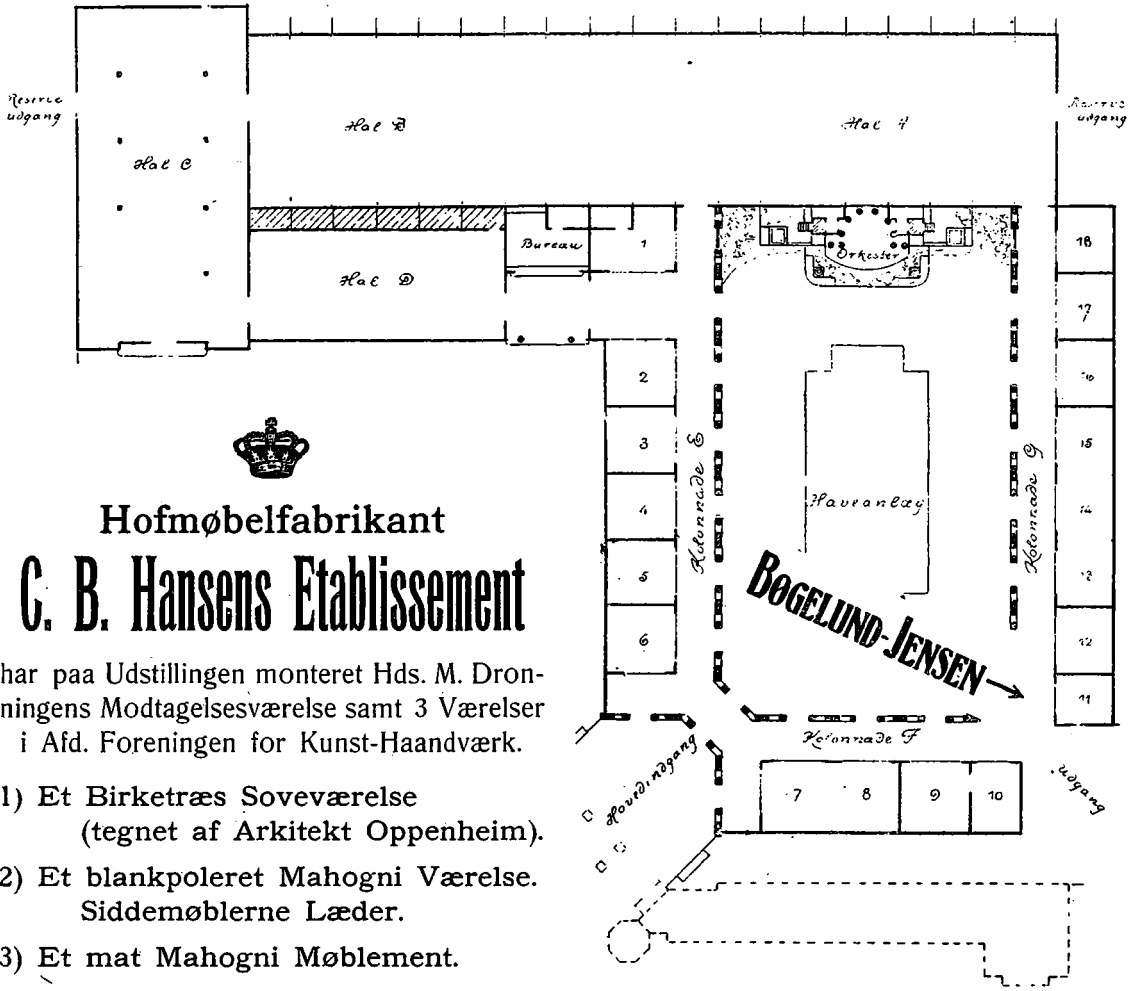
Verdenskendte Præcisionsfabrikata

Aladdin, Forsøvnings-Anstalt.

ev. & Andrea Jensen:
Dagligstue i Mahogni m. Perlemoderindlæg.
C. B. Hansens Etablissement:
Hds. Maj. Dronningens Modtagelsesværelse.
Restaurant.

OKTOBER 1911

PLAN OVER Udstillingen

Hofmøbelfabrikant

C. B. Hansens Etablissement

har paa Udstillingen monteret Hds. M. Dronningens Modtagelsesværelse samt 3 Værelser i Afd. Foreningen for Kunst-Haandværk.

- 1) Et Birketræs Soveværelse (tegnet af Arkitekt Oppenheim).
- 2) Et blankpoleret Mahogni Værelse. Siddemøblerne Læder.
- 3) Et mat Mahogni Møblement.

SEVERIN & ANDREAS JENSEN

Mah. Dagligstue
Egetr. Spisestue
Hvidlak. Soveværelse
Kr. 1515.85

Mah. Dagligstue
Egetr. Spisestue med Billedskærerarb.
Amerikansk Birketr. Soveværelse
Kr. 2252.16

Mah. Dagligstue med Indlægning
Mah. Spisestue med Billedskærerarb.
Mah. Soveværelse
Kr. 2666.88

==== Alt eget Fabrikat ====

Kongens Nytorv 21

Stue, 1ste, 2den, 3die Sal

Krigen mellem Italien og Tyrkiet.

Et let anskueligt Kort, der viser de interesserede Landes Beliggenhed overfor hinanden. I Hjørnet et Billede af en af de Indfødte i Tripolis.

»Tak, som byr,« sa fanden og satte sig i lænestolen; men aldrig før var han kommet til hvile, saa sa smeden igjen, at naar han betænkte alt vel, kunde han slet ikke faa hvæstet odden før om fire aar. Fanden bad først vakkert om at slippe av stolen, og siden blev han sint og begyndte at true; men smeden undskyldte sig det bedste han kunde, og sa at det var jernets skyld, for det var saa pokkers haardt, og trøstet fanden med, at han sad saa godt og magelig i lænestolen, og at om fire aar skulde han slippe akkurat paa minuttet. Der var ingen anden raad: fanden maatte love at han ikke skulde hente smeden før de fire aar var omme; og saa sa smeden: »Ja, saa kan du reise dig igjen,« og fanden avsted det forreste han kunde.

Om fire aar kom fanden igjen for at hente smeden.

»Nu er du da færdig, ved jeg?« sa fanden, han stak Næsen ind gjennom smidjedøren.

»Fiks og færdig,« svarte smeden, »nu kan vi reise naar du vil. Men — du,« sa han, »det er én ting jeg har staat her længe og tænkt jeg vilde spørge dig om: er det sandt, det de fortæller, at fanden kan gjøre sig saa liden han vil?«

»Jagu er det sandt,« svarte fanden.

»Aa, saa kunde du gjerne gjøre mig den tjenesten at krybe ind i denne staastraadspungen, og se efter om den er hel i bunden,« sa smeden; »jeg er saa ræd jeg skal miste reisepengene mine.«

»Gjerne det,« sa fanden, han gjorde sig liden og krøb ind i pungen. Men aldrig før var fanden indeni, saa smekked smeden igjen pungen.

»Jo, den er hel og tæt allesteds,« sa fanden i pungen.

»Ja, det er vel nok du siger det,« svarte smeden, »men det er bedre at være fore vår end efter snar; jeg vil lige saa godt sveise ledene lidt, bare for sikkerheds skyld,« og dermed la han pungen i avlen og gjorde den gloende.

»Au! au! er du galen? ved du ikke jeg er ind i pungen da?« ropte fanden.

»Ja, jeg kan ikke hjelpe dig,« sa smeden, »de siger for et gammelt ord: en faar smide mens jernet er varmt,« — og saa tog han storsleggen, la pungen paa ste'et (ambolten), og dundred løs paa den alt han orked.

»Au, au, au!« skreg fanden i pungen; »kjære vene! lad mig bare slippe ud, skal jeg aldrig komme igjen mere.«

»Aa ja, nu tror jeg nok ledene er taalelig sveiset ogsaa,« sa smeden; »saa kan du komme ud igjen da.« Dermed lukked han op pungen, og fanden avsted, saa fort at han ikke torde se sig tilbake engang.

Men om nogen tid faldt det smeden ind, at han nok havde baaret sig dumt ad, da han

gjorde sig til uvenner med fanden; »for skulde jeg nu ikke komme ind i gudsrrike,« tænkte han, »torde det være fare for at jeg kan bli husvild, siden jeg har lagt mig ud med ham som raar over helvede.« Han mente da, det var bedst at forsøke at komme ind enten i helvede eller i himmerige, ligesaa godt først som sidst, for at han kunde vide hvordan han havde det, og saa tog han sleggen sin paa nakken og gav sig paa veien.

Da han nu hadde gaat et godt stykke, kom han til korsveien, hvor veien til himmerige deler sig fra den som gaar til helvede; der naadde han igjen en skræddersvend, som pilted afsted med persejernet i haanden. »God dag,« sa smeden, »hvor skal du hen?«

»Til himmerige, om jeg kunde komme ind der,« svarte skrædderen; »end du?«

»Aa, vi faar nok ikke langt følge vi da,« svarte smeden; »jeg har nu tænkt at prøve i helvede først jeg, for jeg har lidt kjendskab til fanden fra før.«

Saa sa de farvel og gik hver sin vei; men smeden var en sterk røslig mand og gik langt fortere end skrædderen, og saa varte det ikke længe før han stod for porten i helvede. Han lod vagten melde sig, og sige at der var én udenfor som gjerne vilde tale et ord med fanden.

»Gaa ud og spør hvad det er for en,« sa fanden til vagten, og det gjorde han.

»Hils fanden og sig at det er smeden, som hadde den pungen han ved nok,« svarte manden, »og bed ham saa vakkert at jeg maa slippe ind straks, for først har jeg smidd idag lige til middag, og siden har jeg gaat lang vei.«

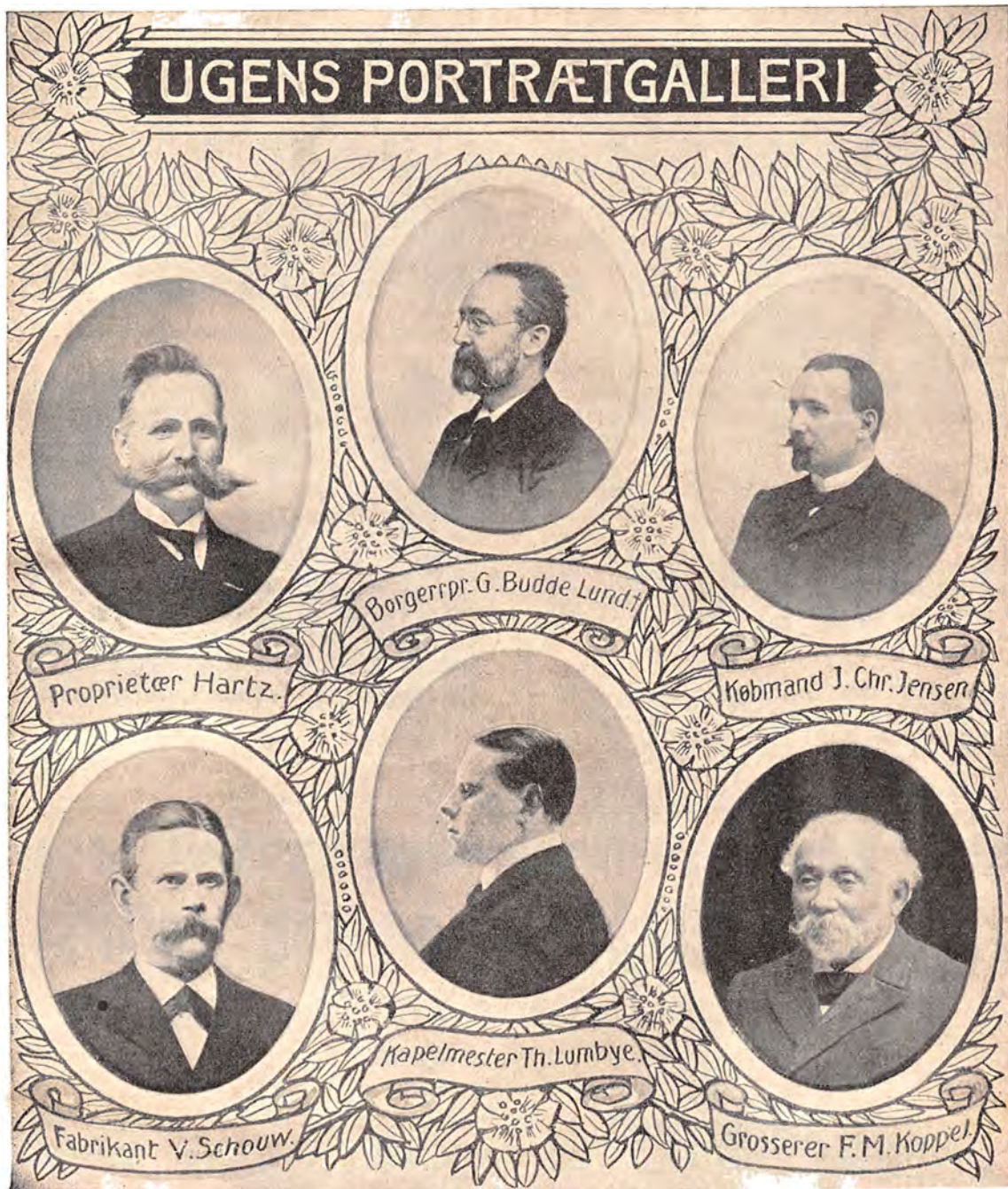
Da fanden fik den besked, befalte han vagten at læse igjen alle ni laasene paa porten i helvede, »og sæt endda paa en hængelaas til,« sa fanden; »for kommer han ind, gjør han ugreie i hele helvede.«

»Der er ingen berging at faa her da,« sa smeden ved sig selv, da han fornåm at de stængte porten bedre til; »saa faar jeg vel prøve i himmerige.« Og dermed gjorde han omkring, og gik tilbake til han naadde korsveien igjen; der tog han den vei skrædderen hadde gaat.

Da han nu var sint for den lange veien han hadde gaat frem og tilbake til ingen nytte, skrævde han paa alt han orked, og naadde himmeriges port med det samme St. Peder gløtted lidt paa den, saa meget at den tynde skræddersvenden kunde slippe ind. Smeden var endda en seks syv steg fra porten. Her er det nok bedst at skynde sig, tænkte han, og greb sleggen og kasted i dørgløtten, med det samme skrædderen smatt ind. Men kom han ikke ind gjennem den aabningen, ved jeg ikke hvor han er blit af.

P. Chr. Asbjørnsen.

UGENS PORTRÆTGALLERI

PROPRIETÆR HARTZ, den nye Landstingsmand for VIII Kreds, er velkendt i det offentlige Liv paa sin Egn, idet han flere Aar har været Amtsraadsmedlem og Landvæsenkommissær. Sallingboerne venter, at han vil blive dem en værdig Repræsentant paa Tinget.

FABRIKANT BUDE LUND var velkendt blandt Hovedstadens Liberale, som 98—04 og paany 07—09 valgte ham ind i Borgerrepræsentationen. Gennem adskillige fine Tillidsposter og stærke naturvidenskabelige Interesser, havde Hr. Budde Lund skabt sig Forbindelser til mange Sider.

KØBMAND J. CHR. JENSEN, Formanden for Amtsudstillingen i Ringe, der havde en saa smuk Succes og tidligere har været omtalt heri Bladet.

FABRIKANT VICTOR SCHOUW, Indehaver af den bekendte Papirposefabrik, Schouw & Co., fyldte forleden 70 Aar. Hr. Schouw, der startede Firmaet i 78, har oparbejdet det til at være det største i sin Branche.

KAPELMESTER TH. LUMBYE, i lige Linie Ætling af „Gamle Lumbye“, fornylig feteret ved en Opfordring fra Officererne paa det russiske Kejserskib til at spille med sit Orkester ombord, har d. 12. Oktober Benefice paa Wiwels Terasse.

GROSSERER F. M. KOPPEL, af hvem vi ovenfor bringer et Billede, blev 79 Aar gammel.

Han var Repræsentant for adskillige store udenlandske Firmaer i Skind- og Læderbranchen, og kendt for sin Elskværdighed og sit gode Humør.

Af hans to Sønner i Amerika er den ældste dansk Vicekonsul i Baltimore.

MED Forlægers Tilladelse har vi i dette Nummer optaget et af Eventyrene fra Asbjørnsen og Moe's Folke- og Huldreeventyr, illustreret af norske Kunstnere. Den illustrerede Udgave af disse Eventyr har naaet Verdensberømmelsen, idet den nu foreligger i amerikansk, engelsk, hollandsk, russisk, svensk og tvsk Udgave.

I Anledning af Hundreedaarsdagen for Forfatterens Fødsel udgiver Gyldendal en ny billig, festlig Udgave, hvor alle de berømte Billeder foreligger i Faksimile-Gengivelse, og anbefaler vi den paa det varmeste til den danske Læseverden og ikke mindst til alle dem, der er kunstinteresserede.

Tegning af »Smeden, som de ikke torde slippe ind i helvede« skyldes *Otto Sinding*.

* * *

UNG FRUE: »Aah, Arthur, jeg fik før en saadan frvgtelig Tanke. Tænk, om hver af os havde giftet sig med en anden. Gud véd, hvordan saa Baby vilde have set ud?«

Et Par Børnebilleder.

»Jeg vil ha' mer at spise.«

»Tak, nu er jeg mæt og si'er Velbekomme!«

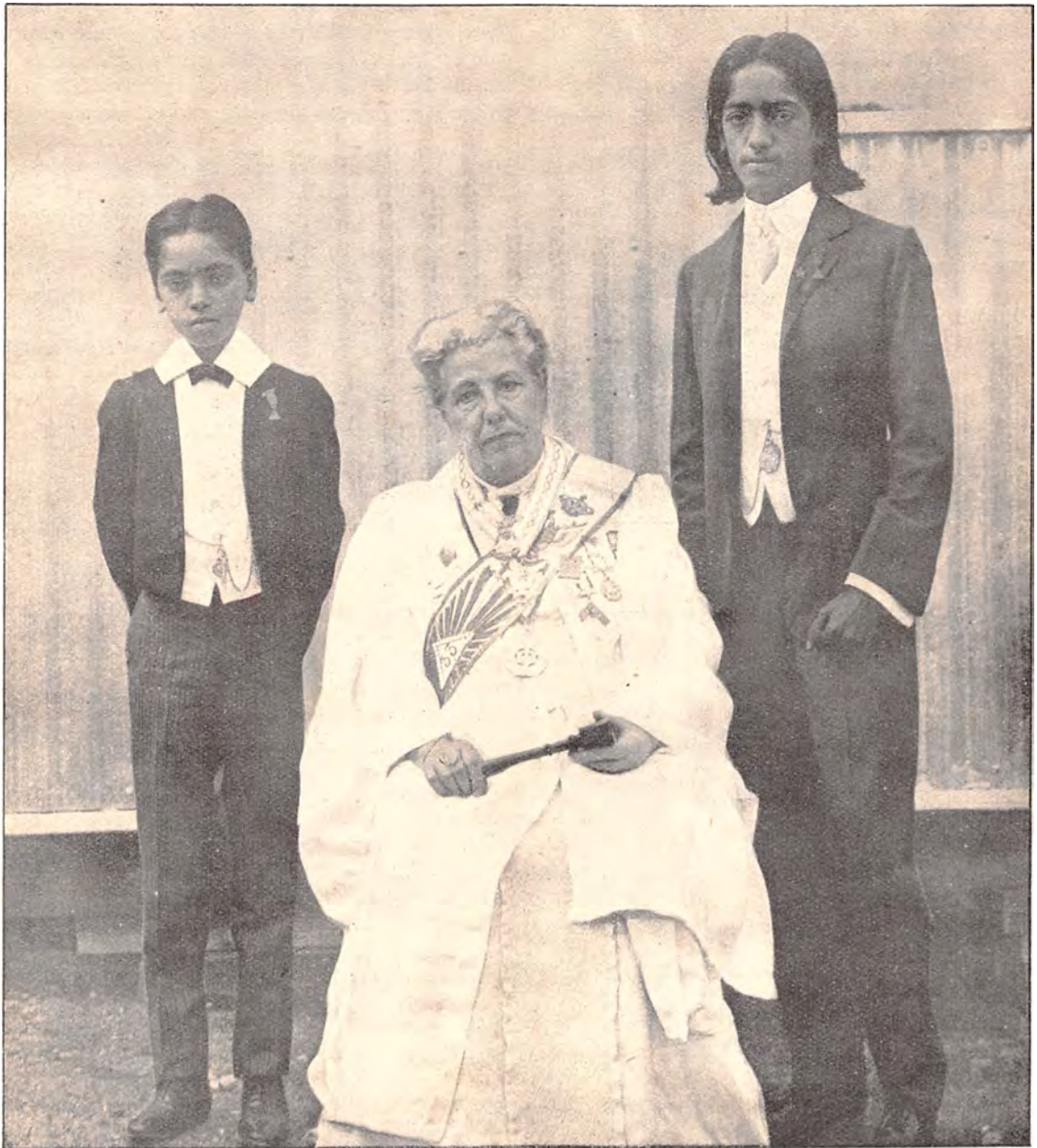
Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 3.

15. Oktober 1911.

Pris 10 Øre.

THEOSOFISTERNES YPPERSTEPRÆSTINDE.

Fru Anna Besant, som ved sine Besøg her ogsaa har skaffet sig mange Tilhængere og Beundrere i Danmark.

Om Nonnernes Liv og Virken.

Af Catharina Møller.

DER ER VIST INTET, der for os Nordboere rummer en saa stærk og hemmelighedsfuld Mystik som den Mystik, et katolsk Kloster synes os at gemme bag sine lukkede Mure. I hvert Fald er jeg altid bleven saa ejendommeligt betagen, naar jeg i Skolen lyttede til Lærerens Beretninger om Munkenes og Nonnernes Liv og Lære, eller naar jeg i Romanerne læste om de sorte Dæmoner og englelignende Væsener, der opfostredes i Klostrenes skjulte Celler.

Der gik en Gysen igennem mig, naar jeg saa et Billede af kutteklædte Munke eller tilslørede Nonner; de syntes mig altid at høre en anden Verden til end den, jeg selv levede i, en Verden, hvori jeg dunkelt anede, at onde og gode Magter førte en heftigere Kamp om Sjælene end derude i det brusende Liv, jeg ellers hørte og læste om, og som jeg jo engang selv skulde leve

med i. Jeg husker særligt et Billede, som gjorde et meget stærkt Indtryk paa mig. Det hænger i Dresdner-Galleriet og forestiller en ung, smuk Nonne, der sidder i sin snævre Celle og stirrer ud af det smalle Vindue op mod det lille Glimt af en sydlandsk blaa og straalende Himmel, som hun netop kan skimte fra Vinduet, for den strenge Orden, som hun hører til, taaler ikke, at dens Døtre glæder sig for meget over den dejlige Natur, og derfor har den sat et Skraabrædt op foran Vinduet i hele dets Højde, for at Nonnernes Blikke kun skal søge Guds rene Himmel og ikke fristes af den syndige Jords Skønheder.

»Forsag al Jordens Lyst og Ære,
saa lyder Christi strenge Lære.«

Der er en vidunderlig Ro og Fred udbredt over dette fine Kvindehoved; de mørke Øjne taler om Lidelser og svære Sjælekampe, men ogsaa om Sejr og Fred og om Erkendelsen af disse Lidelsers og Kampes Værdi.

Naar jeg stod foran dette Billede, betoges jeg

altid af en dyb Sørgmodighed, fordi jeg syntes, at det var Synd, at denne unge, skønne Kvinde, som derude i Livet vilde have kunnet sprede saa meget Lys og Lykke om sig og selv høstet megen Glæde, skulde leve et helt og maaske langt Liv bag et Klosters høje Mure, men samtidig forstod jeg, hvor stærk den Magt maa være, som saa helt kan besjæle et Menneske, at det i sit Livs skønneste Tid frivilligt giver Afkald paa den dejlige, rige Verden for at leve et Liv i Bøn og Faste, og jeg brændte efter at lære saadanne Mennesker at kende, efter at se deres Liv og Virken paa nært Hold.

Jeg fik dette mit Ønske opfyldt; jeg fik Lejlighed til i 2½ Aar at være i stadig Berøring med Nonner og til et halvt Aar at bo hos dem og saaledes at kunne studere deres Virken fra aarle Mørgen til Aften silde, og jeg lærte at holde af dem for deres Elskelighed og at beundre dem for deres saa uegennyttige Opofrelse og Gaaen op i andre Menneskers Vel, for deres stadi-

dige Higen mod Fuldkommenhed, for deres Forsagen af alt, hvad der ellers fængsler og optager et Menneske.

Da jeg kom i saa nær Berøring med Nonnerne paa en ret pudsig Maade, vil jeg her fortælle, hvordan det gik til. Jeg var Lærerinde i Trient hos en

østrigsk Oberst, Baron Lütgendorf, hvis ene Datter gik i den nærliggende franske Klosterskole »Notre Dame de Sion«, og naar der var noget, der skulde ordnes for Barnet, blev jeg altid sendt hen til Klosteret for at tale med Nonnerne, som kom mig saa venligt i Møde, og med hvem jeg saa gerne talte.

Oberstens Niece, som var Lærerinde i samme Kloster, kom en Dag hjem og fortalte, at man i Klosteret søgte en Lærerinde i Dans, og at en saadan ikke fandtes i hele Trient, da det nemlig i Syden ikke som her i Norden er almindeligt at undervise Børn i Dans, og der følgelig heller ikke findes nogen, som uddanner sig særligt til Lærerinde i denne Gren af Undervisningen.

I Oberstens Hjem blev der danset meget, da vi førte et selskabeligt Hus, og jeg havde blandt andet lært Børnene og nogle Damer denne Kunst, hvorfor Niesen havde foreslaet Nonnerne at ansætte mig som Lærerinde i dette Fag. Jeg indvilligede gerne heri, mod at jeg hos Nonnerne fik Hjælp til at forberede mig til en Eksamen, som jeg ønskede at tage. Saaledes førte

Udsigten fra Klosteret over Byen Trient.

en saa verdslig Ting, som Dansen dog er, mig ind i Klosters hellige Haller. Jeg syntes iøvrigt, at det var morsomt, at jeg som dansk ung Pige dansede med østrigske og italienske Pigebørn i et fransk Kloster. Da Dansen ved Sommertide, eller rettere i Foraaret, da den strenge Faste indtraf, hørte op, spurgte Nonnerne mig, om jeg ikke havde Lyst til at tilbringe nogen Tid hos dem for da i Ro og Mag at kunne forberede mig til den forestaaende Eksamen. Jeg tog med Taknemmelighed imod Tilbudet og boede saa først 2 Maaneder i Sommertiden og senere hen 4 Maaneder hos de venlige Nonner i det store, ærværdige Kloster.

Da jeg flyttede hen til Klosteret, var Skolen endnu i fuld Gang, og jeg saa saaledes Nonnerne i deres Arbejde.

Jeg kunde ikke lade være med at anstille Sammenligninger mellem Nonnerne og Klosters civile Lærerinder, og jeg maatte beundre den overlegne Ro og Selvbeherskelse, hvormed Størstedelen af Nonnerne behandlede Børnene; sjældent eller aldrig hørtes et heftigt eller uoverlagt Ord; og hvor Børnene elskede Nonnerne, som trods deres Strenghed var saa milde og blide, for her hjalp ingen Pardon. Nonnerne forlangte meget af Børnene. Den strenge Disciplin, der beherskede Nonnernes eget Liv, prægede ogsaa Skoletugten, og Religionen var Sjælen i det hele. Hvert Barn havde sin lille Bog, hvori det op-

Klostrets Kapel med bedende Nonner.

tegnede sine Overtrædelser af Skoletugten og sine smaa eller store Synder, og det maatte selv melde disse Overtrædelser og Synder til Klasselærerinden, som saa straffede Barnet, i Reglen ved at fratage det dets Dyds-, Flids- eller Æres-emblemer, som Børnene alle bar synligt til Skue, og som de mødte hver Maanedag efter Fortjeneste i den store Festsal, knælende foran den ærværdige »Notre Mère«, Klosters Øverste.

Børnene nærmede sig med Respekt og Ærbødighed til Nonnerne og vovede sjældent at tale til dem, som de kunde finde paa at tale til de civile Lærerinder; det var, som om Nonnerne havde en Gloriekrans om Panden, for Børnene sagde, at det at fornærme en Nonne var at fornærme Gud, ja var næsten for en Dødssynd at regne, for Nonnen var et helligt Væsen, fordi hun havde viet sit Liv til Guds Forherligelse. Denne Respekt var dog ikke af den Slags, der skræmmer og udelukker et fortroligt Forhold mellem Lærerinde og Elev; tværtimod, Børnene havde hver udkaaret sin Nonne, som de udøste deres Hjerter for. Jeg har saa tidt, naar jeg kom ind i en Klasse, som jeg formodede tom, set en lille Pige sidde paa en Skammel eller knæle foran en Nonne med Hovedet i dennes Skød. »Saa gaar det saa let at fortælle om sine Sorger,« sagde engang en lille Pige til mig, »og,« fortsatte hun, »Nonnerne forstaar saa godt at trøste og opmuntre En.« Ligeledes har jeg saa tidt set Nonnerne løbe og lege Tagfat med de smaa, og de kunde le og glæde sig som Børn, fortælle Vittigheder og smaa Anekdoter, saa det var en Lyst at høre, og gik slet ikke omkring med blege, sørgmodige Ansigter, som jeg havde troet, at Nonner altid gjorde. Dertil var de aldrig »gnavne eller tvære«, som vi fleste andre dødelige jo dog alle mer eller mindre til Tider er det, til Trods for, at de hele Dagen igennem, med Undtagelse af Spisetiderne (for Nonnerne spiste alene og aldrig i andres Nærværelse), havde Børnene omkring sig og var i uafbrudt Virksomhed hele Tiden; det kunde tidt knibe for dem at finde Tid til at sige de Litanier og Bøn-

To Kloster elever dekorerede med Dydsorden og Flidsemet.

ner, som hver Nonne daglig skulde fremsige alene, og det var endda lange Litanier og Bønner, det drejede sig om, en hel Bog fuld.

Nonnerne stod op Kl. 4½ og gik straks til 1ste Messe. Naar Børnene ved 6—7-Tiden stod op, var Nonnerne til Stede, hjalp dem ved Paa-kledningen og sang dertil Litanier, hvortil Børnene svarede med et monotont, sig stadig gentagende »Exaused-nous Seigneur!« eller »Prions pour nous, Sainte Marie!«, men ellers hørtes intet Ord,

thi »Le Silence«, Tavsheden, som bandt Nonnernes og Børnenes Tunge hver Aften Klokken 8½ efter Aftenandagten, maatte ikke brydes før efter anden Messe, som fandt Sted Kl. 7½. Under dybeste Tavshed førte Nonnerne den lange Række af sortklædte, tilslørede Børn gennem Klosters lange Gange til Kapellet til Morgenmessen.

Nonnerne gik til Nadder hver Dag, og de Børn, som siden sidste Skrifte ikke havde begaaet nogen Synd, der forbød dem at nærme sig det hellige Bord, gik ogsaa, med Sløret for Ansigtet, med bøjet Hoved og foldede Hænder op for at modtage Brødet, som skulde give dem Kraft til at leve en ny Dag paa en værdig Maade.

Efter Messen førtes Børnene ned til Frokosten, som ligeledes indtoges under Tavshed, kun ledsaget af Nonnernes Bønner. Saa blev Børnene slupne ud i Haven, og dér brød de Tavsheden med et skingrende Glædesskrig og stormede

rundt, saa at Nonnerne her tidt havde lidt ondt ved at holde de smaa, iltre Pigebørn indenfor de rette Grænser.

Kl. 9 begyndte Undervisningen, som med kortere Afbrydelser varede til Kl. 12. Saa kaldte den store Klokke til Andagt og til Middag, der som alle Maaltiderne indtoges i Tavshed efter en lang Bordbøn. Kl. 2 begyndte Undervisningen igen og fortsattes til Kl. 5. Saa havde Børnene en Times Hvil, derpaa læste de Lektier,

stadig under Nonnernes Opsyn og Vejledning, og Kl. 7 spistes til Aften. Saa fik Børnene Lov til at tumle sig indtil Kl. 8½. Klokken kaldte nu til en kort Aftenandagt,

hvorpaa Børnene stille og roligt gik til den store Sovesal, ledsagede af Nonnernes nu sagte mumlede Bønner, hvorpaa Børnene dæmpet svarede i Kor. Det saa saa smukt ud, naar den lange Skare af de sagte bedende

Nonner og Børn lang-

somt gled gennem de svagt oplyste Gange.

Naar Børnene vel var bragte til Ro, ilede Nonnerne lydløst frem og tilbage og hentede Vand til deres Vaskekummer; saa forsvandt de i deres smaa Celler, som laa helt oppe under Taget, og som var meget primitive og fattigt møblerede. Den store Klokke lød for sidste Gang for at melde, at nu skulde hvert Lys slukkes, og saa laa da det store Kloster allerede ved 9-Tiden mørkt og tyst. Jeg var tidt ked af, at Klosteret blev lukket saa tidligt, for jeg vilde gerne have

»Man gaar i Fare, hvor man gaar —«

gaet ude i den dejlige, store Klosterhave i det klare Maaneskin, men det kunde ikke lade sig gøre. Saa satte jeg mig op i den høje, brede Vindueskarm i mit Værelse, hvorfra der var en herlig Udsigt over den store Dal, over det gamle »Trento«, som ligger saa smukt, omgivet af de majestætiske Bjerge og gennembruset af Floden »Adigo«, der kommer skummende og brusende ned fra de høje Fjeldmasser.

Visse Nætter før særlige Højtidsdage bliver den hellige, guldindfattede Hostie, som Præsten under Messen tager frem og løfter velsignende op for den ydmygt knælende Menighed, men som ellers altid staar gemt i Alteret, stillet til Skue, og en saadan Nat skiftes Nonnerne til at vaage over dette dyrebare Klenod, som gemmer Christi hellige Blod. To Timer i Træk vaager hver Nonne, knælende paa den lille, haarde Bedeskammel, hensunken i Bøn og Betragtninger eller læsende i Andagtsbøger. Det er en anstrengende Vagt, og det hænder ogsaa en Gang imellem, at en Nonne falder om og maa bæres ud af Kapellet.

Da Sommerferien kom, og Børnene var bortrejste, mente jeg, at Nonnerne nu skulde hvile sig ud, men tværtimod, nu havde de fuldt op at gøre med Forberedelserne til Skolens Begyndelse efter Ferien; og der var ikke lidet at forberede, thi Nonnerne forarbejdede saa vidt muligt alt Skolemateriale selv, fordi Klosteret var fattigt; Sionsdøtrene var nemlig forjagne franske Nonner. Den Nonne, som jeg var mest sammen med, skulde for Eksempel, foruden at forberede mig og en anden ung Pige til en Eksamen, samtidig udarbejde Planerne for den franske Undervisning for 3 forskellige Klasser, endvidere ordne og rense alle Tegninger og Gipsfigurer i Tegnestuen, lakere Bordene, Opsatserne og andre Genstande i samme Stue samt rense og stemme alle Klosters Klaverer.

En Dag i Ferien ringede alle Klosters Klokker længe og vedvarende; det var Signalet til Nonnernes store Retraite, som varer i ti Dage. I disse ti Dage er der fuldstændig tyst og stille i Klosteret; alle Klokker forstummer, og Nonnerne taler ikke; hverken til hverandre indbyrdes eller til andre Mennesker; de beskæftiger sig udelukkende med religiøse Øvelser, Betragtninger, Bibellæsning og Bønner og samles 3 Gange om Dagen i Kapellet for at høre Præsten tale. Til disse Prædikener har kun Nonnerne Adgang, thi Præsten udvikler her den højere Theologi, som er uforstaaelig for Lægmand. Efter ti Dages Forløb forkyndtes Retraitens Ophør paa samme Maade, som den indledtes, nemlig ved en stærk og vedvarende Ringen af alle Klosters Klokker.

Nonnerne siger, at disse ti Dage, som de tilbringer ene, fordybde i Andagt, er Aarets skønneste Dage, fordi de da synes at være Gud nærmere, helt afsøndrede fra Verden, og hele Aaret

igennem glæder de sig til denne Retraite. Der findes en Munkeorden, »Trappisterne«, en af Katolicismens strengeste, hvis Brødre lever i Retraite hele Aaret igennem med Undtagelse af 30 Dage.

Da Skoleaaret igen begyndte, kom Børnenes Retraite, som varer 3—4 Dage. I disse Dage maa Børnene altsaa heller ikke tale; de samles 2 Gange om Dagen i Kapellet for at høre den tilrejste Skriftefaders Prædiken; i Stedet for den regelrette Undervisning gennemgaar og udvikler Nonnerne Præstens Tale for Børnene, som skriver Indholdet op og, saa godt de formaar, anstiller Betragtninger over det hørte. I Frikvartererne føres Børnene i en lang Række gennem Klosterhaven, medens de i Kor synger Salmer og Litanier. Det var rørende at se, med hvilken Alvor og Andagt Børnene gik til denne Retraite, og hvor tappert de overholdt den vanskelige Tavshed. Retraiten sluttede med et Skriftemaal, hvorpaa Præsten (som sidste Gang, jeg overværede Børnenes Retraite, var en gammel, ærværdig Munk, som Børnene elskede, fordi han gjorde Prædikerne saa fornøjelige og letfattede ved at indflette Smaafortællinger i dem) gik rundt i de forskellige Klasser; spøjte med Børnene og uddelte Godter til dem.

Saaledes var Skolegangen stadig afbrudt af Andagtsøvelser, Faste, Bøn og Processioner og Børnenes Tanker stedse rettet mod det Hinsides som dette Livs eneste Maal. Dette gav det hele en vis alvorlig Understrøm, som virkede i høj Grad tiltalende og slet ikke trykkende, thi til Trods for, at Nonnerne saa stærkt lod Børnene føle og forstaa, at de stod til Ansvar overfor en dømmende Gud for deres Sjæl, saa holdt de dem dog samtidig stadig for Øje, at Gud fremfor alt er den milde, kærlige Fader, som har et aabent Øre for hvert lille Menneskebarns mindste Sorger og Glæder, som altid er rede til at tilgive, og som aldrig formaar at støde en angrende Sjæl fra sig, har den end forsyndet sig nok saa haardt mod hans Bud.

ENHVER MAND, som ikke er et Uhyre, en Mathematiker eller en gal Filosof, er Slave af en eller anden Kvinde.

George Eliot.

* * *

DET ER EN KUNST at kunne sige de rigtige Ting paa den rigtige Maade og med de færrest mulige Ord.

Prof. W. Ripper.

* * *

DET ER MULIGT, at Rigdom ikke bringer Lykke, men det gør Fattigdom heller ikke.

Sophie Loeb.

NYT I BILLEDER

☞ ☞ ☞ ☞ OG TEKST.

Forfatteren, Pastor Edv. Blaumüller.

EDVARD BLAUMÜLLER var Beviset paa, at man ikke behøver at være en veltalende Prædikant for at kunne samle sig en stor Menighed. Han var en sjælden Præst, et sjældent Menneske, og han havde Digterblod i Aarerne. Faa var saa aandsfri som han, faa fulgte Aandslivet i alle dets Faser med større Forstaelse og Interesse, og ingen var hjerteligere. Han var dertil Entusiast, følte saa stærkt og ungt, og han var altid opmuntrende. Derfor havde han ogsaa saa mange Venner og Beundrere, der nu vil savne ham ved hans Bortgang. Selv var han baade en Digter og en Kunstner, og hans Digtning fandt en stor Læsekreds. Det mest kendte af hans Værker er vel nok *Agnete* og *Havmanden* og Digtsamlingen *Manddom*. Men ogsaa hans allersidste Arbejde, *Græske Masker*, der var skrevet i Prosa, fandt mange Velyndere og viste maaske bedst af alt, hvor fin og kultiveret en Personlighed han var.

DA GAMLE Grosserer Funck døde, ansaa man det for mest sandsynligt, at hans smukt be-

liggende Villa ved Hvidøre vilde blive solgt til Keiserinde Dagmar og Dronning Alexandra, da den stöder op til deres Strandhave. Man forbavsedes derfor, da man en Dag erfarede, at den var blevet købt af deres Nabo, Hr. Godsejer Henrik Nørgaard, der som bekendt ved sit Ægteskab med Fru Holmblad, født Suhr, blev Ejer af Ejendommen Sølyst ved Emilie-Kilde. Nu har Hr. N. overladt de to Kongeøtre Villaen til den samme Pris, han selv havde betalt for den — en Venlighed, der nok vil blive paaskønnet. Funcks Villa er dermed ude af Sagaen, da den sikkert vil blive nedrevet med det første og Grunden indlemmet i Hvidøres Strandhave.

Med andre Ord: Kongedøtrenes Hus, som hidtil har været en beskedent Villa, vil efterhaanden udvide sig til at blive et Slot med en smuk Park, som det sømmer sig Hvidøre efter dens Opgave.

Vittighed uden Samvittighed
gavner ikke en Sjæl.

RABELAIS.

DET VIL paa mange Maader være et Mærkeaar for Anton Melbye, det, hvori han fylder det halvhundredre Aar, ikke mindst fordi det indtræffer samtidig med, at han staar som Leder af en af Hovedstadens Scener.

Om han netop naar sin Ærgerrigheds Toppunkt ved at residere paa Nørrebro, er en Sag for sig. Men hvorfor forøvrigt ikke?

Den af Keiserinde Dagmar og Dronning Alexandra nyerhvervede Villa ved Hvidøre.

Det er jo til den Scene, at den største Del af hans selvstændige Produktion har været knyttet, og snærpet eller snobbet var han ingensinde. I hvert Fald var det i mange Aar hans hemmelige Maal at komme i Spidsen for en Scene, og i hvert Fald er det jo ingen Skade til at begynde en Direktør-Virksomhed ved et Teater, hvis Eksistens er saa grundmuret som Scenen paa Nørrebro med dens Sommerfilial i Frederiksberg Allé. Han vil dér i nogenlunde Ro og Mag kunne høste de Erfaringer, som endog ganske friske Begivenheder har belært om er uomgængelig nødvendige for at kunne tage Ansvar for en stor Scene paa sig.

I Ro og Mag — naa, det er dog maaske ikke saa helt mageligt at være Sceneleder, som mange tror, selv hvor alting tilsyneladende gaar glat og ganske af sig selv. Anton Melbye vil i disse Dage have erfaret noget derom, og det skønt han jo endda ikke er ene om Ledelsen, men har den meget erfarne Frederik Jensen ved sin Side. Han vil have faaet at føle, at det ikke er gjort med at læse nogle indsendte Stykker igennem og forøvrigt lade Skuespillerne om Resten, men at der er mangfoldige andre Ting, der lægger Beslag paa de Kræfter, der har Ansvar, mange flere, end han oprindeligt havde tænkt sig.

Jeg tror dog ikke, at han føler sig i særlig Grad generet deraf. Han var alle Dage en myreflittig Mand, selv om han ikke i sin Ungdom naaede de juridiske og statsvidenskabelige Maal, han nu og da satte sig, men søgte over i friere Former for sin Aands og sit Vids Udfoldelse.

Fot. Juncker-Jensen.

Sangerinden Frk. Elna Hilliger.

Anton Melbye. 1861 — 14. Oktober — 1911.

Det var Skribentens Virksomhed, der tiltrak ham, først som Journalist, hvor han vist ikke var grumme langt fra at opleve et fem og tyve Aars Jubilæum, senere som den Forfatter og Visedigter, alle kender.

Der er vel dem, der vil synes, at dette ikke kan være saa besværlig en Gerning. En lille Vise i Ny og Næ, naar man føler, at Aanden er der — det kan vel ikke tage paa Folks Kræfter! Anton Melbye kan svare derpaa ved at lade Tallene tale. Selv opgør han nu sin Viseproduktion til saadan noget som omkring 950 Viser og Sange, hvad dog altid er et Tal, foruden at han har noget over tredive Oversættelser og Bearbejlelser paa sin Samvittighed. Den kan bære dem. Vi har ikke en samvittighedsfuldere og samtidig kunstfærdigere Oversætter end han — hvad var f. Eks. ikke Oversættelsen af »Hans Majestæt« paa »Det ny Teater« for et lille Mesterværk, og han har i sin Visedigtning over sin Form naaet et Herredømme, der næppe kan være større. Gennem et uhyre taalmodigt Arbejde, ved en gentagen og gentagen Affilen skaber han i den »lille Kunst« smaa Mønsterarbejder, der gjorde det ganske berettiget, at C. E. Jensen i sin Tid i sin Bog om danske Digttere optog ham i deres Midte.

Men lige saa meget man maa beundre hans Form, i lige saa høj Grad maa man skænke sin Beundring til den Friskhed, der stadig præger hans Produktion, og som har givet sig saa udmærket Udtryk i den sidste Revy, der synes

Den nye engelske Lordmayor.

at skulle slaa alle sine Forgængere. De, der kender Anton Melbye, véd, hvad Grunden er. Det er gaaget ham efter det gamle latinske Ord, at Vreden skaber Vers, og han har virkelig haft en ganske usædvanlig Evne til at bevare denne Vrede, til at holde Galden flydende i sig. Den Radikalisme, han annammede i sine unge Dage, blev ikke omsat til Moderation i de modnere Aar, og gennem alt, hvad han skrev, hvor let og lystigt det end kunde tage sig ud, gik der altid den røde Traad, at han vilde noget, have noget sagt og noget ændret. Faa kunde bedre end han gøre de ovenfor citerede Ord af Rabalais til sit Valgsprog.

At han i Virkeligheden har fulgt det, er ikke hans mindste Ære. *Helmer Lind.*

FØRSTE GANG, vi hørte Sangerinden, Frøken *Elna Hilliger*, var ved en af »Politiken«s store Berlinerkoncerter for to Aar siden, ved hvilken Lejlighed Frøkenen gjorde megen og velfortjent Lykke. I Fjor var det saa, at hun præsterede det Kunststykke med afgjort Held at dublere Frk. Kate Ranzas Rolle i *Zigøjnerblod* paa »Det ny Teater«, og fristet af sin Succes har hun nu for faa Dage siden med kun en eneste Dags Varsel overtaget den sygemeldte Fru Schybergs Rolle i *Greven af Luxemburg* paa Casino. Det maa erkendes, at hun gennemførte det store, vanskelige Sangparti med saa megen Bravour, at Fru Schyberg godt kunde ønske sig at være i Besiddelse af hendes Stemme-

midler. Frk. Elna Hilliger har derved udvist en saa eksemplarisk Dygtighed og Energi, at man maa ønske, at hun snart knyttes fast til Operettescenen, hvor hun utvivlsomt hører hjemme og maatte kunne gøre udmærket Fyldest.

BANKDIREKTØR *Emil Glückstadt*, Chefen for »Den danske Landmandsbank«, er bleven Etatsraad i sin unge Alders 36te Aar.

Vi formoder, at Etatsraaderne med Glæde modtager i deres Kreds en Mand, der møder med saa solide Forudsætninger for at kunne færdes længe iblandt dem og for at kunne gøre Kredsen Ære. Derimod forundrer det os slet ikke, at en Mand kan blive Etatsraad saa tidligt, naar han har alle Forudsætninger, undtagen den at være ældet. Meget mere vil det forundre os, om ikke Etatsraaden en Gang imellem, naar han kan se sin Lejlighed dertil, vil være glad ved at lægge Titlen bort og være det unge Menneske, man Gudskelov er, naar man kun er 36.

Anledningen til Hr. Direktør Glückstadts Udnevneelse er det ansete Pengeinstituts 40-Aars Jubilæum.

SIR THOMAS B. GROSBY, den nyvalgte Lordmayor i London, har den sjældne Ære at være den ældste, man nogen Tid har valgt, skønt det ikke er Skik at vælge unge Mænd til denne Ærespost. Sir Thomas er fyldt 81.

Etatsraad Emil Glückstadt.

CENTRALTEATRET, Cirkus Variété i en ny og forskønnet Skikkelse, frisket op med en Teaterbevilling, to dygtige Teatermænd og den tilstrækkelige Driftskapital, har aabnet under stærk Tilstrømning af vort teaternysgerrige Publikum.

Tilløbet har nu holdt sig et Par Uger igennem, og selv om der ikke er Tale om udsolgt Hus til Hverdag, maa man erindre, baade at der ingen Fribilletter findes, og at der serveres i Teatret. Successen synes saaledes at være sikker, men der er ogsaa sat meget ind paa den. Ombygningen er foretaget med Smag og uden Smaalighed, Variéténumrene de fineste, der kan faas, og »Lykkeland«, den engelske Operette, som udgør Aftenens Teater-Afdeling, er sat op med en Ødselhed af unge Damer og kostbare Dragter, med et Udstyr, som man sjælden eller aldrig har set paa vore Teatre før.

Stykket virker lidt langtrukket, men har fortrinlige og morsomme Scener, hvoraf vi gengiver den højkomiske, hvori den føre Hr. *Stribolt* skal steppe, og hvor han af et ubarmhjertigt Publikum tvinges fra *da capo* til *da capo*.

Af Damerne er der foruden den portrætterede Grund til at nævne den nydelige lille Frk. *Anna Müller*, Frk. *Oda Alstrup*, der danser en Frierscene aldeles bedaaende, og Frk. *Amelie Kirkegaard*, som sammen med *Carl Alstrup* bærer hele Stykket.

En Scene fra »Lykkeland«. — Fru *Jacoba Jessen* og Hr. *Stribolt* danser *Two-Step*.

NÆST EFTER *Cleo de Mérode* findes der næppe nogen Kunstnerinde, hvis klassisk-skønne Træk saa ofte har været gengivet paa Postkortenes utalte Millioner som *Gudrun Hildebrandts*. Denne unge Skønhed, som endnu ikke er fyldt de tyve, vil fra d. 16. ds. optræde i *Centralteatret* som en højt engageret Gæst i det nye Etablissements Variété-Afdeling:

Gudrun Hildebrandt begyndte sin Teaterbane, da hun var fire Aar. Hun anvendtes i »Königliches Schauspielhaus« i en Række Barne-Roller, og alle forbavsedes over den lille Piges rene Diktion og yndefulde Plastik. Fra sit 15de Aar sagde hun Teatret Farvel og gennemgik en streng Skole med det Maal for Øje: at blive en *star* paa Kunstens Himmel. Det lykkedes, for saa vidt den unge Danserinde allerede nu kan se tilbage paa en Række Triumfer.

Den populære Forfatter

En skitseret Fortælling.

HENRIK PETERSEN med Tilnavnet Nordstrand (et Navn, han havde røvet fra en fjern afdød Slægtning) hørte til Byens mest lovende Forfattere — blandt de yngste.

D. v. s. han skrev Smaafortællinger, der var saa realistiske og ejendommelige, at Ugebladene var bange for at trykke dem, og Noveller saa dystre og alvorlige, at Forlæggerne kun udgav dem paa Betingelse af, at han først skulde have Honorar, naar Udgivelsesomkostningerne var dækkede — hvilket vilde sige aldrig, da den Slags Bøger jo kun fandt faa Købere. Endvidere skrev han nu og da Kroniker, Digte og filosofiske Artikler i det mest udbredte Hovedstadsblad. Men naar han skrev, var baade Form og Indhold saa sublimt, at de, der læste det, han skrev, ikke forstod det, mens de, der ikke læste det, men havde talt med en, der havde læst det, omtalte ham som rent ud genial og sagde, at den unge Mand vist var sjælden begavet og sikkert havde en lys og straalende Fremtid for sig.

Det samme sagde Venerne, otte i Tallet. Og saa de var unge Forfattere og forsultne som han selv, men hvor sultne de end var, blev de dog aldrig trætte af at fortælle ham, at han vilde ende som en af Danmarks Udødelige, bare han holdt ud og aldrig svigtede Kunstens Idealer ved at lefle for et elendigt Publikums tarvelige Smag.

Henrik Petersen Nordstrand var selvfølgelig meget glad over saa mange velmente Lovord. Og naar han gik ned ad Strøget om Eftermiddagen i sin tyndslidte Overfrakke og med Bulekunstner-Hatten halvvejs ned over Ørene, knejste han selvbevidst, som den gør det, der føler, at Fremtiden er hans, selv om han har en ubehagelig Fornemmelse af i Øjeblikket ikke at have en Øre i Lommen.

Men havde Vorherre saaledes givet Henrik Petersen Nordstrand herlige Evner og tidligt aabnet hans Blik for alle Livets sande, sunde og usunde Forhold, havde han desværre samtidig ogsaa givet ham en sjælden god Appetit og en tidlig vakt Sans for de fleste af Livets saakaldte Goder og Fornøjelser.

Den gamle Snak, at man digter bedst, naar man lider Nød og sidder og fryser paa et Tagkammer, troede han ikke paa. Han elskede tværtimod det, der var velnæret, varmt og godt, han holdt af de gode Restauranter, af Teatrene, kort sagt af hvert et Sted, hvorfra der udgik Lvs og Liv. Han havde ogsaa en stor Svaghed for pæne Klæder, forsømte aldrig en Lejlighed, hvor han kunde præsentere sig i Kjole og hvidt,

selv om Kjolen var nok saa slidt; han røg med Forkærlighed en god Cigar og svælgede i de dvreste Retter, hver Gang han følte sig som Kapitalist, d. v. s. hver Gang han havde over ti Kroner kontant i Lommen. Han forstod ogsaa at anpreciere et vel udstyret Hjem, følte ligefrem Liebhaveri for fint indbundne Bøger — kort sagt, det tarvelige Kvistværrelse, han havde paa en 3die Sal ude paa Nørrebro, var saare langt fra det, der var hans Ideal af et fransk Interiør, og som han saa mesterligt kunde beskrive i sine Afhandlinger og Bøger til de mindste Enkeltheder.

Hvor haardt det end var for ham med saadanne Tilbøjeligheder at skulle leve af de 80—100 Kroner, han tjente om Maaneden, holdt han dog tappert Stand og svigtede aldrig sit Ideal som Kunstner, indtil — —

Indtil han en Dag mødte hende.

Hun hed Aja, og fraset dette ejendommelige og velklingende Navn var der ikke andet mærkeligt ved hende, end at hun i hans Øjne straks blev Indbegrebet af alt skønt og den vidunderligste af alle Kvinder, han havde set.

Men samtidig med, at han fik Øjnene op for Ajas Fuldkommenheder, fik han ogsaa Øjnene op for noget helt andet: Umuligheden af Aften efter Aften at kunne færdes i København med en ung, sød og livsglad Pige, naar man kun har hundrede Kroner om Maaneden plus en »Fremtid« — den være nok saa lovende.

For det sørgelige er jo, at en »lovende Fremtid«, hvor smuk den end er, ikke hører til det, man kan laane paa; og selv om baade Hr. Anders Jensen og Hr. Wilkening utvivlsomt har stor Respekt for Literaturen og dens Skabere, saa gives der dog ikke gerne Kredit paa den Art Fremtidsudsigter, hverken i Paladshotellet eller i Bristol. Og Aja elskede netop at komme de Steder, og det om muligt i endnu højere Grad end han selv.

Det værste af alt var dog, at hun ikke syntes at være meget begejstret over hans »Kunst«, og at hun sagde ham sin Mening rent ud af Posen.

»Jeg kan ikke indse, hvorfor en Kvinde absolut skal være gift,« sagde hun en Aften efter at have læst de fleste af hans Værker, »før hun kan komme paa det rene med, at hun i Grunden elsker en anden Mand end den, hun har valgt. Ej heller kan jeg forstaa, at du virkelig kan tro, at det kan interessere Folk at læse om alle disse Morfinister og letfærdige Kvindfolk, hvis sygelige Sjælstilstand du elsker at analysere til de mindste Enkeltheder.«

Henrik Petersen Nordstrand saa betuttet hen paa hende.

»Men, kære Aja,« sagde han alvorligt, »hvor kan du dog sige det? Husk dog, at saa'n er Livet.«

»Livet!« udbød hun, og nu kom den lille

Opstoppennæse helt i Vøjret, »nej, det er virkelig noget helt andet, lille Henrik. Morfinisterne og den Slags Pigebørn er absolut i Minoritet. Hvorfor saa skrive om dem? Tro du mig, Folk vil langt hellere læse om Lykke og alt det, der er glædeligt. Bare du vilde prøve engang, saa skulde du se, hvor dine Bøger vilde blive solgt. Du vilde tjene Masser af Penge, vi kunde faa det yndigste Hjem og gaa ud hver Aften, om vi vilde, uden hver Gang at skulle tænke paa, hvad det koster. Ja, jeg mener det virkelig, Henrik — i hvert Fald synes jeg, at du skylder mig at prøve en Gang.«

Og efter at Henrik Petersen Nordstrand havde svaret hende, at det var ganske umuligt, og at ingen Kunstner, der respekterede sig selv, kunde nedværdige sig til den Slags Forsøg, begyndte han at overveje, om der muligvis ikke alligevel skulde være noget i det, hun sagde.

Og Resultatet af Overvejelserne blev, at Principerne blev lagt paa Hylden (bare for en Gangs Skyld selvfølgelig), og at dert nogle faa Maaneder senere udkom en fornøjelig og i høj Grad underholdende Roman af Henrik Petersen Nordstrand, der med et Slag blev Landets mest populære Forfatter.

Fra nu af gik hans Bøger som varmt Brød. Forlæggerne ligefrem sloges om at faa Lov til at udgive dem — Pengene strømmede ind — selv fra Udlandet, hvor man afkøbte ham Retten til »autoriserede Oversættelser« og opførte hans Teaterstykker.

Følgen blev et smukt og ligefrem luksuriøst udstyret Hjem med netop den Slags franske

Møbler, han havde elsket at beskrive i sin Fattigdom, en sød og ultra-moderne klædt Kone, tre dejlige Unger og Penge nok til at kunne betale alle Regninger.

Og en Eftermiddag, da de netop skulde ud og drikke Femté i Paladshotellets Marmorhave, og Aja sad i en af de fine Lænestole, travlt beskæftiget med at knappe sine ny ru Handsker, sagde hun pludselig:

»Naa, Henrik, var det saa ikke et godt Raad, jeg gav dig den Aften. Gud véd, hvor vi to nu havde været, hvis du ikke havde fulgt det?«

Og at Henrik var glad og lykkelig, kunde man se af Maaden, han gik hen og kyssede hende paa, straks hun havde talt.

Alligevel henregnes Henrik Petersen Nordstrand nu til de »Fortabte« og »ganske Umulige«.

Af hvem?

Af otte yngre forsultne Forfattere, der beboer otte Kvistværelser i otte forskellige Baghuse, men som trods Nød og alskens Elendighed, stadig kæmper for at holde Idealets Fane højt.

Og disse otte har selvfølgelig Ret, Henrik Petersen Nordstrand er og bliver »Idiot«, en Skændsel for sin Stand.

Villy Werner.

Aja sad i en af de fine Lænestole travlt beskæftiget med at knappe sine ru Handsker.

telsen Nordstrand er og bliver »Idiot«, en Skændsel for sin Stand.

TAARER er den grimme Kvindes Tilflugt og den smukkes Ruin. Oscar Wilde.

* * *

FORSKELLEN mellem en vis Mand og en Taabe er, at Taaben bliver ved, selv naar han véd, han har faaet nok. S. E. Kiser.

EFTERAARSKRIGEN I JYLLAND

Fot. J. C. Christensen.

Fot. H. Olsen, Fredericia.

*Rytter i Nordjylland Fodfolks Middagsforberedelser ved Sohngaardsholm.
Hs. K. Kongen gaar i Land i Vejle for at deltage i Krigen. Feltartilleri ved Fredericia.*

„EN FA'ER“ PAA DET NYE TEATER

Professor Martinus Nielsen og Hr. Gerhard Jessen.

Fot. Michelsen.

Arvingen til Tyrkiets Trone paa Besøg hos Kejser Wilhelm.

Kejser Wilhelm har som bekendt længe haft Ord for at være Sultanen af Tyrkiets eneste sande Ven. Tyskland synes dog ikke at være tilbøjelig til at tage Parti for Tyrkiet i den nu opstaaede Strid med Italien.

Fot. Marta Wolff.

Nyeste Billede af Forfatteren Peter Nansen.

PETER NANSEN ser op fra sin Middagskaffe og kaster gennem Bristols Hjørnevindue et langt Blik ud over Raadhushuset, der skinner i Efteraarssol.

— Hvornaar »Et Hjem« blev til . . . ja, lad mig nu se . . . Bogen mener De vel — han puster Cigaretrøgen eftertænksomt ud i lange Skyer — Jo—o, det var i det lykkelige Aar 1890 hjemme i Toldbodgade.

— Skrev De Deres Bøger dér?

— Jeg har virkelig haft Hjem saa mange Steder, og jeg boede kun et Aar eller to i den nette Gade . . . Det var forresten i min Sommerferie, at »Et Hjem« blev til.

— Tilbragte De den her i Byen?

— Ja—a . . . Datidens Forfattere og Journalister havde sandelig ikke Raad til at »rekreere« sig i Paris og paa mondæne Sanatorier . . . vi blev i vores Gader, og dér sled vi videre i — Ferien . . . Jeg kan forøvrigt ikke arbejde paa Landet. Den højt besungne idylliske Stilhed og friske Luft generer mine Nerver . . . Der kan da overhovedet ikke tales om frisk Luft mellem Køer og Svin . . . Og Landliggerens Flegma og Daseri virker sløvende paa min Hjerne . . . jeg kan kun skrive i min dejlige By og i mit eget Hjem . . . og i mine vante Omgivelser . . . jeg er græselig konservativ . . .

— Hvorfor skrev De »Et Hjem«?

— Hvorfor . . . hvorfor . . . Var det saa underligt, at jeg følte Lyst til at skrive en Bog om et almindeligt Ægteskab . . . derved fandt jeg den lille Varietet om dette lykkelige Ægteskab . . . om Manden, der straaledede i sit Hanrejskab . . .

— Skab, sagde De?

— Ja . . . De maa ogsaa godt sige Kommode . . . Der ligger jo saa megen almenmenneskelig Ironi i det, at et Ægteskab kun er lykkeligt, hvor der er en Tredjemand . . . der forlyster de to, som keder hinanden . . .

— Holder De meget af »Et Hjem«?

— Jo—o, Tak, jeg gør. Det er den Bog, som det har moret mig mest at skrive . . . Jeg sad saamænd og lo, medens jeg skrev det . . .

— Har Bogen moralsk Tendens?

Peter Nansen spiller Øjnene op:

— Ja, ja, i høj Grad. Den er meget moralsk — i Slutningen.

— Hvorfor har De dramatiseret Deres Fortælling?

— I gamle Dage sagde William Bloch saa ofte til mig, at jeg skulde forsøge det, men det blev ikke . . . nu er det sket i Aar ved et Tilfælde . . . En ung Forfatterinde, der ikke ønsker sit Navn nævnt, tilbød at gøre det grundlæggende Arbejde, og det gjorde hun meget nydeligt . . . Saadan blev min Bog til et Skuespil.

— Fortjener de fleste Mænd den Skæbne, Mogens faar?

— Naa—aa . . . I Reglen sker der dem jo ikke andet end retfærdig Gengældelse . . .

— Fortæl noget om Bogens Modeller?

Nansen bøjer sit Hoved over imod mig og ser mig hemmelighedsfuldt ind i Øjnene:

— Véd De, hvad jeg skal se i Aften?

— Nej.

— Nej, svarer han . . . jeg holder saa meget af Vaudeviller.

Christian Houmark

ET GODT BEVIS paa, at man selv er noget værd, er, at man kan ære sine Fjender.

Calderon.

* * *

MAN SKAL behandle Publikum, som man behandler Kvinder — man skal ikke fortælle dem andet, end hvad man véd, de ønsker at høre.

Goethe.

* * *

AT KUNNE SE den humoristiske Side ved det daglige Livs Besværligheder er i Reglen at blive fri for de halve.

Herbert Brook.

FAMILIEFESTER

LØJTNANT, pensioneret Lærer *Heinrich Seehusen* og hans Hustru *Elise* fejrede i Slutningen af forrige Maaned Guldbryllup i deres Hjem i Ballerup. Brudgommen har i 40 Aar virket som Lærer i Kirke-Værløse og vil være kendt af mange af Landets Lærere, idet han i sin Tid var Lærer paa Johnstrup Seminarium.

Guldbryllup. Løjtnant, pens. Lærer *Heinrich Seehusen* og Frue.

INGENIØR **POUL LARSEN** af Verdens-Firmaet *F. S. Smidth* fejrer d. 15. Oktober sit Sølvbryllup med en Fest hos *Nimb*.

Hr. Larsen, der er født i Flensborg

Sølvbryllup. Ingeniør *Paul Larsen* og Frue.

59 og blev cand. polyt. 82, indtraadte som 25-aarig i Firmaet. I den lange Aarrække, der siden da er forløbet, har Ingeniør *Larsen* været ledende Kraft i de mange Anlæg af Teglværker og Cementfabrikker rundt om i Europa og Amerika, særlig i Canada, hvor Firmaet har haft store Arbejder.

Efter et saa arbejdsomt Liv i det Fremmede vil Sølvbrylluppet blive baade Brud og Brudgom en saa meget højtideligere Fest.

FRØKEN **EMMY V. HAXTHAUSEN**, Datter af *Holger v. H.* og Hustru, f. *Lillenschield*, og Ingeniør *Paul Gerlow*, kendt for sit Arbejde indenfor Skyttebevægelsen, har deklareret deres Forlovelse.

Forlovelse. Frøken *Emmy v. Haxtausen*. Hr. Ingeniør *Paul Gerlow*.

Hr. Adolf og Frk. Clara.

Humoreske af Helge Linck, illustreret af R. Storm-Petersen.

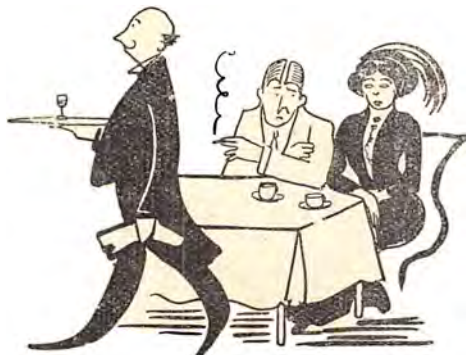
— DET VAR SYND, jeg ikke kom ind paa Paladshotellet, Adolf! Jeg vilde saa forfærdelig gerne have set Skakspillet, og jeg er vis paa, det ogsaa vilde have moret dig! Det var da altid noget nyt

Hun afbrvdes af en utaalmodig Bevægelse af Adolf.

— Noget nyt? Skakspil noget nyt!? Min kære Pige, saa vidt jeg véd, har man kendt Skakspillet i flere Tusind Aar. Det blev opfundet af en Shah af Persien, som ikke havde andet at bestille end at gaa og finde paa

Den unge Dame har hørt den Historie før, eller i det mindste en lignende.

— Har man ogsaa spillet med levende Brikker før? siger hun.

Adolf gaber utaalmodig.

Saa kigger han lidt i sin Avis.

— Det ser ud til, at man snart skal til at spille med levende Brikker nede i Tripolis. Vær du glad, min Ven, at du ikke er Italienerinde og bosat i

— Tænk, og dem har jeg altid misundt! Hvor ligger egentlig Tripolis?

Adolf tænker sig lidt om.

— Paa Hjørnet af en eller anden Svrte, siger han træt jeg husker ikke hvilken.

Hans Veninde ser forundret-spørgende paa ham. Tænk, paa Hjørnet af en Svrte! Gud véd, hvad egentlig en Svrte er for noget? Det er hende umuligt at gætte det. Men det maa vel være et eller andet paa Landkortet. At spørge gaar ikke an — man skal ikke røbe sin Uvidenhed.

Hun begynder at tale om Boksekampene mellem Skotterne og Danskerne.

— Dér tog du mig da heller ikke med, Adolf! Der staar her i Avisen, at det var deilige Kampe, og du véd, jeg elsker at se den Slags — hvor det kommer an paa Mod og Manddomskraft jeg tror, Bokningen vilde have mindet mig om de deilige Fodboldkampe det var jo Skottere. Men du tænker kun paa dig selv!

Det er ganske rigtigt, Adolf tænker paa sig selv. Derfor siger han:

— Tjaeh det er meget muligt, at Boksekampene vilde have mindet dig om Fodboldkampene, men — du glemmer jo rent, min Kære, at de fandt Sted midt i Kvindesamfundets Spørgsmaal. Da skulde vi jo alle spøre. Kør ikke i Droske, naar du kan nøies med en Sporvogn.

hed det, og kør ikke i Sporvogn, naar du kan gaa — det sidste var jo egentlig ren og skær Opfordring til Boykotning thi hvem kan ikke gaa? Men altsaa, du forstaar, min Kære — man skulde naturligvis heller ikke gaa til Boksekamp, naar man kunde undvære det! For hvad skulde det saa blive til med Kvindens politiske Valgret?

Den unge Mand sukker dybt. Han har talt mere, end han plejer. Han kalder ikke, men vinker ad Tjeneren, da han skal betale. —

Lidt efter sidder det unge Par i en frederiksbergsk Sporvogn.

— Adolf? Er det dér, Frihedsstøtten skal staa? spørger Kvinden og nører ud paa et eller andet Sted af Vesterbrogade.

Adolf nikker tankefuldt.

— Frihedsstøtten? Naa—eh, du mener den, der blev reist under siette Frederik? Ja, den skal nok staa dér. Den er nemlig lidt af en levende Skakbrik — som man flytter om med.

— Ja, fv, Adolf — det var ikke nænt af dig, at du ikke lod mig komme med paa Paladshotellet!!

Adolf haler en Avis op af Lommen. Han vil nødig diskutere med Clara i Sporvognen.

Hun er saa videbegærlig.

DET ER som Regel ganske unyttigt at prøve at prædike for Folk, med mindre man tilfældigvis faar fat i dem, naar de er syge.

Sidney Smith.

* * *

HVIS UVIDENHED virkelig var Lyksalighed, vilde Verden være langt lykkeligere, end den nu er.

Mansfeld.

* * *

NAAR ET MENNESKE, som er éns Ven, kalder sig selv en Nar, maa man hellere modsige ham end miste hans Venskab.

Walter Pulitzer.

* * *

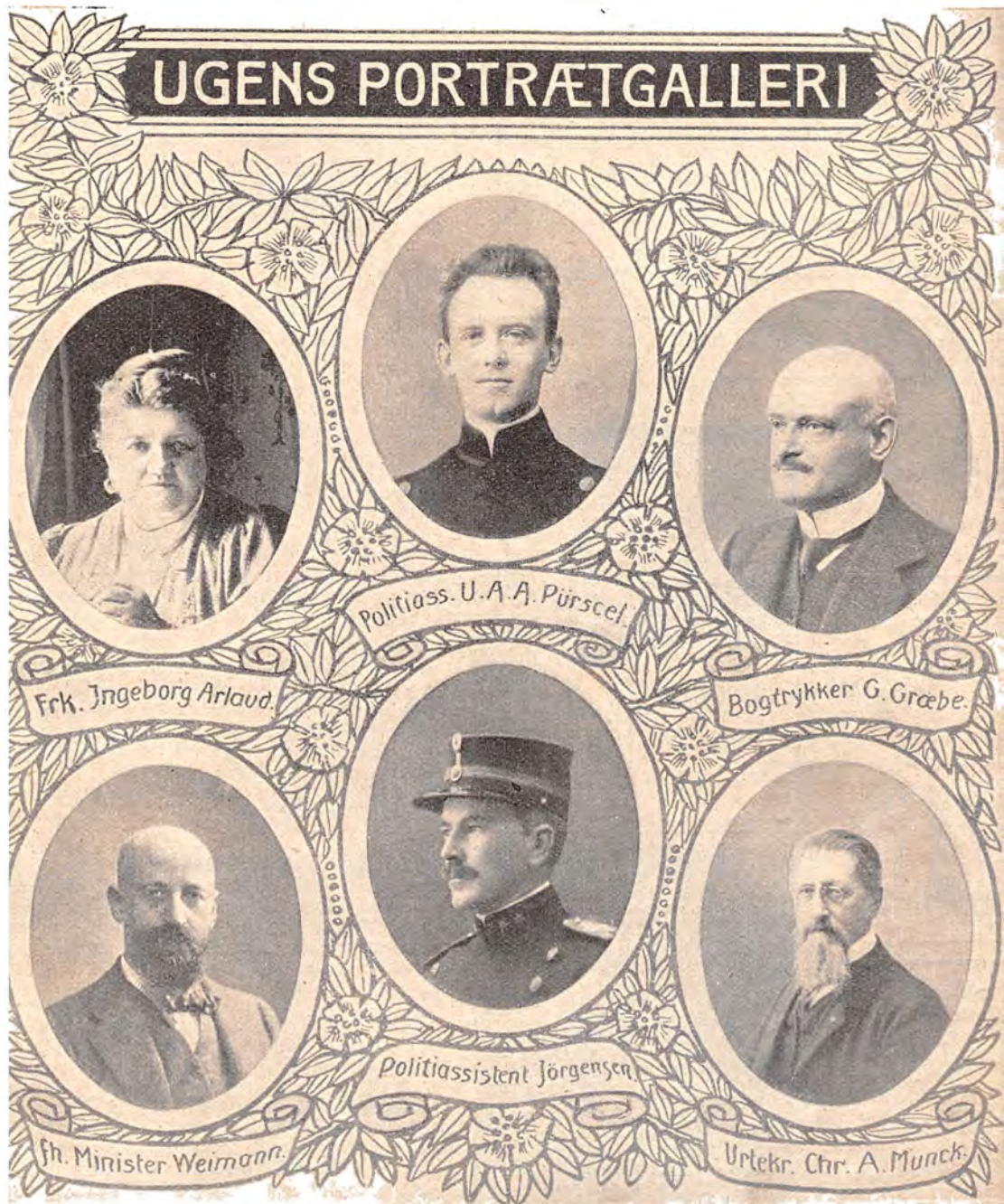
DEN, SOM KAN HANDLE, gør det; den, som ikke kan handle, lærer andre.

G. Bernhard Shaw.

* * *

EFTER MIN OPFATTELSE var det en klog Mand, som sagde, at der kunde skabes et virkelig lykkeligt Ægteskab mellem en blind Kvinde og en døv Mand.

Montaigne.

Frk. INGEBOG ARLAUD, der er kendt i vide Kredse som fortræffelig Blomstermalerinde, og fra hvis Atélier der er udtøjet meget nydeligt Porcellæn, har fejret 25 Aars Jubilæum i sin Ksømhed som Lærerinde og fik fra de Masser af unge Kunst-inder, som hun gennem Aarene har uddannet til et smukt Selv-erv, slaaende Beviser paa, hvor afholdt hun har gjort sig.

Frk. Arlaud, der er Elev af den gamle Blomstermaler, Pro-ssor Hermansen, som maler Blomster og elsker Blomster, var r bleven kvant i Blomster sin Jubilæumsdag.

Politiasistent PÜRSCHEL forlader Kongens Lyngby for at rttage Politichef Mensens Embede som Auditor. Hans Efterfølger i den udsatte Post, under hvilken blandt andet Væddeløbsba-øne og meget andet af Københavns Sommerliv sorterer, bliver cand. jur. Politiasistent A. JØRGENSEN, der sidst har gjort neste i Svendborg.

Bogtrykker C. GRÆBE, Indehaver af det bekendte Græbeske ykkeri, fejrede forleden Dag sin 60-aars Fødselsdag, hvilket vil bavse mange, der har set Hr. Græbes slanke og ungdommelige ikkelse, som hører til Københavns kendte Figurer. Hr. Græbe ar sig da ogsaa endnu i sine bedste Aar og varetager med Iver Interesse sin omfattende Virksomhed.

Hv. Handelsminister WEIMANN, som siden Kabinettet Za h-les Fratræden har færdedes heri København uden at gøre sig be- kendt som andet end den fortræffelige Selskabsmand, han er, rejer om faa Dage til Bangkok, hvor han har overtaget Embede som Østasiatisk Kompagnis derværende Leder.

Hr. Weimann, som er ugift, befinder sig bedst i større Forhold end de hjemlige.

Som Generalkonsul i Hamborg, en Stilling han opgav da han blev Minister, maa han antages at have enhver Forudsætning for netop at være den rette Mand paa en saa fremskudt Plads.

Urtekræmmer CHR. A. MUNCH, som pludselig er død, var en fremtrædende Mand indenfor sin Stand, hvis Fællesinteresser han ofrede et stort og energisk Arbejde.

I sin Tid var han Formand for Bankraadet i Detailhandler- banken, siden 95 Form. for Urtekræmmerforeningen; siden 97 Form. for de samvirkende københavnske Handelsforeningers Fæl- lesrepræsentation, Medlem af Formandskabet for de samvirkende Byerhvervs Organisationer samt i Bestyrelsen for Kolonialvare- handlerforeningens Laane- og Hjelpekasse.

Danmarks Melodibog 900 danske Sange.

1ste Bind 300 Sange 2 Kr. 50 Ø.
2det - 300 Sange 2 Kr. 50 Ø.
3die - 300 Sange 2 Kr. 50 Ø.
I kartonneret Bind à 3 Kr. 50 Ø.

Danmarks Melodibog er en enestaaende Melodiskat og enestaaende i sin Prisbillighed. Bør findes i ethvert Hjem, hvor der er Kaver.

Wilhelm Hansen, Musik-Forlaag.

AUTOR. BILLETBUREAU

i Nordisk Musikforlag,
Vimmelskaffet 38

kan til Teatrenes Priser

+ 10 Øre pr. Billet sikre
**de bedste Plaaer i alle
Teatre.**

Tel. 7543 & 7563 Fri Notering

HØRT OG SET.

DET FORTÆLLES om en af vore mere bekendte læggere, at han af bare Begeistring over at have fundet en ung Forfatter, som han »troede paa«, foruden Hæder og Bøgen var saa flot at forære ham en Kasse Cigarer. For et Par Dage siden mødte de hinanden i Gaden. Forfatteren, hvis Bog kun har været paa Markedet i ca. 14 Dage og allerede har været Genstand for en nedsablende Kritik i Pressen, standsede Forlæggeren og sagde:

»Kære Hr. Forlagsboghandler, de Cigarer, De var saa venlig at forære mig, trak desværre meget daarligt.«

»Det selv samme kan jeg sige om Deres Bog, Hr. Forlæggeren.« svarede Forlæggeren gnavent, lattede paa Hovedet og skvndte sig afsted.

* * *

SOM MEDDELT i vort sidste Nummer har Prins Louisas Memoirer vakt den største Opsigt og Haabning. Navnlig skal de mere eller mindre kronede Hoveder, der beskrives i Bogen, skære Tænder af Raseri. Man skal have troet, at de vilde have taget det med større Voldsomhed. For det maa da i hvert Fald have Nvhedens Interesse været dem at høre den usminkede Sandhed om dem selv, og om dem af deres egne.

* * *

KEJSER WILHELM insisterer som bekendt paa at have »en Plads i Solen«. Det tør visnok uden Overbevisning siges, at mange Franskmand, Englændere og Dødsens skære af ganske Hierte forlængst har forundt den endnu varmere Sted.

* * *

DER TALES OM, at d'Herrer Direktører for Privatteatrene for Tiden ligger i Strid med Dags- og Ugepressen. Stridens Æble skal være Spørgsmaalet om Fribilletter. Hvis Antal Teaterdirektørerne er blevne enige om at indskrænke betydeligt, og Resultatet skal saa være blevet, at de fleste Blade har sendt de dem tilsendte Fribilletter tilbage. Vi har god Grund til at antage, at Rvgtet er meget lideligt. »Hver 8. Dag« har i hvert Fald i Aar ikke taget Fribilletter fra noget Privatteater, og det er vi ikke kedede over. Vi har ikke noget imod at betale, hver Gange vi føler Trang til at gaa i Teatret, og det af to Grunde. For det første undgaar vi derved enhver Følelse af Skyld, og for det andet undgaar vi med Sindsro kan udtale vor oprigtige Mening om Teatrenes Forestillinger ganske uforbeholdt, og hvad vi først og fremmest mener at skyldte vore Læsere. For det andet undgaar vi at spille vor Tid med at gaa i Teatret oftere end strengt nødvendigt og mere end behøver os. Har man Fribillet, synes man uvilkaarlig man ogsaa har en vis Forpligtelse til nu og da at benytte det, hvad lige saa ofte kan have en spildt og kedelig Aften til Følge.

Altsaa Privatteatrenes Indskrænkning af Fribilletter i Pressen generer i hvert Fald ikke os. Men utænkelig det derimod ikke, at den vil genere Direktørerne selv, og de uskvldige Skuespillere de mange Aftener. Parket Stolerader staar gæbende tomme. Og disse skal efter Gode allerede være uhvælgelig mange.

Derimod er vi unægtelig interesserede i en anden Røst, som Dagmartheatrets nye almægtige Direktør Hr. Adam Poulsen, skal være Mester for. Det har tidligere været Skik og Brug, at saa vel Dags- som Ugepressen kunde sende deres specielle Fotograf hen til Teatret, og at tage Billeder af de Scener i et nyt Stykke som mer

MUSIKHANDELEN faas:

„Det grønne Hefte“ indeholdende 10 Nyheder: Augusta Kvadr. — Pelle Ellevilds Marsch (Madammen i Humør). — Den farlige Alder, Vals etc.

Modesalonen
MARGUERITE

Frederiksberggade 10

anbefaler sig

med nyeste Parisermodeller.

Tandlæge Aage Schmid's KLINIK

for Tand- & Kæbesygdomme.

Konsultation: 9—4 samt Mandag, Onsdag & Fredag 6—7. Telefon Byen 3960.

Vesterbrogade 2 C. „Axelhus“

vis a vis Industriforeningens Bygning.

Dansk Fabrikat.

GLORIA
METAL-
PUDSE-CREME

Gloria Olie Komp.

København N.

Tlf. 5226.

Verdensmesterskabet i Urindustrien ende gæderobret!

Ekstra fladt!
Meget elegant
Kavalér Guld-double Ur

præmieret Mærke kun Kr. 4.90, Uret har et godt 36 Timers Ankerværk og er ad elektrisk Vej overtrukket med ægte 18 Karats Guld. Garanti for sikker Gang i 4 Aar. 1 Stk. Kr. 4.90, — 2 Stk. Kr. 9.50.

Med ethvert Ur følger gratis en fin forgyldt Kæde.

Dameure af samme Sort i flad og elegant Udformelse Kr. 5.90. Uret ombyttes uden Risiko, event. gives Pengene tilbage. Forsendelse pr. Efterkrav.

Holzer & Wohl, Krakau,
Nr. 20. Oest.

Vaskeriet „Solvang“

5 Valdemarsvej 5

Vasker smukt og omhyggeligt.
Telefon. Tega 146.

NIMB

Bestillinger

modtages

Telf. 1273.

CINGALLA THE

CJ CAROES
IMPORT

Kun én Kvalitet

OSCAR FREDERICKSEN

KGL. HOF. FISKEHANDLER

FISKEHUSET NR. 1.

KØBENHAVN.

FISK * VILDT * LIMFJORDS-ØSTERS.

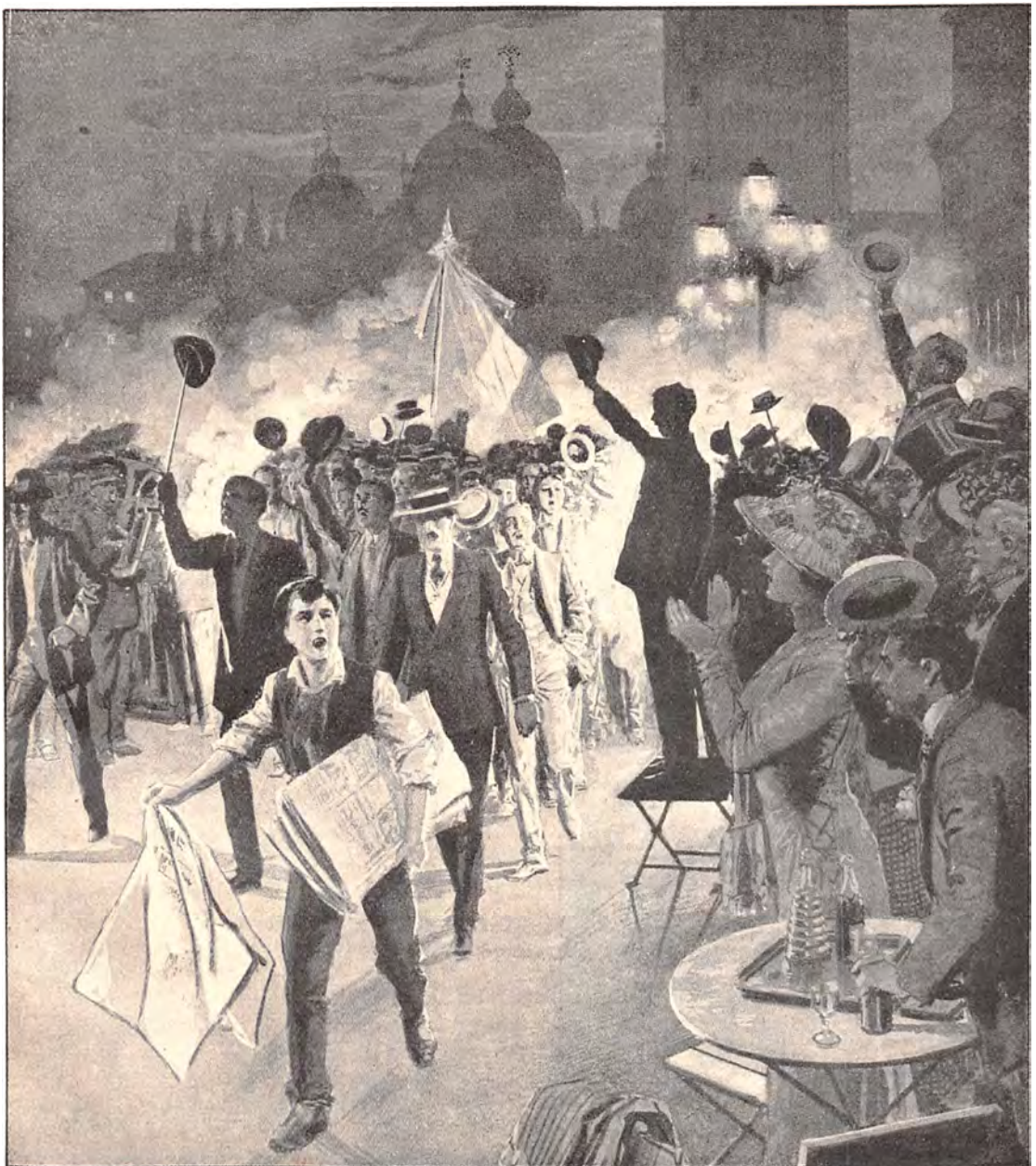
Udgiver: A S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 4.

22. Oktober 1911.

Pris 10 Øre.

FRA MARCUS-PLADSEN I VENEDIG

den Aften, Krigen blev erklæret mellem Tyrkiet og Italien. »Leve det italienske Tripolis! Leve Arméen!» lød Raabene, og de mange Tilrejsende deltog i Begejstringen.

Kødets Gang.

Oprids fra Kvægtorvet og Slagtehusene
af
J. I. KRONSTRØM.

HUIT — BUM! . . . Der standser en Torsdag Morgen et langt, snøftende Godstog foran den høje Rampe bag Kvægtorvet. Døre og Lemme knaldes op . . . Hiv—ohøj—tju! . . . Ud rasler bindegale Kalve med store, æventyrlystne Øjne, sendrægtige Okser, gemtligt gryntende Svin, graa Bælam med røde og blaa Mærkestriber over Ulden . . . Herut, afsted med Jer, vi har Faneme travlt! . . . Kreaturtrækkeren sveder af Nidkærhed og puffer — saa lempelig en »Trækker« formaar — de firbenede Skabninger afsted. Det er Torvedag, og det gælder om at faa Dyrene fordelt i en Ruf. De smaa føres under forskellige opmuntrende Tilraab til deres respektive Afdelinger. De store vandrer lige lukt ind i Øksnehallen — og det er foreløbig det første Stadium af Kødets Gang, inden det som Menneskeføde naar ud til den sultne Hovedstad.

Øksnehallen . . . ja, naar jeg staar i dette favnedybe, højtloftede Rum. kan jeg jo ikke

Mellem de Døde.

slippe for at mindes Noahs Ark. For saadan et Spektakel har der nok været i det gamle, berømte Skib. Saadan en Brølen, Tuden, Hvinen og Prusten maa der have lydt, da Vandene begyndte at bruse, og den første Verdenssejler vuggede ud i de graa Bølger. Og som Gubben Noah vaager her Kvægtorvets Inspektør, den erfarne og myndige Hr. Axel Hansen, over, at Dyrene ikke lider Overlast. De skal nok slaas ihjel (i hvert Fald de fleste af dem), men de skal have det rart paa det sidste. Ligesom den dødsdømte Forbryder kommer ind i en bedre Celle og faar bedre Forplejning, umiddelbart før han skal miste Livet, saaledes gaar det ogsaa Kreaturerne. Herinde er der lyst og luftigt, udmærkede Krybber med dejligt Vand og saftigt Foder. Selv en Okse kunde maaske tro, at nu var den indgaaet til en ny og bedre Tilværelse, hvis den ikke var Genstand for saa mange ransagende Blikke og tykke Fingre gled hen over dens Flanker, mens der pranges. Øksnehallen er nemlig først og fremmest et Salgssted, en Kreaturbørs i stor Stil. Vi er humane — bevares —, men Forretning er selvfølgelig Forretning.

Her er det Slagterne og Kommissionærerne, som behersker Markedet. I deres hvide Kitler og med den ubeskrivelige Kæp i Haanden gaar de fra Baas til Baas og slutter Akkord. Køber og Sælger diskuterer Prisen, der endelig fastslaas til saa og saa mange Rigsdaler (en pudsigt Fortidslevning, der rimeligvis stammer fra det gamle Kvægtorv »Trommesalen«s Tid). Ligesom paa Børsen har Kommissionærerne deres faste Pladser, og langs Øksnehallens Væg — hævet en Etage over Gulvet — findes deres Kontorer. Et ydre Tegn paa, at det ikke er Smaasummer, der omsættes, er, at en Bank tillige har oprettet en Filial med Vekselkontor for udenlandske Penge.

En Del af de solgte Dyr eksporteres i levende Stand til Udlandet (i 1909—10 ialt 11,059 Øksne, Faar og Lam), men langt de fleste slagtes herhjemme (i samme Tidsrum 209,821). Der ser

Fra Slagtehallen.

KØDETS GANG

En ung Slagter.

jeg »Trækkeren« hale af med en sværbuget, rødbrun Okse, som strutter af Sundhed og Styrke. Den er skøn at se, saadan som den vandrer fremad paa de fint formede Klove, mens Nakkemusklerne vipper op og ned. Men nu faar den sige Godnat til Alverdens Herlighed. Ned bag Hallen gaar Vejen og gennem den kinesergule Muraabning, som i Kvægtorvets Poesi hedder »Dødens Port«. Derfra føres den ind i *Slagtehallerne*.

Forskellige Journalister plejer med en Fremmedførsers Nøjagtighed at berette, at i København maa der kun slagtes i de af Magistraten indrettede Slagtehus. For en anden en — der nærmest finder Glæde i de Stemningsbilleder, en stor Virksomhed opruller for ham — er denne Oplysning ret ligegyldig. Men jeg kan jo gerne tage den med for Fuldstændighedens Skyld. Derimod vil jeg absolut protestere imod, at Slagtehallerne gør et »vist uhyggeligt Indtryk« (det har jeg læst nogle Steder). Her Uhygge . . . her, hvor det vrimler med pragtfulde Farver! Lad mig paa maa og faa nævne nogle. Der er Blodets kongelige Karmin, som hyppigt koketterer med smaa gule og blaa Nuancer. Sine Steder flyder det bredt hen over Gulvet som kostelige Silke-

tæpper. Eller ogsaa er det samlet i store Bækken, hvor Fantasien forvilder sig i noget østerlandsk, noget salomeagtigt . . . noget, der kunde skrives en Cyklus Digte om. Hist hænger under de slanke Skinner en hvidlig, flaaet Krop, hvor jeg ser lige ind i Livets beundringsværdige Værksted. Og her staar Slagteren — Dyredræberen — høj som en Garder, med vældige Lemmer og Hjertet i Orden. Ingen skælvende Hænder, ingen dirrende Næver. Hver Bevægelse er rolig og afmaalt. De hvide Klæder er bronzebrune af støvnet Blod. Skedekniven dasker flot ved Siden. En Nordens Toreador — mindre balletmæssig end Sevillas, men ikke mindre sikker . . .

Til Beroligelse for nervøse Læsere (der jo forresten ikke har Betænkkelighed ved at spise Dyrenes Kød og derved nødvendiggør daglige Massemyrderier!) skal det siges, at Slagtningen foregaar paa saa lempelig Vis som vel muligt. Det bedøvende Økseslag rammer nøjagtigt, hvor det skal, og derefter skæres Halsaaeren over med et lynrapt Snit. Dyret afgaar efter al Sandsynlighed ved en smertefri Død.

Men efter Døden kommer Dommen, og den repræsenteres paa Kvægtorvet af *Kontrollen*. Under Ledelse af Overdyrlæge P. B. Rasmussen ransager en Stab af Dyrlæger hvert eneste Dyrs Blod, Indvolde og Kirtler. Sagkundskaben foretager en sand Klappjagt paa disse Smaaskabninger, der under Navn af Baciller har gjort Menneskeheden saa megen Skade. Kødet faar ikke Lov at slippe ud, før Kontrollen har sat sit blaa eller sorte Stempel paa det. Det sorte Stempel er et Varsko til Publikum om at koge eller stege Kødet godt, da det ikke er fuldstændig sundt. Paa Kalvehovederne skæres tillige Ørene af — hvad Husmødrene burde mærke sig. Et Kalvehoved uden Øren egner sig næppe saa godt til forloren Skildpadde! Kontrollen er i det hele taget meget skrap, og alt, hvad der ikke duer til Menneskeføde, bliver hensynsløst kasseret. De fuldstændig kasserede Kødpropper og mindre

Efter Eksekutionen. — Slagtede Svin.

KØDETS GANG

Kødstykkers Vægt udgjorde i 1909—10 ikke mindre end 912,840 Pund — deraf 777,775 Pund paa Grund af Tuberkulose.

Naar Kødet har passeret denne kritiske Domstol og af den er blevet erklæret for at være *all right*, kommer det over i Kølehusene, hvor hver Slagter har sin Celle. Det hele ligner et kæmpe-mæssigt Bur med ca. 130 Smaa-Afdelinger, der er afgitrede ved Jernstænger. Fra nogle store Ventilatorer blæser en iskold Nordenvind ind over Kroppene, saa at de ikke fordærves, selv om de hænges halvvarme ind. Det hele er meget snildt indrettet; men da jeg ikke ønsker at faa en Tuberkulose paa Halsen, skynder jeg mig ud fra de kolde Rum. Der er nok endda at se paa

For at komme ind i *Flæskhallen* maa jeg ned ved Godsbanegaarden. Det er en smuk, lille Spadseretur og nok Ulejlighed værd. Flæskhallen er Kvægtorvets yngste Barn og derfor udstyret med al den Komfort, der ofres paa en forkælet Dreng. Flæskhallen har ikke været helt billig. Opførelsen har kostet 764,520 Kr. og Inventaret 37,273 Kr. Til Gengæld er det hele ogsaa indrettet saa udmærket, som Tiden formaar.

Jeg husker fra min Skoletid en snurrig, gammel Lærer, der med Henblik paa den demokratiske Udvikling stadig gentog, at det ikke var for Svin at komme i Kancelliet. Gud véd, hvad den brave Mand vilde have sagt, om han havde set denne Bygning, der med sine blanke Granitøjler, pragtfulde Rum, elektriske Lys o. s. v. er indrettet hovedsagelig for Svinene! Sammenlignet med den tager den gamle Kancellibygning ved Kristiansborg Slot sig jo ud som en Ladegaard!

Bygningen er delt i tre Afdelinger — Kontorerne, Salgshallen og Kølehuset. I Kontorbygningen findes paa første Sal Lokaler for Trikinundersøgelsen, hvor en hel Del nydelige, unge Damer med strenge Miner forsker i Mikroskoperne efter de ækle Skadedyr. I selve Hallen er der Plads til 2500 Svin og i begge Kølehusene til 1200 Svin. Dette Køleanlæg er det tip-top-nveste paa Teknikens Omraade og hensætter alle Fagmænd i en Henrykkelsestilstand, hvis Varmegrad staar i omvendt Forhold til den herskende Temperatur. Jeg forstaar mig ikke paa Finesserne, men nede i Maskinrummet glæder jeg mig over alt det blanke Metal og de mægtige Svinghjul, der lydlost som en genial Tanke kløver Luften. Saa vidt har Menneskeaanden bragt det med Naturens Kræfter. — —

Der er endnu et Stadium (det sidste), som maa omtales i denne Skizze af Kødets Gang. Det er *Destruktionsanstalten*, hvor alt det fordærvede Kød og Affald sendes hen. Sandt at sige: jeg naaede ikke at se den, for Anstalten ligger helt ude ad Frederiksholms Teglværker til. Men at

den spiller en ikke uvæsentlig Rolle fremgaar af, at den i sidste Regnskabsaar har modtaget ikke mindre end 2,302,874 Pund Kød. Alt dette bliver puttet i Anstaltens fem Kedler og kogt under højt Damptryk. Af »Suppen« laves Fedt, der sælges i Fustager til Sæbefabrikanterne. Og af Knoglerne fremstilles Hønsfoder. Den Damp, der strømmer ud af Kedlerne, skal efter Sigende stinke ganske modbydelig. Da jeg ikke selv har været der, kan jeg ikke udtale mig om det; men det staar jo enhver frit for at undersøge Sagen. Iøvrigt skal der herske den største Renlighed paa Anstalten, ja, det forsikres endog, at man godt kan færdes derude »paa Laksko og med hvide Glacéhandsker«. Jeg føler imidlertid ikke Trang til at krybe paa alle fire og tror gerne, at alt er i den bedste Orden. Lad mig derfor slutte med lige at nævne, at der til Anstalten hører et Slagteri, hvor Dyrekroppene om fornødent kan blive parterede, før de kommer i den sorte Gryde — og en Obduktionsstue, hvor Dyrlegerne kan adspredde sig med at sprætte Kadavrene op og undersøge Sygdommens Udvikling

Lad mig et Øjeblik vende tilbage til de sunde Dyr — de, der ikke ender i Sæbefustagerne eller som Hønsfoder, men med Glans passerer Kontrollens Skærsild. Paa den lurder det mest glubende Rovdyr af alle — den Skabning, der uden Skaansel kræver, at Dyret maa dø, for at det selv kan opholde Livet: *Mennesket*. Mon vi nogensinde har gjort os klart, hvad der gaar med, for at hele den store Husholdning kan blive forsynet? København er trods sin Størrelse ingen Verdensby, og dog er det forbavsende, hvilke uhyre Mængder Kød, der sendes ud fra Kvægtorvet. Jeg afskriver her Tallene efter den sidste Statistik:

23,374,180 Pund	Oksekød.
8,646,620	— Kalvekød.
1,876,020	— Faarekød.
1,119,750	— Svinekød.
1,561,500	— Hestekød.

Ialt 36,578,070 Pund.

Altsaa godt og vel 36½ Million Pund Kød paa ét Aar. Det er dog en Post! Man skulde synes, at der maatte være rigelig til os allesammen. Og saa er der alligevel mange, som lider Sult. Der kunde skrives meget om Kødets Gang, om hvorledes det naar ud i Byen til festlige Borde — mens gustne Stakler maa nøjes med at betragte Herlighederne gennem Spejlglassrunderne. Man kunde fordybe sig i, hvorledes det spiste Kød omformes til Muskler, Nerver og Blod, holder Hjernemekanismen vedlige og udløses som Energi, ophøjede Syner, geniale Opfindelser eller i Dagligdagslivets Trædemølle. I Sandhed, der er Stof i Massevis! Men denne Artikel skal have en Slutning. Lad mig da sætte Punktum her, før Læseren er blevet træt og lægger Heftet tilside.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Arkitekt Valdemar Ingemann.

ARKITEKT V. INGEMANN'S Død var en Efterretning, der i vide Kredse vakte mere end almindelig Beklagelse. Thi selv om man vidste, at han var over de halvfjerds, var han indtil for kort Tid siden en saa kraftig og virksom Mand, at man syntes, at Begrebet Alder var gaaet næsten sporløst hen over hans lyse Hoved, og saa meget er sikkert, faa unge viste til det sidste — d. v. s. til Svødommen lagde sin tunge Haand paa hans Liv og Virken — større Interesse og større Pligtfølelse overfor Livets Arbejde end han. Arkitekt Ingemann var ikke for intet en Efterkommer af Digteren med det i Danmark uforglemmelige Navn. Var der Daadskraft i hans Arbejde, var der ogsaa Poesi og dybtfølt Stemning i hele hans Liv. For Offentligheden vil han være mest bekendt som Bygmester og Arkitekt for en Del af de smukkeste Bygninger, der nu pryder vor Hovedstad, som f. Eks. Marsmanns Ejendom ved Frederiksholms Kanal, Købmandsskolen, Østifternes Kreditforenings Bygning samt den gamle Porcelænsfabriks Ejendom, blot for at nævne nogle enkelte. Men ogsaa ude i Landet var hans Navn godt kendt, ikke mindst for den Indsigt og Iver, han lagde for Dagen ved Opførelsen af Størsteparten af vore Sanatorier for Tuberkuløse. Offentlige Hverv gik han heller ikke af Vejen for,

hvor optaget hans Tid end var. Han var saaledes en Tid lang Borgerrepræsentant og udfyldte sit Hverv med den største Samvittighedsfuldhed og med varm Interesse for Byens Vel.

Som Menneske var han en lykkelig Mand og levede det lykkeligste Familieliv, saa smukt og lyst, at det kunde staa som Eksempel paa, hvordan dansk Familieliv bør være. En sjælden Ægtefælle, en kærlig, forstaaende og trofast Kammerat overfor sine Børn.

En Søn af ham, Arkitekt Bernhard Ingemann, har i mange Aar deltaget i hans store Arbejde: en anden er Kaptajn i det Østasiatiske Kompagni, og en Datter er gift med Grosserer Søren Jensen, Chef for Firmaet H. C. Jensens & Søn, ogsaa bekendt som den energiske og dygtige Leder af Dansk Rekyriffselskab.

EN ELSKVÆRDIG AMATØRFOTOGRAF har sendt os det Billede, vi i Dag bringer af Grevinde Krag-Juel-Wind-Frijs, Juellinge, den temperamentfulde Rytterske, der forbavsede Landet ved at optræde som kvindelig Jockey ved Væddeløbene ved Maribo i Sommer, hvor hun kom ind som en flot Nr. 1. Hendes Held havde aabenbart givet hende Lyst til at fortsætte Forsøget; i hvert Fald havde hun bestemt sig til ogsaa at ride ved Væddeløbene ved Holbæk. en Beslutning, der først i sidste Øjeblik blev ændret. Vi haaber nu, at den dygtige Rytterske vil beslutte sig til at deltage i Galopløbene ved Klampenborg til næste Aar. Den Dag vil Ritmester Clauson-Kaas glædestraalende kunne melde »alt udsolgt«, thi en kvindelig Jockey vil for Københavnerne være noget nyt, og at det tilmed er en saa ung og fornem Dame, der giver Eksemplet til Efterfølgelse, vil selvfølgelig gøre Attraktionen endnu større.

ET ANDET EKSEMPEL paa en ung Kvinde, der danner en Undtagelse fra Reglen, ser vi i vor Konsejlspræsident Klaus Berntsens nydelige Datter, af hvem vi her har den Fornøjelse at bringe et Billede i hendes Arbejdstøj.

Grevinde Krag-Juel-Wind-Frijs som Jockey.

Klaus Berntsens Datter i Snedkerværkstedet.

At en Konsejlspræsidents Datter for Alvor vil uddanne sig til at være Snedker, er noget saa usædvanligt og nyt, at den energiske, unge Dames Billede utvivlsomt inden længe ogsaa vil kunne ses i den store, illustrerede Verdenspresse og saaledes bidrage til Udlændets Forstaaelse af, hvor hyggelig borgerligt og herligt demokratisk det lille Land Danmark i Virkeligheden er.

EFTER OPFORDRING af flere af vore Læserinder bringer vi i Dag et Billede af det saa berømte Kunstnerpar Lisa og Sven Scholander, der fornylig igen har glædet Københavnerne ved at give Koncert her i Byen. Scholanders Kunst er for velkendt til, at vi behøver at drøfte den nærmere her — det vil være nok at sige et hjerteligt »Paa Gensyn« til det populære Par, der her tæller saa mange oprigtige og forstaaende Venner og derfor altid er saa velkommen i vor musikelskende Hovedstad.

PROFESSOR David Moretzsohn *Campista*, den brasilianske Regerings Repræsentant ved det danske Hof, er for nogle Dage siden afgaaet ved Døden her i Byen, knapt 47 Aar gammel. Den afdøde Gesandt, der gjor-

de Indtryk af at være en overordentlig indsigtfuld og begavet Mand, havde været Finansminister i Brasilien, hvor man ogsaa sikkert med stor Beklagelse vil modtage Budskabet om hans saa tidlige Død.

Hs. M. Kongen og General Leschly ved Efteraarskrigen i Jylland.

HOSSTAAENDE BILLEDE vil være af Interesse, da det vel nok er det sidst tagne Portræt af General Leschly, forinden han bestemte sig til at fratræde sin Post som Kommandant i

Lisa og Sven Scholander.

Aarhus i Anledning af det saa stærkt omdebatterede Garnissionsspørgsmaal. Generalen ses her i Følge med Hærens Øverstkommanderende, Hs. M. Kongen, ved Efteraarskrigen i Jylland.

AT VÆRE Sultanen af Tyrkiets Udenrigsminister i Øjeblikket er utvivlsomt en lige saa vanskelig som lidet misundelsesværdig Post. Som »Krigen« mellem Tyrkiet og Italien hidtil er forløbet, skulde det ikke undre os, om den stakkels Mand, naar dette Blad udkommer, allerede er styrtet og afløst af en anden og nu sidder forglemt af alle andre end Tyrkerne selv og i Rædsel for at skulle komme til at staa til Ansvar for Handlinger eller Forsømmelser, han maaske selv slet ikke er Skyld i. Thi efter Forlydende skal hans Herre og Hersker, Hans Majestæt Sultanen, for Tiden være saa dybt nedtrykt, at han maa betragtes som syg, og under saadanne Forhold er det gammel Skik, at en østerlandsk Fyrste først af alt lader sin Vrede og Misfornøjelse gaa ud over sine Nærmeste, det vil i dette Tilfælde sige de stakkels, ansvarlige Ministre.

BYEN SILKEBORG har faaet en ny, smuk Bygning, nemlig »De gamles Hjem«, hvis Opførelse er en Ære for Kommunalbestyrelsen.

Den tyrkiske Udenrigsminister.

Da den er ganske moderne indrettet med Centralvarme, elektrisk Lys osv., er der ingen Tvivl om, at de mere end fyrretyve Mennesker, den kan rumme foruden Funktionærerne, hurtigt vil føle sig hjemme og veltilfredse, og at de ca. 80,000 Kroner, den har kostet Kommunen, saaledes vil kunne siges at være vel anvendte.

Professor Campista, Brasiliens diplomatiske Repræsentant ved det danske Hof.

De gamles Hjem i Silkeborg.

VI BRINGER her som Kuriosum et Billede af en engelsk Kvinde, taget paa selve hendes Bryllupsdag. Stærkt politisk interesseret benyttede hun Festdagen til at holde et samfundsfjendtligt Foredrag for sine Bysbørn, og blandt Tilhørerne skal hendes Mand have været en af dem, der applauderede hende mest. Blid og el-

En Brud paa sin Bryllupsdag.

skelig, som det sig hør og bør en nygift Frue, vil vi just ikke paastaa, at hun gør Indtryk af at være. Men har hendes Ægteherre søgt sig en Kvinde med en Vilje og med Kræfter til at sætte

Casinos Skuespillere drøfter Situationen.

den igennem, tror vi efter Billedet at dømme at kunne forudsige, at han i hende har fundet netop, hvad han ønskede sig.

DDANMARK RUNDT kaldes den Tur, Vegetaren Breckwoldt, mest kendt under Tilnavnet »Bananen«, nu er i Færd med at gøre. I en nydelig udstyret »Rickshaw« — det Køretøj, man befordres med i det fjerne Østen, naar man tager en Automobildroske dér — vil han trække sin Datter Landet rundt, og i alle de Byer, han passerer, vil han holde Foredrag om Vegetarismens Fortræffelighed. Efter de Præstationer, »Bananen« hidtil har kunnet udføre

Vegetaren Breckwoldt med sin »Rickshaw«.

trods den lette Kost, han nyder, skal det ikke undre os, om han ogsaa denne Gang naar det Maal, han har sat sig.

DIREKTØR FJELDGAARDS opsigtsvækkende Fallit har som bekendt igen bragt Casinos Skuespillere og Skuespillerinder — for slet ikke at tale om det store Etablissements mange Funktionærer — i en saare vanskelig Situation, og man ser af hosstaaende Billede, hvorledes den drøftes paa et af de mange bevægede Møder, Skuespillerne har holdt i den sidste Tid. Det skulde glæde os, hvis der var opnaaet en gunstig Ordning af Forholdene, inden dette Nummer af Bladet udkommer. Hermed mener vi ikke et midlertidigt Arrangement bare for at skaffe Brødet til de mange Munde, hvis Eksistens staar paa Spil, men en helt ny Ledelse, der ikke blot har Evnen, men ogsaa det solide pekuniære Rygstød, der er absolut nødvendigt, hvis det i sin Tid saa populære Teater igen skal kunne komme paa Fode. At Casino trods sin Beliggenhed atter kunde blive en sand Guldgrube, hvis Etablissementet kom i de rette Hænder, er jo hævet over enhver Tvivl.

Det evigt kvindelige.

Af Frederik Skousbo.

SOMMERREGN.

Den var kommen ganske pludselig nu henad Aften, efter den klare og varme Dag. Ingen vidste vel rigtig hvorledes; men med ét stod Himlen graa og overskyet, og med det samme knaldede de første store lunkne Draaber sydende mod Brostenene for straks efter at blive til en klaskende Skyll, som altsaa definitivt lukkede for den lovede pragtfulde Solnedgang.

Al Sommermageligheden var med det samme bleven Kaos, medens alting drev eller dryppede af Væde, og Rendestenene flød. Af og til ligesom standsede det lidt i Nedbøren, men blot for bagefter at tage desto kraftigere fat. Færdselen regnede mere og mere af Gaderne. De lyse, udsatte Dametoiletter fyldte Sporvognene; det mandlige Restparti ilede afsted med Kraven op om Ørene og Hænderne resigneret i Lommerne. Paraplyer saa man kun lidt til, — de fleste Fodgængere var blevet ganske skammelig overraskede.

Han kom gaende udad Gl. Kongevej, temmelig overlegen mod Situationen, — for han havde nemlig Paraply. Han gik med høj Hat, og den havde lært ham til principielt at medføre Regnskærm.

Den tavse, allerede vel oplørede Villavej, han drejede ned ad, og hvor den lumre Luft stod stille og doven mellem Havernes Trætoppe, laa selvfølgelig næsten tom. Kun dér, foran ham, gik en enlig Dame. Høj og rank var hun, sikkert ung; man kunde gætte det af det sikre Fodskifte. Og saa var hun, selvfølgelig, uden Paraply.

Han forcerede ikke; hun var ham foreløbig ganske ligegyldig. Men hans raske Vanegang førte ham alligevel snart ind paa hende. Hans første Følelse mod hende var ubetinget Medlidenhed. Som hun saa ud, Skindet! Drivvaad . . . omtrent da. Den lyse Blondehat haabløs forpjusket, den stramme Figurjaket ganske vædestribet. Kjolen . . . Handskerne . . .

Han var lige ved at være paa Siden af hende:

— Frøken, vil De ikke tillade mig at dele min Paraply med Dem?

Det kom ganske instinktivt ved Synet af al denne Jammerlighed; ellers kunde det aldrig have faldet ham ind at tiltale en fremmed Dame paa Gaden.

Hun var, maaske uvilkaarlig, veget lidt ud mod Vejen, straks hun hørte hans raske Trin nærmere. Nu rykkede det i hende, og hun saa slet ikke efter ham, blot fornedede Gangen. Han forstod straks: Naa, Herregud . . . Han havde jo unægtelig observeret det før. Blot man tilfældig kom bagefter dem i samme Trit, troede de straks, man havde faaet Øje paa al deres Dejlighed . . .

— Ja, undskyld, men De misforstaar mig ganske. De trænger da i Øjeblikket absolut til den Paraply!

Det kom lidt instruerende, som til et stædigt Barn.

Og med det samme sagtnedes hendes Skridt, som tvunget af hans energiske Paastaaelighed. De kom atter Side om Side. De var af omtrent samme Højde, saa det var ham let at holde den beskyttende Regnskærm over hende. Hun sendte ham straks et hurtigt Blik, rigtig et stjaalent Kvindeblik — fra et Par store Øjne, som dog atter straks gemte sig.

— Tak! kom det saa, lavt, med let bøjet Hoved. Hun havde altsaa underkastet sig. Men hun var sikkert endnu ganske sky, fyldt med kvindeligt Tvivl paa al Mandfolkehøfligheds Uegennyttighed.

Han derimod havde straks lige og undersøgende betragtet hende. Og hun havde forresten overrasket ham lidt. Var virkelig ikke saa lidt ældre, end Figuren først havde fortalt ham. Men ganske køn i alt Fald i Profil . . . trods Pjusketheden. Og nu forstod han. Det var den, hun gik og var trykket over. Naturligvis: Das ewiche weibliche!

Hun saa stadig lige frem for Næsen med et generende, stift Blik. Hendes før saa sikre Gang var pludselig bleven næsten kejtet; det kneb for dem med at holde Fodslag. Handskehaanden dernede tog energisk, men dog genert op i Kjolen, om og om igen.

De maatte altsaa nødvendigvis gaa tavse nogle Øjeblikke. Men noget maatte der jo siges, og han fik nok Lov til at besørge det, vidste han. Forresten var han absolut ikke rutineret i at konversere Damer.

— Ja, Frøken, begyndte han i den letteste Tone, han ejede, skal vi nu først og fremmest blive enige om at stryge alle overflødige Komplimenter? Ja, jeg mener . . . nu er vi jo ved et af Tilfældets uransagelige Luner bleven rystet sammen for en lille Stund, men derfor skylder vi da ikke hinanden mere end den ganske naturlige Høflighed, vel? . . . Og han sagde forresten lidt mere endnu, altsammen over Mottoet: Lad os dog endelig altid være Mennesker! — Det hele kom særdeles naturligt, netop som han mente det; men det var alligevel ikke umuligt, at det lød en Kende overlegent.

Hun vendte pludselig Hovedet mod ham, med noget forundret i Øjnene, som undersøgte hun, om han muligvis gik dér og gjorde let Nar. Og han fik travlt med at sluge sit lidt spydige Smil. Men saa talte hun virkelig atter:

— Ja, naturligvis, sagde hun. Ikke mere. Tilsyneladende var hun ikke mere sky, men maaske desto mere mistænksom . . .

Saa blev der naturligvis atter Tavshed mellem dem. Ovenover dem stod de grønne, blanke Busketblade; under dem lyste Betonstriben svagt. De naaede frem til et Hjørne, og hun

drejede. Han fik derfor Brug for et Spørgsmaal: Hvor hun skulde hen? Hun nævnede en Gade, forresten temmelig langt derfra.

Et havde de imidlertid lært: at gaa sammen. Rundt om dem sprang Draaberne vildt i Pytterne, og det var umuligt ikke at blive lidt paa-virket af Hyggeligheden herinde under det store Paraplytag. Lidt efter var de da virkelig ogsaa kommen i en Slags Samtale. D. v. s. — det var naturligvis ham, som talte, spurgte, forklarede, og hende, som svarede Ja eller Nej. Han var lidt irriteret over hendes staidige Utilnærmelighed, men stadig lige uangribelig naturligvis. Hun havde byttet sin Mistæksomhed med en Slags Forundring, forstod han, men hvis Art det forresten ikke var ham muligt at definere.

Saaledes havde han begyndt:

— Ja, Frøken, noget maa vi da sige til hinanden, mens vi nu er nødt til at være sammen. Vejret — hvad? Det var da en rigtig Sommer-overraskelse Tror De, det bliver ved til Natten? Gad vide, om det virkelig skulde blive til Torden?

.... Nej, saadan vil vi ikke, vel?

Og da han opdagede et lille, stædigt Smil:

— Nej, ikke sandt, det vil vi absolut ikke!

— Nej

— Tak! Forresten, undskyld, men jeg var vist lige ved at glemme det. Mit Navn er Hølm Poul Holm. Jeg er Polytekniker. Ingeniør. Nej, kæreste Frøken, jeg maa endelig bede Dem: gør ikke Gengæld! Hvad skulde det dog være til. Et Navn er jo i Grunden saa lige-gyldigt, naar man ikke kender hinanden. Synes De ikke ogsaa? Og sæt, jeg nu allerede i Morgen gik og glemte det!

Hun saa for første Gang helt mod ham, og denne Gang var Minespillet absolut ikke blandet. Hun var kun Forundring, saa han. Det forvirrede ham lidt. Forresten var han ved at blive noget trættet. Hun gik dér og var stadig saa irriterende korrekt, saa særdeles utilnærmelig bag de faa ydre Høflighedsglimt. Og han fik pludselig Lyst til at angribe hende en Smule:

— I Grunden skulde De have passende Skænd, fordi De saadan er gaaet ud uden Regnskærm!

Han fik næppe talt Sætningen ud, før hun rankede tydelig paa Figuren, og han havde et Par Øjne, som ikke kunde misforstaas: Ja, for derefter at gøre vildfremmede Herrer Ulejlighed!

Men dette pludselige Udslag af Trods havde en helt forkert Indvirkning paa ham. Han kom med det samme i nyt Humør, og nu vilde han skam ogsaa have hende i Kulør Men samtidig havde han faaet en helt ny Tanke: Hun gik da ikke her, trods Vejret, og skulde møde en anden, saa at han bare var til Ulejlighed?

Han lo lidt anstrengt, hørte det selv:

— Hør, Frøken, tænk, dersom vi nu gik lige i Armene paa Deres Tilkommende. Hvad tror De saa

Men hun gjorde med det samme en Bevægelse, som tydelig viste ham, at hun var fri. Saa var altsaa ogsaa dette Emne ødelagt. Men han søgte dog at redde Stumperne:

— Naa da kan jeg til Gengæld ogsaa berolige Dem. Det vil sige, jeg er jo nok forlovet, men hun er for Tiden helt ovre i Jylland. I Aalborg. Det er ligefrem et lille Mirakel, at De fandt mig herude i Dag, for i Morgen Aften skal jeg afsted og hente hende hjem! Tænk Dem, efter flere Ugers

Hun blev atter lidt unaturlig rank i Holdningen. Ansigtet var stadig vendt halvt fra ham, men af Kinden kunde han aflæse, at Munden stadig maatte være energisk sammenkneben. Det var hendes Skyld, at Gangen pludselig blev noget hurtigere. Der var med ét kommet noget helt sikkert over hende, mærkede han. Han var ved at blive lidt distraet. Alligevel sled han tro lig i det Resten af Vejen. Men hun var atter kun tavs eller afvisende, højst mildt spydig.

Ude paa Nørrebro, over Aaboulevarden, naede de omsider frem til hendes Gade. Han fulgte hende lige til Døren.

— Naa, saa kom vi da saa langt, bemærkede han aandrigt.

Hun stod sikkert nok beredt til en hurtig Afsked. Men han havde med det samme Uret fremme:

— Naa, nu maa jeg skam til at skynde mig, kom det lidt overrasket. Allerede Ja, for naar jeg skal være ærlig, Frøken, saa skulde jeg unægtelig have været i en noget anden Retning:

Hun stod med det lille, stereotype Farvelsmil fremme; det splintredes af en hurtig Grimace.

Men det regnede stadig —

— Naa, ja saa Farvel, Frøken. Og Levvel! Han greb efter hendes vaade, ligegyldige Handskehaand. For første Gang var deres Øjne i hinanden. Hans aabne og smilende, hendes overlegne, utaalmodige.

— Farvel! lod det spidst. Og Tak

Men den lille Handskehaand takkede bare ikke med.

Han havde en sidste Replik:

— Og saa, Frøken dersom jeg senere tilfældig skulde møde Dem, saa maa De tilgive, dersom jeg ikke hilser. Jeg har desværre saa svært ved at huske Ansigter, især Damer.

Hun stod paa Trappestenen og saa ned mod ham med en Mine, som daarlig nok skjulte sin Uforsømmethed.

Han tog høflig Hatten af og gik, med tryk Samvittighed. Tilbage

Hun stod i Ly af den brede Gadedørnische og saa efter ham. Han vendte sig ikke engang. Hun drejede raskt paa sig med et Skuldertræk, som passede godt nok til den ilde krusede Overlæbe:

— Tølper! tænkte hun.

HUSTRU OG MAND.

»Hustruen faar samme Indflydelse som Manden paa Fastsættelsen af hele Familiens private Forbrug og samme Raadighed som han over de hertil forhaandenværende Midler. — — —

Er Hiemmetts Værdier de største i Menneskenes Liv, giv da Hustruerne, som holder saa stor en Part af disse Værdier i deres Haand, saadanne Kaar, at de gerne sætter hele deres Personlighed ind paa at hævde og bevare dem, og skræm ikke Kvindernes fra den Opgave ved at gøre Hustruerne til en økonomisk Patria-Kaste.« *Frederik Ingerslev: Læg Kaar for Hustru og Mand. G. B. N. F.*

KVINDENS STILLING.

»Lad os et Øieblik dvæle ved Kvindens Stilling i Norden til de tvende store Spørgsmaal, der gjentagende har været omtalt i vor lille Kreds. Folkeafstemning i vigtige politiske eller national-økonomiske Anliggender, og Nordens Sammenslutning udad til væbnet Forsvar. Kan nogen, der kender lidt til Kvindens Opfattelse af det menige Folks Interesse i disse Spørgsmaalenes Løsning i Sverige og Danmark som hos os, være i Tvivl om, paa hvilken Side den frisindede Kvinde vil være at finde? Begge disse Samfundskrav er i sin Idé væsentlig defensive, det ene vil have Folket beskyttet mod en, gjennem kanske usund Agitation fremdrevet, tilfældig Faatalsafgørelse, det andet vil skabe et Værn, mod brutal Vold uden fra, gjennem de tre Frændefolks Sammenslutning indenfor dette Omraade. Intet af Spørgsmaalene er aggressivt, intet af dem er beroende af andet, end Folkets egen Villie i ethvert af Nordens Lande. Nordens Kvinde vil meget snart gjennemskue den Modstand, der reises mod disse Reformers, og stille sig i Forgrunden til Kamp mod den Kasteaand og den Kastens Interesse, der beaander denne Modstand. Den frisindede Kvinde i alle tre Lande vil da sætte sin Energi ind i Kampen. Hun véd fuldtvel, at Schweizerkantonernes Referendum og det schweiziske Edsforbunds væbnede Folkeværn er dette Lands dvrebareste Kleodier, og hun vil kjæmpe for det afgjørende Gjennemslag inden Nordens Folk af den Sandhed, at det kun beror paa Nordens Folk selv, om og naar de, afbasset efter sine eiendommelige Forholde, er i Besiddelse af lignende Skatte.« *N. J. Gregersen: Nordens Kvinde. G. B. N. F.*

MODER OG SØN.

»Jeg veed ikke, om det er sandt, Eiler, at Deres Morfader, mens han var Skipper, har slaadet en Mand ihjel. Men jeg er vis paa, at han kunde have gjort det, uden at det skulde ødelægge hans Liv. Det er nogle sære Folk — en Slags Hedninger af Væsen, skjønt de sikkert troer oprigtig paa Gud. Men de er ogsaa hverken mere eller mindre moralsk end deres Forfædre var. — Eiler, jeg kan godt forstaa, at De ikke kan have noget med Deres Moder at gjøre, og jeg kunde ogsaa forstaa, om det var Dem imod at høre mig udtale nogen Dom om hende, men — da jeg nu er ved det: — ja, hun er en Forbryder ligesaa fuldt som jeg og hun burde afgjort lide Døden ligesaa fuldt som jeg, hvis hendes Brøde kom for en Dag. — men hun er ikke noget usselt og uærligt Henneske, det er hun meget langt fra. — hun kan godt lyve, forat vælge sig, det tror jeg nok. — men hun kan ikke lyve for sig selv, og hellerikke for sine Forældre. Aa ja, jeg mener, selv om De maa sky hende, saa maa det dog være bedst for Dem selv, om De kan tro noget godt om hende — — —« *Jakob Knudsen: Rodfæstet. Roman. G. B. N. F.*

Forfatteren Frederik Ingerslev.

OM KVINDEMISHANDLING.

»Madam Krætzmers Skæbne giver os et Billede, der virker med ind i Tidens Træk; vi ser de kulturelle Forhold med andre Øine, naar vi lærer den Optraeden at kende, som selv fremragende Mænd da kunde tillade sig, om vi spørger uforstaaende: »Er det ikke længere siden?« Blaa-taarn og Kvindemishandling af saa alvorlig Art, at det præger en stor Kunstnerindes hele Liv og Skæbne endnu i vore Bedsteforældres Dage!« *Knud Bokkenheuser: Det kol. Teaters sidste Blaa-taarnefsange. G. B. N. F.*

»MANDEN, DER VENTEDES PAA.«

En Skuespiller, der har besiddet denne skabende Evne, som hæver hans Kunst til Trods for dens Flvgtighed udover Øieblikket og bringer ikke alene hans Navn, men ogsaa hans Bedrift, omslynget af det Laurbær, Digteren troede at maatte nægte Mimens flvgtige Spil, til Eftertiden, var Emil Poulsen. Han blev denne Skuespiller, fordi de lykkelige Anlæg i hans egen Personlighed og den Kultur, han ved flittigt Studium erhvervede sig, mødtes med en Række grundlæggende Opgaver, Tidens Digtning bød ham, samtidig med at der ogsaa kaldtes paa ham af hele det klassiske Repertoire. Emil Poulsen havde den Lykke at han var Manden, der ventedes paa. Pladsen stod ham aaben, og han udfyldte den. *Carl Behrens: Emil Poulsen. Det Schonberaske Forlaa.*

DRIFTENS GUDDOMMELIGHED.

Det Menneske, der er i Harmoni med sin Drift, — som ikke misbruger Driften, enten ved at lade den ligge helt øde, eller ved at nyde den til Overmættelse — vil føle den som en Velsignelse. Deri ligger for mig et af Beviserne paa, at den er guddommelig. *Einar Bang: Julasnaesten. V. Pios Forlaa*

Hvordan en Kunstfilm kan blive til.

ROYAL BIOGRAF paa Vesterbrogade fremviser for Tiden en ny Kunstfilm: »Gøglerblod«, hvori Skuespiller Bjørn Bjørnson har udført den mandlige Hovedrolle og Frk. Gerda Christophersen den kvindelige.

Efter Fremvisningen ser den forhavsede Tilskuer Verdensfirmaet »Pathé frères« berømte Varemærke.

— Hvordan kan det gaa til? spørger man.

— Har Bjørn og Gerda — Folk er saa familjære over for de store Skuespillere! — har Bjørn og Gerda været i Paris at filme?

Nej, de har saamænd ej, men saaledes er det gaaet til: Skuespiller Lauritz Lauritzen, som næppe nogensinde har drømt om, at en Skuespiller af Bjørn Bjørnsons Rang skulde paatage sig Hovedrollen i hans første dramatiske Forsøg, har skrevet Stykket.

Han tilbød Hr. Constantin Philipsen det, og efter moden Overvejelse sagde denne smarte Filmsfabrikant ja paa Betingelse af, at Forfatteren kunde formaa Hr. Bjørn Bjørnson, som i de Dage just opholdt sig paa Paladshotellet i København, til at spille Hovedrollen.

Hr. Lauritzen gik en god, gammel Vej, Skørtevejen.

Han formaaede Frk. Gerda Christophersen til at spille den kvindelige Hovedrolle paa Betingelse af, at det blev sammen med Bjørn Bjørnson, og derefter formaaede Forfatteren den kloge og forretningsdygtige Skuespillerinde til at formaa Bjørnson.

Det gik i Orden.

Men da man var saa vidt, viste der sig nye Vanskeligheder. Hr. Philipsen havde ingen Fotograf ledig, og Hr. Bjørnson havde bare 7 Dage tilovers.

Fabrikant og Forfatter lod sig imidlertid ikke standse af saa lidt.

Der blev telegraferet til Paris, og halvandet Døgn efter mødte en fransk Iscenesætter, Monsieur Bourgeois, fra Pathé frères med en Fotograf, og begunstiget af Godtvejr gav man sig straks i Færd med Friluftoptagelserne paa Skovgaards Grund.

Vi skylder en af de interesserede Tilskueres Opmærksomhed mod »Hver 8. Dag«, at vi kan bringe disse fortrinlige Billeder derude fra Arbejdsfeltet.

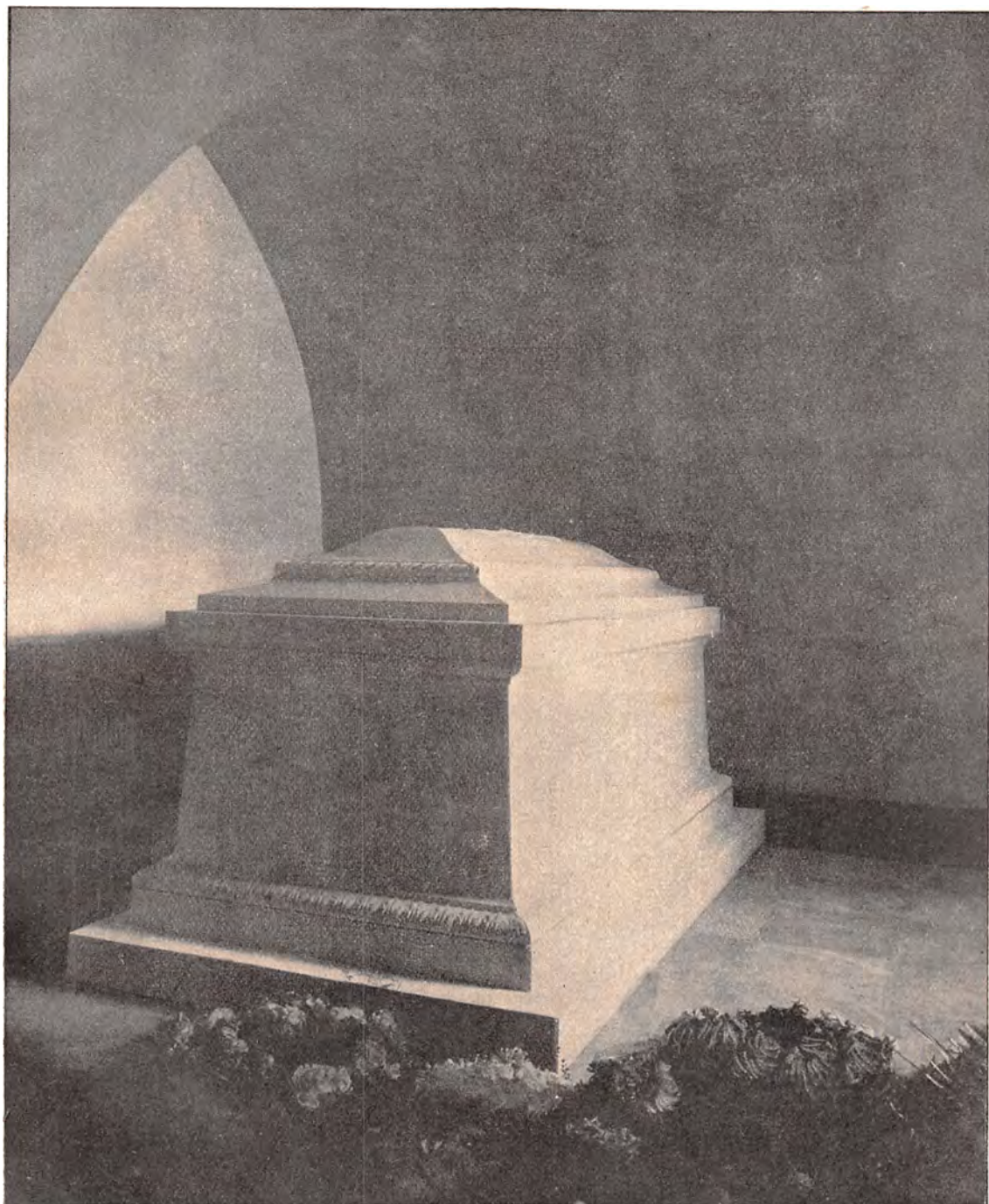
Medens Friluftsscenerne blev optaget, rejste Hr. Philipsen en Teaterbygning i Charlottenlund. Seksten Mand arbejdede Christi Himmelfartsdag, og svære Boder maatte der betales for Krænkelse af Helligdagsloven, men Huset blev færdigt, og Filmen blev færdig paa de syv Dage.

Og da Pathé frères saa Negativen, blev Firmaet saa interesseret, at det købte Eneretten paa den udenfor Danmark.

Bjørn og Gerda gaar altsaa nu fra Biograf til Biograf i hele den vide Verden, og Forfatteren Lauritz Lauritzen har med et Sæt overfløjet baade Gustav Wied og Henrik Ibsen.

En kongelig Begravelse.

PRINSESSE MARIES SARKOFAG I ROSKILDE DOMKIRKE.

HDS. KGL. HØJHED Prinsesse Maries Kiste har som bekendt siden Prinsessens Død henstaaet i Holmens Kirke.

Den er nu under Ledsagelse af kun den kon-

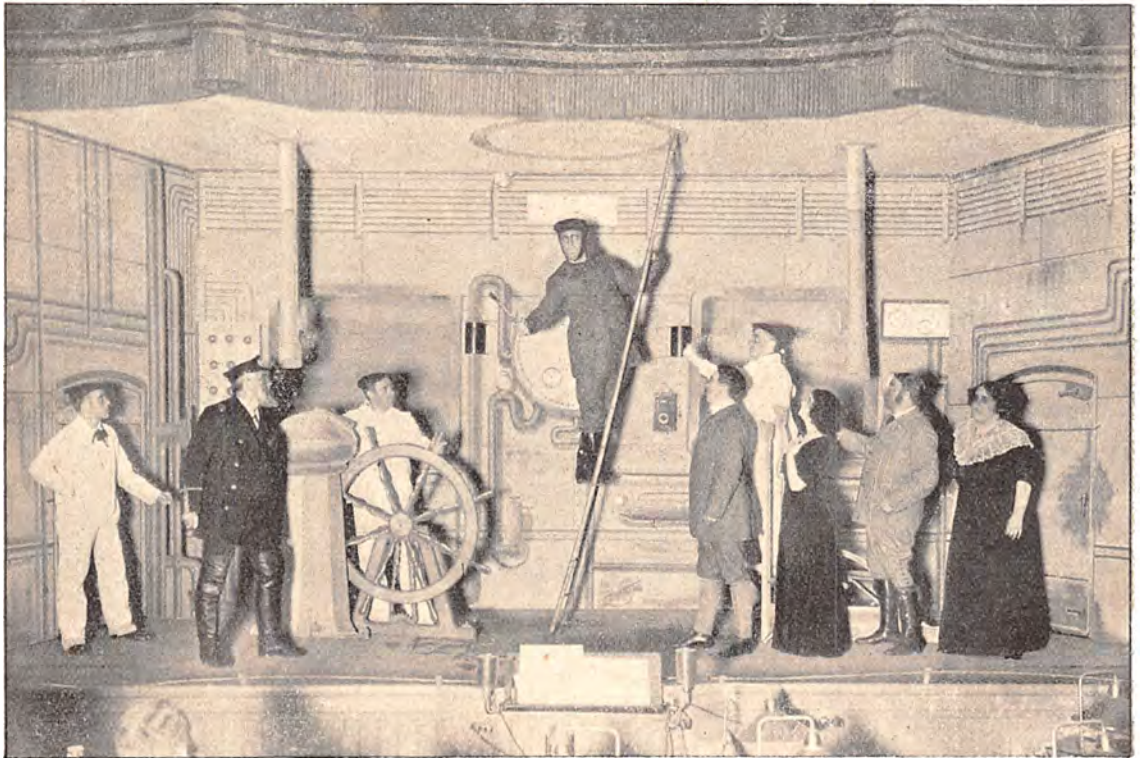
gelige Familie ført til Roskilde Domkirke, hvor den er indsat i en skøn og stilren Marmorsarkofag i Krypten under Christian d. VI's Kapel.

Fra Spejdernes Opvisning paa Flyvepladsen.
Hs. K. Højhed Kronprinsen.

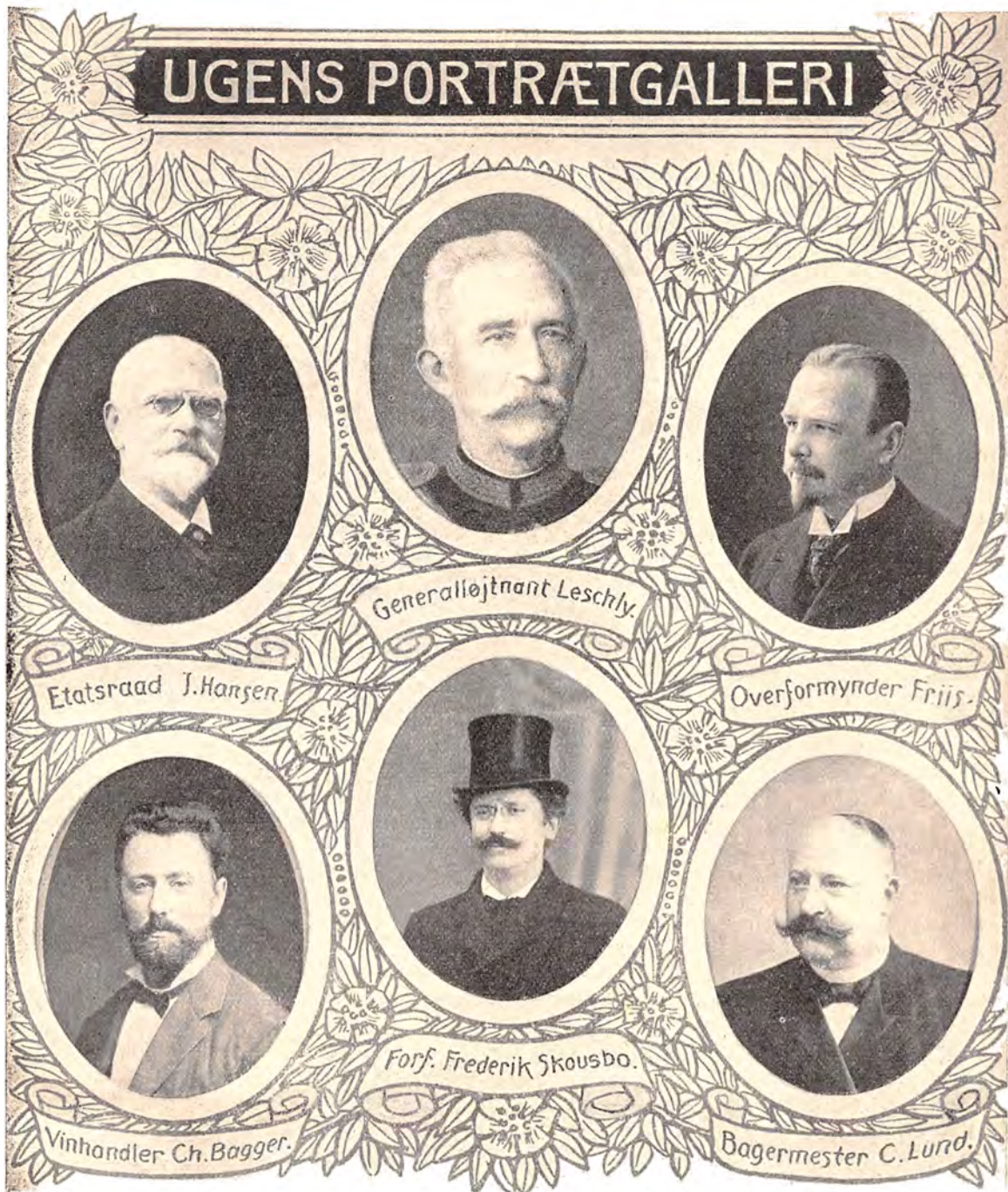
Fot. A. Michelsen.

Dr. phil. Oscar Hansen.

SØNDERBROS TEATER, Dir. Victor Wulff. — Scenebillede fra »Paa Liv og Død« ombord i Undervandsbaaden.

UGENS PORTRÆTGALLERI

ETATSRAAD JEAN HANSEN, der forleden fyldte 75 Aar, stammer fra en anset Købmandsfamilie i Faaborg. Han gik i Odense Latinskole og blev Student i 1856.

Jean Hansens egentlige Virkefelt faldt først fra 1871, da han kom i Forbindelse med Tietgen og fik Lejlighed til at yde denne fremragende Mand sin Bistand, navnlig ved Stiftelsen af de mange store Aktieselskaber, som blev dannede i den paafølgende Tid.

GENERALLØJTNANT MAURITZ LESCHLY, omtalt foran i Bladet, er født i Eckernførde 1841, blev Sekondløjtnant 1863, Premierløjtnant 67, Kaptajn 78, Souschef ved 2. Generalkommando 85—90, Oberstløjtnant 90, Stabschef ved 2. Generalkommando 95—00, Oberst 97, Chef for 4. Regiment 1900, Generalmajor og Chef for 1. jyske Brigade 1903, Generaliøjtnant og Chef for 2. Generalkommando 1905. Indehaver af en Række udenlandske Ordener, Storkors af Dannebrog p. p.

OVERFORMYNDER MICHAEL FRIIS, mangleaarig Departementschef i Justitsministeriet, er nu rykket ind paa Overformynder Trolles Residens i Stormgade. Hr. Friis, der i sine Studenteraar var Journalist, først ved Jyllandsposten, siden ved Dagbladet, har været ministeriel Embedsmand siden 86, men har aldrig helt svigtet sine literære Tilbøjeligheder. Fra 84—89 redigerede Hr. Friis et

Maanedssblad, udgivet af Foreningen mod Lovbeskyttelse for Usædelighed, og en Række politisk literære Arbejder skyldes den nye Overformynder Pen.

Hr. Friis er Kommandør af D. p. p. og Indehaver af Medaljen for Druknedes Redning.

VINHANDLER CHARLES BAGGER paa Christianshavn en død, 70 Aar gammel, efter en Operation paa Kommunehospitalet.

Hr. B., hvis Forretning hørte til Byens ældste, udfoldede er udstrakt Godgørelighed, navnlig paa Christianshavn, bl. a. var han Medstifter af Christianshavns Understøttelsesforening, der har lagt Grunden til Københavns Understøttelsesforening. Hr. B. var R. af D.

FR. SKOUSBO af hvem vi idag har den Fornøjelse at bringe en lille Københavner-Skitse andelsteds i Bladet, hører til vore yngre Forfattere. Hans ny Bog, „En Samfundsfjende“, er netop udkommen i disse Dage.

BAGERMESTER CARL LUND fejrer d. 29. Oktbr. sit 25 Aars Forretningsjubileum, idet han i 1886 overtog en lille Forretning, som han i de 25 Aar fik arbejdet op til en af de største paa Østerbro, L. er kendt som en dygtig Fagmand og beklæder en Række Tillidsposter. For mange vil Jubilaren ogsaa være kendt som ivrigt Sangforeningsmedlem.

DET DANSKE FLAG, der vajer over Varehusets arkitektonisk skønne Frontespice, er ikke hejst for at skaffe Huset Fred under falsk Forudsætning. Varehuset i Frederiksberggade er nu dansk, saa vidt en omfattende Forretning i forskellige Brancher kan være det.

Kapitalen, hvormed Foretagendet i dette Efteraar er rekonstrueret, er dansk, Varerne er, saa vidt muligt, dansk Arbejde, og Lederen en dansk Mand, hvis Købmandsskab har faaet en højst alsidig Udformning, sidst ved et fleraarigt Arbejde i vore gamle Stormagasiner.

Arkitekt *Rosen*, som i sin Tid byggede Huset, men ikke blev taget med paa Raad, da den tyske Ledelse indrettede det til Forretning, har ved Rekonstruktionen været retledende, og ved en Gennemgang af de forskellige Afdelinger og Etager ser man snart, at Professorens Smag har været raadende baade her og der.

En delvis Omordning af Huset har fundet Sted.

En elegant parisisk Hatteafdeling er paa første Sal flyttet ind i Stedet for Restauranten, som tidligere laa ud mod Frederiksberggade, og denne er kommet over i den modsatte Side af Huset med Facade mod Vester-gade.

Anden-Salen rummer Damekonfektionsafdelingen, der sorterer under Hr. *Eduard Spies* og Hr. *Sophus Herdahl*, og der er her paa en Række Prøveværelser ofret en Omhu og Opfindsomhed, som smukt tilsvare, hvad de to Herrer

vil være i Stand til at fremskaffe af Overraskelser paa Modens Omraade.

I øverste Etage, den dekorative Kuppel, som Tegneren *Valdemer Andersen* har smykket saa fantastisk, at den alene af den Grund er en Seværdighed, har Tæppeafdelingen sin Plads, og i nederste Etage, de store Kælderlokaler, findes et Udvalg af Glas, Porcellæn og Husholdningsartikler, som vil kunne tilfredsstille ethvert Krav baade i Retning af god dansk Smag og virkelig Prisbillighed.

Fra Kælderen til Kuppelen er Varehuset i Frederiksberggade vel et Besøg værd, og der er ingen Købetvang for den, der vil kigge ind!

A/S Varehuset, Frederiksberggade

Hatteafdelingen.

Ja, selvfølgelig kunde jeg synge, hvor kunde han tvivle?

»Nuvel,« sagde han, »syng da noget for mig, f. Eks. nogle Julesalmer.« Det forekom mig ganske umuligt, hvor skulde jeg kunne synge, behersket, som jeg var, af den knugende Rædsel — en Rædsel, som brændte mig i Halsen og udtørrede mine Læber, og som hvert Øjeblik truede med at berøve mig Besindelsen? Og det skulde oven i Købet være Julesalmer, som jeg ellers altid havde sunget ved Hjemmets hyggelige Arne. Den Arne, som jeg efter al Sandsynlighed aldrig skulde gense. Det var umuligt! Jeg gjorde en overmenneskelig Anstrengelse. Jeg grublede forgæves over, om jeg var i denne Verden eller i en bedre, og saa sang jeg! Jeg syntes allerede, at det lød, som om jeg deltog i et Kor af Aander. Jeg sang alle de dejlige gamle Julesalmer og alt, mens jeg sang, vendte mit Mod tilbage, saa jeg ikke brød mig om Livsfaren, jeg svævede i. Jeg var uimodtagelig for Frygt.

Han lyttede bifaldende til.

»De synger udmærket,« sagde han efter et Øjeblik Tavshed, »virkelig aldeles storartet. Jeg mindes at have hørt disse Salmer en Gang før for længe siden — meget længe siden. Men De maa synge endnu en, før jeg véd, at Deres Opdragelse er tilstrækkelig. De forstaar, at jeg nødig griber til ubehagelige Forholdsregler, og hvis jeg gør det — han skelede til Kufferten — saa vil Grunden udelukkende være den haarde Nødvendighed. Nu vil De nok være saa venlig at synge den sibiriske Nationalsang for mig. De maa jo kende den, da jeg selv er Forfatter til den.«

Nu var Maalet fuldt, jeg havde ikke et Øjeblik tvivlet om, at Manden var gal, en sindssvag Morder af den farligste Art. Ej heller havde jeg et Sekund troet, at jeg vilde undgaa at blive hans Offer i samme Øjeblik, som jeg ikke kunde svare. Hvad skulde jeg dog gøre. Det var akkurat lige saa farligt at synge forkert, som helt at lade være. Der var øjensynlig ingen Redning.

Jeg sad tavs med lukkede Øjne og følte, hvorledes hans Blik hvilte paa mig. Jeg tænkte paa, hvad han nu vilde gøre, og om det vilde gøre meget ondt at blive dræbt paa denne frygtelige Maade. Saa tænkte jeg paa dem derhjemme, og jeg følte, hvorledes Taarerne kæmpede sig frem under mine sænkede Øjenlaag og rullede ned ad Kinderne. Var der da ikke Spor af Haab om Redning?

Toget fo'r fremad med rasende Fart, saa det vilde være den sikre Død at springe ud, selv om jeg kunde være saa heldig at aabne Døren; men det vilde dog maaske ikke være saa frygtelig en Død, som den, der nu truede mig.

Jeg aabnede Døren, som jeg troede for sidste Gang, og saa Toget fare forbi to kendte Signaler, som jeg tidligere havde bemærket ca. 1 Mil Syd for næste Station. I samme Øjeblik saa jeg min Rejsefælles Haand, som listede sig langsomt hen mod Kufferten.

Men i selv samme Øjeblik rystede Vognen af et forfærdeligt Stød, som kastede mig voldsomt hen i den modsatte Ende af Kupéen og tilbage igen, og i nogle Sekunder syntes vi at blive slæbt hen over Skinnerne med en Rysten og Skuren, som hurtig vilde knuse Benene i et Menneskes Krop. Saa fik vi igen et voldsomt Stød. Vognen standsede, vaklede lidt og væltede til Slut

med et Brag over paa Siden.

Resten er snart fortalt. Da jeg kom til mig selv igen, forstod jeg, der var sket en Ulykke.

Jeg var bleven reddet, som ved et Vidunder, idet Vognens Hynde havde beskyttet mig mod den sikre Død. Thi en tyk Jærnstang var faret saa tæt forbi mit Hoved, at den havde skrabet Huden og dernæst naglet min Kjole saa fast til Jorden, at denne maatte rives itu for at faa mig løs. Min Rejsefælle blev, som man senere betroede mig, draget frem med knust Hoved.

Næste Dag kom min Moder og Søster til Ulykkesstedet og 2 Dage efter var jeg rask nok til at kunne rejse hjem.

Jeg kunde næppe tilbageholde et Skrig, og jeg stivnede i Rædsel. — —

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 6.

5. November 1911.

Pris 10 Øre.

EN TRIPOLISSKØNHED.

Tripolis er bekendt for sine skønne Kvinder. At de ogsaa har Ynde og forstaar at stille sig i Position, naar de skal fotografæres, ser man af Billedet.

En frygtelig halv Time.

Fra Engelsk ved C. L.

OM DER nogensinde er hændt mig noget paa en Jærnbane-rejse? Jo Tak! det er der minsandten! Og hvad jeg følte? Jeg var uhyre taknemlig — bagefter!

Jeg var en lille Skolepige, som skulde hjem at holde Jul, og jeg saa endnu Livet i det mest rosenrøde Skær. Efter en Times Venten var jeg paa Vej fra Cambridge til Kettering; men noget, som jeg hørte lige før Togets Afgang, gjorde mig — jeg tilstaar det gerne — lidt nervøs. Togføreren spurgte nemlig, om Sneploven var kørt ud. Jeg véd ikke, hvilket Svar han fik, men jeg hørte ham sige: »Vi maa være heldige for at slippe igennem.« Det lød i høj Grad uheldsvars-lende, men det var Jul, og saa generer den Slags ikke.

Haabet hjalp os imidlertid ikke meget og efter en Times Skrumpelen og Rysten sad vi uhjælpelig fast. — Om det var paa en Station? Nej, lille Ven, det var i en Snedrive, og der sad vi i tre uendelig lange Timer, indtil der endelig viste sig en Flok Arbejdere, der gravede os ud. Da vi til Slut kom til Kettering, var det Tog, som jeg skulde med, naturligvis gaaet — for en Time siden. Der stod jeg nu, en værgeløs Skoletøs, uden nogen som helst Udsigt til at komme hjem den Aften, og med den sørgelige Vished, at i Morgen var det Juledag!

Man taler om, at ens Hjærte kan synke ned i Støvlerne; men mit var sandsynligvis adskil- ligt nedenfor Saalerne. Stationspersonalet var saamænd venligt nok, det var Synd at sige andet. Det hjalp mig med at sende et Telegram hjem og tændte derpaa et kraftigt Baal i Ven-tesalen, og der sad jeg saa og haabede paa, at de derhjemme skulde sende mig nogle Oplysnin- ger om den klogeste Maade at gribe Sagen an paa. Om jeg var ulykkelig? — Ja, det skulde jeg mene! Jeg tudbrølede ved Tanken om dem derhjemme, som stod og ventede paa mig, der ikke kom. Jeg tror næsten, at jeg opsendte Bønner.

I hvert Tilfælde følte jeg mig uhyre lettet, da Stationsforstanderen kom ind og fortalte mig, at jeg vistnok alligevel trods alt kom hjem. — »Ser De, Frøken, sagde han, »der er en Herre her, der har bestilt et Ekstratog til Sheffield. Han forklarede jeg, hvorledes Sagerne stod, og han gik meget beredvilligt ind paa at tage Dem med til Deres Station.«

»Efter hvad han sagde,« fortsatte Stationsfor- standeren i en lavere Tone, »saa formoder jeg, at han er en Slægning af Lord Lilthorpe, som har et Gods her i Nærheden, men det skal De ikke bryde Dem om, Frøken, han er en ganske almindelig midaldrende Gentleman.«

Her var altsaa Udsigt til Befrielse; skulde jeg nu modtage Tilbudet? Der kunde siges adskilligt imod. Men en midaldrende Gentleman og en Slægning af Lord Lilthorpe og Juledag i Mor- gen! Det vilde være utilladeligt dumt at tøve.

Saa tog jeg med Tak mod Tilbudet.

Jeg fik at vide, at Toget var parat og blev ført ned til den nederste Ende af en lang Per- ron. Der holdt et Lokomotiv og en Passager- vogn — sandsynligvis baade med første og an- den Klasse — desuden to Godsvogne og en sær- skilt Vogn for Togføreren.

»Vi har været nødt til at koble en gammel Vogn paa,« forklarede Stationsforstanderen, »men den løber godt nok, og de to Godsvogne vil bevirke, at Toget løber mere jævnt. — Min Herre, hvis De ikke har noget derimod, vil jeg give Afgangssignal.«

Jeg steg ind, efterfulgt af min Medrejsende, som jeg først nu fik rigtig at se.

Det var virkelig en velklædt og tiltalende Per- sonlighed, men det var dog vist ikke rigtig at kalde ham midaldrende. Han var høj og kraf- tigt bygget, med mørke Øjne og mørkt Fuld- skæg. En mægtig Overfrakke, besat med Sæl- hundeskind og en Sælskindhue gav ham et vist fremmedartet Udseende. Han bukkede høfligt, da vi traadte ind i Vognen og satte sig i et Hjør- ne, længst borte fra mig.

Saa kørte vi. Jeg sad og overvejede, om jeg ikke skulde forsøge at sove, da min Rejsekam- merat pludselig forlod sin Plads og satte sig lige over for mig.

»Har De noget imod,« sagde han, »at jeg aab- ner Vinduet en Smule? Jeg vilde gerne se, om vi har passeret Volga.«

Det lød som »Volga«, men selvfølgelig troede jeg, at jeg havde hørt forkert. Han holdt Vin- duet halvt aabent og stak Haanden udenfor et Øjeblik. Saa trak han Vinduet op igen, og til min store Forvirring lænede han sig fremad og betragtede mig stift og ufravendt med et stikkende Blik. Jeg fo'r forskrækket tilbage.

»De behøver ikke at blive bange,« sagde han, »hvis De kendte mig, vilde De vide, at De er lige saa sikker her som hjemme i Deres egen Dragkisteskuffe. Maa De kender mig maaske ikke?«

Jeg fremmuredede noget, der skulde være et Svar.

»Tal højere,« sagde han bydende. »Jeg sæt- ter megen Pris paa klare og tydelige Svar.«

Jeg følte, at min Urø steg, og svarede derfor med saa rolig Stemme som muligt, at jeg havde ikke den Fornøjelse.

»Hm, Fornøjelse — de fleste vilde nu have sagt Ære. Men det er lige meget, men De vil maaske bedre forstaa mig, naar jeg siger Dem, at jeg er Prinsen af Sibirien.«

Saa stod hele den frygtelige Sandhed klar for

mig. — Jeg var alene indespærret med en vanvittig i et Tog, der løb sine 14 Mil i Timen. — Prinsen af Sibirien! Det var altsaa alligevel Volga, han havde nævnt for et Øjeblik siden.

Naa, heldigvis havde jeg dog ikke mistet al Besindelse, hvor bange jeg end var. Jeg huskede at have hørt, at man altid gjorde klokest i at gaa ind paa en Vanvittigs Tankegang og frem for alt ikke vise sig bange. Derfor paatog jeg mig ved en voldsom Kraftanstrengelse en Mine fuld af ærbødig Nysgerrighed og sagde:

»Jeg er henrykt over at have mødt Deres Højhed.« Han bukkede og smilede uhyre nedladent. »Det glæder mig,« sagde han, »at kunne modtage Dem paa mine Enemærker. Vi passerede nemlig for et Øjeblik siden Volga.«

Volga! — Ja, nu var al Tvivl udelukket.

»De kender selvfølgelig de vigtigste Floder i Sibirien og Grænserne for mit Land?« vedblev han.

Heldigvis havde vi lige før Ferien haft Eksamen i Asiens Geografi. Desuden var Geografi et af mine bedste Fag. »Floderne,« sagde jeg, »ja, det er Ob, Jenisej og Lena og .. og Amur. Hvad Grænserne angaar, saa har vi mod Vest Europa, mod Nord Ishavet, mod Øst Stillehavet og mod Syd Kina.«

Han nikkede bifaldende, efterhaanden som jeg nævnte Navnene.

»Godt,« sagde han, »det sparer mig for Øjeblikket for en vis Ansvarsfølelse. — Selvfølgelig er De klar over,« tilføjede han, »at hvis De ikke havde svaret rigtigt paa mine Spørgsmaal, var jeg blevet nødt til at dræbe Dem?«

Jeg kunde næppe tilbageholde et Skrig, og jeg stivnede i grænseløs Rædsel. Skulde jeg gøre et fortvivlet Forsøg paa at sætte mig i Forbindelse med Togføreren og faa Toget standset?

Jeg formoder, at han saa det Blik, jeg kastede paa Vinduet, thi han fortsatte med en ækel, onskabsfuld Latter:

»Ha! ha! ha! De vilde gerne have Toget standset, ikke sandt? Nu vel, se paa Plakaten der.«

Han pegede paa en Plakat, der var slaet op i Nærheden af Loftet, og hvorpaa der stod med udhævet Skrift: NødbremSENS Anvendelse. Resten var sat med smaat Tryk.

»Vær saa venlig at læse det for mig,« sagde han, »men læs tydeligt! Vi lægger megen Vægt paa Oplysning i Sibirien.«

Med saa fast Stemme som muligt læste jeg følgende: For at sætte sig i Forbindelse med Tog- eller Lokomotivføreren, maa man trække i Nødbremsen, som er anbragt udenfor Vinduet lige under Taget.«

Jeg standsede.

»Naa, gaa videre,« sagde han.

Jeg gik videre. — »Skønt der er en Nødbrem-

se paa hver Side, kan dog kun den paa højre Side anvendes.«

»De læser udmærket,« sagde han, »virkelig storartet. De husker nok, at jeg lige før aabnede Vinduet — her pegede han paa det Vindue, ved hvilket jeg sad — men De véd ikke hvorfor, vel? Jeg skar Snoren over paa Nødbremsen.« Og idet han brast i en vild Latter, gentog han: »Ja, jeg skar Snoren over!«

Jeg følte, hvor Rædselen isnede gennem mig, og dog var ikke alt mit gamle Mod forsvundet.

»Disse Ting,« vedblev han, »er vel kendte i Sibirien, andre Steder kunde det ikke finde Sted, men da vi passerede Volga, havde jeg Lov der-til.«

Jeg aandede tungt og ventede resigneret paa det næste. Jeg var altsaa ganske hjælpeløs, thi selv om jeg aabnede Vinduet, vilde ingen kunde høre mine Raab om Hjælp, saa længe vi skød denne rasende Fart.

»Vi lægger,« gentog han, »meget stor Vægt paa Oplysning i Sibirien. De, som ikke kan klare Deres Eksamen, bliver dræbt. Se her!«

Han rev pludselig en sort Kuffert, der stod ved Siden af ham, til sig, og idet han aabnede den, trak han en lang, knivlignende Genstand op. Han drog Vaabnet ud af Skeden og for mine stive Øjne viste sig det rædselsfuldeste Mordvaaben, som nogen Sinde har været inden for min Rækkevidde. Det var en tveægget ca. 10 Tommer lang Kniv, øjensynligt fabrikeret af det fineste Staal og skarp som en Ragekniv.

»Se her!« sagde han igen.

Han tog Vinduesstroppen i sin flade Haand, og idet han holdt Kniven med den anden, skar han med en næsten umærkelig Haandbevægelse en lang tynd Strimmel Læder ud. Jeg saa til, skælvende af Angst. »Saaledes straffer vi i Sibirien. Jeg har selv opfundet Fremgangsmaaden. De har maaske set et Stykke Tøj blive skaaret i Stykker saaledes — han huggede først vandret og derpaa lodret med Kniven. — Det bruger vi ogsaa, det skal nok gøre det af med dem.«

Det var alt for skrækkeligt, men jeg kunde dog ikke tage Blikket bort fra det rædselsfulde Menneske og hans grufulde Eksperimenter.

Til min usigelige Lettelse stak han til Slut igen Kniven i Skeden, smed det hele i Kufferten og smækkede den i.

»Det er derfor, jeg rejser til Sheffield,« sagde han saa, paa én Gang tillidsfuld og fortrolig. »Jeg var nødt til at tage et Ekstratog, for ikke at blive opdaget. Men det nævner De naturligvis ikke til nogen.«

»Nej, det er en Selvfølge.«

Jeg sad og ventede lidenskabeligt paa, at vi skulde naa næste Station, da han atter henvendte sig venligt til mig:

»De kan naturligvis synge?«

Ja, selvfølgelig kunde jeg synge, hvor kunde han tvivle?

»Nuvel,« sagde han, »syng da noget for mig, f. Eks. nogle Julesalmer.« Det forekom mig ganske umuligt, hvor skulde jeg kunne synge, behersket, som jeg var, af den knugende Rædsel — en Rædsel, som brændte mig i Halsen og udtørrede mine Læber, og som hvert Øjeblik truede med at berøve mig Besindelsen? Og det skulde oven i Købet være Julesalmer, som jeg ellers altid havde sunget ved Hjemmets hyggelige Arne. Den Arne, som jeg efter al Sandsynlighed aldrig skulde gense. Det var umuligt! Jeg gjorde en overmenneskelig Anstrengelse. Jeg grublede forgæves over, om jeg var i denne Verden eller i en bedre, og saa sang jeg! Jeg syntes allerede, at det lød, som om jeg deltog i et Kor af Aander. Jeg sang alle de dejlige gamle Julesalmer og alt, mens jeg sang, vendte mit Mod tilbage, saa jeg ikke brød mig om Livsfaren, jeg svævede i. Jeg var uimodtagelig for Frygt.

Han lyttede bifaldende til.

»De synger udmærket,« sagde han efter et Øjeblik Tavshed, »virkelig aldeles storartet. Jeg mindes at have hørt disse Salmer en Gang før for længe siden — meget længe siden. Men De maa synge endnu en, før jeg véd, at Deres Opdragelse er tilstrækkelig. De forstaar, at jeg nødig griber til ubehagelige Forholdsregler, og hvis jeg gør det — han skelede til Kufferten — saa vil Grunden udelukkende være den haarde Nødvendighed. Nu vil De nok være saa venlig at synge den sibiriske Nationalsang for mig. De maa jo kende den, da jeg selv er Forfatter til den.«

Nu var Maalet fuldt, jeg havde ikke et Øjeblik tvivlet om, at Manden var gal, en sindssvag Morder af den farligste Art. Ej heller havde jeg et Sekund troet, at jeg vilde undgaa at blive hans Offer i samme Øjeblik, som jeg ikke kunde svare. Hvad skulde jeg dog gøre. Det var akkurat lige saa farligt at synge forkert, som helt at lade være. Der var øjensynlig ingen Redning.

Jeg sad tavs med lukkede Øjne og følte, hvorledes hans Blik hvilte paa mig. Jeg tænkte paa, hvad han nu vilde gøre, og om det vilde gøre meget ondt at blive dræbt paa denne frygtelige Maade. Saa tænkte jeg paa dem derhjemme, og jeg følte, hvorledes Taarerne kæmpede sig frem under mine sænkede Øjenlaag og rullede ned ad Kinderne. Var der da ikke Spor af Haab om Redning?

Toget fo'r fremad med rasende Fart, saa det vilde være den sikre Død at springe ud, selv om jeg kunde være saa heldig at aabne Døren: men det vilde dog maaske ikke være saa frygtelig en Død, som den, der nu truede mig.

Jeg aabnede Døren, som jeg troede for sidste Gang, og saa Toget fare forbi to kendte Signaler, som jeg tidligere havde bemærket ca. 1 Mil Syd for næste Station. I samme Øjeblik saa jeg min Rejsefælles Haand, som listede sig langsomt hen mod Kufferten.

Men i selv samme Øjeblik rystede Vognen af et forfærdeligt Stød, som kastede mig voldsomt hen i den modsatte Ende af Kupéen og tilbage igen, og i nogle Sekunder syntes vi at blive slæbt hen over Skinnerne med en Rysten og Skuren, som hurtig vilde knuse Benene i et Menneskes Krop. Saa fik vi igen et voldsomt Stød. Vognen standsede, vaklede lidt og væltede til Slut

med et Brag over paa Siden.

Resten er snart fortalt. Da jeg kom til mig selv igen, forstod jeg, der var sket en Ulykke.

Jeg var bleven reddet, som ved et Vidunder, idet Vognens Hynde havde beskyttet mig mod den sikre Død. Thi en tyk Jærnstang var faret saa tæt forbi mit Hoved, at den havde skrabet Huden og dernæst naglet min Kjole saa fast til Jorden, at denne maatte rives itu for at faa mig løs. Min Rejsefælle blev, som man senere betroede mig, draget frem med knust Hoved.

Næste Dag kom min Moder og Søster til Ulykkesstedet og 2 Dage efter var jeg rask nok til at kunne rejse hjem.

Jeg kunde næppe tilbageholde et Skrig, og jeg stivnede i Rædsel. —

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Den skønne Héléne von Rackowitz.
Lassalle's Elskede.

LASSALLES ELSKEDE, *Héléne von Rackowitz*, er forleden død i München.

Hun var Datter af en anset bayersk Diplomat von Dönniges. Moderen var en meget smuk Jødinde, der for at ægte Faderen var gaaet over til den protestantiske Religion. Tolv Aar gammel var hun saa udviklet som en Pige paa nitte. Georg Brandes beskriver hende i sin Bog om Lassalle saaledes: »En yppig udfordrende Skønhed med en prægtig Manke af luerødt Haar, en af de Skønheder, som i enhver skabelig Kreds samler Herrerne om sig.

Hélénes Forelskelse i Lassalle var den Lidenskab, der bringer forvante, deres Omgivelser overstraalende Kvinder til at tilbede Den, i hvis Nærhed de første Gang spore, at deres Vilje gaar under i en anden, lønst stærkere Vilje at deres Aandedræt standser i Frygt og Fryd, at deres Sjæl synker sammen under Overherredømmet af en overlegen Natur og hæver sig i Længsel mod den.

Lassalle nærrede en roligere, omend ingenlunde kølig Interesse for den unge Dame, der ikke lag-

de Skjul paa, hvor stærkt hun beskæftigede sig med ham.

Hans Ungdom var til Ende, han tænkte stærkt paa at gifte sig, og der var noget i Helenes Væsen, der fængslede ham i saa høj Grad, at Tanken om et Ægteskab indfandt sig alt ved det første Møde.

Saavidt Lassalles begejstrede og veltalende Biograf.

Denne gensidige Forelskelse, der mødte Modstand hos hendes Forældre, blev Foranledning til den Duel, hvori Hélénes senere Ægtefælle, Fyrst *Rackowitz*, dræbte ham. Senere blev Fru Héléne to Gange gift, først *Friedmann* og sidst *Schewitz*.

VENNER AF SVEND HØGSBRO, og de vare mange, særlig ude i Østsjælland, hvor han interesserede sig varmt og virkeligt for sin Valgkreds, og iblandt Kvinderne, for hvis politiske Krav han var en ridderlig Forkæmper, rejste ham forleden paa Vestre Kirkegaard et smukt Minde.

Kultusminister *Jacob Appel* holdt en smuk Mindetale over den Afdøde, som han priste for Trofasthed baade i det private og det offentlige Liv. Mindestenen, der er udført efter Tegning af Frk. *Tove Høgsbro*, bærer Indskriften: Folke's Frihedens og Rettens trofaste Ven!

Mindesmærket over Svend Høgsbro's Grav.

Frk. Sophy Castenschiold, den flinke unge danske Tennisspillerske, som i Sverrig har gjort saa stor Lykke og til Slut hentet sig en »Fästman«, Godsejer Bengt Gyllensköld.

*FRA OPSTANDEN I KINA
Sikkerhedspolitiet til Hest, som beskytter Fremmed-Kolonien i Hankou.*

NAAR vi i Dag bringer et Billede af Dr. Cook, sker det kun, fordi vi har modtaget saa mange Opfordringer til at gøre det, og vi saavidt muligt gerne vil imødekomme vore Læseres Ønsker.

Helst undlod vi helt at omtale denne Herres sidste, desværre meget for opsigtsvækkende Besøg i København.

Det hed sig, at kom Dr. Cook hertil, var det ikke for at tjene Penge, men kun for at overbevise os om, at der er sket ham stor Uret, og at han i Virkeligheden var en ærlig Mand. Herom overbeviste han dog næppe nogen. Derimod er vi ikke længere i Tvivl om at han bør betragtes som en Type paa en smart Amerikaner, for hvem intet Middel er helligt, naar det gælder hans Forretning. At vove sig til København efter alt, hvad der er passeret, siden han var her sidst, er i hvert Fald saa frækt, at Skamfølelse maa være et Begreb, Dr. Cook ikke kender noget til.

THYBORØN LANDTANGE strækker sig en Mil lang fra Nord til Syd som et lavt Klitrig mellem Fiskerlejet Agger og den skiftende Thyborønkanal mellem Limfjorden og Vesterhavet. Den er ubeboet, da Havet i daarligt Vejr sender sit Saltvandsskum henover den, og Blæsten fyger med Sand, der lægger sig som Sne-driver; kun ude ved Kanalen ligger Lodshuset og nogle Træhytter til Ophold for Høfdearbejdere. Langs hele Tangen løber et lille Jernbanespor til Transport for Høfdemateriel.

Postbudet, der besørger Posten mellem Agger og Lodshuset, tager ca. 6 Timer om at gaa Turen i Klitsandet, naar det er daarligt Vejr, og han ikke kan gaa langs Havkanten, men da han er lidt daarligt tilbens af Gigt, har han udført en Idé. Han har købt sig en Trollie og faaet Lov til at benytte den paa Jernbanespor, han har saa rigget den til med Sejl, og naar Vinden er vestlig, hvad den hyppigst er derude ved Havet, kan han fare Vejen frem og tilbage ved

DR. COOK.

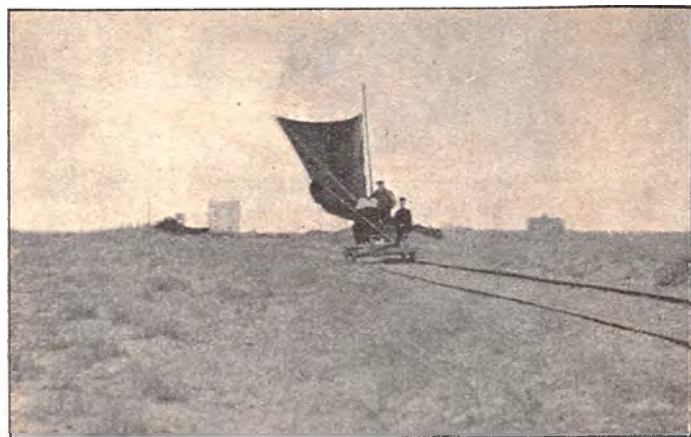
(Billedet taget under hans sidste Ophold i København).

at manøvrere Sejlene som den Baadsmand, han har været, og gøre Strækningen paa ca. 10—15 Minutter. Beboerne har derfor døbt Fremtoningen med Navnet »Flyveposten«. Foruden Brevtasken kan han saa medføre større Pakker, Petroleum, Brændevin m. m., ja endogsaa en 5—6 Passagerer, og det er ganske interessant at tage en Tur med dette Apparat.

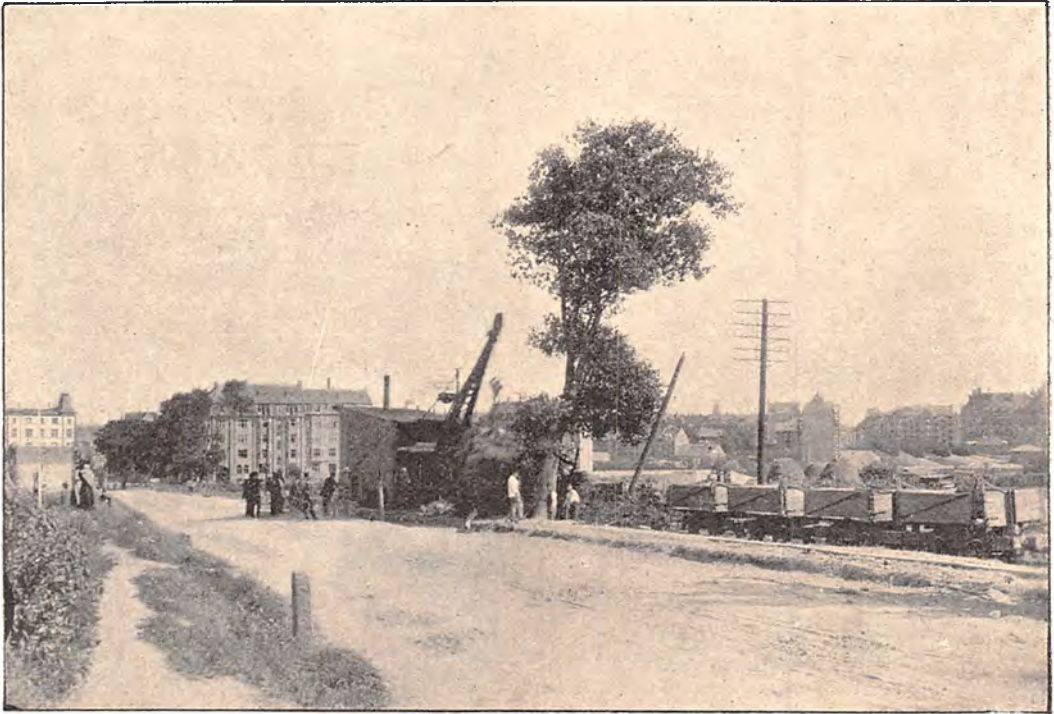
Man ser ud over det bølgende Vesterhav, hvor Søerne kommer væltende ind fra Revlerne som rasende Uhyrer, brydes i Havstokken og visende det fraadende Gab ved ens Fødder, til de efter Skumsprøjt op paa Klitterne synker sammen og glider tilbage fyldt med Sand.

Ser man ind mod Landet, ligger Limfjordsbugten med sine Sandbanker med skriende Maager, Terner og Ryler; ved Bunden af Fjorden ryger det fra Ladepladsen Krik, bag hvilken den store Flade, Ørum Sø spejler det kraftige Lodberg Fyr i Klittehorizonten; over Landskabet hæver den højtliggende hvide Vestervig Kirke sig inde i Landet, majestætisk som et mægtigt Sømærke.

I det haarde Klima, i Havgus og Snestorm, farer Flyveposten afsted derude, naar det er godt Flyvevejr med Paalandskuling, mens Skibene kæmper med Braadsøerne for at holde sig fri for at strande paa hans Rute. Dr. Gr.

Flyveposten.

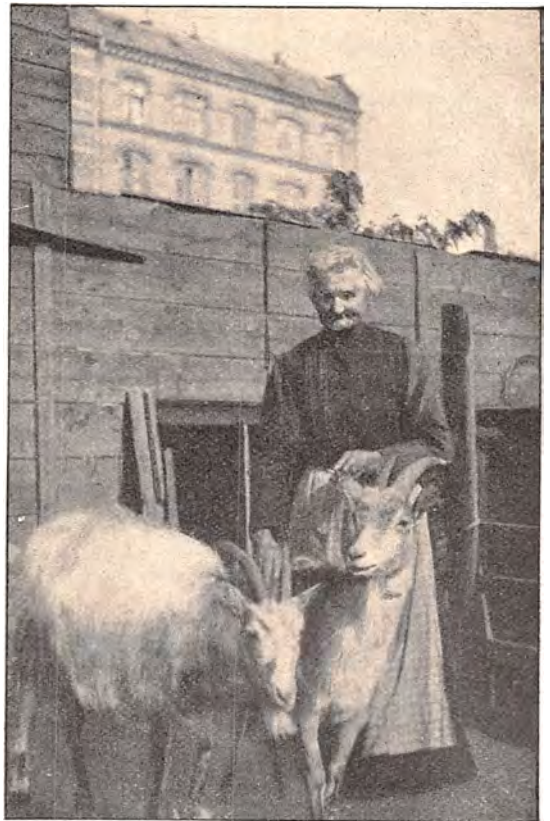
Den nye Ringgade om Aarhus.

KØBENHAVN har set med søsterlig Misundelse til Aarhus, hvis Frødighed ingen Grænser kendte, som ombejlet af altfor mange indlod sig paa Smaaletsindigheder. Misundelsen overfor den yngre Søster var ved at blive til Skadefryd og Medynk over, at det kunde gaa saa galt. Men nu viser det sig, og vil vise sig mere og mere, at der i Aarhus er Kræfter til at overvinde den Modgang, man har mødt, og mere til.

Byggeriet har efter Udstillingen taget fat med fornyet Kraft, saaledes at den ene Gade efter den anden skyder op af Jorden ude paa Frederiksberg. Vi bringer her et Billede af Byens Udvidelse og Bebyggelse, Arbejdet paa den nye Ringgade. Billedet er taget fra Skanderborg Landevej og viser de Mezas Vej, som nivelleres.

Aarhus i Maaneskin.

Et landligt Forstadsbillede.

Constantinopel.

I ANLEDNING af den tyrkisk-italienske Krig vil det sikkert interessere vore Læsere at se et godt Billede af den ældgamle By Constantinopel, hvor de indre politiske Kampe i Øjeblikket raser med en saadan Voldsomhed, at de maaske vil vise sig at være mere truende for det ottomaniske Riges Bestaaen end den Røverkrig, Italien har paaført det for at skaffe sig Herredømme over Tripolis.

VORT andet Billede viser selve det Gyldne Horn, den smalle Stribe Vand, som deler Byen Constantinopel i to Dele. Billedet er taget fra Galatakajen, tilvenstre ser man Broen som forbinder Forstæderne Galata og Pera med det egentlige Stambul, eller »sten polin«, som Navnet oprindeligt lød. I Forgrunden ser man Kaik-jilerne, — Færgemænd, — som tilbyder Fotografen deres Tjeneste. Disse Kaik-jiler holder, ligesom Venedigs Godolieri, mest af at ro staaende. I Baggrunden ses Stambul, med den store Sta. Sofia Moskeen øverst paa Billedet. Ogsaa her mærker man Civilisationens Indflydelse. Vandrer man gennem Stambuli-Bazar, hører man sjældent Tyrkisk — det er alle det øvrige Europas Sprog, her tales, og den rej-

sende maa formelig banc sig Vej gennem en Skare af »Førere«, der tilbyder at vise ham Byens Seværdigheder. Og i Butikkerne ser man moderne Reklamer, affattede paa Fransk, Tysk og Engelsk, medens Gramofonerne spiller den nyeste Wienervals — det er det civiliserede Stambul.

Ingensteds i den gamle Stad mærker man det mindste til den Kamp, som Muselmændene ude paa Landegrænsen kæmper mod de Vantro.

Turisten er altid velkommen, vantro eller ej, bare han er velbeslaet med Penge.

Det gyldne Horn.

Situationen i Portugal.

Lissabon i Oktbr. 1911.

PORTUGISISKE officielle Meddelelser siger stadigt, at Royalisternes Modstand er brudt, hvilket dog langtfra er Tilfældet.

I hvert Fald véd man med Sikkerhed, at de af Royalisternes Tropper, som ere ledede af Mænd som den tapre, berømte Kaptajn Canceiro, Kaptajn Camacho og andre dygtige Officerer, indtager en næsten uangribelig Position i Øjeblikket og at mere end 2000 nye velbevæbnede Mænd for nylig har sluttet sig til de monarkistiske Tropper. Hertil kommer, at Kaptajn Canceiro har erklæret, at han yderligere vil kunne rejse over 10,000 Mand, hvis han desværre ikke manglede Vaaben og Ammunition til dem alle.

Mere end 20 Distrikter har allerede hejset den kongelige Standard og overalt Nord paa er Befolkningen de monarkistiske Tropper venligsindede og forsyner dem med Levnedsmidler, medens de republikanske Soldater har ondt ved at finde Føden og maa betale for den i dyre Domme.

En Monarkist arresteres i Lissabon.

Det er umuligt at bedømme Royalisternes Styrke efter Antallet af de Mennesker, som aabenlyst tilstaar at være Ekskong Manuels Tilhængere, thi de fleste tør ligefrem ikke give deres personlige Anskuelse til Kende af Frygt for det hemmelige Selskab »Carbonaries«, der virker som et sandt Rædselsregimente i Øjeblikket.

Her i Lissabon er der hver Dag nye Optøjer og alle, som har haft Raad til det, har forlængst forladt Byen, og bor enten paa Landet eller er taget til Udlandet.

H. W.

Gadescene fra Lissabon.

Ved Solnedgang.

NAAR SOL GAAR NED

Naar sol gaar ned
 i havets skød,
 naar sol gaar ned
 i purpurglød,
 naar sol gaar ned og dag er endt,
 med fryd mit blik da mod dens pragt
 er vendt.

Andante lento. G. Heidmann

solco *p* *f*

dim & rall

Hvor findes syn,
 det lig i pragt?
 Hvor findes syn
 af saadan magt?
 Hvor findes syn, der lignes med,
 naturens underpragt, naar sol gaar ned.

Du verdens drot,
 livskilden stor;
 alt smukt og godt
 fra dig kun gor.
 Du verdens alt, du lysets gud,
 din pris i ringe ord jeg synger ud.

G. HEIDMANN.

FRA POKALKAMPEN I FODBOLDTURNERINGEN Søndag d. 29. Oktbr. Fot. A. Michelsen.
I'rems Sejr hilstes med øredøvende Bifald og vort Billede viser Seirherrerne med Pokalen.

FRA DEN TYRKISK-ITALIENSKE KRIG Fot. Worlds Pictorial.
Tyrkiske Flygtninge ankommer til Malta med deres Ejendele pakkede i Kasser og Sække.

Dronning Alexandra paa Rejse.

*DRONNING ALEXANDRAS ANKOMST TIL CALAIS
paa Vej til England. Billedet er taget i det Øjeblik, hun gaar ombord med den
lille Prins Olaf af Norge.*

Det danske Porcelæns Sejrs gang i Udlandet.

DET pompøst udstyrede Værk, som Verdensforlaget T. Fisher Unwin nu har udgivet i London med Tekst af den engelske Forfatter Mr. Arthur Hayden, er utvivlsomt en lige saa stor Æresbevisning mod vort lille Land, som det vil være en glimrende Reklame for københavnsk Porcellæn i det hele taget og yderligere bidrage til at fæstne det Verdensry, det forlængst har erhvervet sig.

Pragtværket »Royal Copenhagen Porcelain«, der foreligger i den aller fineste Udstyrelse med talrige veludførte Illustrationer foruden adskillige Farvetryk, er et imponerende Værk paa firehundrede og halvtredsindstyve Sider i Kvarlformat, og det gør saavel Forfatter som Forlægger den allerstørste Ære. Det er ikke blot en Mængde udmærkede Gengivelser af Fabrikens bedste Arbejder fra Fortiden, Bogen bringer, men ogsaa en saa righoldig Samling af den aller smukkeste Frembringelse fra Nutiden, saa det utvivlsomt vil vække megen Opsigt, og gøre det bedste Indtryk i den store Verden, det er bestemt for.

Fra den gamle Fabrik.

Moderne Vase.

UGENS PORTRÆTGALLERI

FOLKETINGSMAND P. BJERRE har alle Dage været Venstre en vanskelig Mand. Velbegavet og livlig, folkelig og ligefrem, har han haft let ved at vinde Vælgernes Tilgivelse, hvergang Partiet beklagede sig, og med de fineste Forbindelser — afdøde Kultusminister Bjerre var hans Broder! — klarede Peter Bjerre alle Skær.

Nu har Vælgernes imidlertid udsendt deres Opsigelse, og vi faar snart Valg i Randers Valgkreds.

FABRIKANTERNE LEERBECK OG HOLM fejrede forleden deres 25 Aars Forretningsjubelium. Firmaet beskæftiger sig særlig med Maltpræparater, styrkende Midler i Medicinens Tjeneste, som indeholder Maltose, Plantæggehvide og opløseligt Jærn. Hr. Leerbeck er kendt indenfor politiske Kredse som Leder af det radikale Venstre i København, medens Hr. Holm væsentligst har ofret den stadig voksende Forretning sin Interesse.

PROFESSOR FR. P. W. BUHL findes denne Gang i Ugens

Portrætgalleri i Anledning af hans Overtagelse af Rector magnifici gyldne Kæde og høje Værdighed.

FHV. OPERASANGER JULIUS STEENBERG er forleden død, 81 Aar gammel. Med den gamle Sanger, der i 1856 debuterede i „Joseph og hans Brødre“, „gaar et helt Slægtled af dansk Lyrik i Graven“. — Steenberg var i sin korte Ungdom en stor Sanger, men hele sit lange Liv en begejstret Komponist og Musiker, lige beundringsværdig som Kunstner og Menneske.

FRK. KAMMA BRIEM hedder en ung Dame, som forleden i „Politiken“ gav en brilliant Skildring af en Cykletur, som hun ganske ene havde foretaget gennem Tyskland og Frankrig. Mange har forundret spurgt, hvorledes den kække Dame ser ud, og vi besvarer her Spørgsmaalet.

Det kan altsaa lykkes en ung Pige at færdes frit og ugenert i Verden, selv om hun ser rigtig godt ud!

RETTELSE

Ved en beklagelig Feiltagelse er det store Billede af Hs. Maiestæt Dronningen, vi bragte i sidste Nummer, signeret Hoffotograf Elfelt. Der skulde staa Hoffotograf Carl Sonne, som ene har Æren for dette fortræffelige Portræt.

Red.

Kunstnerens Søster: »Hvor kunde du dog i din Fantasi skabe noget saa henrivende som den Engel paa dit Billede?«

Kunstneren: Det gik skam let nok. Jeg fik blot en af mine nyforlovede Venner til at beskrive mig sin Elskede«.

— TROR DU, at de to vil blive lykkelige?

— Det burde de. Han har ingen Venner og hun ingen Slægtninge.

* * *

DET ER HØJDFEN af Dannelse at gaa i dyb Sorg, hvis en fiern Slægtning, som har betænkt én i sit Testamente, skulde afgaa ved Døden.

KØBENHAVNS TELEFON

DET VIL sikkert interessere vore Læsere i Provinsen at se en Afbildning af »Telefonhuset« paa Nørregade, den nye smukke Bygning, som Københavns Telefon-Aktieselskab har reist til Afløsning af de gamle — og i Tidens Løb noget indskrænkede — Lokaler i Yorks Passage. I Tilgift faar de med Københavns sidste Hestesporvogn, den populære »Hønen«, der netop passerer forbi med sin eneste Passager.

»Telefonhuset« paa Nørregade.

Paa modstaaende Billede ses den store Telefonsal, hvor der er Plads til 210 ekspederende Telefonistinder foruden de Tilsvnsførende, og hvorfra Abonnementerne under Københavns Hovedcentral ekspederes. Den er indrettet paa at optage indtil 18.000 Abonnementer.

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 7.

12. November 1911.

Pris 10 Øre.

KINESISKE INFANTERISTER

Fot. Worlds Pict.

Der er sket en stor Forandring med den kinesiske Hær, baade hvad Officerer og Soldater angaar. Alt er nu indrettet efter europæisk Mønster, og man ser paa Billedet, hvor glade de kinesiske Jenser er ved at trække i Train

Skak - og mat.

Oversat fra Engelsk af Pauli Jørgensen.

»Jeg vil elske Dig og stole paa Dig, hvad end der hænder« —

Det er dog fortvivlet!« sagde hun og drog et dybt Suk.

»Jamen, kæreste Barn, hvad kan jeg gøre?« Godfrey Lyle vendte sig halvt bort fra den unge Piges bedrøvede Ansigt. — »Hvis Fader blot vilde være en Smule medgørlig! Men han har en fuldstændig fejl Opfattelse af Dig. Det er det sorgelige ved det. Om han blot vilde samtykke i at se Dig, saa vilde han snart opdage, at Du er den sødeste og elskværdigste lille Pige i hele Kongeriget!«

Han trykkede hende ind til sig og kyssede hende ømt.

»Ja, det er fortvivlet!« sagde han bevæget. »For mit eget Vedkommende frygter jeg ikke Fattigdom; men jeg kan ikke forsvare at trække Dig med mig.«

»Jeg er virkelig ikke fordringsfuld,« svarede hun sorgmodigt, »men jeg kan godt indse, at det aldrig vilde kunne gaa. Ingen af os er opdraget til Økonomi, og hvis Du ikke vil tillade, at jeg maa give en Haand —«

»Hazel, Du ved godt, at det ikke er det, men jeg kan da ikke leve udelukkende af min Kones Indtægter, og i Øjeblikket har jeg ikke en Øre, ud over hvad min Fader giver mig. Han har hidtil været rundhaandet nok, men han siger, at jeg slet ikke maa gøre Regning paa ham, dersom jeg gifter mig med Dig.«

Han ventede, at hun vilde have sagt noget; men da hun tav, saa han forundret paa hende.

»Vilde Du sige noget?« spurgte han.

»Nej . . . jeg havde en Idé —«

»Din Idé vil næppe hjælpe os til at blive gifte,« sukkede han efter en lille Pavse.

»Maaske ikke?« svarede hun langsomt, hvorpaa hun pludselig skiftede Tone og spurgte: »Vilde noget i hele Verden kunne faa Dig til at glemme mig — til at dræbe din Kærlighed?«

»Nej, min Elskede, intet — intet i hele Verden. Jeg vil elske Dig og stole paa Dig, hvad end der hænder.«

Han bøjede sig over hende, men med blid Haardnakkethed holdt hun ham tilbage og saa ham forskende i Øjnene. Hun tænkte paa, hvor fast hans Tillid vilde være, dersom —

»Hazel,« sagde han pludselig og omfavnede hende lidenskabeligt, »jeg kan ikke opgive Dig. Jeg har været en Taabe. Vi vil arrangere os paa en eller anden Maade. Jeg vil arbejde, jeg vil arbejde for to — det sværger jeg Dig til! Det hele betyder, at vi maa vente lidt. Men hvad gør det, naar jeg blot tilsidst faar Dig?«

Han saa lidt stødt ud, da hans umiddelbare Ord forblev ubesvarede.

»Hvorfor siger Du intet? Hvorfor ser Du saa vist paa mig? Mener Du ikke, at Du kunde vente lidt paa mig?« tilføjede han bebrejdende.

»Aa, jo,« svarede hun med en Antydning af et Smil,« jeg kan vente — men hvor længe? Men nu maa Du gaa,« afbrød hun sig selv; »jeg har noget at gøre, som skal fra Haanden.«

*

»Kvinder er virkelig gaadefulde!« tænkte Godfrey Lyle, da han forlod den smukke Pige, som han elskede saa højt. »Teoretisk set kan deres Inkonsekvens være meget morsom; men det er lige haardt nok at blive sendt bort, naar man har ventet Kys og Kærtegn.«

Godfrey var ikke fri for at føle sig en Smule irriteret, og da hans Fader spurgte til Kærestens Befindende, svarede han ham paa en mindre passende Maade. Ganske vist var den gamle Herres Spørgsmaal ikke alvorlig ment; men under visse Forhold er det ikke uklogt at være lidt diplomatisk.

Hr. Lyle sen. var ikke tilfreds med sin Søns Forelskelse og havde ikke en, men mange Gange paa den tydeligste Maade af Verden ladet ham det vide. Imidlertid haabede han, at »den dumme Dreng« vilde »komme sig«, og da han var betydelig mere diplomatisk end samme »dumme Dreng«, tog han ingen Notits af det krænkende Svar.

Næste Morgen fandt Godfrey ved sin Tallerken paa Frokostbordet et uskyldigt udseende Brev, der lød saaledes:

»Ærede Hr. Lyle, jun. — Jeg synes, det er min Pligt at meddele Dem, at De bliver be draget. Frøken G. spiller dobbelt Spil. Jeg staar udenfor det Hele, men har set mere end Folk tænker sig.«

Den mystiske Epistel var underskrevet »En der mener Dem det godt.«

Godfrey stirrede nogle Minutter paa Brevet i Tavshed. Derpaa trykkede han sin Hat fast ned paa Hovedet og begav sig sporenstregs til Hazels Bolig, hvor han fik den Besked, at hun havde givet Ordre til, at hun ikke var hjemme for nogen.

Hvor nødig han vilde, maatte han gaa med uforrettet Sag, og han begav sig paa Hjemvejen med Tvivlen gnavnende i Hjærtet. Hvorfor nægtede hun at se ham, dersom hun ikke skammede sig eller var bange? Han havde sendt Bud on. at han endelig maatte tale med hende, og hun havde svaret, at hun beklagede, at hun var optaget. Det lignede Hazel saa uendelig lidt, ja, og det var virkelig til at blive gal over.

Inderlig træt og ulykkelig kom han hjem, og han satte sig straks til at skrive et langt Brev til Hazel, hvori han besvor hende om at sige, at det afskyelige anonyme Brev intet havde med Virkeligheden at gøre.

Hendes Svar kom to, tre Dage senere: for Godfrey syntes det en Evighed. Man gør sig intet Begreb om, hvor denne Ventetid pinte ham. Han afventede hver eneste Post og spejdede efter ethvert Telegrafbud i det Haab, at en af dem bragte ham Besked. Og dog, hver Gang han skuffedes, drog han et befriende Suk. Hellere denne frygtelige Angst end grusom Vished. Men tilsidst kom Brevet. Hans Hænder rystede i den Grad, at han næppe kunde aabne det.

Frøkenens Skrivelse var ganske kort. Hun indlod sig ikke paa at give Forklaringer, gav ingen Undskyldninger, men frakendte ham kort og godt Ret til at stille saadanne Spørgsmaal, som han havde gjort.

Godfreys eksalterede Sindsstemning i de sidste Dage var ikke undgaaet Hr. Lyles Opmærksomhed, og da han nu saa Drengens fortvivlede Ansigt, var han ikke sen til at drage sine Slutninger.

Efter et Øjeblik Betænkning rettede han sine Skridt mod Bibliotheket, hvorhen Godfrey var flygtet for at være alene med sin Smerte. Han fandt Sønnen med Ansigtet begravet i sine Hænder og Brevet liggende aabent paa Bordet.

Han havde aldrig tænkt sig, at en ungdommelig Forelskelse kunde være saa svær at besejre. Men da han saa Sønnens Sorg, lagde han kærligende Haanden paa hans Skulder.

»Godfrey«, sagde han, »Godfrey, min Dreng, har Du indset, at Din gamle Fader alligevel har haft Ret? Men tag Dig nu ikke den Sag saa nær, min Dreng! Du vil saamænd snart komme over den Historie! Og naar alt kommer til alt, er det bedre at lide nu end senere.«

Godfrey trak sig pludselig tilbage fra Faderen; et hæst Skrig banede sig Vej over hans Læber, medens hans Øjne, lynede af Raseri.

»Hvor tør Du sige, at Du har Ret? Jeg tror det ikke. Det maa være en Misforstaaelse. Hun har aldrig bedraget mig.«

Hr. Lyle tog Brevet, og skønt Godfrey strakte Haanden ud efter det, lod Faderen, som om han ikke bemærkede det, hvorpaa den fortvivlede unge Mand tavs forlod Værelset. I Døren vendte han sig dog om og raabte:

»Det vil jeg sige Dig, Fader, jeg vil sætte mit Liv i Pant for Hazel! Og jeg vil hellere dø end tro paa hendes Falskhed!«

Hvorpaa han smækkede Døren i efter sig.

*

Efter Faderens Raad og i det lønlige Haab, at Hazel skulde gaa i sig selv, skrev Godfrey Lyle til hende, at han løste hende fra enhver Forpligtelse. Han gav ingen Grund for denne lidt hastige Beslutning, men kom med nogle højtravende Bemærkninger om ikke at ville staa hverken hendes eller sin egen Lykke i Vejen.

Denne Gang lod Svaret ikke vente paa sig. Allerede Dagen efter modtog Godfrey en kort Meddelelse — ikke fra Hazel — men fra Sagførererne Bleedham & Søn, der paa deres Klient, Frøken Hazeldene Gordons Vegne forlangte en Skadeserstatning, stor 5000 £, for brudt Ægteskabsløfte.

Der gik et Par Dage, før Godfrey kunde bekvemme sig til at vise sin Fader denne forretningsmæssige Epistel. Fra et almindeligt Synspunkt var han paa det rene med, at der intet var at sige til Hazels Handlemaade; men i Betragtning af at hun var den Kvinde, som han elskede, følte han sig lidt ilde berørt derover.

Hr. Lyle tog Sagen med overlegen Ro. For Ejeren af Millioner betød denne Sum ikke Ruin, og naar alt kom til alt, tænkte han, var hans Søns Frihed vel nok 5000 £ værd. Og da han var klog nok til at indse, at Frøkenens Sag »stod godt«, gav han sine Sagførere Ordre til at tilbyde hende 2500 £.

Imidlertid lod Affæren sig ikke ordne saa let, som Papa Lyle havde bildt sig ind; thi paa Klagerindens Vegne fastholdt D'Herrer Bleedham & Søn Fordringen paa de 5000 £. Og først efter mange og lange Forhandlinger enedes man om, at Hr. Lyle sen. betalte 4000 £ som fuld Dækning.

Hvorpaa saavel han som Frøken Gordon atter aandede frit.

For den unge Godfrey stillede Sagen sig anderledes, og han opdagede hurtigt, at det var betydeligt lettere at glemme Kærestens Falskhed end hende selv.

Hr. Lyle, der læste Sønnens Følelser, foreslog ham at tage en Tur med deres Yacht i nogle Maaneder — for, som han sagde, at faa Fordøjelsen og Nervesystemet i Orden, og Godfrey slog til, ganske apatisk.

London, Paris, Hongkong eller Nordpolen — i Øjeblikket var det ham ligegyldigt, hvor han befandt sig. Han overlod det Hele til Faderen, og

denne udarbejdede en Rejserute og lagde alt til Rette med et længere Togt for Øje.

Et Par Dage før Yachten var klar til Afsejling, ringede Hazels bedste Veninde, Fru Elise Norton, Godfrey op i Telefonen og bebrejdede ham, at han i den sidste Tid ganske havde svigtet sine gamle Venner; og efter at have skændt lidt paa ham, inviterede hun ham til Middag samme Aften.

Forklaringer i en Telefon er altid lidt vanskelige, og særlig i dette Tilfælde foretrak Godfrey at modtage Invitationen fremfor at skulle begrunde et Afslag. Han lovede at møde Kl. 8 præcis.

Bagefter fortrød han imidlertid sit Løfte og vilde inderlig gerne have sendt en Undskyldning, hvis han blot havde kunnet finde en rimelig Grund.

Da Godfrey til den fastsatte Tid traadte ind i Salonen, var den kun svagt oplyst, og frem fra Skyggen traadte en høj, hvidklædt Skikkelse ham i Møde. Han studsede og mumlede en Slægs Undskyldning for derpaa at blive staaende maalløs, ude af Stand til at flytte en Fod. Men Skikkelsen traadte langsomt nærmere, det var ingen Aand, men et levende Væsen, en smuk Kvinde.

»Godfrey,« sagde hun endelig.

Men Godfrey kunde kun tavs stirre paa hende. Han var klar over, at han værdigt burde trække sig tilbage; men Værdigheden var borte, saa snart han hørte Lyden af hendes Stemme. I Øjeblikket kunde han kun tænke paa, at de Øjne, som han elskede saa højt, betragtede ham med et Udtryk, som kun kunde tilkomme — den anden Mand.

»Sæt Dig ned, Godfrey! Jeg har noget at sige Dig,« sagde hun og tog hans Haand.

Han gjorde en sidste forgæves Anstrengelse.

»Lad mig gaa! Jeg har intet at sige til Dig.«

Han stoppede op og stod ganske hjælpeløs foran hende.

»Jeg glemmer intet,« sagde hun, »undtagen at Du ikke kunde stole paa mig, Godfrey.«

Han stirrede forvildet paa hende, og hans Øjne udtrykte den mest levende Overraskelse.

»Hvad . . . hvad mener Du?« raabte han. »Og hvor er . . . er han, Manden, som Du elsker, ham, som Du skal giftes med?«

»Han er netop kommen tilbage,« svarede hun langsomt. »Han har holdt sig borte meget længe, altfor længe —«

»Vil Du sige mig, om dette er en Spøg; thi er det Tilfældet, vil jeg blot bemærke, at jeg ikke kan taale ret meget mere.«

»Se!« raabte hun muntert og viftede ham i

Ansigtet med et tyndt Papir. »Hvis det er en Spøg, er det i hvert Fald en god Spøg. Ikke sandt, Godfrey?«

Godfrey var ganske forvirret og havde den største Lyst til at trykke den leende Pige til sit Bryst, hvis han blot ikke havde set, at det sammenfoldede Papir var en Cheque.

»Hazel,« sagde han med en Stemme, der var hæst af Sindsbevægelse, »sig mig, hvad dette skal betyde!«

Latteren døde hen paa hendes Læber, og hun saa alvorligt paa Godfrey.

»4000 £ er en pæn lille Sum,« sagde hun endelig. »Det er en rar Skilling at have, hvis man vil begynde paa et eller andet. Ikke sandt?«

Godfrey saa hende længe i Øjnene. Og da han endelig rev sig løs, sagde han sagte:

»Hazel, hvor jeg dog har været et Fæ!«

»Jeg tror, Du har Ret!« indrømmede hun.

»Men det var godt, at vi ikke begge to var Fæhoveder.«

Han greb hende i sine Arme og kyssede hende atter og atter.

»Hazel, min dejlige, kloge, lille Kæreste!« udbrød han. »Kan vi nu ikke gifte os med det samme?«

»Jeg tænker, det vil være nok saa passende at vente til i Morgen, Du utaalmodige,« sagde hun smilende.

Hr Lyle modtog Meddelelsen om sin Søns Giftermaal med større Sindsligevægt end formodet. Og skønt han ikke var fri for at ærgre sig over, at han havde lade sig tage ved Næsen, kunde han paa den anden Side ikke lade være at beundre sin Svigerdatters Snedighed.

Det var først adskillige Dage efter Brylluppet, at Godfrey fandt Lejlighed til at spørge sin Kone om den anden Mand.

»Den anden Mand,« sagde hun uskyldigt, »der har virkelig ingen anden Mand været; men jeg var nødsaget til at opfinde en for at gøre Dig rigtig vred. For Du er saadan en daarlig Skuespiller, Du Kære! Jeg turde jo ikke indvi Dig i min Plan, af Frygt for at Du skulde have ødelagt det Hele. Forresten var det slet ikke saa let. Jeg kunde ikke taale at tænke paa, at Du maaske hadede og afskyede mig, og flere Gange var jeg lige ved at opgive det, skrive til Dig og fortælle Dig Sandheden.«

Godfrey saa beundrende paa hende. »Jeg begriber ikke,« sagde han, »at Du har kunnet udføre alle de Roller.«

»Det har jeg heller ikke,« svarede hun. »At skrive Chequen overlod jeg jo til Din Fader.«

Godfrey lukkede hendes Mund med et langt og inderligt Kys.

STADIGT BEDRE

ALTID FREMAD

EN BEHAGELIG OVERRASKELSE er virkelig hvad »Hver 8 Dag« bringer sine mange Læsere idag. Som det hurtigt vil ses, er Bladet nemlig blevet udvidet, idet vi nu bringer langt mere Læsning end før, uden at det derfor i mindste Maade er gaaet ud over hverken Antallet eller Størrelsen af Illustrationerne, som nok tør siges at staa paa Højde med, hvad der i vor Tid overhovedet kan præsteres.

* * *

VED DEN UDVIDELSE af »Hver 8 Dag«, der saaledes har fundet Sted, indfrier vi dog kun det givne Løfte: At gøre »Hver 8 Dag« større og bedre, saasnt vi saa, at Bladet i dets ny Skikkelse tiltalte Læsere og derfor forøgede disses Antal, Uge efter Uge.

* * *

DETTE VORT HAAB er ikke blot gaaet i Opfyldelse, men det er sket saa hurtigt, at den Udvidelse af Bladet, vi havde tænkt først skulde finde Sted senere, derfor allerede nu er blevet mulig, og det uagtet at »Hver 8 Dag« i dets ny Skikkelse kun har eksisteret i omtrent to Maaneder.

* * *

SOM BEVIS PAA, hvor langt den Velvilje, der er blevet »Hver 8 Dag« til Del indenfor alle Samfundsklasser, har oversteget vore dristigste Forventninger, kan vi yderligere glæde Læsere med, at der allerede i næste Uge vil møde dem endnu en Overraskelse i Form af et Tillæg paa tykt crederet Papir, hvori der hver Uge vil findes store, fint udførte Helsides Portrætter af Landets mest kendte Personligheder indenfor enhver Stand, foruden meget andet Billedstof, der har Krav paa speciel god Udførelse.

* * *

DISSE FORGRUNDSPORTRÆTTER og Billeder vil senere kunne samles for at udgøre et selvstændigt Pragtværk over de Personer og Begivenheder, der særlig har været paa Tale i Aarets Løb, og som derfor vil være af mere end almindelig Interesse og ligefrem faa kulturhistorisk Betydning.

HØRT OG SET.

PRINSESSE HASSAN er for en Tid igen blevet Samtaleemnet i Storbyernes fine Verden. For dem, der ikke erindrer tidligere at have hørt noget om denne fornemme Dame, vil det være af Interesse at høre, at Prinsessen indtil for kort Tid siden hed Miss Ola Humphreys, var Skuespillerinde og meget bekendt i London for sin store Skønhed. Ifjor Vinter gjorde hun under et Ophold paa det mondæne Savoy Hotel Bekendtskab med Prins Hassan, en Fætter til den regerende Khediv af Ægypten og

Sønnesøn af den verdenshistoriske Ismail. Resultatet af Bekendtskabet blev at den mørke Prins hurtigt tabte sit Hjærte og det i den Grad, at han kort efter tilbød den skønne sin Haand, foruden sit Hjærte — kort sagt, legitimt Ægteskab.

* * *

EN SAADAN ÆRE kunde Miss Humphreys ikke staa for, hun gav sit »Ja« uden Betænkning og i April Maaned fejredes Brylluppet med Pomp og Pragt i London og vakte den allerstørste Opsigt. Straks efter Brylluppet afrejste det unge Par til Paris for at tilbringe deres Hvedebrødsdage i Europas glædeste Hjørne, og Venner og Bekendte kappedes om at ønske det straalende unge Par Held og Lykke.

* * *

DET VAR som sagt i April. Og nu for faa Dage siden er den saa feterede Prinsesse som en Flygtning ankommet til London, for at raadse sig med sine Advokater, da hun har set sig nødsaget til for stedse at forlade sin Ægtemage, den før saa kære Prins.

* * *

HUN PAASTAAR at Uenigheden mellem hende og Prinsen begyndte saa at sige lige efter Brylluppet, idet Prinsen havde den Opfattelse

af Ægteskabet, at hans Hustru simpelthen var hans Slavinde, som han havde Ret til at forlange bogstavelig Lydighed af.

»Han behandlede mig akkurat, som om jeg var en Kvinde i et Harem,« fortalte den fortvivlede unge Dame, og med Taarer i Øjnene beretter hun yderligere, at hun ligefrem blev trakteret med Prygl, og det saa ofte og saa voldsomt, at der ikke var andet for hende at gøre end at flygte fra denne Barbar.

Dette er hendes Forklaring af Forholdene. Prinsens kendes ikke endnu, men den vil sikkert ikke lade vente paa sig, naar Skilsmisseprocessen hær begynder. Og at skandalelystne Folk venter sig meget af denne Affære, naar den naar frem for Offentligheden, som det er Skik og Brug i England, er jo ret forstaaeligt.

* * *

HVOR BEDRØVELIG en Skæbne den ægyptiske Prinsesse saaledes maa antages at have haft, synes den dog for intet at regne i Sammenligning med den Mishandling, der blev en anden ung europæisk Dame til Del, fordi hun havde været saa letsindig at gifte sig med en Kineser af det fineste himmelske Blod.

* * *

DET ER VEL NU en fire, fem Aar siden, at jeg under et Ophold i Paris forbavsedes ved at se en af de nydeligste unge Pariserinder saa at sige daglig køre Tur i Boulogneskoven, sammen med en Kineser, i den fashionable Promenadetid fra 5—7. Det elegant udstyrede Selvejerkøretøj vakte saa meget mere Opsigt, som den unge Kineser altid var iført sit Hjemlands rige og spragledede Silkestoffer, den guldbroderede Nationaldragt med den lille runde sorte Atlask-Hue som Hovedbeklædning. Jeg vilde have tænkt, at det var en ung, fornem Kineser, der havde gjort Bekendtskab med en Parisercocotte, hvis ikke den unge Piges uskyldige, rene Udtryk hurtigt havde overbevist mig om, at jeg maatte tage Fejl. Saa læste jeg et Par Dage senere udførligt om den enestaaende Pariserbegivenhed i alle Blade. En ung nydelig Pige af »Selskabet« havde virkelig forlovet sig med Kineseren, der var intet mindre end selve den kinesiske Gesandts Søn og dertil en ung Mand, om hvem det fortaltes, at han havde den mest glimrende Fremtid for sig.

* * *

BRYLLUPPET fandt kort efter Sted i den berømte *Madeleinekirke*, — hele Paris var til Stede, og de illustrerede Blade bragte Billeder saavel inden- som udenfor Kirken. De Nygifte rejste straks afsted, og Bryllupsrejsen var særlig lang, idet det var selve Kina de skulde til, hvor Brudgommen havde faaet en glimrende Ansættelse i det kinesiske Udenrigsministerium.

HALVANDET Aar senere fik Bladene igen travlt med det saa opsigtsvækkende Kineserægteskab. Det fortælles nu, hvorledes den unge smukke Brud ved den franske Gesandts Hjælp var flygtet fra Kina med sit spæde Barn, efter at have udstaaet de frygteligste Mishandlinger. Grunden skal være den, at den unge Kineser havde en gammel Bedstemoder — en meget fornem Dame — som var Familiens Herskerinde og Tyran. Som saa mange Kinesere hadede hun alt europæisk, og næppe var Sønesønnen kommet til Kina med sin unge franske Brud, før den gamle Heks gjorde sin Indflydelse gældende. Hun erklærede kort og godt, at Ægteskabet var uævdigt efter kinesisk Lov, at den unge Pariserinde højst kunde faa Lov til at gøre en Træls Arbejde i Huset, og at hendes Ægtemand straks skulde giftes med en fornem Kineserinde, som Bedstemoderen havde valgt til ham under hans Ophold i Paris.

* * *

DEN UNGE Kineser turde ingen Modstand gøre overfor Bedstemoderen. Han giftede sig, og hans europæiske Hustru blev fra nu af behandlet som Slavinde i Huset, hvor hun fødte et Barn i de elendigste Forhold. Ved Bestikkelse lykkedes det hende saa endelig en Dag at faa sendt et Brev til den franske Gesandt i Peking, der opnaaede at faa hende og Barnet udleveret og hjemsendt til Familien i Frankrig.

Hele Affæren vakte den pinligste Opsigt, og Bladene indeholdt den Gang lange Artikler om det passerede. Man lærer heraf, hvor uhyre forsigtige unge europæiske Piger skal være, naar det drejer sig om Ægteskab med Mænd fra Orienten, hvor Opfattelse, Lov og Ret er saavidt forskellig fra det, vi kender til.

Alle Mennesker burde kende noget til Loven — ialfald tilstrækkeligt til altid at holde sig uden for dens Rækkevidde.

* * *

Ingen Komiker kan lave et saa pudsigt Ansigt som en lille Dreng, der slæber en Syltetøjskrukke ned fra Spisekammerhylden og opdager, at den er fuld af Søm.

* * *

En Læge siger vor Yndlingsfilosof, er en meget ukonsekvent Mand. Han begynder med at sige, at man trænger til Forandring, og saa tager han alt, hvad man ejer.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Professor Georg Brandes.

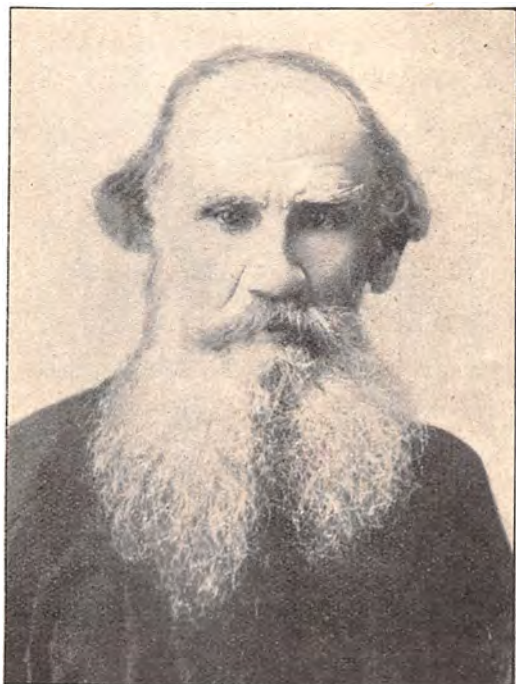
FOR PROFESSOR Georg Brandes vil d. 3. November 1911, 40-Aars Dagen for hans første Forelæsning paa Københavns Universitet, blive en sjælden Mindedag, idet han gennem Rector Magnificus, Professor Kr. Erslev's smukke Tale modtog fuld og officiel Oprejsning for den Tilsidesættelse, som Universitetet viste ham i Halvfjerdserne. Prof. Erslev's Tale lød:

»Enhver, der er her til Stede, véd, at det i Aften er 40 Aar siden, at Georg Brandes holdt sin første Forelæsning paa vort Universitet. Blandt dem, der den Gang var mellem Tilhørerne, var ogsaa jeg, og det er mig en Glæde nu som Universitetets Rektor at kunne være blandt dem, der hilser ham. Der er jo et gammelt Mellemværende mellem Brandes og Universitetet. Vi, der den Gang blev grebne af hans fine Kløgt, hans sprudlende Veltalenhed, hans dirrende Energi, vi var ikke i Tvivl om, at hans Evner vilde bane ham en hurtig Vej til Universitetets Lærerstol. Det skulde ikke gaa saaledes. Universitetet stødte ham fra sig — hvad jeg beklager for Universitetets Skyld, ikke for Georg Brandes! Det er vanskeligt at sige, hvorledes det vilde være gaaet Brandes, hvis et Professorat var blevet ham tildelt, hvis han i en

ung Alder var bleven kgl. dansk Embedsmand. Maaske betød netop den Modstand, han mødte, Udvikling for ham. Helt mistede vi ham jo heller ikke, thi Universitetets Læresale stod ham aabne, og fra vore Katedre talte han Gang paa Gang til de lyttende Skarer. Men før Systemskiftet i 1901 fik han ikke det Professorat, som alle Universitetets Lærere var enige om, han burde have. Først da skete den endelige Udsoning mellem Brandes og Universitetet, og naar jeg nu bringer ham en Tak, for hvad han har betydet for os, da taler jeg ikke alene paa egne Vegne, men paa hele Universitetets.

Kære Georg Brandes! Jeg takker Dem, fordi De er vendt tilbage til os og har ladet Deres Verdensberømmelse komme os til Gode, jeg takker Dem som den store Lærer, der har ægget og vækket dansk Aandsliv. Tak for Deres Arbejde, Tak for Deres Ild, Tak for den Kærlighed, De altid har følt for Deres Land!

LEO TOLSTOIS efterladte Værk, det interessante og dybsindige Skuespil »Det levende Lig« vil senere blive gjort til Genstand for nærmere Omtale i »Hver 8 Dag«. Om Stykket vil blive opført herhjemme foreløbig, er vel nok mere end tvivlsomt. Danske Teaterkasser bugner som bekendt ikke i Øjeblikket, og et Drama som »Det levende Lig« i seks Akter og tolv Tableauer vil sikkert skræmme vore Teaterdirektører, alene ved Tanken om den Udgift der vil være forbundet med en Opførelse. At det har vakt en kolossal Opsigt i Rusland, fremgaar bedst af, at det for Tiden spilles samtidig paa to Teatre i Moscow, paa det kejserlige Teater i St. Petersborg og paa utallige Provinsscener.

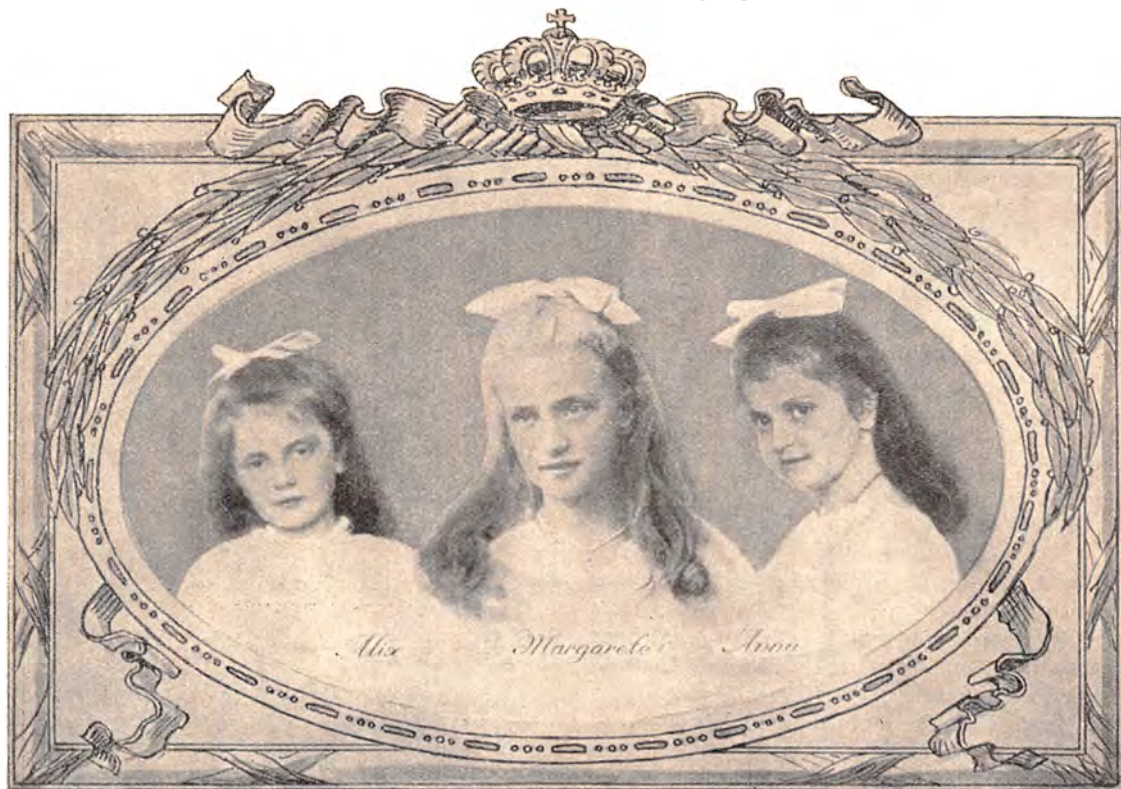

GENERAL BOOTH'S Roman, Skildringer og Billeder af Frelserarméens Historie, er Navnet paa en Bog, som Miss Friederichs har skrevet.

Uden at tilhøre Hæren skildrer Miss Frie-

derichs paa en overordentlig sympatisk og smuk Maade General Booth's Arbejde og Liv, lige fra han for omtrent 50 Aar siden begyndte sin Propaganda paa Gaderne i London, og indtil han nu, 82 Aar gammel, men endnu livskraftig, staar som Leder af den verdensomspændende Frelsens Hær. Endskønt der maaske for de fleste er en underlig skurrende og larmende Disharmoni i den Maade, Frelserhæren optræder paa ved deres Møder, bøjer dog ethvert rettænkende Menne-ske sig i Ærbødighed for den Mand, der har formaaet at gøre et saa betydeligt Arbejde for de Fattigste i Samfundet.

DE TRE UNGE sachsiske Prinsesser, som vi i Dag bringer et Billede af, vil sikkert glæde vore mange kvindelige Læsere. Den af de smaa Prinsesser, der paa Portrættet bærer Navnet Anna, er i Virkeligheden den meget omtalte Monica, som blev født, efter at hendes Moder, Exkronprinsessen af Sachsen, var flygtet fra Landet, og som hun siden blev tvunget til at udlevere til det sachsiske Hof. Det er blevet fortalt, at den lille Prinsesse, som Følge af sin noget mystiske Fødsel, skal indsættes i et Kloster, saa snart hun bliver voksen, hvadenten hun ønsker det eller ej, men vi betvivler, at en saadan Tvangsindespærring vilde være mulig i vor Tid. Den lille Prinsesse, der skal minde meget om sin Moder, siges at være i høj Grad populær i Kongeriget Sachsen.

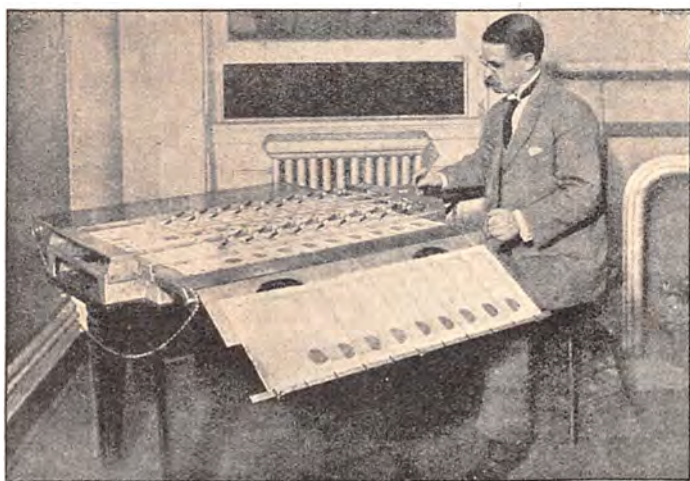
De sachsiske Prinsesser.

HVIS DE MANGE Akter og Tableau'er i Tolstojs ovenomtalte Stykke skulde forhindre dets Opførelse i København, gælder det samme sikkert i endnu højere Grad Kæmpeteaterstykket »Miraklet«, hvis Opførelse nu forberedes i London. Alene de optrædende Personers Antal vil blive over to Tusind, og dets Førsteopførelse imødeses derfor med den allerstørste Spænding i England.

At det er de dygtigste Teaterkræfter, der her lægger deres Hoveder i Blød for at sikre Succes'en, fremgaar af vort Billede, hvorpaa ses (fra venstre til højre) Dr. Oscar Fried, som

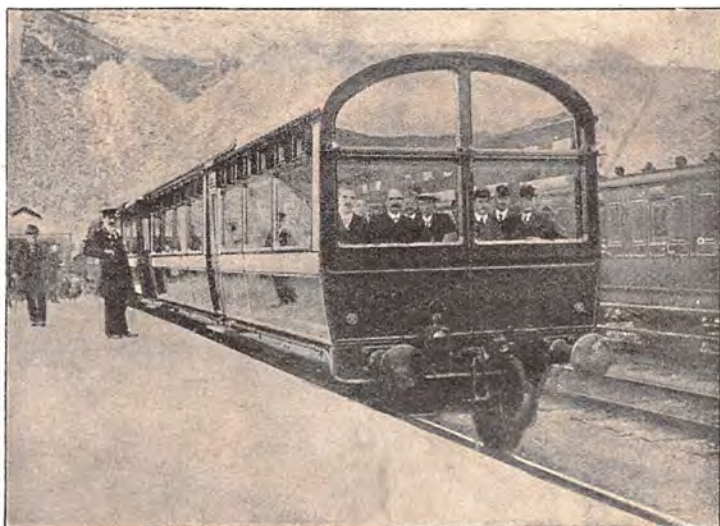
Planerne for »Miraklet's« Opførelse i London drøftes.

Atten Fyldepenne i Virksomhed paa én Gang.

parat som det, man ser paa Billedet, hvor atten Fyldepenne fungerer paa én Gang, saaledes at hver enkelt af dem underskriver hans Navn paa et af de Dokumenter, han har liggende foran sig.

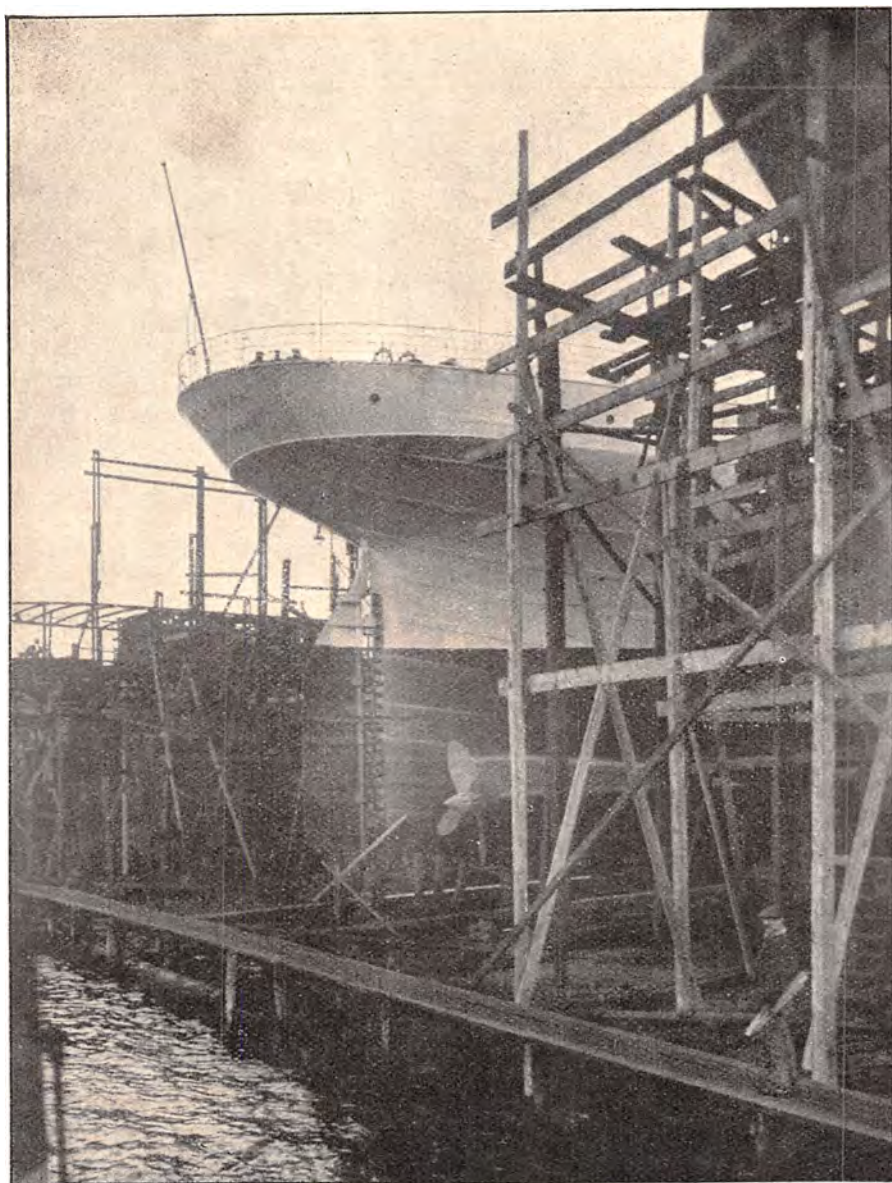
AMERIKANERNE har hidtil været de første, naar det galdt Forbedringer indenfor Jernbanevæsenet til Bekvemmelighed for de Rejsende. De berømte Pulmann-Salonvogne, som nu er efterlignede overalt i Europa, var saaledes en amerikansk Opfindelse, der gjorde Opfinderen til Mangelmillionær. Nu kommer Englænderne ogsaa godt med, og som det fremgaar af vort Billede har de fabrikeret en Jernbanevogn saaledes, at de Rejsende kan nyde den herlige Udsigt, lige meget hvor de sidder i Vognen.

EN NY MODEL FOR EN JERNBANEVOGN, der sikkert vilde gøre stor Lykke, hvis den anvendtes paa vor Kystbane.

skal dirigere Orkestret, Komponisten Hr. Humperdinck, som har skrevet Musiken, og den mest berømte af alle Iscenesættere, Hr. Max Reinhardt, som skal lede hele Forestillingen.

ENHVER FORRETNINGSMAND véd, hvor trættende det kan være i længere Tid blot at skulle underskrive sit eget Navn, og faa er vel de, der sidder i store Virksomheder, som ikke nu og da har været udsat for at faa Skrivekrampe. Saaledes gik det netop en Amerikaner, der ved sin Ansættelse i den store Petroleumstrust var nødsaget til at skrive sit Navn flere Tusind Gange i Løbet af Dagen. Praktisk anlagte, som Amerikanerne er, lavede han sig et Ap-

SELANDIA

Verdens største Dieselskib, der løb af Stabelen den 4. Novbr. Billedet viser Agterenden, hvor der er en Skruer paa hver Side af Roret.

Selve Stabelaf-løbningen var af stor Virkning og overværedes af en Kreds af Hovedstadens mest fremragende Mænd. Særlig var østasiatisk Kompagni og Burmeister & Wain's Bestyrelser stærkt repræsenterede, og man saa saavel Admiral Richelieu og Etatsraad H. N. Andersen som Landmandsbankens Direktør, den nysudnævnte Etatsraad Emil Glückstadt og Etatsraad Dessau.

FRA DEN TYRKISK-ITALIENSKE KRIG

Paa nedenstaaende Billede ser man italienske Marinesoldater ved Indgangen til Ørkenen udenfor Tripolis.

Fot. Worlds Pict.

Telt-Zigøjnere.

ligesaa nøjsomme og fordringsløse i deres daglige Vaner, som de er snu og forslagne, hvor de tror at se deres Fordel derved. Men har Zigøjnerne saaledes ikke forandret sig, har det kultiverede Samfunds Opfattelse og Behandling af dem det heller ikke. Tiden har i

HJEMLØSE, ganske uden Tilhold, drevne fra Sted til Sted og omtumlede af Vind og Vejr som Støvet, de gaar paa, har Teltzigøjnerne endnu det selv samme Præg, som de alt har haft i Aarhundreder. Vel kan de benytte sig af Nutidens moderne Bekvemmeligheder som Jernbane, Telegraf og Telefon, men de er desuagtet lige uvidende, kan hverken læse eller skrive, er

saa Henseende gaet sin Gang ganske uforandret. Zigøjnerne behandles og betragtes endnu som noget Ukrudt, samtidigt med at deres mystiske Liv og Færden interesserer den store Del af Befolkningen og holder Interessen for dem lys og vaagen.

DE TO SLAGS BØGER.

Menneskenes domme er i reglen som deres liv, altid som deres natur Der er to slags bøker, de, som øker menneskenes lyst paa livet, længsel æfter det gode, og de, som ikke gør det; de første er bra, de andre er dårlige, hvor udmærket og geniale de æn kan være i ænkeltheder. Bjørnstjerne Bjørnson: Aulestad Breve til Bergliot Ibsen. G. B. N. F.

— Nu har De nok i Dem selv og de Stene, De ubarmhertigt giver andre, — maaske De ogsaa føler Dem højt hævet over alle de Fejl og syndige Lyster, som vi andre kæmper med og ofte ligger under for. — Men en Dag vil Livet, det virkelige Liv, — med dets virkelige Lidelser — komme til Dem og overmande Dem. — Da vil De føle Dem tommere og uslere end den ugudeligste af os andre — fordi De da selv maa spise de haarde Stene, som De nu kaster ud til os. — Ejnar Bang: Judas Præsten. V. Pio's Bogh.

DEN SØRGELIGE HORDE.

. Det er Brændevinen først og sidst, som lig en fortærende Ild ødelægger alle Livsværdier for os og gør Mennesker til Dyr. Der er „Velgørenheden“, hvormed ansvarløse Personer udmarver vor Livsenergi og slukker vor Drift til Selvhævdelse for at mæske deres egen Fortængelighed. Der er Skøgevæsenet, som forgifter vore Kvinder lige fra Barnealderen og fornædrer dem langt under Dyrenes Niveau. Der er en ryggesløs Smudspresser, som systematisk nærer Forvorpneheden iblandt os og selv lever højt paa at spekulere i vore Svagheder og undskyldte eller endog besmykke vore Laster. Der er hele den sørgelige Horde, som eders hellige Samfund underholder i sine „Forbedringshuse“ og med regelmæssige Mellemrum slipper løs paa os til at oplære vor Ungdom i Forbrydelsens Kunst og i Had til ærligt Arbejde.

Saadanne og mange flere er vore Fjender, og de er hundredfold værre end Sulten og Kulden og Pjalterne. C. Staun: Proletardrengegens Læreaar. G. B. N. F.

ET LIV I SILKE.

Fru Juttas bløde Træk havde antaget et haardt Udtryk — „Der var en Tid, da du ikke saa dig glad paa mig — ikke saa til den Side, hvor jeg gik. Aa, Ernestine, du har været haard imod mig én Gang, meget haard. Du glemte saa ganske, hvor ung jeg var, den Gang da . . .

da Ulykken den kom over mig. Og haardere blev du, fordi jeg ikke bodfærdigen klædte mig i Sæk og Aske, men foretrak Silken. Ja, Silken den kunde du ikke tilgive mig. Aa, du, — saa ung jeg var, saa meget forstod jeg dog, at kun i Silken kunde jeg leve paa Livets Solside. Dér hørte jeg hjemme. Jeg var jo nu en Gang et Solskinsbarn. Det sagde du selv saa mangen Gang, da jeg var lille, husker du. Og saa, min bedste Ernestine, véd du hvad, dette Liv i Silke jeg forekom mig selv i disse fine Klæder at være en lige saa honnet Pige, som førend dette skete for mig. Jeg forstod, at der var gjort mig Uret, og jeg forstod endnu ét, at det havde været Skæbnens Mening med mig, at nu skulde det være forbi med Solskinnet for mig attenaarige unge Pige — forbi, færdig! Men pyt, min lille Ven! Jeg var nu af en anden Mening. Skæbnen og Jutta — det skulde komme an paa en Styrkeprøve, før jeg gav mig. Saa tog vi et Tag sammen, og — jeg stod mig, ja. Aage Ibsen: Jutta. Kvindestudie. Det Schønbergske Forlag.

Forfatteren Ejnar Bang.

DRIFTLIVET OG SJÆLENS LOVE.

„Det er ikke rigtigt, Sigrid. Du husker sikkert forkert. Thi jeg gjorde dig jo Fortræd. Du var et Barn. Det var Barnets Hud og Barnets Lemmer, jeg kærtgnede. Det var Barnet, jeg tog. Og Barnet græd og Barnet flygtede, brød og flygtede. Det var for tidligt for den unge Jomfru at kaste Drømmenes Puppehylster, at stryge Tankernes Jomfruelighed og Legemets Jomfruelighed af sig. Men du modnedes sent, og jeg var ældre end du. Dit Begær var en stigende og kommende Ting, en Dæmring. Men jeg var egenmægtig, jeg var Herskeren og vilde gøre Dæmring til Dag. Men Driftlivet og Sjæls Love lader sig ikke ændre ved Vold. Det varede Aar, inden det gik op for mig, hvor ansvarsløst jeg havde handlet mod dig. A. C. Andersen: Sigrid fra Skovlunde. G. B. N. F.

ANDRES NERVESPIDSER.

Paul Linde sad i en af de store kurvestole, sammenbøjet, med ansigtet gemt i sine hænder.

„Hr. Paul!“

Han saa langsomt op.

Meta satte sig paa det yderste af en Stol ligeoverfor ham:

„Var det latteren og det?“

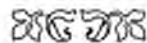
„Skar det ogsaa i Dem?“

„Jeg véd ikke rigtig! Men jeg kan sommetider føle med andres“ . . . hun bevægede utaalmodigt haanden som for at finde ord for det, hun mente.

„Med andres nervespidser?“

Hun nikkede. „Ja, netop!“

Lucie Hørlyk: Meta Hauch. Det Schønbergske Forlag.

UGENS PORTRÆTGALLERI

GENERAL ELLIS WOLFF har som bekendt som Følge af sin Udnævnelse til General, maattet fratræde sin Post som Chef for Garden, med hvem han i den Anledning tog Afsked forleden. General W. der er anset for at være en af de alldydigste og mest humane Officerer, er ualmindelig afholdt og vil derfor sikkert blive savnet saavel af Officerer som af Menige i vort fineste Regiment.

KLITPLANTØR JOHAN LUDVIG FREUCHEN er afgaaet ved Døden i en Alder af knap 48 Aar. Freuchen, der var Sønderjyde af Fødsel, var Landbrugskandidat; havde en udmærket Eksamen og blev i sin Tid tilbudt Ansættelse ved Landbohøjskolen, men han foretrak praktisk Virksomhed. I 1894 blev han ansat som Plantør ved Højby Klitplantage, hvor han har udført et stort og dygtigt Arbejde, til en altfor tidlig Død afbrød hans Virksomhed.

DISTRIKTSLÆGE FR. LUND i Siikeborg er Manden der skulde til for at aabne vore Øjne for hvor vanvittig flot der er blevet disponeret over de ca. 830,000 Kr., der er kommet ind i Aarenes Løb ved Salg af Jule-Mærket, Postmester Holbølls udmærkede Idé. Landet skylder derfor Fr. Lund Tak, idet man nok tør gaa ud fra, at de mange Penge, der forhaabentlig fremdeles

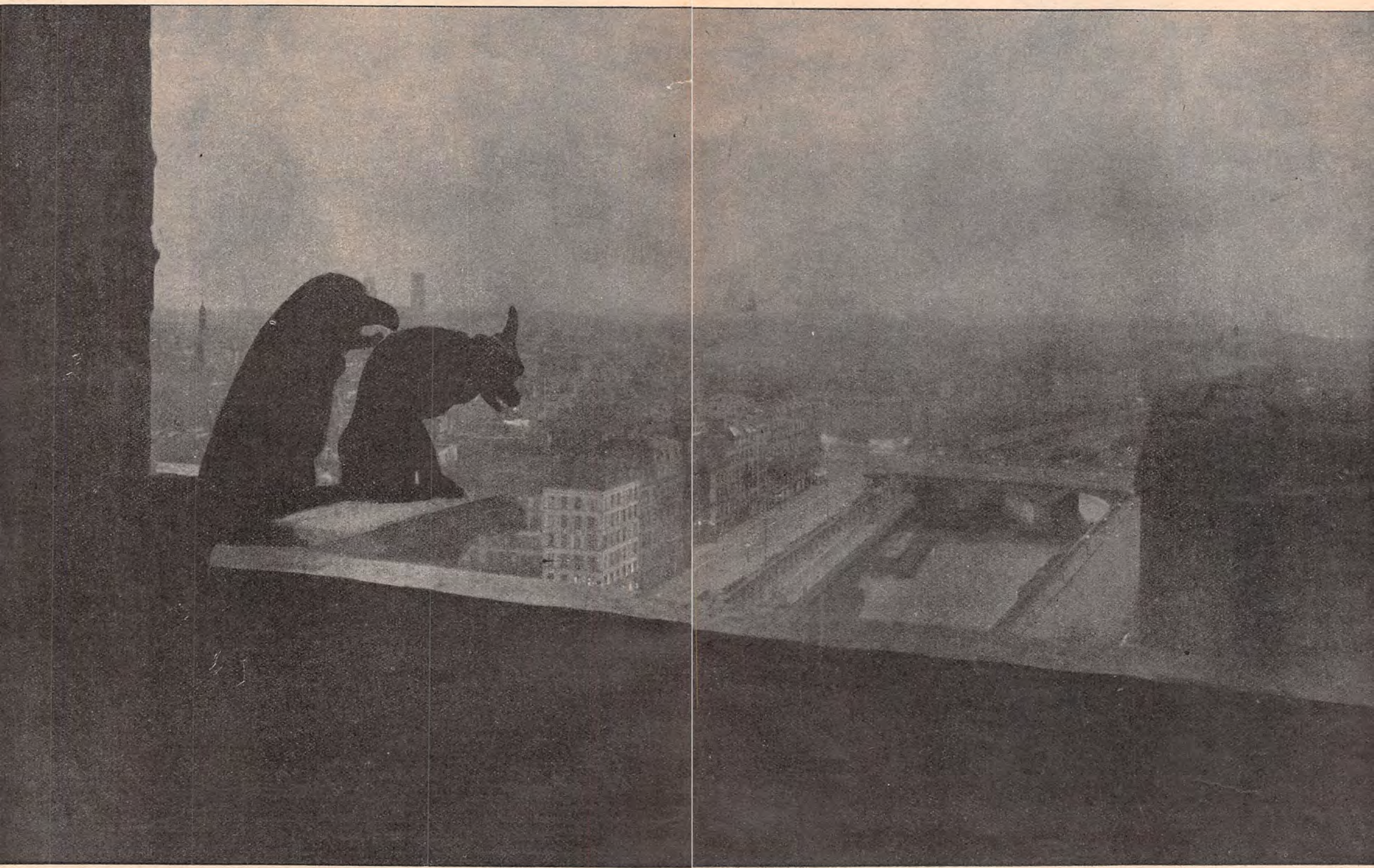
aarlig vil indkomme ved Salget af Julemærker fremtidigt vil blive fornuftigere administrerede og bedre anvendte.

FRU CATHINKA RINGHEIM, der forleden afgik ved Døden, 62 Aar gl., havde i ca. 32 Aar været gift med den bekendte Grosserer Henr. Ringheim og er Moder til Skuespillerne Arvid og Viking R., der er Tvillinger, samt til Pianistinden Ella R. Den afdøde efterlader sig hos alle som har kendt hende det aller smukkeste Minde og vil blive meget savnet i det for sin Gæstfrihed saa kendte Hjem.

OVERRETSSAGFØRER IVAR SCHRØDER er blevet Hr. Viggo Lachmanns Efterfølger som Formand for Studentersamfundets Retshjælp for Ubemidlede. Hr. S., der lige siden han blev juridisk Kandidat har virket i Institutionen, er bekendt som en dygtig og samvittighedsfuld Mand under hvis Ægide Retshjælpen sikkert vedblivende vil gaa en smuk og lys Fremtid imøde.

GENERALKONSUL JOHAN HANSEN, den tidligere Handelsminister og bekendte Skibsreder, paakalder nu igen Offentlighedens Opmærksomhed ved i disse Dage at fejre sin 50-aarige Fødselsdag, hvilket sikkert vil forbyde de mange, der kender Generalkonsulen, hvis Energi og hele spændige Skikkelse mængen en ung Mand godt kunde misunde ham. „Hver 8. Dag“ slutter sig til alle dem, der ønsker Generalkonsulen et hjerteligt til Lykke!

Paris ved Nattetid, set fra otre Dame Kirkens Taarn.

PARIS, det lastefulde, vidunderlige Paris, Verdens eneste virkelige Hovedstad, hvor de gammeldags og ultra-moderne, de umoralske og hæderlige, de rige og fattige, de forfinede og simple, de uvidende og de, som sidder inde med den højeste Kultur mødes i en evig Kreds-

gang af Fornøjelser og Elendighed, Dovenskabom den netop det, der egner sig for enhver og Flid, Overdaadighed og Fattigdom. Der er temperament og Pung. Man kan leve ligesaa ingen anden By i Verden, som helt kan maaleverdaadigt som i New York og saa fredeligt sig med Paris. I selve Navnet ligger et egetom i en Provinsby. Kort sagt, det, der er det Trylleri. Ingen Hovedstad frembyder saaaerlig ejendommelige for denne By, finder Udstarke Kontraster eller giver i saa høj Grad paa ~~en smuk og~~ Billedet hvor de hundred-

aargamle Uhyrer ser ned paa de moderne Boulevarder, Livets og det larmende Forretningskvarters Midtpunkt.

Fra Børneportræt-Udstillingen.

Efter en Akvarel af
Fru Gerda Wegener.

»Hønen« med Massa.

Det var en udmærket Idé at foranstalte en Børneportræt-Udstilling her i København, og Ole Haslunds bekendte Hus vil sikkert faa livligt Besøg, saa længe Udstillingen holdes aaben. Blandt de udstillende Malerinder vil utvivlsomt Fru Gerda Wegener blive Genstand for megen Beundring, og vi har derfor ønsket at give vore Læsere en Reproduktion af en af Fruens

smukke Akvareller. Originalens fine Farver formaar vi desværre ikke at gengive, men det fremgaar alligevel tilstrækkeligt tydeligt, at den ansete Karrikaturtegnerinde, ogsaa som Børneportrætmalerinde, fortjener at have et Navn, og det blandt de allerbedste.

Ajax.

VINTERMODER

PRAKTISK MODE. Hvorledes man af én Kaabe faar tre.

En af de Ting, som især kendetegner Moderne for indeværende Sæson, er Lysten til paa ethvert Punkt at finde noget originalt og uventet. Dette gælder baade om Hatte, Kjoler og Overtøj. Hattepynten anbringes, hvor der er mindst Grund til at vente den; Kjoler, især Selskabskjoler, laves med Ærmer af afvigende Farve og Materiale; Silkefryndser anbringes paa Cheviotsdragter, og ved franske Badesteder blev der sidste Sommer gjort et Forsøg paa at indføre den afskyelige Mode — Strømper, der stod i skrigende Modstrid med Kjolen. Denne Mode er nu heldigvis forsvunden, men dermed ingenlunde Lysten til at vise Originalitet og Opfindsomhed i sin Klædedragt.

Et udmærket Eksempel paa denne Trang til at opnaa nye og overraskende Virkninger er den Kaabe, som vi ovenfor bringer en Illustration af. I Virkeligheden er det kun et eneste Klædningsstykke, skønt det langt snarere ser ud som tre forskellige Kaaber. Den er lavet af Hermelin, Søløvebisam og et vidunderligt Stykke Brokade med gammelt Guld og Sølv paa sort Silkebund. Vi vil først tage den midterste Illustration, som viser os Kaaben forfra, og hvor den virker som en lang, glat Hermelinskaabe. Hvis vi derefter ser paa Illustrationen til venstre, er det vanskeligt at tænke sig, at det

virkelig er den samme Kaabe. Tilsyneladende er den nemlig en smuk, løst hængende Kaabe af sort Brokade, med et henrivende Rosenmønster i mat Guld og Sølv. Skitsen til højre giver endelig den smukke og ejendommelige Kaabe i sin tredje Skikkelse, idet Hermelinet her bæres dobbelt over Brystet og lukkes i Halsen, hvor Søløvebisamskindet kigger frem over Hermelinet og afgiver en meget flatterende Ramme om Ansigtet.

I det hele taget synes det, som om Pelsværk anvendes i større og større Udstrækning og med alle tænkelige Variationer. Fra Tid til anden har der, som bekendt, været gjort Forsøg paa at indføre hele Dragter af Pelsværk, men Forsøgene er i Reglen strandede paa, at Materialet har været for tungt og varmt.

Nu lader det imidlertid til, at man i Muldvarpeskindet har fundet et Materiale, som ved sin Lethed, Blødhed og Silkeglans forener alle Fordele, og der er i Aar forarbejdet meget smukke Spadersdragter af dette Pelsværk — en Mode, som paa Grund af sin Kostbarhed er sikret mod tarvelige Efterligninger. En anden Anvendelse af Muldvarpeskind er til smaa, draperede Pelshuer, hvor Folderne samles paa den ene Side med en juvelbesat Marabutaigarette.

Baronesse Polly.

Togets Snyltedy.

Fortælling af
VICENTE BLASCO IBANEZ.

Autoriseret Oversættelse fra Spansk
ved Johanne Allen.

Jeg læser her i Avisen om en Vens Død, sagde Percy til sine Venner, som han sad sammen med paa Kaféen. Jeg har kun set ham en eneste Gang, men jeg har alligevel tidt tænkt paa ham. Med Venskabet forholdt det sig nu paa en egen Façon.

Jeg lærte ham at kende en Nat, da jeg rejste med Posttoget fra Valencia til Madrid. Jeg rejste første Klasse, og i Albacete stod min eneste Medrejsende i Kupéen ud. Jeg havde sovet daarligt Natten før, og da jeg blev alene, saa jeg med Velbehag paa alle de graa Puder, som jeg nu var ene om. Hvor jeg skulde brede mig og gøre mig det mageligt! Og hvor jeg skulde sove lige til Alcazar de San Juan!

Jeg trak det grønne Gardin for Lampen, saa at Kupéen henlaa i Halvmørke, og indsvøbt i min Kappe lagde jeg mig paa Ryggen og strakte Benene ud, saa langt jeg kunde, med den behagelige Vished at jeg ikke generede andre.

Vi kørte over la Manchas øde, tørre Sletter. Der var langt mellem Stationerne. Lokomotivet satte Farten op, og Vognen knagede og rystede som en gammel Diligence. Jeg hoppede op og ned paa Sædet ved den voldsomme Slingren og Støden; Kvasterne paa Puderne svingede frem og tilbage; oppe i Nettet dansede Kufferterne mellem hverandre, Ruderne klirrede, og under mig lød en frygtelig Piben og Knirken af gammelt Jern, blandet med Hjulenes og Bremsernes Knagen. Men lidt efter lidt faldt mine Øjne til, og andre Lyde og Toner lød til mig gennem Larmen. Snart syntes jeg, at jeg vuggedes paa Havet, snart forekom det mig, at jeg var Barn igen og blev sunget i Søvn af min Amme med den grove Stemme. Opfyldt af disse Forestillinger faldt jeg i Søvn, men hørte dog stadig Larmen. Toget standsede ikke.

Pludselig vaagnede jeg med en ubehagelig Kuldefornemmelse — det var som om nogen havde kastet mig koldt Vand i Ansigtet. Da jeg aabnede Øjnene, saa jeg kun den tomme Kupé. Døren ligeoverfor var lukket; men jeg følte igen det kolde Pust af Natteluften, forstærket ved den voldsomme Træk, som Togets Fart fremkaldte. Jeg rejste mig og saa nu, at den anden Dør, den som var mig nærmest, stod paa vid Gab, og at der sad en Mand sammenkrøben i Aabningen, med Fødderne udenfor paa Trinbrættet og Hovedet vendt om imod mig. Hans Øjne skinnede med et underligt Lys i det mørkladde Ansigt.

Jeg blev saa overrasket, at jeg ikke kunde tænke klart; desuden var jeg endnu helt fortumlet af Søvn. I første Øjeblik følte jeg en næsten overtroisk Angst. Denne Mand, som pludselig viste sig, mens Toget var i fuld Fart, havde noget overnaturligt ved sig, der bragte mig til at tænke paa de Spøgelsehistorier, jeg havde hørt som Barn.

Men pludselig kom jeg i Tanker om alle de Overfald, Rov og Mord i Jærnbaneakupéer, som jeg havde læst om; og jeg var ganske alene; der var ikke engang en elendig Klokke, hvormed jeg kunde ringe paa dem, der sov paa den anden Side af Træskillevæggen. Den Mand var sikkert en Forbryder.

Selvopholdelsesdriften eller maaske snarere Frygten drev mig til at optræde brutalt. Jeg kastede mig over den ukendte Mand, slog og puffede ham med Hænder og Knæ. Han tabte Ligevægten og klamrede sig fortvivlet til Kanten af Døren; men jeg blev ved med at støde og puffe til ham for at faa ham til at slippe sit Tag, saa jeg kunde kaste ham ned fra Toget. Al Fordelen var paa min Side.

»For Guds Skyld, Seniorito!« stønnede han med ynkelig, halvkvalt Stemme. »Lad mig være. Jeg er en skikkelig Mand.«

Der lød en saadan Ydmyghed og Angst gennem hans Ord, at jeg skammede mig over min Brutalitet og slap ham.

Han satte sig, gispende og rystende, i den aabne Dør, mens jeg blev staaende under Lampen, efter at have trukket Gardinet til Side.

Nu kunde jeg se ham. Det var en lille, mager Bonde, et sølle Skrog med en lappet, fedtet Frakke og lyse Benklæder. Hans sorte Hue gik næsten i ét med det barkedede, kobberfarvede Ansigt, som oplystes af et Par mørke Øjne med et mildt, sagtmodigt Blik, og idet han fortrak Munden til et lidt dumt, taknemligt Smil, saas hans store, gule Tænder.

Han saa paa mig som en Hund, hvis Liv man har reddet, mens hans sortbrune Hænder ivrigt søgte rundt i Bælte og Lommer. Jeg begyndte næsten at angre mit Ædelmod og greb efter min Revolver. Han skulde dog ikke overfalde mig uforberedt.

Omsider trak han noget op af sit Bælte, og samtidig trak jeg Revolveren halvt frem; men *det*, han holdt i Haanden, viste sig at være et krøllet, snavset Kort, som han med en tilfreds Mine rakte mig.

»Jeg har ogsaa Billet, Seniorito.«

Jeg saa paa den og brast i Latter.

»Men den er jo flere Aar gammel,« sagde jeg. »Og tror du, at den giver dig Ret til at springe op paa Toget og forskrække de Rejsende?«

Da han mærkede, at hans grove Bedrag var opdaget, saa han meget ulykkelig ud, som om han var bange for, at jeg igen skulde prøve paa

at kaste ham ned. Jeg fik Medlidenhed med ham og besluttede at vise mig venlig og munter for at skjule den Forvirring, jeg endnu følte.

»Naa, kom saa indenfor. Sæt dig ned og luk Døren.«

»Nej, Sennor,« sagde han bestemt. »Jeg har ingen Ret til at sætte mig indenfor som en fin Herre. Ellers Tak, men jeg bliver her, for jeg har ingen Penge.«

Og han blev stædig siddende paa sin Plads i den aabne Dør.

Jeg sad saa tæt ved ham, at mine Knæ stødte mod hans Ryg. Der stod en sand Stormvind ind i Kupéen. Toget kørte med fuld Fart, Skæret fra Lampen faldt gennem den aabne Kupédør ud i Mørket og gled som en skæv, rød Plet hen over det øde, udyrkede Jordsmon, og i Aabningen tegnede sig Bondens sammenkrøbne Skygge ved Siden af min egen.

Den stakkels Mand var urolig, som om han knap kunde fatte, at jeg vilde lade ham blive siddende paa den Plads. Jeg gav ham en Cigar, og lidt efter lidt fik han Munden paa Gled.

Hver Lørdag gjorde han Turen paa den Maade. Han ventede paa Toget udenfor Stationen i Albacete og sprang saa op paa Trinbrættet med Fare for at blive knust. Saa løb han langs alle Vognene for at finde en tom Kupé. Ved Stationerne stod han af, inden Toget naaede helt ind paa Perronen, og sprang først igen op, efter at det havde sat sig i Gang. Han skiftede stadig Plads for at undgaa Konduktørernes Aarvaagenhed — de var slette Mennesker, Fattigfolks Fjender!

»Jamen, hvor skal du da hen?« spurgte jeg. »Hvorfor gør du denne Rejse og udsætter dig for at blive knust under Toget?«

Han skulde hjem for at være Søndagen over hos sin Familie. Fattigfolks Skæbne! Han havde Arbejde i Albacete, og hans Kone tjente i en Landsby. Sult og Nød havde skilt dem. I Begyndelsen gik han hele Vejen til Fods. Men naar han om Morgenen naaede til sit Hjem, efter at have gaaet hele Natten, var han saa udmattet, at han hverken gad snakke med sin Kone eller lege med Børnene. Men nu gik det udmærket. Han var ikke mere bange. Det var storartet at rejse paa Jernbanen, og han arbejdede med ganske anderledes Kraft hele Ugen igennem, naar han om Søndagen havde set sine Børn. Han havde tre. Den mindste var ikke større end saa — han viste en knap Alen fra Gulvet — men han kendte ham alligevel, og saa snart han kom ind ad Døren, slog den lille Armene om Halsen paa ham.

»Men tænker du da aldrig paa, at du kan forulykke paa en af dine Rejser, og at dine Børn kan komme til at staa uden Fader?«

Han smilede tillidsfuldt. Han forstod sine

Sager. Han lod sig ikke forbløffe, naar Toget kom farende, prustende og stønnende som en løbsk Hest og udspyende Gnister til alle Sider. Han var rolig og behændig. Et Spring, og han var oppe. Hvis han faldt, idet han sprang af, kunde han nok faa nogle Knubs og Stød mod den haarde Jord, men det, det kom an paa, var at passe ikke at falde under Hjulene.

Nej, Toget var han ikke bange for, men de Rejsende, der var med det, havde han saa meget større Respekt for. Han søgte altid hen til 1ste Klasses Vognene; dér fandt han lettest en tom Kupé. Det var utroligt, hvad han havde oplevet! En Gang havde han ved en Fejltagelse aabnet Døren til en Damekupé, og to Nonner, der var derinde, havde givet sig til at skrigе og raabe: Mord! Røvere! — saa at han i sin Forskrækkelse var sprunget af Toget og havde maattet gaa Resten af Vejen til Fods.

To Gange havde han, ligesom i Nat, været lige ved at blive smidt ud af de Rejsende, der forskrækkede fo'r op af Søvn ved at se ham komme ind, og en Gang, da han havde søgt ind i en mørk Kupé, var han tøret lige imod en Herre, som uden at sige et Ord havde pryglet ham igennem med sin Stok og derpaa kastet ham ned fra Toget.

Men selv om han blev daarligt behandlet, beklagede han sig ikke derover. Folk havde god Grund til at blive forskrækkede, og det var kun rimeligt, at de forsvarede sig. Han fik i Virkeligheden kun, hvad han fortjente. Men hvad var der at gøre? Penge havde han ikke, og sine Børn vilde han se!

Toget sagtnede Farten, som om vi nærmede os en Station, og han fo'r forskrækket op.

»Bliv bare siddende,« sagde jeg. »Der er en Station endnu, inden du behøver at staa af. Jeg skal nok betale din Billet.«

»Nej, den gaar ikke, Seniorito!« sagde han med en Blanding af Troskyld og Snuhed. »Konduktøren kunde maaske bide Mærke i mig, naar han rakte mig Billetten. De har mange Gange været efter mig, men uden at det dog er lykkedes dem at faa mig rigtig at se, og jeg bryder mig netop ikke om, at de skal tage mit Signalement. Lykkelig Rejse, Seniorito! De er det bedste Menneske, jeg har truffet her i Toget.«

Han gik henad Gangbrættet, idet han holdt sig i Stangen, der løber langs Vognene, og forsvandt i Mørket. Rimeligvis søgte han sig en anden Plads, hvor han i Ro kunde fortsætte Rejsen.

Vi standsede ved en lille, stille Station. Jeg vilde lige til at lægge mig ned for at faa lidt Søvn, da jeg hørte højrostedede Stemmer paa Perronen.

Konduktørerne, Betjentene ved Stationen og

et Par Gendarmere løb i forskellige Retninger, som om de søgte efter nogen.

»Der er han! Spær Vejen for ham! To af jer maa over paa den anden Side, for at han ikke skal slippe bort. Saa, nu er han kommet op paa Taget. Efter ham!«

Og et Øjeblik efter rystede Loftet i Kupéerne under Forfølgernes rasende Løben.

Det var aabenbart min Ven, der var blevet opdaget, og som, da han saa sig omringet, havde søgt Tilflugt paa Taget af Toget.

Jeg stod ved Kupéinduet, med Ryggen til Stationen, da jeg saa en Mand med den forunderlige Lethed, som Faren giver, springe ned fra Taget af den Waggon, der var nærmest min. Han faldt, saa lang han var; et Øjeblik kravlede han paa alle fire, som om han havde faaet saa stærkt et Stød, at han ikke kunde rejse sig, men lidt efter for han af Sted i fuldt Løb, og hans lyse Benklæder tabte sig som en hvid Plet i Mørket.

Stationsforstanderen gjorde rasende Fagter til Mændene; nogle af dem lo.

»Hvad var det?« spurgte jeg Konduktøren.

»Aa, det er en Landstryger, der har for Vane at rejse uden Billet,« svarede han ærgerlig. »Vi har længe haft Kig paa ham. Han hører til Togets Snyltedyrr. Men det skulde holde haardt,

om vi ikke en Gang fik Ram til ham — og saa kommer han i Hullet!«

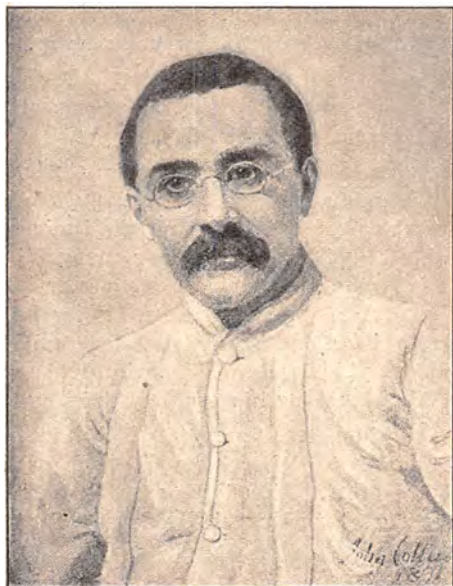
Jeg saa ikke det stakkels »Snyltedyrr« mere; men jeg har mange Gange om Vinteren tænkt paa Staklen og forestillet mig, hvordan han maa- ske stod gennemblødt af Regn og Sne paa Banelinjen udenfor en Station og ventede paa, at Toget skulde komme farende forbi.

Nu ser jeg her i Avisen, at man paa Banelinjen i Nærheden af Albacete har fundet Liget af en Mand, der var knust under Toget. Det er ham, det stakkels »Snyltedyrr«. Jeg behøver ikke flere Oplysninger for at vide det. Mit Hjer- te siger mig det. Maaske har hans Aandsnær- værelse pludselig svigtet ham, eller maaske har en Rejsende i sin Forskrækkelse over hans plud- selige Tilsynekomst ubarmhertigt puffet ham ud, saa han er faldet under Hjulene.

Det er nu fire Aar siden, at jeg traf ham, sluttede Perey, og jeg har i de Aar været vidt omkring, men tidt har jeg maattet tænke paa den fattige Arbejdsmand, som Sult og Nød havde skilt fra hans nærmeste, og som for at faa sine Børn at se udsatte sig for at blive forfulgt og jaget som et vildt Dyr, og trodsede Døden som en Helt.

Rudyard Kipling.

Lidt Oplysninger om Kipling.

Johannes V. Jensens og Aslaug Mikkelsen's Oversættelse af Rudyard Kiplings sidste Bog »Naulahka« henleder paany vor Op-

mærksomhed paa den verdensberømte Forfatter.

Rudyard Kipling er født i Bombay i Indien 1865 som Søn af en engelsk Embedsmand. Han fik sin Skoleuddannelse i England, men sin litterære Opdragelse i Indien, hvortil han vendte tilbage som ungt Menneske og blev i Allahabad Medarbejder ved Bladet »Pioneren«.

Sine første Sejre vandt han i Tyveaarsalderen med nogle Bind Digte og Fortællinger; hans Produktion viste sig hurtigt at eje en forunderlig Frodighed, og inden faa Aar var han europæisk berømt. En stor Del af sin Tid har han tilbragt paa Rejser i alle Verdensdele, og det er de saaledes samlede Indtryk, der udgør Grundlaget for hans Digtning.

Kipling er Verdens mest læste Digter. Hans Bøger udkommer i første Oplag i 300,000 Eksemplarer. Hans Bøger er oversat til alle Sprog. I Danmark er nogle af de oversatte Bind solgt i 10—12,000 Eksemplarer — en Rekord blandt Oversættelser. Et amerikansk Tidsskrift oplyste for-

nylig, at der i det sidste 10-Aar var solgt en Trediedel saa meget Kipling som Bibler og Testamenter. — Enhver vil forstaa, hvad det betyder.

Der gives enkelte Forfattere, som ved deres Bøgers Ejendommelighed formaar at fængsle ikke blot deres eget Lands, men hele den civiliserede Verdens Opmærksomhed.

Til disse hører Rudyard Kipling.

Han fortæller som ingen anden. Alt er hans eget, og alt er nyt. Hans Digtning er en Kunst helt for sig selv — fri for andres Paavirkning og farlig at efterligne. Det er en baade i Form og Indhold helt ny Art af Fortællekunst, som gennem Kipling er tilført Litteraturen. Han har lagt nyt Land under litterær Kultur.

Man har en Maalestok for hans forunderlige Fortællekunst og dens Værd deri, at Beretningen om tre menige Soldaters Færd i Fredstid ovre i Indien kan fængsle en

dansk Dreng saaledes, at han med Begærlighed griber hver ny Bog af Kipling.

Kiplings Skildringer er i moderne Forstand gode Bøger for Ungdommen. De udvider den unge Læsers Horisont, kaster et Skarplys over det forunderlige Land, som for de fleste henligger i »Tusind og En Nat«s Tusmørke, og samtidig med at Skildringerne ubarmhjertigt blotter det trættende, demoraliserende Garnisonsliv, som engelske Soldater fører derovre, aander hver ny Historie Beundring for Fædrelandets Kulturarbejde derovre i det fjerne Land. Hans fordrukne Soldater bliver Helte. Trods deres daarlige Egenskaber og dagligdags Snak bliver det centrale i dem, Soldaterhumøret, Kammeratskabet, Vaabenæren, en Forgyldning som faar dem til at staa i en blændende Straaleglans for Læseren.

Det er en Lykke for England at eje en saadan Digter, en Lykke saa stor, at vi andre ikke vil undvære at gøres delagtige i den!

Vilhelm Rasmussen: Menneskets Udvikling.

G. B. — N. F.

Forfatterens Navn fastslaar paa Forhaand Værkets Succes. Vilhelm Rasmussen er en af de faa, der har faaet den lykkelige Gave at kunne skrive populær Videnskab.

Allerede de 2 foreliggende Hæfter imponerer ved den Masse positivt Stof, de indeholder; men Fremstillingen tynges ikke af Stoffets Vægt, tværtimod er Fremstillingen paafaldende let skrevet. De foreliggende Hæfter omhandler navnlig Sagnene om Menneskets Oprindelse og Forfatterens Opfattelse af disse Sagn, og som den nøgterne Videnskabsmand Vilhelm Rasmussen er, kommer han jo til at kollidere noget med Biblens Skabelseshistorie. Skabelseshistorien betragtes nu af Videnskaben — iøvrigt ogsaa af en meget stor Del af Kirken — som en Række smukke Sagn af nærmest babylonisk Oprindelse; og Forfatteren føler sig ikke overbevist om, at Menneskets Ska-

Vilhelm Rasmussen.

belse ligger før Dyrenes. Langt sandsynligere forekommer ham den Hypothese, som Darwin — Verdens største Videnskabsmand

— fremsatte i sit Værk »Menneskets Afstamning«, at Mennesket og de andre Pattedyr nedstammer fra en fælles Stamform. Forfatteren afslører straks ved Begyndelsen sine Anskuelser, man føler, hvor magtpaaliggende Sagen er for ham, hvad der gør sit til at give Fremstillingen et livligt og personligt Præg. Og som den ærlige Videnskabsmand han er, skelner han klart mellem Theorier og Kendsgerninger.

Bogen, der er pragtfuldt illustreret, bliver

sikkert et Standardværk, et Værk, der i lige Grad er skrevet for den modnere Alder og for Ungdommen.

Man bliver misundelig paa den Ungdom, der vokser op. I letfattelig Form faar den serveret Hovedpunkterne i de sidste 40 Aars Famlen baade i Zoologi, Fysiologi, Geologi og mange andre Videnskaber. Forhaabentlig vil den vide at benytte sig deraf.

Ejnar Sørensen.

Gamle Minder.

Det var forleden i Aarhus.

Jeg kom over til denne skønne By og gensaa med Glæde dens mærkelige Blanding af Gammelt og Nyt, jeg saa' og erindrede. Mit Sind vuggedes i gamle, inderlige Minder —

Skolebakken og Riis Skov, Varna og Galgebakken, Ørnereden og Teatret, Clemensbroen og Nikolauskilden.

Aar var forløbne, siden jeg sidst gik paa disse Steder, og jeg sad nu en Sommerdag derude paa Strandvejsskrænten og saa ud over Bugten — det skønneste Udsyn i Landet.

Dette vidunderlige Hav!

Og nede ved Skræntens Fod rislede endnu

som for Aarhundreder siden Sankt Nikolauskilde — Vældet, der gjorde karsk paa Legem og Sjæl.

Jeg mindedes underskønne Sommerdage under Landsudstillingen, da denne ældgamle Kilde sprang dernede i Dybet under Professor Rosens himmelbaarne Buer i Elektricitetstaarnet.

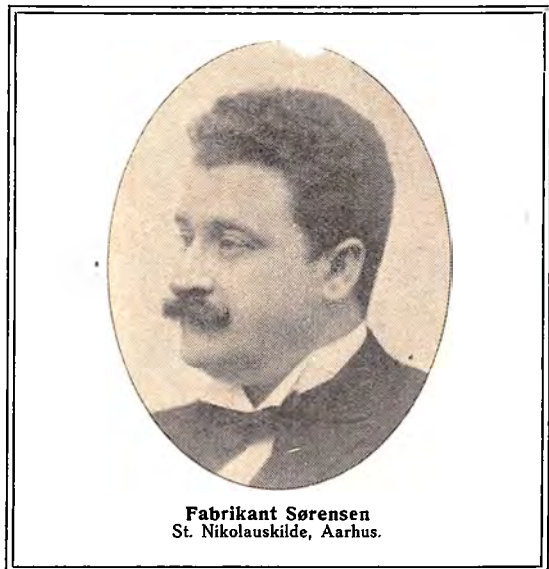
Mindedes og sukkede erindringstungt, skælvende vugget paa gamle Minder.

Og denne Kilde dér, dybt nede ved min Fod, Nikolauskilden, den bragte med sig et Pust fra de gamle Dage.

Nikolauskilden! Var det ikke den, hvis Ry var fæstnet gennem Mængder af Annoncer? Rigtig, jo! Det var jo dette Vand med Knopper i, som min lille Pige sagde.

(Fortsættes næste Side.)

— — — Og den Aften sad jeg hos min gamle Ven, »Apollinaris Sørensen«, og talte om gamle Tider og nye.

Fabrikant Sørensen
St. Nikolauskilde, Aarhus.

Kald paa Sørensen — der er Tusinder af det Navn — hvem mener Du? Sig saa »Apollinaris Sørensen« — og ethvert Barn i Jylland ved, hvem Du mener.

»Naa, og Apollinaris? Er det som i gamle Dage?«

»Apollinaris? Paa enhver Beværtning faar man jo Apollinaris nu om Dage!«

»Ja, men den rigtige!«

»Den bestaar endnu, ja! Den »ægte« Apollinaris, der forøvrigt laves paa en tysk Fabrik og er meget dyr, fordi Verden vil bedrages. Det er jo nemlig *ikke* det ægte Vand fra Neumahr, man faar, naar man paa en Restaurant forlanger en Halvflaske »ægte« Apollinaris. Men forlang det — og faa det.«

»Er det ikke en lille mild »Omgaaelse« af Loven?«

»Nej, paa ingen Maade! Vi har jo ingen Lov. Men hvorlænge vil det vare, inden vi faar den? Og hvorlænge skal Folk betale i dyre Domme den »ægte« ægte Apollinaris? Og hvorlænge vil de finde sig i herhjemme at faa serveret de med Kulsyre og Soda overfyldte Fluida, præsenteret med Apollinaris Etiket?«

»Jeg troede, det var den ægte, den virke-

lige Kildes Vand, der blev fyldt paa Flasker.«

»Nej, nej! Den ægte Kilde ligger i Neumahr Kurpark. Og af den drikker Kurgæsterne. Men en lille Milsvej fra Kilden ligger Fabrikken. Og fra *den* sendes der mellem Aar og Dag Millioner af Flasker med Apollinaris ud om Aaret. Det er altsaa den »ægte«. Men min —«

»Den »uægte«, altsaa —?«

»Ja, hvad er ægte, og hvad er uægte i denne Forbindelse? *Min* Apollinaris er jo forsaavidt ægte. Jeg har gennem en hel Række Forsøg opnaaet at fremstille en »Apollinaris«, der er *ganske* den samme som den »ægte«, der altsaa ikke er »ægte«. Og jeg har opnaaet at fremstille den med den samme, bløde Kildevandssmag som den »ægte«. Meningen er altsaa —«

»At vi ikke mere skal drikke det udenlandske Apollinaris?«

»Paa ingen Maade! Bliv dog ved med at drikke det. Forlang det overalt og vid, at for hver en Gang I forlanger en »Apollinaris« fra Fabrikken i »Neumahr« kommer I til at betale den 3—4 Gange saa dyrt som hvis den købes hos »Sankt Nikolauskilde«.

»Hvad er da —?«

»Hemmeligheden, mener De? Hemmeligheden er den, at man altid skal forlange det *rigtige* her i Livet. Og naar de begge to er ens, og den ene Slags Vand er ca. 4 Gange billigere end den anden, hvad forlanger De saa?«

»Nikolauskilde?«

»Maaske, ja!«

— — — Der er gaaget Maaneder siden denne lille Samtale. Forleden Aften skulde jeg have Selskab. Jeg vilde have en virkelig Nikolausvand. Og jeg telefonerede København rundt.

Ingen havde »Apollinaris« fra Aarhus.

Saa skrev jeg til »Apollinaris Sørensen« — saadan og saadan — og hvor kan jeg faa den Apollinaris? Jeg skal have Fremmede paa Onsdag!«

Og han svarede:

»Fra Nytaar kan Apollinaris faas i København!«

Emil Aars.

NATÜRLICHES KARLSBADER SPRUDELSALZ
SALZ
 ist das allein echte Karlsbader
 Vor Nachahmungen und Fälschungen wird gewarnt.

FROKOST 11—1.
Første Kl. Køkken.
 Gl. Kongevej 112, 1 (ad Havelaagen).

MIDDAG 3½—6½
Moderate Priser.

Korsør Vegetabil Margarine.

Telf. Strand 2 Lad Deres Vask besørget af — Telf. Strand 2

EMDRUP DAMPVASKERI

Spec. Husholdningsvask efter Vægt.
 Vore Vogne køber overalt Grundlagt 1878.

Telf. Strand 2 Telf. Strand 2

OSCAR FREDERICKSEN
 KGL. HOF. FISKEHANDLER
FISKEHUSET NR. I.
 KØBENHAVN.
 FISK * VILDT * LIMFJORDS-ØSTERS.

KØBENHAVNS PANT-OG LAANE-BANK

HØJT LAAN GODE PAA ALLE PANTER

K P L

LAANER

VESTERBROS TORV 47 M. TELF. 6864

V. Lauritzen,
 Guldsmed & Gravør.
 Søndergade 53, Nakskov.
 Specialitet:
 Platinerede Sølvsmykker.

Modesalonen
MARGUERITE
 Frederiksberggade 10
 anbefaler sig
 med nyeste Parisermodeller.

Vaskeriet „Solvang“
 5 Valdemarsvej 5
 Vasker smukt og omhyggeligt.
 Telefon. Taga 146.

SIDSTE NYHED

Chapchals
 No 10 STK. 10 ØRE
 25 STK. 25 ØRE
 100 STK. 1 KR.

77

ÆGTE RUSSISK CIGARET
 NYESTE MODERNE FACON

Dansk Fabrikat.

GLORIA
 METAL-PUDE-CREME.

Gloria Olite Komp.
 København N.
 Tlf. 5226.

CINGALLA THE

CJ-CARØES IMPORT

Kun én Kvalitet

VORE FORKØLELSESSYGDOMME.

Ingen vil sikkert nægte, at dette er et Emne, der h i Landet saa godt som altid er aktuelt. Ligesaa sikkert det, at netop Forkølelsestilstandene, fordi de oftest gynder til uskyldigt og — heldigvis — ogsaa som Reg ender uden større Skade for Patienten, forsømmes denne og ikke i den Udstrækning, som de burde, komm under Lægebehandling. Der er da her et Omraade, hv man maa mene at kunne gøre nogen Gavn blandt Pu likum, naar man søger lidt mere indgaaende og i populær Form at fremstille de forskellige Lidelser, d tilsammen gaar under Navnet »Forkølelse«, saa me mere, som den Tid af Aaret nu staar for Døren, da di Sygdomme i særlig høj Grad hjem søger vore Hjem.

Der kunde anføres Masser af Eksempler paa, hvorle Folk, selv omhyggelige og fornuftige Mennesker, uden tage Hensyn til en formentlig Forkølelse, med et ove legent: »Aa, det er ikke andet end noget Influenza o Hoste!« eller »Bare lidt ondt i Halsen!« er gledet lige i i en Tuberkulose, en kronisk Strubelidelse, en Nyrebet delse eller lign. Lidelser, der, om vedkommende i Ti havde været paa sin Post, kunde have været undgaa eller i hvert Fald vilde være forløbet meget hurtigere.

Vi skal da, i dette og kommende Numre, søge at gøre R de for de Punkter, der har Betydning, naar det gælder »Fo kølelæssygdomme«, nemlig, efter en kort Beskrivelse a de enkelte Lidelser, *Spørgsmaalet, naar der bør søg Læge, og Spørgsmaalet, hvorledes de ganske almindelig og ufarlige Forkølelsestilstande bedst behandles i Hjem met, saa at de ikke forværres og volder Skade.*

SNUE.

er en typisk Forkølelæssygdom, ofte en Følge af Afkø ling særlig paa Fødderne. Vaade Fødder volder hyppi en Snue. Denne bestaar i en Katarrh i Næsens Slimhind der svulmer op, bliver rød og meget sensibel; heraf de hyppige Nysen. Der kommer stærkt forøget Slimafson dring, hvilket paa flere Maader virker generende.

Man hører ofte Tale om, at Snue kan være smitsom. Virkeligheden synes der at være noget derom, saa a tilkomne Bakterier maa kunne spille en Rolle. Imidlertid er det ikke ved Forsøg lykkedes at overføre en Snue fr et Individ til et andet, saa vi savner Bevis for Sygdom mens Smitsomhed.

Det ubehagelige ved Snuen er bl. a. den Omstændighe at Luftvejen gennem Næsen tilstoppes, dels ved Hævelse af Slimhinden, dels ved at selve Slimen — indtørret ell frisk — ophobes i større Mængde; dette volder ogsaa de velkendte »Snøvlen«. — Er Slimafsondringen under e Snue meget heftig, da irriteres Huden omkring Næse borene let; der kan da her opstaa Eczemer, og ma ser ikke sjældent en Rosen tage sit Udgangspunkt fr en af Snue irriteret Hud.

Er Slimen som i Slutningen af Lidelsen sejt og tyk stopper den i særlig høj Grad for Luften. Dette spille i et enkelt Tilfælde en stor Rolle, nemlig hos *smaa Børn der die*. Disse faar jo under Sugeakten kun Luft tilfo gennem Næsen, og er denne tilstoppet af Slim, kan de ved Uagtsomhed fra Moderens Side foraarsages alvorlig Aandedrætsanfald hos Pattebarnet. Hos Smaa børn o der ret ofte Feber forbundet med en Snue; ellers pa virkes Almentilstanden kun sjældent deraf.

Snue kan være et Kendetegn paa andre Lidelser, hv ket er en Omstændighed, som er værd at erindre. De er saaledes et staaende Symptom ved *Mæslinger* (før o under Udbruddet) og »Røde Hunde«, og almindeligt ve *Influenza*. — Snue kan ogsaa være af *syfilitisk* Oprin

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 8.

19. November 1911.

Pris 10 Øre.

FLEET STREET, DEN BERØMTE BLADGADE I LONDON.
„Hver 8 Dag“ har sit London-Kontor i Bygningen til Højre.

Fader og Søn.

Oversat fra Engelsk ved *Ellen Aaris Raae*.

DEN LILLE TELTLEJR laa i en Palmelund, som omgav Landsbyen — det var nemlig ikke stort andet end en Landsby. De haardføre franske Kolonister var blevet overfaldet af en omstrefende Arabertrup, og der var flydt meget Blod. Derfor havde Regeringen nu sendt et Regiment Zouaver ud for at hævne de Døde og beskytte de Levende. Og Zouaverne havde udført det Hverv, der var blevet paalagt dem, upaaklageligt. Araberne havde ikke kunnet forsvare sig, men var blevet drevet ud i Ørkenen igen.

Ekspeditionen var saaledes, praktisk talt, til Ende, men der savnedes endnu et Kompagni, som var sendt ud for at ødelægge en Araberlandsby, hvis Beboere havde givet Marodørerne Hjælp og Husly.

Jean Gregoire gik frem og tilbage udenfor sit Telt. Han havde tilbragt næsten hele sit Liv i Afrika. Hans Moder og hendes Mand var kommet derud fra Frankrig, da Jean kun var to Aar gammel.

Ingen kendte Madame Gregoires Historie, men hun behandlede sin Mand med tavs Foragt, og Folk opdagede snart, at han fortjente det.

Jules Gregoire var en af de Mænd, som er født med en Slags aandelig Vanskabthed. Det var ham simpelthen umuligt at opføre sig ordentligt. Madame tjente til Livets Ophold ved at udføre Silkebroderier og vaske Smaaavask for Garnisonens Damer. Hendes Mand drev i Begyndelsen om i de mest berygtede Knejer i Araberkvarteret, indtil han pludselig satte sig i Hovedet, at han vilde træde ind i Hæren.

Jules Gregoire blev af sine Soldaterkammerater betragtet med Antipati og Mistro.

Saa indtraadte der en Krise i Frankrigs Affærer i Afrika. Det kom til Uroligheder mellem Franskmændene og de indfødte Stammer, og medens Franskmændene samlede deres Tropper, hændte det flere Gange, at Araberne viste sig i Besiddelse af et Kendskab til Fjendens Bevægelser, som de kun kunde have erhvervet sig gennem en Forræder. Mistanken faldt paa Gregoire. Og sikkert med Rette; thi han forsvandt pludselig, og det næste, man hørte om ham, var, at han var set i Følge med en af de oprørske Sheik'er, og at han oplærte Araberne i europæisk Krigskunst.

Madame Gregoire bar Skæbnens Tilskikkelser paa en Maade, som vandt hende alles Agtelse. Hun holdt sit Hoved højt og erklærede, at hun var besluttet paa at opdrage sin lille Jean til at indtage Faderens Plads i Regimentet og gøre

godt, hvad Faderen havde forbrudt — og hun holdt Ord.

Jean var nu 24 Aar og godt paa Vej til at blive Korporal. Han stod og saa ud over Ørkenens vidtstrakte Sandhav. Der var noget, der pludselig havde brudt Horisontens rolige Linie, noget, der efterhaanden blev til en Støvsy, som voksede og voksede, medens han betragtede den.

Lejren kom i Oprør, og alle betragtede Skyen, som stadig voksede, til man kunde skelne en Flok Ryttere.

Det var det savnede Kompagni, som nu red ind i Kammeraternes Lejr. De havde udført deres Ordre uden selv at miste en eneste Mand, og de havde taget en af Fjenderne til Fange, en Araber, en statelig og værdig Skikkelse, skægget og broncebrun; han sad paa sin Hest, ubevægelig som en Statue.

Med ægte østerlandsk Flegma steg han af Hesten, da det blev befalet ham; derpaa underkastede Obersten ham et kort Forhør, men fik intet Svar paa sine Spørgsmaal, hvorefter Fangen blev ført ind i et Telt og sat under Bevogtning.

Senere holdt Obersten Rettergang, og dette overværedes af mange af Landsbyens Beboere.

Foran dem stod Fangens høje, tavse Skikkelse. Et Par Gange fo'r hans store, brune Øjne rundt i Kredsen og betragtede de blege, haarde Ansigter, men han sagde ikke et Ord. Hans Skæbne var paa Forhaand afgjort. Han skulde skydes næste Morgen ved Solopgang, før Regimentet begav sig paa Marschen.

Jean stod drømmende udenfor Teltet, hvor den fangne Araber sov.

Den unge Mand kastede et medlidende Blik paa den hvide Skikkelse, og i det samme rørte Fangen sig og satte sig op.

Jean kunde føle de mørke Øjne hvile paa sig, og saa hørte han pludselig, som i Drømme, en Stemme kalde — paa Fransk.

— Jean! sagde denne Stemme, og den unge Mand saa sig forskrækket om.

— Jean! lød Stemmen igen. Jean! Min Søn!

Et Øjeblik svimlede det for ham, saa grebes han af en frygtelig Angst.

— Du er min Søn. Jeg kender dig, for du ligner min Hustru, Nannie. Og saa dit Navn, mit Navn, Gregoire — hvor det lød underligt for mig. Jeg hørte dem kalde dig det i Dag i Retten. De kendte ikke mig — jeg havde narret dem. Jeg vilde ikke tale, saa kunde de maaske have kendt min Stemme. Men da jeg havde fundet dig, vidste jeg, at jeg ogsaa havde fundet Friheden. Min Hest — den er tøjret her i Nærheden — jeg hørte den kalde paa mig — den er af Ørken-Racen — ingen kan indhente den. Løs mine Baand! Saa kun tre Skridt, og jeg er fri!

— Saa tal dog! Svar, du unaturlige Søn!

Men den unge Mand svarede ikke et Ord.

Endelig kom Morgenens, og med den Røre i Byen og i Lejren, Trompetsignaler og Vaabenraslen. Jean havde forladt sin Vagtpost og forberedte sig nu til et endnu frygteligere Hverv. Han var blandt dem, som skulde skyde den fangne Araber.

I hans Øren lød Faderens sidste Ord:

— Fadermorder! Du skylder mig Livet!

Og han havde svaret:

— Jeg skal betale Gælden.

Der lød en Riffelsalve, og Araberen udstødte et vildt Skrig og sank sammen.

Men efter Salven hørtes et enkelt Skud.

Mændene stirrede paa hverandre, og en af dem vaklede og faldt om.

— Jean Gregoire! Gode Gud, hvad betyder dette?

Kammeraterne løftede ham op; han var ikke død, men Livet ebbede hastigt ud.

— Hvorfor? Hvorfor? stammede hans Kap-tajn.

— Det — var — en Gæld, jeg maatte betale. Han var — min — Fader. Jeg kunde ikke be-fri ham — jeg kunde ikke skyde paa ham — og I maatte have skudt mig — alligevel — jeg adlød jo ikke mine Ordre.

Der var ingen Tid til at hente en Præst. Han døde i den Tro, at han havde betalt sin Gæld fuldtud. Men hans Kammerater begræd ham og hædrede hans Minde som en Helts.

St. Andreas Kollegiet.

(Den store Kostskole i Ordrup).

København, November 1911.

Hvad er det, som ligger paa Bakken deroppe, det røde, en hel lille By . . .

OPPE PAA DEN henrivende Ordruphøj, ikke langt fra Stranden og ved Siden af den dejlige Dyrehave, ligger Kostskolen, St. Andreas Kollegiet.

Det er nu snart 40 Aar siden, at Kollegiet blev til. Fra et lille Hus med kun meget faa Elever er det vokset sig til at blive en af de største Kostskoler her i Landet. Kollegiet be-
staar af en eksamensberettiget højere Almensko-
le og af en mindre tysk Skole med ca. 250
Elever, hvoraf de 90 boer paa Skolen (»In-
terne«).

Det er denne min gamle Skole paa Bakken, jeg gerne vil fortælle lidt om.

Klokken er 5 Minutter i 2, og ud fra de to store Skolebygninger styrter Eleverne. De sko-
lesøgende Elever gaar glade og fornøjede hjem;
derimod gaar Internerne, Kollegiets »Børn«, stil-
tiende i to Rækker ind i Læsesalen, »Studiet«.

Saa ringes der til Middag med Skolens store Klokke, og i samme Øjeblik lyder ogsaa Studie-Klokken, medens alle Eleverne rejser sig for at bede den smukke Bøn »Angelus«.

I to lange Rækker gaar nu Eleverne ind i den vældige Spisesal »Refektoriet«, hvor alle Elever, baade smaa og store, spiser sammen. Dernæst er der to Læsesale, en stor for de stør-
re og en mindre for de smaa.

Inde i Spisesalen staar »Generalpræfekten« Lederen af Pensionatet, der har det mindre be-
hagelige Arbejde at holde Opsyn under Maalti-
derne. Ingen Lærer spiser sammen med Elever-

ne, men de spiser paa samme Tid inde i Lærer-
Refektoriet.

Før Maaltiderne beder Generalpræfekten en kort Bordbøn. En vældig Støj af Bænke og Stole, og alle Eleverne sætter sig. Ved hvert Bord sidder 6 Elever, der saa omtrent passer sammen i Alder og Størrelse. Flere Gange om Ugen læser en af de større Elever op under Maaltiderne, og det er ikke altid helt let at holde Orden mellem Eleverne, naar en Gang imellem Læsningen ikke interesserer dem.

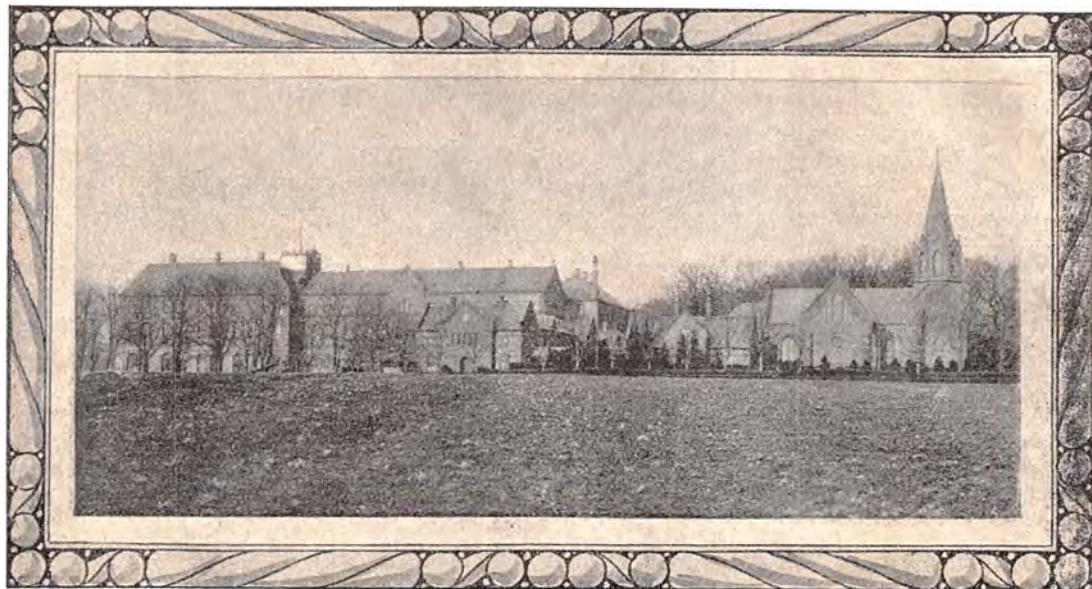
Efter Middagsmaden gaar Eleverne ud paa Skolens store Legepladser. Jeg kan med Rette sige, at det er sjældent, at en Skole har saa store Legepladser som St. Andreas Kollegiet, og her — stadig under Opsyn — tumler nu Eleverne sig i Omgivelser, der ikke kan være bedre og sundere. Sport drives med stor Iver paa Kol-
legiet, hvor man ved, at nogen Sport maa der til ved Siden af Læsningen; thi Betingelsen for at en Elev kan studere godt, er at han har et sundt og kraftigt Legeme. — Det hedder blandt andet i Kollegiets Sang:

»Sund Sjæl i sund Krop!« det er Maalet og Loven,

kun hvad der er sundt staar imod,
thi Manden skal prøves i Stormvejr og Slud
og ej bag sin Kakkellovn bænkes.

Her leges, her bedes, her tænkes o. s. v.

Eleverne har i Sandhed en glimrende Lejlig-
hed til at dyrke Sporten, og Kollegiet forsøm-
mer aldrig at benytte Naturens Goder i saa Henseende. — Naar Sneen har udbredt sit hvide Lagen, kommer Kollegiets smaa, men udmærkede Slæder frem. Enhver Elev faar sin Slæde, forsynet med Nummer, og i Flokke drager de saa om Vinteren ud i Ulvedalene. Kollegiets Elever er bekendt for at køre udmærket paa Slæde, og Grunden hertil er den at Sko-

St. Andreas Kollegiet i Ordrup.

len har et lille Bjerg, kaldet »*det russiske Bjerg*«, som hver Vinter bliver stillet op paa den store Legeplads. Paa dette »Bjerg« er det, at Eleverne lærer at køre.

Naar Sommeren er kommet, drager Kollegiets Elever i flere Hold ned til Kollegiets egen store Badeanstalt, og glade boltrer de sig i Søvandet. Ved Badningen gaar alt efter bestemte Regler. Paa en lille halv Time skal Eleverne være klædt af, have været i Vandet og være klædt paa igen.

Eleverne foretager endvidere 2—3 Gange om Ugen lange Spadsreture i Omegnen af Kollegiet; de gaar ikke alle sammen, men er delt i 3—4 Hold efter Alder og Størrelse.

Elevernes Forhold til Lærerne er udmærket. Der er en Ligeformhed og fortrolig Tone mellem dem, der vil forundre mange, men som dog ingeniunde bunder i manglende Respekt fra Elevernes Side.

At udvikle Eleverne til gode og gudfrygtige Mennesker, det er Lærernes Ønske og Maal. For dette ofrer Lærerne el. Præsterne paa Kollegiet hele deres Liv; og dertil kommer, at de gør det uden noget jordisk Vederlag, ikke for Penge eller Fornøjelser, men fordi de arbejder for noget højere.

— Naar den farlige Tid kommer, Efteraaret, hænder det ikke saa sjældent, at nogle af Eleverne faar en eller anden Forkølelse; men der bliver saa passet paa dem med største Omhu. De kommer op paa Skolens dejlige Sygestue, i gamle Dage hos gamle Br. M. Den gode, gamle Br. M. har i de mange Aar (ca. 35 Aar), han har virket som Sygeplejer, plejet Eleverne med Kærlighed og Omsorg. Nede i Køkkenet udsøgte han den bedste Mad til dem. Alle gamle Ele-

ver skylder gode, gamle Br. M. megen Tak for, hvad han har været for dem, medens de gik paa St. Andreas Kollegiet. Nu er det forbi med gamle Br. M. paa Sygestuen. Han er nu bleven for gammel, er helt døv og har tilmed meget daarlige Ben, men vi vil dog altid mindes ham, hver Gang vi tænker paa vor gamle Skole paa Bakken.

Hvad det økonomiske angaar, har Kollegiet ikke mange Sorger, skønt man for ikke mange Aar siden byggede to store Skolebygninger til. Skolen har et Bibliothek paa ca. 15,000 Bind. Elevernes Bibliothek er imellem 2—3000 Bind. Foruden det har Kollegiet en aldeles udmærket fysisk og kemisk Samling, ligesom det repræsenterer den næststørste (maaske endog den største) zoologiske Skolesamling i Danmark. en Samling, der har mange Sjældenheder og Værdier.

Alt Drengetyranni, Slagsmaal og Banden er paa det strengeste forbudt. De Elever, der har deres Hjem nær ved Skolen, har Lov at gaa hjem en Gang om Maaneden; derimod er der slet ikke Tale om, at Eleverne faar Lov til at gaa ud om Aftenen.

Kollegiet har sine store Festdage, og som en af de mest yndede kan nævnes Fastelavns-Festen. Et Par Maaneder før Fastelavn begynder Forberedelserne til Kollegiets sædvanlige store dramatiske og musikalske Underholdning, der afholdes Fastelavns-Tirsdag. Fastelavns-Søndag finder Generalprøven Sted, til hvilken der nu ogsaa indbydes Folk, da ikke alle kan faa Plads paa selve Forestillingsdagen, og Fastelavns-Mandag om Aftenen finder den egentlige Fest Sted i Elevernes Spisesal, i hvilken ogsaa alle Lærerne deltager. Saadan en Fastelavns-

Mandag Aften er uhyre fornøjelig; der findes paa alt, hvad der kan more Eleverne, hvert Aar noget nyt. Der spises, drikkes (ikke meget), synges, vises Karrikaturer af Eleverne, spilles Teater (undskyld Udtrykket), læses Vers op o. s. v. og Kl. 9½ gaar Eleverne, lidt røde i Kinderne, op i Seng.

Saa oprinder Fastelavns-Tirsdag, der som sagt er Hovedsagen. Billetterne, der uddeles gratis, er forlængst revet bort. Hele Dagen tænkes og arbejdes der paa Forestillingen, der i Reglen begynder Kl. 5; men allerede længe før den Tid er der stuvende fuldt i Kollegiets store, fine Teatersal, der kan rumme ca. 900 Mennesker. Uden at rose min gamle Skole, er der vel næppe nogen anden Skole, der har et saa fint Teater og en saa stor og smuk Teatersal. Efter Forestillingen, der for det meste varer over 3½ Time, samles, som Slutning paa Fastelavnsdagene, alle Eleverne i Spisesalen til en lille Festlighed, og efter denne lille Fest er alt igen roligt paa Kollegiet. Fastetiden er begyndt.

I det hele taget er Festdagene, som gennemgaende falder i Foraarstiden, meget kærkomne for Eleverne. Paa disse Dage faar de Lov til at ligge lidt længere, de behøver ikke at staa op Kl. 6, men 6½ eller 7. Eleverne staar nemlig hver Dag op Kl. 6, undtagen Søndagen, hvor de staar op 6½. — De sover, fordelt efter Størrelse og Alder, paa 4 store Sovesale, hvor hver Elev har sin Alkove med Seng og Servante osv. Paa hver Sovesal sover en Præfekt, der ligeledes har sin Alkove.

Kl. 9 eller 9½ Aften skal alle Eleverne være i Seng, ogsaa de største fra Gymnasiet; en halv Time efter gaar som Regel alle Lærerne i Seng; naar Kollegiets Klokke saa slaar 10½, hviler der dyb Stilhed over St. Andreas Kollegiet, som kun nu og da bliver afbrudt af Støjene nede fra den lille By Ordrup.

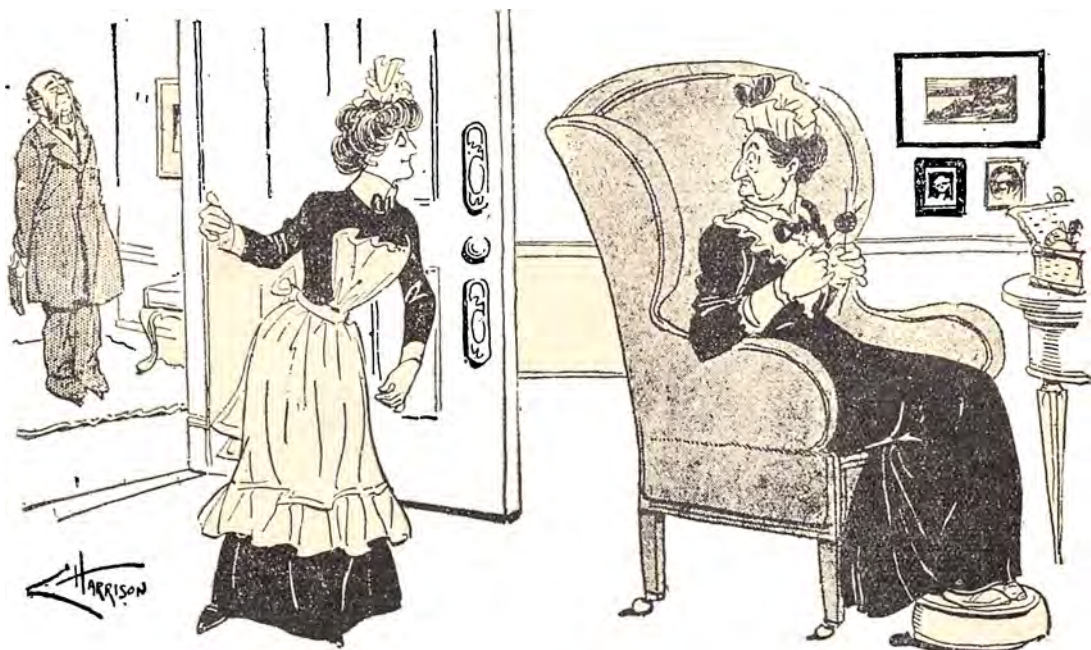
Kollegiet undergaar selvfølgelig store Forandringer fra det ene Aar til det andet. Det udvides stadig, nye Elever afløser de gamle og unge Lærere de gamle hvidhaarede. Men selv om meget forandrer sig, saa forandrer Reglerne sig i det store og hele ikke. De Regler, som Eleverne nu maa rette sig efter paa Kollegiet, maatte jeg rette mig efter, da jeg kom dertil for over 12 Aar siden, og det samme gælder for et langt større Tidsrum.

Flere af Præsterne fra Kollegiets første Dage lever endnu, men de er nu gamle og graaned. Alt gaar og vil vedblive at gaa sin vante Gang. Elever rejser, andre kommer i Stedet for, men det er altid en Glæde og Stolthed for Lærerne, naar de hører, at det gaar deres gamle Elever godt ude i Livet, og at de stadig holder fast ved det, de har lært i deres Skoletid.

Naar Kollegiet næste Aar fejrer sit 40-Aars Jubilæum, vil manges Tanker søge tilbage dertil, og baade nuværende og gamle Elever skylder deres gamle Skole paa Bakken en hjertelig Tak for, hvad den har været for dem.

I Taknemlighed

Alfred Silcowitz-Hansen,
cand. phil. et stud. jur.

Tjenestepigen: Undskyld, Frue, men det er Formanden for Tjenestepigernes Fagforening, som skulde snakke lidt med Dem om den Disput Fruen og jeg havde i Gaar Aftes.

MED ET DIGT AF EDV. BLAUMØLLER.

Kvinder

1830

E. Heilmann

Minder og spøgelses.

Piano

Handwritten musical notation for the first system, including a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The notation includes a vocal line and a piano accompaniment line. The word "calando." is written above the piano line.

Handwritten musical notation for the second system, including a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The notation includes a vocal line with lyrics and a piano accompaniment line. The lyrics are: "sæt min-der Troe - et bog Ha-rens byk-ke Mi-re, og".

Handwritten musical notation for the third system, including a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The notation includes a vocal line with lyrics and a piano accompaniment line. The lyrics are: "kvit - ret saa ham-let som Fug-le omme i Bu-re. I". The word "Cresc." is written above the right end of the system.

La - va vander fre - de - ligt og som - mer - lunt og Sol - tie

Ti - der blot en lil - le Smu - le ke - de - ligt. *Een Blomstille*

Catalan

KVINDER

(1830)

De sad under Træet
bag Havens tykke Mure
og kvidred saa harmløst
som Fugle smaa i Bure.
I Haven var der fredeligt
og sommerlunt og Sol —
til Tider blot en lille Smule kedeligt.

De hakked med Næbet
i Stjerneblomstens Hjerte:
Han elsked — slet ikke —
maaske med stille Smerte!
Men dersom Lykkesmeden,
de hulde Blomster løj,
saa sad de og fik Lov at blive siddende.

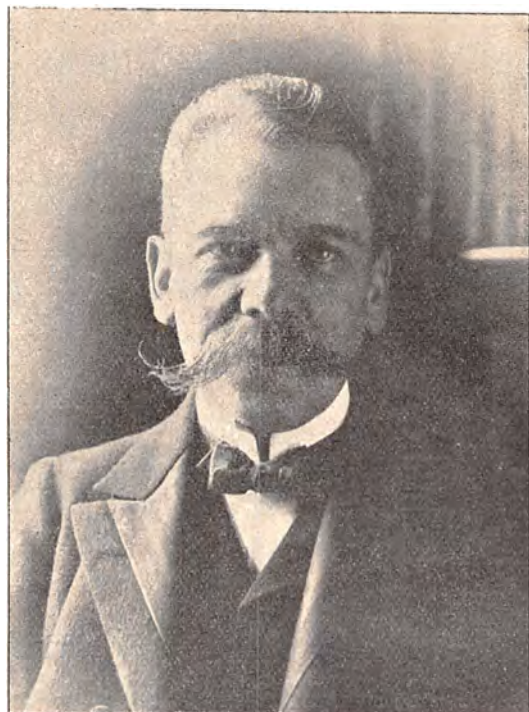
Fik en eller anden
omsider Flyvenykker
og baskende søgte
at slaa sit Bur i Stykker,
saa bad man hende mindeligt
at blive, hvor hun var,
alene var upassende, ukvindeligt.

Men sirlige, søde,
de stundom fandt et Øre
og kvæded da Viser,
som Hjertet kunde røre;
hvis ej hos Fuglefængerne
maaske en skønne Dag
de døde laa med Ho'det mellem Stængerne.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

NAAR DISSE LINIER læses, er den bekendte Forfatter. Professor Karl Larsen paa Vej til Amerika, hvor han er engageret til at holde en Række Foredrag. Tournéen begynder i New York, og derfra drager Professoren saa gennem de nordlige Stater til Chicago og videre Vest paa gennem Mormonernes Utah til Kalifornien. Blandt de Emner, Professoren vil forlyste vore emigrerede Landsmænd med, er ogsaa hans berømte »Københavnske Skikkelser« (Hans Peter Egeskov, Kresjan Vesterbro og Hopsadrenge). Idet vi ønsker »Dansk-Amerikansk Selskab« til Lykke med at have engageret Professor Larsen, udtaler vi Haabet om, at Professoren inden længe maa vende velbeholden tilbage, i den Grad rig paa amerikanske Erfaringer og Iagttagelser, at vi snart kan vente et nyt, interessant Værk fra den saa ansete og populære Forfatters Haand.

Professor Karl Larsen.

(Sidste Værk »Danske Nybyggere«).

Maleren Professor Carl Locher i sit Atelier.

Professoren, som den 21. Novbr. fylder 60 Aar, har fornylig taget Ophold paa Frydenstrand Sanatorium.

Forfatteren Maurice Maeterlinck.

AT MAURICE MAETERLINCK har faaet den store literære Nobelpremie i Aar vil næppe forhavse nogen. Den udenlandske Forfatter er jo forlængst saa berømt i den store Verden, at denne Udmærkelse næppe vil betyde stort for hans Popularitet — og de mange Penge, han faar (over 150,000 Kr.), vil næppe heller gøre ham lykkeligere, da han i Forvejen er en meget rig Mand.

Den omstyrtede Skorsten paa Lervarefabriken Grøndal.

Herhjemme kender vi mærkværdigvis endnu kun to af hans dramatiske Arbejder, nemlig *Monna Vanna*, der blev opført paa Dagmar-teatret, og *Den Ubudne*, som det fri Teater har spillet; men i Udlandet betragtes hans Stykker som klassiske og opføres til Stadighed, navnlig i Tyskland. Maeterlinck, der begyndte i ganske smaa Kaar, giftede sig senere med den — fra sit Gæstespil — ogsaa her kendte franske Skuespillerinde Georgette Leblanc, som med stor Virkning har spillet Hovedrollerne i de fleste af hans Arbejder.

PAA HOSSTAAENDE BILLEDE ser vi en mægtig Skorsten i det Øjeblik, den falder. Skorstenen hørte til den bekendte Lervarefabrik Grøndal, men da den var bleven affældig og farlig for Omgivelserne, maatte den skaffes af Vejen, hvilket sker ved at hugge et Hul i selve Skorstenen og at presse en Bjælke, som passer nøjagtig, ind i den ca. $\frac{1}{2}$ Alen brede Aabning. Derefter stikkes der Ild i Bjælken, og naar den er brændt, saa falder Skorstenen sammen af sig selv og bliver til en stor Stendynge.

Fra det danske Pantheon.

Niels W. Gades Sarkofag. Afsøringen fandt Sted under en smuk Højtidelighed i Holmens Kirke's Kapel d. 9. November.

Danske Kunstnere i London.

Miss Beryl Faber og Mr. Leslie Faber, i »The Sense of Humour«.

Mlle. Karina, alias Frk. Karen Lindahl.

HØSSTAAENDE Scenebillede af det engelske Stykke »The Sense of Humour« vil have Interesse for vore Læsere, da Hr. Leslie Faber, der er meget anset som Skuespiller i London, som bekendt er en Søn af Generalkonsul Faber, hvis gæstfri Hjem mange danske har nydt godt af, naar de var paa Besøg i England.

I DEN BERØMTE Oxford Music Hall, Londons store Variété, gør to danske Kunstnere for Tiden stor Lykke. Billederne, vi bringer af dem, vil interessere og glæde alle Københavnerne, dels fordi Frøken Karen Lindahl jo ogsaa herhjemme har haft et beundrende Publikum, dels fordi det ikke hører til Hverdagsbegivenhederne, at en forhenv. dansk Løjtnant og Grosserer gaar til Scenen i en Alder af omtrent 40 Aar og gør Lykke — tilmed paa en engelsk Scene.

Hr. Janssen og Frøken Lindahl optræder i »The Abduction«, som Hr. Janssen selv har forfattet. Maaske ser vi snart det unge Kunstnerpar optræde her i København.

Capt. Janssen, som den indiske Fyrste i »The Abduction«.

Et indfriet Løfte.

I DET NUMMER, der udkom den 3. September d. A., og hvormed jeg overtog Redaktionen af »Hver 8. Dag«, udtalte jeg, at selv om Bladet allerede præsenterede sig i en noget ændret Skikkelse, vilde det dog næppe lykkes mig helt at faa det ind under den Ramme, jeg havde tænkt mig, før der var hængaet nogen Tid.

Idet jeg herved har den Fornøjelse at forelægge Læserne de 36 — rigt illustrerede — Sider, »Hver 8. Dag« i Dag bringer, mener jeg ikke blot at have indfriet mit givne Løfte, men ogsaa at have naaet mit Maal, nemlig at gøre »Hver 8. Dag« til det mest aktuelle og smukkeste udstyrede 10 Øres Ugeblad, der nogen Sinde har været set herhjemme.

Og jeg gentager samtidig, uden Frygt for at overdrive, at der, selv i de store Kulturlande med deres Millioner af Læsere, som f. Eks. Eng-

land, Tyskland og Frankrig, ikke findes et eneste illustreret Ugeblad til 10 Øre, der i Udstyrelse blot tilnærmelsesvis kan maale sig med, hvad »Hver 8. Dag« præsterer.

Dernæst en Tak til Læserne for den overordentlige Velvilje, de har vist »Hver 8. Dag« fra den Dag, jeg igen overtog den redaktionelle Ledelse af Bladet. Uge efter Uge er Købernes Antal steget i den Grad, at de fleste Numre af Bladet straks er blevet revne bort, saa at de nu kun kan fremskaffes ad antikvarisk Vej.

Det tilraades derfor de af Læserne, der vil være sikre paa at faa »Hver 8. Dag« regelmæssigt tilsendt hver Uge, at tegne sig som Abonnenter paa Bladet og at opfordre Venner og Bekendte til at gøre det samme.

Jo større Udbredelse, desto bedre Blad. Og »stadigt bedre, altid fremad« er og skal fremdeles være Maalet for »Hver 8. Dags« Ledelse.
København d. 14. November 1911.

George C. Grøn.

HØRT OG SET.

EN KORRESPONDENT kom fornylig til Georges-Town i Staten Nebraska og blev ikke saa lidt forbavset ved at læse følgende paa en af Byens Teaterplakater:

»I Aften opføres »En Folkefjende« af den norske Digter Henrik Ibsen. Den berømte Forfatter vil efter Forestillingen vise sig personligt for Publikum.«

Nysgerrig gik han ind i Teatret. Og ganske rigtigt — da sidste Akt var forbi, og Folk applauderede, kom en imponerende Skikkelse frem paa Scenen. Han var skaldet og glatbarberet, iført en lang Diplomatfrakke, og han bukkede, med en anerkendende Haandbevægelse, for det begejstrede Publikum. Ved bagefter at interviewe »Forfatteren« erfarede

Korrespondenten, at denne allerede i flere Aar havde skaffet sig et Levebrød ved at tilfredsstille Amerikanernes barnlige Lyst til at hilse paa »Forfatteren«, og at han i det Øjemed havde indstuderet alle mulige Forfatterroller, lige fra Schiller til Gordon.

* * *

EN BEHAGELIG Eftermiddag i Helvede for kun en Shilling! Det kan man opnaa ved at købe den ny Udgave af »Breve fra Helvede«, oversat fra en tysk Udgave af den danske Original. En Indledning af Pastor Geo. MacDonald garanterer for, at der intet upassende foregaar. Dette den ukendte danske Forfatters Helvede er et ganske hyggeligt Sted. Det er ikke saa højtideligt som Dantes og ikke saa ondskabsfuldt som Bernard Shaw's.

Ja, saaledes lyder virkelig den Reklame, man kan læse i et amerikansk Blad om en dansk Bog.

Det er forbavsende. Og den danske Forfatter vil maaske være den, der bliver mest forbavset af alle.

* * *

En ældre, meget elskværdig, nygift Dame betroede os forleden følgende:

Det gaar med Kærligheden som med Mæslingerne, sagde hun, det er farligere, naar man angribes af den Slags i den modnere Alder.

Den sidste Novemberstorm.

Natten mellem den 5. og 6. Novbr.

HVER 8 DAG« har ment at ville bringe sine Læsere nogle Billeder fra de frygtelige Storme, der i Dagene fra 5.—7.

November er gaaet hen over Landet og har forarsaget mange Ulykker og store Over-
svømmelser.

Værst er det gaaet ud over Jylland, og da især en Del af de vestjyske Byer, hvor Vandet fra Have og Fjorde er trængt ind i Gaderne og har fordrevet Beboerne fra deres Huse. Tyborøntangen er gennemskaaret, Fyr er slukkede, Høfder lagt øde og store Værdier gaaet tabt paa forskellig Maade.

Af særlig hjemsøgte Byer kan nævnes Esbjerg og Ribe. Natten mellem Søndag og Mandag stod det meste af Esbjerg Havneplads og store Strækninger Nord og Syd for Byen under Vand, og Vandet trængte op i Gaderne og ind i Husene. Telegraf- og Telefonforbindelsen nord- og østpaa var delvis afbrudt og Jernbanetrafikken østpaa indstillet.

I Ribe gik Vandet over Kurveholmen og Skibsbroen med de omliggende Gader, og Bølgerne trængte hurtigt ind i Husene, saa Beboerne mange Steder maatte redde sig op paa Loftet, medens Møbler og Bohave svømmede rundt i Gaderne. Elektriske Ledninger ødelagdes, Telefonledninger blev afbrudte, og den anrettede Skade anslaas til meget betydelige Summer.

I Nordjylland samler Skaden sig især om Egnene i Nærheden af Limfjorden, hvor Vandstanden, da Stormen var paa sit højeste, var mere end 53 Tommer over dagligt Vande. Endelig beskadigede Havet i høj Grad Kyststrækningerne mellem Aulum og Tyborøn og gennembrød til sidst Tangen paa en Strækning af 600 Fod.

Paa Fyen og Sjælland bestod Skaden især i at en Del Gaarde og Huse ødelagdes, medens Træer blæste om, og mindre Strækninger kom til at staa under Vand. Paa sine Steder forstyrredes Telegraf- og Telefonledninger, og mellem Gedser og Warnemünde maatte al Trafik indstilles, fordi Vandstanden var 5—6 Fod under dagligt Vande, og det var umuligt at faa Jernbanevognene om Bord paa Færgen.

SKAARUP PRÆSTEGAARD, beliggende mellem Langaa og Silkeborg, hørte til de Steder, der hjemsøgte haardést.

Kostalden ødelagdes fuldstændig, og Besætningen var det meget vanskeligt at faa reddet. Kun ved Øksens Hjælp lykkedes det at faa alle Kreaturerne ud i nogenlunde uskadt Stand.

Præsten, Pastor Schepelern, og Forpagteren, Alfred Nielsen, lider desværre begge et føleligt Tab.

Skaarup Præstegaard med den sammenstyrtede Kostald.

»LIVET 8. DAG« 19. Novbr. 1911.

FRA STORMFLODEN. Oversvømmelsen ved Thy. Billedet er os venligst tilsendt af Fotograf Stej i Hurup.

Københavnske Blomsterpiger ved Frokosten.

BLOMSTER! Der er festlig Klang over Ordet, men Blomsterpigens Virksomhed er just ikke nogen Fest.

Blomsterpigen er jo fattig. Hovedparten af

hendes Fortjeneste gaar til den, for hvis Regning hun arbejder — til den, der har sat Kapital i hendes halvisne Blomster med Hovederne paa Staaltraad. Selv tjener hun vel knap saa meget som Arbejdersken paa en Fabrik.

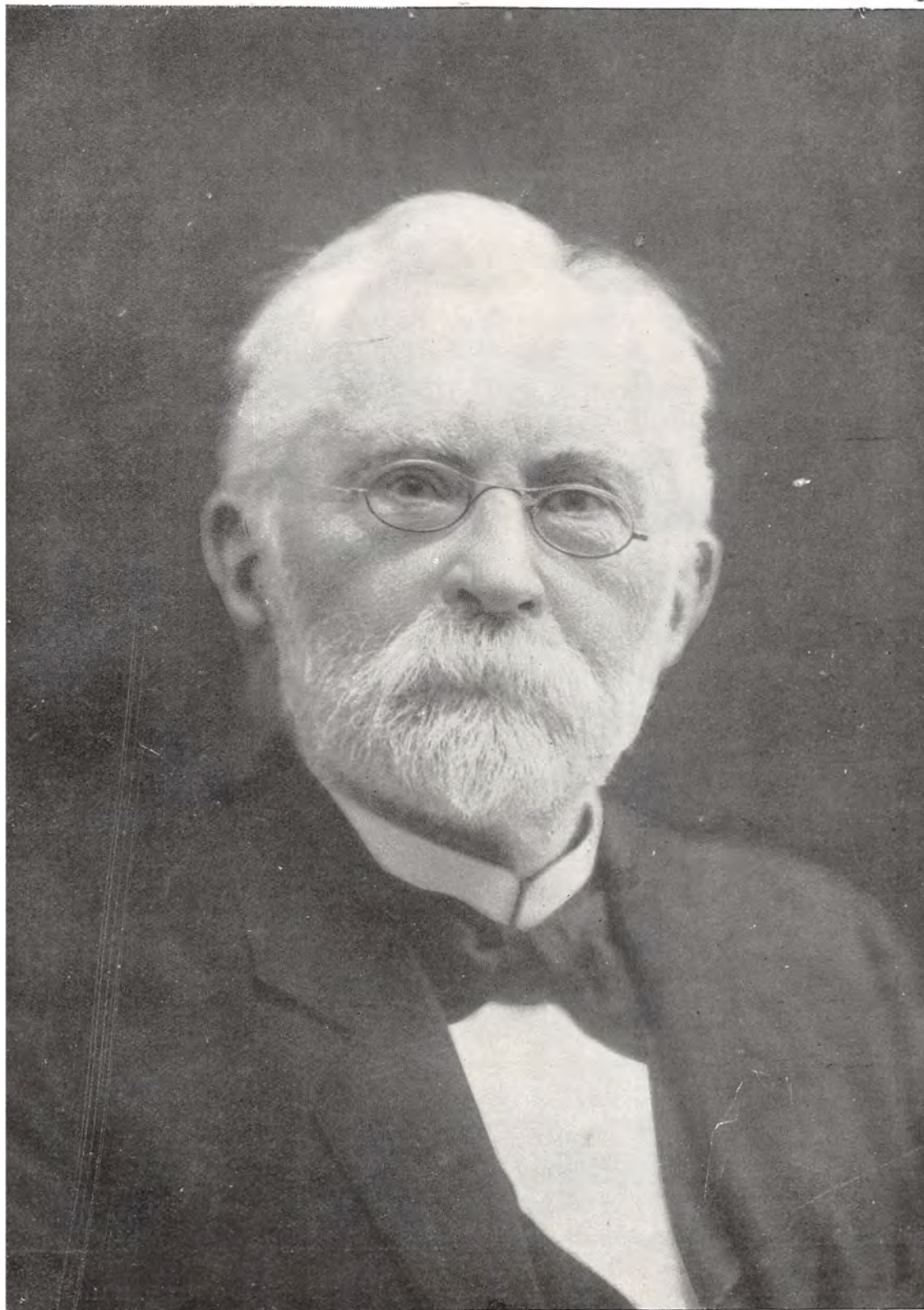
Hendes Arbejdsdag er lang. Fra om Formiddagen til sent ud paa Natten hjemsøger hun med Mellemrum de forskellige Kaféer og Forlystelsessteder, der vil give hende Adgang. Naar de store Hospitaler har Besøgstid, kan man træffe hende udenfor Porten, og hun kan undertiden her gøre gode Forretninger med Folk, der vil glæde deres syge Venner med Blomster.

Heldet spiller en stor Rolle for hende. Træffer hun om Aftenen i en Kafé paa et lystigt Selskab, der betaler godt, kan hun paa en enkelt Handel tjene mere, end hun plejer i flere Dage. Men gaar det andre Aftener daarligt, skal der et godt Humør til for at holde Modet oppe. Det er ikke let for den, der selv er fattig, Dag efter Dag at se det Liv, der udfolder sig paa vore Restauranter og Forlystelsessteder. Men Blomsterpigen bliver sjælden misundelig eller hadefuld: naar hun faar Tid at holde Hvil, nyder hun den Kop Kaffe, som en velvillig Opvarter har skænket hende, eller hun spiser sin tarvelige Frokost i en forstaaende Venindes Selskab under Latter og alskens Skæmt. Blomsterpigerne sér jo saa meget og har derfor saa meget at fortælle.

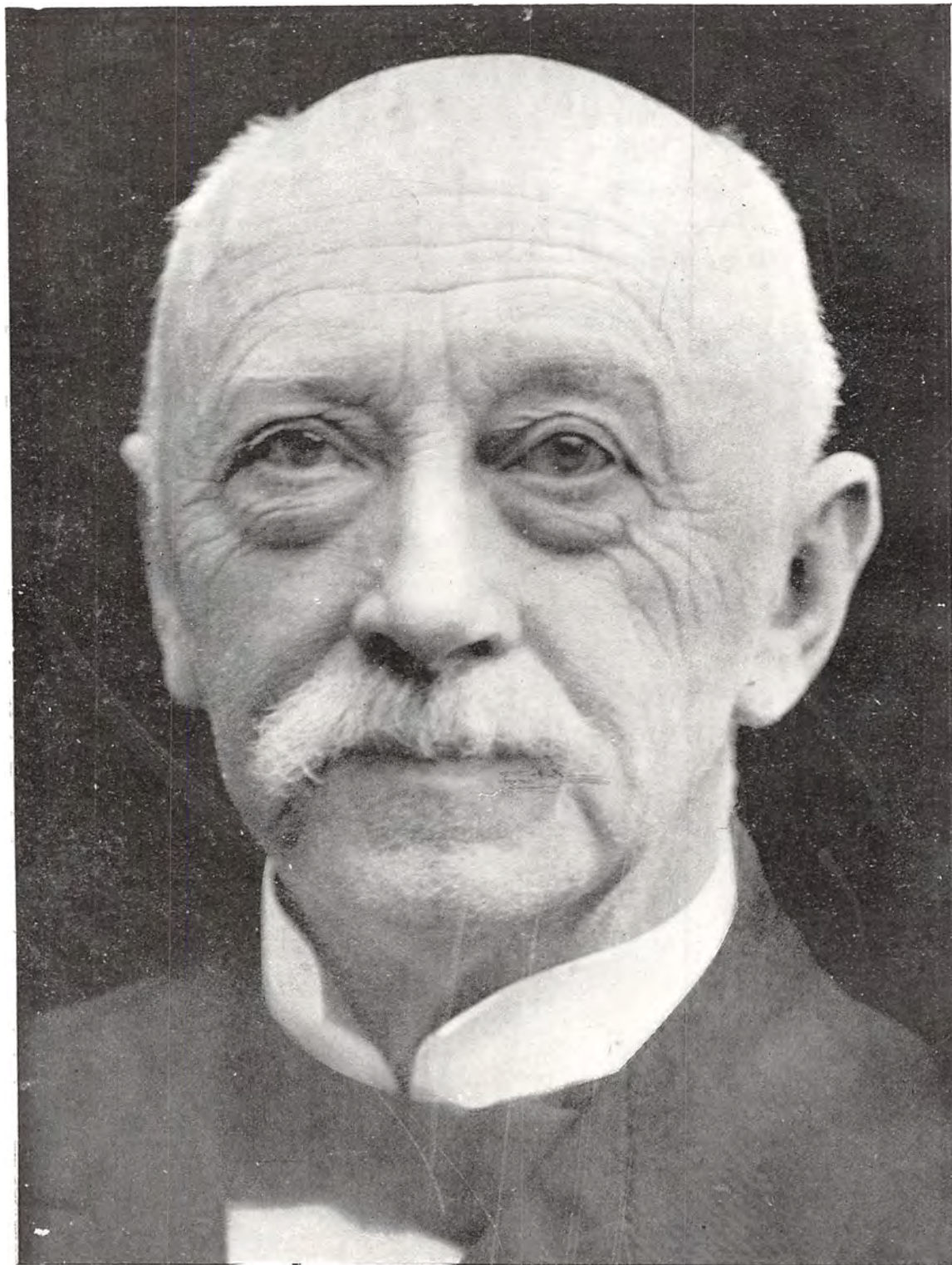

DA KASPAR VENDTE HJEM.

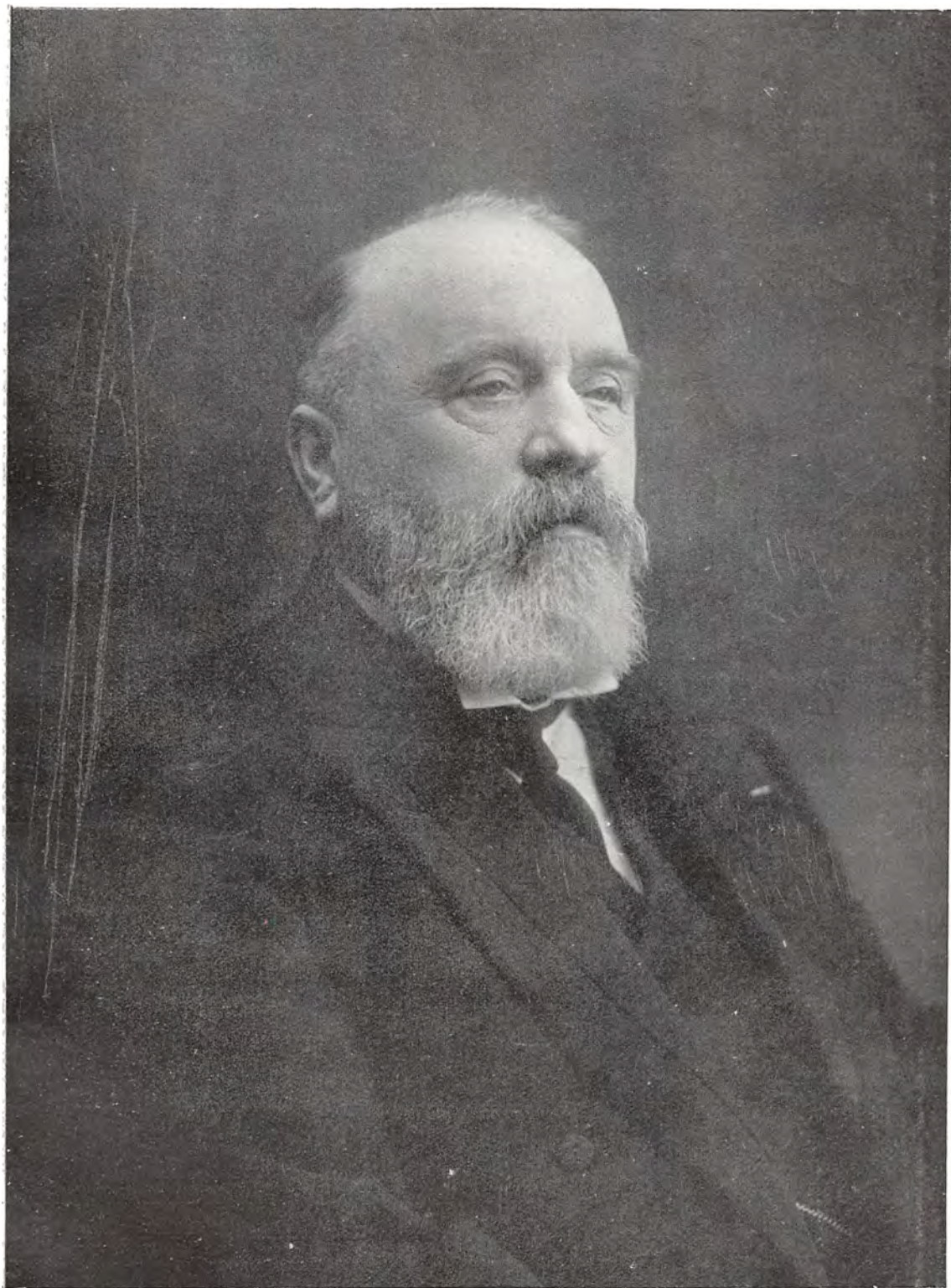
Cirkusdirektør Bech-Olsen afleverer Kaspar i god Stand til Zoologisk Have, og Direktør Dreyer byder den fortabte Søn Velkommen ved at trykke dens Snabel.

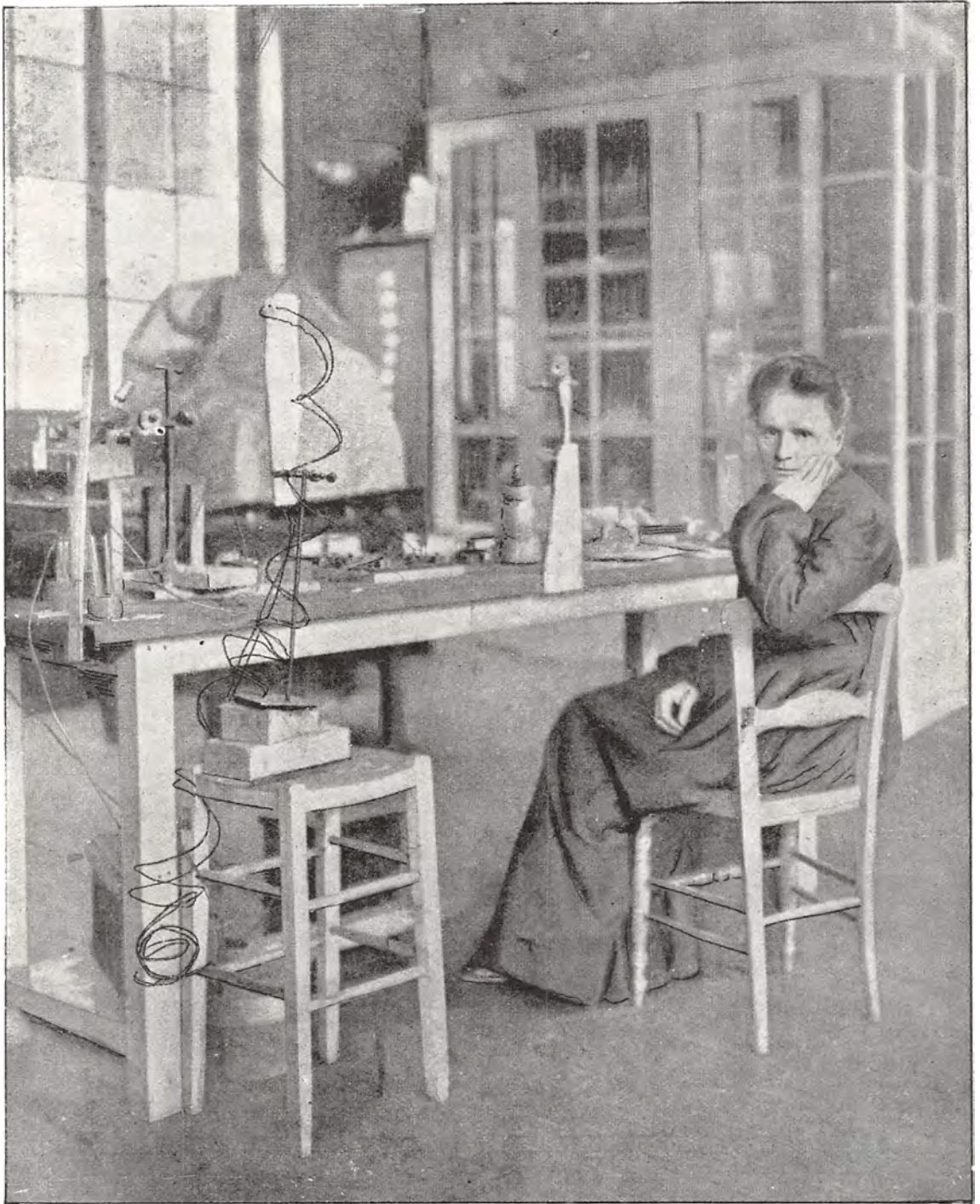
PROFESSOR EUGENIUS WARMING, som forleden fyldte 70 Aar. har baade som Forfatter og Lærer haft stor Indflydelse her i Landet, ligesom han ogsaa udenfor Danmarks Grænser nyder stort Ry for sit Arbejde i Naturvidenskabens Tjeneste. Prof. Warming er en meget berejst Mand og i Besiddelse af en overordentlig Virkelyst. som forhaabentlig i mange Aar maa bevares for Landet.

KONFERENSRAAD I. P. AASTRUP (født d. 13. Decbr. 1830, død d. 6. Novbr. 1911.), hørte til Københavns mest kendte Personligheder og nærrede altid den mest levende Interesse for Byens Ve og Vel. Det varme og trofaste Venskab, der knyttede ham til Frederik den Syvende og Grevinde Danner, bidrog bl. a. til at skaffe ham Ansættelsen ved Ordenskapitlet, hvor han i saa mange Aar gjorde et stort og fortjenstfuldt Arbejde. Der menes, at han naaede at fuldfore sine Memoirer, en Bog der sikkert kan imødeses med Interesse, da han var en ligesaa livlig Fortæller som klog og skarp Iagttager.

ETATSRAAD GEORG BESTLE fejrede forleden sit 25-Aars Forretningsjubilæum. Baade Etatsraaden selv, der hører til Hovedstadens mest ansete Personligheder, og den store Vinforretning, som han i den lange Aarrække har været Indehaver af, er saa bekendte, at »Hver 8. Dag« har ønsket at slutte sig til de mange, der i den Anledning bringer Etatsraaden en hjertelig Lykønskning. Etatsraaden er K. af Dlg. og Dbm.

MADAME CURIE. der bl. a. har gjort sig bekendt ved Opdagelsen af *Radium*, har i den senere Tid igen været stærkt paa Tale. grundet paa en Sensationsartikel. som et stort fransk Blad ikke havde taget i Betænkning at bringe om hende. Grunden var den, at Fruen. der har deltaget i en Kongres i Bryssel var i Selskab med den franske Professor Langevin som er en af Medarbejderne paa Laboratoriet i Paris. Da det vidstes, at Professoren søgte Skilsmisse, mentes det, at Madame Curie, der er Enke, havde til Hensigt at gifte sig med ham, en Antagelse. der har vist sig at være ligesaa grundløs, som den har været ubehagelig for Fruen. Madame Curie hører iøvrigt til de Udvalgte, der kan smigre sig med at have modtaget Nobelpræmien.

General Ehrnrooth.

GENERAL EHRNROOTH.

Finland er blevet berøvet en af Nationens mest fremragende Personligheder, idet Generalløjtnant Robert Ehrnrooth er afgaaet ved Døden i en Alder af 91 Aar. Til hans Navn er knyttet et af de alvorligste Afsnit af Finlands Historie.

Det er lige ti Aar siden, at Russificeringsarbejdet i Finland kulminerede i Opløsning af den finske Nationalarmé, som paa det Tidspunkt bestod af otte Batailloner og et Dragonregiment.

Begyndelsen var allerede blevet gjort to Aar

før — i 1899 — da et kejsersligt Reskript kundgjorde, at den finske Hær skulde udgøre en Del af den russiske, og den 12. Juli 1901 ophævedes den finske Værnepligtslov af 1878, hvorved Nationalarméen ophørte at eksistere.

Det hed sig den Gang, at det russiske Rigsraad, under Paavirkning af Finansminister Witte, alvorligt fraraadede dette Skridt; men den finske Soldat stod ikke til at redde. Med et Pennestrøg udryddedes en hel Hær, og der blev kun én tilbage til at minde om dens Eksistens,

nemlig den gamle General Ehrnrooth, der ifølge Czarens Befaling skulde have Lov til at bære den finske Soldateruniform til sin Død.

General Ehrnrooth har levet under alle de Regenter, Finland har haft, siden det blev forenet med Rusland, og tre Kejsere efter hinanden har betragtet ham som deres personlige Ven, paa hvis Retskaffenhed og Troskab de kunde stole.

Hans militære Kariere viser de Forsøg, man har gjort, paa at knytte ham til sig, idet han bl. a. har været Fløjadjutant hos Kejseren og senere Generalmajor for den kejserlige Livgarde.

I 1878 blev han udnævnt til Generalløjtnant og havde forinden udgivet et Par militær-tekniske Værker, der vakte Opmærksomhed.

I det politiske Liv indtog han en fremskudt Stilling som Medlem af alle Stændersamlinger siden 1863, men hans Navn vil blive erindret med Taknemmelighed, fordi han, der var en af

Finlands største Jordegodsejere, med Iver kastede sig over Opgaven at forbedre det finske Landbrug.

Hans Minder hang ved en Tid, da Forholdet mellem Finland og Rusland var et andet end nu, da man i St. Petersborg ansaa det for at være den bedste Politik at respektere det finske Folks Rettigheder, og da man betragtede den finske Hær som Eliten af Czarrigets Stridskræfter.

Den Tid er forbi. Den finske Nationalarmé er tilintetgjort; men da den gamle General Ehrnrooth i Foraaret fejrede sin 90-aarige Fødselsdag, mindedes Finland, at der var én tilbage af den finske Hær — den sidste paa Skansen: Generalen.

General Ehrnrooth efterlader sig Hustru, født de Geer, og flere Børn, af hvilke en Datter, Fru Aline Borgström, er bosiddende paa »Terra Nova« ved Helsingør.

Godfrey Holmer.

EKSENTRISKE PERSONLIGHEDER

PËRSONALHISTORISKE SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

I.

Kardinalens Niece.

Medens Kardinal Mazarin smilende sad og saa' paa sine fem henrivende Niecer, som tumlede sig i vild Leg med deres kongelige Legekammerater, Barnekongen Ludvig den Fjortende og hans Broder Philippe d'Orleans, kunde selv hans skarpe, vidtskuende Blik ikke have forudset, hvilken forunderlig og romantisk Skæbne der ventede dem.

Det var ikke af Kærlighed, at den »Italienske Eventyrer«, der den Gang stod paa sin Magts Højdepunkt, som Frankrigs egentlige Hersker og Anna af Østrigs Elsker, aabnede sit Hjem for sin Søster, Hioronima Mancinis fem Døtre og ene Søn. Hans Niecer var, efter den almindelige Mening, de skønneste Børn i hele Europa, og det var hans Plan, at han, ved Hjælp af deres Skønhed og sine egne Rigdomme, vilde skaffe dem Mænd, der kunde gøre hans egen Stilling endnu mere uomstødelig.

Han havde imidlertid ikke regnet med den Pris, han maatte betale, for at faa denne ærgerrige Drøm til at gaa i Opfyldelse. Fra den Dag da hans unge Niecer, med Latter og Larm, holdt deres Indtog i det stille Palads, havde han ikke et eneste Øjeblik Fred. Vilde og ube-

herskede i hele deres Færd nægtede de ham Lydighed og forfærdede ham med deres utallige Spilopper. De spottede over hans Religion og nægtede rent ud at gaa til Messe, skønt han forsøgte at paavirke dem med følgende Argument: »Hvis I ikke vil høre Messen for Guds Skyld, saa hør den da i det mindste for Verdens.«

Saaledes voksede de smaa Vildkatte op i det pragtfulde Palais Mazarin, og de blev til vidunderlig skønne unge Kvinder, som hyldedes af alle Datidens Modejunker og efterstræbtes af en hel Hær af Fyrster og unge Adelsmænd.

Kardinalen havde ingen Vanskelighed ved at finde højfornemme Ægtefæller til sine fem Myndlinge. Laure, den ældste og den eneste som Sladderen aldrig beskæftigede sig med, blev gift med en Dattersøn af Henrik den Fjerde. Marie Anne, den yngste, blev den bekendte Hertuginde af Bouillon. Olympe kunde være bleven Dronning af Frankrig, hvis ikke Anna af Østrig havde optraadt med stor Myndighed og gjort en Ende paa Sønnens Kærlighedsroman, men hun trøstede sig hurtigt med Greven af Soissons, en yngre Søn af det savojske Kongehus, for i sine senere Aar at føre en omtumlet, skandaløs Tilværelse omkring i Europa. Senere blev den fjerde Søster, Marie, ligeledes tvunget til at vende den forelskede Ludvig og

den franske Kongetrone Ryggen, men hun gittede sig kort efter med Connétable Colonna, hvad der kun var Begyndelsen til en ligesaa eventyrlig og omtumlet Tilværelse som Søsterens.

Den eneste af sine skønne Niecer, som Kardinalen virkelig gav Plads i sit Hjerte, var imidlertid Hortense, for ikke blot var hun den skønneste af de fem Søstre, men hun besad en Charme og en Magt over Mænds Hjerter, som kun faa Kvinder ejer. Hendes Onkel var hendes lydige Slave, og hendes mindste Ord var ham en Lov, medens hun tiltrak Tilbedere, med samme uimodstaaelige

Magt som den, hvormed Møllet drages af Lyset. Englands senere Konge, Karl den Anden, der den Gang levede som Landflygtig i Frankrig, tilbød hende to Gange sin Haand og Andel i den straalende Fremtid, som han vidste ventede ham, og to Gange sendte Kardinalen ham bort. Andre højstaaende - Bejlere, Prinsen (den senere Konge) af Portugal, Hertugen af Savoien, den store Turenne, og mange andre blev ligeledes afvist af den hovmodige Skønhed eller hendes snedige Onkel.

Efter at have vist saa mange og saa fornemme Bejlere Vintervejen forbavsede hun Verden ved at skænke Armand de la Porte de la Meilleray sin Haand og kolossale Formue, for ganske vist var han af fornem Familie, men han var dog ingenlunde en værdig Efterfølger for de kongelige Bejlere, som hun havde givet en Kurv. Med sin Brud fik Meilleray en Medgift paa tredive Millioner Francs og Titlen Hertug de Mazarin. Hans Brudegave til sin unge Hustru var et Skab med ti Tusind Pistoler i Guld, en Gave, som Hortense bekymrede sig saa lidt om, at hun lod Skabet staa aabent, saa de Til-

stedeværende kunde tage saa meget de vilde, og da Pengene ikke gik saa hurtigt, som hun ønskede, smed hun hele Haandfulde ud af Vinduene og jublede højt, da hun saa Mængden trænge sig sammen om Paladset, for at samle dem op.

En Uge senere drog Kardinalen sit sidste Suk, og Hortense, der sammen med sine Søstre afventede Meddelelsen om hans Død i et tilstødende Værelse, istemte hjerteligt deres Glædesraab: »Gud være lovet, Kardinalen er død!«

Hortense havde ikke været gift i mange Dage, før hun med Glæde havde villet give alt sit Guld for sin tabte Frihed, for hendes Mand, Hertugen aabenbarede snart sin sande Karakter og viste sig som en bigot, vanvittig skinsyg Mand, hvis Særheder næsten grænsede til Sindssyge. En af hans første Handlinger var at ødelægge alle de Billeder og Statuer i Palais Mazarin, som kunde støde hans Sømmelighedssans, og han var saa skinsyg paa sin Hustrus blændende Skønhed, at han pinte hende med enhver Form for Grusomhed,

som en forstyrret Hjerne kunde udtænke. Han afskedigede hendes Tjenestefolk, rasede over alle hendes smaa Forfængeligheder, slæbte hende ud med sig i al Slags Vejr, beslaglagde hendes Juveler og behandlede hende i det hele taget med et saadant Barbari, at hun efter syv Aars »Helvede paa Jorden« blev nødt til at flygte og stille sig under sin Svogers, Hertugen de Nevers Beskyttelse.

Saa fulgte nogle Aar, fulde af alle Slags Omskiftelser, først et Ophold i et Kloster, hvorfra hun flygtede, i Mandsklæder, alene med sin Kammerpige, dernæst et omflakkende Vandre-

... Og en Decemberdag i Aaret 1675 indfandt Hertuginen sig, skønnere end nogen Sinde, paa Whitehall i London ...

liv i Schweiz og Italien, hvor hun paa ét Tidspunkt var saa fattig, at hun var nødt til at pantsætte sine faa Juveler, saa et Møde med Søsteren Olympe, der ligeledes havde forladt sin Mand, og endelig, da hendes Mand begyndte at forfølge hende med sine Politispioner, Flugten til Hertugen af Savoien, hendes tidligere Tilbeder, under hvis Beskyttelse hun var i tre Aar.

Ved sin hertugelige Elskers og Beskytters Død saa hun sig nødsaget til at søge et nyt Fristed, og hun vendte sit Blik mod England, hvor Karl den Anden, hendes Pige-dages ivrigste Tilbeder, nu var genindsat paa sin Faders Trone. Og en Decemberdag i Aaret 1675 indfandt Hertuginde sig, skønnere end nogen Sinde, paa Whitehall i London, hvor hun blev modtaget med aabne Arme af den forelskede Monark.

Englands »muntre Konge« installerede straks den omflakkende Skønhed i en pragtfuld Lejlighed i St. James' Palace og gav hende en Pension af 4000 £ om Aaret. Hun blev Førstefavorit i hans Harem og fortrængte endog den intrigante Hertuginde af Portsmouth, til stor Glæde for hele det protestantiske England, der hadede den smukke »franske Spion«; og Ludvig den Fjortende, som var ivrig efter at indynde sig hos Kong Karls nye Favorit, tvang hendes Ægtefælle, Hertugen, til at tilstaa hende 50,000 £ om Aaret, foruden at han maatte tilbagelevere de Juveler, Kniplinger og andre Kostbarheder, som han havde frarøvet hende.

Saaledes levede Hortense, efter mange Aars Modgang og Forfølgelser, i Pragt og Herlighed i et fremmed Land. Hendes kongelige Elsker var hendes ydmyge Slave og lod endog til at være blind for hendes mange Intriger med forskellige Rivaler. I sin Salon samlede hun alle Datidens Skønaander, og hun spillede til Fuldkommenhed den dobbelte Rolle som Videnskabens Beskytterinde og Livsglædens Ypperstepræstinde.

Hun kastede sig med stor Iver over Kortspil, og Aften efter Aften kunde hun sidde ved Spillebordet og vinde eller tabe Tusinder med samme ubekymrede Smil. Og saaledes hengled Aarene i Nydelsér og Glæder, uden at de formaede at røve den mindste Smule af denne vidunderlige Kvindes straalende Skønhed eller svække hendes Magt over Mænds Hjerter.

Kort før Madame de Mazarins fyrretyveaarige Fødselsdag udkæmpedes der saaledes, for hendes Skyld, en Duel mellem to ganske unge Mænd, hendes Søstersøn, den unge Chevalier de Soissons, og en knap tyveaarig svensk Baron, der blev dødelig saaret i Kampen. Hun blev meget forfærdet over denne Hændelse, lukkede sit Hus og dækkede Væggene i sin

Salon med sorte Tæpper, men snart kastede hun sig paany ud i Fornøjelsernes Hvirvel — i sine senere Aar var hun stærkt forfalden til Nydelsen af Whisky — og henlevede de sidste Aar af sin kongelige Elskers Liv i et sandt Orgie af Udskejelser.

Med Karl den Andens Død var ganske naturlig hendes egentlige Storhedstid endt, men hun levede videre, et Liv i sanselige Nydelsér, under to Regenter, som begge gav hende en meget stor aarlig Pension. Hun fortsatte med sine mangfoldige Kærlighedsintriger, afvekslende med Nætter og Dage ved Spillebordene og paa de store Væddeløbsbaner. Først da hun indsaa, at Døden var nær, trak hun sig tilbage fra Skuepladsen for sin straalende Tilværelse og sin Skam og levede nogle Maaneder i Chelsea, hvor hun, en Sommerdag i Aaret 1699, sagde Farvel til den Verden, hvor hun havde oplevet saa mange forunderlige og romantiske Eventyr.

Men selv hermed var hendes omtumlede Tilværelse ikke afsluttet. En Horde af højroastede Kreditorer bemægtigede sig hendes Lig og nægtede at udlevere det, før hendes Ægtefælle havde betalt hendes uhyre Gæld. Først da kunde han føre Liget over Kanalen til Paris, og efter at have ført det omkring med sig i over et Aar, lod han det bisætte i Collège des Quatre Nations, ved Siden af den berømte Kardinal.

En Fejl, som mange Ægtemænd gør sig skyldige i, er ikke en Gang imellem at fortælle deres Koner, at de elsker dem.

Canon Gilpin.

*

Den væsenligste Forskel mellem Forbryderen og os andre er jævnlig den, at Forbryderen er bleven paagreben, hvorimod vi andre ikke er det.

Dr. Deron.

*

De ni Tiendedele af denne Verdens Sorger og Bekymringer skyldes smaa Ting, som i Virkeligheden ingen Betydning har.

Biskoppen af Hull.

*

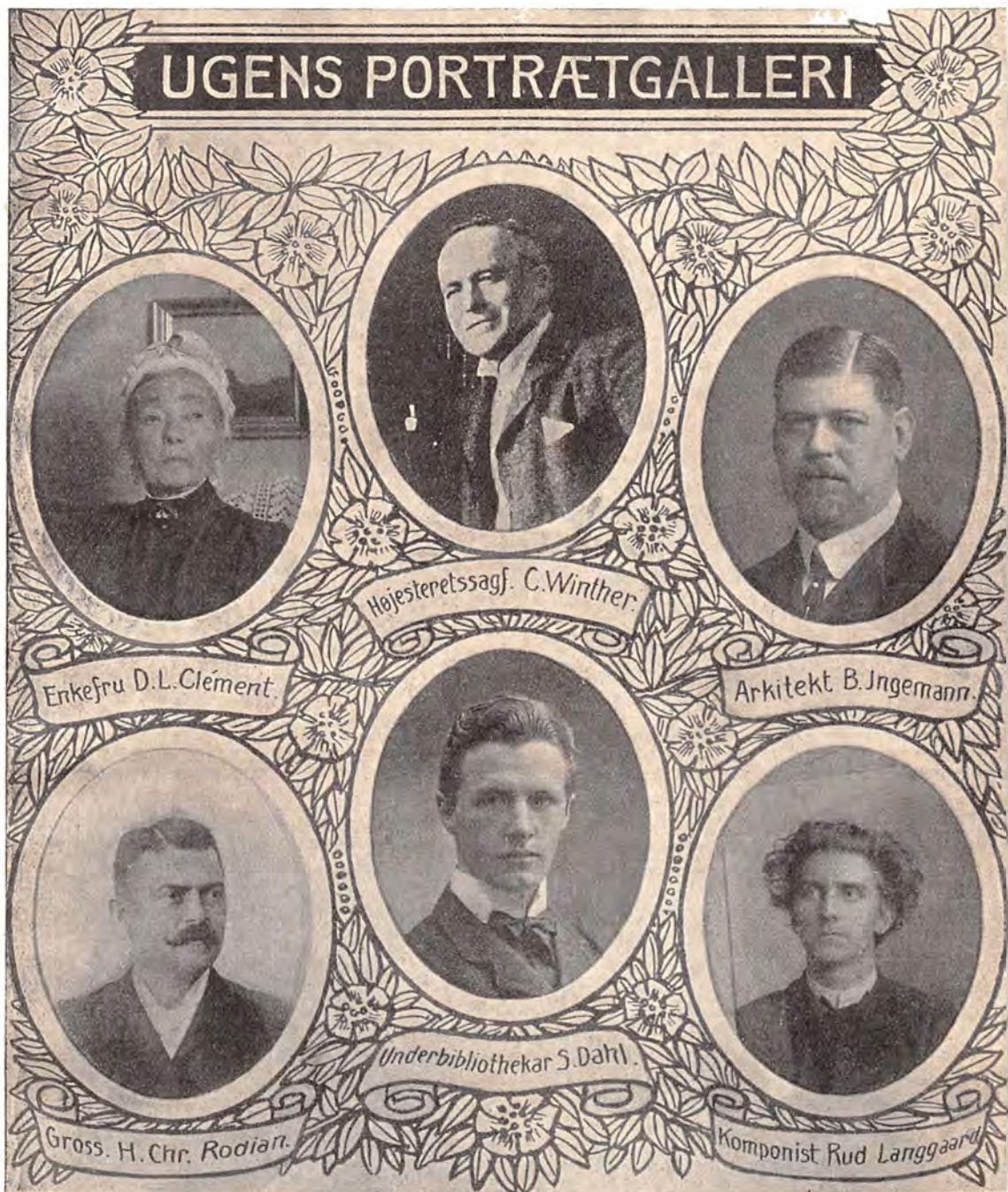
De Fejl, som falder vore Naboer mest i Øjnene, er sjældent de samme, som vi selv ser, naar vi spekulerer over vore egne Mangler.

Lilian Arnold.

*

Fattigdom og hendes Datters Uvidenhed er ganske unødvendige her i Verden.

Reuben Manton.

FRU ELISE CIÉMENT, Enke efter den forlængst afdøde Universitetsbogbinder D. L. Clément, er forleden afgaaet ved Døden. Afdøde blev næsten 100 Aar gammel, idet hun den 18. Novbr. vilde have naaet den usædvanlig høje Alder, hvis hun havde levet. Hun bevarede sin Aandsfriskhed til det sidste, var meget livlig og stærkt interesseret og efterlader sig Mindet om et sjælden godt Menneske, der var meget godgørende i det Stille.

HØJESTERETSSAGFØRER CARL WINTHER, hvis Navn hører til de bedste indenfor Sagførerstanden, blev i Søndags 60 Aar gammel. Hans ualmindelig skarpe Hoved og store Elskværdighed har ikke kunnet andet end kaste yderligere Glans over den betydelige Sagførervirksomhed, han tog i Arv efter sin Fader, afd. Overretsprokurator W.

ARKITEKT BERNH. INGEMANN har i disse Dage med Rette været Genstand for megen Anerkendelse for det saa overordentlig smukke og velindrettede Julemærke-Sanatorium ved Kolding Fjord, hvis Bygmester han har været. Ingemann, der er en Søn af den for kort Tid siden afdøde Arkitekt I., hører til de allerdygtigste blandt vore yngre Arkitekter og er dertil i Besiddelse af ligesaa

stor Elskværdighed som Energi, og han gaar sikkert en stor og lys Fremtid i Møde.

GROSSERER HANS CHRISTIAN RODIAN, der forleden fejrede sit 25 Aars Jubilæum, kom 1876 i Gottlieb Bonnesens Vinforretning, der 10 Aar senere overtoges af Etatsraad Georg Bestle. Den meget dygtige Forretningsmand har i Tidens Løb skaffet sig mange Venner.

HR. SVEND DAHL er i disse Dage blevet udnævnt til Underbibliothekar ved det kgl. Bibliothek i Stedet for afd. Dr. phil. A. Bjørnbo. Han er Medlem af Bibliothekarforeningens Bestyrelse og har udgivet et større Arbejde om dansk zoologisk Literatur.

RUD IMMANUEL LANGGAARD, der hører til vore ganske unge Musikere, er lige bekendt for sin Dygtighed som Orgelspiller og Komponist, og det er ikke uden Grund, at den helt unge Mand, der er født d. 18. Sept. 1893, forventes at ville faa et stort Navn indenfor den danske Musikverden. Hans Concert forleden i Garnisons Kirke, hvor han selv sad ved Orglet, viste bedst, hvilke usædvanlige Evner han har til at beherske dette ligesaa ærverdige som skønne Instrument.

„HVER 8. DAG“S BREVKASSE

MANGE LÆSERE af »Hver 8. Dag« vilde være glade for at se Billeder af det nygifte Par: Kapt. Hartung og Fru. født Torp. Paa Forhaand Tak! Abonnent.

VI henvendte os allerede for nogen Tid siden til det nygifte Par med Anmodning om deres Fotografier, men Anmodningen er desværre endnu ikke blevet efterkommet.

Maribo, d. 8.—11.—1911.

VÆR SAA elskværdig at besvare følgende Bridge-Spørgsmaal i Deres Spalter. Paa Forhaand min Tak! Med særdeles Agtelse v. Eyben, Telegrafist.

VI SPILLER Auktionsbridge, og der meldes »sans à tout«, hvorefter der fordobles 4 Gange. Hvor meget er da et Træk og et Modtræk? Derom kan vi ikke blive enige. v. E.

I DET omspurgte Tilfælde vil Spilleren, hvis han har holdt sin Forpligtelse, faa 400 Points i Bonus og 192 Points under Stregen.

Har han derimod faaet et Stik mindre, end han havde forpligtet sig til, faar Modpartiet 800 Points i Bonus, men intet under Stregen. Iøvrigt bør man i Auktionsbridge kun doble og gendoble.

Vaskeriet „DU NORD“,

Graabrødretorv 12.

Telefon Byen 2012.

Tøjet hentes og bringes. - Gardintørring paa Spændramme.

straks Hurtig Levering. — Elektrisk Drift.

GIESE'S

EFTERFØLGER

ØSTERGADE 17

Fine, smaa og store

Julepresenter

Elegant Brevpapir.

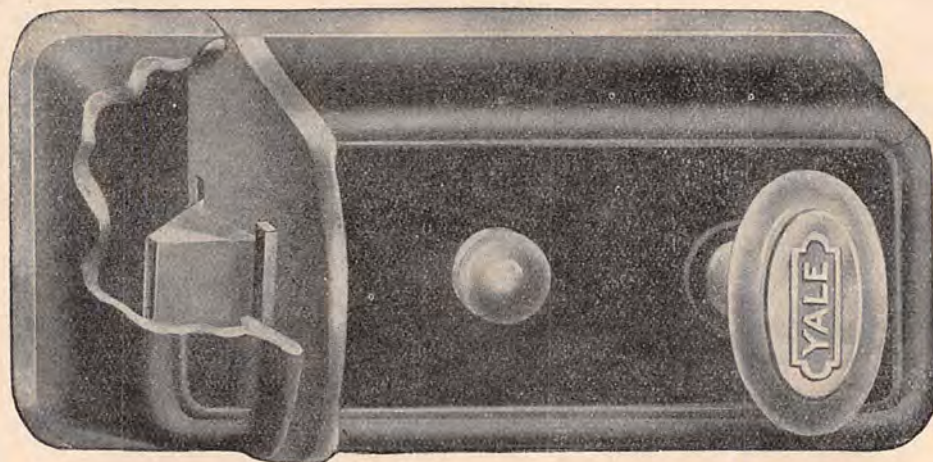
Elegante Lædervarer.

Elegante Glasvarer.

Litteratur heftet og indb.,

alle nye Bøger haves paa Lager.

YALE

YALE CYLINDER LAASE

byder saa stor Sikkerhed, at mange Forsikringselskaber foreskriver Yale Laase ved Overtagelse af Forsikringer mod Indbrud.

Lad Deres Isenkræmmer forevise Dem Yale Laasene. Særlig praktisk er den her afbildede Yale Cylinder Laas Nr. 44, som baade byder Bekvemmeligheden som Smæklaas og Sikkerheden som Regellaas.

Yale & Towne Ltd. New-York. Hamburg. Paris. London.

Fabrikanter af „Yale“ Laase og „Blount“ Dørlukkere etc,

YALE

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 9.

26. November 1911.

Pris 10 Øre.

MUSIKDIRIGENT FRANZ SCHALK, Fot. Worlds Pictorial.
den ny Leder af Covent Gardens Opera, hvor ogsaa saa mange danske Sangere har skaffet sig den første Verdensberømmelse.

Den græske Danserinde

AF ARTHUR SCHNITZLER.

Oversat af Poul Knudsen.

FOLK KAN SIGE, hvad de vil, jeg for mit Vedkommende kan ikke tro, at Fru Mathilde Samodesky er død af et Hjerteslag. Nej — jeg véd bedre Besked — og jeg gaar heller ikke til hendes Hjem, hvorfra man i Dag kører hende bort. Jeg har ingen Lyst til at hilse paa hendes Mand, der lige saa godt som jeg véd, hvorfor hun er død. Jeg har ingen Lyst til at trykke hans Haand og maatte tie. Nej, jeg vil gaa et andet Sted hen: det er ganske vist lidt langt, men det er en smuk og stille Efteraarsdag, og det gør mig godt at være alene. Og saa vil jeg kigge ind i den Have, hvor jeg i Fjor Foraar saa Mathilde for sidste Gang. Der er nu Skodder for alle Villaens Vinduer; paa Grusgangen ligger røde, skinnende Blade, og et eller andet Sted kan jeg vel gennem Træstammerne skimte Danserindens hvide Marmorlegeme.

Jeg maa i Dag tænke meget paa den Aften. Jeg ser næsten Skæbnen deri, at jeg den Gang i sidste Øjeblik besluttede mig til at tage mod Wartenheimers Indbydelse, skønt jeg dog i det sidste Aar saa fuldstændig havde undgaaet al Selskabelighed. Det var maaske den milde, lune Vind, der om Aftenen strøg ned over Byen, som lokkede mig ud paa Landet. Desuden skulde det jo være en Havefest for at indivi Wartenheimers Villa, og man behøvede ikke at frygte nogen Tvang. Men mærkelig nok tænkte jeg ikke, da jeg tog derud, at jeg muligvis traf Fru Mathilde dér; og dog vidste jeg, at Hr. Wartenheimer havde købt Samodeskys græske Danserinde til sin Villa, og at endvidere Fru Wartenheimer, som alle andre Kvinder, var forelsket i Billedhuggeren. Men selv bortset derfra kunde jeg dog nok have husket paa Mathilde, for da hun var ung Pige, havde vi haft mange smukke Timer sammen. Jeg husker især den Sommer for syv Aar siden, lige Aaret før hendes Forlovelse, da vi var sammen ved Genfersøen. Jeg maa den Gang, trods mine graaende Haar, have bildt mig mangt og meget ind. I alle Tilfælde var det en Skuffelse, da hun Aaret efter blev Samodeskys Kone: Jeg husker, jeg var fuldstændig overbevist om, ja, haabede endogsaa, at hun ikke vilde blive lykkelig med ham. Først paa den Fest, som Gregor Samodesky, kort efter Hjemkomsten fra Bryllupsrejse, gav paa sit Atelier i Gusschaussage, og hvor alle de indbudne, pudsigt nok, skulde komme i japanske eller kinesiske Dragter, først dér saa jeg Mathilde igen. Ganske ligefremt hilste hun paa mig. Hendes Væsen gjorde et roligt og tilfreds Indtryk. Men ud paa

Aftenen, da hun sad og talte med nogle andre, mødte jeg af og til et mærkeligt Blik, som jeg først efter nøjere Overvejelse forstod. Det sagde omtrent saaledes: »Kære Ven, De tror, at han har taget mig for mine Penges Skyld. De tror, at han ikke elsker mig. De tror, at jeg ikke er lykkelig. Men De tager fejl, De tager fuldstændig fejl. Se dog, hvor glad jeg er, se, hvordan mine Øjne lyser af Lykke!«

Jeg har senere mødt hende et Par Gange, men altid kun flygtig. En Gang krydsedes vore Veje paa en Rejse, og jeg spiste sammen med hende og hendes Mand paa en Banegaard; han underholdt os med forskellige Anekdoter, som jeg ikke fandt videre morsomme. En anden Gang traf jeg i Theatret hende og hendes Moder, som jo egentlig stadig er smukkere end Datteren — Gud véd, hvor Hr. Samodesky vel var den Aften! Og sidste Vinter saa jeg hende i Prateren paa en klar Frostdag. Hun gik i Sneen under de nøgne, bladløse Kastanier sammen med sin lille Pige. Hendes Vogn kørte langsomt efter. Jeg var paa den anden Side af Kørebanen og gik ikke en Gang over til hende. Sandsynligvis var jeg optaget af helt andre Ting. Mathilde interesserede mig heller ikke synderlig mere.

Saaledes vilde jeg maaske ikke have tænkt videre paa hende og hendes pludselige Død, hvis ikke det omtalte Møde hos Wartenheimers havde fundet Sted. Alt, hvad der skete paa den Aften, husker jeg med en næsten pinlig Tydelighed, omtrent som jeg erindrer de Dage ved Genfersøen. Det var i Mørkningen, jeg kom derud. Gæsterne spadserede frem og tilbage i Alléen; jeg hilste paa Værten og nogle Bekendte. Fra et lille Orkester, som var skjult i et Buskads, lød Musik. Snart naaede jeg ned til den lille Dam, der er omgivet af høje Træer. Midt i denne, paa et mørkt Fodstykke, saa at hun næsten syntes at svæve hen over Vandfladen, lyste den hvide Danserinde. De elektriske Lamper oppe fra Villæen kastede et noget teatralisk Lys paa hende. Jeg huskede den Opsigt, som den Statue havde vakt paa sidste Aars Udstilling, og jeg maa tilstaa, at paa mig gjorde den ogsaa et vist Indtryk, selv om Samodesky, som Billedhugger og Menneske, er mig imod, og skønt jeg har en underlig Fornemmelse af, at det slet ikke er ham selv, der skaber de smukke Ting, som han sommetider er saa heldig at lave, men noget inden i ham, noget ubestemt, glødende, dæmonisk, om man vil, som ganske sikkert vil slukne, naar han en Gang ikke mere er ung og uimodstaaelig. Jeg tror, der gives mange Kunstnere af hans Slags, og denne Omstændighed har nu altid fyldt mig med en vis Tilfredshed.

I Nærheden af Dammen mødte jeg Mathilde. Hun kom gaende Arm i Arm med en ung

Mand, som lignede en Student, og som hun forestillede som en Slægtning af Huset. Vi tre spadserede livligt passierende om i Haven, der nu overalt var oplyst af Lygter. Værtinden og Samodesky kom os i Møde. Vi blev i nogen Tid staaende sammen, og til min egen Forbavelse sagde jeg Billedhuggeren nogle meget anerkendende Ord om den græske Danserinde.

Aabenbart laa der i Luften en fredelig, fornøjet Stemning, som saa ofte paa saadanne Foraarsaftener. Folk, som ellers er hinanden fuldkommen ligegyldige, hilser hjertelig paa hinanden, andre, mellem hvem der hersker en vis Sympati, føler en uimodstaaelig Trang til at betro sig til hinanden. Da jeg f. Eks. noget senere sad paa en Bænk og røg en Cigaret, tog en Herre, som jeg kun overfladisk kendte, Plads ved Siden af mig og begyndte at lovprise de Mennesker, der, som vor Vært, forstod at bruge deres Penge med saa megen Smag. Jeg var fuldkommen enig med ham, skønt jeg ellers ansaa Hr. von Wartenheimer for en dum Snob. Saa til Gengæld gjorde jeg ham, fuldstændig umotiveret, delagtig i mine Meninger om den moderne Skulptur, noget, jeg ikke forstaaer mig videre paa. Ellers vilde det sikkert ikke have interesseret ham det mindste, men under Indflydelse af denne forførelseriske Foraarsaften var han rørende enig med mig. Senere traf jeg Værtens Niecer, som fandt Festen yderst romantisk, hovedsagelig fordi Lysene skinnede frem mellem Træerne, og der lød Musik i det fjerne. Vi var rigtignok lige ved Orkestret, men alligevel fandt jeg ikke Bemærkningen fuldstændig taabelig. Saa fortryllet var ogsaa jeg af den herskende Stemning.

Vi spiste til Aften ved smaa Borde, dels, saa vidt Pladsen tillod det, paa Terrassen, dels i den tilstødende Havestue. De tre store Glasdøre stod vidt aabne. Jeg sad ved et lille Bord ude i det frie og havde den ene af Niecerne til Bords. Paa min anden Side sad Mathilde med den Herre, der saa ud som en Student, men forøvrigt var Bankmand og Reserveøjnant. Lige overfor os, men inde i Havestuen, sad Samodesky med Husets Frue paa den ene Side og en meget smuk Dame, som jeg ikke kendte, paa den anden. Spøgende og noget nonchalant kyssede han paa Fingrene til sin Hustru, som nikkede smilende til ham. Uden nogen bestemt Hensigt betragtede jeg ham temmelig nøje. Ja, han var virkelig meget smuk med sine dyblaa Øjne og sit lange sorte Skæg, som han af og til strøg igennem med sin venstre Haand. Men jeg tror heller ikke, jeg nogensinde i mit Liv har set en Mand ombølget af saa megen Hyldest i Ord, Blik og Miner, som han var den Aften. I Begyndelsen lod det næppe til at interessere ham. Men snart saa jeg paa den Maade, han sagte talte med Damerne, paa hans utaalelige, sejrbevidste Blik, men især

dog paa hans Borddames forcerede Lystighed, at den tilsyneladende harmløse og ligegyldige Konversation blev ildnet af en dulgt erotisk Brand. Naturligvis saa Mathilde alt dette lige saa godt som jeg, men hun talte, tilsyneladende ganske uberørt, snart med sin Bordkavaller, snart med mig. Efterhaanden vendte hun sig helt til mig, spurgte om forskellige ydre Omstændigheder i mit Liv og lod mig fortælle om min Rejse til Athen sidste Aar. Saa fortalte hun om sin lille Pige, der, mærkelig nok, allerede kunde synge Schumann's Sange efter Gehør — om sine Forældre, der nu paa deres gamle Dage havde havde købt sig et Hus i Hiltzing — om gamle Bispekaaber, som hun sidste Aar havde fundet i Salzburg, og om hundrede andre Ting. Men bagved denne Samtale foregik der noget ganske andet imellem os; vi kæmpede en stum og forbitret Kamp. Hun forsøgte ved sin Ro at overbevise mig om sin Lykke, og jeg maatte igen tænke paa hin japansk-kinesiske Aften i Samodeskys Atelier, hvor hun ogsaa paa samme Maade anstrengte sig. Denne Gang maa hun dog have følt, at hun lidet eller saa godt som intet udrettede mod min Tvivl, og at hun maatte udfinde noget ganske særligt for at forjage den. Og saa fik hun det Indfald selv at gøre mig opmærksom paa de to smukke Damers Kuren til hendes Mand og begyndte at tale om den Lykke, han gjorde hos Kvinder, som om hun, uden Uro eller Mistanke, kun som en god Kammerat, glædede sig derover, ligesom over hans Talent og hans Skønhed.

Men jo mere hun anstrengte sig for at synes fornøjet og rolig, desto mere forpint saa hun ud. Og da hun en Gang hævede Glasset for at drikke med sin Mand, rystede hendes Haand. Hun vilde skjule det, undertrykke det, men derved kom et Øjeblik, ikke alene over Haanden, men over Armen, over hele Skikkelsen, en saadan Stivhed, at jeg næsten blev forskrækket. Da hun blev sig selv igen, skottede hun hastig til mig, mærkede øjensynligt, at Spillet næsten var tabt, og sagde saa pludseligt, som et sidste fortvivlet Forsøg: »Jeg tør vædde paa, at De tror, jeg er skinsyg!« Og før jeg fik Tid til at svare, fortsatte hun: »Ja, det tror mange. I Begyndelsen troede Gregor det ogsaa.« Hun talte med Vilje saa højt, at man ved hans Bord kunde høre hvert Ord.

»Naa ja,« sagde hun saa med et Blik derover, »naar man har en saadan Mand, saa smuk og berømt som han, og selv har Ord for ikke at være synderlig køn — — aah, De behøver ikke at sige mig imod — — jeg véd nok, at jeg efter min lille Piges Fødsel er bleven noget kønnere — —«

Hun havde maaske Ret, men for hendes Mand, derom er jeg fuldstændig overbevist, betød hendes fine, sjælfule Træk ikke synderlig meget, og hvad Skikkelsen angaar, saa havde

det slanke, ungpigeagtige, som nu var borte, sikkert i hans Øjne været dens eneste Charme. Naturligvis gav jeg hende med overdrevne Ord Ret. Det glædede hende, kunde jeg se, og mere modig fortsatte hun: »Men jeg har ikke det ringeste Anlæg for Skinsyge — ja, se det vidste jeg nu ikke straks, det er først lidt efter lidt gaaet op for mig, og det skete især for et Par Aar siden nede i Paris. De véd jo, at vi var dernede?«

Jo, jeg huskede det.

»Gregor huggede dér Fyrstinde La Hire og Minister Chocquet og mange andre. Vi levede der som ganske unge Mennesker — ja, det vil sige, unge er vi jo endnu, men jeg mener, som et Par Nygifte, selv om vi ogsaa af og til gik ud i Selskab. Vi var et Par Gange hos den østrigske Gesandt og besøgte ogsaa La Hires og nogle andre. Men i det hele tog vi ikke meget Del i Selskabslivet.

»Vi boede endog oppe paa Montmartre i et temmelig skummelt Hus, hvor Gregor tillige havde Atelier. Jeg forsikrer Dem, at der ikke var mange af de unge Kunstnere, som vi omgikkes, der anede, at vi var gifte. Jeg var med overalt. Ofte sad jeg Nætter igennem med ham paa Kafé Athenis sammen med Léandre, Carabin og mange andre. Vi var ogsaa ofte sammen med de mærkeligste Kvinder, som jeg sikkert ikke vilde omgaaes i Wien, skönt — «

Hun saa hastigt over paa Fru Wartenheimer og fortsatte: »Og der var mange Skønheder iblandt dem.

»Et Par Gange var Henri Chabrans sidste Elskerinde med, hun, som siden hans Død altid gik i Sort og hver Uge havde en ny Elsker, som saa ogsaa i denne Tid maatte bære Sorg — det vilde hun nu have. De besynderligste Mennesker lærer man at kende. De forstaar vel, at Kvinderne dér ikke løb mindre efter min Mand end her. Det var til at le sig fordærvet over. Men da jeg jo stadig var med ham, ja, for det meste da, saa turde de dog ikke rigtig give sig i Lag med ham — saa meget desto mere som de tog mig for hans Elskerinde — — ja, havde de vidst, at jeg kun var hans Kone — —

»Og dernede fik jeg en Gang et mærkeligt Indfald, som De sikkert aldrig vilde have tiltroet mig, og oprigtig talt forundrer jeg mig nu selv over mit Mod.«

Hun saa hen for sig og talte nu sagtere end før. »Det er forøvrigt meget sandsynligt, at det stod i Forbindelse med noget, — — naa — De kan sikkert tænke Dem det. Jeg havde allerede i et Par Uger vidst, at jeg skulde have et Barn. Jeg var uendelig lykkelig derover. I Begyndelsen var jeg ikke alene i bedre Humør, men mærkelig nok ogsaa langt mere mobil end før. Tænk Dem, saa en Aften trækker jeg i Mandsklæder og gaar paa Eventyr med Gregor.

»Naturligvis havde han først og fremmest

maattet love mig, at han ikke vilde tage det ringeste Hensyn til mig. Ellers havde der jo ikke været noget ved det hele. Jeg skal forøvrigt have set brillant ud. Jeg tror slet ikke, De kunde have kendt mig — nej — ingen kunde have kendt mig. En Ven af Gregor, en ung, pukkelrygget Maler Léonce Albert, hentede os om Aftenen. Det var en vidunderlig Aften i Maj — dejlig varmt — og jeg var saa fræk, saa De ikke kan gøre Dem noget Begreb om det. Tænk Dem, jeg bar ganske simpelt min Overfrakke, en dejlig, gul Overfrakke, over Armen, saadan som Herrer gør. Det var rigtig nok næsten mørkt. Vi spiste til Middag i en lille Forstads-Restaurant, og derfra gik vi til Roulotte, hvor Legay og Montoyer sang — — »Tu t'en iras les pieds devant« — — Den har De vel hørt i Wiedener Theatret?«

Nu kastede Mathilde et hastigt Blik over til sin Mand, som dog ikke saa det. Det var næsten, som hun for længere Tid tog Afsked med ham. Og nu fortalte hun, stadig ivrigere, jagede saa at sige af Sted: »I Roulotte,« sagde hun, »var der en meget elegant Dame, som sad lige ved os; hun koketterede med Gregor, og det paa en Maade. — — jeg forsikrer Dem, man kan ikke tænke sig noget saa uanstændigt. Jeg har aldrig forstaaet, at hendes Mand ikke kvalte hende paa Stedet. Det havde jeg nu gjort. Jeg tror, det var en Hertuginde. Ja, De behøver ikke at le — — det var nu sikkert en Dame af det gode Selskab, trods hendes Opførsel. Og jeg vilde egentlig, at Gregor skulde forsøge sin Lykke — — det var jo rimeligt! — Jeg vilde gerne have set, hvordan man bærer sig ad — — jeg vilde have, at han skulde stikke et Brev til hende eller gøre noget andet, hvad han vilde have gjort i et saadant Tilfælde, for han blev gift med mig. Ja, det ønskede jeg, selv om det ikke havde været ganske ufarligt for ham. Aabenbart er vi Kvinder grusomme i vores Nysgerrighed. Men Gregor havde Gud ske Lov ikke Lyst. Vi gik snart bort, ud i den skønne Nat. Léonce var hele Tiden med. Forøvrigt forelskede han sig i mig den Aften og var imod Sædvane overordentlig galant. Han var ellers meget genert paa Grund af sin Pukkel. Jeg kan huske, jeg sagde til ham: »Man bliver nok nødt til at trække i en gul Overfrakke for at faa Dem til at gøre Kur til sig.« Vi slentrede af Sted som tre glade Studenter. Og nu kommer det! Vi gik i Moulin Rouge. Det hørte til Programmet. Og nu var det ogsaa paa Tide, at der skulde ske noget. Hidtil havde vi jo slet ikke oplevet det ringeste — kun blev jeg — tænk Dem jeg! — tiltalt paa Gaden af et Fruentimmer. Men det var jo ikke Meningen. Klokkeren et var vi i Moulin Rouge. Hvordan det gaar til dér, kender De sikkert; egentlig havde jeg tænkt mig det værre. I Begyndelsen oplevede vi heller ikke det bitterste

dér, og det saa næsten ud til, at min gode Idé skulde gaa i Vadsken. Jeg var i høj Grad misfornøjet. »Du er et Barn,« sagde Gregor, »hvordan havde du egentlig tænkt dig det? Vi kommer, og de falder os straks for Fode.« Han sagde »os« af Høflighed mod Léonce. Der var nu ikke Tale om, at man kunde falde Léonce for Fode. Men da vi lige skulde til at tage hjem, saa skete der endelig noget. Jeg fik nemlig Øje paa et Pigebarn — ja, det var virkelig mig — som allerede et Par Gange var gaaet forbi os. Hun var alvorlig og helt anderledes end de andre. Hun var slet ikke udfordrende klædt, men i hvidt — helt i hvidt. Jeg havde netop lagt Mærke til, hvorledes hun slet ikke svarede nogle Herrer, der tiltalte hende, men rolig gik videre, uden at se paa dem. Hun saa kun paa Dansen, roligt og interesseret — ja, næsten sagligt. Léonce spurgte — jeg bad ham derom — et Par Bekendte, om de nogensinde før havde truffet »den skønne«, og en af dem huskede, at hun forrige Vinter var bleven set paa et Torsdags-Bal i Quartier Latin. Léonce gik hen og talte med hende, og hun svarede ham. Saa fik han hende hen til os, og vi satte os ved et lille Bord og drak Champagne.

For Gregor var hun Luft, han snakkede med mig, kun med mig. Det irriterede hende nu, kunde jeg se. Hun blev stadig livligere, talte ustandseligt, ugenert, og hvordan det nu kom, efterhaanden havde vi faaet hele hendes Historie.

Hvad dog saadan en Stakkel kan gaa igennem — eller maa — rimeligvis. Man har jo rer det som noget virkelig af én, der sidder rer det som noget virkeligt af en, der sidder ved Siden af én, saa er det dog mærkelig uhyggeligt. Jeg kan huske en Del deraf. Femten Aar gammel blev hun forført og forladt. Da var hun Model. Hun havde ogsaa været Statistinde paa et lille Theater. Hvad kunde hun ikke fortælle om Direktøren! Jeg var nær løbet min Vej fra det hele, hvis ikke Champagnen allerede var gaaet mig til Hovedet. Saa havde hun forelsket sig i en medicinsk Student, som studerede Anatomi; ham hentede hun ofte paa Lighuset eller rettere blev der med ham. Nej, det er ikke muligt at gentage, hvad hun fortalte os — — Medicineren forlod hende naturligtvis ogsaa, og det kunde hun nu ikke overleve, og saa tog hun Livet af sig — ja, det vil sige forsøgte det. Hun gjorde selv Løjer med det, jeg siger Dem — i Udtryk! Jeg kan endnu høre hendes Stemme — det lød slet ikke saa raat, som det var. Hun trak sin Kjole lidt ned og viste os et lille, rødt Ar over det venstre Bryst. Og medens vi alle, ganske alvorligt, betragtede det, sagde — nej, raabte hun over til min Mand: »Kys det!« Jeg sagde Dem jo før, at Gregor slet ikke havde lagt Mærke til hende. Hele Tiden, medens hun for-

talte, havde han næppe hørt efter, men siddet og set ud i Salen, mens han røg sin Cigaret, og da hun nu raabte det til ham, smilede han kun lidt. Men jeg puffede til ham, kneb ham i Armen, ja, jeg var virkelig helt omtaaget, i hvert Fald har jeg aldrig været i en saa underlig Stemning. Og hvad enten han vilde eller ikke, maatte han kysse Arret, det vil sige lade, som han gjorde det. Ja, og saa festede vi stadig galere og lystigere. Jeg har aldrig let saa meget som den Aften, uden at vide hvorfor. Og aldrig havde jeg troet, at en Kvinde, og særlig saadan én, i Løbet af en Timestid kunde blive saa vanvittig forelsket, som hun blev i Gregor. Hun hed Madeleine.«

Jeg véd ikke, om Fru Mathilde med Vilje udtalte dette Navn særlig højt, i hvert Fald lod det til, at hendes Mand hørte det, for han saa pludselig over paa os. Mærkværdig nok saa han ikke hen paa sin Kone, men vore Blikke mødtes, og vi stirrede i nogen Tid, ikke just velvilligt, paa hinanden. Men saa smilte han til sin Kone, hun nikkede til ham — han talte videre med sine Borddamer, og hun vendte sig atter til mig.

»Jeg kan jo, forstaar De nok, ikke huske alt, hvad Madeleine senere fortalte. Det hele var jo saa underligt. Men jeg vil være oprigtig. Der var et Øjeblik, hvor jeg var en Smule forstemt. Det var, da Madeleine tog min Mands Haand og kyssede den. Men det gik straks over. For ser De, jeg maatte i det Øjeblik tænke paa vort Barn, og da følte jeg, hvor inderligt Gregor og jeg var knyttet til hinanden, og at alt andet kun var Skygger, intetsigende Smaating eller blot Komedie som i Aften; og saa var alt godt igen. Vi blev sammen til helt ud paa Morgenstunden og drak Kaffe i en Kafé paa Boulevarden. Der hørte jeg, at Madeleine tiggede min Mand om at gaa hjem med hende. Han lo hende ud. Men saa, for at faa en god og paa en vis Maade fordelagtig Ende paa Legen — De véd jo, hvor alle Kunstnere er Egoister, saa snart det drejer sig om deres Kunst, ja, saa fortalte han hende, at han var Billedhugger og bad hende komme næste Dag. Saa vilde han modellere hende. Hun svarede heftigt: »Er du Billedhugger, saa hænger jeg mig — men jeg kommer!«

Mathilde tav, men aldrig har jeg set en Kvindes Øjne udtrykke — eller rettere skjule saa megen Lidelse. Saa tog hun sig sammen og fortalte Slutningen: »Gregor vilde absolut, at jeg næste Dag skulde være i Atelieret, ja, han foreslog mig endogsaa at skjule mig bag Forhænget, naar hun kom. Jeg véd, at der gives Kvinder, sikkert mange Kvinder, som havde gjort det. Men jeg mener nu, at enten tror man, eller ogsaa tror man ikke. Og jeg har nu besluttet at tro. Har jeg ikke Ret?« Og hun saa paa mig med store, spørgende Øjne.

Jeg nikkede blot, og hun fortsatte:

»Madeleine kom naturligvis igen Dagen efter og senere meget ofte, som saa mange andre før og ogsaa nu er kommet. Hun var en af de smukkeste, kan De tro. De kan selv i Dag beundre hende dernede ved Dammen.«

»Danserinden?«

»Ja, Madeleine har staaet Model til den. Og tænk Dem nu, om jeg i et saadant eller lignende Tilfælde havde været skinsyg — jeg havde jo gjort Livet til et Helvede for ham og mig selv. Jeg er saa glad over, at jeg ikke har Anlæg for det.«

En af Gæsterne stod just nu i Midterdøren og var begyndt paa en, sandsynligvis meget vittig, Tale for Værten, thi Folk lo af fuld Hals.

Men jeg betragtede Mathilde, der lige saa lidt som jeg hørte efter. Hun saa over paa sin Mand med et Blik, der ikke alene forraadte uendelig Kærlighed, men ogsaa fremhyklede en urokkelig Tillid, som var det i Sandhed hendes første Pligt ikke paa nogen Maade at forstyrre ham i at nyde Tilværelsen. Og han besvarede ogsaa dette Blik, smilende uanfægtet, skønt han lige saa godt som jeg vidste, at hun led, og at hun hele sit Liv igennem havde lidt som et saaret Dyr.

Og derfor tror jeg ikke paa Historien om Hjerteslaget, dertil lærte jeg den Aften kun alt for godt Mathilde at kende. Og jeg tror fuldt og fast, at hun, da hun forsvandt ud af Livet, fordi hun ikke mere kunde udholde det, har bildt ham ind, at hun døde en naturlig Død, ligesom hun fra først til sidst overfor ham lod lykkelig, medens han bedrog hende og gjorde hende vanvittig. Og ogsaa dette sidste Offer har han taget imod som en Selvfølge.

Her staar jeg nu ved Gitteret. Skodderne er tæt tillukkede. Hvid og eventyragtig ligger den lille Villa i Skumringen, og der, mellem det røde Løv, skinner Marmoret.

Maaske gør jeg Samodesky Uret. Rimeligvis er han saa dum, at han i Virkeligheden ikke aner Sandheden. Men det er trist at vide, at der i Døden ikke gaves større Fryd for Mathilde end Visheden om, at hendes fromme Bedrag var lykkedes.

Eller tager jeg fuldstændig fejl — var det en naturlig Død? Nej, ingen skal berøve mig Retten til at hade den Mand, som Mathilde elskede saa højt. Det bliver jo rimeligvis i lang Tid min eneste Fornøjelse.

Fruen: Jeg ringede paa Dem, Jenny, for at sige Dem, at hvis jeg igen griber Herren i at kysse Dem, saa maa én af jer ud af Huset.

Italienernes Grusomheder i Tripolis.

En vigtig Arrestation.

I VORT sidste Nummer omtalte vi det store Demonstrationsmøde, der for nylig har været afholdt paa Trafalgar Square i London i Anledning af de italienske Soldaters skandaløse Behandling af de arabiske Krigsfanger. I Dag bringer vi en Række Øjebliksfotografier fra selve Tripolis, der bedre end noget andet illustrerer Forholdene dernede.

Da alle Telegrammer, der afsendes fra Tripolis, er underkastede den strengeste Censur af de italienske Myndigheder, der helst vil forhindre, at noget ufordelagtigt, vedrørende deres Krigsførelse, skulde komme Stormagterne for Øre, er den udførlige og beedigede Beretning om Forholdene, som skyldes Englands mest ansete Krigskorrespondenter, først pr. Skib blevet sendt til Malta, der jo er en engelsk Besiddelse, og derfra er den saa bleven telegraferet videre til London, hvor dens Offentliggørelse i de store engelske Blade som sagt har vakt den pinligste Opsigt.

DEN LILLE PIGE I KRIGSFORHØR.

i Anledning af at en italiensk Officer blev dræbt af en Araber udenfor Consulatet.

Arabiske Fanger føres lænkede til Tripolis.

Man erfarer nemlig herigennem, hvorledes der i Overensstemmelse med den af Guvernø-

ren udstedte Befaling: at udrydde alle i Tripolis eller i Ørkenen paagrebne Arabere, ligefrem arrangeres Klapjagter paa de stakkels vaabenløse Mennesker, der bagefter stikkes ned med Bajonetterne eller skydes, uden Hensyn til Køn og Alder — ja, uden forudgaaende Forhør, da Italienerne, hvor utroligt det end lyder, ikke har nogen Tolk, der taler Arabisk.

Mangfoldige Arabere er fundet dræbte paa den raaeste Maade. Ligene var kastet i Dynger og laa med sammenbundne Hænder og Fødder. En ærværdig gammel Mand var skudt ned under et Flugtforsøg, og en anden havde faaet Hjernen slaaet ind med en Geværkolbe. Paa en lang Strækning var ikke en eneste Araber i Live. Mænd, Kvinder, ja, selv Børn laa dræbte rundt omkring.

Den italienske Ministerpræsident Giolitti's Dementi af Krigskorrespondenternes Beretninger og hans Forklaringer om, at de italienske Tropper saa langt fra har udvist nogen Grusomhed, at de snarere maa dadles for at have lagt for megen Overbærenhed og Ædelmodighed for Dagen overfor Fjenden, virker lige saa lidt beroligende, som det forekommer én noget vel dristigt, at han benytter netop denne Lejlighed til at lovprise Italiens Krigsførelse ved at minde om, at Italiens Historie tæller Aartusinder, og at intet Folk paa Jorden kan berømme sig af saa store Bedrifter som det italienske Folk. For at den Krig, Italien har paaført Tyrkiet, er saa langt fra at være en Hellebedrift, at Historien sikkert vil stemple den som en storpolitisk Voldshandling, er der vist ingen Tvivl om, lige meget hva! Resultatet saa end til syvende og sidst maatte blive.

HÆNDERNE OP! Arabiske Fanger føres til Tripolis.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

DEN TYSKE Kronprins, som vi her bringer et Billede af i civil Paaklædning — som oftest fotograferes han jo i Uniform — har i den senere Tid været stærkt paa Tale i Anledning af, at han, da han var til Stede i Rigsdagen, under den store Marokko-Debat, ikke lagde Skjul paa, at han var en Modstander af Rigskansleren, Hr. von Bethmann Hollweg og dennes Marokko-Politik, der menes at have Kejserens fulde Billigelse. Saavidt man kan se af de tyske Blade, er denne hans Demonstrationstrang ikke gaaet upaataalt hen, og gav han ikke mere Møde i Rigsdagen, saalænge Debatten stod paa, skete det sikkert efter højere Ordre. Kronprinsen har som bekendt tidligere mishaget sin høje Fader og blev derfor forvist til Danzig, ligesom han efter en Tale i Königsberg (1910), hvor han slog stærkt paa den tysk-nationale Folkeejendommelighed i Modsætning til de internationale Bestræbelser, som var oppe i Tiden, blev sendt en ufrivillig Lysttur til Indien. At Kejser Wilhelm denne Gang, saaledes som det er blevet telegraferet til et fransk Blad fra Berlin, skulde have idømt Tronfølgeren 30 Dages Stuearrest, tør sikkert siges at være et af den Slags Sensationstelegrammer, som Pariserpressen lever højt paa.

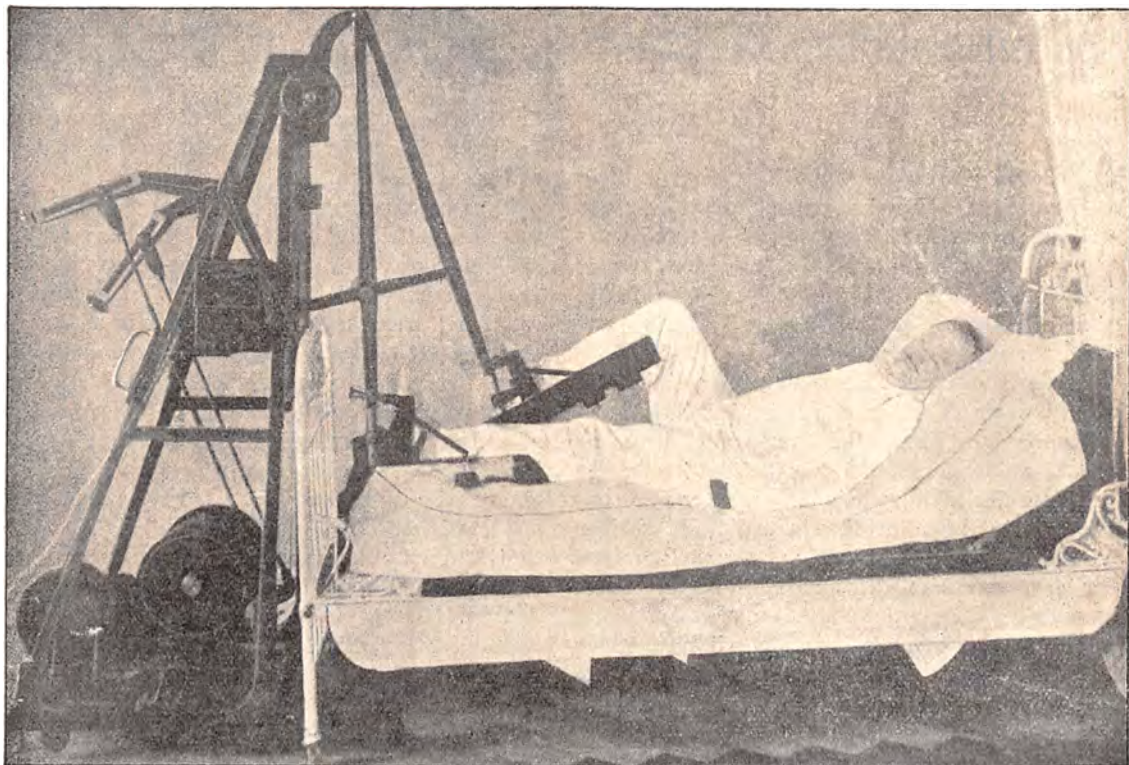
Derimod er det en kendt Sag, at baade Kronprinsen og hans Brødre er bleven meget strengt opdragne. Det skal ikke have været ualmindeligt, at Kejseren om Natten kom ind til de unge Prinsere, der saa maatte ud af Sengen og gøre Honnør for Majestæten med »Willy« som Fløjmand.

Den 6. Maj 1900 fyldte Kronprinsen 18 Aar og var dermed myndig. Under bragende Kanonsalut aflagde han Faneeden. Det næste Aar blev han immatrikuleret som Student ved Bonns Universitet og holdt om Aftenen sin første offentlige Tale. Kejser Wilhelm er som bekendt en ypperlig Lejlighedstaler, og man var derfor spændt paa, om Sønnen vilde vise sig i Besiddelse af lige saa gode Talegaver. Det blev en Skuffelse. Kronprinsens Tale var meget kort og holdt i ganske dagligdags Vendinger. Men ved senere Lejligheder — hvor han formodentlig har haft friere Hænder — har han dog vist sig i Besiddelse af betydelige oratoriske Evner. Navnlig forstaar han at tilspidse sine Udtalelser saaledes, at Offentligheden tvinges til at lægge Mærke til dem. Det Spørgsmaal, der allerede længe havde sysselsat Sindene, nemlig hvem der engang skulde blive Tysklands Kejserinde, fandt sin Løsning i 1904. I September blev Kronprinsens Forlovelse med Prinsesse Cecilie af Mecklenburg-Schwerin deklareret. Den

unge, nydelige Prinsesse er en Søster til Danmarks Kronprinsesse, og det tyske Kronprinspar er da ogsaa hyppige og kærkomne Gæster paa Marselisborg Slot.

Kronprinsen af Tyskland.

NY OPFINDELSE TIL DOVENSKABENS FREMME,

VI BRINGER HER et Billede af en ny, moderne Opfindelse til »Dovenskabens Fremme«, som bestaar i en Maskine, ved hvis Hjælp man kan faa sig den for et godt Helbred nødvendige daglige Spadseretur uden af behøve at staa ud af Sengen. Alt, man har at gøre, er at stikke Fødderne ind i de dertil indrettede Skinner og saa trække i en Snor, hvorefter Maskinen, der arbejder ved Elektricitet, gør Resten.

fra Jylland. Hvad røber hendes Ansigt? Er hun bedrøvet eller glad for Livet? Selv siger hun, at hun er glad — dog, paa Roser har hun næppe danset.

MODERNE UDFLUGT-AUTOMOBIL, der benyttes af Turisterne ved Biarritz' Bade-sted, naar de foretager Ture i Omegnen.

GAMLE MAREN og Herremandens Kartofler kan vi kalde hosstaaende udmærkede Amatørfotografi, som velvilligst er blevet os tilsendt

Gamle Maren og Herremandens Kartofler.

Kina i Udviklingens Tegn.

I Anledning af de Uroligheder, som i disse Dage ryster Kina i sin Grundvold, vil nogle Udtalelser af R. F. Johnsson, (»Lion and Dragon in Northern China«), som kender de kinesiske Forhold meget nøje, sikkert have Interesse for »Hver 8 Dag«s Læsere. Forfatteren skriver blandt andet:

Hvis der er noget, som med fuld Sikkerhed kan siges om Kina, er det følgende: Hvis Landet, under sin Kamp for Fremskridt, lærer at foragte alt det, som det har haft at støtte sig til i Tusinder af Aar; hvis det erstatter alle sine Idealer, sin Livsfilosofi, sin Etik, sit sociale System med de tilsvarende vesteuropæiske Idealer osv., saa kan det maaske nok blive rigt og mægtigt i Krig og Fred, maaske ogsaa en Rædsel for Nationerne, men det vil have givet Slip paa meget, som er godt og stort. Det vil have skilt sig af med en Del af de Ting, som er en nødvendig Betingelse for Landets Lykke og Selvgtelse, og det vil derfor i visse Henseender være bleven fremmed for sig selv.

Kina har Overraskelser i Vente, som for mange Vesteuropæere ikke vil være mindre end de

Overraskelser, Japan har bragt os, og en af de Ting, som vil overraske mest, er maaske det Mod og den Udholdenhed, som den kinesiske Soldat vil vise paa Slagmarken, naar hans gønfødte Land kræver, at han skal værne det mod mulige Ransmænd.

Europæere vil uden Tvivl undre sig over denne, som det synes, pludselige Udvikling af forskellige Træk i Kinesernes Karakter, og dog er det, som man anser for nye Træk, kun de fra Forfædrene nedarvede Egenskaber — Troskab og Hengivenhed, som er bleven ledet ind i nye Kanaler, bredere og dybere end de gamle.

En interessant Skik er den, som Forfatteren af samme Bog omtaler mellem særlig kinesiske Træk: Den syvende Dag i den syvende Maa- ned fejres overalt i Kina, i Forbindelse med en Kærlighedshistorie, som der stadig hentydes til i kinesisk Literatur. Der fortælles, at Hyrdrengen (Stjernen Aquilar) og den spindende Jomfru (Lyren), som hele den øvrige Del af Aaret holdes adskilte af Mælkevejen, den ene Nat faar Lov til at mødes paa en mystisk Bro, som er bygget af Skader. I Weihaiwei, hvor der er en Mængde Skader, siges der, at ikke én af disse Fugle nogen Sinde ses paa den Dag før efter Middagstimen, da de alle er kaldt op til Himlen for at udføre deres Pligt — at bygge en Bro, hvorpaa de himmelske Elskende kan mødes.

Tyske Soldater i et kinesisk Thehus i Tientsin under Boxeropstanden i 1900.

TRAVLHED PAA TIENTSIN BANEGAARD.

Da den første Jernbane blev bygget paa det »himmelske« Territorium, var Kineseren meget forbitret paa denne ny udenlandske Institution. Nu synes han imidlertid at have taget det meget fornuftige Parti: »Jeg kan ikke lide den Tingest, men den er dér, og da jeg ikke kan forhindre den, maa jeg hellere bruge den.« Der er nu over 3000 miles Jernbane i selve Kina.

Taifun i Paris

eller

Dansk og fransk Teaterkritik.

Vor Correspondent i Paris har haft den gode Idé at sende os hosstaaende Scene-Billeder fra Taifun's Opførelse paa Théâtre Sarah-Bernhard i Paris, samt de Artikler, der i den Anledning fremkom i de større Pariserblade som *Temps*, *Figaro*, *Journal*, *Matin*, *Journal des Debats* og det ansete Teaterblad *Comoedia*, hvor Teaterkritiken som bekendt skrives af Folk, hvis Navne har den fineste Klang i Frankrigs literære Verden.

Som det vil erindres, imødesaa man ogsaa herhjemme med den største Forventning Opførelsen af den ungarske Forfatter, Hr. Melchior Lenguels Teaterstykke *Taifun* paa den danske Nationalscene.

Stykkets Succes i Udlandet var forlængst velkendt gennem Notitser i vore Dagblade, kort sagt Forhaandsreklamen havde været stor. Publikums Forventninger var endnu større, og det undrede derfor ikke, at det kongelige Teater kunde melde alt udsolgt til dobbelte Priser den Aften, der var *Première*.

Saa meget desto større var Skuffelsen. da det

Forfatteren Melchior Lenguel.

viste sig, at Stykket faldt helt til Jorden. og talte man med Folk, der havde været i Teatret og nu souperede, som det er god Skik i Storbyen København, mødte man overalt en beklagende Hovedrysten og Forsikringer om, at det havde været en af de sløjeste Forestillinger, man nogen Sinde havde overværet i det kongelige Teater. Navnlig gik det ud over Spillet. Stykket var vist i og for sig godt nok, mente de fleste, men hverken Skuespillerne eller Skuespillerinderne havde magtet deres Roller.

Det samme læste man næste Dag i Dagbladenes Teateranmeldelser. kun med den Forskel, at Teaterkritikerne ogsaa gav Forfatteren det glatte Lag og, næsten uden Undtagelse, frakendte ham enhver Evne som dramatisk Forfatter.

Vor første Tanke var derfor, at havde Stykket gjort en saa fænomenal stor Lykke ikke blot i Frankrig, men ogsaa i Tyskland og Østrig, maatte det sikkert udelukkende skyldes et saa glimrende Spil, at vi ikke tilnærmelsesvis formaar at præstere noget tilsvarende herhjemme, ikke en Gang paa det kgl. Teater.

Saa meget større blev vor Forbavselse derfor ved at læse, hvorledes de mest ansete franske Teaterkritikere bedømmer Stykket og Hr. Lenguel, dets Forfatter.

Saaledes skriver f. Eks. *Adolphe Brisson*, Bladet *Temps'* Teaterkritiker, som just ikke har Ord for at være let at behage: »Den varme Modtagelse, som Stykket fik, den Opmærksomhed og Sympathi, som dette Værk vækker, viser, at det franske Publikum bliver mindre og mindre afvisende, naar det drejer sig om Forstaaelsen af udenlandske Digteres Frembringelser. Stykkets Idé er original, meget omfattende og meget smuk. Den rækker ud over det passionelle Drømmeris Horizont. Det er en Idé med Tragedie i sig, næsten Heltedigtning. Bagved

Mord-Scenen.

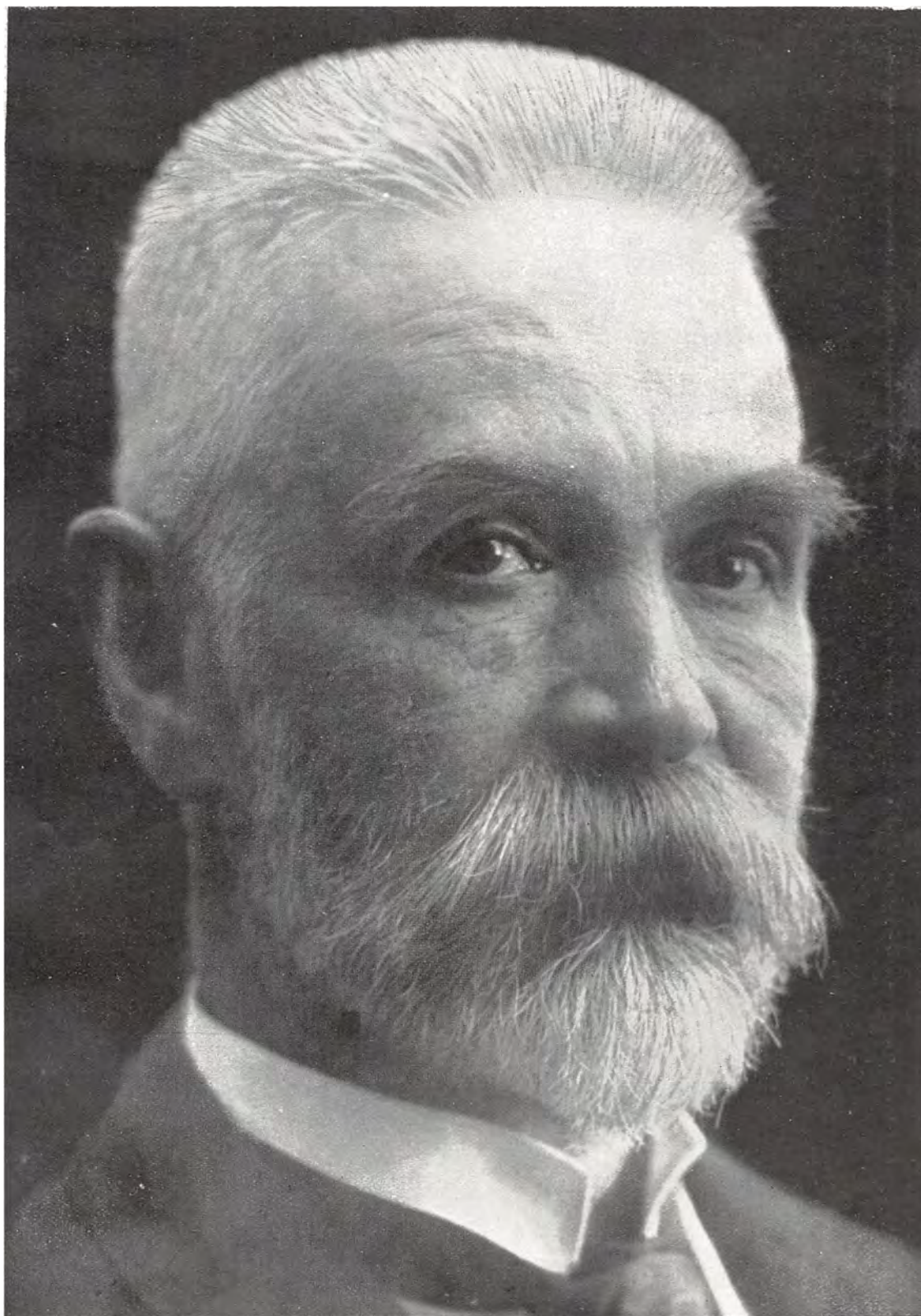

MR. BALFOUR, Fot. Worlds Pictorial.
der i saa mange Aar har haft en mægtig Indflydelse paa engelsk Politik og som nu har trukket sig tilbage som sit Partis Leder.

KØBENHAVNS NY HOVEDBANEGAARD,

Fot. A. Michelsen.

G. C. C. AMBT, K., Dm.,

Atelier „Moderne“, Marius Christen

Generaldirektør for Statsbanedriften.

I Anledning af Københavns ny Hovedbanegaards snart forestaaende Indvielse og Aabning
for Trafiken.

SKUESPILLERINDEN GABY DESLYS,

mere bekendt for sin store Skønhed end for sit Talent. Mlle. Deslys, der kom stærkt paa Tale i Paris, da Exkong Manuel af Portugal gjorde sin første officielle Visit i Frankrigs Hovedstad, skal eje en Formue i pragtfulde Juveler. Navnlig skal hendes Samling af Perler være vidunderlig, og vi ser hende her skrive sit Navn med nogle af dem.

Helene lytter til Japanerne, der grupperede ved Theen fortæller gamle japanesiske Legender.

Personerne aner man to Nationer, to Verdener, to Racer, der knuger hinanden.«

Den ikke mindre bekendte Forfatter *Abel Hermant* skriver i *Journal*, at Taifun fremmaner det samme interessante psykologiske Problem, som Maupassant havde sat sig for at behandle i sin Roman *l'Ame étrangère*, og han mener, at Forfatteren har været meget heldig med Stykket. *Georges de Porto-Riche* er ikke mindre begejstret og skriver bl. a. følgende i *Matin*: »Taifun besidder de stærke dramatiske Egenskaber, som sikrer Folke-Succes'en, uden at Literaturen lider Skade derved. Det er et Værk, der er gennemtrængt af Humanitet, ja, paa en Maade et Cornélisk Drama, som forgrener sig.«

Endelig siger *Robert de Flers* i *Figaro*, at Stykket »virker meget nyt i Valget af Personer, me-

get behændigt i Udførelsen af det saa billedrige dramatiske Sujet, og at det indeholder alt det, der kræves for at bevæge Tilskueren stærkt, samtidig med at det holder hans Interesse vaagen.«

Ja, dette kun som et Par Eksempler paa, hvorledes dette Stykke er blevet bedømt af bekendte franske Teaterkritikere.

Man vil nu maaske bedre forstaa, hvor berettiget det kongelige Teaters Ønske var om at bringe Stykket frem her, ligesom det ikke vil forbavse, at den ungarske Forfatter straks har haft Mod til at skrive et nyt Drama. Han er jo i dette Tilfælde saa heldig ikke at være dansk dramatisk Forfatter, og han vil derfor kunne tage sig den danske Teaterkritik ret let, hvad han sikkert ogsaa gør.

NAAR vi tænker paa alle de taabelige, meningsløse og grusomme Opdragelsesmetoder, der har været anvendt siden de første Tider, saa kan vi kun undre os over, at Verden har været velsignet med saa mange gode Mænd og Kvinder.

Ella Wheeler Wilcot.

* * *

Enhver ung Pige har paa et eller andet Tidspunkt af sit Liv erklæret, at hun ikke vilde gifte sig med den bedste Mand i Verden.

Pulitzer.

Naar en Kone siger til sin Mand: »Du kan sige, hvad du vil,« mener hun det i Reglen ikke.

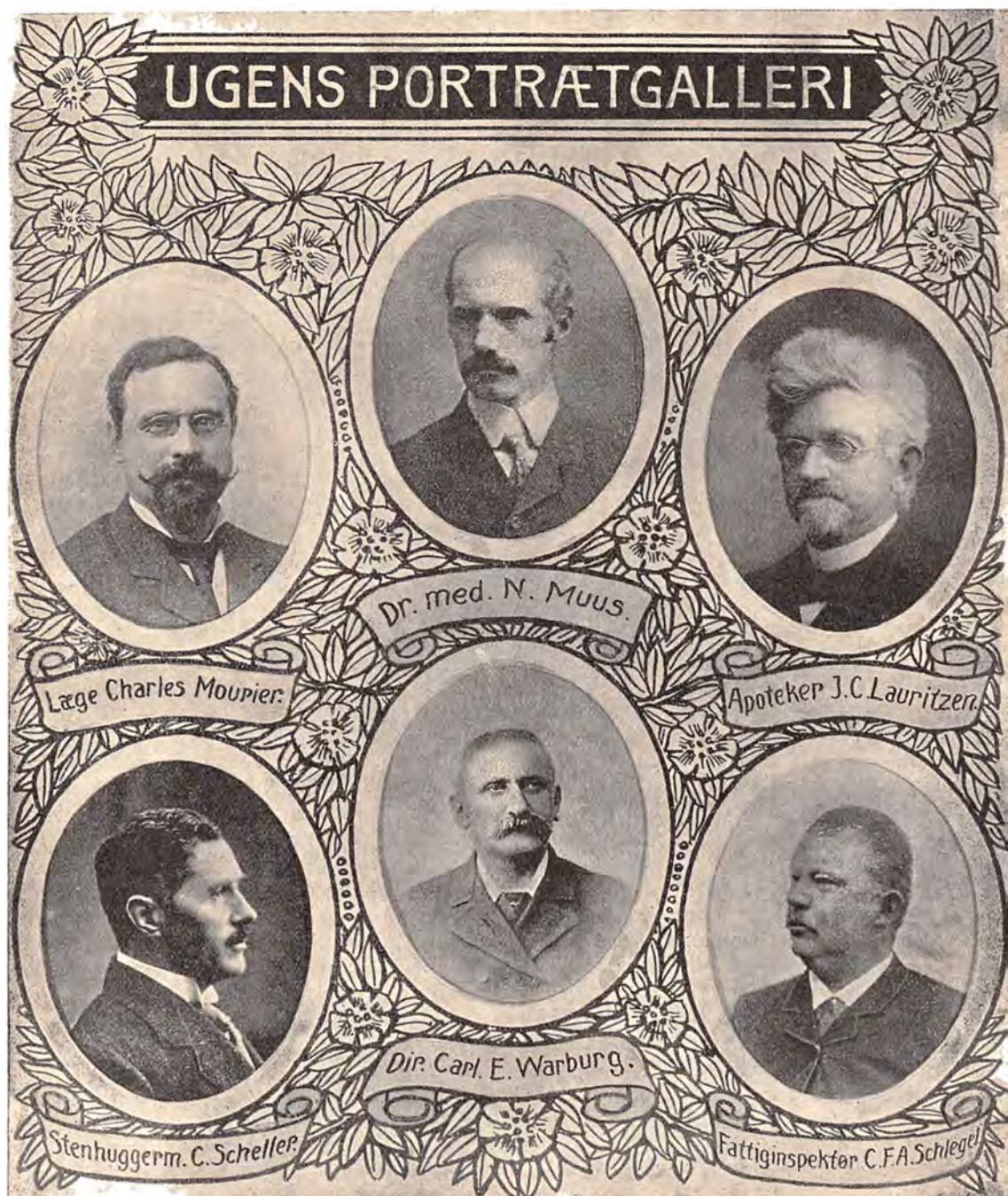
Pulitzer.

* * *

Der vilde ikke være megen Glæde ved at være lykkelig, hvis alle Mennesker var det.

Mandens vigtigste Formaal i Livet er, hvad han skal spise; Kvindens, hvad hun skal tage paa.

James Babcock.

LÆGE CHARLES MOURIER'S Død er dobbelt sørgelig, ikke blot fordi den kom saa pludselig og aldeles uventet, men fordi M. endnu var en forholdsvis ung Mand, som stod i sin fulde Arbejds-kraft. Han havde en meget stor Praksis paa Frederiksberg og var særdeles afholdt. Kun faa Dage før sin Død havde han fejret sit 25-Aars Studenter-Jubilæum, og de, der saa, hvor livlig og interesseret han var den Aften, da Festen, som han havde arrangeret, fandt Sted, tænkte mindst af alt paa, at han skulde blive den første af Kammeraterne, der gik bort. Dr. Mourier, der var gift med en Datter af Justitiarius Niels Lassen, efterlader sig fem Børn.

DR. MED. N. MUUS er, efter Justitsministeriets Indstilling, fornylig blevet afskediget i Naade og med Pension som Formand i Sundhedsbestyrelsen. Da Dr. Muus hører til de mest ansete blandt vore Læger, har Justitsministeriets Bestemmelse som rimelig vakt den største Opsigt og været Genstand for Drøftelse i hele den danske Presse.

APOTHEKER JENS CHR. LAURITZEN fyldte forleden 80 Aar og er saaledes Danmarks ældste fungerende Apotheker. Det er ca. 30 Aar siden, at han nedsatte sig paa Nørrebro, hvor han er Indehaver af Sankt Stefans Apotheket. Han er endnu rask og rørig

og har en stor Vennekreds, som ikke glemte at hædre ham paa den store Festdag.

STENHUGGERMESTER CARL SCHELLER, den kendte og afholdte Københavner fylder den 27. November 50 Aar. Schellers Navn er knyttet til en Mængde store Byggeforetagender i Hovedstaden og i Sverrig, foruden at han har medvirket ved talrige Monumenters Tilblivelse, senest Mindesmærket for Prinsesse Marie. Ligeledes har den vanskelige Nedtagning og Genrejsning af Frihedsstøtten været betroet til hans Omsorg.

DIREKTØR CARL E. WARBURG, der fornylig er død i London, 67 Aar gammel, var ogsaa herhjemme en meget kendt og skattet Personlighed, uagtet han tilbragte sine bedste Aar i Udlandet, hvor han i en ung Alder fik Ansættelse i det verdensberømte Lloydske Forsikringselskab, i hvis Tjeneste han forblev til sin Død.

FATTIGINSPEKTØR C. F. A. SCHLEGEL paa Frederiksberg døde for nogle Dage siden i en Alder af kun 56 Aar. S. var oprindelig Landmand og kom først sent ind paa Embedsvejen ved at træde i Kommunens Tjeneste. Han var meget dygtig og afholdt og indlagde sig stor Fortjeneste indenfor den frederiksbergske Fattigadministration.

EKSENTRISKE PERSONLIGHEDER

PERSONALHISTORISKE SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

II.

Dronning uden Krone.

Udsvævende, hjerteløs, ustadig, krysteragtig — der er ingen Tvivl om, at Kong Georg den Fjerde af England tilfulde fortjente alle de bitre Skældord, som Thackeray hefter ved hans Minde. Han var alt det og mere til, men trods alt var han »Europas første Gentleman«, en smuk Mand, som forstod at føre sig med kongelig Anstand og, naar han vilde, kunde udfolde stor personlig Charmé. Han var en Mester i Galanteriets Kunst, og skønt han ødelagde alle de Kvinders Liv, som for en Stund gjorde Indtryk paa hans stærkt modtagelige Hjerte, var der alligevel faa, som kunde modstaa hans Overtalelser. Blandt

denne kongelige Libertiners mange Ofre er der ingen, som i højere Grad aftvinger os Sympathi og Agtelse end Mrs. Fitzherbert, som i 1784 tog hele London med Storm og gjorde Halvdelen af de unge Adelsmænd til sine ærbødige Slaver.

Hvem var da denne Kvinde, som saaledes ved sin blotte Tilsynekomst besejrede alle Hjerter?

... en Skønhed, der sjælden var set, selv i denne Stad, som var saa rig paa skønne Kvinder.

Hun var ingen ganske ung Pige, som kom lige fra Skolestuen og sejrede i Kraft af sin ungdommelige Ynde og Friskhed. Hun havde allerede

baaret Brudesløv for to Mænd og havde ligeledes baaret Enkedragt for dem begge. Hun var Datter af Sir John Smythe fra Durham, der nedstammede fra en gammel, højt anset Slægt, og hun var knap nitten Aar gammel, da hun blev gift med Edmond Weld, en Godsejer fra Dorsetshire, der døde inden Aarets Udgang.

Tre Aar senere lød paany Bryllupsklokkerne for hende, og denne Gang blev hun ført til Alteret af Thomas Fitzherbert, en Mand med store Jordejendomme og en meget betydelig Formue. Ægteskabet varede i tre Aar, og derefter blev hun Enke — for anden Gang, med en Indtægt af 2000 £ om Aaret og kun

femogtyve Aar gammel.

Efter sin anden Ægtefælles Død tilbragte Mrs. Fitzherbert tre Aar paa Fastlandet, træt af Ægteskabet og dets Omskiftelser, og hun hævdede med stor Styrke, at hun ikke vilde gifte sig for tredje Gang, selv om Manden var aldrig saa indtagende. Men hun var ung og smuk, og skønt hun havde svoret ikke at gifte sig, var der in-

gen Grund til at nægte sig de Glæder, som hendes Frihed og betydelige Formue gjorde ikke blot opnaaelige, men ogsaa saare tillokkende.

Og saaledes gik det til, at hun en Dag i 1784 sejlede over Kanalen, og faa Dage efter forbløfede hele London ved Synet af en Skønhed, der sjælden var set, selv i denne Stad, som dog var saa rig paa skønne Kvinder — gyldne Krøller, der lyste, som om de havde fanget selve Solens Straaler, dybe, blaa Øjne, en Teint som den »vilde Rose og den hvide Tjørneblomst«, en meget smuk Ansigtsoval, en Mund saa rød og skøn som det rødeste Rosenblad, og en Skikkelse, saa rank og yndefuld, at den maatte fryde alles Øjne.

Saaledes saa Mrs. Fitzherbert ud, da hun en Aften viste sin blændende Skønhed i Operaen, og det varede ikke længe, før Kronprinsen, »Florizel«, som altid var paa Udkig efter nye Erobringere, begyndte at se med begærlige Blikke paa den skønne Enke. Naar og hvor den senere Kong Georg den Fjerde traf hende, er aldrig tilfulde oplyst, men sikkert er det, at hun ikke havde været mange Uger i England, før han ikke alene havde gjort den skønne Enkes Bekendtskab, men ogsaa var den ydmygeste af de Slaver, som kastede sig for hendes Fødder.

At hun tilsyneladende var lige saa ufølsom for hans bedaarende Egenskaber, som hun var upaavirket af hans høje Stand, synes kun at have gjort hans Lidenskab saa meget desto stærkere. »Florizel« var ikke vant til, at man lod haant om hans Kærlighedserklæringer, hvad de mange Kvinder, som han havde bejlet til og forladt, til deres Ulykke og Skam maatte erkende. Men Mrs. Fitzherbert hørte ikke til dem, som lod sig vinde paa den Maade, og hun lod ham hurtigt vide, at hans Bestræbelser var forgæves, selv om de førte til Alteret. »Der er«, fortalte hun ham med falsk Beskedenhed, »Hundreder af Kvinder, som er skønnere end jeg. Læg Deres Kærlighed for disse Kvinders Fødder. Jeg forlanger ikke andet end at faa Lov til at være i Fred.«

Han svor paa, at han vilde tage sit eget Liv, hvis hun ikke bønhørte ham, men hun lo ham blot op i hans aabne Ansigt og sagde, at han ikke maatte være en »dum Dreng.« Der var intet Vaaben i hele hans Vaabensamling, som kunde gennemtrænge hendes Ligevildighed, og hendes Foragt drev ham fra Forstanden.

En Dag kom Lord Onslow, Southampton og et Par andre af Prinsens Kavallerer til Mrs. Fitzherbert. De var stærkt ophidsede, for de fortalte, at Prinsen havde jaget en Dolk ind i Brystet paa sig selv, og at hans Liv stod i Fare. Intet uden hendes Nærværelse kunde frelse ham, men alligevel nægtede hun rent ud at gaa til ham, og det var først efter mange Bønner, at hun tilsidst gav efter og med Hertuginde af Devonshire som

Chaperone lod sig køre til Carlton House. Der fandt hun Prinsen, bleg og blodig — et rørende Syn, som gjorde et langt stærkere Indtryk paa hende end alle hans Bønner og Taarer. Saa bevæget var hun, at da Prinsen, med svag Stemme, besvor hende, at han ikke vilde leve, saafremt hun ikke straks lod ham sætte en Vielsesring paa sin Finger, samtykkede hun omsider og lod den tilsyneladende døende Mand anbringe en Ring, som tilhørte Hertuginde, paa sin Finger.

Men inden den næste Dag brød frem, kom Reaktionen og den forfærdelige Skuffelse. Hun forstod, at hun var bleven lokket til at give dette Løfte ved en modbydelig List, og i sin Harme over Sammensværgelsen flygtede hun til Fastlandet for at blive fri for den Slags hjerteløse Følgesler.

Da Prinsen hørte om hendes Flugt, blev han helt ude af sig selv af Raseri og Fortvivelse. Han teede sig som en gal Mand, smed sig paa Gulvet og raabte, at han vilde følge hende til Verdens Ende, og da hans Fader nægtede ham Tilladelse til at forlade England, forfulgte han Flygtingen med Breve, der var fulde af lidenskabelige Bønner og Trusler om Selvmord, saafremt hun ikke vilde vende tilbage, som hans Hustru.

Omsider lod den skønne Enke sig da besejre af disse Bønner, og en Decemberdag i 1785 blev hun og »Florizel« viede i hendes Dagligstue i London, med hendes Broder og Onkel som eneste Vidner og en af Prinsens Kavallerer til at holde Vagt ved Døren.

En Tid gik nu alt godt. »Florizel« omgav sin unge Hustru med Overdaadighed og halvt kongelig Pragt, men trods den Kærlighed, som han virkelig nærrede til hende, var han alt for stor en Kujon til at anerkende som sin Hustru, i Verdens Øjne, den Kvinde, der havde ofret sig selv for hans Skyld. Da hans Gæld begyndte at vokse ham over Hovedet, og Underhuset nægtede at betale den, med mindre Rygtet om hans Ægteskab blev modsagt, lod han Charles Fox erklære, at det var »lumpent og nederdrægtigt Opspind«. Og saa hyklerisk var han, at han selv gik til Mrs. Fitzherbert og sagde: »Kan du tænke dig, Maria, hvad Fox gjorde i Gaar? Han benægtede overfor Underhuset, at du og jeg var Mand og Kone. Har du nogen Sinde hørt noget lignende?« Der fortælles, at Mrs. Fitzherbert ikke svarede et Ord, men blev meget bleg og stille.

Det skal være sagt til Mrs. Fitzherberts Ros, at hun stadig vedblev at være Prinsen tro, til Trods for hans Troløshed og den Grusomhed, som han jævnlig udviste mod hende. Saa bange for ham var hun, at hun mere end én Gang, naar hun hørte ham og hans drukne Kammerater paa Trappen, søgte at slippe bort fra dem ved at gemme sig under Sofaen, og det hændte,

at Prinsen, naar han fandt Dagligstuen tom, for Spøg trak sit Sværd, og gennemsøgte Stuen, indtil han til sidst fandt den skælvende Kvinde og trak hende frem fra sit Skjulested. En Trøst havde hun, og det var den Venlighed, som Kongen og Dronningen stadig viste hende, og de anerkendte hendes Stilling, forsaavidt som de bød hende Hertuginde-titlen — en Titel, som hun dog nægtede at tage imod.

Til sidst blev George, paa Grund af sin stadig voksende Gæld, tvunget til at indgaa det uheldsvangre Ægteskab med Caroline af Brunswick, og saaledes genvandt Mrs. Fitzherbert for en Tid sin Frihed. Ægteskabet med Caroline af Brunswick blev imidlertid atter opløst, og Prinsen bønfaaldt hende om at vende tilbage til sig, hvad hun dog først gik ind paa at gøre, efter at Paven havde sanktioneret det genoptagne Samliv.

De følgende otte Aar var, som hun altid selv sagde, de lykkeligste af hendes Forbindelse med Prinsen, der, som det synes, virkelig i disse Aar anstrengte sig for at vise hende Troskab og Kærlighed. Men andre Kvinder krydsede hans Vej og vandt hans ustadige Hjerte, og til sidst besluttede Mrs. Fitzherbert sig til at forlade sin Ægtefælle. Hun trak sig tilbage til Brighton, hvor hun i seksogtyve Aar førte en meget stille Tilværelse, og vandt alles Hjerter ved sit indtagende Væsen og sin store Godgørelighed.

Syv Aar før denne »Dronning uden Krone« blev stedet til Hvile i den gamle katolske Kirke i Brighton, døde hendes Ægtefælle, der i ti Aar havde baaret Kronen som Georg den Fjerde. Efter sit eget Ønske blev han jordet »med min elskede Hustru, Maria Fitzherberts Billede om Halsen, saaledes som jeg altid bar det i levende Live, tæt ved mit Hjerte.« Og da han laa død

paa Windsor Castle, fandt Hertugen af Wellington om hans Hals et meget smudsigt og forslidt sort Baand, hvortil der var fastgjort et juvelbesat Miniaturbillede af den Kvinde, som, trods hans Falskhed imod hende, maaske var den eneste, som for længere Tid havde fundet Plads i hans ustadige Hjerte.

Det er vanskeligt at sige, hvem der er mest hjælpeløs — det lille Barn eller den store Mand, som faar Besked paa at holde det.

* * *

En Mand, som anser sig selv for et Geni, lader i Rægen sit Haar vokse, medens en Kvinde, naar samme Tanke slaar ned i hende, som Regel klipper sine Lokker kort af. Hvad er Grunden?

* * *

Hver Generation mener, at Verden gaar frem, fordi den er i stadig Bevægelse. Men ogsaa et Pendul bevæger sig.

G. Bernard Shaw.

* * *

Forbrydelse er langt mere interessant end Hæderlighed.

Pett Ridge.

* * *

Ligealdighed overfor Religionen er mere at frygte end Atheisme.

D. Mc. Clymont.

Med Film og Lærred.

Dantes „HELVEDE“.

Beatrice (Dantes Ungdomselskede) beder Virgil hjælpe Dante.

EN AF vor Tids smukkeste Opfindelser er uden Tvivl de saakaldte „Levende Billeder“, som paa en vidunderlig sindrig Maade forener Kunst og Teknik. Da de tillige aabner en nem Adgang for det store Publikum til at blive delagtig i Scenekunstens nyeste og bedste Frembringelser, er Biografteatrene uden Tvivl en Kulturspreder af Rang. Dette gælder da navnlig, naar Talen er om et saa lødigt Kunstværk som *Dante^{Alighieris}* berømte „Guddommelige Komædie“. I henved 600 Aar har Kunstens Elskere frydet sig over dette geniale Værk, der i ophøjede Syner skildrer en Digters Tanker om Livet, Døden og Dommen efter Døden. Dantes Værk er enestaaende i den italienske Literatur, siger en berømt Kritiker. Kun Skade, at det hidtil var forbeholdt en mindre Skare at nyde godt af det.

Sproget og den vanskelige Versform har sikkert (om end med Urette) skræmt mange bort fra denne mærkelige Bog, og intet Teater turde binde an med dette Kæmpedrama, der stillede kostbare Fordringer til Maskineri og Personale.

Alle disse Hindringer er imidlertid lykkelig overvundne ved Biografens Hjælp. Den, der i disse Dage aflægger et Besøg i „Royal Biograf“ paa Vesterbrogade, har her en enestaaende Lejlighed til at gøre sig bekendt med det berømteste Afsnit af

Dante møder de to Elskende Paolo og Francesco.

det berømte Digt, nemlig „Helvede“. Det er rent teknisk set et Meisterstykke, som her præsenteres, en Film paa 2000 Meters Længde. Men endnu mere beundringsværdigt er den Smagfuldhed, hvormed det gengives. Dantes Vandring gennem Underverdenen sammen med Virgil skildres i nøje Overensstemmelse med selve Digtet. Det er

et Skuespil, der er rigt paa malende, gribende — ja selv uhyggelige Scener. Naar man f. Eks. et Sted ser, hvorledes Kætterne er indespærrede i glødende Gravsteder, eller Sandsigere og Troldmænd begravede med Hovedet nedad og med Fødderne i Ilden, gyser vel de fleste. Men der er

ogsaa Scener, som er rige paa vidunderlig Skønhed. Her nævner vi først den englelige Beatrice, Dantes Ungdomskærlighed og Scenen, hvor de gamle, klassiske Digttere Homer, Ovid, Horats og Lucan gaar Virgil i Møde . . .

Alt i alt er denne Forestilling en Ære for „Royal Biografen“ og bør ses af enhver, der interesserer sig for lødig Kunst.

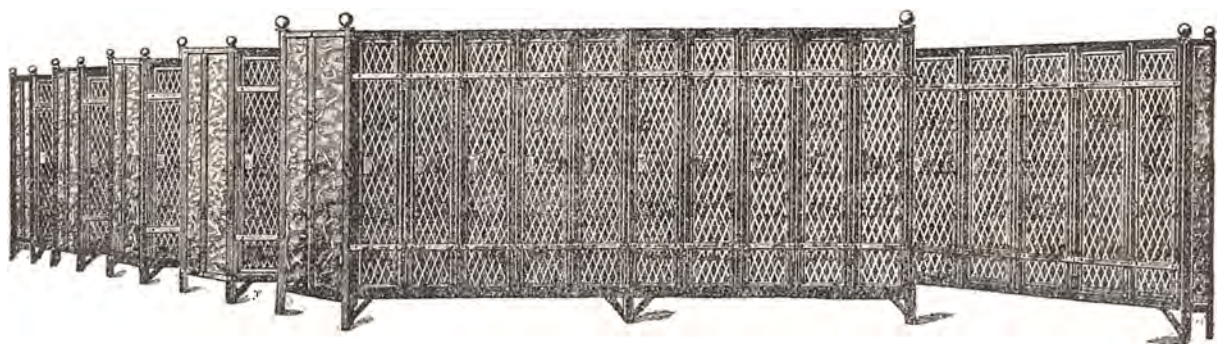
Sigurd.

Uhyret Minos forsøger at modsætte sig Dantes Rejse gennem Underverdenen.

Dante og Virgil i Helvedstaden.

Vilhelm Fiedlers Garderobeskabe.

Et Fremskridt.

Er der noget Sted, hvor det gælder, at Stilstand er Tilbagegang, er det i Forretningsverdenen. De Firmaer, der ikke stadig optager nye Virksomhedsgrene, gaar i Virkeligheden tilbage. De kan holde sig en Tid lang tilsyneladende i al deres Glans og deres gode Ry, men i Virkeligheden er de som de Egestammer, der udhules og raadner væk fra inden af. En skønne Dag, naar et Stød udefra kommer, brydes og knækkes de.

Man vil derfor ogsaa se alle de dygtige og livskraftige Forretninger optagne af at lægge nyt Land ind under sig. Naar de har skaffet en Vare grundigt ind paa Markedet, er de allerede i Færd med at starte den næste.

Saadan er det gaet *Vilhelm Fiedler* med hans *Klædeskabe af Jern* (Garderobeskabe).

Var der nogen Mand, der nok kunde have fortjent at hvile paa sine Laurbær, var det denne Mand, der i 30 Aar har arbejdet en stor Forretning op, bogstavelig fra intet.

Denne store Fabrik fødtes i en Vognport; de første Udvidelser strækker sig over en Hestestald, et Karlekammer, et Foderloft, en Vaskekælder. Og nu er det en hel fire Etagers Fabriksbygning.

Dens Varer er inde saa godt som overalt. Gaar man langs Søndermarkens Hegn er det fra Fiedler. Kystbanens og den ny Væddeløbsbanes lange Fletværkshegn er ogsaa Fiedlers Arbejde. Smedejernshavgitteret i Villaen i Vedbæk — fra Fiedler. Luftsikkert over Hustaget — fra Fiedlers Fabrik. Markhegnet ude i Landet, Herregaardens Port — altsammen fra Fiedler. Og Gravgelænderet ude paa Kirkegaarden — ogsaa det er fra Fiedler. Alle Rigets Stænder, Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde tæller han blandt sine Kunder i Liv og Død. Og han kan ogsaa paa sit Firmas Papir trykke Leverandør til de kongelige Lysthaver og Jægersborg Dyrehave samt til H. M. Kong Goergs græske Godser. Og Fabrikens Varer gaar desuden saa langt bort

som til Island og de danske Besiddelser i Vestindien.

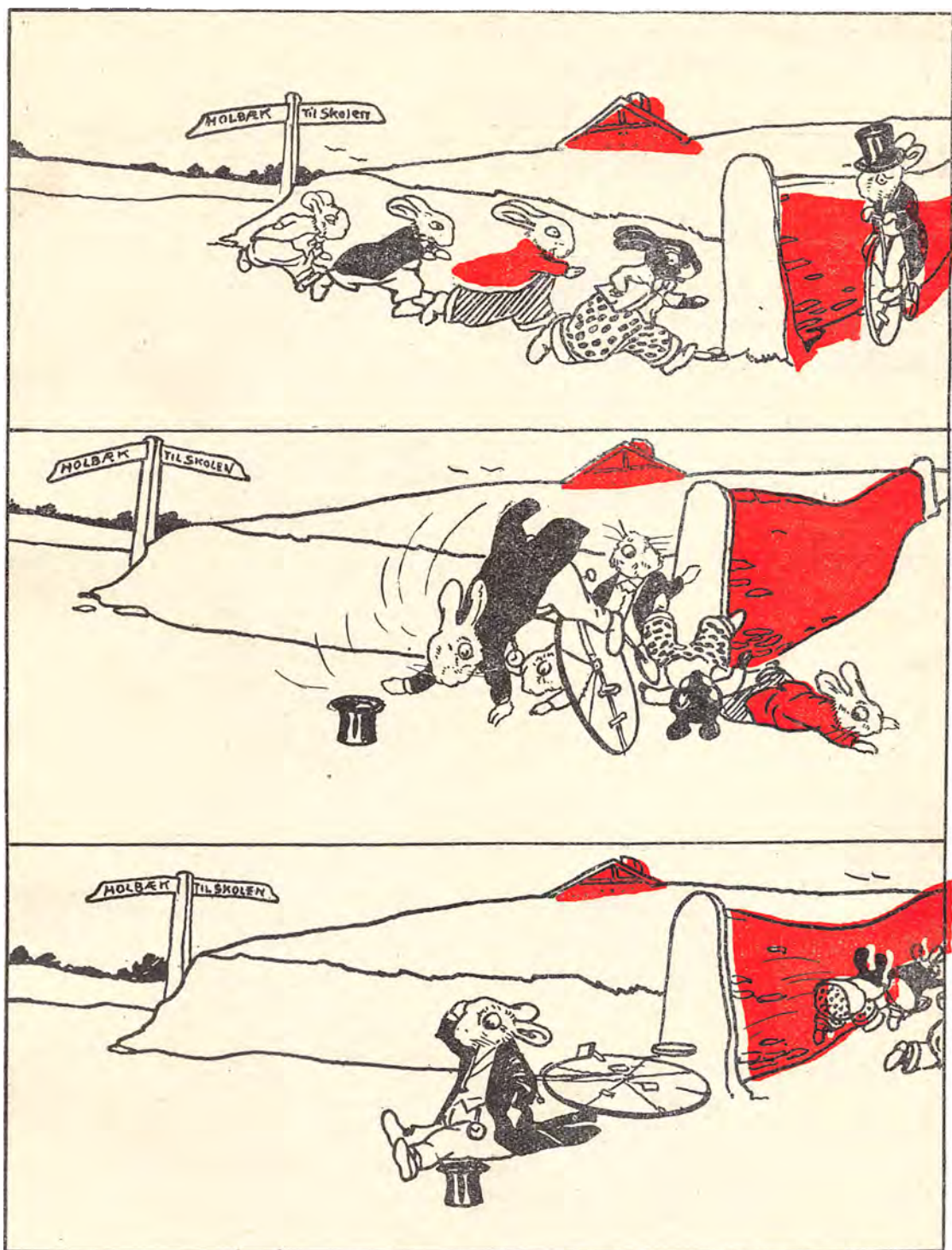
Se, det er dog nok for en Mands Livsværk. Men dette driftige Firma søger stadig nye Omraader, og det sidste er som sagt Garderobeskabe af Jern.

Det betyder jo meget for Arbejderen at have et sikkert, lyst og luftigt Sted, hvor han om Morgen kan hænge sit Tøj hen, og hvor han om Aftenen kan anbringe sit Arbejdstøj. Nu hænger Tøjet ofte i en Krog eller paa et eller andet umuligt Sted, udsat for Støv, for at tilsmuskes, maaske endog udsat for Tyve. Kommer det højt, er der et Træskab. Men det gør undertiden ondt værre. Der kan ikke komme Lys og Luft ind i det, hænger man fugtigt Tøj derind, tørrer det langsomt, Træet suger Fugtighed, hvorved der let dannes Skimmelsvamp. Og Træskabe er ogsaa brandfarlige, en brændende Pibe i en Frakkelomme kan afstedkomme store Ulykker.

Ogsaa for Arbejrgiveren byder disse Jærnska-be store Fordele i Retning af Orden og Akuratesse. Man kan altid se, hvad de rummer. Og vi er jo ikke altid saa gode, som vi skulde være. et Træskab kan maaske skjule en forbuden Vare.

Jernklædeskabene, hvis Sider, Døre, Bagklædninger og Bund i Reglen bestaar af Strækmetal eller Jerntraadsfletværk med en Maskevidde af ca. 20 m.m., er derimod lyse og luftige, kan let holdes rene. Loftet bestaar af en Staalplade, der forhindrer, at Støv falder ned. Skabene, der leveres enkelte eller flere sammen i ethvert ønskeligt Antal, bruges meget i Udlandet og vinder ogsaa godt ind herhjemme. Men de er jo ogsaa anvendelige paa en Mængde Steder, i større Forretninger og Fabriker, Banker, Kontorer og Jernbanelokaler, i Militæretaten og ved Postvæsenet, i Skoler og Gymnastiksale, i Sportsklubber.

Derfor er det saare naturligt, at disse Skabe som forener saa mange Fordele, som i lige Grad tilfredsstiller Arbejsgiver og Arbejder, vinder Indpas, og det saa meget mere som de ogsaa er stærke og billige.

SOM raske Harer løb de Dreng smaa,
 Af Frygt for ej i Tide de Skolen skulde naa.
 Saa travlt de havde, at de aldeles ikke saa,
 At Købmand Frandsen cyklede og det med høj Hat paa.

HVAD siden hændte, man af Billederne kan se.
 Den Købmand raabte Av — oh Vé, oh Vé!
 »I Pokkers Dreng bare vent,
 Til jeg faar fat i en Betjent!«

MEN Drengene kun lo og spændte;
 Thi aldrig det paa Landet hændte,
 At der paa Vejen saas Betjente,
 Selv om man nok saa længe vilde vente.

VORE FORKØLELSESSYGDOMME

(Fortsat).

AF LÆGE E. BØCHER.

Halskatarrh. — Angina.

(»Ondt i Halsen«).

Man forstaar ved Angina — en Sygdomsbenævne der navnlig i Aar er bleven meget aktuel paa Grund af Lidelsen synes at have optraadt særlig voldsomt en betændelsesagtig Tilstand i den bløde Ganes, Mandlerne og Ganebuernes Slimhinde. Den kan som før oftest talt være forplantet fra Næsehulen, naar denne har været lidende under en stærkere Snue; det er da ganske simpelt Katarrhen, der skrider videre bagud, ned i Svælgets Slimhinder. Det hyppigste er dog, at Angina optræder selvstændigt, som Førstelidelse, og er i de fleste fælde ligesom Snuen en typisk Forkølelssygdom, som staaet ved, at Patienten har faaet vaade, kolde Fødder, indaandedet raa, fugtig Luft eller lign. Et af Sygdommens staaende Kendetegn er den ret høje Feber, et Bevis for at der navnlig her som Regel ogsaa er et andet Moment end selve Forkølelsen med i Spillet, nemlig *Bakteri* der fremkalder Betændelse. Man maa altsaa se paa den des paa denne Lidelse som Helhed, at »Forkølelse« oftest er Indledning. Den for stærke Afkøling, som Igemet har været udsat for, har forringet Modstanddygtigheden, særlig Slimhindens, saa at de Bakterier, der jo uheldigvis altid findes i Indaandingsluften og i Fald den, har lettere ved at slaa an, trives og formere sig derpaa. I Forbindelse med Bakteriernes særlig udtalte Medvirken ved denne Forkølelssygdom staaer den store Smitsomhed. Man ser ofte Anginaen vandre her og der i Familien rundt, og er den f. Eks. først kommen ind paa en Hospitalsstue, er den ofte ikke til at faa Bugt med før Stuen ryddes og desinficeres.

Angina er en saare almindelig Sygdom, som de aller fleste af os kender under Navnet Halsbetændelse (»Ondt i Halsen«). Nogle Mennesker er dog særlig tilbøjelige til at faa den, saa at de næsten hvert eneste Aar i de kolde og fugtige Aarslæder hjemses af den kedelige og ikke altid ufarlige Gæst. Børn angribes særligt i det og hyppigt af Angina, og det kan da være af Interesse at beskrive den lidt nærmere, da det staaende Spørgsmaal, naar den optræder i en Familie, om det er *Difte* eller ej, jo har stor Betydning. Sygdommen vækker hyppigt stor Ængstelse, saa at det kan synes nyttigt, at Forældre — ogsaa før Lægens Komme — kan gøre sig Begreb om, hvilket Tilfælde det drejer sig om.

Kendetegnene, Symptomerne, paa Angina er følgende: *Synkningsbevægelsen* er vanskeliggjort og smertefuld idet Synkningsbølgen skrider forbi Mandlerne og de bløde Gane, føles disse Dele stærkt ømme. Smerten er som Regel kun til Stede netop under Synkningen, ikke naar Svælget er roligt. (Smerten er ogsaa da i én af Mandlerne, maa man frygte en »Byld i Halsen«). Angina og til kan man føle Jag, der ligesom tager Sigte ud mod Ørerne. Disse skræmmer Patienten, uden at der dog er nogen Grund dertil. Angina-Patienten generes samtidigt ofte af en ubehagelig Følelse af *Tørhed* i Munden og Svælg, *daarlig Smaag* i Munden og særdeles ildelugtende *Aande*. *Talen* er ved Angina paa Grund af Ømheden og Hævelsen i den bløde Gane smertefuld og af en ejendommelig *snøvlende* Karakter.

I de fleste Tilfælde ledsages Halsbetændelsen af en ret stærkt alment *Ildebefindende*, virkelig Sygdomsfølelse. Denne gaar oftest forud for selve Halssonde Fremkomst og bestaar i *Træthed*, *Appetitløshed*, *Hovedpine* og *Frysen*. *Feberen*, der kan medføre Kulderyste, ser, stiger undertiden, ja, i de fleste Tilfælde til 39—40 Grader. Dette er ofte Kilde til Patientens Ængstelse

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 10.

3. December 1911.

Pris 10 Øre.

FRA DEN ITALIENSK-TYRKISKE KRIG.

Italienske Soldater skyder fra Løbegrave i Slaget ved Bimeliana den 24. Oktbr. om Morgenen.

Mariehønen.

Af Astrid Ehrencron-Kidde.

PRÆSTEN LUCAS sad i sin Have foran Gavlen af sit Hus og grundede, en Eftermiddag i Oktober. Oppe bag Haven visnede Bjerget Luzers tunge Løvskove, rustne og gustengule. Pilene ludede sortplettede som jordslaaede Knivsblade. Ind imellem, et enkelt Sted, flammede en ildrød Eg op som et Baal mod den blaakolde Oktoberhimmel.

Husets grønne Skodder var slaaede tilbage mod Muren, for at de lange, mørke Stuer kunde drikke Aarets sidste Smule Sol; langs Jerngitteret ud mod Vejen stod en Række Georginer i Blomst; messinggule og rødblaa hang deres mangepibede, alt for tunge Hoveder dinglende paa de tynde Stilke; de aandede deres stramme Medicinlugt ud mellem Rønnebærrenes runkne og syrlige Duft.

Udenfor løb den hvide Vej forbi ind til Byen, lunefuldt slyngende sig som en Bæk gennem den snævre Dal; ovre paa den anden Side laa Kirkegaarden med sine flade, blaa Trækors, der stod tæt, Arm mod Arm, som dansende Piger, klippet ud af blaat Papir. Bag den krøb Skrænternes afhøstede Vinhaver til Vejrs, lave og grønne, som fattige Kartoffelagre; øverst oppe vidnede et smalt Krucifiks mod Himlen som en Korsvej: Øst — Vest — opad — nedad — alle Veje fører ind til mig, til mig i Korsets Hjerte.

Præsten rejste sig, tung og træt, og samlede sin side, sorte Kappe om sig. Han havde som sædvanlig været tidlig oppe til Fromessen Kl. 6 i Morges, og var først kommet sent til Hvile i Gaar. Thi han havde modtaget sin yngre Broder Aloys, der var kommet med Nattoget fra Nürnberg for at besøge ham og tilbringe fire Dage i hans Selskab. I Eftermiddag var han imidlertid gaaet ene op paa Bjerget Luzer for at se Solnedgangen fra dets Tinde, en stejl Tur, som den ældre og noget svære Broder havde kunnet undslaa sig for, takket være et lettere rheumatisk Tilfælde i den ene Ankel.

Kedeligt nok, at han ikke havde kunnet opsætte den Tur til i Morgen. Lucas længtes efter at tale med ham om hans Gerning og hans Tanker, og om hvorledes det stod til mellem ham og hans Menighed i den store, gamle By.

Men Aloys var jo ung endnu, knap tredive Aar gammel, og mere levende og opsat paa Livet og dets Herlighed end han. Ja, han var egentlig forekommet Lucas end mere levende og springsk i sin Tale, end sidst, han var her. Herregud, det var nu snart to Aar siden!

Og dog brændte hans Øjne ogsaa af en frydefuld og hellig Ild, endda det ikke var ham selv, der havde valgt sin Gerning. Hr. Lucas sukkede. Han — ja, han havde selv valgt, i

Tide. Aa, i altfor god Tid; fjorten Aar gammel, inden han endnu havde naaet at blive ung, da Skt. Lorenzkirkens bedøvede Røgelse- og Liliaaende havde omtaaet Kordrengens Sanser — Lysenes festlige Flimren gennem Kirkens ældebrune Skumring, de brogede Helgenbilleders bedrøvede Ansigter, hvorover Lysskæret flakkede som indelukkede Solstraaler, de højtidelige Søjler, hvis dybe Riller gled blødt nedover som i Stof, som svøbte disse slanke Piller sig i lange Tæppefolder mod Kirkens Køling, — alt dette slog sammen om ham som et blidt Vingefang af dyb og hellig Fred, naar han kom ude fra Torvets Stimmel og Larm. Saa at han en Aften grædende kastede sig for Guds Moders Billeder og lovede, at om han maatte blive her inde altid mellem Lilierne og Lysene og de bedrøvede Helgener, saa vilde han ene tjene Gud og hans Hellige. Kan hænde, om han havde ventet nogle Aar, at han da havde valgt at tjene sin Gud paa anden Maade.

Hvordan kunde det da gaa til, at han ogsaa havde valgt for sin Broder Aloys, medens han endnu var Barn? Aa jo — Aloys havde saa springske og verdslige Tilbøjeligheder; han havde intet bedre Værn vidst for den forældreløse mod Verden og dens Ondskab og Armod. Maaske havde han gjort Synd imod ham — — — Men, Guds hellige Moder være lovet, Aloys var gledet ind i sin Gerning, stille og lydlig som en Perle glider ind mellem de andre Perler i Bønnekransen. Han havde kun haft Glæde af sin unge Broder.

Og alligevel — hvor var det svært altid at skulle være den strenge og manende overfor Aloys; han vidste det, at der var ingen, hvis Mening eller Dom, Aloys mere frygtede og rettede sig efter end hans. Og dog skulde han vidst, at alt — alt vilde Lucas forstaaet og tilgivet af sit Hjerte, om blot Aloys ret vilde aabne det for ham! Aabne det og tale ud om alle Trængsler og Anfægtelser. Thi det var utænkeligt, at han ingen skulde kende. Men han gik jo om saa ligetil, som havde han intet Saar eller Savn paa Bunden af sit Hjerte. Som var hans Menighed og Skt. Sebalduskirken i Nürnberg hans hele Verden. Men — hvem vidste — — —

Og nu var han gaaet op i Oktoberaftensolen paa Bjerget Luzer, for at se den lille By i Solskæret som en blegrød Konkylidynge nede i Dalen ved Bjergets Fod. Og for at se Elzfloden, smal og sølvgraa som en Forellestime, spille i det sidste Dagskær.

Hr. Lucas gik ned ad Gangen mod Laagen; han knappede Frakken sammen i Halsen, — det trak koldt ned fra Tinderne, Mørket faldt brat og klamt paa denne Aarstid.

Dér kom Postbæreren oppe fra Byen — i Utide? Til ham, Præsten?

Et Ekspresbrev — —! Den bredmundede Schwarzwalder med sin flade, blaa Postkasket og sin Lærredskittel, der lignede en Sæk, rynket i Halsen og med Ærmer, rakte Præsten Brevet, lettede ærbødigt paa Kasketten og gik saa igen med sine lange Soldaterskridt. Laagens Smælden lød som et Stenkast i den dybe Stilhed.

»Aa, det er sandt!« raagte Præsten efter ham. »Tak for Agerhønsene i Morges!«

Han brød Konvolutten. Aa, det kunde ikke være til ham. Det var naturligvis til Aloys.

Nej — det var til ham. En rund og stejl Barnchaand. Præsten syntes, han skulde have set den Skrift en Gang før, men hvor — naar —?

Maaske en af hans Kommunianter.

Han læste Brevet langsomt og undrende.

»Ærværdige Fader, tilstaa én, der er i Nød, et Skriftemaal i denne Aften ved 7-Tiden i Skt. Georgskirken i Waldstadt ved Elz. Fordi min Sjæl er meget bespændt af Længsel efter Tilgivelse. Eders lydige Skriftebarn og Kommuniant.«

— Solen var helt nede, da Præsten Lucas begav sig af Sted. Duggen drev blaat over Viburnushækkens Bær, Luften var fyldt af en sød og bitter Duft fra Valdnøddetræerne, der fulgte Vejkanten. Den lille Bjergby laa allerede aftenøde og skummel, da Hr. Lucas kom ind gennem dens Port. Hans Skridt over Brostene svarede tilbage fra Bymurene, lydigt som Korset i hans Kirke. De lave Vinduesbalkoners Azaleer og Fuchsier strøg hans Ærme, idet han gik langs Husene; en gammel Mand rejste sig halvt fra en Tremmebænk og hilste, nejende som en Kvinde, paa Præsten. Ude paa Kørebanelaa Studevognenes Affald og dampede i Aftenklamheden. En Stenbrønd sladrede dæmpet med sig selv omme fra Torvet, de gamle Smedejernsskilte strakte sig klagende i den kølige Luft.

Kirken var kold; et tyndt og ensomt Voksls spruttede forknyt foran den hellige Antonius' Alter, en Kvinde krøb sammen i en af Stolene; hun mumlede ustandseligt som Brønden derude, med Hovedet gemt i sine Hænder.

Præsten klemte sig ind i Skriftestolen. Det rørte sig i det andet Indelukke bag Gitteret. Han var altsaa kommen. Han eller hun, hvem det nu var.

»Ja, saa er jeg her da!« sagde Præsten, »siden det haster — —« Han flyttede Ansigtet en Smule indenfor Gitteret — ah! den fremmede var en Munk. Han bar Kulden trukket sammen om sit Ansigt, en brun Kutte med en Sejlgarnssnor om Livet. Saa vidt Hr. Lucas kunde se, hørte han til den strenge Barnabiterorden.

»Ja,« svarede Munken, »og jeg takker jer, ærværdige Fader!«

Hans Stemme var dyb og hed.

Der var ganske tyst derinde, kun Kvindens

Mumlen og Brøndens derude, der hørtes gennem Kirkedøren, som Præsten havde ladet staa aaben. Og det ensomme Lys' forknytte Sprutten.

»Hvorfor taler du ikke?« spurgte Præsten. Lucas noget utaalmodig. »Hvad har du gjort?«

Den anden bevægede Hovedet en Smule.

»Intet!« sagde han. »Ikke endnu.«

»Ikke endnu —« Hr. Lucas studsede.

»Nej, men jeg vil — jeg mener, jeg maa — jeg har i Sinde at gøre det.«

»For Guds hellige Moders Skyld,« sagde Hr. Lucas hastigt, »saa lad dig dog, mens Tid er, afholde fra det, og intet ondt vil ske.«

»Jo,« svarede Munken, »thi jeg kan ikke afholde mig fra det, som I siger. Ærværdige Fader — skænk mig paa Forhaand Forladelse for den Synd, jeg maa begaa.«

Hr. Lucas slog Hænderne sammen. »Men jeg forstaar dig ikke!« sagde han. »Det er jo umuligt. Sig mig da den Brøde, du — du agter at begaa!«

»Krigen er i fuld Gang,« svarede Munken sagte, »og jeg maa med i den. Kan I, trods mit hellige Løfte, sige mig en Bod, som jeg kan øve paa Forhaand, saa at jeg med den fulde Glæde og med rolig Samvittighed kan gaa til min Gerning?«

Præsten rystede paa Hovedet. »Véd du det ikke,« sagde han, »at din Gerning venter dig i Klostret? Den Gerning at bede for din og de andres Sjæle.«

»Den Gerning er for liden,« svarede Munken hastigt, »til at udfylde al min Tid.« Hans Stemme skælvede. »Den kan jeg øve, ogsaa mens jeg kæmper og mens jeg hviler — ja, paa aaben Gade som i min Celle. Jeg behøver ikke at holde stille paa Vejen mit Liv igennem for at bede.«

Pater Lucas stirrede, med Ansigtet presset mod Skriftestolens Gitter. »Du taler ikke som en hellig Broder!« sagde han. »Husk, at hvo, som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet.«

Den fremmede gjorde en heftig Bevægelse. »Hellere omkomme ved Sværdet end Fængsel for Livstid!« sagde han; hans Stemme var atter hed og dyb. »Nævn mig Bodene.«

Præsten Lucas tav en Stund. En fortvivlet Stilling, han var kommen i. Havde ogsaa blot Broder Aloys været hjemme. Saa havde han sendt ham herhen denne Aften. Han var altid saa snarraadig.

»Paa hvilken Side vil du kæmpe?« spurgte han derpaa tøvede.

Ogsaa den fremmede tøvede et Øjeblik. »Jeg vil ikke skjule det for jer,« sagde han saa. »hvor jeg kan komme til det. Det er blot Daad, jeg vil. Aa, Daad og Liv ude i Livet selv.«

Hr. Lucas undrede sig. »Er du virkelig en af mine Kommunianter?« spurgte han. »Da

har jeg liden Glæde af dig. Naar havde jeg dig til Skrifte sidst?»

Den fremmede dukkede sig i Kутten. »For længe siden,« sagde han sagte, »og mit Kloster ligger langt herfra.«

»Hvor kan det da være,« spurgte Præsten, at du kommer saa vidt fra rejsende just til mig — du maatte dog i dit eget Kloster —?»

»Fordi jeg har hørt, at I var saa god og — klog.«

De tav begge.

»Nævn mig saa Boden!« bad den fremmede.

Her var tyst som i en Grav nu. Kvinden var gaaet ud og havde trukket Døren til efter sig. Brønden tav; de gamle Skilte var faldne til Ro. Tusmørket laa tungt som Kistefløj over Altre og Stole. Men fra det spinkle Vokslys foran den hellige Antonius' Billede faldt et Skær skraat ind gennem Gitteret over Munkens Kutte.

Og i dens Folder fulgte Hr. Lucas' Øjne en lille, koralpletet Mariehøne, der krøb ud og ind, paa Vej op mod hans Skulder. Som en lille Perlebrystnaal, der var blevet levende, bevægede det lille Dyr sig langsomt henover Kuttens kaffebrune Hvergarn.

Og dybt henfalden i sine egne Tanker fulgte Præstens Øjne, halvt aandsfraværende, det lille Insekts Kravlen over Munkens Kutte.

Men Munken saa den ikke. Hans Haand bankede utaalmodigt paa Gitterets Trærist. »Sig mig det dog, hellige Fader!« bad han indtrængende.

Hr. Lucas saa op, paa Krucifikset, der svævede midt under Kirkens Loft, foran den store Malmkrone.

»Unge Ven og Broder,« sagde han og sukede, »se paa Christi Kors: Øst — Vest — opad mod Himlen eller nedad mod Jorden — alle samles Vejene atter hos ham i Korsets Hjerter. Du er i hans Spor, hvor du gaar.«

Munken kyssede paa Gitteret. »Hellige Fader,« hviskede han, »Tak — Tak!«

Men Hr. Lucas sukkede og tænkte: »Det er jo nu én Gang saaledes, at jeg ikke er Præst, om jeg ikke tildeler ham en udvortes Soningsbod i Tilgift. Altid skal jeg være den strenge, som overfor min egen Broder.«

Og han sagde højt: »Men derfor er det ingenlunde overflødig ved en Bod at rense Sjæl og Legeme, forinden du gaar bort, og at sone Bruddet paa dit hellige Løfte.«

»Nævn den!« bad den anden indtrængende.

»Det vil være gavnligt, min unge Broder,« sagde Hr. Lucas, »om du fra i Dag i en Uge afholder dig fra alt Kød og deslige overflødige Spiser, og at du ligesaa drikker Vand og ikke Vin, og giver Afkald paa Tobak, om du ellers ryger. Og det vil være gavnligt, om du sover paa Gulvet ved Siden af din Seng, at Bruddets Alvor maa holde dig vaagen de tilbørlige Nattetimer. Desuden kan du vel ofre to tre-

punds Lys til den hellige Christophorus' Billede, der staar i saa skummel en Krog her i Kirken. Og saa Gud være med dig og føre dine Veje tilbage til Korsets Hjerter!«

— Et Par Minutter efter, at den fremmede var gaaet, traadte Præsten Lucas ud af Kirken.

Han gik langsomt og grundende over Torvet, forbi det gamle, mørke Raadhus, hvor en Christus med ludende Hoved og med den smertefortrukne Mund aabnet raabte ud over Torvet fra sit Kors. Præsten læste de to Linier ved Lygteskæret:

»Mein Volk, mein Volk, was hab' ich dir gethan? Oder was fiel dir schwer von mir? Antworte mir!«

Præsten rettede sig. »Du skal ikke have tvungne Tjenere i dit Brød,« sagde han stille. »og desuden — ogsaa de, som ikke var dine Apostle, fulgte dig jo.«

Da Hr. Lucas kom hjem, var hans Broder Aloys længst kommen ned fra Bjerget Luzer. Han kom Broderen venligt i Møde, smilende med sine levende, brune Øjne. Han havde en endnu drengagtig, en Smule aabentstaaende Mund, som lyttede baade den og de levende Øjne bestandig.

»Solen gik ned i Skydriver,« sagde han, »vi faar Regn i Morgen.«

Den ældre Broder saa paa ham. »Hvor du er varm, Aloys,« sagde han.

»Ja,« sagde Aloys, »men Vejen var ogsaa stejl. Især opad. Nedad gik det lettere, end jeg havde troet.«

Den tykke, gamle Husholderske satte Munden ind.

Aloys tog godt til sig af Suppen og snakkede imens muntert op. Om de store Restaurationer paa Sebalduskirkens Malerier, om huslige Anliggender og om Æblehøsten i sin Have. »Jeg siger dig, Lucas, jeg kan forsyne dig for hele Vinteren,« lovede han.

Da Agerhønsene kom ind, var det Lucas, der blev snaksom. »De er fra Engene nede ved Elz,« sagde han. »Postbæreren bragte mig et Knippe i Morges.«

Aloys flyttede sig paa Stolen. »Du, Lucas,« sagde han, »rent ud sagt, jeg er paa en Diæt for Tiden. Min Mave, forstaar du — aa Tak, blot et Par Smaabrød — Tak. Jeg har desuden næsten spist mig mæt i Suppen.«

Lucas beklagede det. »Du har da altid Overraskelser, Aloys!« sagde han ærgerligt. »Det smager ikke nær saa godt ene. Nu havde jeg da endelig glædet mig til en Bordfælle.«

Han løftede Glaskaraflen med den klare, citrongyldne Vin. »Det er Waldulmer,« sagde han, »af ny Høst. Du husker den nok fra i Fjor?«

Aloys nikkede. Han greb om Foden af sit Glas og skubbede det fra sig paa Dugen. »Ja

Tak, Lucas,« sagde han, »men, du véd, min Mave — Vin er mig sandelig ogsaa strengt forbudt. Forresten er Vand en herlig Drik. Naar man er rigtig tørstig.«

Lucas satte Karaffen fra sig. »Nej, men Aloys,« sagde han, »jeg kender dig jo ikke! Men du er jo virkelig bleven fornuftig. Der er altsaa kun Grund til at glæde sig. En fordærvet Mave er en Uting. Det var Ret, at du søger for at faa den grundig restaureret i Tide.« Han bøjede Hovedet fremover, ind under Bordlampen.

Og faldt i Tanker ved at stirre paa Broderens Haar. En lille, rød, sortprikket Perle bevægede sig langsomt over den brune Haarfrynse om Broderens Pande.

Præstens Øjne fulgte den grundende — der faldt ham langsomt noget ind.

»Hvad er det?« spurgte Aloys og tog sig til Hovedet.

Lucas trak sit tilbage. »Aa, ingenting,« sagde han, »blot en lille Mariehøne.«

Aloys spiste sit Brød i Tavshed. Lucas sad og stirrede paa ham, grundende og overrasket.

Efter Middagen sad de sammen uden Lys i den store Dagligstue. Lygten fra Indgangstrappen kastede en skraa Straale ind over Gulvet.

»Jeg vil ikke byde dig Tobak,« sagde Lucas, »jeg kan tænke mig, at du ikke heller taaler det for din Mave?«

Aloys sukkede. »Nej Tak!« sagde han. »Jeg taaler heller ikke det.«

De talte ikke meget sammen. Aloys var træt efter Bjergbestigningen. Hr. Lucas tænkte paa sit Skriftebarn.

Allerede ved Nitiden fulgte han Broderen op til hans Kammer. Maanen skinnede ind, Vinduets sorte Kors laa tværs over Gulvet.

»God Nat, Aloys,« sagde han. Da han var kommen hen til Døren, vendte han sig paa Tærskelen:

»Hør, Aloys,« sagde han, »jeg tror alligevel hellere, at du maa sove i Sengen i Nat end paa Gulvet. Du har jo aldrig haft saa overdrevent stærke Lunges. Og her er noget fodkoldt. Og hvad de Vokslæs, som vi har talt om, angaar — saa er de blevet noget dyre nu. De staar i en Franc Pundet. Jeg tror derfor, at den hellige Christophorus vilde finde det uøkonomisk af dig, om du ofrede en Unze ud over tre Pund. God Nat, Aloys — husk at lukke Vinduet, inden du tænder Lampen, ellers faar du Flagermusene ind fra Haven.«

Aloys stod midt i Maaneskæret; hans Fingre riflede febrilsk op og ned over Frakkens store Knapper.

Saa smilte han. »God Nat, Lucas,« sagde han, »jeg forstaar virkelig slet ikke, hvad du mener. Men« — han gik hen og lagde Armen om hans Hals — »God Nat og — Tak, Broder Lucas!«

»Mo'er, hvor har Nilen sit Udspring?«

»Det véd jeg virkelig ikke, min søde Dreng.«

»Véd Du det ikke! Saa skal jeg altsaa ha'e Skænd i Skolen i Morgen for din Uvidenheds Skyld.«

HØRT OG SET.

I VELUNDERRETTEDE KREDSE i London siges det, at Grunden til, at Dronning Aleksandra saa pludseligt bestemte sig til at forlade Danmark og sin Søster, Enkekejserinden, var den, at Kongens og Dronningens Rejse til Indien skal have været hende meget imod, og at hun derfor i sidste Øjeblik personligt vilde forsøge at overtale Kongen til at opgive den og forblive i England. Dronning Aleksandras Kærlighed til sine Børn er velbekendt, og at hun mener, at et Kongebesøg i Indien i Øjeblikket — hvor Tilstanden kan betragtes som alt andet end tilfredsstillende for det britiske Rige — kan være forbundet med Fare for Kongen, er kun naturligt.

Har Rygtet talt sandt, véd man allsaa nu, at Sønnen ikke har fulgt hendes velmente Raad.

Kronen med Diamanten Koh-i-noor.

SOM ET BEVIS paa den Pragt, det engelske Kongepar agter at udfolde under Besøget i deres Kejserrige, Indien, kan anføres, at ogsaa den saa berømte Diamant, *Koh-i-noor*, vil være blandt de mange Juveler, der skal med paa Rejsen. De forskellige Kronjuveler vil blive opbevarede i et dertil indrettet Værelse ombord paa *Medina*, og bevæbnede Skildvagter vil bevogte dem Dag og Nat.

* * *

KOH-I-NOOR-Diamanten smykkede en indisk Kejsers Hoved for 5000 Aar siden. Den gik i Arv fra den ene kejserske Linie til den anden, indtil den efter Englændernes sejrige Erobringskrig blev skænket til Dronning Victoria med den Motivering, at ifølge et indisk Sagn var kun den Hersker over Indien, som ejede Koh-i-noor.

* * *

I INDIEN er imidlertid stadig den Tro herskende, at hvis Diamanten bæres af en Mand, vil den tilsidt bringe ham i stor Ulykke, medens den, hvis den bæres af en Kvinde, vil gøre hendes Liv lykkeligt, saa længe hun lever. Maaske er det af den Grund, at den nu er blevet indsat i Dronning Mary's Krone, og den vil saaledes nu, efter saa mange Aars Forløb, igen blive set i Indien.

* * *

NAPOLEON den Store var som bekendt ikke meget høflig overfor de Damer, der kom ved hans Hof. Han, den mest herskesyge blandt Mænd, følte sig aldrig rigtig hjemme, naar han var i Selskab med Damer. Denne Følelse gjorde han dem ansvarlig for, og ofte irriterede det ham i den Grad, at han ligefrem blev vred. Ved de store Hoffester modtog han ofte Damerne paa den mest afvisende Maade. Han kunde f. Eks. godt finde paa at sige til en Kvinde, han ikke havde set før: Hvad hedder De? Og hvor gammel er De? — Tre og tyve og ikke gift! — Enhver anstændig Pige burde være gift i den Alder. Og idet han pludselig drejede sig om paa Hælen og saa paa en anden, kunde han sige: De er for tynd, Frue, Deres Arme er røde, det er hæsligt at se paa.

* * *

»ÆGTESKABET ER ET LOTTERI,« sagde en ung Pige forleden Aften i et Selskab.

Men en lige saa ung og meget smuk Sygeplejerske, der for kort Tid siden var bleven forlovet — med en ældre, saakaldt Millionær-Mand, rystede stilsfærdigt paa Hovedet og svarede: »Tro ikke det, Frøken. Det er tværtimod et Spil, hvor man skal bruge sin Forstand, kan jeg forsikre Dem.«

LÆSERNES Opmærksomhed henledes paa »Hver 8. Dag«s grafologiske Brevkasse, der findes bag i Bladet.

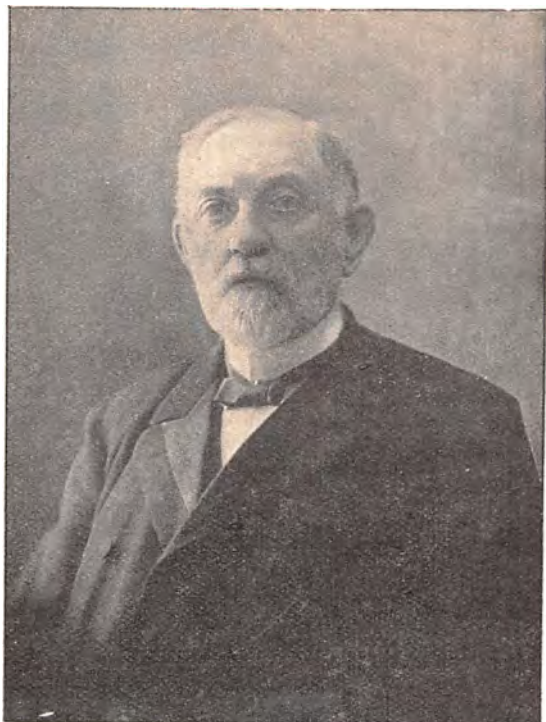
NYT I BILLEDER

OG TEKST.

DEN amerikanske Minister, Dr. M. F. Egan har i den Tid, han har været ansat i København, vist danske Forhold saa megen Interesse, at hans Datters Bryllup, den 2. December, vil kunne paaregne mere end almindelig Opmærksomhed.

Miss Carmelita Egan er en indtagende ung Dame, der under sit Ophold her i Byen har gjort sig afholdt af alle, og hun vil sikkert blive savnet i Københavns Selskabsliv, naar hun om kort Tid følger sin Mand til Philip-pinerne.

Mr. Gabriel Ambrose O'Reilly er ansat som Chef i de philippinske Øers Industridepartement. Han er 35 Aar gammel og nedstammer fra en kendt irsk Slægt, der for ca. 100 Aar siden udvandrede til Amerika. Han og Miss Egan gjorde hinandens Bekendtskab under hendes sidste Ophold i Amerika.

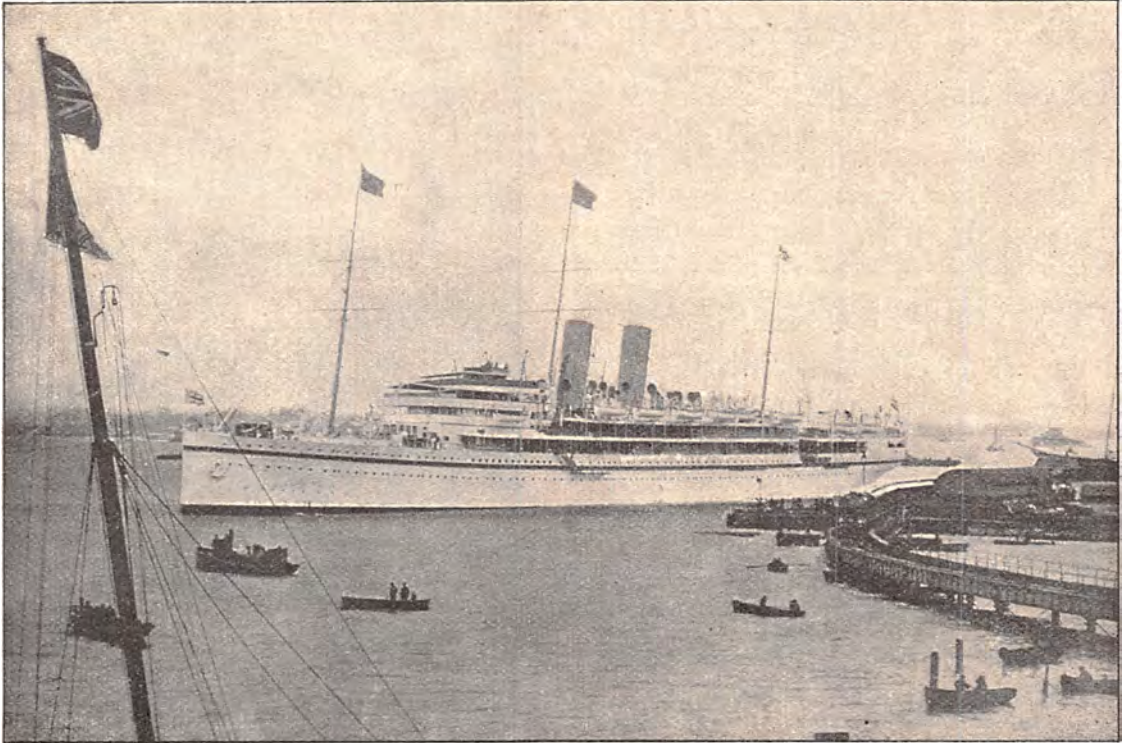

Folketingets Formand, Hr. Anders Thomsen.

Mr. Gabriel O'Reilly.

Miss Carmelita Egan.

FRA DET ENGELSKE KONGEPARS REJSE TIL INDIEN. Fot. Worlds Pict.
Da »Medina« med Kongeparret ombord forlod Havnen ved Portsmouth.

OMSTAAENDE bringer vi et Billede af Hr. Anders Thomsen, den bekendte Politiker, Folketingets Formand, der fornylig pludselig blev syg og paa Rigshospitalet maatte underkaste sig en Operation for Blindtarmsbetændelse. Da Hr. Thomsen gaar i sit 70. Aar, vakte Meddelelsen om hans Sygdom selvfølgelig saavel Uro som stor Deltagelse, men heldigvis forløb alt vel, saa at vi nu har god Grund til at haabe, at han snart igen med usvækket Kraft kan indtage sin ærefulde Plads som Folketingets Formand. Hr. T. hører som Politiker til den Bergske Gruppe og har altid staaet Hr. J. C. Christensen nær; han beklæder endvidere Posten som Statsrevisor, er meget afholdt i Tinget og bekendt for sin store personlige Elskværdighed.

Endelig bringer vi et Billede af Peblingesøen ved Solnedgang, fotograferet af Hr. Damgaard. Som man ser, er København vel værd at se ved Aftenbelysning, og det skulde glæde

Fot. Flemming Geil.
Studentereforeningen ved Aften.

• København i Aftenbelysning.

EN elskværdig Amatørfotograf har sendt os en Del meget vellykkede og stemningsfulde Billeder fra vor Hovedstad i Aftenbelysning, og vi bringer her et Par af dem. Til Oplysning for andre Amatørfotografer kan vi meddele, at de alle er tagne mellem Klokken otte og ni Aften. og er bleven eksponerede en halv Time.

*EFTERAAR VED PEBLINGESØEN.
Solnedgang.*

Fot. H. Damgaard.

os, om vore Billeder maatte give Læserne Lyst til selv at iagttage Byen, naar Himlen er mørk og Lysene tændte. Smukkere Promenader, end

vi har langs Søerne og ude paa Langelinie, findes intet Steds i Verden.

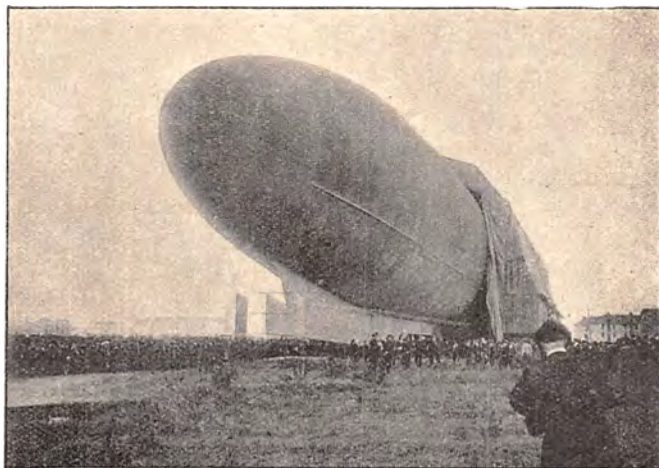

KONGENS NYTORV I TAAGE.

Fot. Flemming Geil.

Den store Luftrejse over Atlanterhavet.

AMERIKANERNE er ikke forknyttede. Lykkedes det ikke den bekendte Forsker Wellman at tilbagelægge Strækningen mellem den ny og gamle Verden pr. Luftslib, er der straks en anden, der vil gentage Forsøget, der er lige saa kostbart, som det er risikabelt. Denne Gang hedder den Dristige Mr. Vanniman, og hans Ledsagere bliver Ingeniøren Louis Lond, Mr. George Riffland, Tom Bottoner og Jack Trevin, der skal forestaa den traadløse Telegrafering fra Ballonen. De store amerikanske Blade er meget optagne af Foretagendet og

Vannimans store ny Luftslib.

Luftslibets Besætning.

er af den Mening, at Eksperimentet denne Gang vil lykkes. Alt skal være udmærket organiseret, og alle de Mangler, der var ved Wellmans Luftslib, som havarerede saa ynkeligt, skal der her være raadet Bod paa. Af de ovenfor nævnte Deltagere var baade Mr. Lond og Trevin ombord i Luftslibet med Wellman. Paa vore Billeder ser man det ny, store Luftslib og dets Mandskab. Længst til venstre ses Mr. Vanniman.

En Kæmpehest.

NOGET af det første, der forbauser én, naar man kommer til London, er de kolossale Heste, man ser for Forretningsvogne, især Bryg-

gernes og Kulhandlernes. Saa store Heste kender vi slet ikke til herhjemme, og naar man ser dem i det tunge messingbeslaaede Seletøj, de som Regel er iført, gør de unægtelig et meget imponerende Indtryk.

Disse Heste, som England har gjort til sin Specialitet, er i Besiddelse af en enorm Styrke, og en enkelt af dem kan derfor trække tungere Læs end to, tre almindelige Heste vilde kunne. De er som Følge deraf ogsaa meget kostbare, selv om det selvfølgelig hører til Undtagelserne, at der for en Hest som den, vi her bringer et Billede af, betales den svimlende Sum af ca. 30,000 Kr.

Kæmpehesten King of Tandridge.

LONDONS NY OPERASCENE. Under Opførelsen af Quo Vadis. Fot. Worlds Pict.

MADAME ALINE VALLANDRI
i Quo Vadis.

LONDON, der i Forvejen er saa rig paa store og skønne Teatre, har faaet endnu en prægtig ny Operabygning, som er bygget af den berømte amerikanske Impressario, Hr. Oscar Hammerstein, og som har kostet ca. seks Millioner fem Hundrede Tusind Kroner. Aabningsforestillingen fandt Sted d. 13. November med Opførelsen af »Quo Vadis«, der gjorde enorm Lykke, ikke mindst ved den overdaadige Pragt, hvormed Stykket var iscenesat. Den vældige Scene kom her til sin fulde Ret og straaled i et Lyshav, der vakte stor Opsigt i den med den Slags Effekter ellers saa forvænte Storby.

Blandt Skuespillerinderne blev Madame Aline Vallandri særlig beundret for sit dejlige store Haar. Det hører jo til Sjældenhederne, at en Skuespillerinde er i Besiddelse af en saadan Haarfyldde, og et Billede som det, vi her bringer, er man ellers kun vant til at se som Reklame for en eller anden Slags Haarvækstinktur.

KVINDEN foretrækker langt, at vi taler ondt om hende, for at vi slet ikke omtaler hende.

* * *

INTUITION er det, som Kvinder bruger i Stedet for Forstand.

Porter Emerson Browne.

* * *

EN MAND vil finde sig i at være gift for den Kvindes Skyld, han elsker — en Kvinde vil finde sig i en Mand, hun ikke elsker, blot for at blive gift. E. M. Hives.

ERSENTRISKE PERSONLIGHEDER

PERSONALHISTORISKE
SKILDRINGER
FRA
IND- OG UDLAND

„Virkelige Begivenheder er
ofte mere interessante end
de vidunderligste Fantasier.“

Grevinden og Digteren.

I FORAARET 1816 forlod Lord Byron England for bestandig — drevet paa Flugt af alle de onskabsfulde Beskyldninger, løgnagtige og sandfærdige mellem hverandre, som rettedes imod ham efter hans Hustrus pludselige Flugt fra Hjemmet. Han rejste først til Schweitz og i Efteraaret samme Aar videre til Italien, hvor han opholdt sig i forskellige Byer, indtil Sommeren 1822. I Efteraaret 1818 i Venedig traf han den Kvinde, som skulde komme til at spille en saa stor Rolle i hans Liv, nemlig Teresa, Datter af Grev Gamba og gift med Grev Guiccoli.

Da dette betydningsfulde Møde fandt Sted, var Teresa kun seksten Aar gammel. Hun var, kort efter at hun havde forladt Klosterskolen, bleven gift med Grev Guiccoli, som var i Besiddelse af meget store Rigdomme, men var ældre end hendes egen Fader og allerede havde begravet to Hustruer, da han førte sin Barnebrud til Alteret.

Den unge Grevinde, hvis Skønhed saa ofte er besungen af Byron og hans Venner, havde store, drømmende Øjne, saa blaa som selve hendes Hjemlands Himmel, med usædvanlig lange Øjenvipper og buede Bryn, et pragtfuldt Haar, af Farve som spundet Guld, og vidunderlig skønt formede Arme, Skuldre og Hals.

Lord Byron paa sin Side, var en af Datidens smukkeste Mænd — en Digter med europæisk Berømmelse og Helten i Hundreder af romantiske Eventyr, der var lige saa velkendte i Italien som i det Fædreland, han havde forladt i Vrede.

Det var ved en Fest i Grevinde Benzons Hus, et halvt Aar efter Teresas Giftermaal, at disse to mødtes. Grevinden var kun gaet med til denne Fest paa sin Ægtefælles udtrykkelige Forlangende, og hun kedede sig og var ikke oplagt til at være elskværdig mod nogen. Da Værtinden spurgte Digteren, om hun maatte have Lov til at præsentere ham for Grevinden, samtykkede han kun modvilligt. Han havde

ikke Lyst til at gøre nye Bekendtskaber. »Nej«, sagde han, »jeg har ikke Lyst til at lære hende at kende«, og han tilføjede, halvt sarkastisk: »Hun er altfor smuk.«

Men efter at Præsentationen var besorget, var et Par Minutter tilstrækkelig til at fremkalde en fuldstændig Omvæltning i begges Tilværelse, for paa denne korte Tid fødtes den Lidenskab, som ialfald for Grevindens Vedkommende blev den ene store, skæbnsvangre Kærlighed. »Ved Afskeden«, siger hun, »skrev Lord Byron noget paa et Stykke Papir og rakte mig det. Hvad dette »noget« var, véd vi ikke, men vi véd, at fra dette Øjeblik var »Terningerne kastede«.

Ingen Dag hengik, uden at de tilbragte nogle lykkelige Timer med hinanden, indtil Greven, efter nogle Uger »fulde af Lykke og Angst«, forlod Venedig paa sin aarlige Inspektionsrejse til sine Godser i Romagnaen og tog sin Hustru med sig.

De elskende var utrøstelige over Adskillelsen. I Løbet af den første Dag, fortælles der, at Teresa besvimede tre Gange, men alligevel skrev hun ved hver Station til sin fraværende Elsker. Hvad Byron angik, tilbragte han endnu en Maaned i Venedig, men Tiden sneglede sig af Sted, og han søgte forgæves at døve sin Sorg ved Drik, indtil han tilsidst ikke længere kunde udholde Savnet, men rejste til Ravenna.

Da han omsider naede sin Rejses Maal, erfarede han til sin Fortvivlelse, at Grevinden var syg. Men den intetanende Greve indbød ham til at bo i Paladset, fordi, som han sagde, »det vil adspredde min Hustru i hendes Sygdom.« Han var i hendes Nærhed, selv om han ikke kunde se hende, og det alene var Lyksalighed for ham.

Grevindens Sygdom trak længe ud, i næsten to Maaneder, og Byron, som bildte sig ind, at hun havde Tæring, følte sig fuldt og fast overbevist om, at hun vilde dø, og undte ikke Greven

Ro, før han havde sendt Bud efter den mest berømte Læge i Italien.

Men Byron kunde have sparet sig al den Elendighed, for Grevinden kom fuldstændig over sin Sygdom og var saa straalende skøn som nogensinde. Saa snart hun var helbredet, vilde Greven rejse videre, og Digteren foreslog sin elskede, som den eneste Udvej, at de skulde flygte bort med hinanden. Hun var imidlertid bange for den Skam og Vanære, som vilde komme over hende, saafremt hun forlod sin Ægtefælles Hus, og hun foreslog i Stedet for, at hun vilde anstille sig som død, lade sig føre til sin Ægtefælles Gravhvælving og derefter i al Hemmelighed flygte til den Mand, hun elskede saa højt.

Men begge Planer mislykkedes, og Lord Byron skrev til en af sine Venner: »Min elskede, som i de sidste to Maaneder har næret mit Hjerte med Smil og Poesi, er i Morges rejst til Bologna med sin Ægtefælle, og efter al Sandsynlighed følger jeg hende i Morgen tidlig. Jeg kan ikke sige, hvorledes vort Kærlighedsforhold vil ende —«

Men efter et Par Dages straalende Lykke i Ravenna drog den rastløse Greve atter sydpaa, og Byron blev alene tilbage, snart rasende forbitret og snart fortvivlet og nedslaaet. Dag efter Dag besøgte han den elskedes forladte Bopli, og han vandrede igennem hendes Stuer, vendte op og ned paa hendes Bøger og skrev nu og da hele lange Breve i dem.

I den følgende Maaned ankom Greven til Bologna med sin Hustru, men kun for at rejse videre til Ravenna. Denne Gang lod han dog sin Hustru blive tilbage, og saa snart han var vel borte, rejste Grevinden til Venedig, hvor hun og Byron tilbragte nogle Uger i Lykke og Glæde paa Digterens Villa La Mira. Her begyndte Byron for første Gang at vise Tegn til, at han var ved at blive en lille Smule træt af sin Grevinde, og da Digteren Thomas Moore aflagde ham et Besøg her, fandt han ham meget forandret. Han var bleven fed, havde ladet sit Overskæg staa og bar en højst eksentrisk Hovedbedækning paa sine lange Lokker. Han gjorde ingen Hemmelighed af, at han kedede sig, og han hilste Moores Ankomst som en glimrende Lejlighed til for en Stund at bryde de Lænker, der, selv om de var gyldne, dog var begyndt at føles som Lænker. Han foreslog endog at forlade Grevinden for at følge sin Ven til Rom, men det satte Moore sig imod. »Du kan ikke forlade hende paa den Maade,« sagde han, »det vilde være alt for ydmygende for hende.«

Paa dette Tidspunkt forlangte imidlertid Greven, hvis Mistænksomhed alt for længe havde slumret, at hans Hustru skulde vende tilbage til ham. »Grev Guiccoli kommer til Venedig i næste Uge,« skrev Byron til Hoppner, »og

han har forlangt, at jeg skal give ham hans Hustru tilbage, hvilket skal ske. Hvad du siger om de lange Aftener i La Mira eller Venedig, minder mig om, hvad Carran sagde til Moore: »Jeg hører, De har giftet Dem med en smuk Kvinde og en god Kvinde — en usædvanlig god Kvinde. Men hør, sig mig, hvordan tilbringer De Deres Aftener? Det er et — Spørgsmaal!«

Da Greven ankom til Venedig for at hente sin Hustru tilbage, sparede hun hverken paa Taarer, Bønner eller heftige Vredesudbrud, men alligevel — hun var nødt til at følge med. Byron var aabenbart kun glad ved at blive saa let skilt ved hende, men Teresa sørgede og længtes, indtil hun blev farlig syg, og hendes Mand skrev til Byron og bønfuldt ham om at komme til hende, hvorpaa Byron, om end modvilligt, vendte tilbage til den Kvinde, han kort forinden havde elsket saa højt.

I nogle Uger opholdt han sig nu i Grevens Palads, men han kedede sig, og selv Grevinden kunde i Længden ikke være blind for, at han ikke mere besvarede hendes Følelser. Men nu var ogsaa Grevens Taalmodighed til Ende, og han forlangte, at hans Hustru skulde give Slip paa sin Elsker. Grevinden lo ham op i Ansigtet og trak sig tilbage til sin Faders Hus, hvor hun kun sjældent havde Lejlighed til at se sin Digter, som hun, trods alt, elskede lige højt. Hun skrev det ene Brev, mere ynkeligt end det andet, og omsider rejste Byron da til hende — i Pisa — efter først at have skrevet til Moore: »Det er med stor Uvilje, at jeg drager ud paa denne Rejse, for jeg har en Følelse af, at den kun vil bringe Ulykke over os alle.«

Men til Trods for at Grevinden saaledes tilsyneladende havde vundet Sejr, havde hun alligevel for bestandig tabt sin Magt over denne Mand, som Lady Caroline Lamb — en anden af de Kvinder, Byron havde elsket og forladt — havde kaldt »gal, slet og farlig at kende«. Han var træt baade af hendes Kærlighed og sine Digterlaurbær, og han besluttede sig til at rejse til Grækenland for som frivillig at deltage i Grækernes Frihedskrig. I Juli 1822 tog han Afsked med Grevinden og gik ombord paa »Hercules«, som skulde føre ham til ny Berømmelse — som han skrev i et Brev til en af sine Venner, »gladere og bedre tilpas, end jeg har været i mange Aar.«

Den Kvinde, som for en Tid havde vundet hans ustadige Hjerte og til Gengæld havde skænket ham sin lidenskabelige Kærlighed, saa han aldrig siden, for ni Maaneder efter døde han af Feber i Missolonghi, begravet af Grækerne, for hvis Sag han havde gjort et stort og fortjenstfuldt Arbejde. Hun døde i 1873 og giftede sig adskillige Aar efter Byrons Død med en fransk Adelsmand.

TRADITIONEN.

Nu havde han set for sine Øjne, hvad det førte til for de andre altid at leve i den samme Kreds og paa de Forudsætninger, som Traditionen skabte, han havde set det klart, fordi han var kommet saa uventet, at de intet kunde skjule for ham, men tvært imod følte en Trang til at være fortrolige med ham. Og nu havde han truffet hende, det unge, det nye, som fulgte Fornyelsens Liv og uden at være sig det bevidst var et Tegn paa Slægtens Vækst, som en Gren, der grønnes paa en gammel Stamme. Poul Levin: Familien i Danmark. G. B. N. F.

SLID.

„Skyen“ hed et meget gammelt Hus med gusten-gullig Façade — ikke ulig en drægtig Uvejrssky. Der var Kælder og seks Etager i Forhuset. Desuden et Sidehus og et lavt Baghus. Over hundrede Mennesker fandt Ly i de smaa Et- og Toværelses Lejligheder. Helt oppe under Taget boede gamle, skrøbelige Folk . . . Paa første Sal boede en Snedker, der havde seks Børn at forsørge, paa anden Sal en ugift Syerske med to Børn. Om Morgenen og om Aftenen var der en Klappen af Træsko paa de stejle, mørke Trapper, hvor den rustrøde Vask sendte en stram Lugt ud over Gangene. Om Morgenen gjaldt det om at komme afsted til Arbejde, før Fanden fik Sko paa. Om Aftenen vendte Folkene tilbage, sløve og udasede efter Dagens Slid. Der kæmpedes tappert for at bevare Friheden og Menneskeligheden. Mange af disse Mennesker var Helte, navnløse Helte, som den store Verden ikke vilde kendes ved og ikke undte en eneste Sejrr . . . Men Selvopgivelsen og Haabløsheden fulgte i Hælene paa Trætheden. Der lagde sig en Sky over Proletareernes Øjne . . . Netop derfor stod dette Hus som en Uvejrssky paa Samfundets Himmel, en Verden fuld af Gru og Skygger.

J. S. Kronstrøm: Den mørke By. Dansk Literært Forlag.

KAMP.

Verden er skøn — jeg gad Skønheden nyde,
gik kan hænde derude fortabt.
vinder maaske, om jeg lærer at lyde,
Livet, hvortil min Sjæl blev skabt.

Rosa Strangen: Udvé. Digte.
G. B. N. F.

OM MENNESKENES UHÆDERLIGHED.

Lehmann: Jeg ynder i Almindelighed ikke Grundsætninger —

Vendel: Jeg heller ikke.

Lehmann: Men der er alligevel én, jeg til-
lader mig at hylde —

Vendel: Og det er?

Lehmann: At anse alle Mennesker for
uhæderlige, saa længe det modsatte ikke er bevist.
Hjalmar Bergstrøm: Med i Dansen.
G. B. N. F.

ET BEDRØVELIGT TAFFEL.

Provsten var snart den eneste, der tog for sig af Retterne. Og han søgte at trøste Familien med disse Ord: „Er her sket en Ulykke, kan vi Mennesker dog alligevel intet udrette; men er der, hvad vi haaber, ingen Fare paa Færde — saa er jo alt godt. I hvert Fald baader det os bedst at være fattede og nyde Guds Gaver i Taalmod. Christopher Boeck: Arvingen til Skjoldnæs. Hagerups Forlag.

MUNKEN.

Al hans Faste og Bodsøvelser var for intet at regne mod den indre Kval, der sønderflængede ham. Det ene Øjeblik vilde han ud, bort fra Kirken, rejste sig vældig mod det mægtige Fængsel, hvori Menneskene var Fanger fra deres tidligste Fødsel. I næste Øjeblik bøjede den grænseløse Lydighed og Respekt, hvori enhver Munk var opdraget, hans Beslutninger sammen, som Tængerne bøjer det glødende Jern. Han gik ikke længere i Takt med sig selv, der var to Røster, der raabte i ham, og de søgte at overdøve hinanden. Thit Jensen: Det banker . . . Dansk Literært Forlag.

Forfatteren Dr. phil. Poul Levin.

IKKE TIL AT TAGE FEJL AF.

Maren Sofie: Du kunde jo naa det endnu, Kristen, naar du gjorde Alvor af det.

Kristen: Nu er jeg snart over Tiden, jeg er fyldt 42, Maren Sofie.

Maren Sofie: Saa er du kun 2 Aar ældre end mig.

Kristen: Men saa er vi ligegodt oppe i Nummeret begge to.

Maren Sofie: Jeg kan ikke vide, jeg er anderledes, end da jeg var i Tyverne. Og du kan saamænd blive halvtreds Aar til, naar du fik en Kone til at være om dig, naar Alderen falder paa.

Kristen: Jeg kan ikke nægte, at undertiden har jeg tænkt noget i den Retning. Men alligevel — trække i Kisteklæderne og begi' sig ud paa Frieri i min Alder —

Maren Sofie (indsmigrende): Aa hvad, Kisteklæderne og Alderen — snak ikke om det.

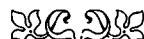
Kristen: Og risikere at blive vist hjem igen — Maren Sofie (som før): Det risikerede du ikke, naar du gik til den rigtige — —

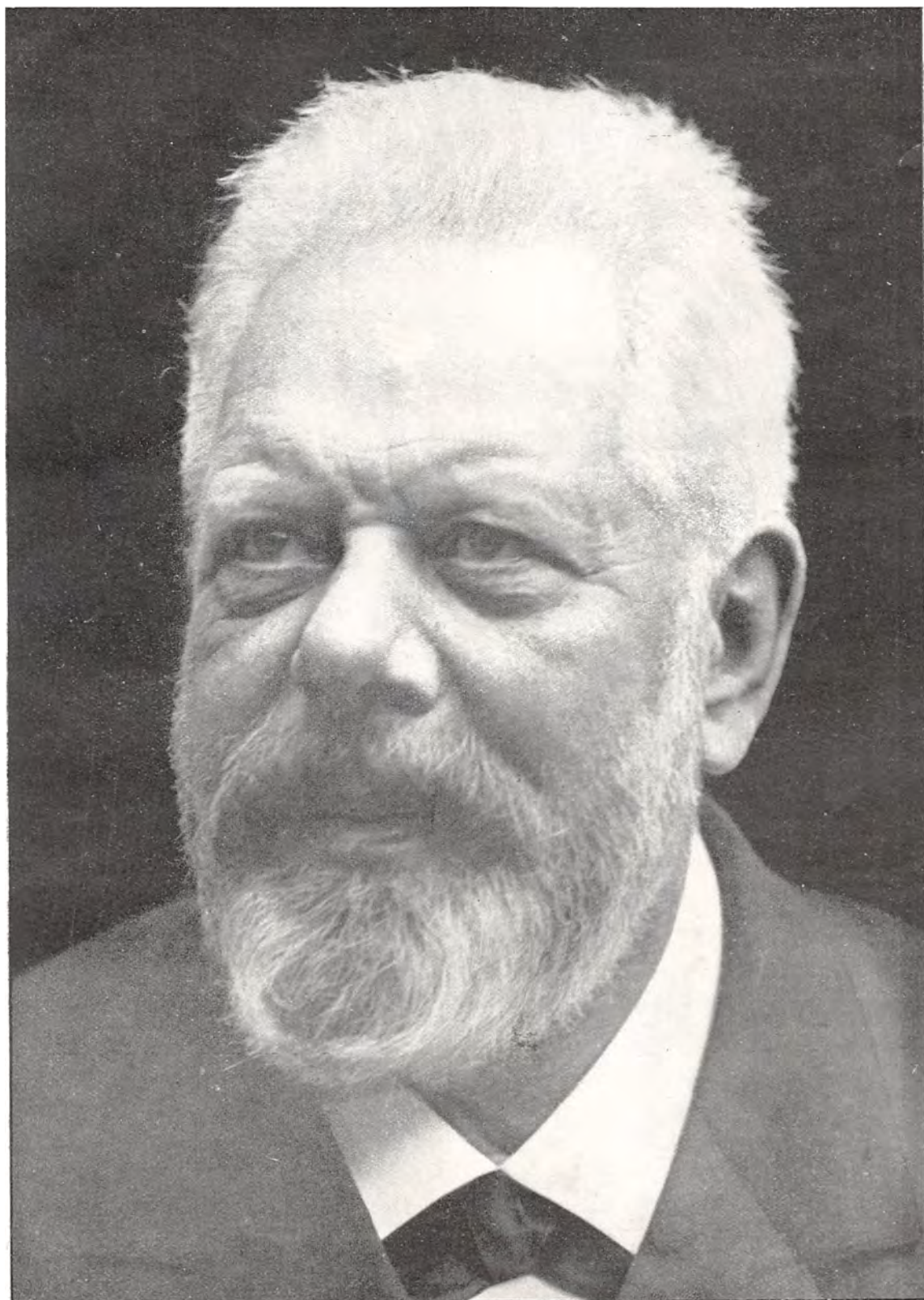
Kristen: Hm, ja, hvor gaar den rigtige — —?

Maren Sofie: Du behøver jo ikke saadan — saadan — jeg mener — at —

Kristen (usikker): Hvad for noget — — —

Maren Sofie (ungpigeagtig): Jøsse, du gør mig helt undseelig — — Peder R. Møller: Mellem Landsbyfolk. Tre Enakts Lystspil. G. B. N. F.

KONFERENTSRAAD LORCH.

Atelier „Moderne“, Marius Christensen.

I Anledning af hans 70-Aars Fødselsdag, paa hvilken Dag han modtog saa mange Beviser paa, at han hører til Hovedstadens mest kendte og populære Mænd.

LORD MAYORS DAG I LONDON.

Fot. Wortas Pictorial.

Den store, pragtfulde Procession i Anledning af den ny Lord Mayors Udnævnelse drager gennem Gaderne og vækker overalt Opsigt ved de kostbare Dragter. Gammel Tradition kræver, at de skal bæres ved denne Lejlighed.

LORD MAYORENS DATTER.

Fot. Worlds Pictorial.

Frøken Crosby, som skal repræsentere i Mansion House, saa længe hendes Fader er Lord Mayor i London.

*DE FRIVILLIGE KORPS' PRÆSENTATION FOR KRONPRINSEN PAA GOTHERSGADES
EKSEKUCERPLADS,*

Fot. A. Michelsen.

ved hvilken Lejlighed Professor Troels Lund, der er Formand for Centralkomitéen, anmodede Kronprinsen om at overtage Protektoratet.

Før det store Skridt.

FORTÆLLING AF ERNST BERGER

ved *Johanne v. Kohl.*

DE TO sad i den røde Salon. Døren stod halvt aaben, og fra Sideværelset hørtes gennem de tunge Fløjlsportierer Papa's dæmpede Konversation om Forretninger med Bogholderen.

Hun lænede sig graciøst tilbage i Stolen og vippede med den ene Fod, saa han kunde beundre den elegante Louis Seize Sko og et lille Stykke af den gennembrudte Silkestrømpe. Hendes Kinder glødede, og hendes Øjne var blanke.

—Ja, ser De, Hr. Schindler, jeg er meget husligt opdraget. Jeg holder allermost af at være hjemme og lægger slet ikke Vægt paa Fornøjelser Løjerlig nok, ikke? .. Mine Kjoler syer jeg selv Jeg? Forfængelig? Hvor kan det falde Dem ind? Jo, jeg friserer virkelig mig selv Om Formiddagen gaar jeg med i Køkkenet Hvad jeg bestiller dér? Jeg laver naturligvis Mad! Jo, vist saa. Hør nu: I Gaar lavede jeg saamænd Soufflée à la vanille Vil De gerne høre Recepten? Intet er lettere: 5 Æggeblommer røres med 20 Kvint Melis og lidt Vanille. Hviderne piskes stive og røres saa sammen med det øvrige, der lægges paa Anretterfadet, som er smurt med Smør. Det hele bages saa en lille halv Time, bestrøs med Sukker og — voila tout! Naa, De hører til dem, der mere ser paa Dannelsen hos de unge Piger Ja, tro blot ikke, at jeg ikke har lært noget Det har Papa altid holdt strengt paa Hvad jeg læser? Ja, hvad læser et dannet Menneske ikke i vore Dage? Jeg elsker at læse og at lære, hvad der kan højne min Aand Ja, ligefra »Saaledes talte Zarathustra« til de allernyeste, psykologiske Romaner Ja, jeg elsker Nietzsche og sværmer for alle hans etiske Paradoxer Ja, det er Professor Helbom, som jeg studerede Literatur og Kunst-historie med Kunst? — Naa, det er Thorvaldsen, De mener? Nej, jeg synes, han med al sin vidunderlige Teknik ganske mangler Dybde og psykologisk Forstaaelse Han er intet mod Carrière og Rodin Hvad jeg beskæftiger mig med i mine ledige Timer? Ja, tør jeg mon betro Dem det? Jo, det tror jeg virkelig ogsaa, jeg kan Hør da: Jeg skriver Smaa Noveller og især Stemningsbilleder og Sjælestudier Ork, jeg har saamænd skrevet over hundrede Digte Musik? Aa, jeg komponerer jo nok lidt og« —

* * *

(Lukket Korrespondancekort).

Kære Hr. Hansen! Jeg anmoder Dem *indtrængende* om *straks* at sætte et Kjolesæt til mig i Arbejde. Min Regning skal jeg nok *snart* betale. — Mit sædvanlige Maal. Jeg kommer saa og prøver. Det har Hastværk.

Med megen Agtelse

Oscar Schindler.

* * *

— — »Ja, min Herre, dette har glædet mit Faderhjerte Overbevist om at jeg ikke kan lægge mit Barns Fremtid i bedre Hænder Stedse en Fader og Ven Min sociale Position Forbindelser Protektion Prægtig Husmoder, jævnt og borgerlig opdraget Sparsommelig Jeg har jo selv Verden tilhører den self-made Mand Kom til Byen med kun ti Kroner i Lommen Ja vel, Ungkarlelivet vist saa Café, Restaurant Mavekatarrh Nej, Hjemmet, Hjemmet, det er noget andet Man har endelig et virkeligt Hjem en af Samfundets Grundstene Hm, Deres Spørgsmaal, hm, overrasker mig Hm, jeg maa tilstaa Vi er jo dog Gentlemen For Øjeblikket er jeg ikke stillet saadan Skattepaalæg Toldforholdene Ugunstige Konjunkturer Nedgangsperiode Tab Lysere Tid kommer Og naar jeg falder fra, bliver det jo for Resten altsammen Deres« —

* * *

(Telegram).

hansen skrædermester københavn Vimmelskaf-tet 105 kommer ikke prøve ingen kjole maa rejse

oscar schindler.

SLADDEREN er en Rovfugl, som ikke venter, til dens Bytte er dødt, før den fortærer det.

George Meredith.

* * *

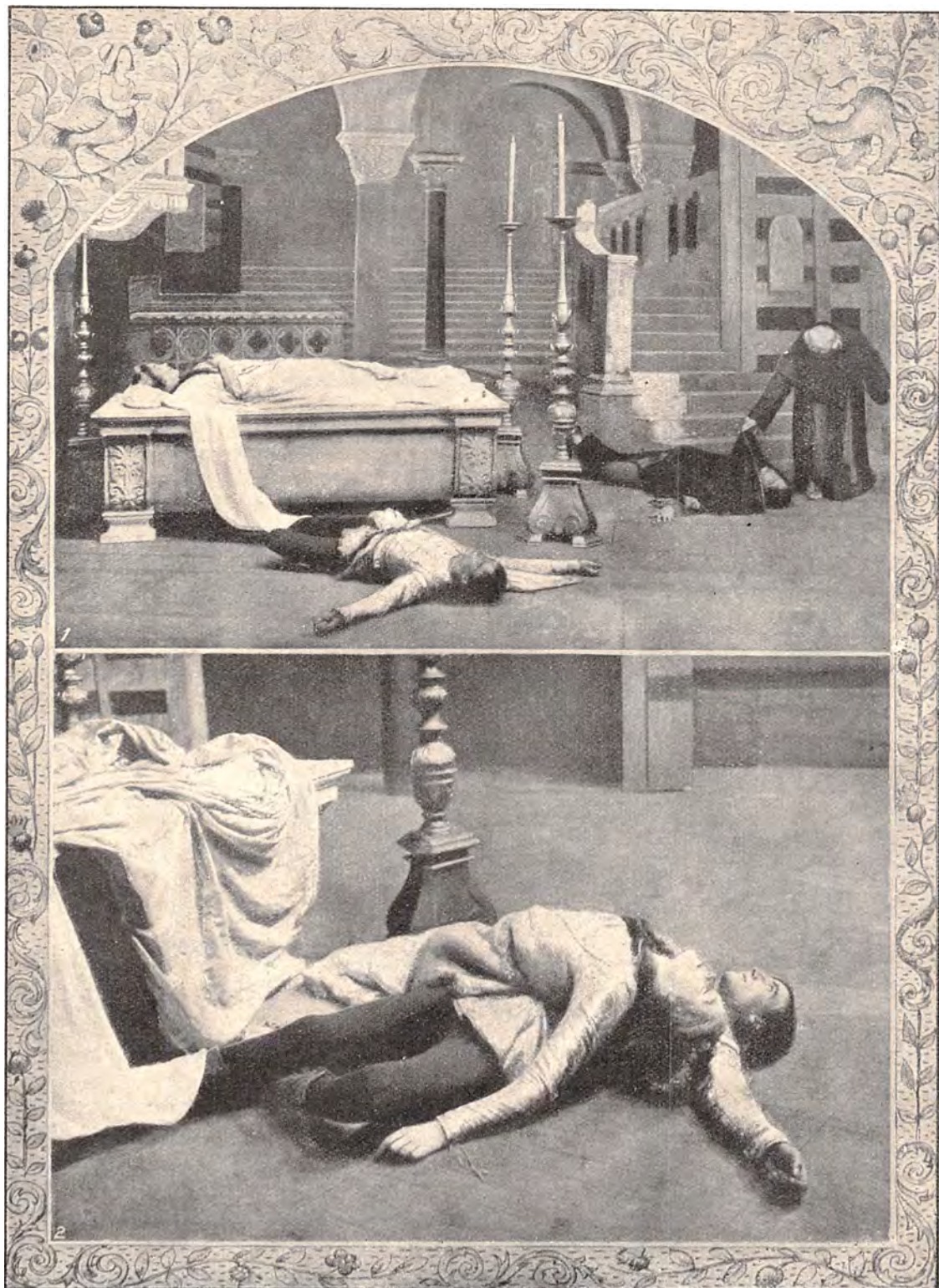
FATTIGDOM er Revolutionens Forløber.

Lord Brassey.

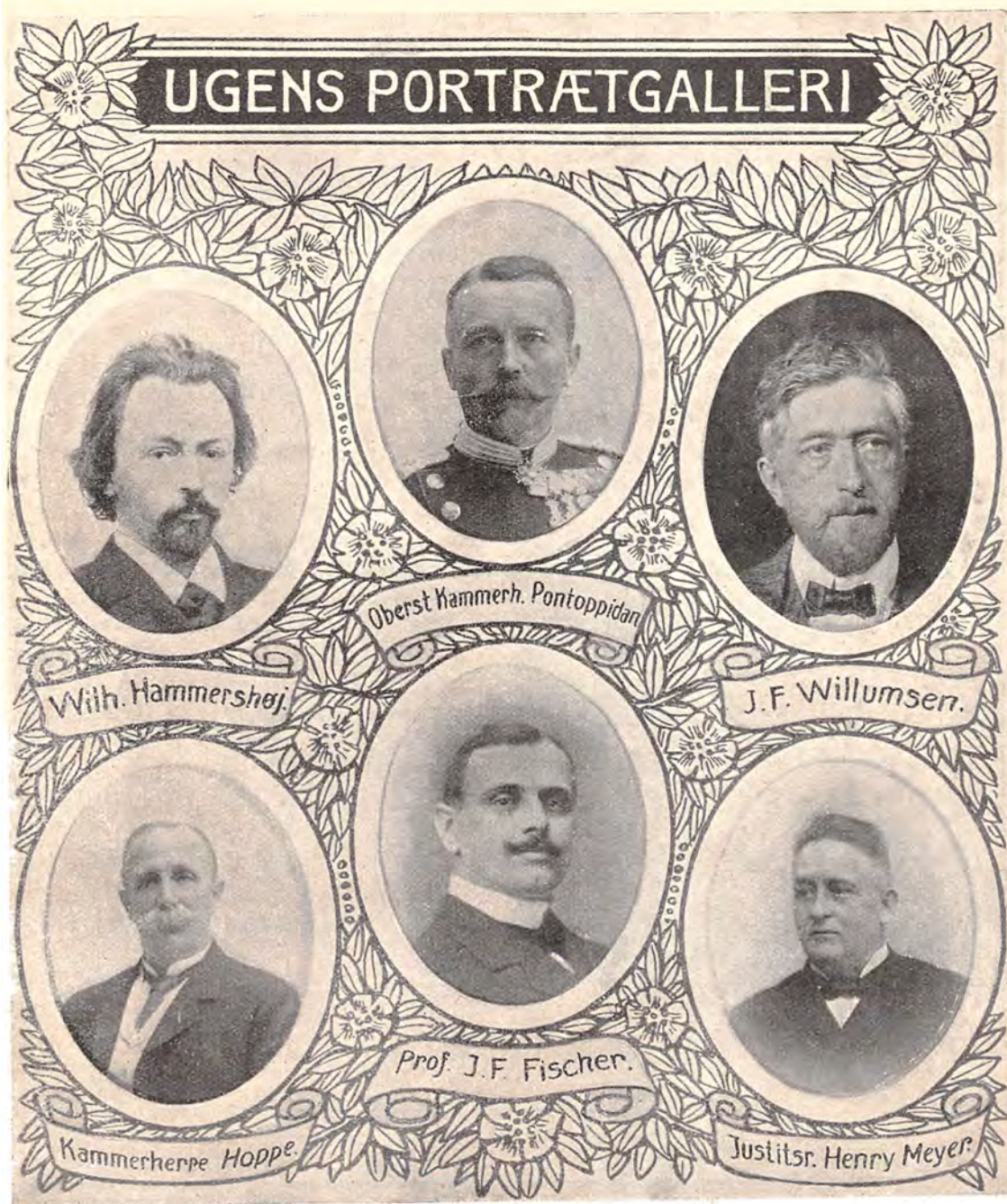
* * *

EN Franskmand er fornylig bleven anklaget for at have stjålet for ca. 20,000 Fr. Frimærker. Hvis han i Stedet for havde forsøgt at skaffe vore ny Halvtredskronesedler ud af Verden, tror vi ikke, at nogen rettænkende Dommer vilde have været haard imod ham.

Engelsk Skuespilkunst. Fra Opførelsen af Romeo og Julie.

De engelske Teatre er bekendte for minutiøse og pragtfulde Iscenesættelser. Navnlig lægges der stor Vægt paa at fremføre Shakespeares Dramaer i den smukkeste mulige Udstyrelse. Ovennævnte Scene er fra »New Teatre« i London.

MALEREN WILH. HAMMERSHØJ har haft den store Ære og ikke mindre store Behagelighed at faa tildelt en Præmie paa 10,000 Lire (ca. 7,000 Kr.) for sin Udstilling af Billeder paa den internationale Udstilling i Rom. Han deler denne Ære med ni andre udenlandske Malere, som Præmien straks vil gøre berømte, idet Verdenspressen selvfølgelig nu vil omtale og bringe Billeder af dem alle.

—
OVERST KAMMERHERRE PONTOPPIDAN har fornylig kunnet fejre sin 70-Aars Fødselsdag i en stor Familiekreds. Af Kammerherrens syv Børn har ikke mindre end fem fulgt deres ansatte Faders Eksempel og hører nu til Hærens dygtigste Officerer. Af de andre Børn er en Godsejer, og Kammerherrens eneste Datter er som bekendt gift med Godsejer Bech til Valbygaard.

SOM PENDANT til Hammershøj bringer vi et Portræt af J. F. Willumsen, der sammen med Direktør Roberts skal arrangere den danske Kunstudstilling i Brighton. Willumsens Tilstedeværelse er en Borgen for, at den gode Kunst indenfor alle Kunstretninger bliver repræsenteret paa en fyldig og overfor Udlandet fuldt ud værdig Maade.

KAMMERHERRE HOPPE, der i en lang Aarrække var en af

Landets mest ansatte Amtmænd, fyldte forleden 70 Aar, i hvilken Anledning den gamle, fine Herre med Rette var Gens.and for megen Opmærksomhed.

OVERLÆGE JOH. FRED. FISCHER, der, som bekendt, var den første, der indførte Røntgenstrålebehandlingen herhjemme, er fornylig, som Anerkendelse for sin betydningsfulde Virksomhed, bleven udnævnt til Professor. Uden at risikere at faa Ord for at smigre, vil vi sige, at Professor F. er en af de mest samvittighedsfulde Læger, vi har, og at han tillige er den personificerede Elskværdighed. At han ogsaa er en dygtig Militærlæge, er kun rimeligt, idet han som Søn af den bekendte Oberstløjtnant Fischer ogsaa har Militærblod i Aarene.

JUSTITSRAAD HENRY MEYER, der i mange Aar som Inspektør har været knyttet til Sct. Hans Hospital, hvor han havde Ord for at være en myndig og streng Hersker, er forleden død i en forholdsvis ung Alder, idet han kun blev 59 Aar gammel. M., der var en usædvanlig flittig Mand, har som Arkitekt været Leder af flere store Byggeforetagender Landet rundt, og det er saaledes ham, der har Æren for Byens Slagtehus. Han var vel nok den, der herhjemme havde den største Indsigt saavel paa Hospitalvæsenets som Hospitalbyggeriets Omraade.

Modens Luner.

Vore Venner Fuglene.

I VOR sidste Modeartikel fortalte vi om den store Aendelse af Pelsværk, som Aarets Moder kræver — kostbare Pelskaaber, pragtfulde Kraver og Muffer og smaa, klædelige Hatte af forskellige Slags Skind.

Denne Gang bringer vi en Samling nye Hattemoder der viser, hvorledes Luftens fjedrede Beboere maa strække Hals for at tilfredsstille den stigende Trang til Luksus. Fjerprydelser har været anvendt til Hovedpynt fra de ældste Tider og bruges ikke mindre i de senere Aar. Moder, selv om vi ikke længer kan gøre det med den Motivering, som vore Bedstemødre, ja, endog vore Mødre anvendte, »at en god Fjer er noget, der varer og ikke gaar af Mode«. Vi behøver saaledes blot at minde om Pleureuserne, om de kostbare Fjervinger og Esprit'er som optræder fra Tid til anden i forskellige Modefarver og -former, og følgelig ikke kan komme ind under dette ældre, solide Begreb.

Ovenstaaende Skitser, der alle er lavede af Fugleskind er allerede paa Grund af deres Kostbarhed ikke tilgængelige for Damer med begrænsede Paaklædningspenge og naar dertil kommer, at de rimeligvis hurtigt vil gaar af Mode, tør vi næppe spaa dette »Modens Lune« nogen lang Levetid.

Baronesse Polly.

RETTELSE.

Billedet i Svensk Vid og Tegnekunst i vort sidste Nr. skyldes ikke, som angivet, »Kurre«, men »Søndagsnisse«.

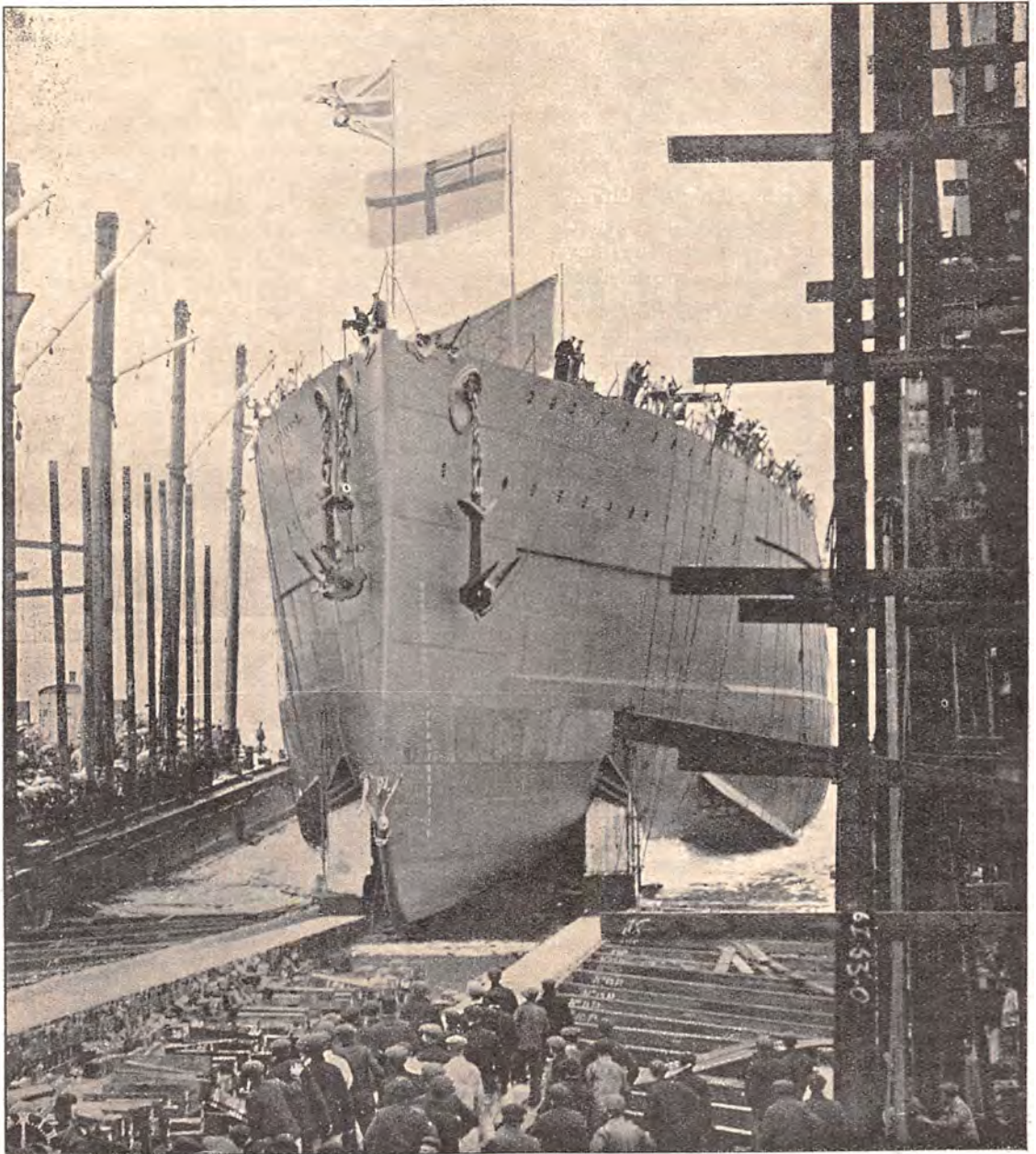
Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 11.

10. December 1911.

Pris 10 Øre.

VERDENS STØRSTE DREADNOUGHT, »The Centurion«.
Englands nyeste Krigsskib løb forleden under stor Højtidelighed af Stabelen.

Digteren Peter Smiths vidunderlige Skæbne.

AF

J. I. KRONSTRØM.

I.

DREVET af en indre Trang forlod *Peter Smith* den lille By, hvor han første Gang saa Dagens Lys. Han var nu en slank Yngling paa 23 Aar og havde det yndigste ræverøde Haar. Det kostede en haard Kamp at slippe hjemmefra. Faderen ønskede, at han ligesom Forfædrene skulde dyrke Sæbe, Sild og Petroleum en gros & detail. Men Moderen fik da Gudskelov sat igennem, at Peter maatte følge sit Kald. Hvilket var at blive Digter, saaledes som det var forudsagt ved hans Fødsel af Madam Hansen, der spaaede i Kort og Kaffegrums.

En Majdag med tindrende Sol og høj Himmel svingede Peter fra Banegaarden ned gennem Vesterbrogade. De smaa Træer stod med nysudsprunget Løv, smilende Damer promenerede frem og tilbage med Violbuketter i Brystet, og Bilerne spruttede blaa Foraarskyer fra sig. Hvor København dog var stor, og hvor her duftede herligt af god Mad! Peter strøg Haanden gennem sit røde Haar og skuede taknemlig op mod Raadhusuhret. Dette her var noget andet end Fjordbys snævre, kedelige Gader, hvor Skiltene ragede langt ud over Fortovet. Man behøvede ikke at være Digter for at komme i Stemning. Men Peter var Digter og gik straks ind paa en Automatkafé, hvor han ved en billig Whisky skrev et begejstret Foraarsdigt, som han sendte til Afholdsbladet for Fjordby og Omegn. Derefter begav han sig hen til den Sidegade, hvor han efter et Avertissement havde lejet et hyggeligt, møbleret Værelse for 8 Kr. om Maaneden. Det var absolut ikke hyggeligt og næppe nok møbleret, men da Peter havde læst *Murger's* »Bohémeliv« mange Gange, satte han sig let ud over det. Han aabnede Vinduet. Et Væld af Sol og Foraars strømmede ind til ham. Eventyret var begyndt.

II.

Peter Smiths næste Bedrift var at komme i Forbindelse med Kunstnerverdenen. Det faldt ham ikke svært. Han indfandt sig daglig ved Firetiden paa den Café, hvor de unge Kunstnere samledes. Da Sigurd Lilje — den fattigste og mest talentfulde af dem — gik forbi, rejste Peter sig og bad troskyldig om en kort Samtale. Lilje var skikkelig nok til at sige Ja, og i næste Øjeblik havde Peter Smith plantet

ham ved sit Bord foran fem, seks Manuskripter. Der var Digte til Havet, Digte til »Min Mor«, »Vort Æbletræ i Blomst jeg ser« osv. Sigurd kastede sig over Digtene som en hungriq Ulv, rystede paa Hovedet og spurgte, om han maatte rette lidt paa dem. »Meget gerne,« sagde Peter og bestilte den næste Dewar. Da Sigurd lagde Blyanten fra sig, var der næppe én Linie, som ikke var gennempløjet af Streger. »De har fuldstændig Ret,« sagde Peter, »saaledes er det meget bedre.« Næste Dag sendte han Digtene til Landets fineste Tidsskrift.

III.

Lidt efter lidt gled han ind i Kunstnerkredsen. De holdt allesammen af ham. Han sagde dem aldrig imod og betalte nu og da deres Whisky. Naar han kom hjem, skrev han omhyggelig op, hvad de andre havde sagt, og fik paa den Maade samlet en Mængde Aandrigheder, som han strøede rundt i den Roman, han skrev paa. Bogen blev indleveret og selvfølgelig straks antaget, da den ikke fornærmede nogen. Forinden Udgivelsen foretog Peter dog et Par Ændringer hist og her efter Samraad med Forlagets æstetiske Raadgiver.

IV.

Peter blev omtalt, Peter kom i Bladene; men han tjente ikke noget ved det. Bogen var altfor aandrig. Han maatte skrive hjem til Fjordby efter Penge. Han fik dem omgaaende, til ligemed en moderlig Formaning om at vogte sig for Drik, Spil og Kvinder. »Haha,« lo Peter bittert, »i Pengesager kommer Folks sande Karakter for Dagen. Mutter er sku bange, uagtet hun véd, at jeg hverken er forfalden til Kvinder eller Spiritus og daarlig kender Forskellen mellem Bridge og Skidtmads . . . Men forresten, den Gamle har fuldstændig Ret. Det gælder om at passe paa.«

V.

Der skulde være et Møde om de sædelige Tilstande i vort Folk. Peter gik derhen, fordi Sigurd Lilje bad ham om det. Første Taler var en vindtør Professor, der, saa længe Kræfterne slog til, havde kysset Pigerne og svunget Bægrene med en Verdensmands Færdighed. Nu lagde han for med en Tordentale om Ungdommens vilde Liv. Et Par andre bekymrede Borgere sluttede sig til ham. Men da Diskussionen begyndte, forlangte Sigurd Lilje Ordet, var meget ond og nærgaaende mod ham og kaldte ham bl. a. en gammel Vendekaabe. Hele Forsamlingen kom i det vildeste Oprør. Nogle raabte »Bravo!«, andre »Fy, fy!« Professoren

stod i en Krog og valkede Gebisset i Munden af Raseri. Da skred Peter Smith rolig og beskeden hen til Talerstolen og bad om Ordet. Han stod et Par Minutter og saa ud over alle de fordrejede Ansigter, mens Dirigenten kime- de af al Magt med sin Klokke. Saa sagde Peter langsomt paa sit lidt bondske Maal: »Jeg beklager meget de Udtalelser, Sigurd Lilje er fremkommet med. Jeg mener, at Professoren har *fuldstændig Ret!*« Derpaa bukkede han og gik lige saa roligt og beskeden ned ad Taler- stolen, som han var gaaet derop. Der var mid- natsstille i Salen. Folk vidste ikke, hvad de skulde tro. Saa raabte en eller anden »Hør!«, og i samme Nu buldrede Bifaldsklappen op mod Loftet. Nede i Baggrunden forsøgte de en svag Piben. Men Peter var uimodsigtelig Afte- nens Helt. Han havde reddet Situationen, og Professoren indbød ham til Frokost næste Dag.

VI.

Fra det Øjeblik smilede Heldet uafbrudt til Peter Smith. Han blev en kær Gæst i Profes- sorens Hus og gjorde mange gode Bekendt- skaber dér. Navnlig behagede en ældre, bryst- svag Frøken ham. Hun interesserede sig stærkt for Hunde, og da hun var meget velhavende, købte hun i dyre Domme alle de forkomne Vov-vov'er, som blev bragt hende. Peter sym- patiserede fuldstændig med hendes dyrevenlige Bestræbelser og giftede sig tilsidst med hende. Fra det Øjeblik blev der Metode i Hundefilan- tropien. Peter fik det ordnet saaledes, at en Forening overtog Indkøbene og sørgede for, at de stakkels Dyr blev slaaet ihjel. Han var selv med til at stifte Foreningen og havde meget Besvær med at undgaa at blive Præsident for den. Han undslog sig med Mangel paa Tid; men Folk sagde, at det var hans store Beske- denhed, der forbød ham at overtage det ære- fulde Hverv.

Efter to Aars lykkeligt Ægteskab døde hans Hustru uden forudgaaende Sygdom. Kort efter vandt Peter 25,000 Kroner i Lotteriet

VII.

Peter Smith var nu en holden Mand, men opgav dog ingenlunde sin digteriske Virksom- hed. Med regelmæssige Mellemrum udsendte han en Række Digtsamlinger, hvori han mildt bedrøvet besang Hjemmets Hygge og Sorgens Livsværdi. Disse Bøger kunde trygt gives Ung- dommen i Hænde, og ved Konfirmationen og til Julen var Efterspørgslen meget stor. Det ene Oplag udkom efter det andet. Køberne læ- ste aldrig andet end Titelbladet; men Bøgerne skulde jo ogsaa kun gives væk. Derfor nøje- des man med Bevidstheden om det udmærkede Indhold. Og Peter Smith skuffede ikke Fol- kets Tillid.

VIII.

Ved sit 10-Aars Jubilæum blev Peter Pro- fessor, og samtidig modtog han sin første uden- landske Orden. Efterhaanden var han blevet en Samfundsstøtte, der høstede almindelig Anerkendelse. Hans røde Haar havde nu an- taget en smuk, graahvid Tone, og det ganske lidt bondske Maal gav hans Tale et yderligere Præg af Tilforladelighed. Hans Holdning var reserveret, men dog altid velvillig, og han blev aldrig hidsig. Naar der var en eller anden Strid, som beskæftigede Offentligheden, for- søgte han ikke at lade sig interviewe og havde altid en rygelig Cigar til Reporteren. Han un- derstregede stærkt, at han havde megen Sym- pathi for *begge* Parter, men af forskellige Grunde maatte han dog ønske de bestaaende For- hold bevarede. »Derfor mener jeg,« — slutte- de Interviewet ufravigelig — »at Etatsraaden (Generalen, Pastoren, Direktøren osv.) har *fuldstændig Ret!*«

IX.

En Vintermorgen fandt en Vaskekone Si- gurd Liljes stivfrosne Lig hængende paa Tø- reløftet. Hermed endte en Tilværelse, der hav- de været en eneste Tilbagegang siden den be- rømmelige Mødeaften. Ved sit uordentlige Liv, der mest var helliget Drik og Kvinder af den laveste Slags, ved sin Upaalidelighed i Penge- affærer og sidst (men ikke mindst) ved sin hvasse Kritik, som han udtalte hvor og naar som helst, havde Lilje efterhaanden forspildt enhver Chance, saa der ikke var anden Udvej for ham end Strikken. Det var kun en lille Skare, der fulgte den fattige, sorte Kiste til Graven; men Peter Smith var med i Pels og høj Hat. Til en af de Tilstedeværende ytrede han, at dette Dødsfald gik ham meget nær. Sigurd Lilje havde jo med fuld Ret ment, at hans Ev- ner kvalificerede ham til at indtage en frem- ragende Stilling i Litteraturen. Det var trist at se et rigt begavet Menneske ende saaledes . .

Denne Ytring kom paa en eller anden Maa- de i Bladene og vakte stor Deltagelse for — Peter Smith. Man huskede, at Sigurd Lilje hav- de kritiseret ham paa en meget uforskammet og affejende Maade. Nu viste Peter, at han hverken nærrede Had eller Bitterhed mod den Afdøde.

Fra den Dag talte man ikke længere om Dig- teren Peter Smiths vidunderlige Held, men om hans grænseløse Godhed.

X.

Efter et daadrigt Liv døde Etatsraad, Pro- fessor Peter Smith, 67 Aar gammel. Alle Bla- den beklagede hans for tidlige Bortgang. Man mindedes hans Uegennyttighed, hans Interesse

for de Smaa og for Dyrene, hans noble Skikkelse og formsskønne Poesi. Ved en Teaterforestilling stod hans Buste midt paa Scenen, indhyllet i Sørgeloor. Og der var et gribende Mindedigt om ham i »Klods-Hans«.

En Maanedstid senere kom der Meddelelse om, at Sultanen af Zanzibar havde udnævnt ham til Kommandør af den hellige Bavians Husorden. Saaledes opnaaede Peter Smith den sjeldne Ære at blive dekoreret i Graven.

Hjælp til Selvhjælp.

Tirsdag den 12. Decbr. afholder Frederikskirkens Syafdeling sit aarlige Udsalg i Hjemmet, St. Kongensgade 108, 1. S. o. G. Der er, netop i vore Dage, en saa stor Glæde ved at kunne uddele Haandarbejde og betale det efter Fortjeneste til enhver Fattig, der gerne vil arbejde, og saavel vi, der forestaar Gerningen, som alle de, der syer og strikker for os, stræber at udføre Arbejdet solidt og godt, saa vi tror, enhver vil blive tilfreds med sine Indkøb.

Udsalget er aabent fra Kl. 9—3 Form. og 7—8 om Aftenen. Kl. 7¼ taler Pastor Rosendal.

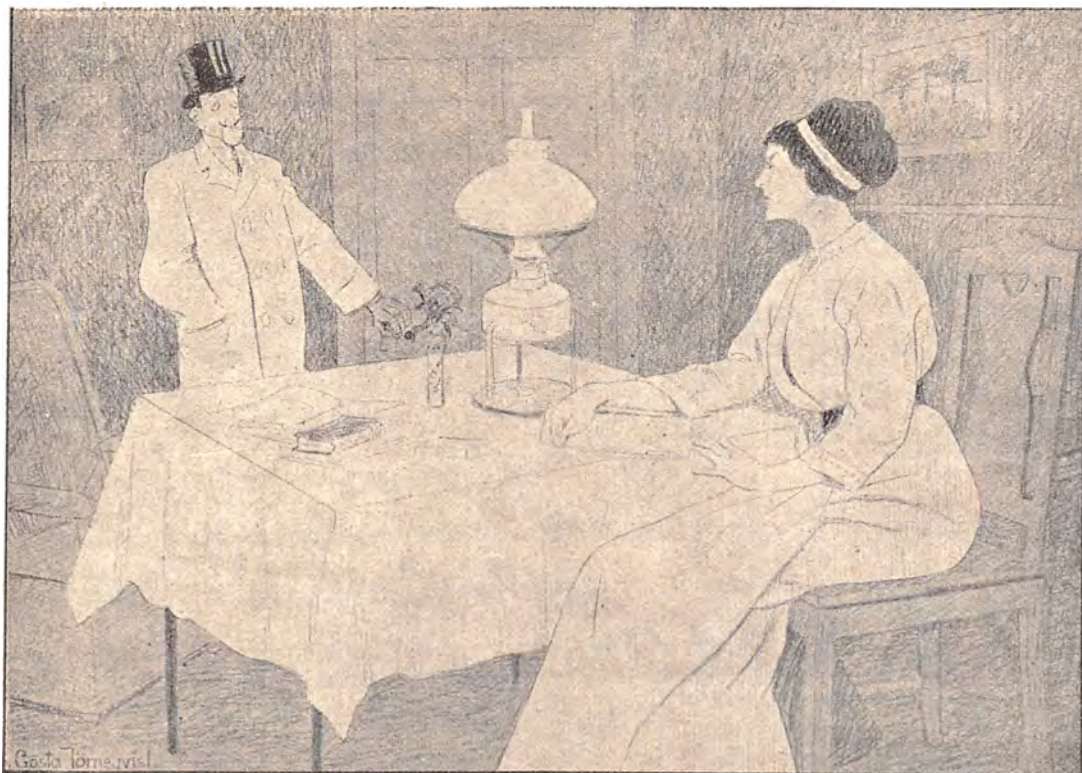
Idet vi derfor paa Frederikskirkens Syafdelings Vegne takker for den Venlighed, der blev vist os i Fjor, beder vi inderligt: »Glem os heller ikke i Aar.«

Agathe Schultz.

Ovenstaaende Opfordring kan vi kun anbefale paa det allervarmeste ved at tilraade vore Læsere at aflægge Frederikskirkens Menighedshjem et Besøg paa førstkommande Tirsdag. Ingen vil fortryde det, Priserne er sat meget lavt, og de udstillede Genstande er dertil saa smagfuldt og smukt forarbejdede, at de vil pynte paa ethvert Julebord og være velkomne Gaver baade for store og smaa, rige og fattige. Og at man ved at gøre sine Indkøb dér samtidig gør en virkelig god Gerning mod de mange fattige Kvinder, der uden Frederikskirkens Menighedspleje vilde være udsatte for ligefrem Nød i den strenge Vintertid, maa heller ikke glemmes.

Derfor husk Tirsdag den 12. Decbr. fra Kl. 9—3.

Redaktionen.

Hon: Om du visste hur tråkigt det är att sitta här ensam om kvällarna.

Han: Jag vet det och därför går jag ut.

„Söndags Nisse“.

Fra Livet i Congo.

Fortalt af en dansk Officer.

Negerkvinder spillende paa Harmonika.

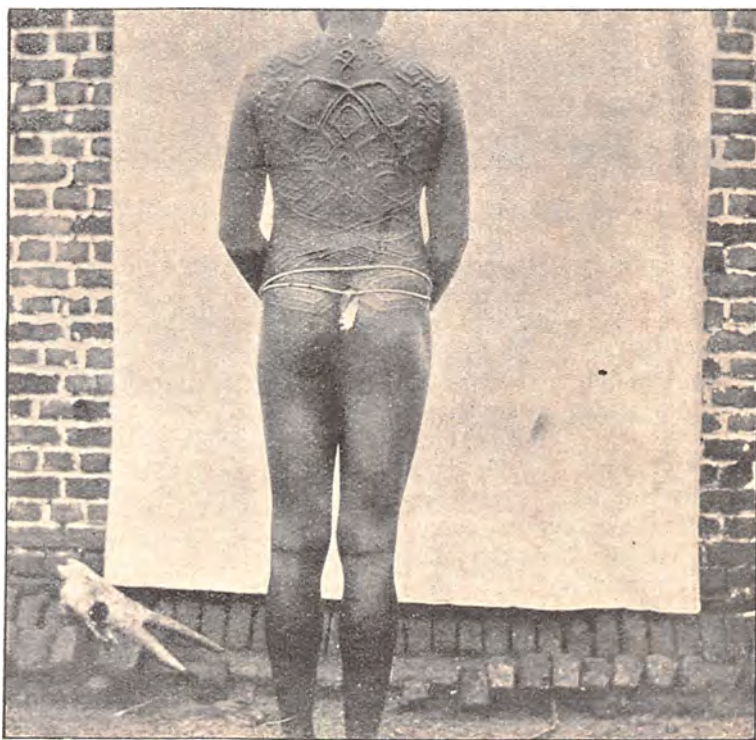
MANGE er de unge Mænd, som af Lyst til Eventyr er rejst til Congo, og kun faa er de, der for blot Aar-tier siden kom hjem igen, — Feberen tog dem. Men nu er Forholdene paa alle Omraader forbedrede, navnlig ved Anlæg af Jernbaner paa de Steder, hvor Floden paa Grund af Vandfald eller lignende ikke er sejlbar. Herved undgaas de for Helbredet saa farlige Marschture gennem sumpede Egne, og Levnedsmidler kan skaffes hurtigere og friskere op i Landet. Nu ser man Congofarerne efter endt Tjenestetid komme hjem lige saa raske som de, der i Mellemtiden har slidt Stenbroen i Europa.

Et lille Stykke op ad Congofloden ligger Hovedstaden, Boma. Her bor Guvernøren, og her findes Kontorerne for civile og militære Sager. Byen bestaar af en øvre og nedre

Del. I den nedre By, langs Floden, ligger Faktorerne Side om Side (engelske, tyske, hollandske og belgiske). Her findes Post- og Toldvæsen, og her bor adskillige velhavende Negre.

I den øvre By, hvortil der fører en Dampsporvogn, som alle Statens Funktionærer gratis kan benytte, ligger Guvernørens og de øvrige Embedsmænds Boliger og Kontorer. For Tiden er der omkring 1000 Europæere, og mange har deres Hustruer med ud, hvilket Staten gerne vil have, ja, den giver endog 900 Fr. om Aaret i Naalepenge til hver hvid, gift Dame.

Fra Boma fører en mindre Damper Passagererne videre til Matadi, som er en temmelig stor By, men ulidelig varm, da den er bygget paa Sydskraaning af et Bjerg. Det sidste Stykke af Floden hertil er meget vanskeligt at besejle, da Floden snævres ind til ca. 400 M., saa at Telegraflinjen gaar tværs over fra Bjerg til Bjerg (Helvedeskedlen). Strømmen er her saa rivende, at Damperen, trods fuld Kraft paa Maskinen, kan ligge timevis uden at komme videre. Fra Matadi til Leopoldville er Floden usejlbare, og her er der med uhyre Vanskeligheder anlagt en 400 Km. lang Jernbane over en høj Bjergryg. Til at begynde med foregik al Transport paa Menneskeryg og under de vanskeligste Forhold, men Regeringen indsaar snart, at der maatte være en god og hurtig Forbindelse mellem de umaadelig store, rige Landstrækninger i det Indre og den smalle Kyststrækning ved Flodens Munding. Paa denne Forbindelse

Tatoveret Kvinde fra Nedre Kongo.

beroeede Statens Levedygtighed, og i Slutningen af Firserne og i Begyndelsen af Halvfemserne blev Jernbanen anlagt. Den kostede uhyre Summer og vældige Tab af Menneskeliv, baa-de Hvide og Sorte. Til sidst maatte man indkalde Kinese-re, og endelig var da dette Me-sterværk af Ingeniørkunst fuld-endt. De første Kilometre er udhugget i omtrent lodrette Klipper, og Broer fører over dybe Afgrunde, hvor Smaaflo-der bruser af Sted. I stadige Kurver snor Banelinien sig op ad Bjergene, saa at man ofte 2 Timer efter at have passeret et Sted alter ser det lige under sig. Det er en smuk og ejen-

Karikaturtegning af Officerer.

Ved Togs Ankomst paa Stationen i Matadi-Leopoldville.

dommelig Kørsel gennem disse vildsomme Egne, men behage- lig er den ikke; thi Banen er smalsporet, ca. 80 Ctm., men kører ikke desto mindre ret hurtigt, saa man er dygtig gen- nemrystet efter de 10 Timers Kørsel til Thysville, der ligger 700 Meter over Havet. Her fin- des Hospitaler for Hvide og Sorte og et efter europæisk Mønster anlagt 2 Etagers Ho- tel, hvor man spiser udmær- ket, men Priserne er heller ik- ke helt almindelige. Den føl- gende Dag (om Natten køres der aldrig, og alle Dampere paa Floden ligger stille) gaar det stadig nedad til Leopold-

ville gennem de herlige Ursko- ve. I Leopoldville findes store, mekaniske Værksteder, da hele Øvre Congos Marine har sit Hovedsæde her. Fra Leopold- ville er der en Maanedes Rejse med de fladbundede 2 Etagers Floddampere til Stanleyville, Hovedposten i Øvre Congø. Paa Vejen anløbes talrige Po- ster, og de Indfødte møder da alle for at tiltuske sig Varer hos Hvide og Sorte. Det er et livligt Folkeliv, der her ud- folder sig. Alle raaber i Mun- den paa hinanden; thi det gæl- der om, hvem der kan raabe højest.

Fra Stanleyville til Ponthin- ville umuliggøres Sejladsen at-

Kongonegre studerer danske Aviser.

ter, denne Gang af de 7 Stanley-Falls, og her gaar saa Jernbanen 125 Km. Derefter er der atter sejlbart til Kirunan, der er en stor Aaraberby paa 15,000 Mennesker.

Foruden Dampskibe besejles Floden af talrige Piroquer, store og smaa. De Indfødte laver dem, med stor Kunstfærdighed, af udhulede Træstammer. De er temmelig smalle, men ofte saa lange, at de kan rumme 100—150 Mennesker.

Overalt i Posterne er der til de Hvide bygget udmærkede Murstenshuse med Verandaer rundt om for at skaffe Kølighed. Soldaterne og Statens Arbejdere bor i velholdte Hytter og er næsten alle gifte. Negeren er en udmærket Soldat og vil gerne være i Tjenesten. I 9 af 10 Tilfælde fornyer han, naar hans Tjenestetid er omme. Han faar, foruden sin Lønning, Uniform, Ris og Bananer. Disse sidste hører til de vigtigste Næringsmidler, og der findes ved enhver Post Bananplantationer. Et Aar efter at Bananen er plantet, bærer den 1 Frugt, og naar den er moden, hugges hele Træet om 1 m. fra Jorden, og Bananklassen skæres af. Fra Roden skyder flere andre Stammer, der hver efter et Aars Forløb bærer 1 Klasse, og atter skæres Stammerne ned, og Frugten plukkes.

Negrene er godmodige og flinke og egentlig som store Børn. De elsker Musik og Dans og har en Mængde forskellige Instrumenter, som efter et europæisk Øre at dømme nærmest gaar ud paa at gøre det mest mulige Spektakel. Foruden de Trommer o. lign., de selv laver, spiller Harmonikaen en meget stor Rolle, og Negre saa vel som Negerinder trakterer den med megen Færdighed.

At Negrene heller ikke savner humoristisk Sans, viser bl. a. deres Tegninger, saaledes ovenstaaende som en Officer fandt tegnet paa Væggen af en Indfødts Hus.

Negrene har i det hele taget et godt Øje for Tegning, hvilket man kan se af Udsmykning af Vaaben o. lign. Stor Kunstfærdighed viser de ogsaa ved Tatoveringerne, som i alle mulige Mønstre pryder deres Legeme og udgør hele deres Paaklædning.

Men i hvor god Forstaaelse den Hvide end lever med de Indfødte, saa er hans store Dagedog, naar Posten kommer fra Europa, og er Breve og Aviser end 1 til 2 Maaneder gamle. saa læses de dog med lige saa stor Interesse. som kom de med det allersidste nyt. Ja, som Billedet viser, kan endogsaa Negeren goutere vore hjemlige Aviser.

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Den bekendte danske Sangerinde, Fru Johanne Spiro, født Kragballe, har sammen med sin Mand, der hører til Byens mest ansete Sanglærere, haft den lige saa gode som smukke Idé hvert Aar ved Juletid at arrangere en Orkesterkoncert i Hotel d'Angleterres Palmehave til Fordel for Syge og Fattiges Jul.

Vi haaber, at der ogsaa i Aar maa blive fuldt Hus ved den Lejlighed. Fruens smukke Sangstemme er jo lige saa velbekendt — som at hendes Mand ikke blot er en fortræffelig Lærer, men ogsaa en udmærket Klaverakkompagnatør.

Sangerinden Fru Johanne Spiro, f. Kragballe.

*Justitsminister Bülow ved Indgangen
til Rigsdagen.*

Lynskud specielt for „H. 8. D.“ Fot. A. Michelsen.

HELE LANDET har i den forløbne Uge været delt i to Lejre: For eller imod Justitsminister Bülow, og for eller ikke for Dr. Muus, og Forholdet har efterhaanden udviklet sig til en ganske formidabel national Friluftskomedie, som Udlandet ogsaa har faaet en Del Fornøjelse af. Det store Slag i Rigsdagen mellem Justitsministeren og Læge Rørdam faldt ikke ud til absolut Fordel for Hr. Bülow, hvis psykologisk-kriminalistiske Studier af Delinkventen

Læge Rørdam.

Lynskud specielt for „H. 8. D.“ Fot. A. Michelsen.

Muus' Ansigtstræk vakte berettiget Forundring i vor lovgivende Forsamling. Justitsministerens Erklæring, at Dr. Muus »slog Øjnene ned«, maa alligevel have gjort et dybt Indtryk paa Rigsdagsmændene. Et saa uigendriveligt Bevis paa en daarlig Samvittighed kan ingen staa for, og Afgørelsen blev i hvert Fald en *foreløbig* officiel Sejr for Hr. Bülow.

Vore Billeder viser Hr. Rørdam og Hr. Bülow udenfor Rigsdagsbygningen umiddelbart før Debatten. Hr. Bülow's Ansigt udtrykker, som man ser, rolig Selvtillid, og hans Benklæders ulastelige Folder vidner om indre Ro.

Læge Rørdam har stillet sig i en typisk Position, og det vil bemærkes, at han ikke ser bange ud og ikke slaar Øjnene ned.

Potentias Stifter i exotisk Selskab.

Hr. Niels Grøn mellem indiske Fyrster. I Midten Hr. Grøn.

DER HAR i den senere Tid staaet svære Støvskeer om Verdensbureauet Potentia og dets Stifter, Hr. Niels Grøn (ikke at forveksle med nærværende Blads Redaktør) og Landstingsmand Hr. Villars Lunn, der var en af Hovedmændene for Potentias Tilbliven. Der er faldet drøje Ord og offentlige Erklæringer fra begge Sider, og hele Sagen siges nu at skulle forelægges Landstinget. Alt dette interesserer os imidlertid betydeligt mindre end selve Hr. Niels Grøns Personlighed, som altid har bevæ-

get sig i et Skær af romantisk Mystik. Vort Billede forestiller den celebre Verdensmand i en meget typisk Situation — mellem Prinser og Prinsesser. Paa hans venstre Side ses den skønne indiske Prinsesse Sudhira af Cooch Behar, og bagved tilhøjre hendes Broder, Prins Gitendra. Deres Fader, Fyrsten af Cooch Behar, som Hr. Grøn besøgte for et Par Aar siden, regerer over en stor Stat paa Grænsen af Himalaya, der er bekendt som det fineste Tigerjagt-Distrikt i Indien.

MAXIMILIAN HARDEN.

Maximilian Harden,

der i disse Dage gæster København, er i Tyskland lige kendt som Skribent og Politiker. Som stor Beundrer af Fyrst Bismarcks Personlighed og ivrig Tilhænger af hans Politik har han — baade i Skrift og Tale — været en lige saa ivrig Modstander af den Retning, Tysklands Politik tog efter Kejser Wilhelms definitive Brud med den tidligere saa almægtige Jernkansler.

Under den store Eulenburg-Affære skrev han i sit Blad *Zukunft* en Række glødende, harmdirrende Artikler mod selve Kejserens nærmeste Omgivelser, og denne Sag endte, som bekendt, med en Sejr for Harden.

Harden, som her i Byen vil holde et Foredrag i »Studentersamfundet«, er som Foredragsholder hverken tiltalende eller fremragende og vil næppe falde i vor Smag. Den, der skriver disse Linjer, har hørt ham gentagne Gange, baade i Berlin og i München, og han gjorde da nærmest Indtryk af at være en tredje, fjerde Rangs Skuespiller, hvis Aandrigheder absolut tager sig bedre ud paa Tryk, d. v. s. naar de fremsættes i de virkelig interessante Bladartikler, han er Mand for at skrive.

DEN FATTIGE LYGPLANTE er ikke uden Betydning for Hedeboerne, der i den lange Vinter anvender den som Foder til Kreaturerne.

Hvert Efteraar lige ind til Vinteren kører Hedebonden Lyngen i Hus.

LYNGEN KØRES HJEM.

EKSENTRISKE PERSONLIGHEDER.

PERSONALHISTORISKE SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND.

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

Charlotte Corday og Adam Lux.

ALLE, som har skrevet om den franske Revolution, er standsede et Øjeblik i deres triste Beretninger om Blodsudgydelser og Omstyrten af Kongeriger for at fortælle om Bondepigen Charlotte Corday, der ofrede sit Liv for at befri Frankrig for en af dets mest blodtørstige Tyranner, men kun faa har fortalt det sidste Afsnit af hendes Historie og den rørende og romantiske Hændelse, som fulgte umiddelbart efter hendes Død paa Guillotinen.

Charlotte Corday eller, som hendes fulde Navn lød, Marie Anne Charlotte Corday d'Armand, var hjemmehørende i Normandiet og nedstammede fra en gammel adelig Slægt. Blandt sine Forfædre talte hun bekendte Statsmænd og Krigere og endog en enkelt stor Digter — Tragedieforfatteren Corneille. Men gennem et Aarhundrede eller mere var den Gren af Familien, hvortil hun hørte, sunket ned til en Stilling, som ikke var meget hævet over almindelige Bønder — hvad der til en vis Grad berettiger det Navn,

som enkelte Historikere har givet hende, »Revolutionens Jeanne d'Arc«.

Hun tilbragte imidlertid ikke sine første Aar med at vogte Faar og Geder, saaledes som Jeanne d'Arc gjorde,

men blev anbragt hos Søstrene i et Kloster. Den isoleerede Opdragelse, der saaledes blev hende til Del, bidrog i høj Grad til at udvikle det Hang til Mystik, som var i hendes Karakter, og det ensomme Barn vænnede sig til at gruble over mange Ting.

Da hun forlod Klosteret, kom hun i Huset hos en Tante, der ikke havde megen Omgang med andre Mennesker, og den unge Pige levede ganske som hun havde Lyst til, og læste navnlig atter og atter de faa Bøger, der fandtes i Huset. Disse bestod væsentlig af Værker af deistiske Forfattere, især Voltaire, som for en stor Del

Charlotte Corday i Prison de l'Abbaye.
(Efter et Maleri af C. L. Müller.)

ødelagde den Tro, der var bleven indpodet hende i Klostret, skønt det ikke er rimeligt, at hun fuldt ud forstod, hvad hun læste.

Det, som faldt mest i hendes Smag, var dog et Eksemplar af Plutarks »Levnedsbeskrivel-

ser«, som kom til at øve en stor Indflydelse paa hende. Brutus og Regulus var hendes Helle, og det at dø for de mange forekom hende det mest straalende Endeligt, som nogen kunde ønske sig. Naar hun tænkte paa det, følte hun sig gennembævet af Glæde og Henrykkelse, og hun længtes med al den Lidenskab, som laa i hendes Natur, efter selv at opleve en saadan Skæbne.

Da Revolutionen brød ud, stod hun paa Overgangen fra Barn til voksen Kvinde. Skønt hun i sine Sympatier nærmest var royalistisk, følte hun alligevel, at Folkets Sag til en vis Grad var retfærdig. Hun havde set, hvorledes Bønderne led, Skatteopkræverens brutale Fremfærd og den Undertrykkelse, som var Resultatet af det gamle Regimente. Men hvad hun haabede paa, var et ordnet Demokrati med Fred og lige Ret for alle.

I Normandiet, hvor hun boede, fandtes der mange moderate Republikanere, Girondisterne, der nærede samme Anskuelse som hun og haabede paa en fredelig Løsning af Spørgsmaalet. Men i Paris herskede det yderliggaaende Parti, som har faaet Navn af »Bjerget«, og hvis eneste Middel og Vaaben var Guillotinen. Kongen havde allerede maattet lægge sit Hoved under den skæbnsvangre Kniv og mange Adelsmænd med ham, medens et anonymt Brev eller den svageste Mistanke var tilstrækkelig til at sende Mænd og Kvinder paa Skafottet.

I sit stille Hjem i Caen hørte Charlotte Corday, som et fjernt Ekko, Beretningen om alle disse blodige Gerninger, der ledsagede Rædselsregimentet i Paris. Mænd og Kvinder af Girondisternes Parti fortalte hende om alle de modbydelige Handlinger, som her blev begaaede, og efterhaanden kom den unge Pige til at forbinde disse Rædsler med den uhyggelige og frastødende Skikkelse, Jean Paul Marat. Hun vidste intet om hans Hjælper, Danton og Robespierre. I Marat alene saa hun det Uhyre, der lagde Tusinder i Graven og som en Erkedjævel fandt Glæde i Mord og uhyggelige Døds-scener.

Det var ikke mærkeligt, at Charlotte Corday kom til at danne sig denne Forestilling om Marat, for den svarer temmelig nøje til det Billede, Historien har tegnet af ham.

I sine tidligere Dage havde han været en dygtig Læge, mange Adelsmænds Ven og en stor Videnskabsmand, som nær var bleven valgt ind i Videnskabernes Akademi. Hans Studier i Elektricitet havde vundet ham Benjamin Franklins Beundring og Goethes Ros, men alt det gav han Slip paa, da han traadte ind i det politiske Liv, og dér var han i Begyndelsen saa hadet, at han for en Tid maatte søge Tilflugt i London.

Da han kom tilbage, blev han forfulgt af

sine Fjender med en saadan Lidenskab, at han maatte gemme sig i Paris' Kloaker. En Kvinde ved Navn Simonne Evrard hjalp ham til at undgaa sine Forfølgere, men han paadrog sig under dette Ophold i Kloakerne en Hudsygdom, som var i høj Grad pinlig, foruden at den gjorde ham usædvanlig frastødende af Ydre.

I Januar 1793 led Ludvig den Sekstende Døden paa Skafottet. Dette var Signalet til Handling for Girondisterne i Normandiet og især i Caen, hvor Charlotte var til Stede ved deres Møder. Der var en Plan oppe om at marchere imod Paris, men rent instinktmæssig havde hun en Følelse af, at denne vilde mislykkes, og hun bestemte sig til selv at drage til den franske Hovedstad, ganske alene opsøge »Uhyret« Marat og dræbe ham.

I den Anledning ansøgte hun om et Pas, der gav hende Adgang til Paris. Dette Pas, som eksisterer endnu, giver os en officiel Beskrivelse af den unge Pige. Det lyder:

»Pas for Borgerinde Marie Corday. Hun er fireogtyve Aar gammel, fem Fod og en Tomme høj, Haar og Øjenbryn kastaniebrune, Panden høj, Munden middelstor, Kløft i Hagen og et ovalt Ansigt.«

Men foruden denne Beskrivelse har vi to Portrætter, maalede medens Charlotte Corday sad i Fængslet, og ved Siden af disse tager den sig bleg og tam ud. Den virkelige Charlotte Corday havde en Rigdom af kastaniebrunt Haar, som faldt i straalende Pragt om hendes Hals og Ansigt. De store, graa Øjne vidnede om Mod og Sandhedskærlighed. Munden var fast, men indtagende, og i hendes Skikkelse var Styrke og Ynde forenede.

Ved Ankomsten til Paris skrev hun et Brev til Marat, hvori hun bad ham om en Samtale, men til ingen Nytte. Hun skrev igen og kom selv for at hente sit Svar, men Marat rørte sig ikke af Stedet. Sagen var, at han var meget syg, og at han kun kunde finde Lindring ved Hjælp af varme Bade, hvorfor han da ogsaa tilbragte sin meste Tid i et stort Badekar og indsvøbt i et Tæppe.

For tredje Gang forsøgte den ihærdige unge Pige at opnaa en Samtale. Hun fremstillede sig i hans Hus og forlangte at se ham, da hendes eget Liv var truet af Republikkens Fjender. Marat, som hørte hendes bløde Stemme gennem en aabentstaaende Dør, gav Ordre til, at hun skulde føres til ham, hvorpaa hun traadte ind og lukkede Døren efter sig.

Et Øjeblik stod hun og saa paa den magre Skikkelse, som laa og væltede sig i Karret, det rotteagtige Ansigt og de upaalidelige Øjne. Under sin Kjole havde hun omhyggelig gemt en lang Forskærerkniv, som hun havde købt for to Francs. Marat saa spørgende paa hende, og hun fortalte, at der var megen Ophidselse i

Caen, og at Girondisterne vandt stor Fremgang.

Hvorpaa Marat svarede med sin skurrende Stemme:

»Alle de Mænd, som De her nævner, skal blive guillotinerede i Løbet af de nærmeste Dage.«

I det samme trak Charlotte sit frygtelige Mordvaaben, stødte det ind i hans venstre Side, hvor det gennemborede Lungen og en Del af Hjertet.

Marat raabte om Hjælp, og de to Kvinder, som opholdt sig i hans Hus, styrtede til og bandt Charlotte Corday, som forøvrigt ikke gjorde mindste Forsøg paa at undslippe. Senere førtes hun, gennem en uhyre Menneskesværm, til Prisen de l'Abbaye, og kort efter fremstilledes hun for Revolutionstribunalet.

Der oplæstes en skriftlig Anklage imod hende, og Dommerne spurgte, hvad hun havde at sige. Hun løftede Hovedet stolt, med et Udtryk af usigelig Tilfredshed og sagde med klangfuld Stemme:

»Ingenting — uden at jeg har gjort, hvad jeg havde foresat mig at gøre.«

En Sagfører paatog sig at forsvare hende, og han hævdede med stor Styrke, at hun maatte være vanvittig, en Paastand, som hendes klare, rolige Øjne og blide Ansigt modsagde. Hun viste ogsaa sin gode Forstand ved de Svar, som hun gav sin Anklager, Fouquier Tinville, som vilde have hende til at tilstaa, at hun havde haft Medskyldige.

»Hvem tilskyndede Dem til denne Handling?« brølede Tinville.

»Ingen. Mit eget Hjerte var tilstrækkeligt.«

»Men hvem tænkte De da at gavne?« spurgte Aktor videre.

»Jeg har dræbt én Mand for at frelse hundred tusind.«

Hendes modige Svar kunde dog ikke frelse hende, for hun blev dømt til Døden og overført til Conciergeriet.

Men denne dramatiske Retsscene var Begyndelsen til hin forunderlige, korte Roman, som man vanskeligt vil kunne finde et Sidestykke til. Paa den Tid boede der i Paris en ung Tysker ved Navn Adam Lux. Han havde hørt meget om den unge Pige, som havde begaaet en saa dristig og fædrelandskærlig Handling, og han længtes efter at se hende paa nært Hold. Han forestillede sig hende med et Ansigt som en Medusa og Muskler som en Herkules, og med dette forudfattede Billede gik han til Retssalen og stillede sig bagved den unge Kunstner, som netop var ved at gøre sin smukke Skitse færdig. Og fra det Øjeblik, Adam Lux saa Fangen, havde han ikke Tanke for andet.

Han glemte Omgivelserne og saa intet uden det skønne, rene Ansigt, hørte intet uden den vidunderlige Stemme med det bløde Tonefald.

Da Charlotte førtes bort mellem en Række Soldater, vaklede Adam ud af Retssalen, hjem til sin Bolig. Og der laa han paa sit Leje, med hele sin Sjæl opfyldt af Længsel efter hende, som i et eneste Øjeblik havde vundet hans Beundring og Kærlighed.

En Gang, men ogsaa kun én Gang endnu, saa han Hellinden i sine Drømme.

Den 17. Juli blev Charlotte Corday ført fra sit Fængsel til Guillotinen. Det var i Aftenskumringen; mørke Tordenskyer dækkede Himlen, og det var, som om de hvilede paa selve Guillotinens Top. I det fjerne lød Torden, og store Regndraaber faldt paa Soldaternes Trommer, idet Charlotte Corday, ung og smuk, stod der i Skyggen af Guillotinen.

Men saa i sidste Øjeblik brød den nedgaaende Sols Straaler pludselig gennem de mørke Skyer og faldt paa den slanke Skikkelse, der stod for Mængdens Øjne, som belyst af selve Himlens Straaleglans. Idet Kniven faldt, bevægede hendes skælvende Læber sig til Bøn, den sidste og den eneste:

»Min Pligt er mig nok — hele Resten er for intet at regne.«

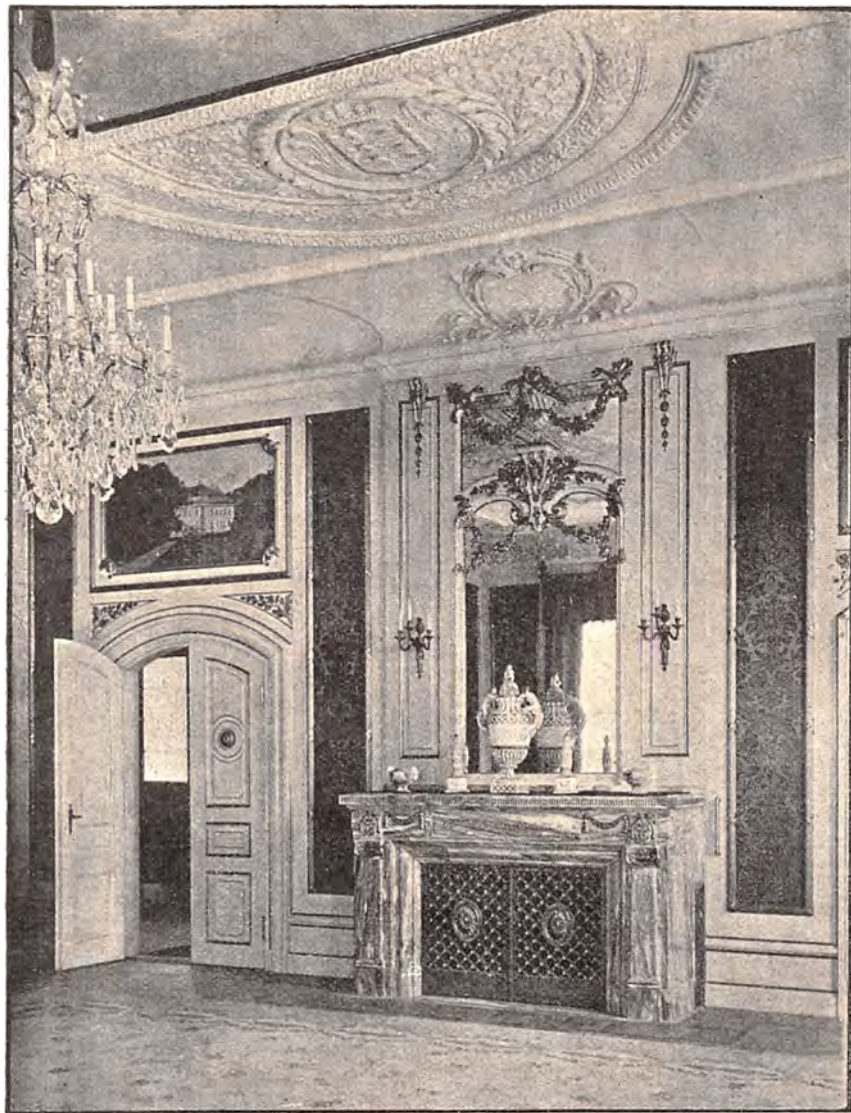
Adam Lux forlod Pladsen, hvor Guillotinen stod, som et helt andet Menneske. Han mindedes ikke Mængden, som kastede de røde Huer op i Luften, han mindedes ikke den blodplettede Guillotine, han mindedes kun Udtrykket i de straalende Øjne. Og Mindet herom drev ham fra Vid og Sans, indtil Tanken om denne Kvinde, som havde ofret sig selv for sit Folk, den eneste Kvinde, han havde elsket, men som aldrig saa meget som havde set ham, jog ham ind i Døden.

Han skrev et Dokument, hvori han paa det hidsigste angreb Charlotte Cordays Dommere, Officererne og alle, som havde fulgt Marat. Han lod dette Dokument trykke og spredte det over hele Paris, indtil det kom til Myndighedernes Kundskab.

Adam Lux blev arresteret for Forræderi mod Republikken, men selv disse Mænd havde ingen Lyst til at gøre den hidsigte unge Mand til Martyr. De vilde lukke Munden paa ham uden at dræbe ham, og derfor hød de ham, at han frit maatte rejse tilbage til Tyskland, saafremt han skriftlig vilde kalde sine Ord tilbage.

Men Dommerne forstod ikke, at hans eneste Ønske var at dø paa samme Skafot som den Kvinde, han havde elsket med en saa romantisk Kærlighed. Han afslog deres Tilbud med Foragt og erklærede, at hvis de lod ham gaa, vilde han anklage sin Elskedes Mordere med endnu større Voldsomhed. I deres Vrede dømte Dommerne ham saa til Døden, men han smilede og takkede dem høfligt, hvorefter han selv besteg Guillotinen, glad og lykkelig som en Brudgom, der gaar sin Brud i Møde.

Fra den ny Banegaard.

Den kgl. Modtagelsessalon, udført i ægte forgyldt Louis XVI. Stil af Firmaet Lysberg & Hansen.

VED Indvielsen af den ny Banegaard har Hovedstaden taget Afsked med den sidste Rest af synlig Provinsialisme, og Udlændinge, der fremtidig ruller ind med Sydekspressen, vil ikke finde noget at anke over. Paa den anden Side vil de heller ikke blive overvældede af Forundring, fordi der jo i Grunden ikke er mere, end der burde være, naar man tager Hensyn til den danske Hovedstads Anseelse og Størrelse. Hvad Kompleksets ydre Stil angaar, kunde der disputeres; det vilde i al Fald være en Overdrivelse at kalde den pompøs. Om Interiøret kan der derimod kun herske én Mening:

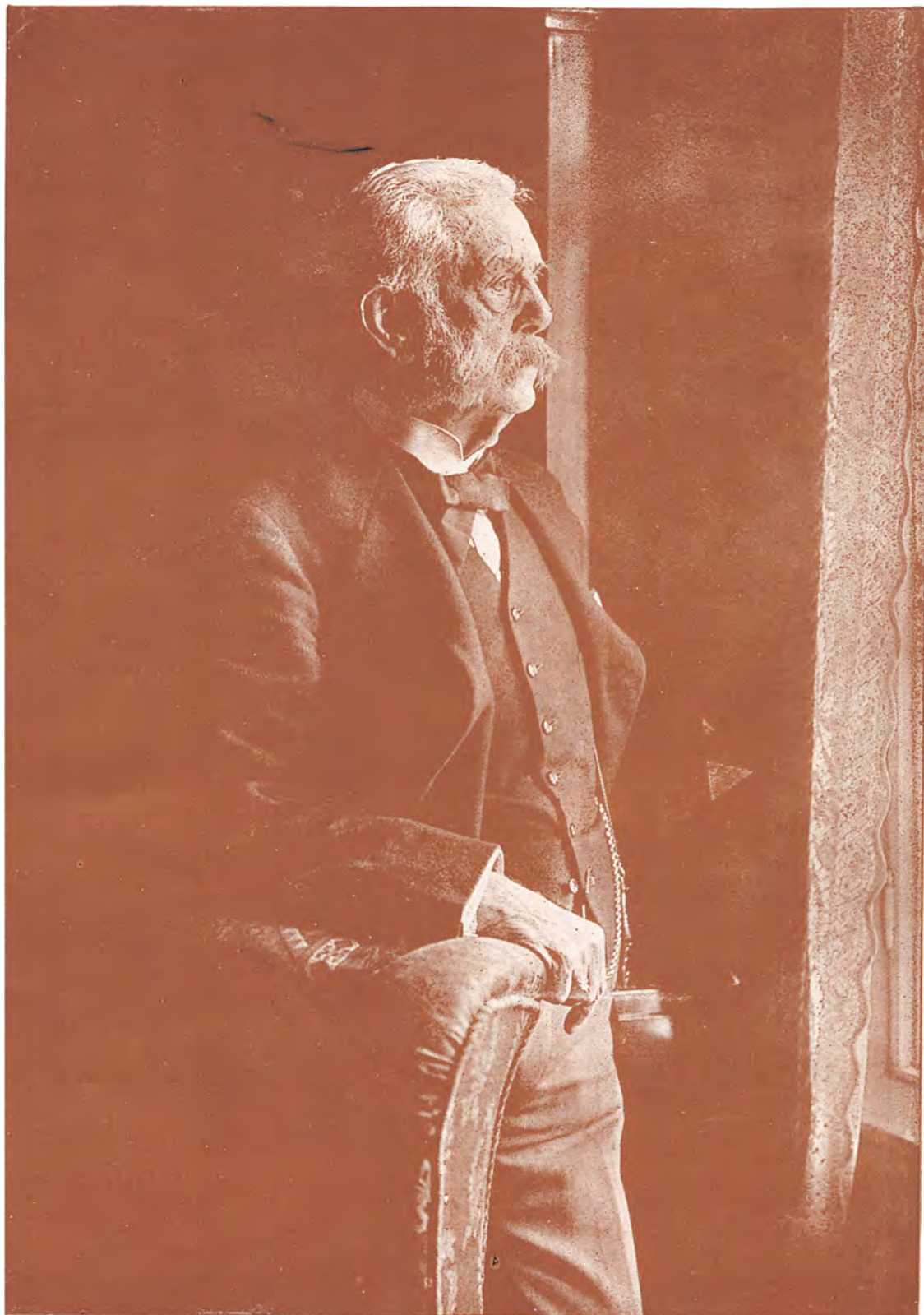
Det er storstadsmæssigt, elegant og moderne og kan maalesig med Udlandet i alle Retninger.

I. og II. Kl.s Ventesale og Restaurationer i Holbergstil af røgfارvet Eg og Dameværelserne i matpoleret Mahogni er maaske de smukkeste i Europa og gør d'Herrer. Lysberg & Hansen megen Ære. Det samme bekendte Firma har i Montringen af den kgl. Modtagelsessalon og Dronningens Værelse — ægte forgyldt Louis XVI. Stil — og den kgl. Ventesal i Peronhøjde (Queen Anne Stil med matpolerede Mahognimøbler og Gobelins) leveret en fin Prove paa dansk Møbelkunst, der nu vil blive set og beundret af Tusinder.

Det vigtigste og mest vanskelige Moment i enhver Banegaardsindvielse, Trafikskiftet, forløb absolut tilfredsstillende i alle Retninger, og det frygtelige Virvar, der ellers hører med til en saadan officiel Flyttedag, blev hel-

digvis undgaet. Æren for det store Arbejde, der er gaaet forud for Flytningen, og det glimrende Resultat skyldes først og fremmest Generaldirektør Amt og hans Stab.

Det maa have været en stor Tilfredsstillelse for vore flinke Jernbane-Embedsmænd at høre Offentlighedens og Pressens Dom, der for en Gangs Skyld er smeltet sammen til énstemmig Ros. Efter Stormen kom Stille, men der er jo altid en Chance for at der kan blive noget at udsætte paa ét og andet senere hen. Det holder vi nu én Gang mest af herhjemme.

OBERST N. P. JENSEN.

Dygtig Officer, anset Forfatter, ivrig Politiker og særlig bekendt for sin varme Interesse for Danmarks Forsvar.

Fra Revolutionen i Peking: Kampen mellem gammelt og nyt i det himmelske Rige.

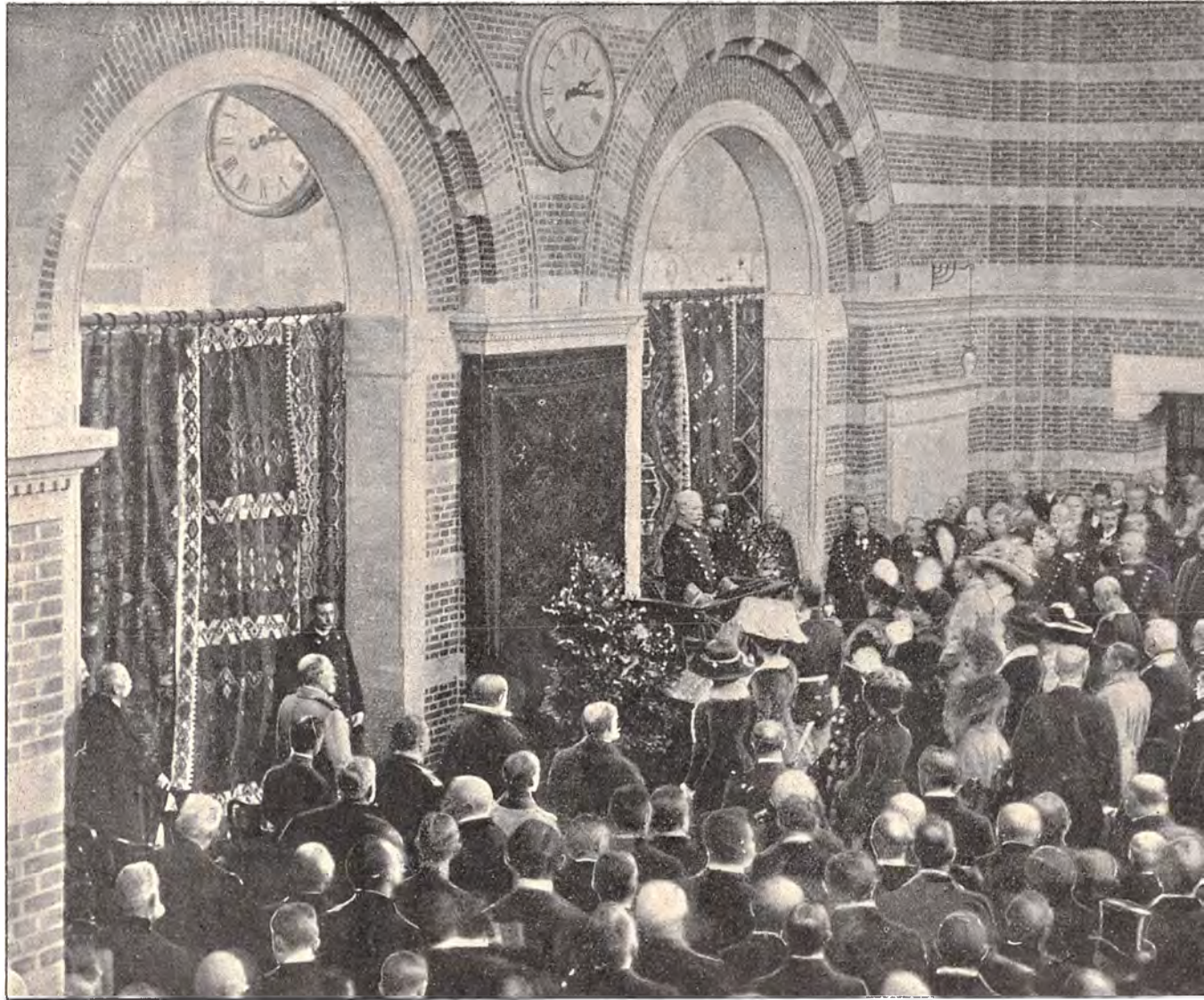
En Markedsscene indenfor den gamle Stads gamle, berømte Mure.

Det er store Omvæltninger, der er sket i det kinesiske Rige, siden Bokseropstanden i '88 saa at sige bevirkede, at de forhadte Europæere blev en Magt i den kinesiske Stat. Den europæiske Indflydelse har været ligesaa mægtig, som den har været hurtig virkende: gamle Skikke har maattet vige Pladsen for nye, ja, selv Klædedragten og den hellige Haarpisk synes lidt efter lidt at forsvinde, og saavel Soldaterne som Politiet ses nu kunne Uniformer. I den By, hvor der før kun fandtes Templer, findes nu omtrent ligesaa mange Kirker. Revolutionsidéerne har bredt sig med Lynets Fart over hele Landet, og detdseligt og voldsomt, at man fristes til at spørge sig selv, om alt det, der sker derovre i Øjeblikket, mon ikke en Dajve skæbnesvangert for Europa selv.

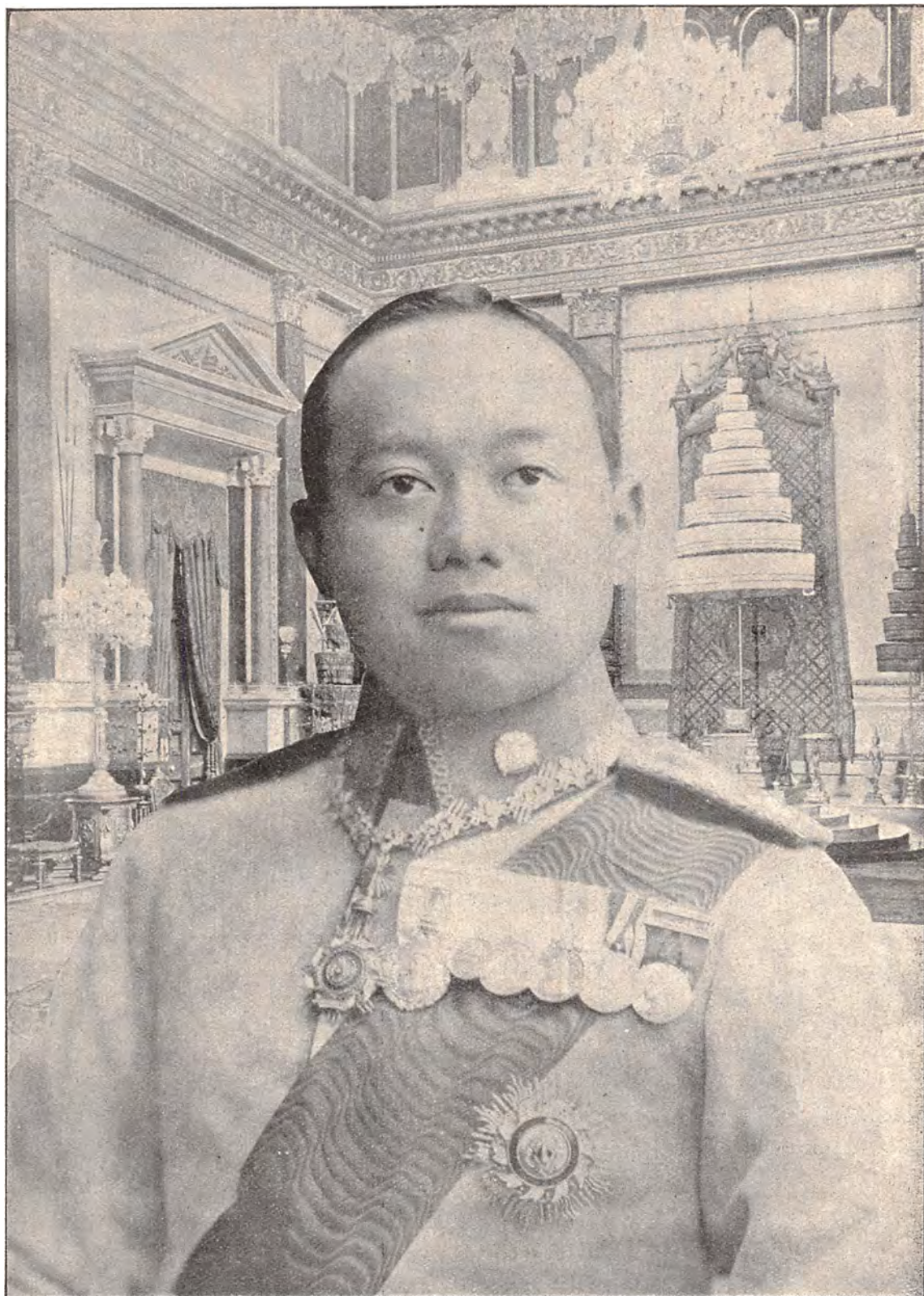

KONG PETER I AF SERBIEN I PARIS.

Kongen, der, som det vil erindres, har haft mange Vanskeligheder ved at blive accepteret ved de europæiske Hoffer, som Følge af Mordet paa Kong Aleksander og Dronning Draga, har fornylig været i Paris, hvor han blev modtaget med stor Begejstring, navnlig fordi det erindredes, at han havde kæmpet paa Frankrigs Side i 1870, ved hvilken Lejlighed han endda blev saaret.

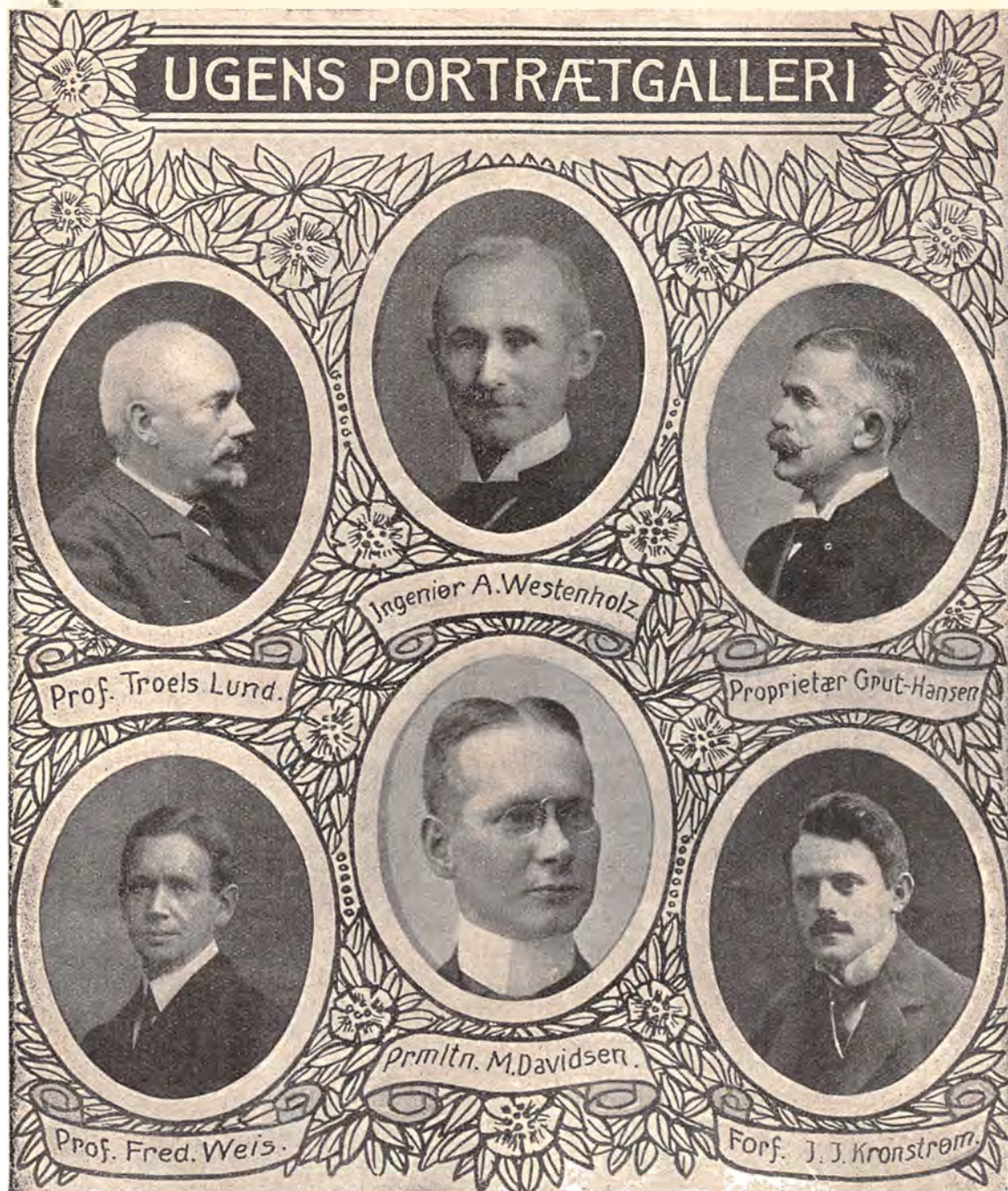

DEN STORE FORHAL PAA DEN NY BANEGAARD Trafikministeren taler

KONG WAJERAWUDH AF SIAM.

Under Udfoldelse af østerlandsk Pragt foregik forleden Kongen af Siams Kroning i Bangkok. Til Stede ved denne Højtidelighed var, som bekendt, Prins Valdemar og hans tre Sønner. grundet paa de intime Baand, der i en lang Aarække har knyttet det danske og det siamesiske Hof til hinanden.

PROFESSOR TROELS LUND, der fornylig som Formand for „Centralkomiteen for Frivillige Korps“ anmodede Kronprinsen om at overtage Protektoratet, er saa velkendt, baade for sit videnskabelige Arbejde og paa anden Maade, at enhver Kommentar til ovenstaaende Billede maa betragtes som overflødig.

DIREKTØR AAGE WESTENHOLZ, hvis Navn ligeledes fornylig har været fremme i Anledning af de „Frivillige Korps“, har i mange Aar opholdt sig i Siam. Under Opholdet i det Fremmede bevarede han dog stadig en varm Interesse for sit Fædreland og da især for vort Forsvar, hvorpaa han har ofret en ikke ringe Del af sin betydelige Formue. Saaledes oprettede han i 1908 det Korps, der bærer hans Navn, og har ogsaa paa anden Maade arbejdet ivrigt for denne Sags Fremme.

PROPRIETÆR GRUT-HANSEN, hvis Mønstergaard Kollekke er kendt baade i Ind- og Udland, har atter, og med Rette, været fremme i første Plan i Anledning af det nylig afholdte Landbo-Delegeretmøde. For at illustrere den Betydning, Proprietær Grut-Hansen har for den danske Landbostand, kan nævnes, at Rider Haggard i sin nylig udkomne Bog „Rural Denmark“ ofrer et helt Kapitel og mange Lovord paa Gaarden Kollekke.

DR. PHIL. FRED. WEIS, Professor ved Landbohøjskolen, fyldte forleden 40 Aar. Der vilde ingen Grund være til at opholde

sig ved dette Faktum, saafremt Prof. Weis, trods sin Ungdom, ikke alene har arbejdet sig frem til en god og anset Stilling, men samtidig har skaffet sig et udmærket Navn som videnskabelig Forfatter. Hans store Værk *Live* og *dets Love*, som netop er fulden i disse Dage, betegner en yderst værdifuld Berigelse af vor videnskabelige Literatur.

PREMIERLØJTNANT M. DAVIDSEN af Artilleriet er afrejst til Ægypten, hvor han, med Støtte fra Carlsbergfondet, i nogle Aar vil slaa sig ned i en eller anden Landsby, nær ved Ørkengrænsen, for dér at gøre lagttagelser blandt den indfødte Befolkning. Til Løsningen af denne Opgave medbringer Hr. Davidsen udmærkede Forudsætninger, idet han i mange Aar bl. a. har studeret arabisk, og hele Turen vil sikkert blive en god Forberedelse til den Tur til Sydarabien, som Geografisk Selskab oprindeligt havde planlagt for i Aar, men foreløbig har set sig nødsaget til at opgive.

FORFATTEREN J. I. KRONSTRØM, af hvem „Hver 8 Dag“ i dette Nummer bringer en kort Novelle, er væsentlig Proletarenes Digter. Han har med stor Varme og Inderlighed talt de Fattiges og Fortryktes Sag, sidst i Romanen *Den mørke By*, der i dette Æltereaar udkom paa Dansk Literært Forlag.

Mellem Bogskatte.

Vor Tid er de *self-made* Mænds Tid. Overalt, i Forretninglivet, i Kunst og Videnskab dukker der Mænd op, som i Kraft af Flid og Dygtighed har erhvervet sig en fremskudt Plads. En saadan Mand er Hr. *L. Poulsen-Skadhaug*, som i en lang Aarrække har haft en velkendt Antikvarboghafdel her i Byen. Hr. Poulsen-Skadhaug har fornylig købt den store Ejendom, Nørrevold 102, og paa dette Strøg — der, naar Boulevardbanen aabnes, vil blive et af Byens bedste — indrettet en moderne Antikvarboghandel, som rummer mange sjældne og interessante Værker.

Efter Indbydelse af Hr. Poulsen-Skadhaug aflagde vi forleden et Besøg i hans Forretning og havde Lejlighed til at se de store Lokaler og en Del af de smukke Værker, som har Plads paa Reolerne. Noget af det første, Hr. Skadhauge viste os, var Hofmans Fundatser, et Pragtværk i 10 Hellæderbind, som indeholder

en interessant Samling Stamtavler med kobberstukne Portrætter. Nær hertil slutter sig Danmarks Adels Aarvog 1884—1911 og Lunds »Danske malede Portrætter«. I det hele taget er Forretningen velforsynet med historiske og personalhistoriske Værker. Men ogsaa Kunsthistorien er rigt repræsenteret. De nu saa sjældne Bøger om vore store Malere Marstrand og Købke findes i smukke Eksemplarer. Ogsaa en værdifuld Samling Raderinger af S. Th. Lumby, forefindes.

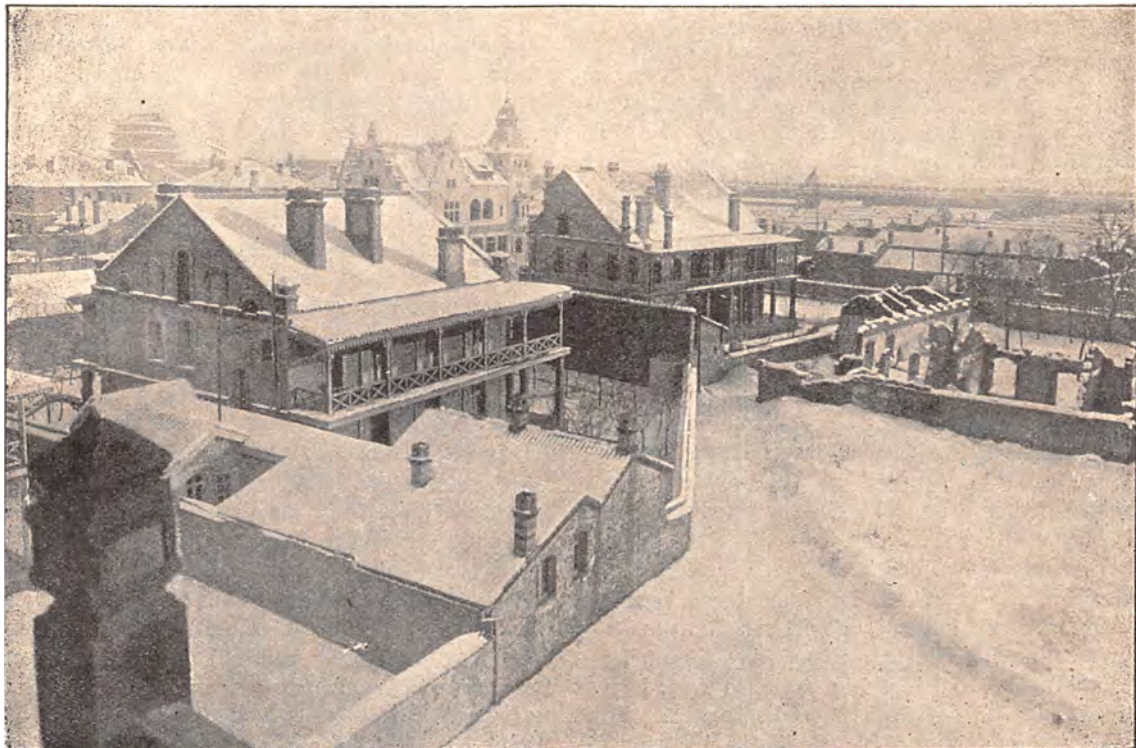
Man maa imidlertid ikke tro, at Skønlitteraturen er mindre fyldig repræsenteret. Alle vore Klassikere, ligefra Holberg til Drachmann, Ibsen, Lie og Bjørnson findes i smukt indbundne Eksemplarer. Og den, der ønsker at købe Salmonsens, Hagerups eller Allers Konversationsleksikon, gaar sjælden forgæves hos Hr. Skadhauge.

Chefen fører os nu hen i en Afdeling, hvor der opbevares en Samling særlig værdifulde Bøger. Vi ser her en Snorres Heimskringla i en sjælden Udgave fra 1776 og i drabeligt Folio-bind. Tæt derved staar en latinsk Saxo fra 1644 med Stephanis Noter og i helt Pergament Heller ikke Alberti Krantz's Danmarks Krønike 1545 mangler.

Af udenlandske Pragtværker har Hr. Poulsen-Skadhaug et stort Lager. Vi mindes ikke længe at have set noget saa smukt som et stort, engelsk Pragtværk om Dronning Alexandras Bryllup. Bogen er forsynet med en Mængde kunstnerisk udførte Farvetryk og har for Resten tilhørt Kammerherre Torben Bille. Ogsaa om Kong Edwards Kroning 1902 findes et smuk Værk med mange Billeder. For Damer og Samlere, der dyrker Klædedragtens Historie, vil et Værk som »Journal des Demoiselles« 1850—76 med dets mange kolorerede Hellsidesbilleder være en sand Lækkerbidsken....

.De Priser, Hr. Poulsen-Skadhaug nævner for os, er særdeles rimelige. Vi tror i det hele taget, at ingen Bogelsker vil fortryde at aflægge et Besøg i Forretningen, Nørrevold 102, eller slaa et Slag paa Traaden til Telefon Byen 2457y.

Fra Fremmed-Legationen i Peking.

Legationen i Vinterdragt.

OVENSTAAENDE ses den Række af Huse, der bebos af de europæiske Gesandter i Peking, og som var udsat for saa stor Fare under Bokseropstanden i Aaret 1900. Det vil erindres, hvorledes de fremmede Gesandter, deres Koner, Børn og Tjenerskab den Gang maat-

te kæmpe for Livet, og hvorledes den tyske Gesandt blev myrdet af de fanatiske Kinesere.

Som bekendt repræsenteres Danmark i Peking af Grev Preben Ahlefeldt-Laurvig, en Søn af Lensgreven til Tranckjær.

Bag Fængslets Mure.

*En Fortælling fra Revolutionen i Polen 1906.
AF SCHALOON ASCHE.
Oversat af C. M.*

Alle Fængslets Celler var fulde af Fanger. Om Dagen syntes den store, graa Bygning aldeles uddød, men om Aftenen blev der Liv bag de tykke Mure. I alle Celler bankede det — Fangerne talte med hverandre ved Hjælp af et hemmeligt Alfabet. Naar der lød tunge Skridt ude paa en af Gangene, blev der dødsensstille i alle Cellerne, men naar Vagten havde gjort sin Runde, begyndte Fangerne atter at tale sammen.

En Aften, da hele Fængslet genlød af det hemmelige Alfabets dæmpede Banken, hørtes pludselig en ung, frisk Latter — det var en ung Pige, der lo! Fangerne blev grebet af Forbavselse, og al Banken ophørte som ved et Trylleslag, thi denne unge Latter var en Trods mod Fængslets Love

Den unge Pige, der havde let, var endnu næsten kun et Barn. Da Politisoldaterne kom og hentede hende i hendes Forældres Hus, forstod hun endnu ikke det alvorlige i sin Stilling; hun fulgte med dem, idet hun anlagde en romantisk Holdning — fuld af Vished om, at hun vilde komme til at spille Heltinden i et storladent Eventyr. Men da hun var alene mellem fire nøgne Mure, og Ensomhedens Rædsel begyndte at snige sig over hende, følte hun pludselig, at hun var alene, og hulkede som et Barn.

De første Dage sad hun og nynnede hen for sig, og det var, som om hele den graa Bygning var bleven forvandlet ved denne unge Piges Nærværelse.

I Cellen ved Siden af hende sad en ung Mand. Fængslets Mure havde allerede stjaalet otte Maaneder af hans Liv, men dog ikke formaaet at slukke hans Hjertes Brand. Han laa hele Dagen udstrakt paa sit Leje; han havde ikke Blik for, om Solen skinnede eller om det regnede udenfor, men mægtige Tanker og Visioner rasede i hans Indre. Dog, naar han ved Aften

hørte den unge Pige nynne en Nocturne af Chopin, sank han hen i fjerne Drømmerier og tænkte paa sit Liv med al dets Sorg og Glæde, med alle dets Sejre og Nederlag

Han havde forsøgt at faa en Samtale i Gang med hende gennem Muren; hun hørte hans Banken, men forstod ikke det hemmelige Alfabet. Dog følte hun, at der bagved Muren var et Hjerter, der følte for hende, en Stemme, der kaldte paa hende. Ofte lagde hun sit Øre mod Muren, som vilde hun forsøge paa at tyde det hemmelige Alfabet; hun forsøgte ogsaa selv at banke, men hendes Fingre forstod ikke at tale. Saa nøjedes hun derfor med, naar Natten kom, at lægge sig saa tæt ind til Muren som muligt og banke af og til for at høre, om han var der endnu. Og deres Fingre fortalte dem om deres gensidige Kærlighed

En Dag skete der noget, som fik hele Fængslet til at skælve: en Galge var blevet rejst ude i Gaarden. Hele Natten bankede det. Slagene hastede af Sted fra Celle til Celle; man trøstede hinanden og sagde Farvel. Og i hver Celle tænkte en Fange paa sit Liv

Men den Nat var der en underlig Hast over den unge Mands Banken. Hans Fingre skælvede som i Feber. Sikkert havde han noget betydningsfuldt at fortælle hende: Slagene bad og sukkede, hastede af Sted saa tav de pludseligt. Hun anede, at han lænede sit Ansigt mod Muren og sendte hende et Kys. Men hun vidste ikke, hvilken Hemmelighed han vilde betro hende.

Udenfor hylede Vinden; aldrig havde den unge Pige følt sig grebet af en saadan Angst som i Nat. Hun bankede Gang paa Gang paa Væggen, men fik intet Svar. Træt strakte hun sig ud paa sit Leje. En usigelig Sørgmodighed sneg sig over hende, og midt i Fængslets dødlignende Stillehed — thi alle Fangerne var hørt op med at banke — blev hun pludselig grebet af en uimodstaaelig Rædsel. Hun kastede sig hulkende ind mod Muren, og medens hun slog sine smaa Hænder til Blods, skreg hun i Dødsangst:

— Svar mig! Hvad bestiller du? Hvor er du? Jeg er bange! Svar mig! Svar mig!

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus.
London: Fleet Street E. C.

Nr. 12.

17. December 1911.

Pris 10 Øre.

KONG GUSTAV AF SVERIGE.

Kongen er, som bekendt, en ivrig Samler af Antikviteter, og vi ser ham her, siddende i sit Arbejds-kabinet, optaget af at undersøge et antikt Stykke Sølotøj.

Ryttervagten.

En Julehistorie.

AF J. CARLSEN.

DENNE FORTÆLLING foregaar inde i den gamle By, i et ældgammelt Hus, som i Folkemunde hed »Ryttervagten«. Fra Morgen tidlig til Aften sildig var der en Hamren og Klapren af smaa Træske i Huset. For det gamle Hus var stopfuldt af Børn og Ungdom.

Af Trapper var der kun én — en lang, stejl Stige, der for hver Etage mundede ud i en lang Gang.

Dørene til de smaa Lejligheder laa naturligvis tæt ved hinanden. Nogle var forsynede med Messingplader, andre maatte nøjes med et Stykke groft Papir, hvor Navnet var skrevet med store, kluntede Bogstaver

Man hjalp sig, som man kunde.

Madam Hansen var »Ryttervagten«s Avis og vidste Besked med alt muligt. Det gjaldt om at staa sig godt med hende. Hun repræsenterede den offentlige Mening, og hendes skrappe Tunge var almindelig frygtet. Derfor var der ogsaa mange, som ydede hende Tribut — enten i Naturalier eller ogsaa ved Tjenester, f. Eks. ved at hænge Tøj op for hende paa Loftet.

Madam Hansen var nemlig Vaskerkone. Men der var Undtagelser — enkelte genstridige, som holdt sig for sig selv og ikke vilde vide noget af Trappeladderer.

En af disse Undtagelser var Madam Andersen paa Trediesalen — og hendes Nabo, Skomager Holm.

Disse to var Aristokrater, d. v. s. de passede sig selv og lod sig hverken ved Bønner eller Trusler bevæge til at gaa ind under Madam Hansens strenge Regimente.

Begge havde de boet i »Ryttervagten« en halv Snes Aar og regnede sig derfor med Rette til Veteranerne i Sammenligning med de øvrige Lejere, der skiftede hver Maanedsdag.

Madam Hansen paastod, at Holm og Madam Andersen havde noget sammen. Hvad det var for noget, sagde hun dog ikke. Men paa hendes rynkede Næse og hemmelighedsfulde Miner kunde man se, at det maatte være noget stygt.

Heri tog den brave Vaskerkone dog fejl.

Der var absolut intet hemmelighedsfuldt mellem de to gamle Naboer. De holdt sig hver for sig selv. En Gang imellem aflagde de hinanden en Visit, men den var meget kort og meget sjældent.

Holm vilde jo nok gerne sidde og slaa en Sludder af i Madam Andersens pæne Stue. Men Madam Andersen sørgede for, at det ikke gik for tidt paa, hun havde nemlig opdaget, at

Holm havde — Lopper. Og for disse Skabninger nærede hun en let forklarlig Rædsel.

Naar — naar man er halvfjerdsindstyve Aar og tilmed pukkelrygget, er man selvfølgelig ikke saa rask i Vendingen.

Men inde hos Madam Andersen var der, trods hendes femogtreds, som blæst. Sengetæppet skinnede af Hvidhed. Og paa Stolene laa smaa hækledede Stykker, som var hendes Stolthed.

Der var en anden og dybere Forskel paa de to Naboer.

Holm var bitter, umaadelig bitter.

— Der er ingen Retfærdighed i Verden ingen Samvittighed Hvis der var Retfærdighed, vilde man ikke lade den fattige Arbejder sulte og pines

Det var det stadige Omkvæd paa hans Klagesang.

Han fik Alderdomsunderstøttelse og tjente ogsaa noget ved sit Skomageri.

Anderledes med Madam Andersen.

Ogsaa hun kendte godt til Livets Skyggesider. Manden var død fra hende efter faa Aars Ægteskab, og hun stod alene med en lille, sort-haaret Dreng. Formue var der ikke Spor af, og Penge til at leve for skulde skaffes. Madam Andersen maatte søge Arbejde paa en Fabrik. Her sled hun fra Morgen til Aften, og i Mellemtiden voksede Drengen op og blev en vild Knægt.

De andre Drengene ødelagde ham.

Madam Andersen var ganske raadvild. Hun anede ikke, hvad hun skulde gøre, for at faa Drengen paa ret Køl igen. Naar hun var ude hele Dagen, kunde hun da ikke tage sig af Barnets Opdragelse. Formaninger eller Straf nyttede ikke noget. Fyren tog mere og mere efter Kammeraterne.

Og Madam Andersen græmmede sig.

— Den Dreng den Dreng han lægger mig i Graven sukkede hun og græd.

Alt hendes Haab stod til, at Vorherre dog omsider vilde lade det gode sejre i Drengen, og hvor mørkt det end saa ud, opgav hun dog aldrig Haabet.

En Tid saa det ud, som om hendes Haab skulde gaa i Opfyldelse. Drengen blev konfirmeret og kom i Malerlære. Og alt lovede godt.

Men saa fik han — Kunstnernykker. Han vilde være Kunstmaler og »udstille«. Til en Begyndelse uglede han sig ud med Bulehat og langt, flagrende Slips. Men alvorligt Arbejde og Studium skyede han.

Derimod drev han om paa Kaféer og Varietéer sammen med diverse andre Kunstnerspirer, der var lige saa sangvinske som han selv og førte et muntert Bohème-Liv. Der en Dag endte med et Knald.

Drengen havde brugt for mange Penge, og for at slippe for Straf maatte han skyndsomt forsvinde med en Skonnert til England.

Derovre førte han en meget omtumlet Tilværelse.

For Kunstnerykkerne blev han grundigt helbredet. Her gjaldt det om at slide og hænge i for at leve.

Han blev dog snart ked af det anstrengende Liv i London. Og en skønne Dag stod han udenfor Madam Andersens Dør og bad om Penge.

Hun gav ham uden Betænkning de faa Sparskillinger, hun havde lagt op til sin Alderdom.

Fra den Dag saa hun ikke mere til ham. Hvor han var, anede hun ikke. Han var som død og borte.

Men en Moders Kærlighed er taalmodig. Den kan staa for mange Skuffelser.

Hun holdt af ham, trods hans gale Streger. Og hun savnede ham.

December Maaned kom med Snesjap og Mørke. Folk fik travlt med at berede alt til den kommende Julefest.

Madam Hansen — »Ryttervagten«s Avis og Orakel — fortalte om alle de Juletræer, hun var inviteret til, og al den dejlige Mad, hun skulde spise.

— Den Slaske, hun tænker da bare paa sig selv, og hvad hun skal stoppe i Skrutten brummede Holm og spyttede indigneret.

Og han ræsonnerede videre, idet Madam Andersen gik forbi ham paa Trappen.

— Juletiden er dog den væmmeligste Tid paa hele Aaret. . . . Minsandten om ikke hele Verden skaber sig, som den var fjollet Er det nu noget for voksne, fornuftige Mennesker at hoppe rundt om et grønt Træ med et Par Tæl-lepraase paa?

Madam Andersen svarede ikke, men smilede. Hun vidste nok, hvor glad hun havde været for sit lille Juletræ, og hvor Drengen havde klappet i de smaa Hænder og jublet over de klare Lys. .

Ak, ja det var i *de* Dage de gode, gamle Dage, da man ikke kendte Ensomheden!

Nu var det jo ganske anderledes.

Og dog opgav hun ikke Haabet.

Hun tænkte — som hun havde tænkt de sidste Aar — mon den Dreng dog ikke skulde komme hjem og holde Jul hos sin gamle Mør?

Men der var ingen kommet. —

Juleaften rykkede nærmere og nærmere.

Madam Andersen gik saa underlig ensom og forladt i hele Vrimslen.

Saa en Dag bankede det røde Postbud paa hendes Dør og rakte hende et Brev, der var overklistret med udenlandske Frimærker.

Hendes første Tanke var: Det er fra ham! Drengen! hvem andre skulde vel skrive til hende, den ensomme, gamle Enke?

Med rystende Haand tog hun mod Brevet og stod længe og stirrede paa det, før hun aabnede det.

Hendes bange Anelser slog til. Brevet indeholdt kun en tør Meddelelse om, at Sønnen laa syg et Sted nede i Tyskland, og at hun snarest muligt maatte sende ham 20 Kroner, da han ellers blev udvist.

Madam Andersen lod Hænderne synke i Skødet.

Tyve Kroner! Hvordan i Alverden skulde hun skaffe saa mange Penge Det var jo en hel Kapital

Men skaffes *maatte* de Drengen skulde jo bruge de Kroner

Hun saa sig om i Værelset. Der var ikke noget, som kunde gøres i Penge. Stolene var gamle, Bordet skrøbeligt og Komoden ormædt. Paa Væggen hang to Oljetryk, som forestillede Vandfald og Granskov. Nogle fantastiske Tegninger fra Sønnens Kunstnerdage var fæstet til Tapetet med Tegnestifter

For hende var det store Kunstværker. Men ingen Marskandiser vilde give ti Øre for dem.

Komodeskufferne blev gennemsogt. Alt, hvad hun fandt, var et Par Kroner, som hun havde lagt til Side til Juleaften.

Hun stak dem til sig.

To Kroner — og hun skulde bruge tyve!

Haabløs saa hun sig om i det fattige Værelse.

Da faldt hendes Blik paa det lille Sølvur, der hang paa Væggen. Det var en Ungdomsgave fra hendes afdøde Mand — et kært og dyrebart Minde.

Hendes Øjne stirrede sorgfuldt paa den lille Sølvkapsel. Ja — der var ikke andet at gøre. Uret maatte sælges hendes kære, lille Ur. .

I Mørkningen vandrede Madam Andersen fra den ene Urmager til den anden. Det gjaldt om at faa den højeste Pris.

En fortvivlet Vandring! Nogle Steder blev hun ligefrem vist Døren, andre Steder blev der budt hende en latterlig lille Pris.

Endelig opnaaede hun at faa fem Kroner for det.

Nu havde hun ialt syv Kroner. Der var langt igen til de tyve.

— Men lad mig i Guds Navn sende ham de syv jeg *kan* ikke opdrive flere tænkte Madam Andersen.

Den Aften var hun bitter. Men hun græd ikke.

Travlheden og Larmen naaede Højdepunktet.

Og saa blev det Juleaften.

Ikke som i Æventyrene — med tindrende Sne og blinkende Stjerner. Nej, en raakold, taaget Aften var det, hvor Snevandet drev sort hen over Gadefliserne.

Klokkerne ringede, og fra Kirkens Taarn spillede et Orkester Julesalmer.

»Glade Jul, dejlige Jul«

Festen var begyndt.

Madam Hansen — »Ryttervagtens« levende Avis — gik ud, pyntet og pudset, fulgt af sine tre haabefulde Døtre.

De havde alle arvet Moderens fortræffelige Talegaver.

Og Madam Petersen gik ud med sine »Kegler«. De skulde til Juletræ i Asylet og skændtes allerede om, hvem der skulde have det største Kræmmerhus.

Men Madam Andersen sad alene hjemme og frøs.

Hun havde ikke Raad til at fyre i Kakkellovnen. De andre Juleaftener havde hun haft et lille Grantræ paa Bordet. Men heller ikke det var der Raad til iaar.

»Drengen« havde jo faaet alle hendes Penge.

Hun saa den ene gaa ud efter den anden. Og ovre hos Spækhøkerens begyndte de allerede at lænde Træet.

Nej, det var ikke til at holde ud! Aldrig havde hun følt sig saa ensom og forladt som denne Juleaften.

Hun vilde gaa. Fik fat i Sjalet og Hatten

Men hvor skulde hun gaa hen?

Slægt og Venner aa, hun kendte deres hovmodige, nedladende Blikke. Hun var jo kun den fattige Enke, der ikke bragte store Gaver eller var fin i Tøjet.

I Kirken — Guds Hus, hvorfra det glade Budskab lød ud over Jorden Kirken, der straaled af Lys og genlød af Orglets mægtige Brus og Korets jublende Sang Kirken, ja Kirken var Fristedet for de Fattige og Sorgfulde

Aa, hvor hun trængte til et Trøstens Ord!

Klokken var blevet mange. Hun skyndte sig af Sted hen til Frue Kirke, men kunde ikke komme ind. Det mægtige Rum var fyldt til sidste Plads. Hun naaede lige at faa kiged ind i al Lysglansen.

Mismodig vandrede hun hjemad. Gaderne var saa øde og tomme. Men fra Husene skinnede Lys og lød Sang af muntre Barnestemmer.

Madam Andersen gik op ad den stejle, mørke Trappe. Hun gik ganske langsomt. Der var jo ikke noget at jage efter.

Da hun naaede tredie Sal, saa hun, at der skinnede Lys ud fra Dørsprækken i Skomager Holms Lejlighed.

Uvilkaarlig fo'r den Tanke gennem hendes Hjerne:

— Hvad mon den gamle Gnævtpotte tager sig for i Aften?

Hun kunde ikke dy sig for at bukke sig ned og kige ind gennem Nøglehullet.

Og derigennem saa hun den lille Mand staa paa en Skammel henne ved Kommoden og læse i en Salmebog.

Paa Bordet stod et lille Grantræ med tre farvede Lys.

Madam Andersen slog Hænderne sammen af Overraskelse.

— Nej, nu stiger den! Og det var ham, der sagde, at det var fjollet at hoppe rundt om et grønt Træ med et Par Tællepraase paa! I det samme aabnede Holm Døren.

— God Aften, Madam Andersen og glædelig Jul!

Madam Andersen var maalløs.

Den lille Mand klædede sig bag Øret og sagde:

— Ja hm. ser De, Madam Andersen, jeg synes jo nok, at til en Jul hører et Juletræ og dette hersens er kun et ganske lille Træ

— Og det var Dem, Holm, der var saa kras for og havde saa travlt med de andre!

— Naa ja ja lad os nu ikke tale om det Har De ikke Lyst til at komme ind og se paa mit Træ?

Ja, det lille Træ var virkelig nydeligt. Kom der en ren Dug paa Bordet, vilde det være allerkest.

Skulde hun tage mod Tilbudet?

Der var jo det med — Lopperne.

Aa, hvad det gik vel nok. Bedre at være hos Holm, end at sidde alene og kukkure.

Inde hos Holm var der lunt og godt. Madam Andersen hentede en snehvid Dug, og mens hun var borte, halede Holm en Flaske Vin frem fra et eller andet mystisk Gemme.

— Saa, nu skal vi to gamle til at have det lidt godt, sagde han, da Madam Andersen kom tilbage.

Hun smilede ungdommeligt.

— Ja, det er godt at være Barn om Julen.

— Aa, hvor vil De hen Vi to er skam for gamle til at være Børn Er vi noget, saa er vi Julens *Stedbørn*

— Nu skal De lade være med at være bitter i Aften, Holm Vi to skal nok faa en hyggelig Juleaften sammen!

— Ja, lad os klinke paa det, sagde Holm og skænkede i Glassene.

— Skaal, Madam Andersen og glædelig Jul!

— Ja, den bliver vel saa glædelig, som Vorherre vil have det Men Tak skal De have, Holm, fordi De vilde have mig ind hos Dem og har ordnet det altsammen saa pænt Vi Mennesker kan dog i Grunden lidt gøre hinanden glade med lidt Glædelig Jul!

Fra vore Forfædres Tid.

EN RIDEKJOLE FRA 1830.

Danserinden, Miss A. Clark, optraadte fornylig i dette Costume i Balletten paa Alhambra i London og vakte selvfølgelig stor Opsigt. Kjolen, der er syet efter et Billede fra 1830, er en tro Kopi af, hvorledes Damerne den Gang klædte sig, naar de vilde være paa Moden.

Hver 8. Dag's

Store Jule-Overraskelse.

I STEDET FOR at gaa i de fleste andre Ugeblades Spor ved at bringe et af de reglementerede »rigt illustrerede Julehefter«, som der allerede nu er ligefrem Oversvømmelse af i det ganske Land, har »Hver 8. Dag«, der jo helst vælger sine egne Veje, bestemt sig til som Jule- og Nytaarsgave til sine Læsere at arrangere noget slinternyt.

Noget, som sikkert baade vil more og interessere alle og enhver, foruden at mange om ganske kort Tid vil kunne gøre Regning paa den behagelige Overraskelse at faa tilsendt et større eller mindre Pengebeløb, der vil sætte dem i Stand til at købe maaske netop det, de havde ønsket sig mest af alt til Jul, men som ved Skæbnens Ugunst mod al Forventning desværre ikke fandtes paa Juletræet.

Men ikke nok hermed. »Hver 8. Dag« vil nemlig gaa endnu et stort og betydningsfuldt Skridt videre ved samtidig at gøre et Par unge Mennesker lykkelige — ikke blot ved at give dem Lejlighed til at lære hinanden at kende, men ydermere ved — i Tilfælde af, at de skulde komme til at holde af hinanden — at sørge for, at de kan blive baade godt og fint gifte uden mindste Udgift, faa en Bryllupsdiner paa indtil 100 Cuverter i en af vore bedste Restauranter, nemlig Hotel Bristol, fri Bryllupsrejse til Paris med Ophold paa et første Klasses Hotel og ovenikøbet Et Tusind Francs kontant til Udstyr eller lignende.

Efter denne Indledning tror vi oprigtig talt at have vakt Interessen tilstrækkeligt til uden yderligere Kommentar straks at kunne gaa over til selve Sagen, nemlig:

Hver
8.
Dag's

ÆGTESKABS-
KONKURRENCE

med Præmier

til en samlet contant Værdi af:

1000 Kr.

Desuden

gratis Bryllup med efterfølgende stor Bryllupsdiner (indtil 100 Cuveter paa Hotel Bristol) samt fri Bryllupsrejse til Paris med Ophold paa et af Seinestadens fineste Hoteller.

DE nærmere Bestemmelser for Konkurrencen vil findes i vort næste Nummer, altsaa umiddelbart før Jul, og man vil deraf se, at Betingelserne, der stilles, er *saa lette at opfylde*, at enhver — ung eller gammel — vil kunne gøre sig Haab om at vinde en af de store Præmier, foruden de mindre,

talrige Opmuntrings-Præmier,

der vil blive uddelt sammen med Hovedgevinsterne.

SØRG altsaa for at skaffe Dem »Hver 8. Dag« paa næste Torsdag og tilraad gode Venner og Bekendte at gøre det samme.

Mere spændende og indbringende Konkurrence for et Blads Læsere har aldrig været set herhjemme, og vi tør derfor trygt sige, at i de kommende Uger vil

Hver 8 Dag's Ægteskabs-Konkurrence

være Samtaleemnet i alle Landets Hjem fra de største til de mindste.

Bemærk.

Da Efterspørgslen efter »Hver 8. Dag« paa Torsdag og de nærmest følgende Uger sikkert vil blive endnu større end ellers, tilraades det *allerede nu* at forudbestille enkelte Numre af Bladet (Pris 10 Øre), enten hos Boghandlerne eller Bladforhandlerne eller ogsaa i Kioskerne. Det bemærkes udtrykkeligt, at man ikke behøver at være Abonnent paa »Hver 8. Dag« for at deltage i Konkurrencen, men at det er tilstrækkeligt blot at købe de paagældende Numre hver Torsdag i den korte Tid, Konkurrencen varer.

Husk altsaa

Torsdag før Jul!

NYT I BILLEDER

OG TEKST.

Den omstridte Kunstudstilling.

Den projekterede danske Kunstudstilling i Brighton har givet Anledning til en karakteristisk Klikefejde indenfor vort Kunstnersamfunds forskellige Fraktioner. Det hele er i Virkeligheden ikke andet end en Kamp om Skindet, før Bjørnen er skudt, idet Resultatet af en saadan Udstilling maa betragtes som mere end problematisk. Den sidste Udstilling af dansk Kunst i Londons Guildhall var langtfra nogen decideret Sukces, og med Undtagelse af Hammershøj og Tuxen fik den en slet Presse. I denne Henseende bliver det maaske nok bedre i Brighton — Pressen dér er lettere at tilfredsstille, men ingen læser Brighton-Bladene udenfor Byens Grænser, og Londoner-Bladene giver sig ikke af med, hvad der foregaar af den Slags i Provinserne. Med Hensyn til Besøget, kommer der ganske vist en Masse billige Badegæster til Brighton om Sommeren, af hvilke de fleste kun bliver en Dag eller to og ikke tænker paa at tilbringe deres Tid paa Udstillinger. Besøget paa den svenske Kunstudstilling i Brighton sidste Aar var ganske ubetydeligt og stod aldeles ikke i Forhold til de store Anstrengelser og Udgifter, der var gaaet forud, og de havde endda en kongelig Maler, Prins Eu-

MR. ROBERTS,
*Udstillingens Leder, der fornylig aflagde
København et Besøg.*

gen, som extra Attraktionsnummer at møde op med. Den eneste, der maaske vil faa lidt Reklame ud af det, er Hr. Generalkonsul Faber, og den skal være ham vel undt.

KUNSTMUSÆET I BRIGHTON,
hvor de danske Kunstneres Arbejder skal udstilles.

Den baltiske Udstilling 1914.

Arkitekt Ferd. Boberg.

VI BRINGER her vore Læsere et Billede af den store baltiske Udstillings Bygmester, Arkitekt Ferd. Boberg. Sjældent er et saa stort Foretagende holdt over Daaben under gunstige Auspicier, og man tør sikkert vente, at denne, den største Udstilling, der nogensinde er rejst her i Norden, vil blive hilst som den endelige Besegling af det genoprettede gode Forhold mellem de to gamle Nabolande Sverige og Danmark. Da den svenske Hoved-Komité nylig var den københavnske Industriforenings Gæster, viste det sig, at Stemningen her i Byen var særdeles gunstig for Udstillingen, og en livlig Deltagelse fra dansk Side stilledes i Udsigt. Men *Malmø* er jo ogsaa vort mangeaarige gode Opland, og mangfoldige Traade knytter danske og svenske Interesser til hverandre tværs over Sundet.

Foruden Sverige og Danmark deltager Østersøens to andre Lande: Rusland og Tyskland. Allerede i Foraaret 1912 begynder de første Arbejder paa at rejse den stolte Udstillingsby paa et stort Terræn S. V. for *Malmø*, ved de to saakaldte »Pildammar«. Arkitekt *Bobergs* genialt udtænkte Plan og smukke Udstillings-Tegninger

vandt heri Byen den største Beundring. Hans Bygninger, der genkalder gamle skaanske Kirke-motiver, grupperer sig omkring det høje, slanke *stora tornet*. Overalt paa Terrænet anvendes et Væld af Gaarde og Arkader, og grønne Planter danner den flatterende Ramme omkring de hvide Façader med de røde Tegl-Tag. De to Søer ind-drages under Udstillingen, og vil blive befaret af elektriske Gondoler. Som noget nyt kan nævnes en elektrisk Udstillings-Bane, fremstillet efter *Gyroskop-Systemet* med kun én Skinne.

Maj 1914 aabnes *den baltiske Udstilling* i *Malmø*. Hvad den finansielle Side angaar kan nævnes, at en Sum af 1,715,000 Kr. stilles til Disposition af Staten, Kommunen og den lokale Industriforening. Desuden tegnes et stort Garantifond, efter Sigende i *Malmø* alene ½ Million Kroner.

Vore Politikere.

Handelsminister Muus ved Indgangen til Rigsdagen.

Lynskud specielt for „H. 8. D.“ Fot. A. Michelsen.

Krigsfaren mellem England og Tyskland.

Et Stykke Verdenspolitik.

MR. ASQUITH,
Englands Premierminister

Forventninger, man navnlig havde sat til Greys Tale, er bleven skuffede.

Men hvad der er bleven sagt, har kastet et interessant Lys over Forhandlingernes Forløb i Sommer, og Edw. Grey har faaet Lejlighed til i en mesterlig Tale at gøre rede for sin Po-

litik. Sir Edward er utvivlsomt en af vor Tids dygtigste Statsmænd, han har i Sommer taget fuld Oprejsning for det Nederlag, han led under Balkankrisen 1908—09, og med diplomatisk Snille forener han store parlamentariske Evner; man skal tilbage til 60erne for at finde en Udenrigsminister, der har siddet i Underhuset, og at han personlig møder og besvarer Spørgsmaal er noget uhørt. Kun Mænd som Palmerston og Canning har i moderne Tid indtaget en lignende Stilling.

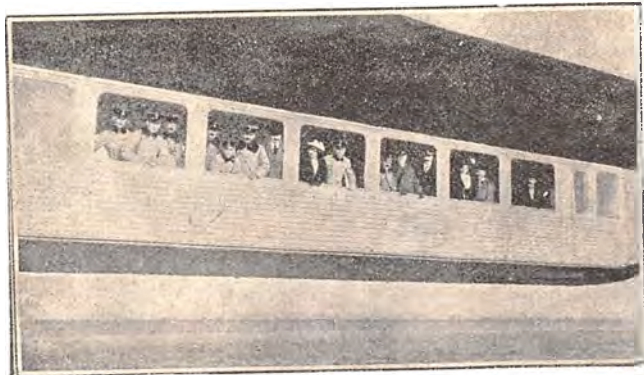

SIR EDWARD GREY,
Englands Udenrigsminister.

Fornemme Passagerer.

EN DEL prøjsiske Prinser, baade gifte og ugifte, foretog fornylig en Luftsejlad i det nye, tyske Luftskib »Schwaben«, deriblandt Prinserne Frederik, Karl og Eitel Frederik samt den unge Prins Georg af Grækenland.

Sejladsen forløb paa bedste Maade, og de unge Prinser var grebne af Begejstring over alt det, de havde faaet at se. At kongelige Personer deltager i Luftsejladser, bliver jo mere og mere almindeligt i Udlandet, navnlig i Tyskland.

Ved Borgmestervælget i Los Angeles forleden var det Damernes Stemmer, der gjorde Udslaget. Kvinderne var nemlig mødt i langt større Antal end Mændene, og de blev behandlet med udsøgt Opmærksomhed. Morsomt var det at iagttage Toiletternes Forskelligartethed. Der var de fineste Damer og Husjomfruer med Køkkenforklæde, Side om Side. Mange havde taget deres Børn med.

SKUESPILLERINDE, FRU DAGNY SCHYBERG
gør Morgenindkøb paa Blomsertorvet.

EKSENTRISKE PERSONLIGHEDER.

PERSONALHISTORISKE SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND.

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

Napoleon den Tredjes uofficielle Hustru.

HVEM var Miss Howard, denne skønne, mystiske Kvinde, som spillede en saa fremtrædende Rolle i Napoleon den Tredjes Liv, som mere end nogen anden hjalp ham til at bestige Frankrigs Trone, og som burde have baaret Kronen ved hans Side?

Ingen kan sige det med fuld Sikkerhed. Fra Vuggen til Graven var hele hendes Liv indhyllet i et Skær af Mystik, og selv om hun havde Ret til det Efternavn, hun benyttede, og var en Efterkommer af den yngre Gren af den adelige Slægt Howard, er det i al Fald sikkert nok, at hun henlevede sin første Ungdom i forholdsvis Ubemærkethed. Der fortælles endog, at hun og Prins Louis Napoleon oprindeligt gjorde hinandens Bekendtskab paa Gaden i London, da hun var paa Vej hjem fra den Restaurant, hvor hun var Buffetjomfru. Men hvis dette var Tilfældet, hvorledes kan vi saa forklare de Rigdomme, som hun uden Tvivl var i Besiddelse af, og hvormed hun saa ødselt støttede »Bonaparternes Haab« i hans Landflygtighed og Armod?

Fordelen ved dette Bekendtskab var fra første Færd udelukkende paa Louis Napoleons Side. Miss Howard var ung og smuk, medens han var tung og klodset af Skikkelse, med et gustenblegt Ansigt, hvis eneste Skønhed var Øjnene, der var graa og usædvanlig udtryksfulde. Endvidere var hun utvivlsomt rig, hvorimod han var fattig. Hun havde en Mængde højtstående Beundrere, medens hans, trods sin Fordring paa den franske Trone, overalt blev betragtet med Foragt. ja. knap nok taales i det gode Selskab.

Hvad var der da ved denne fattige, forløbne Prins, som kunde tiltrække den skønne Miss Howard? »Det var Medlidenhed, ikke andet,« erklærede hun i sine senere Aar, da hendes Troskab var bleven lønnet med Tilsidesættelse og Forhaanelser. Muligvis var det tildels Medlidenhed, men det var sikkert i endnu højere Grad det romantiske Skær, som hvilede over denne Mand og hans Livsskæbne, og Ønsket om at dele en Fremtid, der rummede saa straalende, om end taagede Muligheder. Men hvad nu end Grunden var, saa véd vi, at Miss Howard, fra deres første Møde, ofrede sit Liv og sin Formue paa at tjene sin Elsker.

Det var hende, som Louis Napoleon kom til, baade med sine Forhaabninger og sin Fortvivlelse. Den ene Dag saa han Fremtiden i det mest rosenrøde Lys — han holdt i sin Haand den Kejserkrone, som hans Onkel havde holdt og mistet; den næste var han nedsunken i den dybeste Melankoli, som ikke oplivedes af en eneste Solstraale. Men efterhaanden, som hans Stemninger skiftede, glædede hun sig med ham ved Drømmene om kommende Storhed, eller hun spredte med sine Trøstensord de mørke Skyer, der havde sænket sig over hans Sind. Hun pustede til hans Ærgerrighed, hun opmuntrede ham, naar han var ved at tabe Modet. Hendes Pung stod bestandigt til hans Raadighed; taktfuld og omsorgsfuld søgte hun paa alle tænkelige Maader at jævne Vejen for ham, og det var derfor med fuld Føje, at han i sine senere Aar udbrød: »Det er dig alene, jeg skylder min Krone. Uden din Hjælp og Opmuntring vilde jeg sikkert være gaaet til Bunds i hine mørke, triste Aar i London.«

Men Miss Howard nøjedes ikke med at stille sit Guld til sin Elskers Disposition og trøste og opmuntre ham, naar han var bedrøvet — det var først og fremmest hende, som ved Kløgt og Kvindesnilde banede ham Vej til Frankrigs Trone. Hun gjorde talrige Rejser til Frankrig, hvor hun, i forskellige Forklædninger, mødtes med Folk af alle Stænder, sonderede Stemningen for sin kejserslige Protogé og ved Overtalelser eller ved Hjælp af sine Penge skaffede ham mange formaaende Venner paa begge Sider af Kanalen, indtil hun, som det fremgaar af Papirer, der blev fundne i Kejsersens hemmelige Gemmer, havde ofret en Sum af £ 40.000 paa at virkeliggøre sin Elskers Drøm om den franske Kejserkrone.

Det var hende, som tilskyndede Louis Napoleon til det første mislykkede Forsøg paa med Magt at skaffe sig Adgang til det Rige, som han mente var hans ifølge hans Afstamning, og da han 1846 undslap fra Fængslet og kom tilbage til England, var det hende, som tog imod ham, sørgede for ham, forsynede ham med Penge og atter indgav ham Mod.

To Aar senere blev Louis Philippe styrtet, og nu endelig syntes Vejen aaben for den Mand, hvis hele Stræben gik ud paa at blive hans Efterfølger. Han rejste til Paris, ledsaget af Miss Howard, som ivrigt vaagede over hans Interesser, og hjalp ham, som ingen anden kunde have gjort. I Løbet af faa Maaneder var

han Præsident for den franske Republik, men dermed havde han endnu ikke naaet sit Maal. For at naa dette maatte han have Penge — mange Penge, og Miss Howard øste nu som altid med rund Haand af sit Skatkammer, indtil hun opnaaede at se den Mand, for hvem hun havde ofret saa meget, som Frankrigs Kejser.

Hendes Midler var næsten udtømte, men det bekymrede hun sig ikke om, for hun stode fuldt og fast paa, at Kejseren nu, da hans Drøm var bleven til Virkelighed, vilde belønne hende for alle hendes Ofre ved at gøre hende til sin Hustru. I de Dage, da dette Maal stod for ham som en fjern Mulighed, havde han Gang paa Gang svoret, at ingen uden hun skulde dele hans Trone, og en Tid saa det næsten ogsaa ud, som om han havde til Hensigt at holde sit Løfte. En af hans første Regeringshandling var at gøre hende til Grevinde de Beaugard, foruden at han tilkendte hende en Pension af 2000 £ om Aaret og skænkede hende et Slot i Nærheden af Versailles, som én Gang havde tilhørt Bourbonerne.

Men det viste sig snart, at han havde andre Planer med Hensyn til sit Ægteskab, og han søgte sig forgæves en Brud omkring ved alle Europas Hof-

fer. Men ingen af de Prinsesser, han bejlede til, vilde modtage hans Haand og Hjerter, og der derfor al Udsigt til, at han tilsidst vilde have gjort sin trofaste Elskerinde til sin Hustru, saafremt han ikke, paa dette Vendepunkt i sit Liv, havde truffet en af Datidens smukkeste Kvinder, Eugenie, Datterdatter af den skotske Vinhandler Kirkpatrick og Datter af en spansk Adelsmand, Grev de Montijo.

Kejseren havde altid været svag overfor Kvinder, og den unge Grevindes uforlignelige Skønhed gjorde ham snart til hendes lydige Slave. Inden ret længe vidste Miss Howard, at hun havde en Medbejlerske, maaske den farligste i Europa, og hun foresatte sig at kæmpe til det sidste for at beholde den Mand, som hun

saa trofast havde hjulpet freu til den høje Stilling, han nu beklædte. Hun fulgte ham som en Skygge, hvor han gik og stod; hun forlangte en Plads ved hans Side ved alle højtidelige Lejligheder; hun forlangte og fik en Suite Værelser paa St. Cloud, hvor Napoleon havde taget Bolig, og ved Hoffesterne i Tuillierne forsøgte hun at overstraa alle med den Pragt, hun udfoldede i sin Klædedragt.

Men Miss Howard var ikke længere nogen ung Kvinde; den Skønhed, hvormed hun oprindeligt havde vundet Prins Louis Napoleons Hjerter, var nu tildels forsvunden, og det var derfor intet Under, at hun, trods sine heltemodige Anstrengelser, tilsidst bukkede under i den ulige Kamp.

Da hun fik at vide, at Napoleon havde tilbudt den skønne Grevinde Haand og Hjerter, kendte hendes Skuffelse og Fortvivlelse ingen Grænser. Hun græd, hun rasede, hun besvime, hun rettede de heftigste Bebrejdelser mod sin troløse Elsker. Men hverken Taarer eller Bebrejdelser gjorde mindste Indtryk paa Kejseren, og han erklærede, at hvis Miss Howard ikke »opførte sig ordentlig«, vilde han sende hende til Amerika og lade hende sejle sin egen Sø.

Denne Trusel, og det haabløse i Situationen, som hun

nu tilfulde indsaa, fik hende til at falde til Føje, og hendes fordums Elsker skænkede hende rige Pengegaver, men alligevel kan man ikke føle andet end Medlidenhed med denne Kvinde, hvis store Ofre blev saa skændigt lønnede, og Foragt for den Mand, som svigtede sit givne Ord og kun havde Penge at byde som Tak for en saadan Trofasthed og Hengivenhed.

Miss Howard forlod snart efter Paris og søgte en Tid Adspredelse ved at rejse i Italien, hvor hun traf en ung Englænder ved Navn Clarence Trelawney. Halvt paa Trods indvilligede hun i at blive hans Hustru, men Ægteskabet var ikke lykkeligt og opløstes, efter hendes Ønske, nogle faa Maaneder før hendes Død.

Kejserinde Eugénie.

(Efter Maleri af Winterhalter.)

Til sin sidste Dag blev hun ved at bære Nag til Kejseren for hans Utaknemlighed og Troløshed. Der fortælles om, hvorledes hun, efter paany at have taget Ophold i Paris, jævnlige viste sig paa Champs Elysées og i Bois de Boulogne, i en Vogn trukket af to pragtfulde Rødkimler, og hun sørgede altid for at møde Kejseren og Kejsersinden og »stirre paa dem«.

Hun døde i August 1865, kun godt fyrretyve Aar gammel og uden forudgaaende Sygdom. Der yntedes om, at hun selv havde gjort en Ende paa sin ulykkelige Tilværelse ved at tage Gift, men dette er aldrig bleven bevist, og hendes Død er saaledes indhyllet i det samme Skær af Mystik som hendes Afstamning og hele Tilværelse.

En meget læst Forfatterinde.

Forfatterinden Mrs. Elinor Glyn.

Den bekendte engelske Dameforfatterinde Mrs. Elinor Glyn har ogsaa herhjemme skaffet sig et stort Navn ved sine underholdende og velskrevne Romaner, der dels er offentliggjort i Bogform, dels som Feuilletoner i forskellige Blade (*Elisabeths Breve, En ung Adelsdames Memoirer, — men Kærligheden sejrer etc.*). Men foruden at være underholdende og velskrevne bærer Mrs. Glyns Bøger Præg af en vis Eksentricitet, og det undrer os derfor ikke i et engelsk Magasin at finde forskellige Smaatræk fra Mrs. Glyns eget Liv, hvor det samme Hang til Eksentricitet er stærkt fremtrædende. Naar hun arbejder paa en ny Bog lukker hun sig i Reglen inde i en Pavillon, som hun har ladet bygge i Parken ved sit Gods i Essex, og som er indrettet med en saadan Hensyntagen til Luner og tilfældige Stemninger, som kun en Forfatterinde, der er rigelig velsignet med denne Verdens Goder, kan tillade sig. I Pavillonen, der iøvrigt er bygget for Indtægten af *Reflections of Ambrosine* (paa dansk *En ung Adelsdames Memoirer*), findes en Forstue, som forestiller »Ef-

teraaret«, et Kabinet, som forestiller »Sommeren«, og et Soveværelse med tilstødende Badeværelse, som forestiller »Foraaret«. Naar Mrs. Glyn arbejder, gør hun det med stor Ihærdighed, og hun kan tilbringe hele Dage paa en Sofa, med Skriveunderlag og en Blyant, til Tider næsten uden at give sig Tid til at spise og drikke.

Iøvrigt er Mrs. Glyn en belæst og kundskabsrig Dame, med en stærkt udpræget Personlighed og et overordentlig indtagende Væsen. Hun tilbringer en Del af sin Tid i London, hvor hun færdes i det bedste Selskab, og hvor hun bebør en lille Suite Værelser øverst oppe i det store, flotte Hotel Ritz. Herfra har hun, som hun hævder, den smukkeste Udsigt i hele London og er fuldkommen uforstyrret af de øvrige Gæster.

Mrs. Glyn er født i Kanada og Søster til Lady Duff Gordon, kendt under sit *nom de plume* »Lucille« og Ophavsmand til den Tanke, at Kjoler skal være Udtryk for en vis Stemning.

Det er behageligere selv at begaa Daarskaber end at lade sig underholde om andres Daarskaber.

Holbrook Jackson.

* * *

Hver Skilling, som fattige Familier anvender paa Luksus, betyder et Minus for deres Sundhed.

B. Seeborn Rowntree.

* * *

Det er et utaknemligt Hverv at forsøge at rive Sløret fra deres Øjne, som ikke vil se.

George Parkin Atwater.

* * *

EN Filosof er et Individ, der piner sig selv, mens han lever, bare for at blive vel omtalt, naar han er død.

D'Alembert.

KONG ALFONS XIII. AF SPANIEN.

Kongen har i den senere Tid været stærkt paa Tale, fordi han har villet forhindre sin Tante, Prinsesse Eulalia, i at udgive en Bog, »Au fil de la vie«, hvis Fremkomst nu synes at skulle vække politisk Sensation.

DEN FRANSKE DANSERINDE TARTOLA VALENCIA,

som siges at være udvalgt af Komitéen for Louvre-Museet i Paris til en Tid at bære afdøde Madame Thiers berømte Perlehalsbaand, for at søge at gengive Perlerne den fordums Glans, som de har mistet ved saa længe ikke at være blevne baaret af nogen Kvinde.

FRU v. WALDTHAUSEN,

Kgl. Hofot.
Julie Laurberg & Gad.

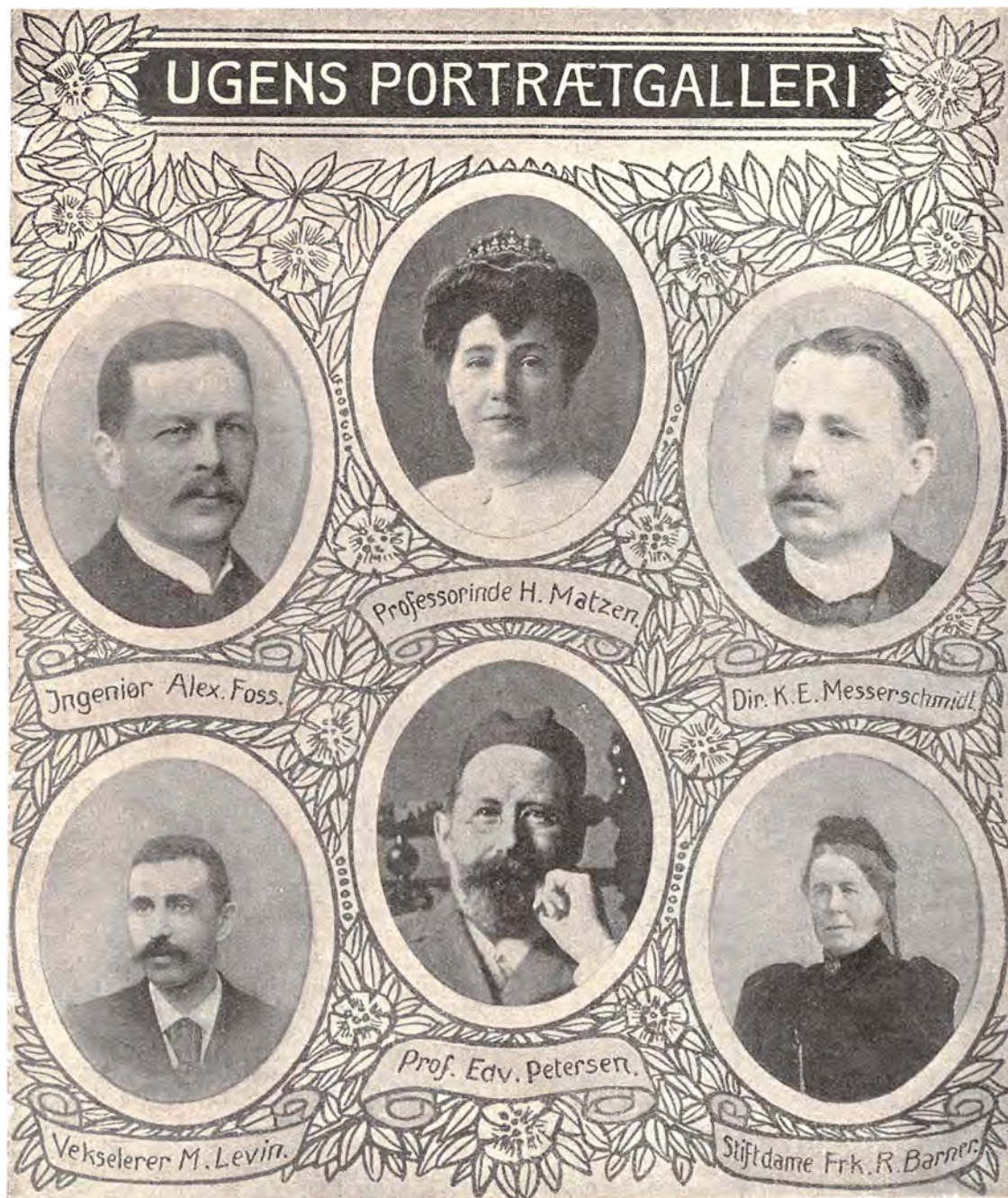
gift med den tyske Gesandt i København, Hs. Ekscellence Hr. v. W. Fruen hører, som bekendt, til vor Hovedstads smukkeste Damer, og hun og hendes Mand er hurtigt komne til at spille en meget fremtrædende Rolle i Byens fineste Selskabsliv.

JUVELBESATTE KAFFE-BÆGERE FRA SULTANEN AF TYRKIETS SKATKAMMER.

Naar den blodtørstige Ex-Sultan af Tyrkiet vilde af med en af sine Hofmænd, skete det, som bekendt saaledes, at Vedkommende blev inviteret til Kaffe hos Sultanen. Her rakte Sultanen ham saa selv den forgiftede Drik, serveret i de kostbareste juvelbesatte Bægere.

Disse historiske Dødsbægere blev forleden sammen med Ex-Sultanens mange andre pragtfulde Juveler solgte ved offentlig Auktion i Paris.

INGENIØR ALEX. FOSS, Industriforeningens nye Formand, er kendt for sin store Dygtighed og hører til Københavns største Industridrivende. Der kan følgelig ingen Tvivl være om, at dette Valg er meget heldigt, og at Foreningen vil gaa stærkt frem under hans kyndige Ledelse.

PROFESSORINDE HELGA MATZEN, som fornylig var med til at arrangere „Hjemmenes Udstilling“ i Tivoli, er nu atter beskæftiget med en Udstilling — denne Gang af svenske Huslidsarbejder. Udstillingen, der vil blive afholdt i Industriforeningen, vil blive større og mere righoldig end nogen tidligere Udstilling af lignende Art, og Formaålet er at vise den danske Almue, hvorledes deres Brødre hinsides Sundet udnytter deres Frihed.

DIREKTØR K. E. MESSERSCHMIDT paa N. A. Christensen & Co.s Jernstøberi i Nykøbing M. (Morsø Støbegods) kan om kort Tid fejre en Festdag, idet det er 25 Aar siden han indtraadte som teknisk Leder af Jernstøberiet; en Stilling, hvor han har gjort udmærket Fyldest. Direktør M. er en Søn af aldøde Oberst M. og en Broder til den kendte Kaptajn i Flaaden.

VEKSELERER MARTIN LEVIN kunde fornylig fejre sit 25-års Jubilæum som Medindehaver af det ansete Bankfirma J. M. Levin & Co. paa Østergade. Hr. Martin Levin er ikke blot en

fremragende Forretningsmand, men ogsaa en elskværdig Personlighed, og han modtog paa sin Jubilæumsdag talrige Beviser paa, hvor afholdt han er, ikke blot indenfor sin store Vennekreds, men ogsaa blandt de mange, han staar i Forretningsforbindelse med.

MALEREN, PROF. EDWARD PETERSEN er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af 70 Aar. Som Elev af Kyhn hørte han heltud til den gamle Skole, men han var en fin og samvittighedsfuld Kunstner og efterlader sig mange smukke og stemningsfulde Arbejder. Blandt de mest kendte kan nævnes „Vaskepiger“, som forstyrres af en „Flok Svin“ (1880), „I Sildetiden ved den gamle Anlægsplass ved Højbro“ (1882) „Udvandrere paa Larsens Plads“ (1890) og det smukke italienske Billede fra sidste Aars Foraarsudstilling, som Galleriet erhvervede.

STIFTSDAME, FRK. REGITZE BARNER, der nu er død, opnaaede en Alder af 75 Aar. Frk. Barner udfoldede en stor Virksomhed i den kristelige Filantropis Tjeneste. Saaledes er hendes Navn knyttet til Lindevangshjemmet (for forvildede, unge Piger) og Foreningen til Værn for enligstillede Kvinder, ligesom hun var en ivrig Foredragsholderske og forfattede en Række Fortællinger og Digte, væsentlig af religiøs Indhold.

Annie Lundstens Julegave.

DET var i mere end én Betydning et haardt Slag for Annie Lundsten, da hendes Fader, Kaptajnen, døde efter faa Dages Sygeleje. Annies Moder var skrøbelig og fordrede megen Pasning, og den lille Pension, hun fik efter Manden, forslog ikke til mere, end at Familien lige kunde leve, uden at de smaa Kaar mærkedes alt for stærkt. Til Luksus var der absolut ikke Raad. Det højeste, der kunde være Tale om, var en Billet en Gang imellem til det kongelige Teater. Ellers var Moderens og Datterens eneste Adspredelse, naar de blev bedt til Middag eller Selskab hos Fru Lundstens Broder, Etatsraad Hornung.

Fru Lundsten holdt ikke meget af disse Selskaber. Ikke fordi, at hun ikke blev modtaget. Tværtimod. Men Etatsraaden var en velhavende Mand, og Fru Lundsten var angst for, at disse Besøg skulde blive opfattede som en indirekte Bøn om Hjælp. Desuden var der altid Udgifter til en eller anden lille Genstand, der kunde fikse op paa de gamle Kjoler. »For ordentlig maa man da være i Tøjet,« sagde Fru Lundsten.

Annie holdt derimod meget af at komme hos Onkelens. Det gik altid livligt og flot til der. Og dér traf hun ogsaa sammen med en Del jævnaldrende unge Damer og Herrer.

Annie var eneste Barn og ikke saa lidt forkælet. Det faldt hende derfor ikke let at vænne sig til de beskednere Forhold, da Kaptajnen døde. Men naturligvis — der var jo ikke andet at gøre, end at spare . . .

Saa var det, at Etatsraaden sendte Indbydelse rundt til et stort Julebal. Annie klappede i Hænderne af Begejstring, da hun fik Kortet. Men Fru Lundsten rystede betænkelig paa Hovedet. Annie maatte have en ny Kjole, og hvor skulde Pengene komme fra.

Men Annie var ikke raadvild. Hun havde forudset Juleballet og i al Hemmelighed sparet en lille Sum sammen. Glædestraalende bragte hun Moderen Beløbet og efter mange omhyggelige Beregninger blev Kjolen vedtaget og bestilt.

Da hun var oppe hos Dameskræderinden og prøve Mesterværket, steg hendes Glæde, om muligt, endnu højere. Den lyseblaa Silke stod nydelig til hendes blonde Slankhed. Men Begejstringen dalede, da hun hørte, at Kjolen vilde koste en Snes Kroner mere end beregnet. Hvad har man Budgetter for, uden til at overskride dem? Saaledes ogsaa her.

Nu var gode Raad dyre. De Penge, Kjolen vilde komme til at koste mere, havde Annie bestemt til Balskoene. Udsigten til at gaa til Bal med et Par gamle Sko var just ikke behagelig. Og Annie Lundsten var ikke Barfods-danserinde.

Som hun en Eftermiddag promenerede gennem Strøget med sin Fætter, faldt hendes Øjne paa et straalende oplyst Vindue, hvor der var udstillet en Mængde elegant Fodtøj. Det var Hectors velkendte Forretning i Vimmelskafte. Der var navnlig et Par flotte Sko med Krydsremme og Perler, som tiltalte hende. Fristelsen var for stærk. Inden hun vidste et Ord af det, sad hun inde i en af de magelige Plydssofaer i Butiken, mens en nydelig ung Dame hjalp hende de forførende Sko paa. De sad, som om de var syet specielt til hende og klædte hendes lille Fod henrivende.

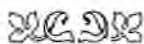
Men den største Overraskelse var dog, da hun hørte Prisen. Den var saa billig, at hun umuligt kunde sige Nej. Ved at gaa lidt mindre paa Konditori, kunde hun sagtens klare Pengene til Kjolen og endda faa Raad til Skoene, og — maaske — en lille Buket Blomster.

Da Balaftenen kom og hun stod foran Spejlet, maatte selv Moderen indrømme, at hun var standsmæssig paaklædt. Kjolen sad brillant, og Skoene fremhævede Fodens aristokratiske Form.

— Men, hvor har du faaet de Bolmster fra, Barn? spurgte Moderen og pegede paa en Buket lyserøde Nelliker, der sad ved Bæltet.

Annie kyssede hende og sagde smilende:

— Det er en Julegave fra Hector!

Sid smukt med Fødderne!

Et Ord til vore Damer!

Vi antager at adskillige af vore Læserinder vil sætte Pris paa følgende seks korte Anvisninger, der sammen med Billederne er sendt os af vor Korrespondent i Paris.

1) Sid aldrig med Benene overkors. Det er grimt — se paa Billedet og indrøm, at vi har Ret!

2) Saadan skal man ikke sidde. Der er mange unge Damer, som gør det rent ubevidst. Men naar man støtter sig paa Hælen ses de grimme Saaler.

3) Sno ikke Anklerne om et eller andet. Det er grimt og ødelægger Foden.

4) Hvis Benene er for korte til at naa Gulvet i en Sporvogn e. lign. anbring da Foden saaledes, at den hviler paa Tærne og med Hælene samlede. Det er altid en yndefuld Stilling.

5) Sæt ikke den ene Fod foran den anden. Det gør, at den ene Fod tager sig uforholdsmæssig stor ud. Fotografiet taler ogsaa her bedre end mange Ord.

6) Denne Stilling er den korrekte: Hælene samlede, Tærne lidt til Siden. Den er let at lære, og nok den ringe Ulejlighed værd, som det er at øve sig lidt paa den.

1

2

3

4

5

6

Med Vindens Fart,
er det bleven bekendt, at der faas
Pianoer

uden Udbetaling — 10 Kr. mdl. Afdrag.
Pianomagasinet Vingaardstræde 25.

Samt Ny Kongensgade 15.

Udgiver: A/S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus, Vingaardsstræde 25.
London: 12, 13 & 14, Red Lion Court, Fleet Street E. C.

Nr. 13.

24. December 1911.

Pris 10 Øre.

EN UKRONET DRONNING.

Grevinden af Paris, som kunde have været Frankrigs Dronning.

Grevinden interesserer sig, som bekendt, meget for Sport og tilbringer altid Vinteren paa Chateau Villamanrique, hendes Søn, Hertugen af Orleans Slot, hvor hun deltager i alle de Jagtudflugter, der afholdes paa det store Gods. Vort Billede, som er taget efter en af disse Ture, forestiller Grevinden sammen med to af Slottets ældste Funktionærer, iført spanske Liberier.

Kate — hvad der hændte hende i Paris Juleaften.

DET er ikke en Gang en Historie, jeg selv har lavet, men simpelt hen en lille virkelig Begivenhed, som er bleven mig fortalt — paa femte Haand — af min Kammerpige, der tilfældigvis er Kusine til den unge Mand, som leverer Kød til Kates Tantes Svigerinde. Kate selv er en meget dagligdags, lille Person. Alligevel vil jeg være saa ædelmodig at skænke hende krøllede, kastaniebrune Lokker og den Slags graagrønne Øjne, som gør én lidt bekymret for en ung Piges Fremtid. Nej, det gaar vist alligevel ikke, for Kate var kun en lille Kontorpige, og de har sjældent grønne Øjne og rødligt Haar — har de vel? Ialfald bliver de, som har det, i Reglen gift med den yngste af Firmaets Chefer eller stikker af med Forretningens Pengekasse. Kate gjorde ingen af Delene, og derfor vil jeg give hende lidt mere beskedne Farver. Graa Øjne, kastaniebrunt Haar — læg vel Mærke til, at jeg ikke engang kalder det pragtfuldt — en vis Sirlighed og Fikshed, saa at hun, trods sine beskedne Midler, er et sandt Eksempel til Efterfølgelse i sin Paaklædning.

* * *

Den Aften, da den Begivenhed, som jeg her vil skildre, fandt Sted, var Kate en meget travlt beskæftiget lille Person — men det var en fornøjelig Slags Travlhed. Det var Juleaften, og det ved alle Mennesker, at man er meget glad og lykkelig Juleaften. Kate var den gladeste af de glade, for hun skulde have Juleselskab i det store, men tarveligt møblerede Værelse, som hun beboede i syvende Etage i et af de franske Huse, der er saa høje, at det næsten er, som om de slet ingen Tag har. Kate havde kun det ene Værelse, men for Velanstændigheds Skyld skal jeg tilføje, at hun meget godt kunde holde Selskab i sit Soveværelse, fordi Sengen og den mindre dekorative Servante var skjult bag et Skærmbrædt.

* * *

Kate var skraet over Place Vendôme, hvor hendes »Handelshus« laa, og gik med raske Skridt hjemover, da hun pludselig saa noget funkke i Rendestenen; det var i Rue de la Paix, lige uden for Leo Weill's velkendte Juvelérforretning. Hun bøjede sig ned, tog den funkende Genstand op og stod som lamslaaet af Overraskelse. En spids Naal, som stak hende i Fingeren, kaldte hende tilbage til Virkeligheden, og hun saa, at den funkende Genstand var en Diamantbroche. Den midterste Diamant var saa stor, at hun sagde — som De og jeg vilde sige, hvis vi saa vor mest forhadte Medbejlerske med saadan en Sten — »den kan umulig være ægte!«

»Men hvad enten den nu er ægte eller ej,« tilføjede Kate, »saa er jeg nødt til at gaa paa Politistationen med den.« Hun vendte sine Skridt i Retning af den nærmeste Politistation,

men løb paa Vejen lige indenfor hos sig selv for at hente de omhyggelig sammenspændte tyve Francs, for hvilke hun skulde købe saa mange Ting — Julebudding, og det endda kun en ganske lille én, Kristtorn til at pynte Stuen med, en lille Kalkun, maaske en Æske Knallerter — der var blot det, at de var saa forfærdelig dyre i Paris, naar man vilde have af den Slags med noget indeni. »Ak, det er saadan et lille, bitte Guldstykke!« sukkede det stakkels Barn, idet hun tog det frem fra det lyserøde Vat i Æsken, hvor det laa.

* * *

»Jeg tror hellere, jeg vil gøre Ild paa, saa kan jeg ordne det hele, naar jeg kommer tilbage fra Politistationen!« mumlede Kate, idet hun strøg en af de væmmelige franske Svovstikker, som lugtede saa modbydeligt. Og efter faa Minutters Forløb flammede Ilden saa lystigt, at Kate ikke kunde modstaa Fristelsen til at sætte sig et Øjeblik og se paa sit Fund. Stenen funkede, saa det var en Lyst, og Kate stirrede paa den, til hun blev helt søvniq. Men pludselig satte hun sig op i Stolen og stirrede, for Diamanten i Midten af Brochen blev større og større, indtil den tilsidst fløj op i Loftet og blev siddende dér som et klart Blus, der oplyste hele Rummet. Hvad var det, som var sket? Kate saa sig overrasket omkring i Stuen, for Væggene var dækkede med gulligt Brokade, overbrodret med Sølvrosor; ovre i Hjørnet, hvor Skærmbrættet for et Øjeblik siden havde staaet, stod nu en pragtfuld Louis XV. Seng, med Gardiner af gullig Silke og smykket med de kostbarreste Kniplinger. »Jamen, det maa jo være en Drøm,« tænkte Kate. »Aah, alle gode Magter, sørg for, at jeg ikke kniber mig selv i Armen!« Men hun kunde ikke undertrykke et henrykt »Aah!« da hun fik Øje paa sig selv i det store Spejl, som var anbragt paa den anden Væg.

* * *

Det Ansigt, som Kate saa i Spejlet, var nemlig hendes eget, men Kjolen — aah, det var en vidunderlig Kjole. var ligesom den, Alice Guerra, den smukke Danserinde, var iført i anden Akt af det Skuespil, hvori hun optraadte paa Folies Bergère. Kate kunde simpelt hen ikke lade være at nærme sig sit Spejlbillede, og derefter gik det hele Slag i Slag. En munter fransk Soubrette kom ind i Stuen og hjalp Kate i en pragtfuld Aftenkaabe, foret med hvid Ræv, som sikkert maatte være kommet fra Parry paa Champs Elysées. I næste Øjeblik bevægede Kate sig med raslende Silkeskørter ned ad Trappen og ud paa Gaden, hvor der holdt en pragtfuldt udstyret Automobil. En høj, glatbarberet og meget smuk — undskyld Udtrykket — Herre ventede paa hende. Det lod til, at han kendte Kate meget godt, for han talte kun om de Ting.

som hun forstod sig paa — Kjoler, Varietéer og Teatre.

De kørte hastigt ned ad Boulevarderne, forbi de Træboder, som ved Juletid opføres overalt langs Fortovet, til Glæde og Adspredelse for de smaa Gadedrenge, der ikke kan løsrive sig fra Synet af det udstillede Legetøj, op ad Avenue de l'Opera til Café de Paris, hvor de gjorde Holdt. Her blev Kate helt fortunlet af Zigøjnerorkestrets Larmen, af Blomsterduften, Lugten af de stærkt sminkede Damers Parfume og de pragtfulde Toiletter. »Jeg er nærved at foretrække min egen Stue og vore smaa Udflugter,« sukkede hun, og hendes Ledsager skyndte sig at føre hende bort. De tog til Opera Comique, hvor Marguerite Carrée sang; men alle var saa optagne af de forestaaende Juleselskaber, at Sangerindens Stemme druknede i den stadige Summen, og i hvert Fald vilde Kate næppe have forstaaet Musikken til *La Reine Fiametta*. Dernæst overværede hun Midnatsmessen i Madeleine Kirken, hvor mange pragtfuldt paaklædte Damer bevægede sig frem og tilbage med stort Staahej, opsøgte deres Pladser — reserverede, om jeg maa bede. ligesom i et Teater! — hvad der var ret forvirrende for Kate, som jo kun var en brav, lille engelsk Pige og følgelig følte sig en Smule forarget over det pragtfulde Skuespil — over Krybben, Voksbarnet, Voksfigurerne, de udstoppede Dyr — og hele Tiden havde hun en Følelse, som om hun blot længtes efter at slippe bort.

— — — trods sine beskedne Midler, et sandt Eksempel til Efterfølgelse i sin Paaklædning.

Dem baade Marquise de Z., Madame X. og — Han hviskede en Mængde fine Navne ind i Kates lille Øre, men hun rystede paa Hovedet. »Vil De da heller ikke være med til at drikke Julen ind og danse *Garandolen* med alle os andre? De maa virkelig ogsaa smage de franske Kalkuner, Buddingerne og den berømte *Boudin*, ja, det maa De!« Men Kate var allerede halvt

nede ad Madeleine Kirkens brede Trappe; han løb efter hende, men stakkels lille Kate gled og faldt, aah, med saadan et Bums! Hun satte sig op, gned sin Albue og saa sig rundt i sit eget fattige Værelse. Selvfølgelig var det alt sammen en Drøm, hvad mine Læsere maa have været ganske paa det rene med fra det Øjeblik, da jeg sagde, at den store Diamant fløj op i Loftet. Naa ja, Kate tog sig sammen, rystede Sønnen af sig, ragede op i Ilden, tog sit Guldstykke og den kostbare Broche og gik hen til Politistationen, gennem de travle Gader, hvor der var fuldt af muntert passierende Fransk mænd, allesammen belæssede med Pakker.

* * *

Ti Minutter senere stod Kate i den store Butik paa Boulevarderne, som gaar under Navn af »Old England«, og hun købte, som hun aldrig havde povet at købe i hele sit unge Liv. Hendes Haand knugede sig fast om den Hundredfrancseddel, som den bekendte Skuespillerinde Jane Marnac havde givet

hende, fordi hun leverede hende Brochen tilbage — det var da ogsaa et sandt Juleheld, at Kate skulde komme til Politistationen i samme Øjeblik, som Skuespillerinden stod og fortalte dem om sit Tab. »Det er bedre end den tossede Drøm!« tænkte Kate, medens Manden i Butikken pakkede de mange Lækkerier sammen, som hun havde købt. »Og det kan nok være, at de andre vil gøre store Øjne, naar de ser mit Traktement!« I samme Nu var det, som

»Jeg vil hjem!« sagde hun til sin Ledsager. »Som De ønsker, *chère amie!*« sagde han. »Men vil De ikke først se den Reveillon i Abbaye de Thélème. De smaa spanske Piger skal danse og de engelske Danserinder og en hel Mængde andre nydelige Skuespillerinder. Jeg skal vise

om Kates lille, kønne Ansigt formørkedes — den smukke, glatbarberede Mand, som havde været hendes Ledsager i Drømmen, var nu alligevel forfærdelig sød. »Men naar jeg rigtig tænker mig om,« tænkte Kate, »saa lignede han i Grunden Jack.«

Jack var en af de flinkeste unge Fyre i Kates Handelshus — engelsk selvfølgelig, ellers kunde han ikke have været saa flink — og, naa ja, undertiden forærede han Kate en lille Buket Violer. »Han giver mig nok noget i Aften,« gik Kate videre i sine Betragtninger. »Selvfølgelig var det frækt af mig at invitere ham sammen med alle de Pigebørn, og — men det vilde have været forfærdelig ensomt for ham, hvis jeg ikke havde gjort det!« Saa steg en svag

Rødme op i Kates Kinder, og hun smilede, idet hun tog sin Pakke og spadserede ned ad de oplyste Boulevarder. Hun standsede udenfor en Blomsterforretning, og efter en passende Betænkningstid gik hun ind. »S'il vous play: — jeg er bange for, at Kate aldrig faar en god fransk Akcent — »jer voudray du mistletoe.«

Selvfølgelig blev de gift i Løbet af Sommeren og vendte tilbage til London. De er sikkert meget lykkelige, og Kate er henrykt over, at hun i Aar ikke behøver at sige »Heureux Noël«, men kan nøjes med sit Hjemlands »Glædelig Jul!«, det samme, kære Læser, hvormed jeg vil slutte denne lille sandfærdige Historie.

B. P.

Hedens Originaler.

Lange-Johannes.

DEN DAG er ikke fjern, da den sidste af Hedens mærkeligste Originaler er borte. Deres Minde lever en kort Tid derude — saa dør ogsaa dette, skyllet bort af Nutidens rastløse Liv og mangeartede Indtryk. Tilbage er kun et Navn i Kirkebogen.

I mangt og meget minder de gamle Hedeoriginaler om Livet paa Heden i gamle Dage — om den Levevis og Tankegang, der i disse svundne Tider gjorde sig gældende og var særegen for Livet paa de store Hedesletter. Lange-Johannes, der i disse Dage er afgaaet ved Døden, var ikke alene en af Hedens interessanteste Særlinge, men ved sin Død gav han Anledning til en Sag, der har sat Sindene stærkt i Bevægelse derude paa Hedeegnene.

Lægen ved Haderup i Skive rejste nemlig Anklage imod Sogneraadformanden, der skulde have sørget for Pleje til Originalen, mens han laa syg. I denne Sag afholdes der for Tiden omfattende Forhør, og dens Afslutning imødeses

LANGE-JOHANNES HUS.

Amatørfot. H. K. Hansen.

Lange-Johannes med sin Hund.

Fotograferet for første og sidste Gang i sit Liv. Spec. for »Hver 8. Dag«.

Amatørfot. H. K. Hansen.

med stærk Spænding paa Hedeegnene mellem Skive og Herning.

I sine unge Dage fo'r Johannes videnom, og efter eget Sigende havde han gæstet alle de fire fremmede Verdensdele. Han fortalte, at han var en af de første, der kom som Guldgraver, til Kalifornien. Var han i godt Humør, kunde man faa ham til at fortælle om sine Opl'v'elser. Han var saaledes en Gang lige ved at sulte ihjel under sin Guldgravervirksomhed.

Men da fandt han paa een Dag saa meget Guld, at han blev en velhavende Mand. Dog — det varede ikke længe. En Nat blev alt stjaalet fra ham, og han vendte tilbage lige saa fattig, som han drog ud.

Han forsøgte sig ved mange forskellige Ting, og tilsidst slog han sig ned ude paa den jydsk Hede.

En Gang blev han begravet i en Grusgrav og laa under de sammenstyrtede Jordmasser en hel Dag, men var dog levende, da han blev draget frem. Siden den Tid blev han ogsaa ofte kaldt for Døde-Johannes.

Denne Begivenhed gav Stødet til, at Johannes blev antaget for at kunne hekse.

Man troede, at han var i Besiddelse af lidt overnaturlig Kraft, naar han kunde ligge begravet saa lang Tid uden at tage Skade.

Han vilde godt selv fortælle, at han var i Besiddelse af Cyprianus, denne hemmelighedsfulde Troldbog, der i ældre Tider spillede saa stor en Rolle i Hedeboernes Fantasi.

Undertiden gik Johannes langsomt og dybsindigt hen over Heden — nu og da plukkede han en Blomst eller gravede en Plante op med Rød. Han vilde nemlig gerne, at Folk skulde tro, at at han havde særligt Kendskab til Planter. Man troede i Almindelighed ogsaa, at han forstod at anvende Planter baade som Læge- og som Tryllemidler. Naar langvarig Sygdom var kommen til Huse, enten hos Mennesker eller Dyr, gik der vel ofte i Løndom Bud til Johannes, der saa altid havde en eller anden Medicin, lavet af Planter, ved Haanden. Det var vel ikke altid, at Medicinen hjalp. I saa Tilfælde blev der dog ikke talt derom. Skete det derimod, at den til-

syneladende havde gjort god Virkning, da blev det fortalt til Alle og Enhver, og Troldmandens Ry steg.

Men efter som Tiden gik, blev Folk mere oplyste. Troen paa Hekseri og Trolddom svandt bort, og dermed tabte Lange-Johannes sin Støtte.

De sidste Aar levede han i et gammelt Hus ude paa Heden. Det var lige saa mærkeligt som selve Originalen. Det havde engang i forrige Aarhundredes Begyndelse været et Fattighus. Saa blev der i Midten af forrige Aarhundrede bygget en Del til Huset, og det blev omdannet til Skole. I mange Aar var der Skole i den ene Ende af Bygningen og Fattighus i den anden — et Forhold, der sikkert er enestaaende i hele Landet.

Af og til foretog Johannes lange Udflugter ud over Heden. Var han kommen for langt bort, tog han det ikke saa nøje med Natteløgis. Tit sov han under aaben Himmel derude i den lange Lyng. Paa saadan en Vandring paadrog han sig en Lungebetændelse, der ret hurtigt gjorde Ende paa hans Liv. En Aften kom han hjem med et stor Bundt visne Guldblommer og Perikon, som han havde samlet. Men han fik ikke lavet nogen Medicin af Planterne, thi han var syg og formaaede knapt selv at gaa i Seng. Et Par Dage efter var han død.

Heden havde mistet en af sine sælsomste Originaler.

H. K. Hansen.

Det forlyder, at Løjtnant Petersen har faaet et Tilbagefald, og i den Anledning en ny Sygeplejerske. Patienten skal være saa tilfreds, at han nu er helt glad over at skulle holde Sengen. »Hver 8. Dag«s Ægteskabskonkurrence interesserer, som man her ser af Billedet, begge Parter stærkt, og Dagen gaar efter Sigende med at spekulere over, hvorledes de i de kommende Uger skal faa indsendt det størst mulige Antal Kuponer.

Engelske Kvinde-Soldater.

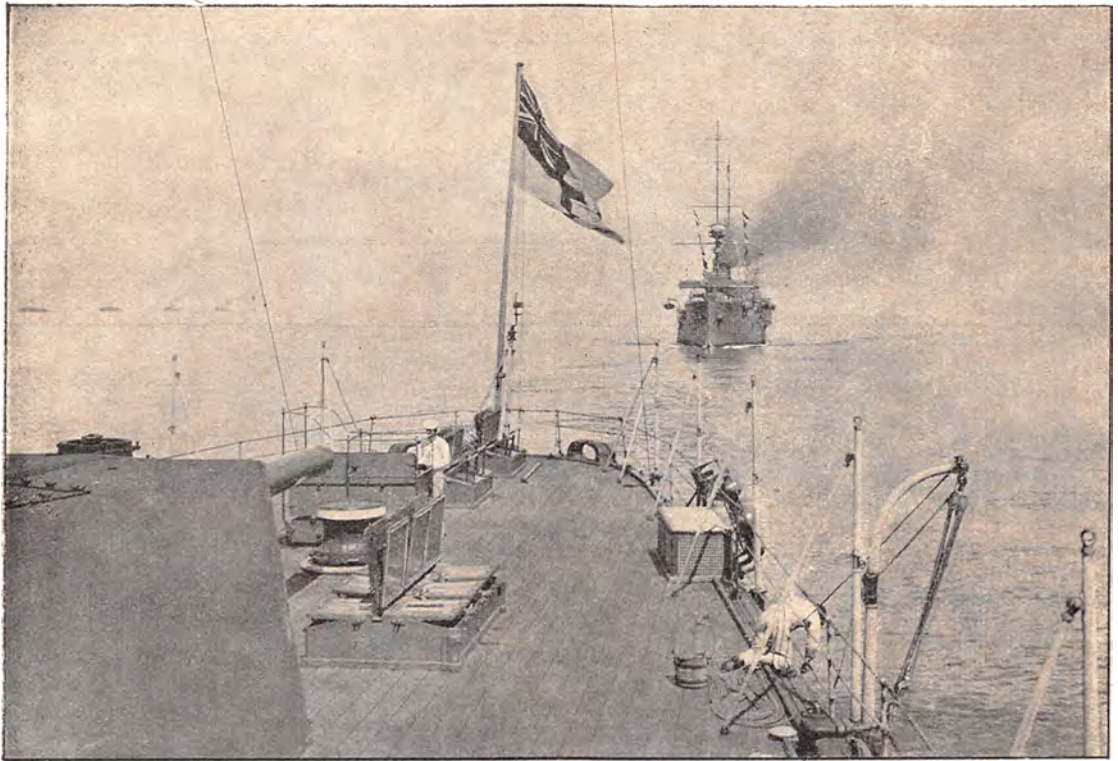

Morgenfrokosten tilberedes.

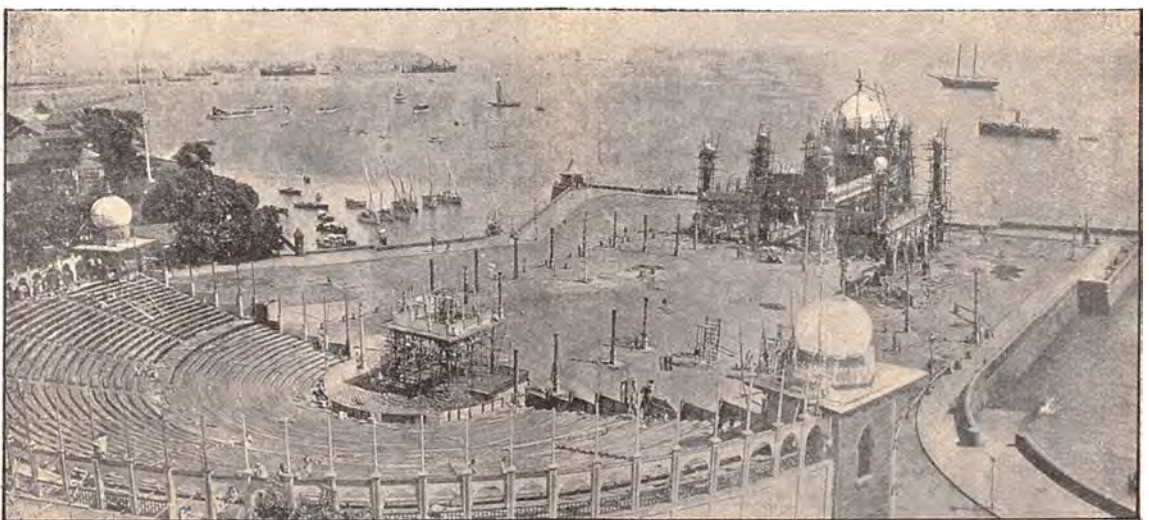
Køkkenet i Kvindernes Lejr.

Fra Forliset paa Marokko-Kysten.

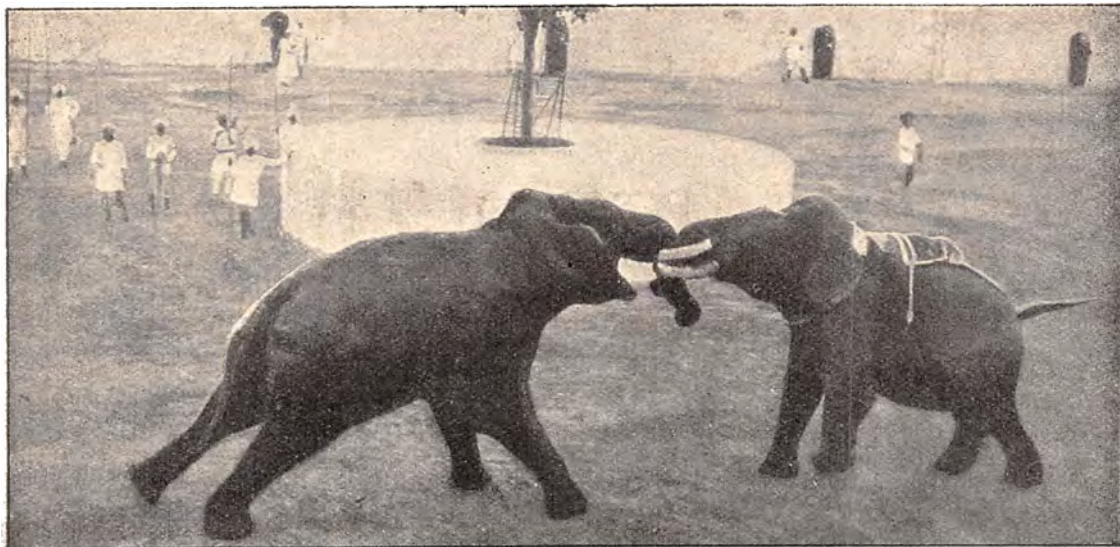

Blandt Passagererne paa den store engelske Dampner »Delhi«, som fornylig strandede, var, som bekendt, Kongen af Englands Søster, Hertuginde af Fife, Hertugen og deres to Døtre, Prinsesserne Aleksandra og Maud, der alle var paa Vej til Ægypten, hvor de agter at tilbringe Vinteren og nyde godt af Orientens varmende Sol.

Fra Kroningsfestlighederne i Indien.

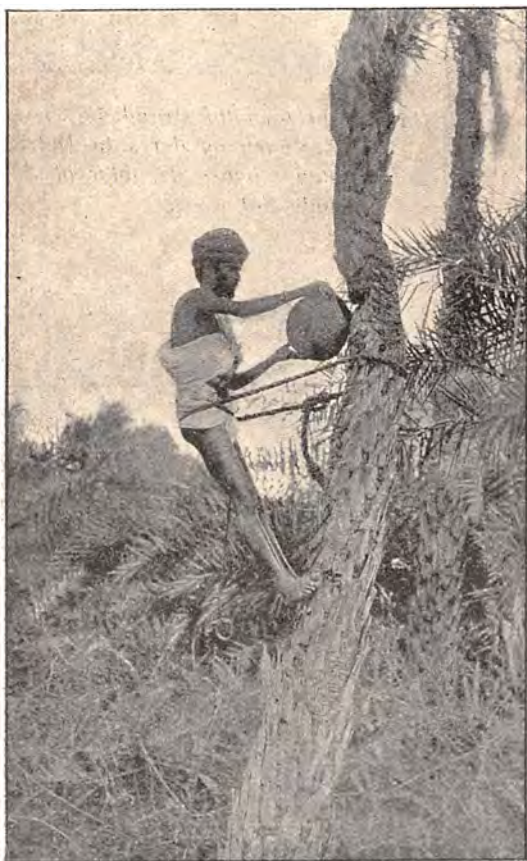

Men uhørt Pragt har nu det engelske Kongepars Kroning til Kejser og Kejserinde af Indien fundet Sted. Vort Billede viser det store Amfiteater, der var bygget ved Kongeparrets Ankiøst til Bombay, og afgiver et godt Bevis paa, hvor storslaet Modtagelsen har været overalt.

EN ELEFANT-KAMP I INDIEN.

Som Spanien har sine Tyrefægtninger er det i Indien Elefanterne, man lader kæmpe med hinanden til Forlystelse for Folket, og under Kongeparrets Ophold i Indien vil der finde flere saadanne Kampe Sted.

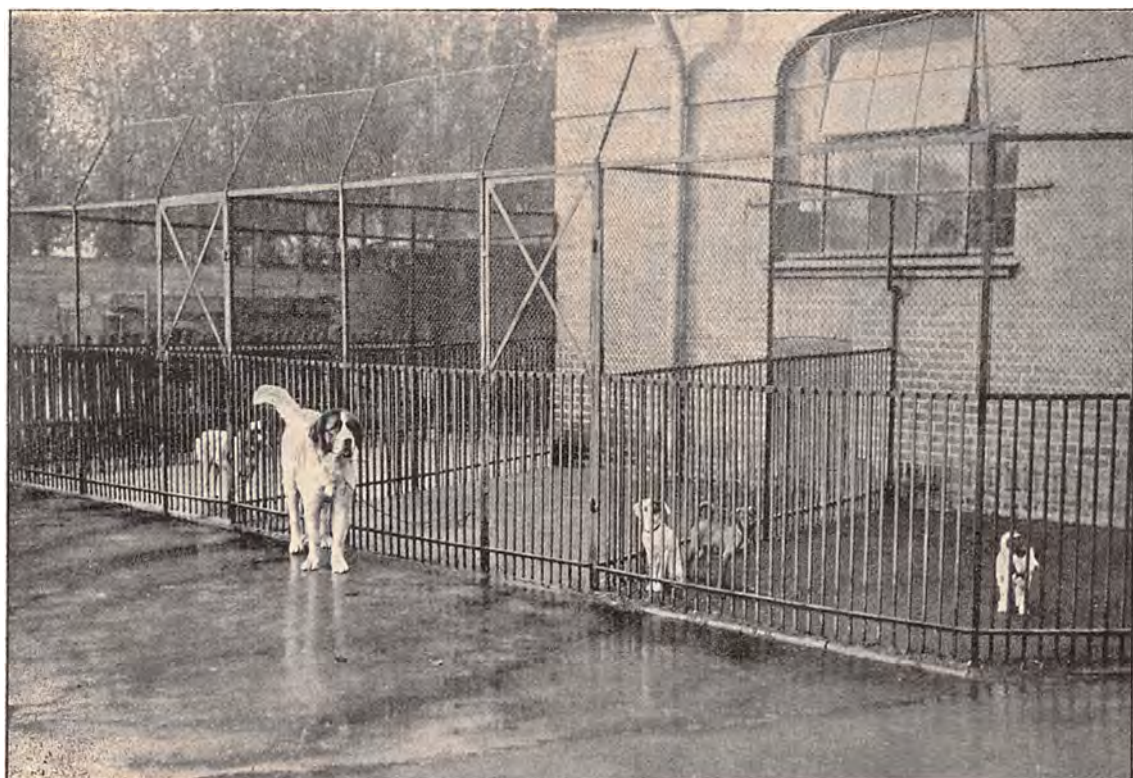
EN PALONGRA PALME dyrkes for sin dejlige, styrkende og velsmagende Saft. I Indien er denne Palme den mest efterstræbte, da dens Bark, Stamme, Frugter, Saft og Blade er til stor Nytte for de Indfødte.

Billedhugger Jens Lund.

DEN sympatiske Kunstner, der har gjort sig bemærket ved flere betydelige Værker, er Mester bl. a. til Nationalfiguren foranden ny Banegaard — og nu senest til Fornyelsen af den ene af Frihedstøttens Figurer, »Agerbrug«, der af Tidens Tand var bleven fuldstændig ukendelig. Paa Billedet ser man Kunstneren give Figuren den sidste Affiling.

Herreløse Hunde.

Hundebaasene paa Landbohøjskolen.

Fot A. Michelsen.

A LLE Hundeelskere, og Damerne ikke mindst, vil glæde sig over det Billede, vi i Dag bringer for at vise, hvor godt og smukt Hundebokserne er indrettede ude paa Landbohøjskolen. Løber en Hund bort, eller forvilder den sig en Dag i Gadens Trængsel og ikke kan finde hjem, bliver Ejeren, som rimeligt er,

straks ængstelig for dens videre Skæbne. At herreløse Hunde, hvis de paagribes, bringes ud til Landbohøjskolen for at blive dræbte dér, hvis Ejeren ikke melder sig, véd alle; derfor vil det glæde mange at se, hvor human de stakkels herreløse Dyr behandles derude, til de bliver afhentede.

FILANTROPI eller Religionøvelse, som plejes paa Familielivets Bekostning, er et Fejlgreb.
Domprovst Newholt.

* * *

Hvis alle Mennesker var ens, vilde Verden blive lige saa kedsommelig som de Dødes Rige og saa utaalelig som Kirkegaarden.

Mrs. Philip Snowden.

* * *

EGOISME er en Hindring for alt Fremskridt og al virkelig Oplysning.

Mrs. Ingleby.

DER ER FOLK, som tror, at de kan købe sig en Plads i Himmerig ved at betale for en Kirkestol. Men desværre er en Indskrift paa en Gravsten ikke et Pas, som giver Adgang til Paradis.

Detroit Herald.

Bedes bemærket.

UAGTET det sidste Nummer af »Hver 8. Dag« blev trykt i et meget forøget Antal Eksemplarer, er det i Øjeblikket helt udsolgt fra Forlaget. Af nærværende Nummer er derfor blevet trykt et endnu større Oplag, men tilraades det dog alle dem, der ønsker at deltage i »Hver 8. Dag«s Ægteskabs-Konkurrence, at sikre sig Bladet ved i Tide at forudbestille dette og de nærmest paafølgende Numre.

Fra den tavse Skueplads.

Hvad Films-Stjerner tjener.

Hr. Maurice Costello.

EN engelsk Fagmand har fornylig udregnet, at over 4 Millioner Mennesker daglig betaler Entré til Biografteatre i Storbritannien. Det kunde være interessant at vide, hvor mange der gaar i Biografteatrene daglig her i Landet; det er sikkert forholdsvis lige saa mange som i England. Man kan derfor ikke undres over, at de »tavse« Skuespil-

lere, som nu optræder for de mange Millioner usete Tilskuere, faar svimlende Gager.

De store amerikanske Filmsfabrikanter betaler for Øjeblikket de højeste Gager. Det bekendte Selig Polyscope Company, hvis spændende Dramaer fra det vilde Vesten er ligesaa

kendte herhjemme som i New York og har foraarsaget os mange urolige Drømme, holder ikke mindre end 4 store Selskaber gaaende hele Aaret rundt.

De tretten vigtigste Medlemmer af disse Selskaber oppebærer hver en ugentlig Gage af 550 Kr., medens de øvrige »faste«

Skuespillere faar mindst 120 til 150 Kr. om Ugen. I Amerika og England betales Skuespillerne nemlig altid ugevis.

Statisternerne, der ofte tæller flere hundrede, lønnes med fra 13 til 18 Kroner om Dagen og fri Kost. Sceneinstruktørerne lider heller ingen Nød. De fem mest bekendte i Amerika tjener over 60,000 Kroner om Aaret, og de øvrige i Gennemsnit ca. 20—25,000 Kr.

Blandt de berømteste Films-Skuespillere og Prima-donnaer lønnes bl. a. Hr. Maurice Costello og Frk. Florence E. Turner, hvis Billeder vi bringer, med en Bagatel af 1260 Kr. om Ugen hver, og mindst et Dusin andre »Stjerner« faar en lignende Ugeløn. Den lille syvaarige Herbert Smith, som Millioner af Mennesker kender fra de rørende »Kalem«

Films, tjener for Tiden 50 Dollars om Ugen!

En anden Fordel ved at være Filmer er den sikre Stilling. Der er mindre Fare for at komme til at »spadsere« end ved den legitime Scene, og Kontrakterne sluttes i Almindelighed paa 3 Aar ad Gangen.

Frk. Florence E. Turner.

En farefuld Filmsoptagelse.

En spændende Film.

Et af Aarets mest sensationelle Filmsdramaer er Gaumonts »Kastet for Løverne«, der udkommer til Nytaar. Det er et historisk Skuespil fra Neros Tid og handler om de første Kristnes frygtelige Lidelser. Den mest nervépirrende Scene er det højtidelige Øjeblik, hvor Nero

indtager sin Plads i Amphiteatret, og 30 fuld-voksne Løver slippes løs paa de Kristne i Arenaen. En af dem styrter brølende mod Helten i Stykket, Marcellus, men til almindelig Forbavselse opgiver den pludselig de onde Planer og standser ydmygt, som en elskværdig Pudelhund, med alle Tegn paa Genkendelse og Glæde, foran Martyren og lader sig klappe og kæle for. Det er en farlig Hovedrolle!

EKSENTRISKE PERSONLIGHEDER.

PERSONALHISTORISKE SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND.

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

Pauline Bonaparte.

DET er en Gang bleven sagt om Kejser Napoleon, at han kunde herske over Kejsere og Konger, men at ikke en Gang han kunde styre sin egen Familie. Han erklærede selv ved en eller anden Lejlighed:

»Min Familie har gjort mig mere Fortræd, end jeg har kunnet gøre den Gavn.«

I Virkeligheden var Napoleon — trods sin Streghed, sin kolossale Ærgerrighed og sit til Tider mutte og uhøflige Væsen overfor Kvinder — i Forholdet til sin Familie ikke blot kærlig, men saa overbærende, at det næsten grænsede til Svaghed. Som ganske ung Løjtnant sultede han sig formelig for at kunne lade sin yngre Broder, Louis, uddanne til Officer. Han elskede Børn og de ham, saaledes som det fremgaar af talrige Anekdoter. Hans lidenskabelige Kærlighed til Josephine er almindelig bekendt, og selv efter at han ikke længere kunde tvivle om hendes Utroskab, behandlede han hende med Venlighed og fandt sig taalmodigt i al den Bæsvær, hendes Ødselhed voldte ham.

Han gjorde sin ældste Broder, Joseph, til Konge af Spanien, og Spanien bidrog i næsten lige saa høj Grad til hans Fald som senere Rusland; han gjorde sin yngste Broder, Jerome, til Konge af Westphalen, og Jerome forvandlede Paladset til en Svinesti og bragte Skændsel over selve Navnet Bonaparte. Louis, for hvis Skyld han havde bragt saa store Ofre, anbragte han paa Hollands Trone, og Louis begyndte straks at varetage sine egne Interesser, uden at tage Hensyn til, om de stod i Modstrid med Kejserrigets og Napoleons Interesser. Han havde højtflývende Planer for Broderen Luciens Fremtid, men Lucien giftede sig med en berygtet Skuespillerinde og flygtede med hende til England, hvor han blev modtaget med Begejstring af de mest ubønhørlige af Napoleons Fjender.

Hans tre Søstre er almindelig kendt under Navnet »de tre kronede Kurtisaner« og fordømmes paa det strengeste af samtidige og senere Historiekrivere. Der er ingen Tvivl om, at de alle tre — Elise, Caroline og Pauline — delvis har gjort sig fortjent til den haarde Dom, som er blevet fældet over dem, men naar vi rent upartisk ser paa de foreliggende Kendsgerninger, vil vi finde noget, som langt hæver Pauline over de andre,

idet hun var den eneste, som viste sin Broder, Kejseren, Troskab og Taknemlighed. Og dog gjorde Napoleon betydelig mindre for hende end for nogen af sine andre Søsken. Eliza gav han Storhertugdømmet Toscana, og Caroline og hendes Mand, Marskal Murat, gjorde han henholdsvis til Dronning og Konge af Neapel. Caroline lønnede ham ved at bevæge sin Mand til at gaa mod sin tidligere Chef, og Eliza gjorde fælles Sag med Søsteren og hendes Mand. Alene Pauline — den skønne, letsindige Pauline med Manerer som enKattekillling og fuldkommen blotet for Moral — stod ved hans Side, da Ulykkerne stormede ind over ham, og trods alt hvad man kan sige om hende, er dette et forsonende Træk, som hjælper til at bære over med meget af det, som hos Søstrene forekommer os saa utilgiveligt.

Alle, der nogen Sinde har set Pauline Bonaparte, er enige om at kalde hende den vidunderligste Skabning, de har set for deres Øjne. En samtidig Beskrivelse af denne forførende Skønhed lyder saaledes: »Af Middelhøjde, med en vidunderlig hvid og rød Teint, straalende Øjne, mørkt Haar, en græsk Profil og et saa absolut fuldkomment Legeme, at hun kunde sidde nøgen Model for Canova til den berømte Venusstatue, som nu findes i Villa Borghese i Rom.«

Hun var kun tretten Aar gammel, da Familien Bonaparte forlod Corsica og opslug deres Bolig i Marseilles, hvor de i den første Tid levede i stor Armod, næsten af andres Naade og Barmhertighed. Men trods sin Ungdom og sine fattige Klæder tiltrak Pauline — eller, som hun i de Dage kaldtes Paulette — sig overalt Opmærksomhed ved sine vidunderlige Øjne, sine yndefulde Bevægelser og sin fuldkomne Lige-gyldighed for, hvad der sømmede sig for en ung Pige af hendes Stand. Flere betydelige og formaaende Mænd, deriblandt Junot, den senere saa bekendte Marskal, viste hende paafaldende Opmærksomhed, og Pauline var ikke bange for til Gengæld at skænke dem sin Gunst. Dybere Følelser var der imidlertid fra hendes Side ikke Tale om, hverken paa dette Tidspunkt eller senere, og hendes Kærlighedshistorier afstedkom aldrig større Forstyrrelser for hendes eget Vedkommende.

Imidlertid var Napoleon begyndt paa sin Sejrs-gang frem mod Magtens Tinde, og de tre Søstre, som allerede nu nød godt af hans Forfremmelse, morede sig, som de aldrig før havde

gjort. De havde en meget smuk Villa i Antibes og senere et formeligt Palads i Milano, hvor de førte en meget lystig Tilværelse.

General de Ricard fortæller om de Amatørforestillinger, der fandt Sted i deres Hus, og om al den Morskab, de havde bag Kulisserne.

»De Bonaparteske Pigebørn klædte os i Reglen bogstavelig talt paa. De halede os i Ørene og gav os Lussinger, men de kyssede os altid og gjorde det godt igen bagefter. I Reglen opholdt vi os i de unge Pigers Værelse hele Tiden, medens de klædte sig paa.«

Det var i de Dage, da Napoleon havde forjaget Østrigerne fra Italien, og hele Frankrig genlød af hans Ærebetømmelse.

Han var meget ivrig efter at faa sine Søstre forsørget og foreslog General Marmont, at han skulde gifte sig med Pauline. Hun var den Gang kun sytten Aar gammel, og til Trods for hendes Letsind og pjankede, ubekymrede Væsen var der endnu Haab om, at hun kunde udvikle sig til det bedre. Men Marmont var en skarpsindig Mand, han kendte hende kun alt for godt, og hans Svar var uhyre betegnende:

»Jeg ved, at hun er indtagende og vidunderlig smuk, men jeg drømmer om huslig Lykke, om Trofasthed og Dyd. Den Slags Drømme gaar selvfølgelig sjælden i Opfyldelse, men alligevel kan jeg ikke opgive Haabet —«

Han standsede, hostede, og Resten af hans Svar blev til en utydelig Mumlen, men Meningen var tydelig nok. Han vilde ikke have Pauline til Hustru, selvom hun var Søster til hans mægtige Chef.

Saa henvendte Napoleon sig til General Leclerc, som Pauline i nogen Tid havde koketteret med — som hun iøvrigt koketterede med

næsten alle Napoleons Officerer. Leclerc var kun seksogtyve Aar gammel, men han var en alvorlig, tungsindig Mand og svag af Helbred. Han var ikke den Mand, Pauline helst skulde have haft, men Ægteskabet passede ind i Napoleons Planer og gjorde ingen Forandring i hans Søsters forskellige Elskovsventyr.

Stakkels Leclerc, som virkelig holdt af Pauline, blev endnu mere alvorlig, eftersom Tiden gik. Han blev sendt til Spanien og Portugal og blev til sidst gjort til Øverstbefalende for den franske Ekspedition til Haiti, hvor den berømte sorte Oprører, Toussaint

l'Ouverture, havde stillet sig i Spidsen for en Negeropstand.

Napoleon beordrede sin Søster til at ledsage sin Mand. Pauline sagde rent ud Nej, skønt hun benyttede sig af Leiligheden til at bestille

»Bjerge af smukke Kjoler og Pyramider af Hatte«. Leclerc tryglede og bad, men den fortryllende Heks lo ham op i hans aabne Øjne og erklærede, at han aldrig fik hende med sig.

Til sidst lod Napoleon hende bringe om Bord med Magt, og hun kom af Sted.

Marie Pauline Bonaparte.

(Efter et Kobberstik af Fournier.)

sammen med sin Mand og en af sine tidligere Elskere. Imidlertid tiltalte Haiti og San Domingo hende langt mere, end hun havde tænkt sig. Hun herskede som en Dronning over Øen og kunde gøre og lade, som hun vilde. De Udskjelser, hun indlod sig paa, var rentud forfærdende, og hendes Taabelighed og Forfængelighed kendte ingen Grænser.

Efter to Aars Forløb var hendes Helbred nedbrudt, og da hendes Mand samtidig bukkede under for den gule Feber, som bortrev de franske Officerer og Soldater i Hundredvis, blev Ekspeditionen opgivet, og Enken førte Generalens Lig tilbage til Europa. Medens hun selv

stadig led under Virkningerne af sit vilde Liv i det tropiske Klima, lod hun ham begrave i en pragtfuld Kiste og viste sin Sorg ved at klippe sit smukke Haar af og lade det begraves med ham.

»Et rørende Bevis paa hendes Kærlighed til sin afdøde Mand!« var der en, som sagde til Napoleon.

Kejseren smilede kynisk og svarede:

»Hm! selvfølgelig véd hun meget godt, at hendes Haar vil falde af efter Sygdommen, og at det vil blive baade længere og tykkere, hvis det bliver klippet.«

I det hele taget var Kejseren, skønt han holdt mere af Pauline end af sine andre Søstre — eller maaske netop af denne Grund — meget streng imod hende. Han tvang hende til at bære Sorg og iagttage nogle af Sømmelighedens Forskrifter, men selv han formaaede ikke at tøjle hendes voldsomme Livslyst.

Efter nogen Tids Forløb begyndte Folk at ynte om, at Fyrst Camillo Borghese stod paa en meget intim Fod med Pauline. Fyrsten var uhyre rig; hans Palads i Rom var overfyldt med Billeder, Statuer og alle Slags Kunstskatte, foruden at han ejede de berømte Borghesiske Diamanter, den smukkeste Samling af Diamanter i Verden.

Napoleon forlangte med stor Strenghed, at hun skulde gifte sig med Fyrst Borghese. Heldigvis var Fyrsten meget villig til at blive Napoleons Svoger, medens Pauline var henrykt ved Udsigten til at blive Ejerinde af Diamanter, som kunde overstraale alle Josephines Juveler, for som hele Napoleons Familie hadede hun sin Broders Hustru.

Paa det Tidspunkt, da Brylluppet skulde finde Sted, var Napoleon fraværende, og det fejredes derfor, i al Stilhed, i Joseph Bonapartes Hus. Bagefter blev den nybakte Fyrstinde indbudt til at aflægge et Besøg hos Josephine paa Slottet i St. Cloud. Det var hendes store Triumf, og hun spekulerede længe paa, hvordan hun kunde give de berømte Diamanter den bedst mulige Baggrund og saaledes helt for-dunkle Josephine med sin Pragt.

Endelig bestemte hun sig til grønt Fløjl, og da den store Dag oprandt, stod hun foran sit Spejl, med Diamanter funklende i Haaret, om Hals og Arme og rundt omkring paa det grønne Fløjl, saa man uvilkaarlig kom til at tænke paa et vandrende Smykkeskrin.

Men Josephine, var ligesaa snedig, som hun smuk og indtagende. Hun havde hørt om Paulines Dragt og havde ladet sin Dagligstue montere med en blaa Farve, som fuldkommen slog det grønne Fløjl ihjel. Selv var hun iført en hvid Musselinskjole, med en bred Guldsøm, men ellers bar hun ikke et eneste Smykke, og hendes enkle, fornemme Dragt og værdige Op-træden fik Fyrstinde Pauline med hendes Væld

af Diamanter og det grønne Fløjl, som stod hæsligt til Stuens blaa, til at se ligefrem simpel ud. Josephine udtalte sig meget begejstret om Diamanterne og kyskede Pauline til Afsked. Det var hende, der stod med Palmerne i Hænderne.

Men hvis Pauline hadede Josephine og var henrykt, da Napoleon lod sig skille fra hende, var hun lige saa lidt tilfreds med den østrigske Erkehertuginde, som blev hendes Efterfølger-ske. Ved en stor Hoffest, stillede hun sig bag Kejserinden og rakte Tunge ad hende, i alle de adelige og fornemme Gæsters Paasyn. Napoleon sendte hende et rasende Øjekast, og hun tog Flugten, styrtede ud af Balsalen og viste sig aldrig siden ved Hoffet.

Det vilde føre alt for vidt at fortælle om hendes mange andre eksentriske Paafund, om hendes talløse Elskovseventyr, om hendes Strid med sin Mand og de mere og mindre graverende Brud paa god Tone, hvormed hun forfærdede Paris, og vi vil derfor gaa over til det sidste Af-snit af hendes Liv, hvor en helt anden Side af hendes Karakter, Trofastheden og Hengivenheden, kommer saa stærkt frem.

I 1814 blev Kejseren styrtet og sendt i Land-flygtighed til Elba, og da var Pauline den eneste af hans Søskende, som besøgte ham og tilbragte sin Tid sammen med ham. Hans Hustru faldt fra og vendte tilbage til sine Slægtninge i Østrig, og af alle Bonaparterne blev kun Pauline og Madame Bonaparte Kejseren tro.

Men selv i de Dage nægtede Kejseren, som stadig havde forsøgt at sætte en Stopper for Paulines Ødselhed, at betale en Regning paa toogtrede Francs, og gav hende kun to hundrede og fyrretyve Francs til at vedligeholde sin Hestestald. Alligevel udviste hun ved denne Lejlighed en Ædelmodighed, som ingen havde tiltroet hende, og da han i 1815 kom tilbage fra Elba og begyndte paa sit store Felttog, gav hun ham alle de Borghesiske Diamanter, som han forøvrigt førte med sig i sin Vogn til Waterloo, hvor de blev beslaglagt af Englænderne.

Da Napoleon blev sendt til St. Helena, var hun syg og sengeliggende og kunde ikke ledsage ham, men hun forsøgte at sælge alle sine Smykker, som hun ellers var saa stolt af, for at hjælpe ham, og da han døde, græd hun bitterligt ved at høre om alle Enkelthederne ved denne »lange Døds-kamp.«

Pauline, der selv kun blev fireogfyrretyve Aar gammel, overlevede ham kun i ganske kort Tid. Da hun følte Døden nærme sig, sendte hun Bud efter Fyrst Borghese for at opnaa en Forsoning. Men alligevel var hun, i Døden som i Livet, »Bagatellernes Dronning.« Hun bad sin Kammerpige hente sig et Spejl, saa i det med sit halvt udslukte Blik, og sank saa tilbage i Puderne, med et uendelig tilfreds Smil.

»Jeg er ikke bange for at dø,« sagde hun. »Jeg er smuk endnu!«

Ved Juletid.

(Med Tegninger fra Fru Gerda Wegeners Udstilling.)

Ung Københavnerinde.
(Portræt af Fru Karen Sarouw).

GAASEN ligger i Luften. Hvad ligger i Hjerterne? Kaster Julestjernen, der for hedenske Sjæle kun synes kold, alligevel et varmendende Skin over bankende Strøghjarter og funklende Strøgøjne?

Jeg tror det. Med en lille Omskrivning af den allerede klassiske Sommerrevy kan man sige: Kom og elsk mig sidst i December, som du mig elsked' den attende Maj!

Det gælder i høj Grad dette Blads Læsere, der nu i den søde Juletid er midt oppe i en Ægteskabskonkurrence. Det er saa prisværdigt af Redaktøren, at han i December, hvor vi alle lænøes efter Lune og Hygge, holder de unge Mennesker fast ved de Løfter, som de saa letsindigt svor paa i Maj. Nu gælder ikke mere de gamle Udflugter, — »Hver 8. Dag« betaler baade Middagen og Rejsen, ja, giver endogsaa 1000 Kr. i Medgift til Udstyrelsen af det Hjem, der skal indfri vore Majløfter! Gaasen ligger sandelig i Luften!

Der er noget samlende over December. Da jeg første Gang hørte det berømte Revyrefrain, troede jeg skam, at den attende Maj var én for os andre tilfældig Dato af Hr. Anthon Melbyes Privatliv. Men er det ikke saaledes, at

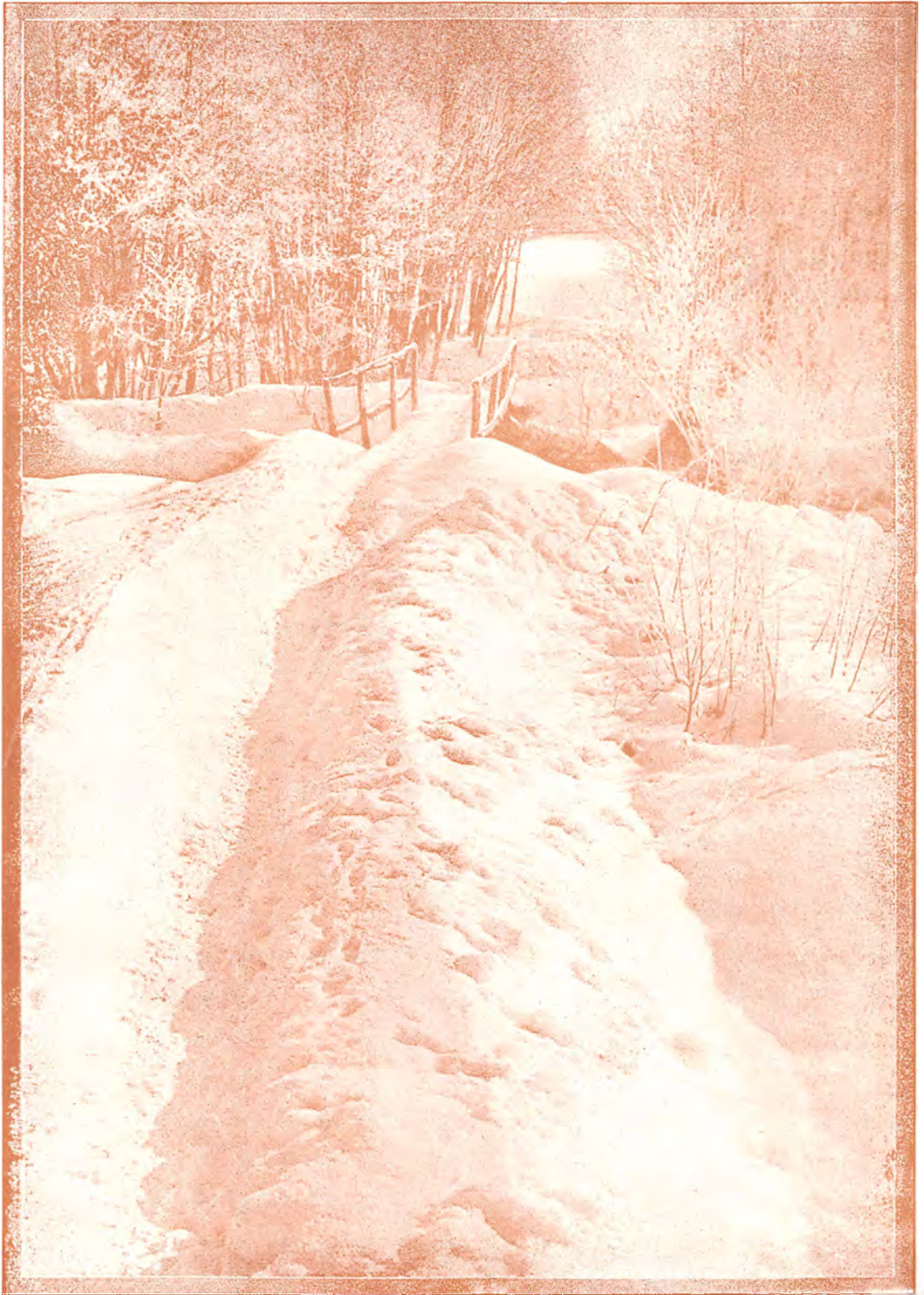
naar Sommeren nærmer sig midt i Maj, løses alle Vinterens letsindige Baand. Som man aabner et Vindu for den nyfødte Sol, luftes Karnevalsminderne ud. De smaa Randbemærkninger paa Balkortene, Telefonnumre og Mødetider paa Menuerne forsvinder i Papirkurven, ligesaa stiltfærdigt som unge Piger af det gode Selskab afrejser til Rivieraen og Taormina, og den fejrede Frue forvandles til en trofast Husmoder, ivrigt optaget af Foraarsrengøringen paa Villa *Femina*.

Saa kommer Sommeren, — og lad os endelig glemme den! De første Maaneder i Efteraars-sæsonen er lidt vanskelige. Først i December føler vi den rette Samling over Sindene. Man mødes paany i Strøgets Vrimmel, under viftende Palmer, — Juleindkøbene gør det nødvendigt, at man gaar ud, — man udveksler halvglemte Minder i et Smil, et Blik, et tøvende Nik, — og Københavnerinden aabner igen sit Hjerte... tør jeg skrive, som man aabner en ny Personbanegaard?

I denne Maaned er København den sidste Tolvtedel af Aaret virkelig Hovedstad. Der er paa Strøget saa mange Mennesker, at de uden provinsiel Overdrivelse tør kaldes en Trængsel. Der udgaar fra de julepyntede Butikkers Vinduer saa meget Lys, at vi tør tale om et elektrisk Straalehav. Man vover at nævne *Strand* og *Rue de Rivoli*. Men forud for London og Paris har København sin egen Himmels Decemberluft. Strøggadens Larm og Lys filmer hen under gyldne Aftenskyer, og vi finder i Byens Himmel det svindende Aars sidste Skær. skiftende i en Rigdom af Farver, der samler sig i Frederiksberggades Munding over Raadhuspladsens klemtende Larm i et Lys af gyldent og gult. Thi som Paris er rød og London blaa, er København *den gule By*.

Og i den gule Bys sælsomme Eventyrlys glider Københavnerinden os forbi. Hendes er i denne Maaned Strøget, hendes er Kaféer og Paa-mehaver, hendes Butikkernes straalende Varelager. Tusinder af Arme er rakt ud imod hende: Kom og elsk mig i December! Det lyder fra de smægtende Kaféorkestres Violinbuer, det ses i de unge Mænds længselsfulde Øjne, det høres langs hundrede Diske i travle Ekspedienters Iver for at rive et helt Hus med Hylder og Skabe ned til Fruens behagelige Udvalg! Og gennem Julevelgørenhedens hæsblæsende Konkurrence fornemmer hun det samme Raab, hun ser gamle og unge Hænder strakt bønligt bedende ud imod sig: Kom og elsk mig i December!

Selv om det kunde være fristende endnu en Gang at følge Københavnerinden, dette henrivende Væsen, ind under de Olsenske Palmer, hvor hun i denne Tid blander sig med Terminens Godsejere og Landadelens Grever, vil jeg dog her forsage fra alle hendes Gerninger og alt hendes Væsen. Jeg vil nøjes med hende paa Papiret, saaledes som Fru Gerda Wege-

ET VINTERLANDSKAB.

En Jul uden Sne er ingen rigtig Jul. Forhaabentlig kommer Sneen da ogsaa i Aar og bringer den rette Julestemning over Land og By.

HS. MAJESTÆT DRONNINGEN AF SPANIEN.

Ovenstaaende udmærkede Portræt er taget af Dronningen under hendes sidste Ophold i England, hvor hun, der er engelsk Prinsesse, saa ofte er i Besøg. Dronningen er som bekendt i disse Dage nedkommen med en Datter.

PRINSESSE EULALIA AF SPANIEN.

Kongen af Spaniens Tante, der var saa meget paa Tale i Anledning af den Bog, hun vilde udgive imod Kongens Ønske. Som bekendt har der nu fundet en Forsoning Sted mellem Kongen og hans smukke, unge Tante.

FRA LIVET I CONGO.

I Tilslutning til den illustrerede Artikel, vi nylig bragte fra Congo, vil det være af Interesse at se, hvorledes de Indfødte forlader deres Hytter tidlig om Morgen.

Pjerrot noir.

ner med Streg og Tegnelus har naglet hende til Væggene i Ole Haslunds Hus. Det er længe siden, vi har aabnet nogen Udstilling, som i den Grad har beskæftiget de mondæne Sind. Og som det altid gaar herhjemme, — og vel forøvrigt ogsaa andre Steder i Verden — er den enestaaende Sukces bleven mødt af en modgaende Bølge, med streng, tildels meget smaaborgerlig Kritik.

Vi er jo et Bondeland, — man undskyldte Banaliteten —, vore førende Politikere, vore fornemste Digtere er Bønder, og vore Kunstnere er Bønder. I vor Malerkunst ophørte den europæiske Tradition allerede med Jens Juel. Med Eckersberg og siden efter i hundred Aar har vi vænnet os til det landlige og det provinssielle, og vort Lavland blev bestandigt fladere, indtil vi nu i den Grad staar paa bar Bakke, at vi end ikke kan præstere en Udstilling i Brighton, de engelske Landliggerses Faxe Ladeplads! Hver Gang i vor Kunst de danske Bønder fik en Fornemmelse af Europa, mødtes det fremmede med sur Mistænkeliggørelse. Jeg behøver ikke at nævne de store Eksempler. Om Fru Gerda Wegener hed det hurtigt, at hun perverterede Københavnerinden. Dette var,

sagde man, ikke de friske unge Piger med de røde, runde Kinder! Det var riglignok ikke Østergades rødmossede atten Aar! Nej, Fru Wegeners Kvinder gik unægtelig lidt bedre paa Fødderne, end Københavnerinden almindeligvis gør! De bar ikke Hatte, som fik Pariserne til at vende sig paa Boulevarderne, de var ikke nedringede i fri Luft, saa de engelske Turistmisser slog Kors for deres flade, men korrekt højhalsede Barne!

Sagen er vel den, at Gerda Wegener aldrig har villet tegne *Københavnerinden*. Hendes Tegninger under denne Fællesbetegnelse fremkom som Modebilleder. Hun vilde vise Københavnerinden sit Ideal. Man kunde følge det eller lade det ligge, alt efter sin Figur og sin Skomager. Det rigtige er, at efter disse Tegninger spirede frem af vore Brosten et helt nyt Kuld af smaa, fikse, sarte og fine Pigebørn, som i deres Klædedragt viste en Smule europæisk Kultur — til Forargelse for Bondekunstens og den danske Smags Pinstruppere.

Oscar Wilde sagde en Gang, at ingen havde set Londonnertaagen, før Turner maledede den. Og den specielle keltiske Kvindetype, som man nu møder paa ethvert Gadehjørne i London, blev først skabt af Burne-Jones. Enhver virkelig Kunstner er Nyskaber. Det var heller ikke Fru Gerda Wegeners Opgave at konkurrere med Hr. Juncker-Jensen.

Men vi har allerede dvælet længe nok i Ole Haslunds Hus! Lad os vende tilbage til de gla-

Dansende Par.

de Julegader, hvor Modellen til *Den sorte Pjerrot*, belæst med smaa, hemmelighedsfulde Pakker, maaler Strøgets Fliser med sine slanke Dameben. Fra Julens Fester danser den unge Københavnerinde lige ind til Karneval og Bal, Kredsløbet er fuldendt: Vil du elske mig i December som i Maj? Den unge Dame har aabnet sit Hjertes Personbanegaard — rede til enhver Ægteskabskonkurrence —, og vi følger Kærlighedens slangelistige Spor, de skjulte Skinneveje, — ind og ud — forbi smaa og store Kærlighedens Perroner. For os er Kærligheden Lys og Lyst, men ikke altid Lykke, for os er den Silkeknitren og Champagne i en Luft, gennemsitret af hede Essenser, for os bliver den Livsnerven, som bringer alt, hvad vi ejer og har, til at skælve i det Nu, der betyder Jul og Fest, hver Gang det oprinder i sin evige Fornyelse. Den gule By i en vældende Lysstrøm, — og i Strømmen et dansende Par,

som hvirvler os forbi! Grib dem, inden en ny Slægt rykker frem! Dagene gaar hastigt. Allerede hører vi i det fjerne et Kor af glade Barnestemmer, det nye Aar, som synger:

»Spillemand, spil lystigt op,
Nu begynder Dansen!«

Andreas Winding.

DER er ingen Grund til, at Folk skal skændes, fordi de er af forskellig Mening. Men lidt sættes Sindene i Bevægelse, og stor Elendighed kan blive Følgen af, hvad der tilsyneladende blot var en ubetydelig Meningsforskel.

The Lady.

* * *

INTET kan være ukvindeligt, hvis blot en Kvinde gør det godt.

Miss Isabel Seymour.

Svensk Vid og Tegnekunst.

Kunden: Kan jag nu lita på, att den här stolen verkligen är gammal?

Antikvitethandlaren: Om den är gammal? Den är så gammal, så jag har måst sätta ny rygg, ny sits, nya karmar och tre nya ben på den!

(Søndags-Nisse.)

JULEMÆRKE-SANGEN

er et Digt, skrevet af Forfatteren L. C. Nielsen og sat i Musik af den bekendte Komponist E. Hechmann. Det foreligger dels i stort Note-Format, dels som Postkort og sælges for henholdsvis 30 og 10 Øre til Fordel for syge og svagelige Børn. Den smukke og stemningsfulde lille Sang fortjener den største Udbredelse nu ved Juletid, og vi anbefaler den herved paa det bedste. Alex. Vincents Kunstforlag.

OPVAAGNEN.

Efter en halv Snes Aars Forløb begyndte hun at vaagne. Hun var da tredive Aar. Det var Forbitrelsen over at blive uretfærdigt og skødesløst behandlet, er fik hende til at forlange Oprejsning.

Dér gik hendes Mand og var saa sikker paa den Kone, som han havde siddende. Hans Klogskab skulde nok holde hende paa Plads, og han lod hende skøtte sig selv. Talte knapt med hende. Han, den berømte Sindssygelæge med den vide Forstaaelse, forstod ikke, at en Dag maatte hun, den sunde Kvinde rejse Hovedet og sætte ham Stolen for Døren.

Hun forlangte Skilsmisse. Harald Raage: Ungdoms Kamp. G. B. N. F.

ET GODT RAAD.

„Jo flere Goder, jo større Forpligtigelser, og den Slags skal man opdrages til, min Dreng. Det lykkeligste er at have kun sit tarvelige Udkomme.

Vær Du glad, fordi Du er, hvad Du kalder fattig, vær Du taknemlig, fordi Du har Savn, fordi Du har noget at længes og hige efter, det lærer en at være taalmodig, forstaaende og medlidende. Riddim gør svimmel, skaber Misundelse og opelsker alle menneskelige Skrøbeligheder“ Fru Stenfeldts Brev til Sønnen i „Byens bedste Parti“ af Ingeborg Vollquartz. E. Jespersens Forlag.

MENNESKERS MANGEL PAA KÆRLIGHED.

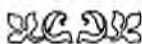
Ja, hun vilde sætte Pørn i Verden med en Mand, der var saa god som hun selv, og hun vilde lære dem, at deres Legeme var en dejlig Have, som maatte hærdes og plejes med uendelig Omhu; hun vilde lære dem, at det, det gjaldt om, var ikke at slippe helskindet fra Livet, men at knække Halsen paa noget, som var det værd; hun vilde lære dem at bytte Værdierne lidt om, lære dem, at Ungdom ikke behøvede at være at fjolle rundt, til man havde faaet saa mange Tagsten i Hodet, at man maatte søge Ly i det første det bedste Skur, hvor man saa kunde sidde og filosofere over de faldende Tagsten; men at det netop var den Tid, hvor man skulde se — se, at alt, hvad der fandtes af grimt og ubegribeligt, kun skyldtes Menneskers Margel paa Kærlighed til sig selv og andre. Karen Ewald: Unge Øjne. G. B. N. F.

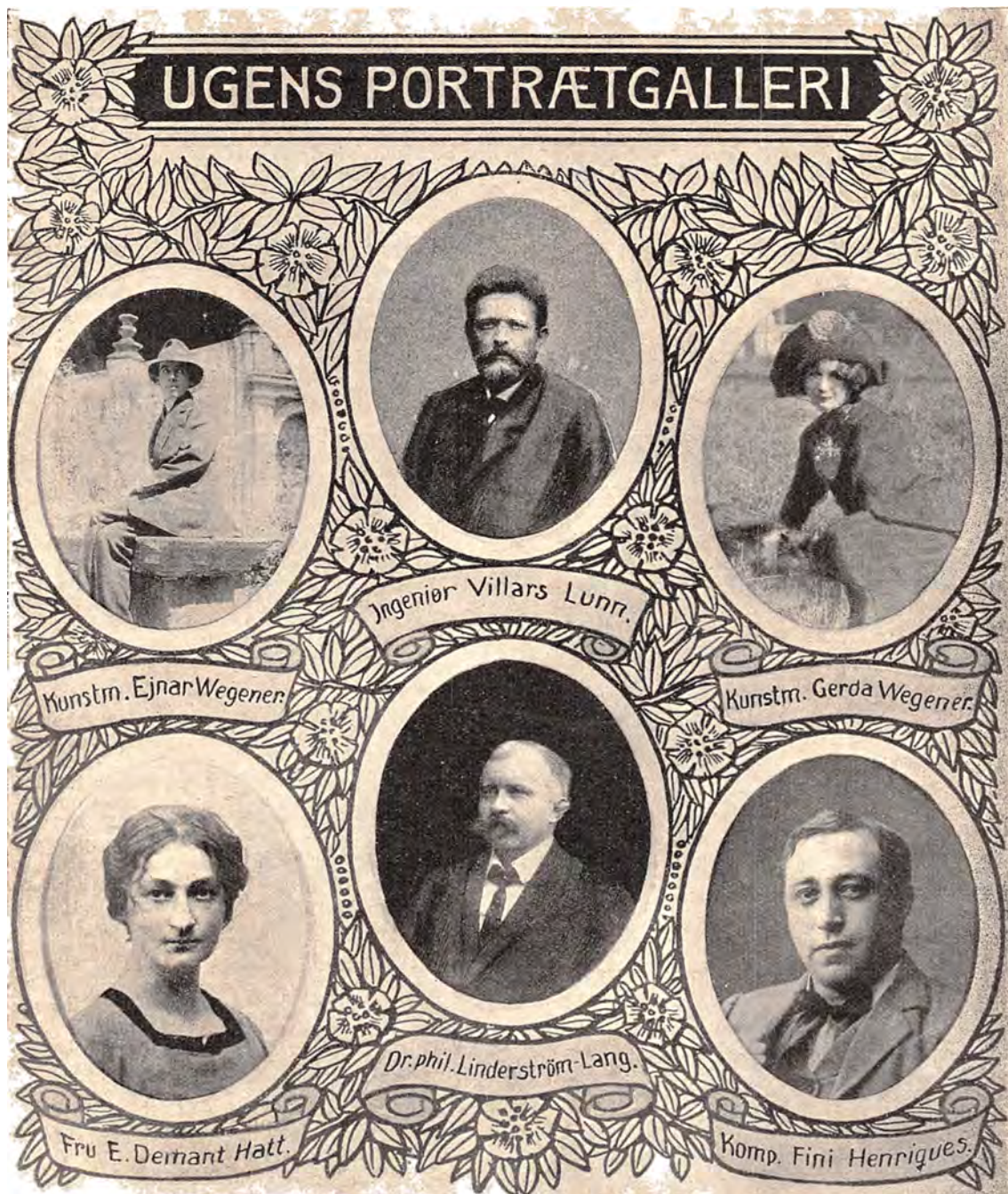

Hunden (der lige er blevet købt af Damen): Du gode Gud, at skulde være lænket til saa'n én for Resten af sine Dage.

DET DANSKE MAAL.

Det første Dansk — de første livsaige Ord paa Modersmaalet! Efter saa længe at have trætet Tunge og Lunge med tyske Hvislelyde og tyske Konsonantbundter aiter det milde, hjemlige Maal! Intet Sprog af snørklet Jern — som det tyske; intet Staal-sprog som det svenske, hvori Karoliner-nes Klinger endnu suser gennem Luften; men et Sprog saa blødt og fint i Tonen som det sølvhvide Tin — et blødt og bøjeligt Stof for Ordsmede og Sprogkunstnere . . . Johannes Jørgensen: Indtryk og Stemninger. G. B. N. F.

GERDA og EJNAR WEGENER har haft stor Fornøjelse af den Udstilling, de i disse Dage afholder. Udstillingen med dens mange smukke Billeder, hvoraf vi andet Sted i Bladet bringer enkelte Gengivelser, har skaffet Kunstnerparret megen Anerkendelse. Et godt Bevis paa denne Udstillings Popularitet er, at den har kunnet gøre sig gældende midt i Juletravheden, og der er al Grund til at ønske de to unge Kunstnere til Lykke med det smukke Resultat.

LANDSTINGSMAND VILLARS LUNN har i denne Tid i høj Grad samlet Offentlighedens Opmærksomhed om sig ved sit Angreb paa „Potentia“ og dens Stifter, Hr. Niels Grøn. Denne Sag, under hvilken der er faldet haarde Ord fra begge Sider, er nu indanket for Domstolene, og det paahviler altsaa dem at afgøre, om Hr. Villars Lunn har haft tilstrækkelig Basis for sine usædvanlig kraftige Beskyldninger.

FRU EMILIE DEMANT HATT, der i den forløbne Uge har holdt Foredrag i Geografisk Selskab, er, saavidt os bekendt, den første Dame, som har talt for Selskabets Medlemmer. Fruens Foredrag, der var meget interessant og fængslende, handlede om et Ophold blandt Nomaderne i Lapland, hvis ejendommelige Sæder og Skikke hun har et virkelig indgaaende Kendskab til, idet hun et helt Aar har levet iblandt dem, i deres Hytter og under samme Livsvilkkaar, hvorunder de lever. Foredraget har faaet et Efterspil,

idet Statsminister Hagerup har fundet Anledning til i en officiel Skrivelse til „Geografisk Selskab“s Bestyrelse at nedlægge Protest mod nogle af Fruens Udtalelser i Anledning af Grænsespørgsmaalet

Dr. phil. LINDERSTRØM-LANG, som fornylig er afgaaet ved Døden i en Alder af 53 Aar, var Hovedleder af det overordentlig velansete Lang & Hjortske Kursus, hvorfra saa mange af de senere Aars Studenter er udgaaede. Han var selv en udmærket Lærer, utrættelig og ivrig, og gjorde sig desforuden i høj Grad fortjent af den læsende Ungdom ved at udarbejde en Række Lærebøger, bl. a. latinske, og efterhaanden har bidraget til at forjage den forhadte Madvig fra Latinskolerne. Endvidere følte han stor Interesse for Lærerstanden og gjorde et stort Arbejde for at organisere Privatlærerne til Forbedring af deres Kaar. Et Udslag af denne Bestræbelse var Oprettelsen af Privatlærerforeningen, hvor Aldede i flere Aar var Formand.

FINI HENRIQUES, der vel nok kan anses for Danmarks mest populære Violonist, har i disse Dage af sin gamle Kvarter dannet en ny Kammermusikforening, som til Adskillelse fra de øvrige Musikforeninger kaldes „Musiksamfundet“. Vi nærer ingen Tvivl om, at Fini Henriques, hvis Position inden for dansk Musikverden forlængst er sikret, ogsaa vil faa Glæde af sit sidste nye Foretagende.

Hver 8 Dags

Ægteskabs-

Konkurrence.

IVORT sidste Nummer omtalte vi ganske kort den Konkurrence, som vi nu i Dag aabner for vore Læsere og derfor mere udførligt skal forklare.

Lad os begynde med det vigtigste, nemlig: Hvad kræves der af »Hver 8. Dag«s Læsere, for at de kan deltage i Konkurrencen og saaledes gøre sig Haab om at vinde én eller flere af de mange større eller mindre Penge-Præmier, der vil blive uddelt.

Opgaven, der stilles, er, som man vil se, ikke mere vanskelig, end at selv Børn kan være med.

Som man vil bemærke, er der udeladt et Ord i nedenstaaende Rim, og det er dette manglende Ord, man skal finde. Et lignende Rim vil findes i »Hver 8. Dag« for næste Uge og i det derefter nærmest paafølgende Numer — saaledes alt i alt *tre* ganske lette Rim.

Rimet i Dag lyder:

*Kærlighed forgaar —
Hver 8. Dag*

Naar Læsere nu har gættet Ordet, er alt, hvad de har at gøre, at nedskrive det paa omstaaende Kupon (Nr. 1), tilføje tydeligt Navn og Adresse, klippe Kuponen ud og *opbevare den*.

Det samme gøres saa næste Uge og igen Ugen derefter.

Først saa indsendes alle tre Kuponer, samlede i en Konvolut, til »Hver 8. Dag«s Præmieafdeling, Vingaardsstræde 25, København K.

Samtlige Besvarelser nedlægges saa i en dertil indrettet, forsegleet Kasse, der aabnes

paa Redaktionskontoret i Overværelse af en *Kontrolkomité*, der sammensættes af Abonnenter paa »Hver 8. Dag«, og hvis Navne senere skal blive offentliggjorte.

Efter at Kassens Indhold er blevet godt omrystet, udtrækkes saa i Kontrolkomitéens Nærværelse en af de indsendte Besvarelser, og den, hvis Navn staar under den *rigtige* Besvarelse paa de tre Kuponer, bliver saa Vinderen af *Første Præmie: Fem Hundrede Kroner*.

Den næste, hvis Besvarelse udtrækkes, erholder saa anden Præmie: *To Hundrede og halvtredsindstyve Kroner*, og de følgende Halvtreds hver en Opmuntringspræmie paa Fem Kroner, eller med andre Ord lige saa meget, som »Hver 8. Dag« koster for et helt Aar.

Samtidigt med at Vindernes Navne offentliggøres i det nærmest paafølgende Numer af Bladet, erholder De Beløbet, som De har vundet, tilsendt ved en Anvisning, hvis Paalydende udbetales i Guld paa »Hver 8. Dag«s Kontor til Ihænderhaveren. Denne Anvisning kan dog, om ønskes, ogsaa benyttes til at gøre Indkøb for hos enhver Handlende, der averterer i »Hver 8. Dag« (i København eller Provinserne). Ønskes det, kan Beløbet for de store Gevinster fordeles paa flere Anvisninger, saaledes at Vinderen ikke behøver at gøre sine Indkøb paa et enkelt Sted.

Anvisningerne maa benyttes senest én Maaned efter Udstedelsesdagen.

Skulde de to store Præmier tilfalde en ugift Dame og en ugift Herre, og disse ved

»HVER 8. DAG«S ÆGTESKABSKONKURRENCE DISKUTERES I SELSKABSLIVET.

— Skal du til Paris i Vinter, Else?

— Ja, det kan du tro, jeg skal. Jeg bestiller ikke andet end at samle Kuponer hos hele Familien, for at faa baade Mand, Bryllup og Pariserrejsen ganske gratis.

at gøre hinandens Bekendtskab skulde beslutte sig til at indgaa Ægteskab, forpligter »Hver 8. Dag« sig yderligere til:

1. at afholde de Udgifter, der er forbundne med deres Vielse,
2. at skænke Bruden en elegant Brudekjole m. m. fra Varehuset, Frederiksberggade.
3. at bekoste en Luksusbil til at bringe Brudeparret til og fra Kirken,
4. at betale Bryllupsdiner paa indtil 100 Couverter i Hotel Bristol,
5. og at afholde Udgifterne ved en Bryllupsrejse til Paris med Ophold i otte Dage paa et første Klasses Hotel.

For at letteliggøre Konkurrencens Hovedformaal: at bidrage til at gøre et Par unge Mennesker lykkelige, bemærkes det udtrykkelig, at enhver har Lov til at afstaa sin Præmie til en anden, saaledes at en Fader eller Moder, der maaske vinder en af Hovedpræmierne, kan give dem til en Datter eller Søn, en Broder til sin Søster eller omvendt, en gift Veninde til en ugift osv. osv.

Det eneste »Hver 8. Dag« forlanger, er Navnene og Adresserne paa de Damer og Herrer, der er i Besiddelse af Præmieanvisningerne, og Meddelelse fra dem begge om, at de ønsker at indgaa Ægteskab.

Det er indlysende, at jo flere Besvarelser, man kan indsende, desto større Udsigter har man til at vinde. Vi tilraader derfor alle, der vil deltage i Konkurrencen, at skaffe sig saa mange Kuponer som muligt, — til hver enkelt Besvarelse kræves, som sagt, tre Kuponer.

Altsaa:

1. Udfyld Kuponen i det Blad, De her læser. Klip den ud og opbevar den.
2. Anmod Venner og Bekendte, der ogsaa læser »Hver 8. Dag«, om at overlade Dem deres Kuponer, hvis de ikke selv benytter dem.

Eller:

3. Køb saa mange Numre af »Hver 8. Dag«, som Antallet af de Besvarelser, De maatte ønske at indsende, for at faa størst Chance til at vinde Præmierne.
4. Husk, at én og samme Person ved en heldig Skæbne jo godt kan vinde saa mange Præmier, som Vedkommende selv har indsendt Besvarelser, og at der for Eksempel ikke er noget i Vejen for, at den, der har indsendt 3 enslydende Besvarelser, i heldigste Tilfælde godt kan vinde baade første og anden Præmie samt en Opmuntringspræmie.

Enkelte Numre af »Hver 8. Dag« kan købes for 10 Øre hos alle Bog- og Bladforhandlere, i Kioskerne og paa Jernbanestationerne hele Landet over samt i »Hver 8. Dag«s Ekspedition, »Hver 8. Dag«s Hus, Vingaardsstræde 25, København K.

Bemærk: Yderligere Meddelelser om »Hver 8. Dag«s Ægteskabs-Konkurrence vil findes i »Hver 8. Dag«s næste Numer paa Torsdag.

Forudbestillinger paa enkelte Numre (à 10 Øre) eller Abonnementstegning for et Kvartal (1 Kr. 25 Øre) modtages overalt.

KLIP MIG UD!

»Hver 8. Dag«s Ægteskabskonkurrence.
Kupon Nr. 1.

Det manglende Ord er

Navn

Fornavn

Stilling

Adresse

NB. Navn og Adresse bedes skrevne meget tydeligt.

En Bryllupsrejse.

Novelle.

HELT uden Modstand var det ikke, at den nittenaarige Baronesse Adelaide Gunnarsholm fik sin Mamas Tilladelse til at gifte sig med Ingeniør Eivind Storm. Adelaide var jo Slægtens Stolthed, berømt i hele Rangby med Æmgen for sin Skønhed og for sit pragtfulde, gyldne Haar, der som en Krone af Efteraarsløv smykkede hendes fint formede lille Hoved. Sandt at sige — dette Haar var vel hendes bedste Smykke, for de gamle Familiediamanter havde nok forretningskyndige Forfædre forlængst ombyttet med mindre kostbare Similistene. Men derom talte man ikke i Baronesse Gunnarsholms Hus. Der dækkede man pietetsfuldt over Fædrenes mulige Skrøbeligheder. En Gunnarsholm var uden Hensyn til Sladderens onde Tunger en født Gentleman. Selvfølgelig!

Saa var det, at Eivind Storm efter Aars Fraværelse dukkede op i den stille Provinsby. Som ungt Menneske var han rejst bort, uden at medbringe andet end sin Moders fromme Ønsker og en veludstyret Forstandskiste. Folk rystede paa Hovedet ad den unge Eventyrer. I lange Tider hørte man ikke noget fra ham. Saa begyndte Aviserne at melde om, at han tjente store Penge i Sydamerika. Og en skønne Dag holdt han sit Indtog i Rangby, ledsaget af en engelsktalende Tjener og medbringende et Utal af Kufferter. I en Fart forstod han at henlede Offentlighedens Opmærksomhed paa sig. Han strøede om sig med Penge. Og tilsidst havde han ved

Gud den Dristighed at fri til Baronesse Adelaide, og — hvad der endnu mere forbavsede Byens nyfigne Beboere — fik Ja. Men hvad de gode Damer ikke vidste, var, at det havde kostet en haard Kamp, før den gamle Baronesse havde givet sit Samtykke. Først da hun saa, at Datteren virkelig var helt forelsket i den kraftige, solbrændte Mand, og at det ikke var hans Rigdomme, som lokkede hende, gav hun hoveddrystende sit Samtykke.

Bryllupsrejse til Paris, stod der i Bladene. Adelaide og Eivind tilbragte vidunderlige Dage i den skønne Seinstad, denne Verdensby, som Kunst og Natur synes at have ført en ædel Væddestrid om at udkaare til den ypperste. — Hjemrejsen lagde de over Berlin, for at se en Storby, der har udviklet sig efter ganske andre Principper. Nu sad de i Toget, der med de danske Statsbaners berømte Fart arbejdede sig gennem Sjællands skønne Egne.

Eivind havde lagt sin Arm om Adelaides Liv. Hun lænede sig ind til ham, træt og tryk. Pludselig standsede Toget med et Ryk. Det var ved Roskilde. Passagererne ramlede lidt om mellem hinanden. Adelaide vaagnede ligesom af en behagelig Døs, saa paa Eivind med sine store, blå Øjne og sagde:

— Vi er nok snart i København . . . Hvor har Du forresten tænkt, at vi skal tage ind, Eide?

Han smilte underfundigt og lagde blidt sin Haand over hendes Mund.

— Sysch, Skat, sagde han . . . ikke spørge . . . det er en Hemmelighed! . . . en Overraskelse.

De lo begge to, og hun gemte sig paany ind til ham. Frem for hendes Tanke steg Erindringen om alle de søde Hemmeligheder og alle de

skælmske Overraskelser, denne Bryllupsrejse havde været saa rig paa.

Bum . . . der holdt Toget. De var i København. Eivind hjalp galant sin Hustru ud af Kuepen og førte hende hen til den ventende Automobil. I susende Fart gik det gennem Vesterbrogade til Raadhuspladsen, hvor Bilen standsede uden for *Hotel Bristols* monumentale Façade.

— Hvor fører Du mig hen . . . spurgte Adelaide lidt overrasket.

— Til et Sted, hvor man bor i stilfulde Omgivelser, bliver godt behandlet og har en glimrende Udsigt over Byens største Plads . . . sagde han.

— Men Eide dog, mumlede hun og lavede en allerførste Trutmund . . . Du fører mig ind paa et Hotel . . . og jeg, som havde glædet mig til, at vi skulde have vort eget hyggelige Hjem . . .

— Snak om en Ting, Kat. Ved Du ikke, at man nuomstunder bor allerbedst paa et Hotel, der — som det hedder i en maaske noget forslidt Frase — forener Hjemmets Hygge med Selskabslivets Elegance?

Adelaide sukkede, men svarede ikke. Uvilkaarligt maatte hun tænke paa sit Barndomshjem med de spartanske Stuer og skrøbelige Møbler.

En Neger i Liberi aabnede Drejedøren for dem. De stod i den tæppebelagte Vestibule. Gennem Spejlglasserne saa de ind i Restaurationen, hvor Orkestret netop spillede en berusende Vals. En svagt krydret Aroma trængte ud til dem — en Duft af god Mad og udsøgt Parfume. Der var noget i bedste Forstand hjem-

ligt ved dette, som fik Adelaide til at strække Hals . . . men hvad var dog det? Derinde sad jo Dorotea Rønnow og Constance Hvidtfeldt og den unge Hofjægermester Kongsbak og . . . ja, det næsten svimlede for hende. De var her alle sammen, alle disse Navne, som hører til »Kredsen« og udgør det gode Selskab.

Eivind gættede hendes Tanker og hviskede smilende:

— Ja, paa *Bristol* mødes alle . . .

Saa bød han hende Armen, og langsomt gik de op ad den mægtige Trappe. Ved første Sal drejede de ind i en Korridor, hvor der hang en Mængde Kostumbilleder i gyldne Rammer. — Lidt efter stod de i en højloftet Salon, der var smykket med Kunstgenstande og kostbare Møbler. Et smukt Badeværelse og et smukt Soveværelse sluttede sig til Salonen og udgjorde tilsammen den mest herskabelige Lejlighed, man kunde ønske sig.

Han førte hende hen til Vinduet. Lige under dem laa Raadhuspladsen med dens mylrende Liv. Lidt længere borte tegnede Kunstindustri-musæet sit elegante Spir mod den mørke Aftenhimmel.

— Her ender vor Bryllupsrejse, sagde han, og drog hende ind til sig. Her vil vi slaa os ned for en Tid og leve med i Hovedstadens muntre og mondæne Liv. Tror Du ikke nok, at vi kan faa det hyggeligt under *Bristols* gæstfri Tag? . . .

Hun saa paa ham. Og hendes Øjne var et stort, bekræftende Smil.

Sigurd.

Titus Lampen.

Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampens
 Titus lampens
 Titus lampen
 Titus lampens
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen
 Titus lampen

har Lysstyrke af 120 Normallys for $1\frac{1}{4}$ Ø. i 11mm.

er absolut eksplotionsfri.

Væge skal aldrig fornyes.

Brænder kan paasættes enhver Petroleumslampe.

brænder med samme Lysstyrke stadig.

hvide Skær er behageligt for Øjnene.

angriber ikke Metalgenstande og Blomster

er absolut lugtfri.

er nem at betjene.

skal kun paafyldes hveranden Dag.

kan ogsaa anvendes som Tørslampe.

sparer Dem i Løbet af en Vinter, hvad Lampen har kostet Dem.

En gros hos
F. Knudsen & Co.
 Amaliegade 28.

VORE FORKØLELSESSYGDOMME.

AF LÆGE E. BØCHER.

Strubekatarrah (fortsat). — *Bronchitis*.

Ved Hæshed og Irritationshoste (»Krillerhoste«) er det behageligt at indaande *Menthol*. Man kan praktisere dette ret let ved at købe en Smule (3 Gram) pulveriseret *Menthol*, hvoraf en lille Knivspidsfuld kastes paa Overfladen af en Kop kogende Vand. Over denne sætter man da et Papirkræmmerhus, lavet af tykt Papir og heftet sammen med Naale (ikke Lim, der opløses af Dampen) samt saa stort, at det naar langt ud over Koppens Sider (en Spølkum er ogsaa god). Kræmmerhusets Spids afklippes, og over det derved fremkomne Hul, der bør være ca. 1 Krone-stort, sætter man Munden og indaander Dampen. Mentholdampen kommer paa denne

Maade til at virke mere koncentreret paa Slimhinden og undgaar at komme i Øjnene, hvor den fremkalder heftig Sviden og Taareflod. Stoffet haves ogsaa indeholdt i de bekendte *Mentholkarameller*, Brystsukker som det kan være af en vis Virkning at suge under Sygdommen. Ligeledes *Mentholdragées*, hvis Virkning er endnu stærkere. Mentholdampene klarer ret godt paa en rusten Stemme.

Imod stærkt generende Irritationshoste, der iøvrigt jo ofte viser sig, naar man fra koldere Temperatur skifte over til varmere (f. Eks. kommer udefra ind i en varm Stue eller kommer i Seng) kan der gives flere Slag *Medicin*, der hjælper fortrinligt, men i disse Tilfælde er det nødvendigt at raadsørge *Lægen*, da han bedst afgør hvilket Middel der bør tages, og da Stofferne, der anvendes her, kun faas mod Recept.

I det hele taget tilraades det stærkt ved enhver alvorligere Strubekatarrah, bl. a. naar denne trækker ud over 1—2 Uger, at tilkalde *Lægen*, da andre, alvorlige Lidelser i Struben kan give sig tilkende paa ganske samme Maade, som vi i sidste Artikel hørte om denne. For Børns Vedkommende kan der jo være Tilfælde, hvor en Difteri kan have undgaaet Opmærksomheden og angreb Struben, kort sagt Tvivltilfælde, hvor *Lægens* Undersøgelse og Behandling er ganske nødvendig, og hvor Voksne maa en meget langvarig Hæshed altid vække Mistanke om en eller anden af de omtalte, alvorligere Lidelser (f. Eks. Tuberkulose i Struben), som — oment i færre Tilfælde — ogsaa angriber Børn.

Ved denne (som ved de tidligere nævnte Forkølelser former) tilraades imod *Tilbøjelighed* for Lidelsen *Hærdning af Legemet*, i dette Tilfælde *specielt af Halsen*; man skal ikke gaa med Halstørklæde, og man bør daglig Morgen og Aften bade Halsen med koldt Vand. — De tilraades indtrængende at behandle en blot nogenlunde stærk Strubekatarrah *energisk fra først af*, da Lidelsen naar den først er bleven kronisk, er vanskelig at blive kvit og oftest højest pinlig for Patienten.

IV. Luftrørskatarrah og Bronchitis.

(»Slim paa Lungerne«, »Brystbetændelse«).

Naar den Katarrah, som en Forkølelse fremkalder slaar sig paa de under Struben liggende Dele af Luftvejen, faar vi en Luftrørskatarrah og en Bronchitis. Disses Lidelser er ikke lette at adskille og forekommer og saa som Regel sammen. Den Lidelse, der almindeligvis opstaar som Følge af Forkølelse og kaldes Bronchitis har da sit Sæde i Luftrøret og de større Hovedforgreninger af dette i Lungerne (Bronchierne). Ud til de finere og fineste Bronchiegrene naar den kun sjældnere. Ofte er Bronchitis forbunden med Strubekatarrah. I de hele vil det af de foregaende Afsnit kunne forstaaes, og enhver véd ogsaa af Erfaring, at det ved en Forkølelse ofte drejer sig om et Sammenspil af flere af de nu hver for sig nævnte Lidelser. Man kan i ikke saa få Tilfælde ligefrem følge, hvorledes en Katarrah har gen

Udgiver: A S Hver 8. Dags Forlag.
Chefredaktør: George C. Grøn.

København: Hver 8. Dags Hus, Vingaardsstræde 25.
London: 12, 13 & 14, Red Lion Court, Fleet Street E. C.

Nr. 14.

31. December 1911.

Pris 10 Øre.

ET EJENDOMMELIGT KØRETØJ.

Naar Aristokratiet paa Korea skal gøre officielle Visitter, benytter de som Regel en Vogn, der meget minder om en Monocykle hos os. Vi lærer deraf, at intet er nyt under Solen, idet den Art Befordringsmidler har været i Brug paa Korea i flere Aarhundreder.

Det forsvundne Manuskript.

Fra Engelsk ved C. L.

„Oprigtig talt, mine Herrer,“ sagde jeg, idet jeg rejste mig med et lidt spottende Smil, og henvendte mig til de forsamlede Doktorer ved Martyr-Collegiet, — „med al mulig Respekt for Deres ærede Opfattelse, saa synes jeg dog, at det er et lovlig stift Stykke at lade mig rejse helt herved fra London, fordi De har været saa uheldige at forlægge et sølle Skilingsværk.“

„Stop lidt, Mr. Scott!“ afbrød Dekanen, Mr. Cobb, som kun med største Vanskelighed havde styret sin Utaalmodighed under de foregaaende Forhandlinger. „Aladdins Lampe var vel heller ikke mange Øre værd, og vort Manuskript er lige saa kostbart. Hvis Rektoren tillader det, vil jeg sætte Dem ind i Tingene.“

Nu havde jeg endelig faaet dem ud af Tilbageholdenhedens sikre Skal ved min overlegne Optræden. Jeg satte mig atter ned.

Samme Eftermiddag havde jeg modtaget et Telegram fra Collegiet, som ønskede min øjeblikkelige Hjælp som Detektiv i en meget presserende Affære. Et Kvarter senere sad jeg i Toget til Cambridge, som jeg naaede ved seks-Tiden.

Efter Middagen, under hvilken jeg paa Grund af den trykkede Stemning havde rigelig Lejlighed til at skaffe mig et Indtryk af Collegiets store Rigdom, trak jeg mig sammen med Rektor og Doktorerne tilbage til Dagligstuen, hvor en Tjener var beskæftiget med at trække nogle Vinflasker op. Rektoren sendte ham bort.

„Sig til Mr. Adeane,“ sagde han, „at vi ikke længere er i Spisestuen, og sørg for, at vi ikke bliver forstyrrede.“

Mr. Adeane viste sig ikke, og den kildne Sag blev nu Genstand for Drøftelse i en halv Times Tid. Resultatet var en lang Beretning om et forsvundet Skrift af Filosooffen Plato, hvortil var knyttet visse Betingelser, der stod alt andet end klare for mig. Og den ulykkelige, fraværende Mr. Adeane, for hvem jeg efterhaanden begyndte at nære varm Interesse paa Grund af alt det Smuds, der blev dænget over hans Navn, var nøje knyttet til Manuskriptets Forsvinden.

Desuden var der endnu en Ting, som flere ønskede at sige mig, men som Rektoren øjensynlig ikke ønskede at faa frem. Flere Gange havde de tilstedeværende det paa Læberne, og hver Gang viste Rektoren vedkommende tilbage med en lidende Bevægelse.

„Jeg beder Dem, husk de Betingelser, hvorunder vi blev enige om at tilkalde Mr. Scott. Han maa danne sig en Mening, uden først at være forud indtaget mod nogen.“

Kort sagt, jeg var mindre til Stede som den, der skal undersøge en Forbrydelse og rede Traa-

dene ud i et Mysterium, end som Voldgiftsmand mellem disse to stridende Parter, der ikke engang kunde blive enige om, hvorledes Sagen skulde forklares.

Til Slut tog jeg min Tilflugt til den lille Meningstilkendegivelse, som jeg har antydnet, og fik Affæren op af det Hængedynd af Vrøvl, som den efterhaanden var sunket ned i, ved at give Ordet til en Mand, der syntes at kunne fremstille Sagen klart og upartisk.

Hans rolige, faste Stemme fik de andre til at forstumme, og selv Rektoren kom ikke med anden Afbrydelse end en enkelt heftig Haandbevægelse.

„Vi staar paa Randen af en Afgrund, Mr. Scott, og hvis De ikke redder os, vil vi have mistet vort gode Navn og vor smukke Stilling ved Universitetet i Morgen Eftermiddag Kl. 3. — For 300 Aar siden,“ vedblev han, „testamenterede Londoner-Købmanden John Hoyles 42 Manuskripter, 19 Ejendomme i City, en Gaard i Kent, Tiendeindtægten af nogle Berkshire-Sogne og Forvaltningen af 4 Legater til os og Spades-Collegiet i Fællesskab; men saaledes at vi her ved Martyr-Collegiet skulde have Eneret paa Indtægterne, saa længe de 42 Manuskripter opbevaredes i vort Bibliotek uden Beskadigelser og uden at noget gik tabt. Hvis dette skete, eller hvis blot et Blad forsvinder, kan det andet Collegium gøre Fordring paa det hele: Penge, Ejendomme, Manuskripter — alt. Hvert Aar bliver Manuskripterne samlede og inspicerede af Spades Bestyrelse, og i mere end 300 Aar er de hver Gang blevet skuffede. Nu mangler for første Gang et af Manuskripterne.“

„Og hvornaar skal der atter inspiceres?“ spurgte jeg, thi Sagens Rækkevidde begyndte nu at gaa op for mig.

„I Morgen. Hvis Manuskripterne da ikke er fuldtallige, glider Ejendomme til en Værdi af over 100,000 Pund ud af Hænderne paa os og gaar til Spades. I Dag er vi usædvanlig velhavende, i Morgen maa vi sagtens sælge Biblioteket for at skaffe Penge.“

„Og Stipendierne,“ sagde en af Doktorerne, „vil svinde ind fra 300 Pund aarlig til noget nærmest negativt.“

„Mit Arbejde bestaar altsaa i at skaffe dette Manuskript til Veje i Løbet af mindre end 24 Timer?“

„Det er Deres Opgave,“ sagde Mr. Cobb, „hvis det ikke lykkes, saa —“ han gjorde en Bevægelse, som udtrykte fuldstændig Selvopgivelse.

„De mener, at det er stjaalet, ikke forlagt?“

„Det er forsvundet,“ sagde Dekanen mørkt, „hvorledes, ja, det maa De afgøre.“

„Hvor meget er Skriftet værd i sig selv?“

„Kun en Ubetydelighed, et Par Pund.“

„Og Omstændighederne ved dets Forsvinden?“

Nu var vi øjensynlig igen inde paa et delikat Emne, thi Dekanen tøvede med Svaret, som for rigtig at belægge sine Ord, og alt imens herskede der dyb Tavshed i Værelset.

„Som Regel,“ sagde han endelig, „opbevares alle Manuskripter i Biblioteket; men dette blev — naturligvis med Bibliotekarens Viden og Billigelse — udlaant til Mr. Adeane — vor bedste Manuduktør. Fra hans Værelse er det forsvundet sidste Nat. Han siger, at det var der, da han gik til Sengs, men det var borte, da han stod op.“

„Og det er alt?“

„Alt, undtagen denne Skrivelse fra Spades, der meddeler, at de denne Gang vil foretage en grundigere Undersøgelse end sædvanlig, og,“ tilføjede Dekanen i en overbærende Tone, „i Gaar viste der sig en Slags Foged, som betroede os, at Mr. Adeane vilde blive pantet for Gæld. Vi tillader ikke den Slags Personer at komme inden for Collegiets Mure, og heldigvis blev han da ogsaa opdaget og stoppet af Portneren. Men denne Hændelse, som Mr. Adeane ikke vil give os nogen Forklaring paa, er meget betegnende.“

„Paa ingen Maade,“ afbrød Rektoren, „og Mr. Adeane skylder os ikke nogen Forklaring.“

Mr. Cobb trak paa Skulderen.

„Jeg paapeger kun saadanne Kendsgerninger, som kan faa Betydning for Sagens videre Udvikling. Jeg for mit Vedkommende har ikke Lyst til at sidde med foldede Hænder, indtil Ulykken bryder løs. Lad enhver have Lov at drage sine egne Slutninger.“

Mr. Cobb's Slutninger var ikke til at tage fejl af. Han troede paa en Sammensværgelse mellem Spades og Mr. Adeane, der gik ud paa at skaffe Manuskriptet af Vejen og saaledes forandre Testamentet; kun Rektors Nærværelse afholdt ham fra i rene Ord at udtale denne sin Anskuelse.

„Hvordan er de økonomiske Forhold paa Spades?“ spurgte jeg.

„De er fattige som Kirkerotter,“ svarede Mr. Cobb hurtigt.

„Og i det mindste een Person vilde ikke vige tilbage for noget som helst, som kunde lune Røden,“ tilføjede en anden.

„Selvfølgelig henvendte De Dem straks til Politiet, da De opdagede Tabet?“

„Nej,“ svarede Mr. Cobb tøvende.

„Hvorfor ikke?“ tængte jeg paa. „Resoluthed betyder alt i et saadant Tilfælde.“

Alle ventede øjensynligt, at Rektoren skulde svare herpaa, men han tav; han vilde ikke frem med de bange Anelser, som han øjensynlig nærede. Saa svarede Mr. Cobb i Stedet:

„Rektoren ved saa godt som nogen, at det ikke vilde være let at overskue de eventuelle Følger af en saadan Hand'emaade. Og da nu Adeane ikke synes at ville vise sig, vil jeg raade Dem til at opsøge ham og høre, hvad han siger, før De fremsætter Deres Mening.“

Rektoren førte mig derpaa selv med tøvende og usikre Skridt over Gaarden op til Mr. Adeanes

Værelser. Saa bankede han paa Døren, og vi traadte ind.

„De har holdt Dem hjemme saa længe, Mr. Adeane, at vi nu kommer for at besøge Dem. Maa jeg forestille Dem for Mr. Scott, som meget hurtigt har efterkommet vor Opfordring.“

Mr. Adeanes Modtagelse var just ikke særlig tilfredsstillende. Han rejste sig for at hilse paa mig, men var saa ophidset, at han vaklede og faldt tilbage i Stolen uden at sige et Ord.

Rektoren vendte sig for at gaa, men lagde først Haanden bedende paa min Arm.

„Lad mig endnu en Gang minde Dem om, at vi fuldstændig stoler paa Dem. Tøjlerne, som jeg nu har holdt i 15 Aar, lægger jeg i Aften i Deres Haand. Jeg har set Collegiet i sin Magt og Glans. Himlen bevare mig for at se det i sin Nedværdigelse. Eller“ — tilføjede han med dyb Sørgmodighed — „i Vanære.“

— — —

„Først og fremmest,“ sagde jeg til Mr. Adeane, da Rektoren var gaaet, „trænger De til et Glas Vin.“

Jeg skænkede ham et Glas, da jeg saa, at jeg ingen Hjælp kunde vente fra den Kant, hvis han ikke tog sig sammen.

„Tak,“ sagde han blidt og forsøgte at drikke det. Men hans Haand rystede, saa Vinen strømmede ud over Bordtæppet. Han rejste sig og forsøgte at tørre det op med sit Lommetørklæde, men opnaaede kun at vælte Glasset paa Gulvet, saa det knustes. Saa stod han og stirrede hjælpeløst paa sit Værk; jeg sparkede Glasskaarene ind under Bordet.

„Lad saa det være nok,“ sagde jeg spottende, „men sig mig hellere, hvor mange Timers Arbejde daglig der har været nødvendig for at bringe Dem i Deres nuværende Tilstand.“

„Jeg kom ind paa Collegiet i Aftes efter 4 Timers Inspektion og satte mig til at arbejde, efter at have drukket en Kop Cacao. Kl. 1 gik jeg til Sengs efter først at have lagt Manuskriptet ned i Pulten her. Kl. 6 stod jeg op igen for at gaa videre, men da var Manuskriptet forsvundet.“

Jeg løftede Laaget paa Pulten; den indeholdt en Bunke Bøger og Papirer, der laa i vild Uorden.

„Jeg gaar ud fra, at alle Skjulesteder, Pulten indbefattet, er grundigt undersøgt.“

„Tre af os har endevendt alt herinde, men til ingen Nytte. Manuskriptet er ikke her i mine Værelser, det kan De godt gaa ud fra som givet.“

„Og De savner ellers ikke noget?“

„Nej, mit Ur laa ovenpaa Pulten hele Natten, og hvad der gør Sagen endnu mere mystisk er, at jeg laasede Yderdøren i Aftes for ikke at blive forstyrret for tidlig af Pigen.“

Jeg begyndte nu, fulgt af Mr. Adeane, en Ronde gennem Værelserne. Jeg undersøgte nøje Yderdøren, som efter hans Udsagn havde været laaset. Dens Fyldninger var ubeskadigede, og jeg maatte tro paa hans Ord, at Tyven ikke var kommet denne Vej ind. Den lille Entré havde to Døre,

hvoraf den ene førte ind til Mr. Adeanes Værelser. „Og den anden?“ spurgte jeg.

„Ind til en Lejlighed, der staar tom, da det vilde være ubehageligt for mig, om en anden brugte min Entré.“

„Er der nogen anden Adgang til disse Lejligheder end denne?“

„Nej, og Vinduerne vender ud til samme Gaardsplads.“

Jeg vendte tilbage til Dagligstuen og gik videre gennem Soveværelset, ind i et lille Studereværelse. I Studereværelset var der endnu en Dør.

„Det er den eneste Adgang til Galleriet i Spisesalen,“ sagde Mr. Adeane, „den holdes altid laaset.“

Jeg tog i Haandtaget og blev ikke særlig forbavsset over at finde Døren ulaaset. Jeg saa paa Mr. Adeane; Sveden perlede paa hans Pande. Galleriet var tomt.

„Jeg turde have svoret paa,“ mumlede Mr. Adeane. Han vaklede tilbage i Dagligstuen og sank bleg og skælvende ned i en Lænestol.

Det uomstødelige Faktum, at Døren var aaben, gjorde ikke nær saa stærkt et Indtryk paa mig som den Ophidselse, Mr. Adeane viste ved min Opdagelse. Hvis Tyven virkelig var kommet denne Vej ind, hvorfor skulde det saa virke mere forbavsende, end om han var kommet gennem Hoveddøren, Vinduerne, eller endog gennem Kaminen? Nej, det mystiske ved Døren skyldtes ikke Døren, men Manden. Var Mr. Cobbs Teori trods alt rigtig?

Efter nogen Dvervejelse henvendte jeg mig atter til Mr. Adeane.

„Vær saa venlig at høre efter,“ begyndte jeg med megen Værdighed. Mr. Adeane løftede Hovedet og viste mig et Ansigt, der var ganske ligblegt og fortrukket af Rædsel.

„Er De sikker paa, De lagde Manuskriptet i Pulten forleden Nat?“

„Ja.“

„Og fandt De Yderdøren laaset om Morgenen?“

„Ja.“

„Har De noget at tilføje, som muligvis kan kaste Lys over Sagen?“

„Nej, intet.“

„Hvordan Pokker skal vi saa klare den?“ raabte jeg ærgerlig over den Uklarhed, der herskede i hele Sagen. „Hvilke Resultater kan man komme til med et saadant Grundlag? Kan det forundre Dem, at der fremkommer mærkelige Gisninger?“

Mr. Adeane blev blussende rød ved denne Andydning og rejste sig for at slutte vor Samtale.

„Jeg giver Dem mit Ord som Gentleman,“ sagde han med fastere Stemme end under vor tidligere Samtale, jeg kender ikke mere til denne Sag, end hvad jeg allerede har sagt Dem.“

Det var ikke videre tilfredsstillende, men der var øjensynlig ikke mere at hente her foreløbig, hvorfor jeg forlod ham i den Hensigt at forfølge de svage Spor, som hans Ord havde antydnet for mig. — Først og fremmest maatte det Spørgsmaal overtænkes, om der kunde være Tale om

en Indtrængen gennem Vinduerne eller Spisesalens Galleri.

Derpaa fik jeg fat paa Mr. Cobb og spurgte, om han havde for Vane at sove for laaste Døre om Natten og endvidere, hvornaar Tjenestepigerne plejede at indfinde sig. Svaret gav mig endnu mere at tænke over. Mr. Cobb laaste nemlig aldrig sin Dør og kunde næppe tænke sig den Mulighed, at nogen paa Collegiet kunde finde paa det. Hvad Pigerne angik, da fik de aldrig Lov til at indfinde sig før Kl. 7 — en Oplysning, som stillede Mr. Adeanes Grund til at laase Døren i en midtst talt mærkelig Belysning!

„Og nu vil De nok være saa venlig at vise mig de resterende Manuskripter?“

„De er,“ snerrede Mr. Cobb, „som et Eksempel paa Bestyrelsens uransagelige Visdom nu laasede inde og under Økonomens Varetægt.“

„Jeg ønsker ogsaa kun at se deres sædvanlige Opbevaringssted,“ svarede jeg. Han førte mig til Biblioteket.

Der opdagede jeg noget meget vigtigt. Vinduerne i Stueetagen stod nemlig aabne, og et af dem var dækket af et Buskads. Her vilde det altsaa have været meget lettere at bryde ind end i Mr. Adeanes Værelse. En Kendsgerning, der tydelig nok pegede i Retning af en Sammensværgelse — i det mindste indenfor Collegiets Mure. — Det næste det gjaldt om at undersøge var altsaa, hvem der i det hele taget havde Adgang til Mr. Adeanes Værelser.

„Alle Tjenestefolkene er gamle i Tjenesten eller Børn af tidligere Tyende,“ fortalte Mr. Cobb. „De har alle et godt Rygte, hvilket altsaa vil sige, at de ikke lader sig sælge, med mindre Købesummen er antagelig. Men her kan Prisen have været meget høj — høj nok til at friste en af os.“

„Hvordan er Mr. Adeanes egne Tjenestefolk? Han talte om sin Stuepige, hvad er det for en Person?“

„Adeane er noget af en Særling. Vi har hver en Tjener og en Stuepige — det er Regelen. Men for et Aars Tid siden kom han i Strid med sin Tjener og har aldrig erstattet ham med en anden, saa Pigen gør nu alt Arbejdet. Adeane er mærkelig paa mange Maader, eller rettere, han har forandret sig meget i den sidste Tid. Han kommer aldrig i Spise- eller Dagligstuen — synes at undgaa alle og begraver sig i sit Arbejde med en Iver, som gjaldt det Livet.“

„Hans Ansigt gjorde egentlig ikke Indtryk af at tilhøre en Menneskefjende,“ bemærkede jeg. „Hvis man kunde se bort fra disse kedelige Hændelser, vilde jeg endog kalde ham en usædvanlig dannet og intelligent Mand. Og han er for-gældet?“

„Utvivlsomt. Skønt Guderne maa vide, hvor han bruger sine Penge, eller hvad han bruger dem til. Det er i hvert Fald ikke her i Collegiet.“

Nu kan man imidlertid være overbevist om, at

naar en Mand er forgældet og skjuler Aarsagen for sine Venner, saa har han sine bestemte Grunde, d. v. s. en af to Grunde, og jeg spekulerede paa, hvilken af disse to Veje til Ruin Mr. Adeane vel fulgte.

„Giftermaal bringer trods alt Ro over en Mand,“ bemærkede jeg grublende, „det er en Skam, at nogle Mennesker er udelukkede fra denne Form for Selskab.“

„Jeg glæder mig daglig over,“ sagde Mr. Cobb haanligt, „at Collegiets Grundlæggere i deres Visdom stængede os ude fra denne Kilde til Svagheit. Her er vi i hvert Tilfælde sikrede mod disse Pyntedukkers Paatrængenhed. Vi har ingen Klods om Benet. Nej, det er ikke der, Grunden skal søges. Men hvad mener De nu efter at have hørt Mr. Adeane?“

„De har ikke sendt Bud efter mig, for at jeg skulde fortælle Mænd med Deres Forstand og sunde Sans, hvad De ser lige saa godt som jeg, nemlig at der er noget usandsynligt eller mangler noget i Mr. Adeanes Forklaring.“

„Der mangler meget,“ bekræftede Mr. Cobb.

„Og naar jeg nu fremsætter min Mening om Tingene, vil De saa handle derefter?“

„Jeg vil i det mindste støtte Dem i Deres Arbejde. Hvis Huset skal falde, maa Samson falde med det. Det er klart.“

„Ja, saa maa De undskylde, om jeg bruger noget lang Tid til at udvikle mine Synspunkter. De strider i een Henseende mod Rektorens Anskuelse.“

Jeg sad og stirrede ned i Gaarden, grundende over Mr. Cobbs Ord, da i det samme Genstanden for mine Overvejelser gik forbi. Han gik ud af Collegiet, og mens jeg fulgte ham med Øjnene, slog den Tanke ned i mig, at jeg umulig kunde faa en gunstigere Lejlighed til at undersøge hans Værelser. — Da jeg kom op paa Trappeafsatsen, var Døren imidlertid låaset. Det var naturligvis ikke nogen uoverstigelig Hindring, da jeg altid medfører de nødvendige Rekvisitter til at aabne enhver almindelig Dør. Jeg vilde ogsaa uden Tvivl have haft Held dertil, hvis jeg ikke var blevet nødt til pludselig at holde inde; thi jeg hørte Skridt ned ad Trapperne. Det var en ældre, net Kvinde med et Bundt Nøgler, der betegnede hende som Stuepigen. Da hun viste sig i saa heldigt et Øjeblik, bad jeg hende om at lukke mig ind, idet jeg som Grund angav, at jeg havde glemt min Lommebog paa Mr. Adeanes Bord.

„Det rager ikke mig,“ svarede hun hurtigt og ret afvisende. „Jeg lukker aldrig nogen ind paa Herrernes Værelser og allermindst Mr. Adeanes. Og saa oven i Købet en fremmed!“

„Nuvel, saa bliver jeg siddende her paa Trappen, indtil han vender hjem,“ svarede jeg roligt.

„De kan ikke blive siddende her,“ sagde hun, „De er i Vejen, og Folk kan hverken komme op eller ned.“

Men jeg var besluttet paa at blive, til hun

gik, og hun havde øjensynlig lige saa bestemt lovet sig selv at blive af med mig for enhver Pris; thi hun hentede en Fejekost frem fra en eller anden Krog og begyndte at feje Trappen fra øverst til nederst. — Saa blev jeg nødt til at overgive mig, og med nogle spottende Hentydninger til den hyppige Fejning — at dømme efter den Bunke Støv, der hvirvledes op, — forlod jeg hende og gik tilbage til mit Værelse.

Senere, længe efter at Portene var lukkede og Lamperne slukkede, foretog jeg atter en Ronde gennem Gaardene, dels for at blive lidt afsvalet og dels for at faa et Indtryk af Collegiet, naar alle sov. — Idet jeg passerede Kapellet, saa jeg til min Forundring, at Hoveddøren stod paa Klem, og jeg hørte med en vis Gysen den rullende Genlyd under Hvælvingerne af en ensformig Stemme, der bad, klagende og utydeligt.

Jeg listede mig sagte indenfor og stod snart foran Korgitteret, nysgerrig efter at vide, hvem den natlige Kirkegæst kunde være. Og der paa Knæfaldet, knælende i Maanelyset, som skinnede paa hans lidende Ansigt og Hænderne, som han vred i Fortvivlelse, saa jeg Philip Adeane. En hæftig Sjælekamp sønderrev ham, men hvad han kæmpede med — Mand eller Djævel — det kunde jeg ikke sige. Til sidst opfattede jeg ved at lytte til hans Mumlen og Sætning, som stadig vendte tilbage, og som fyldte mig med Medlidenhed og Beklagelse; men den forbavsede mig ikke.

„Aa Gud,“ bad han, med hjerteskerende Fortvivlelse i Stemmen, „hav Medlidenhed med mit vanærede Navn!“

Det var altsaa Angeren, der havde bragt ham i denne Situation.

Jeg ventede, indtil han rejste sig, og gik saa ned ad Midtergangen for at møde ham. Min første Bevægelse havde en frygtelig Virkning paa ham. Han strakte afværgende Hænderne ud for sig med et Skrig som en Kvinde og faldt derpaa bevidstløs om paa Gulvet. Overraskelsen over min Tilsynekomst var for stor for hans ophidsede Nerver. Han var faldet i dyb Afmagt, og det tog lang Tid for mig at kalde ham til Live igen. Da han saa, hvor og i hvis Hænder han befandt sig, rejste han sig med en uhyre Energiudfoldelse og gik med vaklende Skridt hen imod Udgangen.

Opfyldt af Medlidenhed ved Synet af hans ligblege Ansigt og febersyge Øjne vilde jeg tilbyde ham min Arm, men han rystede kun paa Hovedet.

„Jeg fortjener ingen Hjælp, ingen Venlighed,“ sagde han og vendte Hovedet bort, „jeg har bragt Ruin og Vanæret over Collegiet. Lad mig gaa alene.“

Da jeg ikke var i Stand til at modsige ham, gjorde jeg ikke noget Forsøg paa at hjælpe, og saaledes endte denne Dag, som kun syntes at spaa Ulykke for den kommende. Men næste Morgen blæste Skyerne bort ved en eneste Drejning af Lykkehjulet, og Tragedien forvandlede til den

lysteligste Komædie, for ikke at sige en løssluppen Farce.

Til Trods for, eller maaske snarere paa Grund af mit Nederlag hos Stuepigen, var jeg stadig besluttet paa at undersøge Mr. Adeanes Værelser uden hans Assistance. Han skulde — fortalte Mr. Cobb — give en Time udenfor Collegiet K1.11, og lidt før den Tid saa jeg ham gaa ud. Jeg gik straks op paa Trappeafsatsen, hvor Stuepigen, travlt optaget af sine huslige Pligter, med øjensynlig Tilfredsstillelse rystede en Gulvmaatte ned i Hovedet paa mig. Da jeg havde fortalt hende, at Rektoren ønskede at tale med hende, forsvandt Glæden imidlertid. Hun fulgte mig med nervøs Hastværk, og da hun stod overfor Rektoren, var hendes Ophidselse saa stor, at jeg troede, at hun skulde besvime.

„Jeg ønsker, at De skal befale denne Kvinde at lukke mig ind i Mr. Adeanes Værelser,“ sagde jeg.

„Det er sandelig et alvorligt Skridt, men hvis De er overbevist om Nødvendigheden deraf —“ Saa vendte han sig til Konen og tilføjede med et Suk: „Giv Mr. Scott Deres Nøgler, Mrs. Grubb.“

Mrs. Grubb begyndte at græde højt, strakte Hænderne i Vejret og vred dem paa en højst tragisk Maade. Modstræbende rakte hun mig Nøglerne, og i samme Øjeblik vendte hun sig, styrtede ud af Værelset og fo'r ned ad Trapperne i et sjokkende Trav, alt mens hun hylede i vilden Sky. Selvfølgelig var jeg ikke sen til at følge efter, og skønt jeg just ikke er nogen Hurtigløber, naaede jeg med Lethed først op paa Trappeafsatsen og havde laaset Døren efter mig, før hun kom hvæsende op ad Trappen.

Jeg gottede mig over min Sejr og var just i Færd med at gaa gennem Entréen ind i de indre Gemakker, da jeg standsede med Haanden paa Dørgrebet, og det ikke uden Grund, for til min store Forbavselse hørte jeg Fodtrin, ikke inde fra Mr. Adeanes Værelser, men inde fra den tomme Lejlighed, som jeg ikke havde skænket en Tanke. Jeg lyttede med anspændt Opmærksomhed og hørte nu tydelig lette Skridt, som med største Regelmæssighed nærmede og færnede sig i de saakaldte tomme Værelser. Jeg følte, at Gaadens Løsning var nær, og uden at tænke over, hvad der kunde møde mig paa den anden Side, traadte jeg hen til Døren, drejede Haandtaget om og stødte til. Den var laaset. Fodtrinene standsede.

„Vil De straks aabne Døren, ellers bliver jeg nødt til at bane mig Vej med Magt,“ sagde jeg saa tydeligt som muligt.

Intet Svar.

Uden videre Parlateren traadte jeg et Skridt tilbage og rettede af al Kraft et Spark mod Døren i Nærheden af Laasen. Tilbageslaget sendte mig over mod den modsatte Væg, men Døren fløj op, og for mine Øjne viste sig ikke — som jeg havde tænkt — den personificerede Ondskab og Skyldbevidsthed, men en fortryllende, ung

Kvinde, der bevæbnet med en lille Ildrager stod parat til at hindre min Indtrængen. Efter at vi i nogle Øjeblikke havde stirret paa hinanden, fik jeg mig igen samlet saa nogenlunde sammen, at jeg kunde gaa over Dørtærskelen for at møde min skrækindjagende Fjende, der, alt som jeg nærmede mig, trak sig tilbage Skridt for Skridt, indtil hun tilsidst stod med Ryggen mod Muren, mens hun stadig holdt krampagtig fast paa Ildrageren og stirrede paa mig uden at blinke, med det mest henrivende Øjenpar, som nogen Sinde har beskuet en Mand. Endnu havde ingen af os sagt et Ord. Til sidst, da det var nødvendigt at sige noget, begyndte jeg:

„Maa jeg give Dem det Raad at lægge dette morderiske Vaaben bort, og fortæl mig saa for Guds Skyld, hvad der har ført Dem herhen.“

Hun anbragte straks Ildrageren paa Kaminristen, og jeg kunde ikke lade være med at smile af den Lethed, hvormed hun opgav sit krigerske Forsæt.

„Jeg kan ikke se, at der er noget at le af!“ sagde hun surmulende, og i samme Øjeblik hørte vi igen Hylene ude paa Trappen.

„Ved De, hvad det er?“ spurgte jeg.

„Ja, naturligvis, det er Mrs. Grubb, der siger: „Jeg sagde det nok.““

„Sagde hvad?“

„At vi vilde blive opdagede.“

„Hvem er De?“ spurgte jeg.

„Jeg — jeg er Mrs. Adeane,“ sagde hun værdigt og frimodigt. — Selve Nyheden var overraskende nok, men den ro'ige Tone, hvori hun fremsatte den, var under de nuværende Omstændigheder en Prøve paa den mest fortryllende Frækhed. Jeg kunde kun beundre og forundres, samt ganske spagt bemærke: „Ja, naturligvis.“

„Og hvad er Deres Hensigt med at bryde ind her?“ spurgte hun med et højst diplomatisk Smil.

„Det er ikke vanskeligt at forstaa,“ svarede jeg, „jeg havde faaet at vide, at disse Værelser stod tomme, og desuden anede jeg naturligvis ikke, at Mr. Adeane var gift. Det er vist ikke almindelig bekendt endnu, vel?“

„Almindelig bekendt!“ raabte hun. „De ved lige saa godt som jeg, at min Mand i saa Tilfælde ikke kunde beholde sit Stipendium et Øjeblik længere.“

„Og De lever sammen med ham her i al Hemmelighed?“

„Ja, af og til, nogle faa Dage ad Gangen.“

„Og ikke en levende Sjæl i hele Collegiet aner noget?“

„Undtagen vor gode Veninde, Mrs. Grubb.“

„Hvor længe har De da været i Stand til at bevare denne mærkelige Hemmelighed?“

„Omtrent et Aar.“

„Og hvad vil Rektor sige, naar han bliver bekendt med dette Forhold?“

„Men hvad skulde vi dog ellers gribe til?“ svarede hun, paa en Gang sørgmodigt og behjælpende. „Hvis Philip havde sagt Stipendiet fra sig, da vi blev gift, vilde vi ikke have været i Stand til at leve. Det er for Resten ogsaa min Skyld det

hele. Jeg overtalte ham til at forsøge det. Og nu vil han hade mig, det ved jeg, han vil. Aa, hvorfor kom De ogsaa og opdagede det alt sammen?“

„Det var aldeles ikke min Hensigt,“ skyndte jeg mig at indskyde, thi hun var lige ved at briste i Graad. „Opdagelsen var mig en ganske uventet Fornøjelse, og hvad det angaar, at gaa omkring og plapre det ud til alle og enhver, saa — — — Men jeg maa først høre, hvad Mr. Adeane har at sige.“

For i de sidste 5 Minutter havde jeg fuldstændig skiftet Syn paa Sagen; fra det Øjeblik, da den unge Dame fortalte, at hun var Philip Adeanes Hustru, kuldkaستedes ganske min og Mr. Cobbs sindrige Teori. Tidligere havde jeg været parat til at udpege ham som Tyven eller i det mindste som en i Sagen stærkt impliceret Person. Nu derimod maatte en saadan Løsning betragtes som ganske absurd, og der var end ikke Skygge af Grund til at forklare det saaledes. Denne Nyhed viste mig alt i en ny Belysning. Det var det, han dækkede over. Det var Grunden til hans Pirrelighed og Strid med Tjeneren, som Mr. Cobb havde berettet om. Hans Ophidselse, da Døren ud til Galleriet var aaben, var nu let forklarlig.

Mrs. Adeane var imidlertid stærkt i Tvivl om, hvorledes hun skulde gribe Sagen an, om Smil eller Taarer lettest kunde blødgøre denne brutale, ubudne Gæst. Heldigvis besluttede hun sig for Smilene, og da jeg ikke var uvillig til at gaa over paa Fjendens Parti, havde hun snart aflokket mig højtidelige og bindende Løfter om ikke med et Ord at antyde dette romantiske Giftermaal.

„Saa er det en Aftale!“ sluttede hun glædestraalende, da jeg endelig brød op for at tænke over vigtigere Problemer. „De er paa vort Parti, og vi skal være rigtig gode Venner.“

„Intet skal være mig kærere,“ svarede jeg og laasede omhyggeligt efter mig, da jeg gik.

I det hele taget var jeg vel tilfreds. Det glæder altid en Mand, naar han faar sine Formodninger bekræftede, og jeg havde hele Tiden været meget uvillig til at beskylde Mr. Adeane for Tyveriet.

Et Par Timer efter fik jeg paa en Forespørgsel det Svar, at Mr. Adeane var redet ud og ikke ventedes hjem før ved 5-Tiden. Jeg vilde have givet Alverdens Rigdomme for at have talt med ham nu; thi det afgørende Øjeblik nærmede sig i en uhyggelig Grad.

„Ret betænkt,“ sagde jeg til mig selv, „saa er intet umuligt, naar der er en Kvinde med i Spillet.“ — Det var en Tanke, der var selve Mr. Cobb værdig.

Altsaa travede jeg atter op ad Trapperne. Mrs. Adeane kom mig i Møde med skuffet Mine.

„Saa skal jeg altsaa sættes fast alligevel. Er det ikke Deres Hverv?“

„Jeg ser nok, at Mrs. Grubb har bagtalt mig, men jeg tror ikke, at hun har kunnet sige Dem den virkelige Grund til mit Komme.“

„Jo, hun har. Hun siger, at De er her for at undersøge Collegiets Forhold nærmere.“

„Det er sandt nok, der er blevet forøvet et slemt Indbrudstyveri i Collegiet.“

Hun klappede henrykt i Hænderne. „Aa, nu ved jeg det,“ udbød hun, „det er Mr. Cobbs falske Tænder, men jeg har dem ikke.“

„Det ser ud til at berøre Deres Mand alvorligt,“ sagde jeg.

„Philip?“ raabte hun bekymret. „Fortæl mig for Guds Skyld det hele.“

Saa fortalte jeg hende hele Historien, og da jeg var færdig, brast hun i Latter.

„Det er altsaa denne mugne, gamle Tingest, som de har gaet og rodet efter de sidste to Dage. Og De ogsaa?“

Jeg nikkede bekræftende.

„Og de vil blive fuldstændig ruinerede, hvis de ikke faar Manuskriptet tilbage før Kl. 3?“

„Ja, det er sikkert nok, og for Guds Skyld, hvis De, kære Frue, kender noget dertil, saa sig mig det straks.“

Uheldigvis viste jeg mere Iver, end det er klogt i et saadant Tilfælde, thi en Kvinde vil sejpine, hvor hun kan komme af Sted med det.

„Sig mig straks, hvad De ved,“ gentog jeg utaalmodigt.

„Stop lidt, lad mig tænke mig om.“

Saa satte hun sig roligt ned og tyggede forsigtigt paa sin Lillefingernegl, alt mens hun paa den mest fortryllende Maade forsøgte at lægge et alvorligt og dybsindigt Udtryk i Ansigtet.

„Om jeg har s. t. Deres gamle Manuskript? Ja, naturligtvis, jeg tog det jo selv ud af Pulten,“ sagde hun endelig.

„Gjorde De, men hvorfor dog?“

„Philip bestilte ikke andet end at sidde og ruge over den ækle, gamle Tingest, uden at sige et Ord til mig, og uden en Gang at se paa mig, saa tog jeg og skjulte det. Jeg havde ikke Spor af Anelse om, at det havde nogen virkelig Værdi. Jeg tænkte bare, at det var en af de sædvanlige dumme Tingester, som Mændene sidder og leger med for saa at bilde os ind, at de arbejder haardt.“

„Og De ved, hvor de er henne?“

„Selvfølgelig!“ svarede hun roligt.

„Gud ske Lov, at jeg endelig fandt det!“ og jeg begyndte en sagte Vals rundt paa Gulvet.

„Jeg gratulerer,“ sagde hun tørt.

„Hvorned?“ stammede jeg.

„Aa, jeg forstod det, som om De havde fundet Manuskriptet,“ svarede hun.

„Ja, naturligvis, vil De straks udlevere det.“

„Hvorfor skulde jeg dog det?“ spurgte hun koldt.

„De vil ikke?“ udbød jeg, og hun rystede paa Hovedet.

Jeg var sønderknust. For hun mente, hvad hun sagde, og mere end det. Hun havde taget det som Følge af en barnagtig Indskydelse; men nu, da hun kendte dets Værd, vilde hun øjensynlig selv stille Betingelserne for at levere det tilbage. Jeg bandede min egen Dumhed, der havde vist hende,

hvor meget det var værd; men der var ikke andet at gøre end at vise gode Miner til slet Spil.

„Hvad der er skjult kan findes igen,“ sagde jeg, „det er kun et Tidsspørgsmaal.“

„Netop, det er et Tidsspørgsmaal, kun ca. 10 Minutters Sag,“ spottede hun, „vær saa god, søg bare væk!“

Jeg saa mig om; der var maaske Tusind Bøger i flere Skabe, og i hver af disse kunde Manuskriptet være skjult, desuden to mægtige Skriveborde, foruden de Tusinder af Skulesteder, der findes i ethvert vel møbleret Værelse.

„De vil altsaa ruinere Collegiet ved ikke at udlevere Manuskriptet?“ sagde jeg. „Tillad mig at gøre Dem opmærksom paa Sagens vidtrækkende Betydning.“

„Det er netop, fordi det er en alvorlig Sag, at jeg er saa sikker,“ svarede hun blidt. „Og jeg skal med Glæde udlevere det, naar jeg blot får, hvad jeg ønsker til Gengæld.“

„Og det er?“

„De maa love at give den første ledige Professorpost til Philip. Hvis alt gik rigtigt til, saa fik han ikke Posten i en overskuelig Aarrække, men jeg tænker næsten, at jeg nu kan overtale dem til at gøre en Undtagelse.“

„Og efter at have giftet Dem paa aabenbar Trods af Collegiets Vedtægter,“ gispede jeg, „staar De nu i Begreb med at gaa videre ad samme Bane. De er det mest samvittighedsløse Menneske jeg nogen Sinde har truffet.“

„Glæder mig,“ sagde hun, „men hvorfor skulde jeg dog ikke benytte mig deraf, naar der tilbydes sig en gunstig Lejlighed? Hvilken Kvinde gør sig forøvrigt Skrupler, naar hendes Interesser berøres?“

„Heldigvis har de ikke alle Deres Hjerne,“ svarede jeg, „ellers var Lovene ingen Nytte til.“

„Og Detektiverne heller ikke,“ indskød hun raskt.

„Nu gaar jeg ned til Rektoren,“ fortsatte jeg, idet jeg saa vidt muligt holdt mit Raseri i Tømme; „hvis jeg tager Manuskriptet med, behøver han ikke at vide, hvorfra det kommer, hvis ikke, siger jeg ham alt. Og husk paa, at dette her er Tyveri, De kan blive sat i Fængsel for det.“

„Det er jeg allerede,“ sagde hun med et overmodigt og haanligt Blik paa Omgivelserne. „Desuden indbefatter mine Betingelser et Amnesti — De kan fortælle Rektoren, hvad jeg fordrer.“

„Det kan der aldeles ikke være Tale om,“ svarede jeg indigneret. „Hvis De vil slaa en Handel af, maa De selv følge med. Og vi maa skynde os,“ tilføjede jeg, „der er kun kort Tid igen.“

„To Minutter,“ sagde hun, „2 Minutter før os to til at fremsætte vore Ønsker, 5 Minutter for dem til at overveje, det bliver 7. Saa er der 3 Minutter til Rest, saa jeg kan lige faa Tid til at kigge i Spejlet.“

Hun løb ind i det tilstødende Værelse, og jeg begyndte straks halvt uvilkaarlig, at rode op i alt, hvad mit Øje faldt paa.

En sølvklar Latter afbrød mig. „Ikke Spor af

Nytte til,“ sagde hun, „nu er jeg parat. Gaa saa i Forvejen.“

Jeg gik uden videre ind i Dagligstuen. De sad der stadig allesammen, dybt nedslaaede. Rektorens Ur laa paa Bordet. Den dybeste Tavshed herskede i Værelset.

„Her har De Tyven, mine Herrer,“ sagde jeg og traadte til Side, for at alle kunde se den unge Dame, der uden at tabe Fatningen saa sig omkring.

Dyb Forbavselse herskede rundt i Værelset, indtil endelig Rektoren mumlede: „Hvem er det, Mr. Scott, hvem er det?“

„Det er Mrs. Philip Adeane,“ sagde jeg, og forbavselsen steg, mens Mr. Cobb sagde med skærende Stemme:

„Hvis det skal være en Spøg, saa er den ikke særlig vel anbragt.“

„Det er m a a s k e en Spøg,“ svarede jeg, „men saa er jeg i hvert Tilfælde ikke Mester for den. Spørg hende selv.“

Rektoren gjorde Tegn til hende, at hun skulde tale.

„Begge Beskyldninger er sande,“ svarede hun smilende, „jeg tilstaar at have stjaalet baade Deres Manuduktør og Deres Manuskript.“

„Og hvornaar er det sket?“

„Hvilket? Jeg tog Manuskriptet forleden Aften, og vi har været gifte omtrent et Aar.“

„Og De ønsker at udlevere Manuskriptet?“ spurgte Rektoren.

„Maaske dem begge,“ udbrød Dekanen.

Mrs. Adeane trak paa Skuldrene og smilede. „I Morgen,“ sagde hun.

„De ved maaske, at vi maa have det i Dag?“

„Jeg ved, at De staar og skal bruge det i dette Øjeblik, men jeg udleverer det ikke, hvis ikke —“ Mrs. Adeane standsede og saa sig omkring med en Mine, som den, der tilstaar andre en stor Gunst.

„Hvis ikke?“

Nu kunde Mr. Cobb ikke styre sig længere.

„Elendige Plattenslagerske,“ skreg han, „udlever øjeblikkelig vor Ejendom, eller Deres elskede Ægtefælle vil straks blive arresteret for Bedrageri og Hæleri.“

„Philip har ikke Spor at gøre med min Opræden i denne Sag, han har ikke gjort noget ondt.“

„Han giftede sig med Dem,“ snerrede Dekanen.

„Det er ikke hans Skyld,“ sagde hun med et fortryllende Smil.

„Jeg vilde ønske, jeg havde en Betjent her,“ brølede Mr. Cobb.

„Hvis De ønsker Deres Plato,“ sagde hun med fast Stemme, „saa kan De faa den — paa mine Betingelser. Men hvis De foretrækker at sende mig i Fængsel og lade staa til, ja, hvorfor saa ikke?“ Og hun holdt Hænderne frem mod mig med en sand Martyrmine.

„Jeg kunde aldeles ikke gaa ind paa Deres Betingelser, hvis vi ikke var i denne ulykkelige-

Stilling. Sig mig saa kort som muligt, hvad De ønsker,“ sagde Rektoren.

„Jeg ønsker tre Ting,“ svarede Mrs. Adeane. „For det første maa De give min Mand den første ledige Professorpost. Dernæst maa De fuldstændig frikende ham for al Skyld for, hvad der er hændt i Dag, og endelig maa De give os begge fuld Tilgivelse for, hvad der er sket. Jeg haaber, De indvilger; under de nuværende Omstændigheder kunde jeg have forlangt meget mere.“

„Og hvilken Sikkerhed mener De at have for, at vi opfylder vor Del af Handelen?“ spurgte Dekanen.

„Min Sikkerhed ligger i Rektorens Ord, sagde Mrs. Adeane med et svagt Eftertryk paa Ordet Rektor, som fik Dekanen til at fare i Flint.

„Nuvel,“ sagde han, „jeg vasker mine Hænder. Jeg gaar ind for at tage mod vor højst fortræffelige Venner fra Spades, og hvis De, mine Herrer, kan bringe et Forlig i Stand, saa gør det snarest muligt, hvis De da ellers ønsker at beholde Tag over Hovedet.“

Da Døren lukkede sig efter Mr. Cobb, vendte Rektoren sig til mig. „Vil De ikke nok føre denne Dame ind i Spisestuen, mens vi forhandler om Sagen?“

Vi trak os tilbage til den store Spisesal, hvor Mrs. Adeane satte sig under et Billede af selve John Hoyles, hvis Testamente var Skyld i alle disse Forviklinger.

„De har hidtil vundet paa alle Punkter,“ sagde

jeg, „og jeg maa sige, at jeg i allerhøjeste Grad beundrer Deres Skarpsind. Men husk paa, at hvis Deres Mand faar Nys om dette, saa har De ikke synderlig Udsigt til at faa hans Tilgivelse.“

„Tror De da virkelig, at jeg har gennemgaaet alt dette for min egen Skyld?“ raabte hun med dybere Følelse, end jeg tidligere havde mærket hos hende.

„Philip maa bort herfra, eller Fortvivlelsen vil dræbe ham. For at opnaa dette vover jeg alt. Kan De ikke forstaa det?“

I samme Øjeblik blev vi kaldt tilbage til Dagligstuen. Rektoren næsten smilede over endelig at være kommet ud over Vanskelighederne.

„Deres Betingelser er accepterede,“ sagde han til Mrs. Adeane. „Selvfølgelig under Forudsætning af at Manuskriptet bliver udleveret i rette Tid.“

Portneren traadte ind.

„Udsendingene fra Spades ønsker at se Manuskript Nr. 29.“

Rektoren saa paa Mrs. Adeane, som paa den roligste Maade af Verden trak det kostbare Manuskript op af sin Kjølelomme og rakte det til Rektoren. Derpaa vendte hun sig til mig med et udfordrende Smil.

Saaledes besejrede hun mig til det sidste; thi jeg forsikrer, at havde jeg anet, at hun gik omkring med Manuskriptet i Lommen, saa havde jeg ikke tøvet med at fratage hende det enten med Vold eller List.

DEN BEDSTE ROASTBEEF.

De Okser, Kongen af England hvert Aar lader sælge fra sine store Landejendomme, er altid meget efterspurgt, grundet paa Dyrenes fortrinlige Kvalitet.

NYT I BILLEDER

☞ ☞ ☞ ☞ OG TEKST.

*DEN DANSKE FILMS-DUSE,
Frk. Asta Nielsen i en ny Hovedrolle, der væk-
ker Opsigt over hele Verden.*

DANSKE Films-Stjerner er efterhaanden blevne internationale Berømtedder med Millioner af Beundrere over hele den civiliserede Verden. Det vakte Sensation herhjemme, da det i sin Tid blev bekendt, at den danske Duse, Fru Betty Nansen, var gaaet over til »den tavse Scene« mod en forholdsvis svimlende Gage, men desværre har Fruen jo, som bekendt, været bundet til Sygelejet siden og har ikke faaet Lejlighed til at optræde endnu.

Den danske Films-Duse«, som Frk. Asta Nielsen nu kaldes i Verdenspressen, gaar imidlertid sin Sejrs-gang gennem Alverdens Biograf-

teatre og illustrerede Blade. Vort Billede viser den berømte Dame i en af hendes nyeste Roller, der har vakt betydelig Opsigt overalt og givet hende den Førsterangsstilling, der med Rette tilkommer hende.

Hunden med Odderungerne.

OSSTAAENDE meget sjeldne Tilfælde kan for Tiden ses hos en Mand i Bidstrup ved Birkerød.

Det er to Odderunger, som han har fanget i en Mose. Hunden, en Jagthund, stod for dem i Mosekanten, og da Manden kom til og saa, hvad det var, fangede han dem paa den Maade, at han tog sin Trøje af og kastede over dem, og fik saa omsider fat i dem uden at blive bidt. Da han maatte tage lidt haardt paa dem for at faa dem i Tasken, skreg de, hvilket hidkaldte Oddermoderen, som han saa fik Lejlighed til at skyde ude i Mosen. Da den var skudt, gik den til Bunds, men der var ikke dybere, end at Halen stak op i Overfladen af Vandet, og Hunden apporterede den da ved Halen.

Samme Hund havde nu en Hvalp, som pattede. De første Par Dage holdt Manden Liv i Odderne ved at give dem Mælk af en Patteflaske, men saa forsøgte han at lægge dem til Hunden.

Hun tog mod dem og gjorde ingen Forskel paa dem og sin egen Hvalp, lod dem patte, slikkede dem rene og passede paa dem.

Man skulde ikke tro, naar man saa dem ligge hos hende og sove eller lege med hende og trække hende i Ørerne, til hun skreg, at hun f Da-

Ametørfot. Peter Peterser.

Hunden med Odderungerne.

ge i Forvejen havde været med til at fange dem og til at dræbe deres Moder. Det er nu snart to Maaneder siden, de blev fangede, og nu lever de mest af Fisk og en Taar sød Mælk. De er nu saa tamme, at de følger Manden i Hælene som et Par Hunde. Hver Dag gaar han en Tur med dem til en lille Dam, hvor de saa en Time faar Lov til at boltre sig i Vandet.

Det er et interessant Syn at se den Slags Dyrs Færden i deres Element. Odderen er nemlig et meget sky og forsigtigt Dyr.

Ernærings-Kunsten.

DR. HINDHEDE, den bekendte Ernærings-Fysiolog, opnaaede paa sidste Aars Finanslov en betydelig Bevilling til en rationel Fortsættelse af sine ernærings-fysiologiske Undersøgelser, og har nu indrettet sit Laboratorium i Ejendommen »St. Thomas«, Frederiksberg Allé. Dr. Hindhede's væsentligste Forsøg gaar ud paa at konstatere de forskellige gængse Næringsmidlers Værdi for den menneskelige Organisme, men i Modsætning til andre Fysiologer, der eksperimenterer med Dyr, bruger Dr. Hindhede Mennesker som Forsøgsobjekter. Og der kan vel heller ikke være Tvivl om, at han har valgt den fornuftigste Vej, saa længe han kan faa nogen at eksperimenterer med, men det er vist ingen behagelig Kur i Begyndelsen. Paa Billedet ser vi det berømmelige Forsøgsobjekt, Hr. Madsen, der et Par Gange har lavet det Kunststykke at leve af Kartoffler i 40 Dage, og derpaa i andre 40 Dage af Brød og lidt Smør. Han er et Billede paa Sundhed og har yderligere den Tilfredsstillelse at kunne lægge en Masse Penge op, som andre Folk ellers omsætter i unødvendige Spisevarer. Hr. Madsen lever for 25 Øre

Dr. Hindhede og Kartoffelpiseren, Hr. Madsen.

Spec. for „Hver 8 Dag“. Fot. A. Michelsen.

om Dagen, og sparede som Soldat 500 Kr. sammen til en Udenlandsrejse!

EN AF LONDONS unge Skuespillerinder havde, velsagtens for at vække Opsigt, fundet paa at promenerer omkring i Londons Gader med en russisk Bjørn. Forsøget lykkedes saa godt, at der var Trængsel overalt, hvor Damen og Bjørnen viste sig, og det i den Grad, at Politiet nu har nedlagt Forbud mod, at Bjørnen færdes paa Gaderne.

En opsigtsvækkende Bjørn.

Smerte. Fortvivlelse og Sorg kan vel for en Tid nedslaa Sindet, men bagefter — — — saa hjælper det os til at forstaa.

John Oliver Hobbes.

* * *

Det er Geografer og Videnskabsmænds Op-gave at omstyrte nogle af Historiens anerkendte Kendsgerninger.

Lord Curzon.

* * *

Den Helgen, som smiler, gør betydelig mere Gavn i Verden end den Helgen, som ser bekymret og modfalden ud.

Sir Francis Vane.

ERSENTRISKE PERSONLIGHEDER

PERSONALHISTORISKE
SKILDRINGER

FRA

IND- OG UDLAND

„Virkelige Begivenheder er ofte mere interessante end de vidunderligste Fantasier.“

Marie Antoinette og Grev Fersen.

NAAR vi hører Navnet Marie Antoinette, tænker vi uvilkaarlig paa en vidunderlig skøn Kvinde, straalende som en Stjerne ved det mest pragtelskende Hof i Europa. Og i samme Nu staar Bagsiden af Medaillen for os, og vi ser hende forhaanet og spottet af brutale Mænd og endnu mere djævelske Kvinder, indtil tilsidst den uhyggelige Karre kører hende til Guillotinen, hvor hendes Hoved skilles fra Kroppen, og Liget kastes ned i en Pøl af Blod.

Beundring, Ærbødighed og saa igen Medlidenhed og Harme er de Følelser, som Tanken om denne Dronning vækker i vort Bryst, og hvad saa den upartiske Historieskriver siger, vil det aldrig lykkes ham at overbevise Hovedmassen af sine Læsere om, at denne Dronning langt fra var saa dronningeagtig, som vi er tilbøjelige til at tro, at det Billede, vi i Reglen har dannet os af hende, er falskt, og at hun ved sit Liv, baade privat og i sin Egenskab af Frankrigs Dronning, bidrog i høj Grad til at fremkalde den Revolution, som med uimodstaaelig Magt førte hende til Guillotinen.

For det første er det ingenlunde stemmende med Sandheden, naar samtidige og senere Malere har fremstillet hende som en blændende Skønhed. Hendes Ansigt var langt og magert, Øjnene smaa, Munden sammenkneben, med den tunge Habsburgske Underlæbe; hendes Skikkelse var saa uheldig, at hun i flere Aar maatte gaa med en stram Bandage for at hjælpe lidt paa den, og det eneste virkelig smukke ved hende var hendes store, gyldne Haar.

Saaledes saa den lille østrigske Prinsesse ud, da hun i en Alder af femten Aar blev formælet med den franske Kronprins og holdt sit Indtog i Frankrig. Ludvig den Femtende var allerede da en dødsmerket Mand. Han havde levet et skændigt Liv, men han havde forstaaet at skjule sin Skændsel bag ydre Pragt og den Værdighed i Optræden, som Folket satte saa stor Pris paa. Og det samme gjaldt om de Hofmænd, som omgav ham — de kunde være saa umoralske og fordærvede som vel mulig i de-

res private og offentlige Vandel, naar de blot førte sig med Anstand og Elegance.

Paa den Maade kunde det franske Hof, selv med en saa umoralsk Regent som Ludvig den Femtende, bevare sin Indflydelse over Befolkningen. Store Skarer indfandt sig hver Morgen for at se Kongen, før han stod op; de samme Skarer saa interesseret til, medens han blev klædt paa af sine Kammertjenere og spiste sin Frokost. De Franskes Konge maatte nødvendigvis være en stor Skuespiller. Han maatte føre sig som Konge og være statelig, værdig og hævet over alle andre Mennesker i hele sin ydre Fremtræden.

Da Marie Antoinette kom til det franske Hof, forsøgte Kongen fra første Færd at gøre baade hende og den unge Prins begribeligt, at de maatte lære at optræde med samme Værdighed, som han altid selv havde holdt saa strengt paa. Dette viste sig imidlertid at være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Den femtenaarige Kronprinsesse havde ingen naturlig Værdighed, skønt hun kom fra et Hof, hvor der herskede den strengeste Etikette. I sit nye Fædreland gjorde hun snart den Opdagelse, at hun kunde gøre og lade, som hun vilde, i mange Ting, og selv om hendes Fornøjelser i Begyndelsen var meget uskyldige, mishagede de dog i høj Grad den franske Konge og endnu mere hendes egen Moder, Maria Theresa.

Da Kejsrerinden fik Nys om Datterens Opførsel, var hun først stum af Harme, og derefter udbrød hun:

»Kan dette virkelig være min Datter? Nej, nej, det maa være en Skifting!«

Den østrigske Gesandt i Frankrig fik Ordre til at advare Kronprinsessen og formane hende til at være mere forsigtig.

»Sig til hende,« sagde Maria Theresa, »at hun vil miste sin Krone og maaske endog Livet, hvis hun ikke er mere forsigtig.«

Men hverken Raad eller Formaninger formaede noget overfor Marie Antoinette. De kunde maaske have gjort det, saafremt hendes Ægtefælle havde været af en lidt fastere Karakter, men Kronprinsen var lige saa lidt skikket

til at være Konge, som hans Hustru var til at være Dronning. Langsom af Fatteevne og ligegyldig for alle Statens Anliggender havde han i Virkeligheden kun to Interesser. Den ene var hans Kærlighed til Jagt og den anden hans Lyst til at lukke sig inde i et Slags Smedeværksted, hvor han kunde hamre løs paa sin Ambolt, træde Blæsebælgen og sysle med smaa, mekaniske Opfindelser. Han havde ingen personlige Egenskaber, som kunde gøre Indtryk paa den unge Prinsesse, der kom til det franske Hof, opfyldt af Livslyst og Trang til at kaste alle Etikettehensyn over Bord, saa lidt som han ved sin Optræden formaaede at vinde sine fremtidige Undersaatters Agtelse og Hengivenhed. Resultatet var, at den vordende Dronning morede sig paa sin egen Façon, medens Befolkningen foragtede den vordende Konge for hans lidet kongelige Optræden, og saaledes nærmede Frankrig sig langsomt, men sikkert den Undergang, som Ludvig den Femtende saa kynisk havde forudsagt.

I Virkeligheden kom Enden hurtigere, end nogen havde tænkt sig. Ludvig den Femtende, som i sine sidste Leveaar havde været vanvittig forelsket i den skønne, borgerlig fødte Jeanne du Barry, blev angrebet af Kopper. Sygdommen var meget ondartet, og i mange Dage laa han i sin pragtfulde Seng, en Skræk og Rædsel for sine Omgivelser. I Soveværelset og den tilstødende Forhal stod Hofmændene og længtes efter det Øjeblik, da han skulde drage sit sidste Suk. Han havde levet et ryggesløst Liv, og den Sygdom, som snart skulde gøre en Ende paa hans Liv, var en hæslig Sygdom, men skønt Befolkningen paa mange Maader havde lidt under hans daarlige Regering, var han alligevel stadig »Ludvig den Højtelskede«, og den store Hob dadlede hans Ministre for alt, hvad der var sket til Folkets Skade.

Derimod haabede Førerne og den mere oplyste Del af Befolkningen paa lysere Tider under Ludvig den Sekstende. Man vidste, at han var meget jævn i sine Livsvaner og havde en næsten plebejisk Smag, saa der var Haab om, at man under hans Regering kunde blive fri for de tunge Skatter, under hvilke hele Frankrig sukkede.

Endelig døde da »den Højtelskede«, og medens hele Slottet stank af Smitte, drog den brogede Flok af festklædte Mænd og Kvinder gennem Sale og Gange for at hylde den nye Konge. Den afdøde Monarks Lig blev kastet i ulæsket Kalk og kørt bort i en tarvelig Arbejdsvogn, uden Eskorte eller Kanonsalut.

Ludvig den Femtendes Død betegnede et Vendepunkt, ikke alene i Frankrigs Historie, men ogsaa i Marie Antoinettes Liv. Det paahvilede nu hende at angive Tonen ved Hoffet, at forbedre den eller lade alt gaa i sin gamle Gænge. Hvis Forholdet mellem Ægtefællerne havde været bedre, hvis Kongen havde givet sin unge

Hustru Grund til at agte og elske sig, vilde det hele maaske have formet sig anderledes. Men Dronningen var ung og livslysten, gift med en Mand, som ikke bekymrede sig om hende og ikke delte hendes Interesser paa noget Punkt. Hun skrev selv meget uforbeholdent om ham til Grev Orsini:

»Mine Interesser er ikke de samme som Kongens, og alt, hvad han bryder sig om, er sin Jagt og sit Grovsmedearbejde. De maa indrømme, at jeg ikke vilde tage mig ud til min Fordeel i en Smedje. Jeg kunde da ikke optræde som Vulkan, og hvis jeg vilde forsøge at optræde som Venus, vilde han rimeligvis synes endnu mindre om det, end jeg.«

Hvad kunde man da vente sig af en ung Kvinde i en saadan Stilling? Som senere Kejserinde Eugenie styrtede hun sig ud i en Hvirvel af alle Slags letsindige Forlystelser. Hun morede sig med at iføre sig de besynderligste Dragter, og hvad der var værre — hun nægtede at gaa med Korset og optraadte til Tider ved de store Hoffester i Kjoler, der lignede Natkjoler. Hun gik saa vidt, at hun ikke en Gang var omhyggelig med sin Person. Hendes Hænder var ikke velplejede, og hendes opvartende Damer maatte til Tider formelig kæmpe med hende for at faa hende til at børste sine Tænder regelmæssigt.

Men alt dette kunde hendes Omgivelser have bødet paa, hvis hun ikke var gaaet videre, hvad hun desværre gjorde. Hun elskede at klæde sig paa som en almindelig Butikspige og blande sig med den Sværm, der om Aftenen færdedes i Paris' Gader, og det skete ikke sjældent, at hun blev genkendt.

En saadan Opførsel satte ondt Blod blandt Befolkningen, og der blev skrevet den ene Smædelse efter den anden om denne Dronning, der saa lidt bekymrede sig for sit Rygte, indtil selv hendes uskyldigste Handlinger blev brugt som et Vaaben mod hende. Og saaledes var Forholdene, da den unge svenske Greve, Axel Fersen, kom til den franske Hovedstad. Han blev modtaget overalt, ikke saa meget paa Grund af sin Rang, som paa Grund af sit vindende, ridderlige Væsen og sit smukke, indtagende Ydre. Fra første Øjeblik beundrede han Dronningen, og der var noget i hans tavse, men derfor ikke mindre lidenskabelige Tilbedelse, som gjorde et dybt Indtryk paa den unge Kvinde, der hidtil kun havde mødt Ligegyldighed eller fræk Paatrængenhed fra de Mænds Side, som hun var omgivet af.

Ingen havde nogen Sinde været for hende, hvad Grev Fersen blev. Skønt han kun var knap tyve Aar gammel, var han bestandig værdig og tilbageholdende i sit Væsen og paatrængte sig aldrig hendes Opmærksomhed, og det skønt de oprindelig havde gjort hinandens Bekendtskab under Forhold, der ellers meget godt kunde bidrage til at give det et vist intimt Anstrøg. Han

havde været til Stede ved et Maskebal og havde udvalgt sig en Dame, hvis Ansigt var fuldkommen skjult af Masken. De følte sig fra første Færd stærkt tiltrukne af hinanden, og det varede noget, før han gjorde den Opdagelse, at den Dame, han havde danset med, var den første Dame i Frankrig. Dronningen glemte ham ikke, og nogen Tid senere, da han var til Stede ved en Hoffest, og hun hørte hans Stemme, udbrød hun:

»Aah, vi er nok gamle Bekendte!«

Fra nu af hørte den unge svenske Greve til Dronningens nærmeste Omgangskreds og var til Stede baade ved hendes private Modtagelses-aftener paa Trianon og ved de Fester, Prinsesse de Lamballe gav til Ære for sin Veninde, Dronningen. Han blev mere og mere forelsket og kunde til Tider knapt skjule sine Følelser. Dronningen blev hverken vred eller bange, da hun opdagede, hvad han følte for hende, og det varede ikke længe, før hun var sig bevidst, at hun fuldt ud gengældte hans Kærlighed. Hun glemte, at hun var Dronning af Frankrig, og mindedes blot, at ingen Mand nogen Sinde havde vist hende en saadan Hengivenhed som denne unge, svenske Greve, hvis dybe, inderlige Lidenskab gjorde hende baade stolt og lykkelig.

Men onde Tunger begyndte hastigt at beskæftige sig med de to, og det var værre end nogen Sinde, da det kort efter blev bekendtgjort for Folket, at Dronningen snart kunde vente sin Nedkomst. Kongens Broder, Greven af Provence, der hadede Marie Antoinette, gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at tilsøle hendes Rygte, og baade før og efter Barnets Fødsel hviskedes der i Krogene, at Kongen næppe var Fader til det Barn, en lille Pige, som i Daaben fik Titlen Hertuginde af Angoulême. Hoffolkene begyndte at betragte Fersen med meget sigende Smil og Blikke, og skønt Dronningen gerne vilde have beholdt ham hos sig, var han alt for rettænkende til at ville udsætte hende for ondskabsfuld Bagtalelse. Trods Marie Antoinettes Bønner og Taarer besluttede han sig til at forlade Frankrig, og for ikke at give Anledning til yderligere Sladder, sluttede han sig til de franske Tropper, som stod i Begreb med at drage til Amerika, for at kæmpe under Lafayette. Da en meget aandfuld Hertuginde, som var kendt for sit lette Levned, hørte om hans Forehavende, spurgte hun ham drillende:

»Hvad skal det sige? Vil De forlade Deres Erobring?«

Men Fersen svarede roligt:

»Hvis jeg virkelig havde gjort en Erobring, vilde jeg ikke forlade den. Jeg rejser min Vej som en fri Mand, og desværre vil jeg intet Savn efterlade.«

I det hele taget kunde intet være mere rørende og ridderligt end Fersens Anstregelser for at værne om Dronningens Rygte. Han lod sig endog forlyde med, at han tænkte paa at gifte sig med en ung, svensk Pige, som var bosiddende i Frankrig, men kort efter kom Afrejsen til Amerika, og ikke ret længe efter blev den unge Dame gift med en Engländer.

Fersen blev i Amerika i tre Aar, og vandt almindelig Anerkendelse ved sin Tapperhed. Men saa vendte han tilbage til Frankrig, hvor Revolutionen nu var i fuld Gang. Han gjorde, hvad han kunde, for at standse den, og da det ikke lykkedes, hjalp han Dronningen til at bevare en vis kongelig Anstand, som hun muligvis ellers vilde have savnet.

I Aaret 1791 blev det besluttet, at Kongen og Dronningen og deres tre Børn skulde prøve at redde sig ved Flugt. Forsøget mislykkedes, og den kongelige Familie blev ført tilbage til Paris af den rasende Pøbelhob, som raabte og skreg omkring Vognen:

»Her kommer vi med Bageren, Bagerkonen og den lille Bagerdreng. Nu faar vi snart Brød.«

Imod det vilde Raseri, som snart bemægtigede sig hele Frankrigs Befolkning, formaaede en Udlænding som Fersen ikke ret meget, men det ser ud, som om han Dag og Nat bestandig har arbejdet paa det ene — at hjælpe den Kvinde, han elskede. Kongen og Dronningen var en Tid Fanger, først i deres eget Palads, senere i Temple. I Januar 1792 blev Kongen henrettet; Dronningen henslæbte endnu nogle Maaneder i sit usle Fængsel og besteg saa ogsaa selv Skafottet.

Marie Antoinettes Karakter frembyder mange forunderlige Modsætninger. Som ung Pige var hun genstridig og taabelig, til Tider næsten usømmelig i hele sin Færd. Som Dronning og især efter at hun var begyndt at miste sin Magt, anlagde hun efterhaanden en vis Anstand og Værdighed, der til Tider kunde minde om hendes Moder. Hun var i Begyndelsen en hjerteløs Kokette, og dog var hun i Stand til at føle en virkelig varm og inderlig Kærlighed, da hun traf en Mand, som var hendes Kærlighed værdig. Hun levede i flere Aar som en Kokotte, og dog døde hun som den sande Dronning.

Hendes trofaste Elsker overlevede hende i næsten tyve Aar, og der er en besynderlig Lighed mellem hans og hans tilbedte Dronnings Død. Hun døde under den halvt afsindige parisiske Pøbels Forbandelser; han blev bogstavelig talt revet i Stykker af en rasende Folkehob i Stockholms Gader. Hans Dødsdag var Aarsdagen for det mislykkede Flugtforsøg, og til sin sidste Dag forblev han tro mod Mindet om den Kvinde, som han havde elsket saa højt og ofret saa meget for.

MADONNA DELLA STELLA.

fra Angelico's berømte Maleri, Madonna della Stella, kaldet saaledes paa Grund af Stjernen paa Madonnas Pande, er forsvundet fra San Marco Musæet i Florens. Dette Billede er baade som Kunstværk og historisk set af stor Værdi, og Tyveriet er et nyt Bevis paa den Fare, der truer vore Samlinger fra de dristige Tyve, som for Øjeblikket hjem søger Europa.

Fra Kroningsfesthederne i Indien.

EN TIGER-JAGT I ELEFANTER

horer ogsaa til de Seværdigheder, som Kongen og Dronningen af England vil faa at se er deres Ophold i Indien. De mange Elefanter, der her er samlede, tilhører Maharajahen af Nepal, en af Landets rigeste Fyrster, hos 3 Kongeparret i disse Dage har været Gæst.

Mlle. YDETTE de BREMONVAL.

Den for sin Skønhed saa berømte parisiske Varietéstjerne, der har fejret Triumfer i Pariser-teatret Cigale's Revu. Frøkenen siges at skulle optræde i København i Begyndelsen af det nye Aar.

Den evige Tilbeder.

»**E**N HERRE? Jamen hvilken Herre?
 Hvad vil han?«
 »Han taler et fremmed Sprog.«
 »Et fremmed Sprog? Naa — ja. Lad ham komme ind.«

Saa kom han.

Han var ung. Han var smuk. Han var distingveret. Han havde blide, brune Øjne. Og han havde en Buket Roser i den ene Haand og et Brev i den anden.

»Frue,« sagde han paa tysk med en velklingende Stemme, »De undskylder, at jeg gør Dem min Opvartning, jeg har et Brev til Dem fra en fælles Veninde!«

Derpaa bukkede han og rakte Brevet og Roserne frem imod mig.

»Tusind Tak,« sagde jeg og lugtede til Roserne.

»Mit Navn er Siegfried Oppenheim, vor Veninde, som sendte mig, er Rosa Erhardt.«

»Aah, Rosa!« sagde jeg. »Hvor morsomt, vær saa god og tag Plads.«

Han satte sig.

»De er kommet lige fra Tyskland?« sagde jeg.

»I Morges,« svarede han.

»Naa, i Morges?« sagde jeg overrasket. Klokken var godt 11.

Pavse.

»De skål maaske studere her — —?« sagde jeg.

»Studere, nej. Nej, jeg skal ikke studere.«

»Ikke! Saa—aa. Jeg véd ikke, hvorfor jeg fik den Idé, at De var Maler?«

»Nej, jeg er ikke Maler.«

Pavse.

Jeg lugtede igen til Roserne.

»Det er dejlige Blomster,« sagde jeg.

»Ja, de er rigtig smukke,« svarede han.

»Og hvorledes har Rosa det?« spurgte jeg livligt for at faa Tempo i Samtalen.

»Ikke rigtig godt,« svarede han lidt bekymret og saa paa mig med sine blide Øjne.

»Aah, er hun syg?«

»Nej, ikke absolut syg — træt — nervøs. Hun var ogsaa forkølet.«

»Tænk, var hun forkølet,« sagde jeg delta-gende, »dog vel ikke noget alvorligt?«

»Det haaber jeg ikke,« svarede han.

Pavse.

»Bliver Hr. Oppenheim længe her i Byen — eller — eller er De maaske paa Gennemrejse?« sagde jeg endnu livligere.

»Det véd jeg ikke — maaske bliver jeg her længe,« svarede han.

»Naa, det er maaske en Forretningsrejse?«

»Nej, det er ingen Forretningsrejse.«

Pavse.

Saa hævede han sine melankolske Øjne og sagde:

»Jeg er her for min Fornøjelse. Rosa mente, det vilde gøre mig godt!«

»Aah, for Deres Fornøjelse,« sagde jeg. »Det var da morsomt!«

»Ja,« sagde han.

Pavse.

Jeg begyndte at pille Bastbaandet af Roserne — det var altid en Beskæftigelse.

»De — De vil maaske besøge Teatrene?« sagde jeg.

»Aah, — naa, det har jeg ikke tænkt paa,« sagde han.

»Musæerne?« foreslog jeg.

»Musæerne — maaske,« sagde han.

»Thorvaldsen —« sagde jeg, men da var min Stemme vist temmelig døende.

»Aah ja, Thorvaldsen,« sagde han føjeligt.

Jeg havde faaet Baandet af Roserne, og havde delt dem og havde samlet dem igen, og havde undersøgt hver af dem nøje, og havde lugtet dem igennem flere Gange.

»Jeg tror, jeg vil sætte dem i Vand,« sagde jeg.

»Ellers visner de,« sagde han.

Saa rejste jeg mig op og ringede og fik Vand ind i en Vase, ordnede Blomsterne i den og satte den paa Bordet.

»Se saa!« sagde jeg.

Men det svarede han ikke paa — og det var jo heller ikke noget egentlig Spørgsmaal.

Men saa tog jeg mig sammen.

»Ja, undskyld, Hr. — Hr. Oppenheim,« sagde jeg, »det har været mig en stor Fornøjelse — jeg glæder mig til at læse Rosas Brev — men jeg maa desværre klæde mig om nu, jeg skal ud.«

Han rejste sig straks.

»Det har været mig en overordentlig Ære at gøre Fruens Bekendtskab,« sagde han, »jeg er Dem meget taknemlig for den elskværdige Modtagelse, De har givet mig. Hvornaar maa jeg gøre Fruen min Opvartning?«

»Hvornaar — ja — lad mig se,« — jeg tænkte mig om, det var Onsdag — — »vil De ikke — vil De ikke gøre mig den Fornøjelse at være min Gæst paa Onsdag, paa Onsdag Aften?«

»Onsdag Aften, mange Tak — hvad har vi i Dag — Onsdag — mange Tak. Saa vil jeg til-lade mig at aflægge Visit forinden —«

Og i Døren hævede han sine blide, melankolske Øjne, som virkelig allerede havde faaet et helt trofast Udtryk, og sagde:

»Og hvis Fruen skriver til Rosa, maa jeg bede hilse saa mange Gange!«

»Det skal jeg,« sagde jeg hjerteligt.

Saa gik han.

Jeg pustede lidt. Han var køn, og han var vist ogsaa rar, men han var ikke *nem*. — Saa aabnede jeg Rosas Brev.

Der stod blot tre Ord paa et Kort: »*Skyd ham ned!*« stod der.

Jeg satte mig mat paa en Stol.

Dette var om Onsdagen.

Om Torsdagen kom der en Buket mørkerøde Roser (de forrige var gule) med vedhængende Kort: Siegfried Oppenheim. Om Fredagen kom han selv.

Visitten forløb omtrent som den forrige. Hr. Oppenheim lod til i al Stilfærdighed at befinde sig særdeles vel, og hans mørkebrune Øjne havde antaget et Skær af fanatisk Trofasthed, som virkelig var rørende i Betragtning af vort korte Bekendtskab.

Om Lørdagen kom der lyserøde Roser, og om Søndagen løb jeg paa ham lige om Hjørnet, da jeg skulde ud.

Om Mandagen gjorde han Visit, og om Tirsdagen kom der Ildliljer. Onsdag Aften var han min Gæst, og hele Torsdagen hverken saa eller hørte jeg ham.

Om Fredagen kom han og gjorde Undskyldning for, at han ikke havde ladet høre fra sig om Torsdagen, han havde ligget i Sengen og var ikke rask endnu, men han havde syntes, det var for galt at lade to Dage gaa uden at lade sig høre eller se. Jeg bad ham paa det venligste om at opgive slige Hensyn, han svarede mig med et Blik, der bragte mig til Tavshed. Om Lørdagen kom der Blomster, og om Søndagen kom han i Bil for at bede mig være sin Gæst til en Udflugt.

Om Mandagen mødte jeg ham om Hjørnet, og om Tirsdagen fik jeg baade Blomster og mødte ham om Hjørnet. Om Onsdagen gjorde han Visit, men da lyste hans Øjne af en saa deliristisk Troskab, at jeg foretrak at tilbringe Torsdagen i min Seng og skrive til Rosa. — Jeg skrev: »Det strider mod mine Principper at slaa fremmede Mænd ihjel, fordi de keder mig. Ikke fordi jeg ikke synes, at det er Grund nok, men fordi det er forbudt af Politiet. Jeg er træt, nervøs og forkølet! Kald ham tilbage!«

Jeg fik omgaaende Svar:

»Jeg er selv lige kommet mig. Jeg vil ikke have ham tilbage for alt i Verden. Send ham videre. Jeg fik ham paa samme Maade!«

Dette gav mig noget at tænke paa. Jeg laa i min Seng som i et Bed af Blomster, der allesammen var Opmærksomheder fra Hr. Oppenheim, og udspekulerede en Maade at slippe af med ham paa.

Jeg skrev til ham:

»Kære Hr. Oppenheim! Da Lægen har forberedt mig paa et længere Sygeleje med paafølgende Rekreationstur til Syden, tager jeg paa denne Maade en foreløbig Afsked med Dem. Vi ses forhaabentlig ad Aare! Da De ofte har ytre Lyst til at lære den norske Natur at kende (han havde aldrig mølet et Ord om det), sender jeg hermed vedlagt en Anbefalingsskrivelse til en Veninde i Kristiania, hvis Skønhed, Godhed og Elskværdighed vil være Dem en rigelig Erstatning for Rejsens Besværlighed. Med de bedste Hilsner og Tak for den Tid osv. osv.«

Til min Veninde i Norge skrev jeg:

»Tilgiv mig, jeg kan Gud hjælpe mig ikke andet! Amen.«

Og med dette rejste han.

Fjorten Dage efter fik jeg Brev fra hende, Der stod:

»Hvor har du faaet ham fra, og hvad skal jeg gøre med ham? Mit Rygte er ødelagt. Mit Helbred er nedbrudt. Send Bud efter ham, for Guds Skyld!«

Jeg svarede:

»Send ham videre. Jeg har faaet ham paa samme Maade. Han er vant til det!«

Senere hørte jeg, at hun havde eksporteret ham til Sverrig. Derfra skal han være gaaet direkte til Finland.

Hans videre Spor fortabte sig — pr. Rundrejsebillet — i det indre Rusland.

Edith Rode.

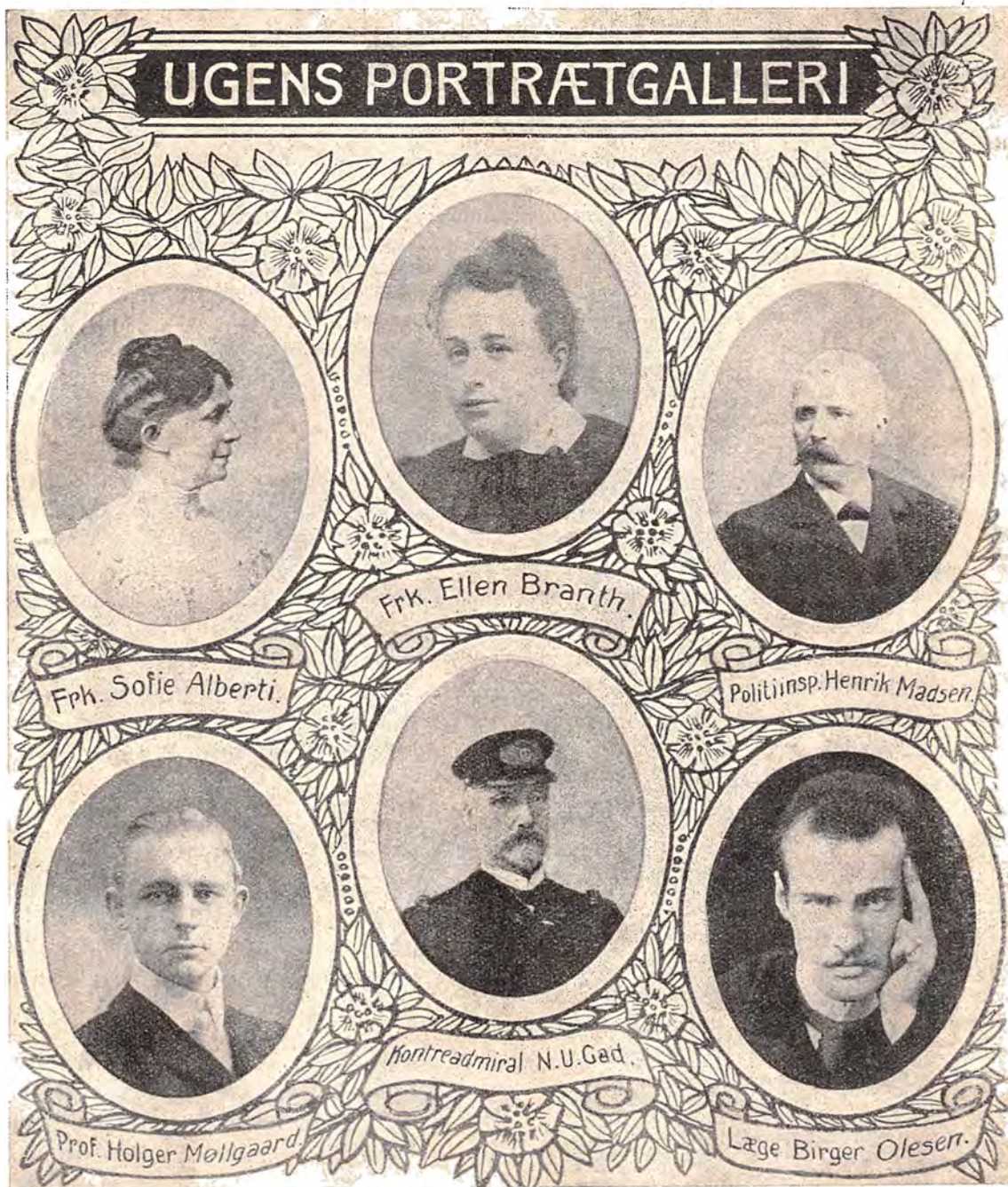
SVENSK VID OG TEGNEKUNST.

Lärarinnan: Hur många gånger skall jag jäja dej att du inte skall stafva was med enkelt v.?

Lärjungen: Jag hade så litet bläck se . .

(Nya Nisse.)

DER HAR i den senere Tid staaet stor Larm om Kvindelig Læseforening, og det synes, som om Foreningen er delt i to omtrent lige store Lejre. Den ene samler sig om Frk. Sofie Alberti, medens Oppositionens Fører er Frk. Ellen Branth, Medlem af Frederiksberg Kommunalbestyrelse. Striden opstod i Anledning af Foreningens nye Bygning, idet Frk. Alberti og hendes Parti, som paa det Tidspunkt var langt i Majoritet, fik sat igennem, at Foreningen byggede sit eget Hus, medens det andet Parti holdt paa, at man først maatte sørge for at vedligeholde Bibliotheket og saaledes helt bevare Foreningen for dens oprindelige Formaal. Nu da Bygningen staaer der, har Striden især tilspidset sig om følgende Punkter paa Oppositionens Program: Ansættelse af en lært Bibliothekar med Myndighed til at tage Bestemmelse i alle Sager vedrørende Bibliotheket, samt et Regulativ for Bibliothekspersonalets Ansættelse og Lønninger. Hvilket af de to Partier, der til sidst vil vinde Sejr, kan man ikke med Bestemthed afgøre; derom vil der blive truffet Afgørelse paa den næste Generalforsamling, som skal afholdes den 15. Januar.

POLITIINSPEKTØR HENRIK MADSEN kunde forleden fejre sin 60 Aars Fødselsdag. Politinspektøren, der som bekendt er Chef for Københavns Opdagerkorps, er selv ansat for en meget dygtig Opdager og er desforuden meget afholdt paa Grund af sit ligefremme Væsen og sin store personlige Elskværdighed.

PROFESSOR HOLGER MØLLMANN, der fornylig er bleven ansat som Lærer i Dyrefysiologi ved den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, er trods sin Ungdom en anerkendt Dygtighed, og der er saaledes ingen Tvivl om, at Landbohøjskolen har været meget heldig i sit Valg.

KONTREADMIRAL N. U. GAD fyldte den 20. December 70 Aar. Efter sin Afgang fra Marinen blev Admiralen Chef for 1. Udskrivningskreds, en Stilling han stadig beklæder. Admiralen, der som bekendt er gift med Forfatterinden Fru Emma Gad, modtog paa sin Fødselsdag talrige Beviser paa, hvor populær han er inden for sin store Vennekreds.

MED LÆGE BIRGER OLESEN, der fornylig er afgaaet ved Døden i Shanghai, har den danske Lægestand mistet en af sine bedste Repræsentanter i Udlandet. Han forlod Danmark for to Aar siden og rejste til Kina, hvor han i Løbet af kort Tid skaffede sig en meget fremskudt Stilling — bl. a. var han Leder af et stort, moderne Hospital og Docent i Kirurgi ved det første kinesiske Universitet. Da Revolutionen brød ud, drog han med en hel Skare Læger og Sygeplejersker til Krigsskuepladsen, og det var, medens an stod midt i denne store Virksomhed, at han pludselig blev bortrevet af Blindtarmsbetændelse.

Ægteskabskonkurrencen.

Meddelelse fra Redaktionen.

VI BEKLAGER — eller rettere, det glæder os — at kunne meddele vore Læsere, at Nummeret for den 24. December blev revet bort et Par Timer efter, at det udkom, endskønt vi paa Grund af Ægteskabskonkurrencen havde trykt et betydeligt større Oplag. Af Hensyn til de mange, der blev skuffede, lader vi derfor Kupon Nr. 1 trykke endnu en Gang i dette Nummer, den 31. December. Kupon Nr. 2 vil altsaa findes i Nummeret for den 7. Januar 1912, og Nr. 3 den 14. Januar. Glem ikke, at jo flere Kuponer, der sendes, desto større er Chancerne ved Lodtrækningen!

IVORT sidste Nummer omtalte vi udførligt den Konkurrence, som vi har aabnet for vore Læsere, og gentager den i Dag, for at alle kan følge med.

Lad os begynde med det vigtigste, nemlig: Hvad kræves der af »Hver 8. Dag«s Læsere, for at de kan deltage i Konkurrencen og saaledes gøre sig Haab om at vinde én eller flere af de mange større eller mindre Penge-Præmier, der vil blive uddelt.

Opgaven, der stilles, er, som man vil se, ikke mere vanskelig, end at selv Børn kan løse den.

Som man vil bemærke, er der udeladt et Ord i nedenstaaende Rim, og det er dette manglende Ord, man skal finde. Et lignende Rim vil findes i »Hver 8. Dag« for næste Uge og i det derefter nærmest paafølgende Numer — saaledes alt i alt *tre* ganske lette Rim.

Rimet i Dag lyder:

*Kærlighed forgaar —
Hver 8. Dag*

Naar Læsere nu har gættet Ordet, er alt, hvad de har at gøre, at nedskrive det paa omstaaende Kupon (Nr. 1), tilføje tydeligt Navn og Adresse, klippe Kuponen ud og opbevare den.

Det samme gøres saa næste Uge og igen Ugen derefter.

Først saa indsendes alle tre Kuponer, samlede i en Konvolut, til »Hver 8. Dag«s Præmieafdeling, Vingaardsstræde 25, København K.

Samtlige Besvarelser nedlægges saa i en dertil indrettet, forseglet Kasse, der aabnes

paa Redaktionskontoret i Overværelse af en Kontrolkomité, der sammensættes af Abonnenter paa »Hver 8. Dag«, og hvis Navne senere skal blive offentliggjorte.

Efter at Kassens Indhold er blevet godt omrystet, udtrækkes saa i Kontrolkomitéens Nærværelse en af de indsendte Besvarelser, og den, hvis Navn staar under den rigtige Besvarelse paa de tre Kuponer, bliver saa Vinderen af Første Præmie: *Fem Hundrede Kroner*.

Den næste, hvis Besvarelse udtrækkes, erholder saa anden Præmie: *To Hundrede og halvtredsindstyve Kroner*, og de følgende Halvtreds hver en Opmuntringspræmie paa Fem Kroner, eller med andre Ord lige saa meget, som »Hver 8. Dag« koster for et helt Aar.

Samtidigt med at Vindernes Navne offentliggøres i det nærmest paafølgende Numer af Bladet, erholder De Beløbet, som De har vundet, tilsendt ved en Anvisning, hvis Paalydende udbetales i Guld paa »Hver 8. Dag«s Kontor til Ihændeleveren. Denne Anvisning kan dog, om ønskes, ogsaa benyttes til at gøre Indkøb for hos enhver Handlende, der averterer i »Hver 8. Dag« (i København eller Provinserne). Ønskes det, kan Beløbet for de store Gevinster fordeles paa flere Anvisninger, saaledes at Vinderen ikke beløber at gøre sine Indkøb paa et enkelt Sted.

Anvisningerne maa benyttes senest én Maaned efter Udstedelsesdagen.

Skulde de to store Præmier tilfalde en ugift Dame og en ugift Herre, og disse ved

at gøre hinandens Bekendtskab skulde beslutte sig til at indgaa Ægteskab, forpligter »Hver 8. Dag« sig yderligere til:

1. at afholde de Udgifter, der er forbundne med deres Vielse,
2. at skænke Bruden en elegant Brudekjole m. m. fra Varehuset, Frederiksberggade.
3. at bekoste en Luksusbil til at bringe Brudeparret til og fra Kirken,
4. at betale Bryllupsdiner paa indtil 100 Couverter i Hotel Bristol,
5. og at afholde Udgifterne ved en Bryllupsrejse til Paris med Ophold i otte Dage paa et første Klasses Hotel.

For at lette Konkurrencens Hovedformaal: at bidrage til at gøre et Par unge Mennesker lykkelige, bemærkes det udtrykkelig, at enhver har Lov til at afstaa sin Præmie til en anden, saaledes, at en Fader eller Moder, der maaske vinder en af Hovedpræmierne, kan give dem til en Datter eller Søn, en Broder til sin Søster eller omvendt, en gift Veninde til en ugift osv. osv.

Det eneste »Hver 8. Dag« forlanger, er Navnene og Adresserne paa de Damer og Herrer, der er i Besiddelse af Præmieanvisningerne, og Meddelelse fra dem begge om, at de ønsker at indgaa Ægteskab.

Det er indlysende, at jo flere Besvarelser, man kan indsende, desto større Udsigter har man til at vinde. Vi tilraader derfor alle, der vil deltage i Konkurrencen, at skaffe sig saa mange Kuponer som muligt, — til hver enkelt Besvarelse kræves, som sagt, tre Kuponer.

Altsaa:

1. Udfyld Kuponen i det Blad, De her læser. Klip den ud og opbevar den.
2. Anmod Venner og Bekendte, der ogsaa læser »Hver 8. Dag«, om at overlade Dem deres Kuponer, hvis de ikke selv benytter dem.

Eller:

3. Køb saa mange Numre af »Hver 8. Dag«, som Antallet af de Besvarelser, De maatte ønske at indsende, for at faa størst Chance til at vinde Præmierne.
4. Husk, at én og samme Person ved en heldig Skæbne jo godt kan vinde saa mange Præmier, som Vedkommende selv har indsendt Besvarelser, og at der for Eksempel ikke er noget i Vejen for, at den, der har indsendt 3 enslydende Besvarelser, i heldigste Tilfælde godt kan vinde baade første og anden Præmie samt en Opmuntringspræmie.

KLIP MIG UD!

»Hver 8. Dag«s Ægteskabskonkurrence.
Kupon Nr. 1.

Det manglende Ord er

Navn

Fornavn

Stilling

Adresse

NB. Navn og Adresse bedes skrevne meget tydeligt.

Eftertryk forbydes

7 Perler for 3 Kr. 95 Ø.

Eftertryk forbydes

3die Serie!

Af Verdensliteraturens Tusinde Mesterværker har vi atter valgt

3die Serie

der i Elegance, Skønhed og Prislighed overstråler alt, h

der til Dato har været fremme, saaledes at hvert enkelt Værk bliver en uundværlig Pryd for Hjemmet

7 Bind verdensberømte Bøger i Pragtbind for kun 3 Kr. 95 Øre.

DEN HVIDE SLAVEHANDEL

Pris 8 Kr. • • • Ener for Danmark og Norge • • • Eftertryk forbydes

Vore to første Serier vakte en saadan Beundring og Begejstring, at Ordrene ikke alene strømmede ind fra hele Skandinavien, men ogsaa fra Amerika og Australien selv fra det indre Sibirien. Som tidligere nævnt blev 1ste Serie udsolgt paa 5 Dage, 2den Serie, som blev trykt i 50,000 Eksemplarer, var udsolgt paa 20 Dage. 3die Serie, som er den pragtfuldeste, der nogen Sinde er tilbudt i hele Verden (læs Pressens Dom) er trykt i 100,000 Eksp. og er det meste allerede forudbestilt af de gamle Kunder, som har været saa heldige at komme i Besiddelse af 1ste og 2den Serie. Da denne Serie ligesaa godt kan være udsolgt paa 5 som paa 10 Dage, kan vi denne Gang yde vore Kunder nogen bestemt Frist for Indsendelse af Bestillingsseddel; vi vil nemlig altid gøre alt for at tilfredsstille Efterspørgslen, eventuelt forøge Omløbet til en halv Million. Ordrene vil fra 2den December blive ekspederet i den Rækkefølge, i hvilken de er indgaaet til Forlaget.

Samtidig bemærke vi, at det er aldeles unødvendigt at indsende Ordre paa 1ste og 2den Serie, da alt er udsolgt.

Den hvide Slavehandel

Vor Tids mest opsigtsvækkende Roman, oversat af det bedste europæiske Sprog. Solgt i 140,000 Eksemplarer

Det tyvende Aarhundredes Skændsel.

Roman af Elisabeth Schøyen (Fyrstinde Gonzaga). 04 Sider. Komplet oversat af Forfatterinden. Indbundet i elegant Hølscherings Pragtbind med Guldguld Blindtryk, tegnet af Kunstmaler Axel Mathisen. Bogen anbefales paa det bedste af Hr. Axel Meldahl, Formand for den danske Komité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel, ligeledes af Hr. Major I. A. Wægener, Berlin, den tyske Nationalkomité til Bekæmpelse af Pigehandelen.

Uddrag af Dagspressen:

Berlingske Tidende skriver:

„Denne Skildring af „En hvid Slave“ hviler paa sørgelige Virkelighedsstudier, og Komitéen til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel bevidner at Fremstillingen er korrekt. Efter disse Erklæringer kan det ogsaa hænde, at man maa afbryde Læsningen, men kun for at springe op fra Stolen og raabe, det er det skændigste, det mest oprørende, jeg har læst! hvor er det muligt, at noget saadant kan ske i vor Tid.

Forfatterinden fortæller let og med en Varme, der maa rive Læseren med, appellerer hun til ethvert rettænkende Menneske om at være med til at udrydde „det tyvende Aarhundredes Skændsel“. Vi tror, at Komitéen til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel har faaet en ypperlig Forbundsfølge i denne Bog, som for den gode Sags Skyld fortjener den størst mulige Udbredelse.“

Fortælling fra Normandiet. Oversat af Fru Alexandra Nomanna. Indbundet i Hølscherings Pragtbind. Kvik, livlig, fuld af Romantik, læses omhyggeligt. Gang. Pris 4 Kr.

Henry Greville: Den farlige Aften

Alexandre Dumas: Kamelia-Damen. Den faldne Kvindes Roman. 200 S. ompl. oversat af Fru Philipini rot. Indb. i eleg. komp., farvelagt ragtb., tegnet af Kunstmalerinden fru Gerda Wegener. Verdensberømt Roman, derfor trykt i flere Mill. Eksp. Pris 4 Kr.

Marie Sophie Schwartz's verdensberømte Fortællinger, aldeles nyt for Danmark, da disse ikke før er trykt paa Dansk, komplet indbundet i Hølscherings Pragtbind med Portræt. Bindet tegnet af Kunstmaler Aage Lund. Pris 4 Kr.

Fergus Hume: En Hansom Cabs Hemmelighed (Mordet i Hyrevognen). 200 S., oversat af Hr. Erik Grubbe, indb. i eleg. komp. farvel, Pragtbind, tegnet af Kunstm. Fritz Kraul. Har gaaet sin Sejrsgang over hele Jorden, trykt i over 400,000 Eksemplarer. Komplet 4 Kr.

A. Conan Doyle: Etienne Gerards Bedrifter, oversat af Knud Salskov, indbundet i elegant komponeret Pragtbind, tegnet af Hr. Kunstmaler Rasmus Christiansen. Aldeles enestaaende! Pris 4 Kr.

Guy de Maupassant: Et Menneskeliv. Oversat af Jørgen Elleby. Indbundet i eleg. komponeret, farvelagt Pragtbind, tegnet af Hr. Kunstmaler H. E. Melchior. En god Skildring af et stakkels menneskes Liv, en Roman fra som aldrig glemmes. Pris 4 Kr.

Alle 7 Bøger for 3 Kr. 95 Øre

N.B. Køb altid elegant indbundne Bøger fra et 1ste Klasses Forlag, saaledes sikker paa at faa fuld Værdi for Deres Penge. Anbefal vort Firma til Venner og Bekendte, at alle kan høste Fordel af dette enestaaende Tilbud. Fra 2den Decembers ekspederes Værkerne i den Rækkefølge Ordrene er indgaaet til orlaget. — Da vor første, noget lignende Serie var udsolgt paa 5 Dage, er det umuligt for os at give Frist længere tid til Oplaget er udsolgt. Modtager vi Deres Ordre for sent og Værkerne er udsolgt, sender vi Dem en Meddelelse straks. De er sikker paa at faa Læsning hele Vinteren omtrent gratis eller 57 Øre for en indbundet Bog. **Udbetaling modtages ikke.**

Garanti.

For at undgaa enhver Misforstaaelse, skal vi kun gentage, at ovenstaaende 7 Pragtværker, af verdensberømte Forfattere, alle er indbundet i elegante, stilfulde og stærke Pragtbind, som er tegnet af vore største Kunstnere, og alle er oversatte af vore bedste Oversættere og trykt paa fint Papir.

Frederiksberg Biblioteks Forlag, København F. Gth 624

For Københavns Vedkommende kan Værkerne ogsaa bestilles i følgende Kiosker: Værnedamsvej 4, boulevarden 9, Gl. Kongevej 128 og Falkoneralle 78.

Tydelig Bestillingsseddel

Kun gyldig til Oplaget er udsolgt.

Undertegnede ønsker sig tilsendt.....

Bogpakker af 3die Serie, hver bestaaende af 7 Bind indbundne Bøger for en Pris af 3 Kr. 95 Øre plus Porto pr. Serie eller ialt 57 Øre for hver indbundet Bog. I Hver 8. Dags Aften

Navn.....

Stilling.....

Adresse.....

Frederiksberg Biblioteks Forlag, København F.

HVER 8 DAG

